

Harry Potter và Hoàng tử lai (Quyển 6)

Contents

Harry Potter và Hoàng tử lai (Quyển 6)	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	9
3. Chương 03	18
4. Chương 04	26
5. Chương 05	33
6. Chương 06	39
7. Chương 07	50
8. Chương 08	61
9. Chương 09	68
10. Chương 10	78
11. Chương 11	88
12. Chương 12	96
13. Chương 13	105
14. Chương 14	115
15. Chương 15	125
16. Chương 16	137
17. Chương 17	147
18. Chương 18	158
19. Chương 19	170
20. Chương 20	180
21. Chương 21	191
22. Chương 22	201
23. Chương 23	212
24. Chương 24	221
25. Chương 25	231
26. Chương 26	241
27. Chương 27	252
28. Chương 28	261
29. Chương 29	267
30. Chương 30 (Hết)	276

Harry Potter và Hoàng tử lai (Quyển 6)

Giới thiệu

Đang giữa mùa hè, nhưng có một màn sương giá trái mùa bám đầy lên những ô kính cửa sổ. Trong p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-va-hoang-tu-lai-quyen-6>

1. Chương 01

Một vị Bộ trưởng của Thế giới khác

Đã gần nửa đêm, và Thủ tướng đang ở một mình trong phòng, đọc một bản thông cáo dài. Chúng trượt qua óc ông, không để lại một chút ý nghĩa nào, dù là nhỏ nhất. Ông đang chờ cú điện thoại của Tổng thống một đất nước xa xôi. Vừa tự hỏi bao giờ tên khỉ gió đó mới gọi điện, vừa cố dập tắt những kí ức không dễ chịu về một tuần làm việc dài, mệt mỏi, đầy khó khăn, trong đầu của ông không còn chỗ cho những việc khác. Càng cố tập trung vào tờ giấy trước mặt, khuôn mặt hắc hê của những đối thủ chính trị càng hiện ra rõ hơn trước mặt Thủ tướng. Có một đối thủ đã xuất hiện đi xuất hiện lại trên mặt báo, hẳn không chỉ kể về những lỗi lầm của Chính phủ (dù chẳng ai cần nhắc lại cả) mà còn chỉ ra nguyên nhân từng cái một và đổ lỗi lên chính phủ.

Nhịp tim Thủ tướng đập nhanh hơn khi nghĩ về những lời cáo buộc ấy. Chúng vừa không công bằng, vừa sai lệch. Bằng cách nào chính phủ có thể ngăn không cho chiếc cầu ấy sập? Thật quá xúc phạm, nếu cho rằng họ đã không đưa đủ số tiền vào việc chăm sóc chiếc cầu. Chiếc cầu chưa đến mười năm tuổi. Đến cả chuyên gia giỏi nhất cũng không thể lí giải vì sao nó bất ngờ sập, làm hơn một tá ô tô rơi xuống dòng nước thăm thẳm. Và ai dám nói là do thiếu cảnh sát nên hai vụ giết người kinh khủng và công khai đã xảy ra? Hay là chính phủ cần phải đoán trước được cơn lũ khủng khiếp và bất ngờ đổ vào Miền Tây, gây ra thiệt hại to lớn về người và của? Và có phải lỗi của ông không, khi mà một trong những ông bộ trưởng lờ mờ đã chọn đúng tuần này để cho thấy là từ bây giờ ông sẽ dành nhiều thời gian hơn cho gia đình?

“Một bầu không khí hỗn loạn đang bao trùm lên đất nước” đối thủ của ông khẳng định, giấu đi một cái cười sung sướng.

Thật không may, điều này hoàn toàn đúng. Thủ tướng cảm nhận được rõ ràng, mọi người đang có vẻ khủng hoảng hơn thường. Thời tiết u ám, với những đợt sương mù lạnh buốt giữa tháng bảy... Nó không bình thường chút nào...

Thủ tướng lật sang trang bản thông cáo, xem nó dài chừng nào, và từ bỏ. Vươn vai, ông rầu rĩ nhìn căn phòng. Nó rất đẹp với một chiếc lò sưởi cẩm thạch, kế bên những ô cửa kính, sưởi ấm căn phòng khỏi đợt sương mù bất thường. Nhún vai, Thủ tướng tới gần cửa sổ, nhìn vào đám sương mỏng bám trên thành kính. Chính lúc đó, ông nghe thấy một tiếng ho nhẹ.

Cơ thể ông như đông cứng lại, đối diện với hình ảnh đầy hoảng sợ của mình phản chiếu trong tấm kính. Ông biết tiếng ho đó là của ai. Ông đã nghe thấy nó trước đây. Chậm chạp, ông quay mình lại, đối diện với căn phòng trống.

“Xin chào?” Ông nói, cố làm inh mạnh mẽ hơn.

Ông đã mong rằng sẽ không có ai trả lời ông. Tuy nhiên, một giọng vang lên tức thì, đầy quyết đoán, mạnh mẽ, như thể đã chuẩn bị sẵn những điều để nói ra. Giọng nói đến từ – như Thủ tướng đã biết từ cái ho đầu tiên – người đàn ông nhỏ bé giống – có đội bộ tóc giả màu bạc trong bức tranh sơn dầu nhỏ, bản thủy treo ở một góc tường.

“Gửi tới Thủ tướng dân Muggle. Chúng ta cần gặp nhau, khẩn cấp. Xin đáp trả tức thì. Thân mến, Fudge.”

Người đàn ông trong bức tranh nhìn Thủ tướng đầy tò mò.

“Ồ...” Thủ tướng nói. “Đây không phải là thời điểm thích hợp cho tôi... Tôi đang chờ điện thoại, ông thấy đấy, của Tổng thống nước...”

“Việc đó có thể được sắp xếp lại” Bức chân dung nói ngắn gọn. Trái tim Thủ tướng rút cái bịch. Ông đã lo về chuyện đó...

“Nhưng tôi đang rất cần nói chuyện với...”

“Chúng tôi sẽ sắp xếp để Tổng thống không gọi cho ông tối nay. Thay vì thế, ông ta sẽ gọi vào tối mai.” Người đàn ông nhỏ bé nói. “Xin đáp trả tức thì tới ngài Fudge.”

“Tôi... ờ... rất hân hạnh...” Thủ tướng nói yếu ớt. “Tôi sẽ gặp ngài Fudge.”

Ông vội vã trở lại bàn làm việc, vừa đi vừa vuốt thẳng chiếc cà vạt. Ngồi xuống ghế, ông cố gắng điều chỉnh khuôn mặt mình sao cho có vẻ thoải mái, không lúng túng, khi ngọn lửa xanh sáng rực lên dưới mặt đá cẩm thạch. Ông nhìn nó, cố tỏ ra không bối rối. Một người đàn ông bề vạ xuất hiện trong ngọn lửa. Vài giây sau, ông ta bước ra ngoài, đứng trên một tấm thảm cổ, phủ sạch bụi trên chiếc áo choàng dài. Tay ông ta cầm một cái nón quả dưa màu xanh.

“Ah... Thủ tướng” Cornelius Fudge nói, bước về phía trước, giơ tay ra. “Thật vui khi gặp lại ông..”

Thủ tướng thật khó để đáp lại lời thăm hỏi này một cách chân thành. Vì vậy, ông không nói gì cả. Ông chẳng dễ chịu gì khi gặp lại Fudge, người thường xuất hiện không báo trước, và hơn nữa, kèm với ông ta bao giờ cũng là những tin xấu. Fudge lần này lại trông đầy lo âu. Ông ta gầy hơn, đầu còn ít tóc hơn, chỗ tóc đó bạc màu hơn, và khuôn mặt chứa đựng một cái nhìn nhản nhó. Thủ tướng đã thấy cái nhìn đó nhiều lần trong giới chính trị gia. Chúng không bao giờ báo trước điều gì tốt lành.

“Tôi giúp gì được ông?” Thủ tướng nói, chỉ tay về phía chiếc ghế cứng nhất trong căn phòng.

“Khó biết nên bắt đầu từ đâu.” Fudge cầu nhàu, ngồi xuống ghế, đặt chiếc nón quả dưa xanh lên đầu gối. “Một tuần tồi tệ...”

“Ông cũng thế hả?” Thủ tướng hỏi khô khan, mong rằng qua lời nói này Fudge có thể hiểu ông đã có đủ vấn đề để đối đầu với, và khó có thể giúp đỡ được Fudge chút nào.

“Dĩ nhiên.” Fudge nói, dụi mắt đầy mệt mỏi, nhìn Thủ tướng đầy chán chường. “Tôi có một tuần tồi tệ y hệt anh bạn vậy. Cậu Brockdable... vụ giết Bones và Vance... chưa kể ở Miền Tây nữa...”

“Ông... ơ... của ông... ý tôi muốn nói là một vài người của ông có... có dính líu tới những... những chuyện này, phải không?”

Fudge nhìn Thủ tướng đầy lạnh lùng. “Dĩ nhiên rồi. Chắc chắn ông phải nhận thấy chuyện gì đang xảy ra chứ?”

“Tôi...” Thủ tướng ngập ngừng.

Chính thái độ này làm ông rất ghét những cuộc viếng thăm của Fudge. Dù sao thì ông cũng là một vị Thủ tướng, và rõ ràng không hề thích bị coi như một cậu học sinh ngớ ngẩn. Tuy nhiên, mọi việc đã như thế từ buổi đầu ông gặp Fudge, vào ngày đầu ông làm Thủ tướng. Ông nhớ nó rõ như ngày hôm qua, và hiểu nó sẽ ám ông đến hết đời.

Ngày đó, ông đang đứng giữa căn phòng, tận hưởng niềm vui chiến thắng sau bao năm mơ ước và làm việc, khi nghe thấy một tiếng ho ở sau lưng, giống như tối nay. Ông quay lưng lại, và thấy bức tranh xấu xí đang nói chuyện với mình, thông báo chuyện viếng thăm của Bộ trưởng Pháp thuật, và giới thiệu ông ta.

Thoạt đầu, Thủ tướng nghĩ cuộc vận động tranh cử quá sức và dai dẳng đã khiến ông quá mệt mỏi. Ông hoàn toàn khựng hoảng khi thấy bức chân dung nói chuyện với mình, dù điều này không thấm vào đâu so với lúc ông nhìn thấy một người - tự - xưng - là - phù - thủy nhảy ra khỏi lò sưởi và bắt tay ông. Ông không nói được câu nào trong khi Fudge từ tốn giải thích rằng có những phù thủy sống bí mật trên trái đất, tuy nhiên, Thủ tướng không cần lo lắng về điều này, vì Bộ trưởng Pháp thuật quản lý Cộng đồng phù thủy, và ngăn ngừa Cộng đồng không Pháp thuật biết được về họ. Theo Fudge nói, đó là một công việc mệt mỏi, phải giữ tất cả theo đúng luật lệ, bao gồm từ Trách nhiệm khi dùng chổi bay, đến Điều khiển sự phát triển của cộng đồng rồng (Thủ tướng nắm chặt bàn làm việc khi nghe đến đây). Fudge vỗ vai Thủ tướng bằng một cách rất ta - là - cha.

“Không việc gì phải lo lắng.” Ông nói. “Chắc chắn anh bạn sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa. Tôi sẽ chỉ quấy rầy anh bạn khi có chuyện gì đó xảy ra bên chúng tôi, mà có thể gây hại đến dân Muggle - ý tôi nói là Cộng đồng không Pháp thuật. Còn không, chúng ta cứ sống khoẻ thôi. À, phải nói rằng anh bạn khá hơn tên tiền nhiệm rất nhiều. Hắn cố gắng quăng tôi ra ngoài cửa sổ, cho tôi là một trò bịp của những đối thủ.

Thủ tướng tìm lại giọng nói: “Ông... ông không phải là một trò lừa bịp đấy chứ?”

Đó là hi vọng tha thiết cuối cùng của ông.

“Không” Fudge nhẹ nhàng. “Tôi sợ là không. Nhìn này.”

Fudge biến tách trà của Thủ tướng thành một con chuột nhảy.

“Nhưng...” Thủ tướng nói, gần như lạc hẫng khỏi hơi thở, nhìn tách trà nhảy nhót “Tại sao... tại sao không có ai nói với tôi ...”

“Bộ trưởng Pháp thuật chỉ tiết lộ danh tánh với Thủ tướng Muggle vào ngày ông ta nhậm chức.” Fudge nói, cất đĩa phép vào túi áo. “Chúng tôi thấy đó là cách tốt nhất để giữ bí mật.”

“Nhưng...” Thủ tướng kêu lên. “Tại sao... không có một vị tiền nhiệm nào...”

Đến lúc này, Fudge thật sự bật cười.

“Thủ tướng thân mến của tôi, anh bạn có định kể chuyện này cho ai không?”

Vẫn khúc khích cười, Fudge ném một chút bột vào lò sưởi, bước vào ngọn lửa xanh ngọc bích, biến mất sau một tiếng rít nhẹ. Vị thủ tướng đứng đó, bất động, và nhận thấy là ông sẽ không bao giờ, trong cuộc đời còn lại, dám nói về cuộc chạm trán này với bất kì một linh hồn sống nào. Ai trên thế giới bao la này có thể tin ông?

Phải mất một thời gian, ông mới qua khỏi cơn sốc. Lúc đầu, ông tự nhủ với bản thân hắn Fudge đang bị ảo giác, gây nên do sự mất ngủ trong suốt chiến dịch vận động tranh cử mệt mỏi của ông ta. Cố gắng hết mình để quên đi buổi gặp mặt chẳng dễ chịu chút nào này, ông trao con chuột nhảy cho đứa cháu gái mình, và chỉ thị cho thư kí riêng gỡ bức tranh có hình người đàn ông nhỏ bé xấu xí, kẻ đã thông báo về chuyển viếng thăm của Fudge. Trước sự hoảng loạn của Thủ tướng, bức tranh không thể di chuyển được. Cho đến khi rất nhiều người thợ mộc, một hai người thợ xây, một nhà nghiên cứu lịch sử về tranh, và trưởng Toà thị chính thành phố đều không làm sao gỡ được bức tranh đó, thì vị Thủ tướng từ bỏ mọi cố gắng. Thay vào đó, ông ngồi mong đợi mọi chuyện sẽ không có gì biến động cho đến hết nhiệm kì này. Đôi khi, ông khó có thể tin vào mắt mình khi thấy người trong bức tranh ngáp dài, gãi gãi cái mũi, hay thậm chí đôi lần ra hắt khỏi bức tranh, đi dạo, để lại những vệt bùn nâu dài. Dù sao ông cũng tự tập cho bản thân không nhìn quá nhiều vào bức tranh, và tự nhủ rằng mắt mình đôi khi cũng có vấn đề.

Rồi, một tối hết như tối nay, ba năm về trước, Thủ tướng đang ở trong phòng một mình, khi bức tranh thông báo về chuyển viếng thăm đột ngột của Fudge. Fudge hiện ra từ lò sưởi, ướt sũng nước, trong tình trạng khẩn cấp đáng kể. Trước khi Thủ tướng kịp hỏi tại sao ông ta lại vấy nước lên khắp [Axminster], Fudge đã bắt đầu ba hoa về một tên tội phạm Thủ tướng chưa bao giờ nghe tên: “Serious” Black, vài thứ như kiểu “Hogwarts”, một thằng bé tên Harry Potter. Không thứ gì gọi được kể cả cảm giác mơ hồ nhất trong Thủ tướng.

“... Tôi vừa trở về từ Azkaban.” Fudge nghiêng vành cái nón quả dưa, một lượng nước lớn nhỏ xuống túi áo ông. “Ồ giữa Biển Bắc, anh bạn biết đấy... chuyển bay tôi tẻ, bọn giám ngục thì khuấy động mọi thứ...” -

ông ta lắc đầu – “... bọn chúng chưa từng để một vụ vượt ngục nào xảy ra cả... Dù sao cũng phải nhờ đến anh bạn đây giúp. Black được biết đến như một kẻ giết dân Muggle, và có thể hắn đang chuẩn bị quay trở lại gia nhập hàng ngũ Kẻ - mà - ai - cũng - biết - là - ai - đấy. Nhưng dĩ nhiên, anh bạn đâu có biết Kẻ - mà - ai - cũng - biết - là - ai - đấy là ai, đúng không nào?” Fudge đưa mắt nhìn Thủ tướng đầy vẻ thất vọng, rồi nói: “Tốt hơn hết là ngồi xuống, uống một chút whisky... Tôi sẽ cho anh bạn biết tường tận mọi chuyện...”

Thủ tướng rất bức khi bị ra lệnh cho ngồi xuống ngay ở trong văn phòng của ông, nói gì đến chuyện ông lại mang whisky ra mời kẻ vừa ra lệnh đó. Nhưng dù sao, ông vẫn ngồi xuống. Fudge lấy đĩa phép từ trong túi, vẩy ra hai cốc chứa chất lỏng màu hổ phách, đẩy một cốc về phía Thủ tướng, và lại gần một cái ghế.

Fudge nói chuyện khoảng hơn một tiếng đồng hồ. Tới một lúc, ông không nói ra một cái tên, mà viết lên giấy da và nhét vào bàn tay không cầm cốc của Thủ tướng. Khi Fudge đứng dậy chuẩn bị ra về, Thủ tướng cũng đứng lên.

“Vậy là ông nghĩ... “ Thủ tướng liếc mắt vào lòng bàn tay trái. “Chúa tể Vold...”

“Kẻ - mà - chớ - gọi - tên - ra!” Fudge gầm gừ.

“Tôi xin lỗi... Ông tin là Kẻ - mà - chớ - gọi - tên - ra vẫn còn sống sót, phải không?”

“À, Dumbledore nghĩ vậy đấy.” Fudge nói, buộc dây áo choàng dưới cằm. “Nhưng chúng tôi chưa tìm ra hắn. Vì anh bạn đã hỏi tôi, nên tôi xin nói, hắn sẽ không nguy hiểm chừng nào hắn được trợ giúp, vì vậy Black mới là kẻ đáng lo ngại. Anh bạn sẽ cho đăng lệnh truy nã chứ? Tuyệt vời! Tôi mong chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, Thủ tướng đáng kính!”

Nhưng họ đã lại gặp nhau. Gần một năm sau, một ông Fudge đầy ưu phiền xuất hiện giữa thính không ngay trong phòng nội các chính phủ, thông báo về một sự những nhiều xảy ra tại cúp Kwidditch (hay cái gì đại loại thế) Thế Giới, và rất nhiều Muggle đã bị liên quan vào việc này, tuy nhiên Thủ tướng không cần phải lo, vì dấu hiệu thông báo Kẻ - mà - ai - cũng - biết - là - ai - đấy quay lại không có ý nghĩa lớn lắm (Fudge cho rằng đó là một trò đùa), và Phòng quan hệ đối ngoại với Muggle đang phụ trách vấn đề chính sửa lại trí nhớ cho dân Muggle.

“Ồ, suýt quên mất.” Fudge thêm vào. “Chúng tôi đang nhập khẩu ba con rồng ngoại và một con Nhân Sư cho cúp Tam Pháp Thuật, chuyện thường thôi, nhưng Sở Kiểm soát và Điều hoà Sinh vật Pháp thuật nói rằng có điều luật bắt buộc chúng tôi phải thông báo cho anh bạn, nếu chúng tôi mang những sinh vật đặc biệt nguy hiểm vào đất nước!”

“Tôi ...- cái gì ...- rồng?” Thủ tướng lắp bắp.

“Đúng, ba con. Và một con Nhân Sư.” Fudge nói. “Chúc một ngày tốt lành.”

Thủ tướng đã mong rằng rồng và Nhân Sư là những thứ tồi tệ nhất có thể xảy ra. Nhưng không. Gần hai năm sau, Fudge lại xuất hiện từ lò sưởi, lần này với cái tin về vụ vượt ngục lớn ở Azkaban.

“Một vụ vượt ngục lớn?” Thủ tướng nhắc lại, giọng hơi khàn đi.

“Không gì phải lo, không việc gì phải lo cả!” Fudge nói, một chân đã bước vào lò sưởi. “Chúng tôi sẽ tóm gọn chúng. Nhanh thôi. Tôi chỉ nghĩ anh bạn nên biết.”

Trước khi Thủ tướng kịp la lên: “Đợi đã!” Fudge đã biến mất trong làn khói màu xanh.

Bất kể công chúng và những đối thủ nói gì, Thủ tướng không phải một tên ngốc. Trong tâm tưởng ông vẫn có một vấn đề, là, trái ngược hẳn với lời nói của Fudge buổi đầu gặp gỡ, họ gặp nhau khá nhiều lần, và càng ngày Fudge càng tỏ ra cáu kỉnh hơn. Dù không muốn nghĩ tới Bộ trưởng Pháp thuật chút nào (hoặc, như Thủ tướng vẫn tự gọi, vị “Bộ trưởng khác”), nhưng Thủ tướng không vì thế mà bớt lo âu, lần xuất hiện tới của Fudge sẽ kèm những tin khủng khiếp hơn. Việc Fudge lại ra khỏi lò lửa, đầy mệt mỏi, bức bối và lạnh lùng, ngạc nhiên khi thấy Thủ tướng không hiểu vì sao ông lại đến đây, hẳn là thứ tồi tệ nhất trong tuần lễ kinh khủng này.

“Bằng cách nào tôi biết chuyện đang xảy ra trong Cộng đồng... ơ... Phù thủy?” Thủ tướng ngắc ngứ. “Tôi có một đất nước để điều hành, và đủ thứ để quan tâm, không cần đến...”

“Chúng ta có những mối quan tâm chung.” Fudge cắt ngang. “Cầu Brockdable không tự nhiên sập. Đó không phải là một cơn lũ. Những kẻ giết người không thuộc dân Muggle. Gia đình Herbert Chorley sẽ ổn hơn nếu không có ông ta. Chúng tôi đang tiến hành chuyển ông ấy tới Bệnh viện Thánh Mungo chuyên trị thương tích và bệnh tật Pháp thuật. Việc đó sẽ được thực hiện trong tối nay.”

“Ông đã... Tôi sợ là tôi... Cái gì...?” Thủ tướng lắp bắp.

Fudge hít một hơi thở sâu và nói: “Thủ tướng, tôi rất xin lỗi, hẳn đã quay trở lại. Kể - mà - chớ - gọi - tên - ra đã quay trở lại.”

“Quay trở lại? Ông nói quay trở lại nghĩa là còn sống... ý tôi là...”

Thủ tướng hồi tưởng lại cuộc nói chuyện khủng khiếp ba năm trước, khi Fudge kể cho ông về tên phù thủy ai cũng khiếp sợ, kẻ đã gây ra hàng ngàn tội ác kinh tởm trước khi biến mất một cách bí ẩn mười lăm năm trước.

“Đúng, còn sống.” Fudge nói. “Đó là... tôi không biết có thể gọi một người là còn sống không, nếu chúng ta không thể giết được hắn? Dumbledore không giải thích rõ với tôi lắm. Dù sao, hẳn có một thân thể, hẳn đang đi lại, nói chuyện và giết người, và theo mục đích của cuộc nói chuyện này, tôi nghĩ rằng hắn còn sống.”

Thủ tướng chẳng biết nói gì hơn, nhưng vì một thói quen cố hữu muốn mình có thể nói thông thạo mọi vấn đề, ông bối rối tìm trong trí nhớ những gì còn sót lại về mẫu đối thoại ngày trước.

“Serious Black đang ở với - ơ - Kể - mà - chớ - gọi - tên - ra?”

“Black? Black?” Fudge nói, quay chiếc nón quả dưa bằng ngón tay. “Ý Anh bạn là Sirius Black? Thề có bộ râu của Merlin, không hề. Black đã chết. Chúng tôi đã... ơ... nhầm về anh ta. Anh ta hoàn toàn vô tội. Và anh ta không hề đồng hội đồng thuyền với Kể - mà - chớ - gọi - tên - ra nữa... Ồ... tôi muốn nói là...” ông ta quay chiếc nón quả dưa ngày càng ác liệt “... tất cả các bằng chứng đều chỉ rõ... hơn năm mươi nhân chứng... nhưng thôi, dù sao anh ta cũng chết rồi. Bị giết, trên thực tế. Trong Bộ Pháp thuật. Sắp mở một cuộc điều tra...”

Trước sự ngạc nhiên của ông, Thủ tướng thấy một thoáng thương hại cho Fudge. Nó nhanh chóng bị che khuất bởi niềm kiêu hãnh rực rỡ, rằng dù có thể ông quá kém cỏi trong lĩnh vực bước ra từ lò sưởi, không bao giờ có một vụ giết người nào xảy ra trong toà nhà chính phủ, dưới quyền hành của ông. Hay đúng hơn, là chưa có...

Fudge tiếp tục “Black là chuyện đã qua. Vấn đề chính, là chúng ta đang ở trong một cuộc chiến, thưa Thủ tướng, và chúng ta cần hành động.”

“Trong cuộc chiến?” Thủ tướng nhắc lại. “Không quá lời đấy chứ?”

“Kể - mà - chớ - gọi - tên - ra đã tập hợp được bọn vượt khỏi ngục Azkaban hồi tháng Giêng.” Fudge nói càng gấp gáp hơn, xoay xoay cái nón quả dưa trong tay nhanh đến mức nó chỉ còn là một bóng mờ. “Từ khi chúng được tự do, chúng đã hoành hành và tàn phá rất kinh khủng. Cầu Brockdable là do chúng phá. Chúng lên kế hoạch để giết Muggle hàng loạt - trừ phi chúng tôi theo hắn...”

“Lạy Chúa, thì ra đó là lỗi của ông, làm cho những người đó chết, và tôi phải trả lời câu hỏi về thép han gỉ và dây cầu bị nhão... và tôi không hề biết gì cả!” Thủ tướng găm lên giận dữ.

“Lỗi của tôi?” Fudge nói, da mặt chuyển màu. “Ý anh bạn là tôi phải thoả hiệp với bọn chúng chứ gì?”

“Không.” Thủ tướng nói, đứng dậy đi lại dọc căn phòng. “Nhưng tôi sẽ truy bắt kẻ hăm dọa và tóm chúng trước khi chúng làm thêm một vụ nào nữa.”

“Vậy anh bạn nghĩ chúng tôi không hề cố gắng làm gì? Fudge nói. “Tất cả những Thần Sáng của Bộ đều được huy động vào cuộc, họ đã và đang tìm kiếm hắn và bộ hạ... nhưng chúng ta đang nói về phù thủy quyền lực nhất thời đại, phù thủy đã thoát khỏi mọi cố gắng bắt hắn hơn ba thập kỉ!”

“Vậy tôi đoán ông chuẩn bị nói hắn cũng là người gây ra cơn lũ ở Miền Tây?” Cơn nóng giận của Thủ tướng càng tăng mỗi bước đi. Thật điên tiết khi biết được lí do của tất cả những thảm họa này, và không thể công bố với mọi người! Thà chúng là lỗi của chính phủ, Thủ tướng hẳn cảm giác dễ chịu hơn...

“Chẳng có cơn lũ nào cả.” Fudge nói, rầu rĩ.

“Xin lỗi?” Thủ tướng quát lên, giậm chân liên tục. “Cây cối bật rễ, mái nhà bay, cột đèn cong, những vụ chấn thương nghiêm trọng...”

“Đó là lũ Tử Thần Thực Tử. Những kẻ đi theo Kẻ - mà - chớ - gọi - tên - ra. Theo dự đoán của tôi, có thể còn có sự dính líu của bọn khổng lồ.”

Thủ tướng dừng lại, thể như đầu ông vừa đụng một bức tường vô hình. “Cái gì dính líu cơ?”

Fudge nhăn nhó. “Lần nổi dậy trước, hắn đã sử dụng người khổng lồ, để đạt được những kế hoạch lớn.” Ông nói. “Văn phòng Tin tức sai lệch đã làm việc liên tục, rất nhiều đội Điều chỉnh Trí nhớ đã vào cuộc để sửa đổi trí nhớ những dân Muggle chứng kiến mọi việc. Sở Kiểm soát và Điều hoà Sinh vật Pháp thuật luôn túc trực quanh Somerset. Nhưng chúng tôi không thể tìm thấy bọn khổng lồ. Thật đúng là một thảm hoạ.”

“Ông đã không nói!” Thủ tướng đầy tức giận.

“Tôi không phản đối, hiện tại tinh thần ở Bộ Pháp thuật rất thấp. Với tất cả những thứ đó... và rồi để mất Amelia Bones...”

“Để mất ai cơ?”

“Amelia Bones. Giám đốc Sở Thi hành Luật Pháp thuật. Chúng tôi tin Kẻ - mà - chớ - gọi - tên - ra đã tự tay giết bà, vì bà là một phù thủy cực xịn, và có nhiều bằng chứng cho thấy bà đã chiến đấu hết sức mình.”

Fudge hắng giọng, ngừng quay cái mũ.

“Nhưng vụ án đó đã xuất hiện trên báo.” Thủ tướng cố nén cơn giận. “Báo của chúng tôi. Amelia Bones... chỉ được kể về như một người phụ nữ trung niên sống một mình... Đó... đó là một vụ giết người ghê tởm... có rất nhiều công chúng quan tâm... Cảnh sát còn phải bối rối...”

Fudge thở dài. “Dĩ nhiên rồi. Bị giết trong một căn phòng khoá kín. Chúng tôi, ngược lại, biết rõ ai đã làm chuyện đó. Tuy nhiên, biết rõ cũng chẳng giúp chúng tôi có thêm manh mối gì hữu ích trong việc lần ra hắn. Và Emmeline Vance... có lẽ anh bạn chưa biết vụ đó...”

“Ồ, dĩ nhiên là tôi biết.” Thủ tướng nói. “Nó xảy ra ở gần đây. Dư luận và báo chí đã có hấn một ngày rùm beng... luật lệ không là gì ngay ở sân sau Tòa nhà Chính phủ...”

“Chưa đủ đâu.” Fudge nói chán nản. “Từ khi đàn Giám ngục ở khắp mọi nơi, tấn công mọi người... trái, phải, giữa...”

Ngày xa xưa hạnh phúc, nếu nói chuyện này với Thủ tướng, hắn ông sẽ không hiểu gì. Nhưng bây giờ thì...

“Tôi nghĩ Giám ngục canh gác Azkaban chứ?” ông nói thận trọng.

“Chúng đã từng.” Fudge mệt mỏi. “Nhưng chúng đã bỏ theo Kẻ - mà - chớ - gọi - tên - ra. Tôi không phản đối, đó quả là một tin chấn động.”

“Nhưng,” Thủ tướng hơi hoảng loạn. “Không phải ông đã nói với tôi chúng là những sinh vật hút hạnh phúc và hi vọng từ con người đấy chứ?”

“Đúng là như vậy. Và chúng đang làm thế. Đó là lí do cho tất cả những sự u ám này.”

Đầu gối Thủ tướng nhũn ra. Ông khụy xuống chiếc ghế gần nhất. Ý nghĩ về những sinh vật vô hình tràn qua làng mạc, thành phố, gieo rắc buồn đau và chán nản lên những người bỏ phiếu cho ông, làm ông thực sự muốn ngất đi.

“Fudge, ông cần phải làm một việc gì đấy. Đó là trách nhiệm của ông. Trách nhiệm của Bộ trưởng Pháp thuật!”

“Thủ tướng thân mến của tôi, anh bạn nghĩ tôi vẫn còn là Bộ trưởng Pháp thuật sau tất cả những điều đã xảy ra? Tôi đã bị sa thải ba ngày trước! Cả Cộng đồng Phù thủy đã đấu tranh cho vụ này hơn một tháng nay! Chà, thực sự tôi chưa bao giờ thấy họ đoàn kết như vậy trong cả nhiệm kì đâu!”

Thủ tướng không nói được gì. Dù thực sự ông rất cảm phần những gì đã xảy ra, ông vẫn cảm thấy thương cho người đàn ông trước mặt mình.

Cuối cùng ông nói. “Tôi rất tiếc. Tôi có thể làm được gì cho ông không?”

“Anh bạn thật là tốt, nhưng tôi sợ là không có gì đâu. Tôi đến đây tối nay để cập nhật thông tin cho anh bạn, và giới thiệu người kế nhiệm của tôi. Đáng lẽ ông ta phải có mặt ở đây vào lúc này, nhưng, ông ta rất bận rộn, với tất cả những thứ đó.”

Fudge nhìn vào bức chân dung người đàn ông nhỏ bé đội bộ tóc bạc dài và xoắn, đang ngoáy tai bằng một cái lông chim. Bất gặp ánh mắt Fudge, bức chân dung nói. “Ông ta sẽ đến đây ngay. Ông ta vừa chuyển một lá thư cho cụ Dumbledore.”

“Chúc ông ta may mắn.” Fudge nói, lần đầu tiên chứa đựng vẻ cay đắng. “Tôi viết cho Dumbledore hai lá một ngày trong suốt nửa tháng qua, nhưng cụ không hề chuyển ý... Nếu cụ sẵn sàng thuyết phục thằng bé, tôi có khả năng vẫn là... Tốt thôi, tôi mong Scrimgeour sẽ may mắn hơn!”

Fudge rơi vào một sự im lặng đầy vẻ tôi - bị - ngược - đãi. Sự im lặng bất chợt bị phá vỡ bởi giọng nói đầy quyết đoán, mạnh mẽ của bức tranh.

“Tối ngài Thủ tướng dân Muggle. Yêu cầu một cuộc gặp. Khẩn cấp. Xin đáp trả tức thì. Rufus Scrimgeour, Bộ trưởng Pháp thuật.”

“Ừm, ừm, tốt thôi.” Thủ tướng nói buồn bã, uể oải nhìn ngọn lửa ngọc bích trong lò sưởi bùng cao, một phù thủy khác xuất hiện, và lại bước lên chiếc thảm cổ.

Fudge lùi lại, sau vài giây lưỡng lự, Thủ tướng cũng làm theo, chờ người mới đến phải sạch bụi khỏi chiếc áo choàng đen và ngó nghiêng xung quanh.

Lúc đầu Thủ tướng nghĩ Rufus Scrimgeour khá giống một con sư tử già. Những vệt xám lẫn trong mái tóc hung dày như một cái bờm, và lẫn cả ở hàng lông mày dày. Đôi mắt vàng ẩn sau cặp kính kim loại có vành. Ông có vẻ phong nhã, dù bước đi hơi khập khiễng. Thủ tướng thấy toát lên từ ông ta sự mạnh mẽ, sắc sảo, và hiểu tại sao Cộng đồng Phù thủy chọn Scrimgeour chứ không phải Fudge, trong tình cảnh này.

“Ông khoẻ không?” Thủ tướng hỏi lịch sự, chìa tay ra.

Scrimgeour bắt tay nhanh chóng, đảo mắt quanh căn phòng, rút đũa phép từ túi ra.

“Fudge đã kể cho ông mọi chuyện?” Scrimgeour nói, tiến về phía cửa ra vào, chìa đũa phép vào ổ khoá. Thủ tướng nghe thấy tiếng khoá.

“Ồ... đúng!” Thủ tướng nói. “Và nếu ông không phiền, tôi muốn cánh cửa không bị khoá.”

“Tôi không thích bị cật ngang.” Scrimgeour nói nhanh. “Hay bị nhìn lén.” Ông chìa đũa phép lên cửa sổ. Những tấm rèm tự động nhảy ra che. “Tôi là một người bận rộn. Vậy hãy đi vào thẳng vấn đề. Trước hết, chúng ta nói về sự an toàn của ông.”

Thủ tướng đứng thẳng người lên. “Tôi hoàn toàn hạnh phúc với sự an toàn mà tôi đang có, cảm ơn ông rất...”

“Ồ, chúng tôi thì không.” Scrimgeour chen vào. “Sẽ chẳng hay ho gì cho dân Muggle nếu thủ tướng của họ bị ếm lời nguyền Độc Đoán. Người thư kí mới ở văn phòng ngoài...”

“Tôi sẽ không đuổi Kingsley Shacklebolt, nếu đó là thứ các ông muốn nói!” Thủ tướng căng thẳng. “Anh ta có năng lực, làm việc hiệu quả gấp đôi người thường...”

“Đơn giản, đó là vì anh ta là một phù thủy.” Scrimgeour nói, không hề mỉm cười. “Một Thần Sáng xịn, được sắp đặt vào đây để bảo vệ ông.”

“Này, khoan đã!” Thủ tướng quát. “Các ông không thể sắp xếp người vào văn phòng của tôi. Tôi mới là người quyết định ai làm việc cho tôi!”

“Tôi lại nghĩ ông rất hài lòng với Shacklebolt?” Scrimgeour lạnh lùng.

“Tôi rất... không, tôi đã...”

“Vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?” Scrimgeour nói.

“Tôi... ơ... miễn là Shackbolt vẫn làm việc... ơ... hiệu quả...” Thủ tướng nói dè dặt. Nhưng có vẻ Scrimgeour không nghe ông.

“Còn, giờ, về Herbert Chorley, bộ trưởng dưới quyền ông.” Ông ta tiếp tục. “Người đã thành trò hề của công chúng, bằng cách thể hiện như một con vịt ngớ ngẩn.”

“Ông ta thì sao?” Thủ tướng hỏi.

“Ông ta rõ ràng đã bị ếm một lời nguyền Độc Đoán, ở mức độ nhẹ. Nó làm óc ông ta lẫn lẩn. Tuy nhiên, ông ta vẫn có thể nguy hiểm.”

“Ông ta chỉ đang ba hoa.” Thủ tướng yếu ớt. “Có lẽ là do uống quá mức... chắc là ông ta chỉ cần nghỉ ngơi một chút...”

“Rất nhiều bác sĩ ở Bệnh viện đang kiểm tra ông ta. Cho đến bây giờ, ông ta đã cố bóp cổ ba trong số họ. Tốt nhất là ông ta không nên ở trong cộng đồng Muggle một thời gian.”

“Tôi... Ông ta sẽ trở lại bình thường chứ?” Thủ tướng đầy hồi hộp.

Scrimgeour đơn thuần chỉ nhún vai, tiến về phía lò sưởi.

“Đó là tất cả những gì tôi phải nói. Tôi sẽ cập nhật thông tin cho ông thường xuyên, Thủ tướng. Hoặc, nếu tôi quá bận rộn, Fudge sẽ đến thay tôi. Ông ta đồng ý ở lại Bộ với tư cách người cố vấn.”

Fudge cố gắng cười, nhưng trông như bị đau răng vậy. Scrimgeour cho tay vào túi, lục tìm thứ bột thần kì chuyển ngọn lửa sang màu xanh. Thủ tướng nhìn hai phù thủy đầy thất vọng. Câu nói đã ở trên đầu lưỡi ông cả buổi tối nay bật ra.

“Thượng Đế ơi... Nhưng các ông là phù thủy! Các ông biết làm phép! Các ông có thể giải quyết mọi chuyện dễ dàng!”

Scrimgeour chậm chạp xoay người, trao đổi một cái nhìn hoài nghi với Fudge. Lần này, Fudge mỉm cười thật sự.

“Vấn đề là, cái ác cũng biết phép thuật.”

Hai phù thủy lần lượt bước vào ngọn lửa và biến mất.

2. Chương 02

Ngõ cụt Thợ Tiện

Cách đó hàng dặm, những cơn gió sau khi đã đập vào cánh cửa sổ phòng Thủ tướng đã tràn ụa trên mặt con sông với hai bờ sông bẩn thỉu nằm giữa những làn cây và cả những đồng rác. Bóng đen tràn ngập khung cảnh, và một chiếc cối xay gió quay điên cuồng, mờ ảo như đang cố báo hiệu điềm chẳng lành. Không gian yên ắng và không có dấu hiệu của sự sống nào ngoài tiếng róc rách của dòng nước đen đang chảy và một con cáo chỉ còn da bọc xương đang loay hoay dưới cái rãnh nước đánh hơi, hy vọng tìm được một con cá hay thứ gì ăn được trong những cụm cỏ mọc cao.

Nhưng đột nhiên, sau một tiếng nổ bất thành hình, một thứ gì đó nhỏ bé, đội mũ trùm kín đầu xuất hiện trong làn sương mỏng trên bờ của dòng sông. Con cáo cũng đứng yên lại, mắt dò xét lên mọi vật xung

quanh cái thứ kỳ lạ mới xuất hiện. Kẻ lạ mặt đó cũng có vẻ chịu đựng thái độ dò xét ấy một lát, và rồi bừng sáng lên, người này bắt đầu chạy, áo choàng lê trên đám cỏ.

Bằng một tiếng nổ thứ hai to hơn, một kẻ trùm đầu khác xuất hiện.

“Chờ đã!”

Con cáo giờ đang bò sát dưới mặt đất lại bị một tiếng rên rỉ khàn khàn làm giật mình. Nó liều nhảy qua chỗ đang trốn đến chỗ cái rãnh nước. Một tia chớp màu xanh bắn ra, con cáo ré lên, rồi ngã xuống đất, chết.

Kẻ lạ mặt thứ hai trở ra hất xác con cáo lên.

“Chỉ là một con cáo,” một giọng phụ nữ thô lỗ phát ra dưới mũ trùm đầu. “Thế mà ta cứ nghĩ là một Thần Sáng cơ đấy — Cissy, chờ chị!”

Nhưng người đàn bà kia, kẻ vừa quay lại nhìn ánh chớp, lại đã kịp chạy vút về phía cái lạch nơi con cáo vừa té xuống.

“Cissy — Narcissa — nghe chị —”

Người đàn bà thứ hai nắm lấy tay bà ta, nhưng bị giằng ra.

“Bella, trở lại!”

“Mày phải nghe chị !”

“Em đã nghe rồi. Em có quyết định của em. Để em yên!”

Người đàn bà tên Narcissa chạy đến phía trên cái rãnh nước, nơi một hàng rào cũ kỹ đã tách nhánh sông khỏi con đường nhỏ rải đá cuội. Người đàn bà kia, Bella, lập tức theo sau. Hai người cùng đứng trước hàng rào chắn con đường đầy nhà xiêu vẹo đổ nát xếp thành dãy, cửa sổ mờ đục và chẳng nhìn thấy gì nơi bóng tối.

“Gã sống ở đây à?” Bella hỏi với giọng khinh bỉ. “Đây ư? Giữa cái đồng phân Muggle này? Chúng ta hẳn phải là những kẻ đầu tiên thuộc hàng ngũ này đặt chân lên — ”

Nhưng Narcissa không nghe; bà ta đã lách nhanh qua được cái hàng rào cũ nát và đang vội vã chạy ngang con đường.

“Cissy, chờ đã!”

Bella chạy theo, áo choàng hất tung lên phía sau, và nhìn Narcissa lao tới một cái ngõ giữa những ngôi nhà vào một con đường thứ hai, gần như giống hệt. Một số đèn đường đã vỡ, hai người đàn bà chạy giữa những khoảng sáng tối mập mờ. Người theo sau đã bắt kịp kẻ chạy trước khi họ quẹo vào ngõ rẽ khác, lần này thì thành công bởi bà ta đã giữ chặt tay kẻ chạy đi và kéo lại để hai người nhìn thẳng vào mặt nhau.

“Cissy, mày không được làm thế, mày không được tin hắn — ”

“Nhưng Chúa tể Hắc ám tin, phải không?”

“Chúa tể Hắc ám thì... tao tin là... đã nhầm,” Bella hỗn hển, và mắt của bà ta ánh ra một thứ ánh sáng yếu ớt từ cái mũ vải trùm đầu khi nhìn quanh để xem rằng có chắc họ chỉ có hai người ở chốn này hay không. “Trong bất cứ trường hợp nào, chúng ta đã được giao nhiệm vụ không được nói kế hoạch cho bất cứ ai. Đó là phần bội Chúa tể Hắc ám — ”

“Để em đi, Bella!” Narcissa cản hẳn, người đàn bà giơ đũa phép rút ra phía dưới tấm áo choàng, chìa nó vào mặt người chị. Bella chỉ cười khẩy.

“Cissy, chị của mày ư? Mày sẽ không — ”

“Chẳng có gì em không dám làm nữa!” Narcissa hỗn hển, kèm một tiếng thở hắt trong giọng nói, và khi người đàn bà vung cây đũa phép như vung con dao, ánh chớp từ cây đũa phép loé lên. Bella thả tay em mình ra - giờ đã nóng bừng lên rồi.

“Narcissa!”

Nhưng Narcissa đã chạy trước rồi. Giằng tay chị ra, bà ta lại chạy miết, luôn giữ một khoảng cách với Bella, họ lạc vào mê lộ của những dãy nhà gạch. Cuối cùng, Narcissa chạy được đến đường Spinner's End, nơi những ống khói cối xay cao vút trong như dấu hiệu cảnh cáo của một ngón tay khổng lồ. Tiếng bước chân vang vọng lộp cộp trên khắp con ngõ nhỏ, đến khi bà chạy đến cái nhà cuối cùng của con ngõ, nơi một thứ ánh sáng chớp chớp phát ra phía sau bức màn che ở tầng dưới.

Bà gõ cửa trước Bella, miệng lẩm bẩm chửi rủa vì bị đuổi kịp. Cả hai đều đứng chờ, thở hổn hển khe khẽ; họ đều phải ngửi mùi của con sông bẩn thỉu mà làn gió đêm đưa lại. Sau vài tích tắc, họ nghe thấy tiếng chân đi lại trong nhà và rồi cánh cửa mở hé ra một cái kết. Một cái liếc xéo của một người đàn ông qua họ, một người với bộ tóc dài thật dài, đen xoã thành từng nhánh che cái mặt vàng ửng và đôi mắt màu đen.

Narcissa lật chiếc mũ trùm ra. Làn da trắng nhợt đến nỗi trông như sáng lên trong bóng tối và mái tóc dài vàng óng xoã xuống làm cho bà ta trông càng giống người chết đuối.

"Narcissa!" Người đàn ông nói, mở cửa to chút nữa, ánh sáng chiếu rõ bà và người chị. "Thật là một bất ngờ thú vị!"

"Severus," bà nói khẽ bằng một giọng lạnh lùng. "Chúng ta có thể nói chuyện không? Có việc gấp."

"Tất nhiên."

Ông lùi lại để người đàn bà đi qua ông vào căn nhà. Người chị vẫn-còn-trùm-đầu thì cứ thế vào chẳng cần mời mọc gì cả.

"Snape," bà nói cộc lốc khi đi qua ông.

"Bellatrix," ông trả lời, miệng của ông vênh lên điệu cười khinh khi lúc ông khép cửa đánh sập.

Họ đi thẳng đến một phòng khách nhỏ bé lót gỗ, nơi có cảm giác của bóng tối lạnh lẽo. Xung quanh tường đều có sách đặt kín trước, hầu hết đều được bọc bằng da thuộc màu nâu hoặc đen; trong phòng còn có một cái ghế bành đã sờn, một cái ghế tựa cũ kỹ, một cái bàn lung lay, tất cả dưới ánh sáng mờ mờ của cây đèn cây treo trên trần. Nơi đây có vẻ như bị bỏ bê khá lâu rồi, vì thực tình cũng chẳng ai ở thường xuyên lắm.

Snape ra dấu mời Narcissa ngồi xuống ghế bành. Bà ta quẳng cái áo choàng sang một bên, ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào bàn tay trắng run lập cập đang co vào vạt áo. Bellatrix từ từ kéo mũ xuống. Trong bóng tối, trông bà ta cũng đẹp như người em mình, với một đôi mắt sùm sục và một cái quai hàm khá là vững chắc, bà không thèm để ý ánh mắt của Snape khi đi đến đứng sau Narcissa.

"Vậy, tôi có thể giúp gì cô?" Snape hỏi, và ngồi xuống cái ghế tựa đối diện hai chị em.

"Chúng ta... chỉ có chúng ta ở đây thôi, hả?" Narcissa hỏi khẽ.

"Phải, tất nhiên rồi. À, Đuôi Trùn ở đây, nhưng chúng ta không thèm tính bọn côn trùng nhãi nhép, đúng không?"

Ông trở cây đuũa phép vào bức tường chất đầy sách và với một tiếng nổ đoàng, một cái cửa bí mật mở toang ra, làm hiện lên một cầu thang hẹp, trên đó một kẻ nhỏ bé đang đứng chết lặng.

"Người biết rồi đấy, Đuôi Trùn, nhà ta có khách," Snape nói một cách lười nhác.

Kẻ gù lưng kia rón rén đi những bước cuối của bậc thang để xuống căn phòng. Hắn có một đôi mắt nhỏ, ông ọng những nước, một cái mũi nhọn, và có trên môi một nụ cười gượng gạo. Tay trái xoa xoa vào tay phải, người ta có thể nhìn thấy được thể mặc dù hắn đang mang một chiếc găng tay bạc.

"Narcissa!" hắn nói bằng cái giọng chút chút nghe như chuột kêu. "Và Bellatrix nữa! Quyển rũ làm sao —"

"Đuôi Trùn sẽ phục vụ nước uống, nếu các cô yêu cầu," Snape nói. "Và sau đó sẽ phải lập tức trở về phòng ngủ của hắn."

Đuôi Trùn co rúm lại như thể Snape vừa ném cái gì vào mặt hắn.

"Tôi không phải là thằng hầu của ông!" Hắn giãy nảy kêu lên the thé, nhưng vẫn tránh ánh mắt của Snape.

"Vậy ư? Vậy ta tưởng Chúa tể Hắc ám sai người đến đây để giúp việc cho ta."

“Để giúp việc, đúng — nhưng không phải để pha nước và — lau nhà cho ông!”

“Ta không nghĩ, Đuôi Trùn à, là người được phái đến đây để làm việc gì nguy hiểm hơn thế,” Snape đường mật. “Điều này có thể thoả thuận một cách dễ dàng: Ta sẽ thừa lại với Chúa tể Hắc ám rằng — ”

“Tôi sẽ tự nói với Ngài nếu tôi muốn!”

“Tất nhiên là người có thể,” Snape nhạo báng. “Nhưng bây giờ, thì phục vụ nước ra đây ngay. Mang rượu gia tinh làm cũng được.”

Đuôi Trùn chần chừ một lát, trông như thể là hắn sẽ bất tuân, nhưng sau đó đành miễn cưỡng quay đi và đi vào một bức tường được nguy trang khác. Họ nghe thấy tiếng cốc chén lách cách. Sau vài giây hắn trở lại, khệ nệ mang theo một cái chai đầy bụi bặm và ba cái cốc đặt trên một chiếc khay. Hắn đặt cái khay xuống cái bàn lung lay và lẩn đi tránh sự hiện diện của mọi người, đoạn đóng cái cửa nguy trang bằng giá sách đánh rầm.

Snape rót loại rượu đỏ như máu vào ba cốc và mời hai chị em. Narcissa khẽ cảm ơn, trong khi đó Bellatrix chẳng nói chẳng rằng, nhưng vẫn tiếp tục nhìn chăm chú vào Snape. Nhưng Snape vẫn chẳng bị điều đó làm bối rối, ngược lại ông ta còn ra vẻ rất thoải mái vui vẻ.

“Uống vì Chúa tể Hắc ám,” ông nói, giơ cốc rượu và làm cạn.

Hai chị em làm y chang thế. Snape rót đầy lại các cốc. Khi Narcissa nốc đến cốc thứ hai bà giận giữ:

“Severus, tôi rất tiếc phải đến đây trong hoàn cảnh này, nhưng tôi phải gặp anh. Tôi nghĩ anh là người duy nhất có thể giúp — ”

Snape giơ tay lên để dừng lời của bà, rồi chỉ đưa thần vào cái cửa thang gác. Cái cửa phát nổ đoàn cùng một một tiếng thét lớn, sau đó là tiếng Đuôi Trùn chạy lốc thốc khỏi cầu thang.

“Xin lỗi,” Snape nói. “Cái loại này nó cứ thích nghe lén ở cầu thang, tôi chẳng biết nó gặt hái được cái gì cơ chứ... Cô đang đến đâu vậy, Narcissa?”

Bà ta hít thật sâu, rùng mình, và bắt đầu lại.

“Severus, tôi biết tôi không nên có mặt ở đây, tôi đã được bảo là không được kể chuyện này cho ai, nhưng — ”

“Thế thì hãy câm miệng lại!” Bellatrix cắn nhằn. “Đặc biệt là với cái loại đồng bọn thời nay.”

“Đồng bọn thời nay?” Snape nhạo báng. “Và tôi phải hiểu câu đó của cô thế nào đây?”

“Là ta không tin người, Snape, người biết điều đó quá rõ mà!”

Narcissa bật ra một tiếng như nước nổ và lấy tay che mặt. Snape bỏ kính xuống bàn và ngồi lại, tay để lên thành ghế, cười vào cái mặt đang nhìn trừng trừng của Bellatrix.

“Narcissa, tôi nghĩ cô nên lắng nghe những gì Bellatrix đang định xỏ ra; việc đó giúp chúng ta khỏi phải chịu sự gián đoạn chán ngắt này. Nào, tiếp tục đi, Bellatrix,” Snape nói. “Tại sao cô không tin tôi vậy?”

“Có hàng trăm lý do!” Bà ta quát to, vòng từ sau ghế bành ra để ném cái kính xuống mặt bàn. “Nên bắt đầu từ đâu bây giờ! Người ở đâu khi Chúa tể Hắc ám ra đi? Sao người không tìm kiếm Ngài khi Ngài biến mất? Người đã làm gì ngăn ấy năm khi núp bóng lão Dumbledore? Sao người lại ngăn không cho Chúa tể Hắc ám lấy Hòn Đá Phù thủy? Sao người không nhập phe ngay lập tức khi Ngài trở lại? Người ở đâu mấy tuần trước cái ngày bọn ta phải chiến đấu để lấy Lời tiên tri cho Chúa tể Hắc ám? Và, Snape, tại sao thằng nhãi Harry Potter vẫn còn sống, khi người ban cho nó cái ân huệ suốt năm năm qua?”

Bà ta ngừng lại, trống ngực đập cực nhanh, má ửng đỏ hết cả. Sau bà, Narcissa ngồi bất động, mặt vẫn vùi vào tay.

Snape cười.

“Trước khi tôi trả lời - ồ có chứ, Bellatrix, tôi sẽ trả lời ngay! Cô có thể chuyển lại câu trả lời của tôi cho tất cả những kẻ khác - bọn vẫn xì xầm sau lưng tôi, và đi tâu hót với Chúa tể Hắc ám! Nhưng trước đó, tôi đã

nói rồi, để tôi hỏi cô một câu đă. Cô thật sự nghĩ là Ngài đã không chất vấn gì tôi những vấn đề đó ư? Và cô cho rằng, tôi đã không thể đưa ra câu trả lời thuyết phục mà vẫn còn có thể ngồi đây nói chuyện được với cô hả?”

Bà ta do dự.

“Ta biết là Ngài tin người, nhưng...”

“Cô nghĩ là Ngài nhằm sao? Hay là tôi đã bịp Ngài? Nói dối Chúa tể Hắc ám, pháp sư vĩ đại nhất, người có pháp thuật hoàn mỹ nhất mà cả thế giới biết được cho đến nay?”

Bellatrix im lặng, nhưng lần đầu tiên đã trông có vẻ hơi chùng hững. Snape không nhấn mạnh vào điểm đó. Ông nâng cốc, nhấp một hớp, rồi tiếp, “Cô hỏi là tôi ở đâu khi Chúa tể Hắc ám ra đi. Tôi đã ở chính nơi mà Ngài ra lệnh, là Học viện Ma thuật và Pháp thuật Hogwarts, vì Ngài muốn tôi thám thính lão Albus Dumbledore. Cô biết đấy, tôi cho là, tôi là người đảm nhiệm tốt nhất vị trí đó chứ?”

Bà ta khẽ gật đầu đến nỗi khó mà nhận thấy và định mở miệng, nhưng Snape đã ngăn lại.

“Cô còn hỏi tại sao tôi không cố gắng tìm Ngài khi Ngài biến mất. Cũng giống như lý do của Avery, Yaxley, và của gia đình Carrows, Greyback, Lucius” - ông ta hơi quay đầu về phía Narcissa — “và rất nhiều kẻ khác đã không tìm Ngài. Tôi nghĩ Ngài đã đi mãi mãi. Tôi không thích điều đó chút nào, tôi đã nhầm, và như vậy,... Nếu ngài không tha thứ cho chúng ta - những kẻ đã mất hết nhuệ khí lúc bấy giờ, Ngài có lẽ sẽ còn rất ít người trung thành đi theo.”

“Ngài còn ta!” Bellatrix mạnh mẽ. “Ta, người đã mất bao năm vì Ngài ở Azkaban!”

“Phải, đáng khâm phục thiệt tình,” Snape nói giọng buồn tẻ. “Có điều cô chẳng ích gì khi ở trong ngục cả, nhưng rõ ràng cứ chỉ thì đáng khâm phục đấy — ”

“Cử chỉ!” Bà ta hét lên; trông bà ta lúc giận như một kẻ điên. “Khi ta phải chịu đựng lũ Giám ngục, người còn đang ở Hogwarts, đang đóng vai con thú cưng của lão Dumbledore!”

“Không hẳn thế,” Snape bình tĩnh. “Lão đã không cho tôi dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, cô biết đấy. Có vẻ như cái này, à, làm cho tôi trở lại,... hướng tôi đến con đường cũ.”

“Ra đó là cách người hy sinh cho Chúa tể Hắc ám, không được dạy cái môn học ưa thích ư?” Bà ta cười nhạo. “Sao người lúc nào cũng ru rú ở đấy hả, Snape? Vẫn còn phải thăm dò lão Dumbledore ột người Chủ nhân mà người tin là đã chết à?”

“Thật khó khăn,” Snape nói, “Mặc dù Chúa tể Hắc ám hài lòng vì tôi chưa từng sao lãng nhiệm vụ cao cả: tôi có thông tin của mười sáu năm ở cùng lão Dumbledore để mang đến cho Ngài bất cứ khi nào ngài trở lại, một quà tặng tái ngộ có ích hơn là việc cứ than vãn kêu ca về sự khó chịu ở Azkaban...”

“Nhưng người đã ở đó — ”

“Phải, Bellatrix, tôi ở đó,” Snape nói, cố ý để lộ ra sự mất kiên nhẫn của mình lần đầu tiên. “Tôi đã có một công việc ngon lành đến nỗi mà tôi còn tránh được cả một suất ở ngục Azkaban. Nơi đó đầy lũ Tử thần thực tử, cô biết đấy. Sự bảo vệ của Dumbledore đã giúp tôi khỏi bị tống vào tù; điều này thật vô cùng tiện lợi và tôi nên tận dụng. Tôi nhắc lại: Chúa tể Hắc ám không ý kiến gì về việc tôi ở lại, vì thế tôi không nghĩ là cô nên kêu ca đâu.”

“Và tôi nghĩ tiếp theo cô muốn biết,” Ông nhấn mạnh bằng một giọng to hơn, vì Bellatrix đã tìm đủ mọi cách ngắt lời ông ta, “Tại sao tôi lại đứng nhìn vụ Chúa tể Hắc ám và Hòn đá Phù thủy. Cũng dễ trả lời thôi. Ngài không biết là ngài có nên tin tôi nữa hay không. Ngài đã từng nghĩ, như chị, là tôi đã lật mặt từ một Tử thần Thực tử thành một thằng hề của lão Dumbledore. Ngài lúc đó vô cùng đáng thương và yếu ớt, phải dùng chung một thân xác với một tay phù thủy hạng ba. Ngài không dám tiết lộ danh tính của mình với một kẻ đồng minh mà kẻ đồng minh đó có thể nộp Ngài cho lão Dumbledore và Bộ Pháp thuật. Tôi thật sự tiếc việc Ngài đã không tin tôi. Ngài có thể có được sức mạnh kỳ diệu đó sớm hơn 3 năm. Và khi điều đó đã xảy ra, tôi chỉ thấy một thằng cha Quirrell tham lam và không xứng đáng đang tìm đủ cách lấy viên đá đi và, tôi thừa nhận, là tôi phải cố hết sức chặn hắn lại.”

Miệng của Bellatrix méo xệch trào trạo như bà ta bị buộc phải nhai thuốc đắng.

“Nhưng người cũng không trở về khi Ngài trở lại, người không bay trở về với Ngài khi người thấy cái Dấu hiệu đen bùng cháy mà — ”

“Đúng. Tôi trở về muộn hai tiếng. Tôi trở về theo lệnh của Dumbledore.”

“Của Dumbledore — ?” Bà ta bắt đầu, giọng lạc đi vì kinh ngạc.

“Nghĩ đi!” Snape nói, lại mất kiên nhẫn. “Nghĩ đi! Chỉ cần chờ hai tiếng, chỉ hai tiếng thôi, tôi chắc rằng tôi vẫn có thể ở lại Hogwarts với tư cách một điệp viên! Bằng cách để cho lão Dumbledore thấy rằng tôi phải trở về với Chúa tể Hắc ám vì tôi buộc phải làm thế, tôi đã có thể mang thông tin của lão Dumbledore và Hội phượng Hoàng của lão từ đó! Cân nhắc đi, Bellatrix: Dấu hiệu đen ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn trong vòng mấy tháng trở lại. Tôi biết là Ngài sẽ trở về, tất cả Tử thần Thực tử đều biết điều đó! Tôi đã có đủ thời gian suy nghĩ về việc mình muốn làm gì, đủ để lên kế hoạch cho bước tiếp theo, để chuồn gọn giống Karkaroff, phải không?”

“Sự không hài lòng của Chúa tể Hắc ám đối với sự chậm trễ của tôi đã biến mất hoàn toàn, tôi cam đoan đấy, khi tôi vẫn còn trung thành, ngay cả khi lão Dumbledore nghĩ rằng thằng tôi là người của lão. Phải đấy, Chúa tể Hắc ám nghĩ tôi đã lìa xa Ngài mãi mãi, nhưng Ngài đã nhầm.”

“Nhưng người đã làm được cái tích sự gì?” Bellatrix rít lên. “Chúng ta đã có được thông tin gì hay từ người chứ?”

“Thông tin đó đã được tâu trực tiếp với Chúa tể Hắc ám,” Snape nói. “Nếu Ngài quyết định không chia sẻ thông tin ấy với cô — ”

“Ngài nói với ta mọi thứ!” Bellatrix nói, tức giận bùng bùng. “Ngài nói rằng ta là kẻ kiên gan nhất, kẻ trung thành nhất — ”

“Vậy sao?” Snape nói, giọng lạc hẳn đi để lộ sự hoài nghi. “Ngài vẫn còn tin, sau cú thất bại ở Bộ Pháp thuật à?”

“Không phải lỗi của ta!” Bellatrix xỏ ra. “Chúa tể Hắc ám đã, trong quá khứ, tin vào ta với tình cảm cao quý nhất — nếu lão Lucius không — ”

“Chị không định — chị không định đổ lỗi cho chồng em đấy chứ?”, Narcissa nói bằng giọng nhỏ và chết người, nhìn thẳng vào người chị.

“Chẳng có lý do nào đổ trách nhiệm ấy hết,” Snape nói trôi chảy. “Chuyện đó đã qua rồi.”

“Nhưng không phải vì người!” Bellatrix cáu tiết. “Không, người một lần nữa vắng mặt khi tất cả chúng ta phải chịu nguy hiểm, đúng không, Snape?”

“Tôi được lệnh phải giữ bí mật,” Snape nói. “Có thể cô không đồng ý với cách làm của Chúa tể Hắc ám, có thể cô nghĩ là lão Dumbledore không quan tâm tới việc tôi có gia nhập Tử thần Thực tử để chống lại Hội Phượng hoàng hay không? Và — xin lỗi nhé — cô nói là nguy hiểm... có phải cô nói đến việc cô đối mặt với sáu đứa con nít, đúng không?”

“Chúng nó hợp sức lại với nhau, mà người biết đấy, với một nửa Hội Phượng Hoàng hậu thuẫn!” Bellatrix cầu nhàu. “Và, nhân nói đến Hội Phượng Hoàng, người vẫn còn kêu ca phàn nàn rằng người không thể chỉ ra được cho chúng ta Tổng hành dinh của nó nằm ở đâu, phải không?”

“Tôi không phải là Kẻ-giữ-bí-mật; tôi không thể nói ra được. Cô biết bùa mê tác dụng thế nào rồi, tôi nghĩ thế? Chúa tể Hắc ám hài lòng về các thông tin tôi chỉ cho Ngài về Hội. Nó đã mang đến, mà có thể cô đoán được rồi, cái vụ bắt cóc và ám sát Emmeline Vance, và dĩ nhiên là giúp cho việc trừ khử tay Sirius Black, vì tôi giữ bản quyền vụ kết liễu hắn.”

Snape lại nâng cốc chúc mừng về phía bà. Về mặt bà ta cũng không dượng đi.

“Người còn chưa trả lời ta câu cuối, Snape. Harry Potter. Người có thể kết liễu thằng nhóc bất cứ lúc nào trong vòng 5 năm trở lại đây. Nhưng người đã không làm. Tại sao?”

“Cô đã bàn với Chúa tể Hắc ám vấn đề này chưa?” Snape hỏi lại.

“Ngài . . lúc khác, chúng ta ... ta đang hỏi người đấy, Snape!”

“Nếu tôi mà giết Harry Potter, Chúa tể Hắc ám sẽ không thể dùng máu nó để hồi sinh, làm cho Ngài trở thành bất bại — ”

“Hoá ra người thầy trước được cả công dụng của thằng nhãi hả!” bà ta rít lên.

“Tôi không cho là vậy; tôi không có ý kiến gì về kế hoạch của Ngài; tôi đã thú nhận với Ngài là tôi nghĩ Chúa tể Hắc ám đã chết. Tôi chỉ đơn thuần cố gắng tự lí giải tại sao Ngài không thấy tiếc khi thấy thằng nhãi Potter vẫn còn sống, ít nhất là một năm trước...”

“Nhưng tại sao người vẫn để cho nó sống?”

“Cô vẫn chưa hiểu ra ư? Đó chỉ là do sự che chở chăm chấp của lão Dumbledore như lão đã bảo kê giúp tôi khỏi phải ngồi trong Azkaban! Có phải cô không công nhận là việc kết liễu đời thằng học trò cứng của lão sẽ khiến lão quay lại đối đầu với tôi không? Nhưng sự việc còn nghiêm trọng hơn thế. Tôi phải nhắc lại là khi Potter vào Hogwarts lần đầu tiên thì đã có nhiều chuyện bàn tán quanh nó, tin đồn rằng nó là một phù thủy Hắc ám vĩ đại, đó là việc giải thích tại sao nó vẫn sống sót sau vụ tấn công của Chúa tể Hắc ám. Tôi cũng tò mò, tôi thừa nhận, và đã không bằng mọi giá giết Potter vào đúng cái lúc nó đặt chân lên cái trường đó.”

“Tất nhiên, có một điều thật rõ ràng, tôi đã nhanh chóng nhận ra thằng nhãi chẳng có tài cán đặc biệt gì hết. Nó chỉ chiến đấu khi bị dồn đến chân tường với một số sự may mắn đơn thuần và bọn bạn bè còn có vẻ tài năng hơn. Thằng nhãi xoàng đến cực độ, mà lại còn làm ra vẻ kiêu căng và tự đắc giống hệt như cha nó. Tôi đã cố hết sức mình để tống cổ nó ra khỏi Hogwarts, nơi mà tôi tin rằng hầu như không phải là đất của nó, nhưng nếu giết nó, hoặc để nó chết trước mặt tôi? Tôi có là thằng ngốc mới làm việc nguy hiểm đó trước mặt lão Dumbledore.”

“Và qua những điều này bọn ta sẽ bị thuyết phục rằng Dumbledore chẳng hề nghi ngờ người chẳng?” Bellatrix hỏi. “Lão chẳng biết gì về lòng trung thành thật sự, lão vẫn tin tưởng hoàn toàn vào người?”

“Tôi vào vai rất đạt,” Snape nói. “Và cô hãy nhìn vào điểm yếu nhất của lão Dumbledore: lão luôn tin tưởng điều tốt đẹp nhất của mỗi con người. Tôi đã chơi một bài ăn năn hối cải khi tôi gia nhập đội ngũ của lão, đổi mới từ một Tử thần Thực tử, và lão đã dang rộng đôi tay để đón - nên, như tôi đã nói, lão không bao giờ cho phép tôi đến gần Nghệ thuật Hắc ám chừng nào lão còn làm được. Dumbledore là một pháp sư vĩ đại — đúng vậy, một pháp sư vĩ đại,” (Bellatrix rít lên một tiếng cay độc) “Chúa tể Hắc ám cũng biết vậy. Tôi rất vui mừng mà nói rằng, tuy vậy lão đang già đi. Cuộc chiến tay đôi với Chúa tể Hắc ám đã làm lão sốc lăm. Lão bị dính nhiều vết thương nghiêm trọng vì phản xạ của lão chậm đi nhiều so với hồi xưa. Nhưng nhiều năm qua, lão vẫn chưa bao giờ ngừng tin tưởng Severus Snape, và điều đó làm cho tôi có giá trị lớn trong mắt Chúa tể Hắc ám.”

Bellatrix trông vẫn còn khó chịu, vì bà ta chưa biết làm thế nào nào để vạ Snape tiếp. Lợi dụng cơ hội Bellatrix đang im hơi lặng tiếng, Snape quay ra người em.

“Bây giờ... Narcissa, cô đến đây để yêu cầu giúp đỡ?”

Narcissa nhìn lên ông ta, khuôn mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

“Phải, Severus. Tôi — tôi nghĩ anh là người duy nhất có thể giúp tôi, tôi không còn ai để trông mong nữa. Lucius đang ở trong ngục và...”

Bà nhắm nghiền mắt lại và hai giọt nước mắt trào ra.

“Chúa tể Hắc ám cấm tôi nói ra điều đó,” Narcissa tiếp tục, mắt vẫn nhắm nghiền. “Ngài không muốn ai biết kế hoạch này hết. Nó... vô cùng bí mật. Nhưng — ”

“Nếu Ngài không cho phép, cô không nên kể,” Snape nói luôn. “Một từ của Chúa tể Hắc ám là cả một mệnh lệnh.”

Narcissa há hốc miệng như thể ông ta tạt một gáo nước lạnh vào bà. Bellatrix lần đầu tiên trông có vẻ hài lòng từ khi bà ta đặt chân vào cái nhà này.

“Thế là xong!” Bà ta nói đưa em với về chiến thắng. “Ngay cả Snape cũng nói thế: mày được bảo là không nói thì cứ việc câm miệng!”

Nhưng Snape đã đứng dậy và đi đến cạnh chiếc cửa sổ, nhìn kỹ qua bức màn đến con đường vắng lặng, sau đó lại đóng sập lại. Ông ta đi vòng đến chỗ Narcissa, cau mày.

“Ngẫu nhiên là tôi cũng được biết kế hoạch này,” ông ta nói rất khẽ. “Tôi là một người trong số rất ít người được Chúa tể Hắc ám truyền cho. Tuy thế, dù tôi đã biết bí mật, Narcissa, cô có thể sẽ trở thành kẻ phản bội Chúa tể Hắc ám đấy.”

“Tôi nghĩ anh hẳn phải biết rồi!” Narcissa nói, thở dễ dàng hơn. “Ngài rất tin anh mà, Severus. ...”

“Người biết kế hoạch đó rồi?” Bellatrix nói, biểu hiện rất nhanh của sự đắc thắng bị đổi ngay thành cái nhìn hoài nghi. “Người biết?”

“Tất nhiên,” Snape nói. “Nhưng cô cần tôi giúp gì, Nar-cissa? Nếu cô đang tưởng tượng cảnh tôi có thể thuyết phục được Chúa tể Hắc ám đổi ý, tôi rất tiếc là chẳng có hy vọng gì đâu, chẳng có gì.”

“Severus,” bà gọi khẽ, nước mắt chảy trên gò má nhợt nhạt. “Con trai tôi... con trai duy nhất của tôi... ”

“Draco nên tự hào,” Bellatrix nói. “Chúa tể Hắc ám đang ban cho nó một vinh dự lớn. Và ta sẽ nói điều này vì Draco: nó không hề lùi bước trước nhiệm vụ cao cả, nó còn có vẻ vui mừng khi có được một cơ hội để khẳng định mình, và kích động trước cái viễn cảnh — ”

Narcissa bắt đầu khóc nức nở, luôn nhìn Snape với vẻ cầu khẩn.

“Đó là bởi vì nó chỉ mới 16 và không có ý niệm gì về những lời nói dối đã được sắp đặt sẵn cả! Tại sao, Severus? Tại sao lại là con trai tôi? Thật quá nguy hiểm! Đó là sự trả thù cho lỗi lầm của Lucius, tôi biết mà!”

Snape không nói gì. Ông không nhìn và những giọt nước mắt nữa vì đó là việc khiếm nhã, nhưng ông ta không thể giả bộ không nghe thấy gì.

“Đó là lý do tại sao Ngài chọn Draco, phải không?” Bà ta rên rỉ. “Để trừng phạt Lucius?”

“Nếu Draco thành công,” Snape nói, vẫn nhìn tránh bà ta, “nó sẽ được vinh danh hơn tất cả những kẻ khác.”

“Nhưng nó sẽ không thành công!” Narcissa nức nở. “Nó làm thế nào được, khi mà ngay cả bản thân Chúa tể Hắc ám — ?”

Bellatrix há hốc miệng; Narcissa hình như hoá điên mất rồi.

“Tôi chỉ có ý là... là chưa ai thành công hết... Severus... làm ơn... Anh, anh luôn là, thầy giáo Draco thích nhất... Anh là bạn cũ của Lucius... Tôi van anh... Anh là tâm phúc của Chúa tể Hắc ám, cố vấn mà Ngài tin tưởng nhất... Anh sẽ nói với Ngài chứ, thuyết phục Ngài — ?”

“Chúa tể Hắc ám sẽ không bị thuyết phục, và tôi cũng không đủ ngu ngốc để làm việc đó,” Snape thẳng thừng. “Tôi không thể giả bộ là Chúa tể Hắc ám không tức giận với Lucius. Lucius phải bị trừng phạt. Ông ta đã để bị bắt, cùng với nhiều kẻ khác, và còn thất bại trong việc lấy Lời tiên tri. Đúng vậy, Narcissa, Chúa tể Hắc ám tức giận, thật sự rất tức giận.”

“Vậy nên tôi đã đúng, Ngài đã chọn Draco để trả thù!” Narcissa nắc nhen.

“Ngài không muốn nó thành công, Ngài muốn nó bị chết khi cố gắng làm điều đó!”

Khi Snape không nói gì, Narcissa có vẻ như đã mất nốt chút tự chủ còn giữ được nãy giờ. Đứng dậy, bà ta lao vào Snape và nắm lấy vạt áo ông ta. Mặt bà ta kề sát ông ta, nước mắt chảy dài xuống ngực ông, bà thở hắt ra:

“Anh làm được mà. Anh làm thay cho Draco chuyện đó được mà, Severus. Anh sẽ thành công, tất nhiên là thế rồi, và Ngài sẽ thưởng cho tất cả chúng ta — ”

Snape nắm cổ tay bà và giật bàn tay đang nắm chặt của bà ra. Nhìn xuống khuôn mặt giàn giụa nước mắt, ông ta chậm rãi:

“Ngài định để tôi cuối cùng cũng làm chuyện đó, tôi nghĩ vậy. Nhưng ngài đã quyết định là Draco phải thử trước. Cô thấy đấy, trong trường hợp Draco có thể thành công, thì tôi có thể ở lại Hogwarts lâu hơn nữa, hoàn thành trách nhiệm của một điệp viên.”

“Nói cách khác, chẳng liên quan gì đến Ngài nếu Draco bị giết chết!”

“Chúa tể Hắc ám rất giận,” Snape nhắc lại thật nhỏ. “Ngài đã không nghe được Lời tiên tri. Cô cũng biết rõ là thế mà, Narcissa, Ngài không dễ mà bỏ qua đâu.”

Bà ngã quỵ, sụp xuống chân ông ta, thổn thức van nài dưới đất.

“Đứa con độc nhất của ta . . . Đứa con độc nhất của ta . . .”

“Mày nên tự hào!” Bellatrix tàn nhẫn nói. “Nếu ta có con trai, ta sẽ rất vui mừng để cho con ta phục vụ Chúa tể Hắc ám!”

Narcissa khê gào lên thất vọng và vò đầu bứt tóc. Snape dừng lại, nắm lấy tay bà ta, đỡ bà dậy, và dìu bà lại ghế bành. Rồi ông ta rót cho bà thêm rượu và buộc bà ta phải cầm lấy cốc.

“Narcissa, thế đủ rồi. Uống đi. Nghe tôi.”

Bà ta im lặng được một lát, đánh đổ một ít rượu ra ngoài, tay run lên cầm cập, .

“Tôi có khả năng có thể... giúp được Draco.”

Bà ngồi thẳng lên, mặt trắng bệch, mắt mở to.

“Severus — ồ, Severus — anh sẽ giúp thằng bé chứ? Anh sẽ trông coi nó, bảo vệ nó chứ?”

“Tôi sẽ cố.”

Bà hất tung cái cốc ra, nó lăn dọc mặt bàn khi bà rời khỏi ghế bành để đến quỳ trước chân Snape, nắm tay ông ta bằng cả hai tay mình, và hôn tay ông.

“Anh sẽ ở đó để bảo vệ nó... Severus, anh hứa với tôi không? Anh sẽ hứa bằng Lời nguyện Vĩnh viễn chứ?”

“Lời nguyện Vĩnh viễn?”

Thái độ của Snape có vẻ dừng dừng, khó đoán. Bellatrix, tuy thế, cười khúc khích đắc thắng.

“Mày nghe chứ, Narcissa? Ồ, nó sẽ cố gắng, ta biết mà... Những lời sáo rỗng quen dùng, nói mà không làm mà... Ồ, theo lời của Chúa tể Hắc ám, tất nhiên!”

Snape không nhìn vào Bellatrix. Đôi mắt đen của ông ta nhìn thẳng vào khuôn mặt giàn giụa nước mắt của Narcissa trong khi bà vẫn nắm chắc tay ông ta.

“Dĩ nhiên, Narcissa, tôi sẽ hứa bằng Lời nguyện Vĩnh viễn,” Ông ta nói rất khẽ. “Có thể chị của cô sẵn lòng làm Người làm chứng.”

Bellatrix há hốc miệng. Snape cúi thấp người xuống đối diện với Narcissa. Trong khi Bellatrix vô cùng kinh ngạc, hai người nắm chặt tay phải của nhau.

“Cô lấy đũa phép ra, Bellatrix,” Snape lạnh lùng.

Bà ta rút ra, vẫn còn bàng hoàng kinh ngạc.

“Và cô cần tiến gần lại đây nữa,” ông nói.

Bà ta bước tới trước mặt hai người, và để đầu cây đũa phép vào chỗ hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau.

Narcissa nói.

“Có phải anh, Severus, sẽ trông coi con trai tôi, Draco, khi nó cố gắng thực thi nhiệm vụ mà Chúa tể Hắc ám giao cho?”

“Tôi sẽ làm,” Snape nói.

Một lưỡi lửa sáng chói loé lên từ đầu cây đũa phép và vây lấy hai bàn tay làm thành một cái vòng bằng lửa nóng đỏ.

“Và có phải anh sẽ, làm hết khả năng của mình, để bảo vệ nó khỏi nguy hiểm?”

“Tôi sẽ làm,” Snape nói.

Một lưỡi lửa thứ hai loé lên từ đầu cây đũa phép và nối liền với vòng thứ nhất, tạo thành một quãng lửa sáng chói.

“Và, trường hợp ngoại lệ... nếu như Draco không thành công...” Narcissa nói khẽ (Bàn tay của Snape đã run rẩy muốn rút lại, nhưng ông ta không bỏ hẳn ra), “Anh sẽ làm công việc mà Chúa tể Hắc ám đã giao cho Draco làm?”

Một giây im lặng. Bellatrix dò xét, cây đũa phép vẫn để vào bàn tay đã nắm chặt của họ, mắt mở to.

“Tôi sẽ làm,” Snape nói.

Khuôn mặt ngờ ngàng của Bellatrix trở nên giận tím tái trong một ngọn lửa thứ ba được phun ra từ cây đũa phép, xoắn lấy hai vòng lửa kia, và cả ba vòng lửa gắn vào hai bàn tay nắm chặt, như một sợi dây lửa, một con rắn bằng lửa.

3. Chương 03

Sẽ và sẽ không

Harry Potter đang ngáy rất to. Nó đã ngồi trên cái ghế bên cạnh cửa sổ phòng ngủ của nó trong suốt bốn tiếng, nhìn chằm chằm ra con đường tối tăm bên ngoài rồi ngủ với một bên mặt tựa vào tấm cửa kính cửa sổ lạnh ngắt, chiếc mắt kính của nó thì lênh sang một bên, miệng thì há to ra. Hơi thở của nó phả vào kính cửa sổ sáng rực ánh sáng màu cam của đèn đường bên ngoài và ánh sáng nhân tạo làm ật nó đủ màu sắc, do đó trông nó như một hồn ma với mái tóc đen rối bù.

Căn phòng bừa bãi đồ đạc và rác rưởi. Lông cú, lõi tảo và giấy gói kẹo rải rác khắp sàn, một số quyển sách bừa chú vút lung tung cùng với đồng áo choàng bừa bãi trên giường, và một mẫu báo ướm mem để trên bàn. Mẫu báo có tựa đề:

HARRY POTTER: NGƯỜI ĐƯỢC CHỌN?

Tin đồn tiếp tục lan đi về sự xáo trộn bí ẩn gần đây tại Bộ Pháp Thuật, trong lúc mà Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra đã bị nhìn thấy một lần nữa.

“Chúng tôi không được phép nói gì về chuyện này, đừng hỏi tôi.” một quan chức bối rối nói, người đã từ chối nói tên khi ông ấy rời khỏi Bộ pháp thuật tối qua.

Tuy nhiên, những nguồn tin đáng giá trong Bộ pháp thuật đã xác nhận là sự xáo trộn xảy ra trong Phòng Tiên tri.

Mặc dù Bộ pháp Thuật đã nói các phù thủy từ trước đến giờ từ chối xác nhận sự tồn tại của nơi đó, nhưng số lượng ngày càng đông dân phù thủy tin rằng bọn Tử thần thực tử đang lãnh án trong ngục Azkaban vì những tội lỗi xấu xa và việc cố gắng đánh cắp Lời tiên tri. Lời tiên tri gốc thì không ai biết, mặc dù người ta cứ đoán già đoán non là nó có liên quan đến Harry Potter, người đã sống sót sau lời nguyền giết chóc và cũng là người đã có mặt trong Bộ pháp thuật đêm hôm đó. Người ta gọi Potter là “Người Được Chọn” lúc

nào không hay vì mọi người đều tin rằng lời tiên tri đã nói tên nó như người duy nhất sẽ có khả năng loại trừ Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra.

Mặc dù lời tiên tri được cất giấu ở chỗ nào nếu như nó có thực thì vẫn không ai biết. (xem trang 2 cột 5)

Mẫu tin thứ hai nằm ở bên cạnh. Bài này mang tựa đề chán ngắt:

SCRIMGEOUR KẾ NGHIỆP FUDGE

Hầu hết trang bìa của tờ báo là tấm hình chụp trắng đen một người đàn ông có mái tóc dày như bờm sư tử và khuôn mặt dữ dằn. Tấm hình chuyển động - người đàn ông đang vẫy tay.

Rufus Scrimgeour, trước đây là người đứng đầu của Trụ sở Dũng sĩ diệt Hắc ám của Bộ Thi Hành Luật Pháp Thuật, đã kế nghiệp Cornelius Fudge làm Bộ trưởng Pháp Thuật. Sự bổ nhiệm này được cộng đồng phù thủy ủng hộ nhiệt tình mặc dù có một số tin đồn về sự bất hòa giữa Bộ trưởng pháp thuật mới này với cụ Albus Dumbledore, vừa được phục chức Tổng Chiến Tướng của Hội đồng an ninh phù thủy, đã xuất hiện trong vài giờ đồng hồ tại văn phòng của ông Scrimgeour.

Người đại diện của Scrimgeour thừa nhận rằng ông đã gặp cụ Dumbledore trong lần nhậm chức mới, nhưng từ chối đưa ra lời bình luận về đề tài mà họ đã thảo luận. Albus Dumbledore được biết như (xem trang 3 cột 2)

Phần còn lại của bài báo đã bị gấp lại cho nên câu chuyện mang tựa bộ pháp thuật bảo đảm sự an toàn cho các học sinh hiện ra tiếp theo.

Bộ trưởng mới được bổ nhiệm, Rufus Scrimgeour, đã có lời phát biểu cứng rắn về việc Bộ pháp thuật của ông đảm bảo cho sự an toàn của các học sinh khi nhập học tại Học viện Pháp Thuật và Ma Thuật Hogwarts vào mùa thu này.

“Với những lý do hiển nhiên, bộ pháp thuật sẽ không tiết lộ chi tiết kế hoạch an ninh nghiêm ngặt mới này,” bộ trưởng nói, mặc dù một người trong Bộ xác nhận rằng các biện pháp bao gồm các câu thần chú phòng thủ, bùa chú, một lô lời nguyền đối lập phức tạp, và một lực lượng nhỏ Dũng sĩ diệt Hắc ám có nhiệm vụ chuyên bảo vệ trường Hogwarts.

Dường như mọi thứ đều được bộ trưởng mới cam đoan chắc chắn về sự an toàn của học sinh. Bà Augusta Longbottom nói, “Cháu tôi, Neville - một người bạn tốt của Harry Potter, tình cờ, đã kề vai sát cánh với Harry Potter chiến đấu chống lại bọn Tử thần thực tử tại Bộ pháp thuật vào tháng 6 và -

Phần còn lại của câu chuyện bị che bởi cái lồng chim lớn. Bên trong đó là một con cú màu trắng tuyết tuyệt đẹp. Đôi mắt màu hổ phách của nó nhìn khắp phòng một cách hống hách. Đôi khi nó quay đầu qua nhìn chăm chăm vào cậu chủ đang ngáy của nó. Một hoặc hai lần nó mổ lách cách một cách sột rượt nhưng Harry ngủ sâu quá nên không nghe được tiếng của nó.

Cái rương lớn đặt ở giữa căn phòng. Nắp mở bung ra như đang trông chờ. Nó hầu như trống rỗng ngoại trừ phần còn lại là đồng đồ lót cũ, kẹo, lọ mực rỗng và vài cây viết lông được bọc kỹ. Gần đó, trên sàn nhà có trải một tờ rơi màu tím mang khẩu hiệu:

— ĐƯỢC PHÁT HÀNH THEO CHỈ THỊ CỦA —

Bộ Pháp Thuật

BẢO VỆ NHÀ VÀ GIA ĐÌNH CỦA BẠN CHỐNG LẠI NHỮNG THẾ LỰC BÓNG TỐI

Cộng đồng phù thủy đang đặt dưới sự đe dọa của một tổ chức được gọi là Tử Thần Thực Tử. Tuân theo những hướng dẫn an ninh đơn giản dưới đây sẽ giúp bảo vệ bạn, gia đình bạn và nhà bạn khỏi bị tấn công.

1. Bạn không nên rời khỏi nhà một mình.
2. Đặc biệt cẩn trọng trong suốt thời gian trời tối. Nếu có thể thì sắp xếp hoàn tất mọi chuyến đi trước khi trời tối.

3. Xem xét hệ thống an ninh xung quanh nhà bạn, phải chắc rằng các thành viên trong gia đình biết sử dụng những phương pháp khẩn cấp như các câu thần chú bảo vệ và làm tan vỡ, và đối với các thành viên nhỏ tuổi trong gia đình thì phải Xuất-hiện-theo-bên-mình.
4. Thỏa thuận những câu hỏi an ninh với bạn thân và gia đình để ngăn ngừa Tử Thần Thực Tử cải trang thành người khác bằng cách dùng thuốc Đa dịch (xem trang 2)
5. Nếu bạn thấy người trong gia đình, đồng nghiệp, bạn bè hoặc hàng xóm có những biểu hiện khác thường thì hãy liên hệ Bộ Thi Hành Luật Pháp Thuật ngay. Họ có thể đã bị tấn công bởi lời nguyền Độc đoán (xem trang 4)
6. Nếu thấy Dấu hiệu Đen xuất hiện ở bất cứ khu vực nhà ở nào thì KHÔNG ĐƯỢC RA NGOÀI, nhưng phải báo với trụ sở Dũng sĩ diệt Hắc Ám ngay tức khắc.
7. Việc trông thấy không được xác nhận ám chỉ Tử Thần Thực Tử có thể sử dụng Inferi (xem trang 10). Bất cứ khi nào trông thấy Inferius, hoặc chạm trán bất ngờ thì nên báo cho Bộ Phát Thuật ngay tức khắc.

Harry ngo ngoáy, mặt nó trượt xuống cửa sổ một inch hoặc đại loại cỡ đó, làm cho cái mắt kính của nó nghiêng hẳn sang một bên, nhưng nó vẫn chưa dậy. Chiếc đồng hồ báo thức, Harry đã sửa cách đây vài năm, kêu tíc tắc rất to trên bệ cửa, chỉ mười một giờ kém một phút. Bên cạnh đó, ở chỗ Harry đang để tay, là một miếng giấy da với nét chữ ồm và nghiêng. Harry đã đọc lá thư này rất thường xuyên từ khi nhận được nó cách đây ba ngày đến nỗi khi nhận miếng giấy da được cuộn chặt gọn gàng, bây giờ thì nó hoàn toàn phẳng lì.

Harry thân,

Nếu thuận tiện cho con thì ta sẽ gặp con tại số 4 đường Privet Drive vào thứ sáu sắp tới này vào lúc mười một giờ tối để hộ tống con đến trang trại Hang Sóc, nơi con được mời đến ở cho đến hết kỳ nghỉ hè.

Nếu con đồng ý, ta sẽ rất vui lòng với sự giúp đỡ của con trong việc ta hi vọng được đi chung đến trang trại Hang Sóc. Ta sẽ giải thích đầy đủ khi ta gặp con.

Hãy gửi cú trả lời ta. Hi vọng gặp con vào thứ sáu,

Ta, người thân yêu nhất của con,

Albus Dumbledore

Mặc dù tận trong lòng Harry biết, nó đã liếc trộm lá thư cứ mỗi phút từ bảy giờ tối nay, khi nó bắt đầu ngồi vào vị trí cửa sổ phòng ngủ, nơi mà nhìn ra có thể thấy hết con đường Privet Drive. Nó biết thật vô nghĩa khi cứ đọc đi đọc lại những lời cụ Dumbledore đã viết. Harry đã gửi câu trả lời đồng ý với con cú như được yêu cầu, và những gì nó có thể làm bây giờ là chờ đợi cho dù cụ Dumbledore có đến hay không.

Nhưng Harry vẫn chưa đóng gói đồ đạc. Dường như nếu đây là sự thật thì thật quá tốt khi giải cứu nó khỏi nhà Dursley chỉ sau hai tuần lễ ở cùng họ. Nó không thể giữ sạch cảm giác rằng có chuyện không tốt - lá thư trả lời của nó gửi cụ Dumbledore có thể đi chệch hướng; cụ Dumbledore có thể bị ngăn cản trong việc đón nó; lá thư này có thể không phải của cụ Dumbledore mà là một trò bịp, trò đùa hoặc là một cái bẫy. Nó không thể đóng gói đồ đạc để rồi sau đó bị thất vọng và lại phải tháo dỡ đồ đạc ra lại. Hành động duy nhất mà nó làm để cảm thấy chuyến đi này là sự thật là nhốt con cú trắng tuyết Hedwig an toàn trong chuồng.

Cây kim chỉ phút trên cái đồng hồ báo thức đã dịch đến số mười hai, đứng vào lúc đó, đèn đường bên ngoài vụt tắt.

Harry tỉnh dậy cứ như là bóng tối bất ngờ bên ngoài đã báo thức nó. Nó vội vàng nấn thẳng cái mắt kính lại, ị mũi vào kính cửa sổ nheo mắt nhìn xuống lề đường. Một người đàn ông cao với áo choàng dài phấp phới đang đi vào vườn.

Harry nhảy dựng lên như là bị điện giật, gõ vào ghế, và bắt đầu vồ lấy mọi thứ trên sàn quảng vào rương. Cùng lúc nó cho vào cả bộ áo choàng, hai quyển sách bùa chú và một gói thức ăn băng qua phòng, tiếng chuông cửa reo. Dưới lầu trong phòng khách dựng Vernon quát, “Ai lại đến vào đêm khuya khoắt thế này?”

Harry thấy ớn lạnh với cái kính thiên văn bằng đồng thau trong tay và đôi giày trong tay còn lại. Nó đã hoàn toàn quên cảnh báo nhà Dursley rằng cụ Dumbledore có thể sẽ đến. Cảm giác vừa sợ hãi vừa buồn cười, nó leo qua cái rương và mở cửa phòng ngủ đúng lúc nghe một giọng trầm trầm nói, “Chào buổi tối. Chắc hẳn ông là ông Dursley. Chắc Harry đã nói với ông là tôi sẽ đến đón nó rồi chứ?”

Harry chạy xuống cầu thang, và dừng lại đột ngột ở những bậc cuối vì theo kinh nghiệm đã dạy nó phải tránh xa tầm với của dượng Vernon khi có thể. Có một người đàn ông cao, ốm và có bộ râu bạc trắng dài đến thắt lưng đang đứng ở cửa. Với cặp mắt kính nửa vàng trắng xệ trên cái mũi khoằm, ông mặc một cái áo khoác đi đường màu đen dài và đội một cái nón chóp nhọn. Dượng Vernon, người có bộ ria mép dày như cửa cụ Dumbledore nhưng màu đen và đang mặc một cái áo ngủ dài màu nâu đen, nhìn chăm chăm vào vị khách như không tin vào đôi mắt ti hí của mình.

“Qua ánh mắt sững sờ không thể tin được của ông, tôi đoán Harry đã không báo ông biết việc tôi sẽ đến,” cụ Dumbledore nói nhã nhặn. “Dù sao, chúng ta hãy cứ cho rằng ông đã mời tôi đến nhà một cách thân mật. Thật là khờ dại nếu cứ nán nã lâu ở ngay trước cửa trong thời điểm khó khăn như thế này.”

Cụ bước nhanh vào và đóng cửa lại.

“Đã rất lâu kể từ lần viếng thăm trước đây của tôi,” cụ Dumbledore nói, dí cái mũi khoằm nhìn sát vào dượng Vernon. “Tôi phải nói rằng gia đình ông rất sung túc.”

Dượng Vernon không nói gì cả. Harry không nghi ngờ gì câu chuyện sẽ quay sang nó - các mạch máu của dượng đang tăng cao - nhưng có điều gì đó ở cụ Dumbledore khiến cho dượng dễ thở hơn. Có thể là do sự xuất hiện rất phù thủy của cụ hoặc cũng có thể là do dượng Vernon nhận ra rất khó mà quát nạt người đàn ông này.

“À, chào Harry,” cụ Dumbledore nói, nhìn nó qua cặp kính nửa vàng trắng với nét mặt thỏa mãn. “Tốt lắm, tốt lắm.”

Những từ này như đánh thức dượng Vernon. Rõ ràng lâu nay dượng cho rằng bất cứ người nào nhìn Harry mà nói “tốt lắm” thì chắc chắn người đó không có mắt.

“Tôi không có ý thô lỗ -” dượng nói với giọng điệu đe dọa láo xược trong từng âm chữ.

“- nhưng thật đáng tiếc thay, sự thô lỗ không cố ý đó lại xảy ra rất thường xuyên,” cụ Dumbledore kết thúc câu nói một cách nghiêm trang. “Tốt nhất là không nên nói gì, ông bạn ạ. A, đây chắc hẳn là Petunia.”

Cửa bếp mở ra, dì của Harry đang đứng đó, mang đôi bao tay cao su và mặc một cái tạp dề bên ngoài áo ngủ, rõ ràng là dì đang lau chùi bếp nửa chừng trước khi đi ngủ. Gương mặt như ngựa của dì không phản ánh điều gì ngoại trừ sự kinh ngạc.

“Albus Dumbledore,” cụ Dumbledore tự giới thiệu, trong khi dượng Vernon quên không giới thiệu. “Hẳn nhiên trước đây chúng ta đã liên hệ bằng thư.” Harry nghĩ thật là một cách lạ lùng để nhắc dì Petunia nhớ có lần cụ đã gửi cho dì một lá thư sấm, nhưng dì Petunia đã không thừa nhận. “Và đây chắc là con trai của ông bà, Dudley?”

Lúc đó Dudley vừa bước vào phòng khách. Cái đầu to với mái tóc vàng hiện bên trên cái cổ áo sọc của bộ đồ ngủ nó mặc trông thật quái gở, miệng nó há to ngạc nhiên. Cụ Dumbledore chờ vài phút xem có người nào nhà Dursley nói gì không, nhưng mọi người vẫn nhìn chăm chăm cụ.

“Chúng ta cứ cho rằng ông bà mời tôi ngồi nhé?”

”Dudley tránh đường khi cụ Dumbledore bước ngang nó. Harry vẫn cầm cái kính thiên văn và đôi giày, nhảy xuống những bậc thang cuối và đi theo cụ Dumbledore, lúc này cụ đã ngồi vào một chiếc ghế bành cạnh lò sưởi và nhìn ngó xung quanh với nét mặt thích thú. Trông cụ hoàn toàn khác thường với khung cảnh này.

“Chúng ta — chúng ta không đi sao thầy?” Harry bắn khoắn hỏi.

“Ừ, chúng ta sẽ đi thôi, nhưng có một vài vấn đề chúng ta cần thảo luận trước đã,” cụ Dumbledore nói.

“Và ta không thích làm điều này khi bắt đầu. Chúng ta sẽ xúc phạm lòng hiếu khách của dì dượng cháu một chút đấy.”

“Ông, sao ông dám?”

Dượng Vernon bước vào phòng, dì Petunia đứng sau lưng, còn Dudley thì trốn sau cha mẹ.

“Vâng,” cụ Dumbledore nói thản nhiên, “Tôi dám.”

Cụ rút đũa phép ra nhanh đến nỗi Harry hiếm khi thấy, với một cái vẩy nhẹ, cái ghế sofa vọt lại đung vào đầu gối của cả ba người nhà Dursley làm họ té nhào xuống thành đồng. Một cái vẩy nhẹ nữa, cái ghế sofa trở về vị trí cũ.

“Chúng ta có thể dễ chịu hơn rồi,” cụ Dumbledore nói vui vẻ.

Khi cụ cất đũa phép vào túi, Harry thấy bên trong tay áo khoác bàn tay của cụ bị cháy đen và hơi quần quèo trông cứ như nó đã từng bị cháy.

“Thưa thầy - có chuyện gì đã xảy ra với -?”

“Để sau Harry,” cụ Dumbledore nói. “Con ngồi xuống đi.”

Harry ngồi xuống cái ghế bành còn lại, nó chọn cái không phải trông thấy gia đình Dursley, những người này đang sưng sốt không nói nên lời.

“Tôi cho rằng ông sẽ thết đãi tôi một ít đồ ăn thức uống,” cụ Dumbledore nói với dượng Vernon, “nhưng bằng chứng cho thấy điều đó có vẻ thật xuẩn ngốc.”

Cái vẩy đũa phép lần thứ ba, một cái chai nhỏ và năm cái ly xuất hiện giữa không trung. Cái chai đựng thứ nước có màu mật ong mở nắp rót xuống năm cái ly, chúng lần lượt trôi về phía từng người một trong phòng.

“Bà Rosmerta tốt bụng đã pha chế rượu mật ong này,” cụ Dumbledore nói, giơ cái ly của cụ về phía Harry trong khi nó đang cầm cái ly phần nó nhắm nháp. Nó chưa từng uống thứ nước gì giống như thứ này, nên uống một cách vô cùng thích thú. Gia đình Dursley sau một lúc nhìn nhau sợ hãi, cổ phớt lờ những cái ly phần họ và huých tay đẩy chúng sang một bên. Harry không thể nén được thắc mắc tại sao cụ Dumbledore tại tổ ra khá là khoan khoái như thế.

“Harry này,” cụ Dumbledore quay sang nó nói, “có một khó khăn vừa xảy ra, ta hi vọng con có thể giải quyết giúp chúng ta. Đối với chúng ta, ý ta là Hội Phượng Hoàng. Nhưng trước tiên ta phải kể cho con là chúng ta đã tìm thấy Sirius một tuần trước, và chú ấy đã để lại cho con những gì chú ấy có.”

Phía bên kia cái ghế sofa, dượng Vernon ngẩng đầu lên, nhưng Harry không nhìn ông dượng và nó đã không nói gì ngoài trừ, “Dạ vâng.”

“Thực sự là,” cụ Dumbledore nói tiếp. “Cháu có thêm một số lượng vừa phải vàng trong tài khoản của cháu tại ngân hàng Gringotts, và cháu thừa kế toàn bộ tài sản của Sirius. Phần tài sản thừa kế chưa giải quyết -”

“Cha đỡ đầu của nó chết sao?” dượng Vernon la to từ phía bên kia chiếc ghế sofa. Cả cụ Dumbledore và Harry cùng quay sang nhìn dượng. Cái ly thì vẫn tiếp tục khăng khăng gõ gõ vào một bên mặt dượng Vernon; ông cố gắng đẩy nó ra. “Thằng cha đó chết à? Cha đỡ đầu của nó ấy?”

“Phải,” cụ Dumbledore nói. Cụ không hỏi Harry tại sao nó lại không kể chuyện này cho gia đình Dursley. “Vấn đề của chúng ta,” cụ nói tiếp với Harry như thể đã không có sự gián đoạn nào, “là Sirius còn để lại cho con căn nhà số 12 quảng trường Grimmauld.”

“Thằng đấy để lại cho nó căn nhà hử?” dượng Vernon nói một cách thèm khát, con mắt ti hí nheo lại, nhưng không ai trả lời.

“Thầy cứ tiếp tục dùng nó làm Tổng hành dinh.” Harry nói. “Con không quan tâm. Thầy cứ dùng nó. Con thực sự không muốn lấy nó.” Harry không bao giờ muốn đặt chân một lần nữa đến số 12 quảng trường Grimmauld nếu nó không được tham gia giúp sức. Nó nghĩ nó sẽ bị ám ảnh mãi mãi bởi những ký ức chú Sirius lảng vảng một mình trong căn phòng tối có mùi ẩm mốc, bị cầm tù trong một nơi mà chú rất muốn liều mạng để rời khỏi.

“Thật là hào phóng,” cụ Dumbledore nói. “Dù sao thì chúng ta cũng đã tạm thời bỏ trống nó rồi.”

“Tại sao?”

“À,” cụ Dumbledore nói, phớt lờ tiếng thở dài của dượng Vernon, giờ đây đầu dượng đang bị cái ly rượu mật ong kiên trì gõ nhẹ, “Dòng họ Black truyền thống đã ra chỉ thị căn nhà sẽ được truyền lại trực tiếp cho người con trai mang họ ‘Black’. Sirius là người cuối cùng trong dòng họ, cùng với em trai, Regulus, đã chết trước đó mà cả hai đều không có con. Trong khi kế hoạch của chú ấy là chú ấy muốn cho con căn nhà, tuy nhiên có khả năng là một vài câu thần chú hay bùa chú đã được đặt vào căn nhà để nó đảm bảo rằng người sở hữu căn nhà phải là một phù thủy có dòng máu thuần chủng.”

Hình ảnh bức tranh sống động kêu la inh ỏi của mẹ chú Sirius được treo trong căn nhà số mười hai quảng trường Grimmauld chợt hiện ra trong tâm trí Harry. “Cháu cá là ở đó còn,” nó nói.

“Đúng thế,” cụ Dumbledore nói. “Và nếu bùa chú đó còn tồn tại thì quyền sở hữu căn nhà sẽ được chuyển sang người họ hàng lớn tuổi nhất còn sống, nghĩa là chị họ của chú ấy, Bellatrix Lestrange.”

Không nhận thức được mình đang làm gì, Harry bật đứng dậy, cái kính thiên văn và đôi giày của nó rơi bịch xuống sàn nhà. Bellatrix Lestrange, kẻ đã giết chú Sirius, sẽ thừa kế căn nhà sao?

“Không,” nó nói.

“Ừ, hiển nhiên là chúng ta không mong muốn bà ấy thừa kế căn nhà,” cụ Dumbledore nói điềm tĩnh. “Hoàn cảnh này đầy rắc rối phức tạp. Chúng ta không biết loại bùa chú nào đã được đặt lên căn nhà, ví dụ như, làm bùa chú Unplottable sẽ giúp cho quyền sở hữu được truyền từ Sirius. Có thể Bellatrix sẽ đến căn nhà ấy bất cứ lúc nào. Nên đương nhiên là chúng ta phải chuyển ra ngoài cho đến khi chúng ta tìm ra cách,”

“Nhưng làm sao chúng ta tìm ra cách để biết cháu có thể sở hữu nó?”

“May mắn thay,” cụ Dumbledore nói, “có một cách kiểm tra đơn giản.”

Cụ đặt cái ly cạn sạch xuống cái bàn nhỏ kế bên cạnh cái ghế, nhưng trước khi cụ kịp nói gì thì dượng Vernon quát lên “Ông có thể bỏ những cái thứ chết tiệt này ra khỏi chúng tôi được không?”

”Harry nhìn quanh, ba người nhà Dursley đang lấy tay ôm lấy đầu, còn những cái ly thì cứ nhảy lên nhảy xuống trên đầu họ, rượu mật ong bên trong thì bay văng khắp nơi.

“Ồ, tôi xin lỗi,” cụ Dumbledore nói một cách lịch sự, và vẫy cây đũa phép lần nữa. Cả ba cái ly biến mất. “Nhưng ông biết không, sẽ thật là phải phép nếu ông uống nó.”

Trông như thể dượng Vernon sắp nổ tung với lời đáp trả vừa rồi, nhưng ông chỉ đơn thuần lùi lại phía sau cùng với dì Petunia và Dudley mà không nói gì, tiếp tục nhắm mắt heo về phía cây đũa phép của cụ Dumbledore.

“Con thấy đấy,” cụ Dumbledore quay qua nói tiếp với Harry như thể dượng Vernon chưa hề thốt ra lời nào, “nếu con thực sự thừa kế căn nhà, còn còn thừa kế -”

Cụ vẫy cây đũa phép lần thứ năm. Có một tiếng tách to, và một con gia tinh hiện ra với một cái vòi giống như cái mũi, đôi tai dơi khổng lồ và đôi mắt lồi màu đỏ, cúi mình xuống thăm nhà Dursley, trên mình trùm một cái giẻ rách cấu bẩn. Dì Petunia thét lên, trong trí nhớ của bà chưa từng có thứ gì bẩn thỉu như thế trong phòng khách nhà bà. Đôi chân to bè của Dudley co rúm lại và đứng bất động như thể con quái vật kia sẽ chạy lại gần bộ đồ ngủ của nó, dượng Vernon rống lên, “Cái quái gì thế kia?”

“Kreacher,” cụ Dumbledore đáp.

“Kreacher không đi đâu, Kreacher không đi đâu, Kreacher không đi đâu!” con gia tinh rên rỉ, to đến mức dượng Vernon giậm chân, nhả nhổ bọt tai lại. “Kreacher thuộc về bà chủ Bellatrix, ồ vâng, Kreacher phục vụ dòng họ Black, Kreacher muốn bà chủ mới cơ, Kreacher không đi theo thằng nhóc láo lếu Potter đâu, Kreacher không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận -”

“Con thấy đấy Harry,” cụ Dumbledore nói lớn vượt qua tiếng rên rỉ của Kreacher “không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận,” “Kreacher sẽ cho thấy sự miễn cưỡng khi chuyển cho nó quyền sở hữu.”

“Tôi không quan tâm,” Harry nói, nhìn con gia tinh đang kêu la một cách phẫn nộ. “Con không muốn có nó.”

“Không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận -”

“Con muốn nó chuyển quyền sở hữu cho Bellatrix Lestrange sao? Hãy nhớ rằng nó đã sống ở tổng hành dinh của Hội Phượng Hoàng suốt năm ngoái.”

“Không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận -”

Harry nhìn chằm chằm cụ Dumbledore. Nó biết không thể để Kreacher đến sống cùng với Bellatrix Lestrange, nhưng cái ý nghĩ làm chủ nó, có trách nhiệm với con vật đã phản bội của Sirius thì thật ghê tởm.

“Hãy ra lệnh cho nó,” cụ Dumbledore nói. “Nếu nó thuộc quyền sở hữu của con, nó sẽ phải tuân lệnh. Nếu không, chúng ta sẽ phải nghĩ cách để giữ nó không trở về với bà chủ của nó.”

“Không chấp nhận, không chấp nhận, không chấp nhận, KHÔNG CHẤP NHẬN -”

Giọng Kreacher giờ đây như đang gào thét. Harry không nghĩ ra việc gì ngoài việc, “Kreacher, calm down!”

Có vẻ như Kreacher vừa bị nghẹt thở. Nó ôm lấy cổ họng, miệng nó vẫn đang cấu tiết, mắt nó lồi ra. Sau một vài giây nuốt như điên, nó quăng người nó xuống tấm thảm (dì Petunia khóc thút thít) và động tay chân xuống sàn nhà, trông nó thật hung tợn, nhưng hoàn toàn im lặng.

“Tốt, việc này làm đơn giản mọi vấn đề,” cụ Dumbledore vui mừng nói. “Có vẻ như Sirius biết chú ấy phải làm gì. Con chắc chắn là chủ của căn nhà số mười hai quảng trường Grimmauld và là chủ của Kreacher.”

“Con phải - con phải giữ nó ở chung sao?” Harry kinh hoàng hỏi, Kreacher đang quấy đạp dưới chân nó.

“Không nếu con không muốn,” cụ Dumbledore nói. “Ta có thể đề nghị, con có thể gửi nó tới Hogwarts để làm việc trong nhà bếp ở đó. Như vậy thì, những con gia tinh khác có thể để mắt trông chừng nó.”

“Dạ,” Harry phấn khởi đáp, “vâng, con sẽ làm như thế. Nay Kreacher, ta muốn mi đến Hogwarts làm việc trong nhà bếp ở đó với những con gia tinh khác.”

Kreacher đang nằm tựa lưng xuống thảm, chân tay giơ lên, cúi đầu nhìn Harry một cách căm ghét, và với một tiếng bực lớn, nó biến mất.

“Tốt lắm,” cụ Dumbledore nói. “Vẫn còn một vấn đề nữa với con bằng mã, Buckbeak. Hagrid đã trông nom nó kể từ khi Sirius chết, nhưng Buckbeak giờ đây là của con luôn, vậy nếu con muốn có một sự sắp đặt khác...”

“Không,” Harry nói ngay, “nó cứ ở với bác Hagrid. Con nghĩ Buckbeak thích thế.”

“Hagrid sẽ rất sung sướng,” cụ Dumbledore mỉm cười nói. “Hagrid đã rất cảm động khi gặp lại Buckbeak. Tình cờ, chúng ta đã quyết định đặt tên lại cho Buckbeak vì sự an toàn của nó. ‘Witherwings’ là tên từ giờ trở đi của nó mặc dù ta nghi ngờ Bộ pháp thuật sẽ đoán ra nó chính là con bằng mã họ đã tuyên án tử hình. Bay giờ, Harry này, con đã đóng gói hành lý chưa?”

“Ồ ... -”

“Chắc là ta đã nhầm?” cụ Dumbledore sắc sảo hỏi.

“Cháu đi - ở - dọn dẹp ngay,” Harry vội vàng nói, rồi nhanh chóng nhặt cái kính thiên văn và đôi giày lên.

Nó tốn khoảng gần mười phút để thu lượm những thứ cần thiết; cuối cùng nó mới lấy cái áo tàng hình dưới gầm tủ cho vào, vặn chặt cái bình mực thay đổi màu sắc, và nhét cái vạc vào trong cái rương. Sau đó, nó kéo lê cái rương một bên tay, tay còn lại xách cái lồng con Hedwig đi xuống nhà.

Nó thất vọng thấy cụ Dumbledore không chờ ở cửa chính, điều đó có nghĩa là nó phải vào phòng khách.

Không ai nói gì. Cụ Dumbledore ngồi im, trông rất thanh thản nhưng bầu không khí thì rất nặng nề căng thẳng, Harry không đủ can đảm nhìn gia đình Dursley khi nó nói: “Thưa thầy - con đã sẵn sàng.”

“Tốt,” cụ Dumbledore nói. “Còn một điều cuối cùng.” Cụ quay sang nói với gia đình Dursley.

“Chắc ông bà cũng biết, Harry trưởng thành vào năm -”

“Không,” dì Petunia nói lần đầu tiên kể từ khi cụ Dumbledore tới.

“Xin lỗi, sao cơ?” cụ Dumbledore hỏi lịch sự.

“Không. Nó nhỏ hơn Dudley một tháng, mà Dudley thì chưa đến tuổi mười tám cho đến năm tới.”

“À,” cụ Dumbledore nói nhã nhặn, “nhưng trong thế giới phù thủy, chúng tôi trưởng thành vào tuổi mười bảy.”

Dượng Vernon lẩm bẩm, “Thật lố bịch,” nhưng cụ Dumbledore đã ngắt lời ông,

“Giờ đây, như ông bà đã biết, phù thủy mang tên Chúa Tể Voldemort đã quay trở lại. Cộng đồng phù thủy đang tiến hành một cuộc chiến tranh. Harry, người mà Chúa Tể Voldemort đã cố gắng giết một vài lần rồi, đang gặp phải những nguy hiểm to lớn hơn rất nhiều cái ngày mà tôi để nó lại cửa nhà ông bà mười lăm năm trước, với một lá thư giải thích về án mạng của bố mẹ nó và nhấn mạnh rằng tôi hi vọng ông bà có thể trông nom nó như là con cái trong nhà.”

Cụ Dumbledore dừng lại, và mặc dù giọng của cụ rất nhẹ và ấm, nhưng cụ lại tỏ ra rất giận dữ, Harry cảm thấy sự lạnh nhạt và để ý thấy gia đình Dursley đang bu sát vào nhau.

“Ông bà đã không làm như tôi yêu cầu. Ông bà đã không đối xử với Harry như con trai mình. Nó không nhận được gì ngoài sự ghẻ lạnh và cay nghiệt từ ông bà. Nói đúng hơn là nó đã phải trốn tránh những tổn thương tệ hại mà ông bà đã gây ra ột đứa trẻ bất hạnh như nó.”

Cả dì Petunia và dượng Vernon nhìn quanh theo bản năng như thể có một người khác không phải Dudley ôm chặt họ.

“Ừa - ngược đãi Dudders? Ông nói sao?”, dượng Dursley bắt đầu câu tiết, nhưng cụ Dumbledore ra dấu im lặng, ông im bất như thể cụ Dumbledore vừa đâm ông một cú.

“Phép thuật mà tôi đã nhắc đến mười lăm năm trước là Harry được một sức mạnh bảo vệ chỉ khi nó gọi căn nhà này là ‘nhà’. Dù khốn khổ, nó vẫn ở đây, dù không được chào đón, dù bị ngược đãi, ông bà vẫn phải miễn cưỡng để nó ở trong nhà. Phép thuật này sẽ ngừng hoạt động cho đến khi nó mười bảy tuổi, nói cách khác là đến khi nó trưởng thành. Tôi chỉ yêu cầu một điều là: ông bà cho phép Harry quay trở về căn nhà này một lần nữa trước sinh nhật lần thứ mười bảy của nó, điều này đảm bảo sự an toàn cho nó cho đến lúc nó trưởng thành.”

Không người nào nhà Dursley lên tiếng. Dudley hơi nhăn mặt khó chịu như thể nó đang cố gắng trốn thoát khi bị ngược đãi. Dượng Vernon trông như thể bị ghen cổ họng, dì Petunia thì trông xúc động một cách kỳ lạ.

“Harry này ... đã đến lúc chúng ta đi thôi,” cụ Dumbledore nói, đứng dậy và vuốt thẳng lại áo choàng dài màu đen của mình. “Hẹn ngày gặp lại,” cụ nói thêm với gia đình Dursley, trông họ như thể mong ngày này không bao giờ tới, cụ bỏ nón ra và bước ra khỏi phòng.

“Tạm biệt,” Harry nói với gia đình Dursley, và bước theo cụ Dumbledore, cụ dừng lại bên cạnh cái rương và cái lồng con Hedwig của Harry.

“Chúng ta không thể để những thứ này làm vướng víu,” cụ nói, và rút đĩa phép ra một lần nữa. “Ta sẽ gửi chúng đến trang trại Hang Sóc chờ trước ở đó. Dù sao, ta cũng muốn con để tắm áo tàng hình ở trong cái rương luôn.”

Harry gấp vài khó khăn khi nhét cái áo tàng hình vào trong cái rương, nó cố gắng để cụ Dumbledore không thấy đồng lộn xộn bên trong. Sau khi đã nhồi nhét xong, cụ Dumbledore vẫy đĩa phép, cái rương, cái lồng cú cùng con Hedwig biến mất. Cụ Dumbledore vẫy đĩa phép lần nữa, của chính mở ra, bên ngoài tối thui.

“Bây giờ, Harry, chúng ta hãy bước ra màn đêm bên ngoài và đuổi theo sự mạo hiểm phù phiếm nhé.”

4. Chương 04

Horace Slughorn

Mặc dù sự thật là trong quá khứ Harry mong đợi từng giây từng phút để hy vọng 1 cách hảo huyền là cụ Dumbledore sẽ đến và đón mình đi, nhưng giờ đây Harry lại cảm thấy rõ ràng hơn bao giờ hết sự lúng túng của mình khi cả 2 người cùng bước ra con đường Privet. Từ trước tới giờ nó chưa bao giờ có được một cuộc nói chuyện thích hợp với ngài hiệu trưởng của trường Hogwarts. Giữa họ luôn có khoảng cách nào đó. Kỷ niệm về những lần gặp gỡ gần đây nhất lại hiện lên, và nó ngày càng dồn dập làm cho tâm trí của Harry càng thêm bối rối. Nó muốn tranh thủ cơ hội này để nói thật nhiều thứ khác, chứ không phải là những lời từ chối về những thứ tài sản thừa kế mà cụ Dumbledore kể ra.

Tuy nhiên có lẽ như cụ Dumbledore đang rất bình thản như không có gì.

“Hãy luôn sẵn sàng đưa thân của con bên cạnh Harry à”. Cụ nói 1 cách rành mạch.

“Nhưng con nghĩ rằng ,con không được phép sử dụng phép thuật ngoài trường học, đúng không ạ?”

“Nếu như có một cuộc tấn công “ Cụ Dumbledore trả lời. ”Ta cho phép con sử dụng bất kỳ phép thuật hay lời nguyền để đánh trả. Nhưng ta nghĩ rằng con đừng nên lo lắng quá ,sẽ không có chuyện gì xảy ra đêm nay đâu.”

“Tại sao không hả cụ?”

“Vì có ta đi với con,” cụ Dumbledore trả lời bình thản. “Ta sẽ lo cho con, Harry à”

Cụ bước đi và dừng lại một cách đột ngột ở cuối đường Privet.

“Con đã chưa... ừ nhưng, con chưa học môn “Độn thổ” mà phải không?” Cụ hỏi đột ngột.

“Dạ chưa” Harry trả lời. “Con nghĩ rằng phải tới 17 tuổi mới được học ạ.”

“Con sẽ được học ngay bây giờ” cụ Dumbledore trả lời. “Vậy thì điều trước tiên là con phải nắm tay của ta thật chặt. Cánh tay trái ấy –nếu con không phiền Con cũng đã thấy rồi đấy – tay cầm đũa của ta, vào lúc này nó khá yếu ớt.”

Harry làm theo những lời nói của cụ một cách chính xác.

“Tốt lắm”.Cụ Dumbledore nói “Bây giờ thì chúng ta đi thôi”

Harry cảm thấy cánh tay của cụ Dumbledore xoắn vòng xung quanh nó và những vòng xoắn đó ngày càng nhiều và quấn chặt lấy nó. Điều cuối cùng mà nó cảm giác được là mọi thứ trở nên tối đi; nó cảm thấy bị dồn ép rất mạnh từ nhiều phía khác nhau; nó không thể thở được và có cảm giác như là có những thanh thép nẹp thùng đang xiết chặt quanh ngực của nó, mắt thì gần như bị ép sâu vào trong đầu, màng nhĩ cũng tương tự như thế và sau đó thì.....

Harry hít vào thật sâu luồng không khí mát lạnh về đêm ngay khi mắt nó cửa mở ra. Nó cảm thấy như là mình vừa đi qua một ống nhựa rất chật chội. Nhưng chỉ vài giây sau đó, nó nhận ra rằng mình không còn ở chỗ cũ nữa, con đường Privet đã biến mất. Nó và cụ Dumbledore đang ở giữa quảng trường của một ngôi làng hoang vắng nào đó. Ngay giữa quảng trường là một đài tưởng niệm chiến tranh đã lâu đời, bao chung quanh nó là nhữnh cái ghế tựa dài. Khi Harry đã trấn tĩnh trở lại thì nó nhận ra mình vừa thử qua phép “Độn thổ” lần đầu tiên trong đời.

“Con có sao không Harry?”Cụ Dumbledore hỏi nó với một vẻ đầy lo lắng.

“Con cảm thấy như thế nào, lạ lắm phải không!”

“Con khỏe ạ” Harry trả lời, nó cọ cọ vào lỗ tai và trả lời một cách miễn cưỡng. “Nhưng con vẫn thích đi bằng chổi thần hơn”

Cụ Dumbledore mỉm cười, “Đi lối này” cụ nói sau khi sửa lại chiếc áo choàng của mình cho ngay ngắn.

Cất những bước chân nhanh nhẹn, cụt đi qua một quán trọ trống vắng và những ngôi nhà không hơn gì quán trọ mấy. Lúc đó đã gần nửa đêm rồi nếu tính theo giờ của một cái đồng hồ được treo trên vòm gác ngôi nhà thờ gần đó.

“Nói cho ta nghe Harry” Cụt Dumbledore hỏi “Vết sẹo của con còn đau chút nào nữa không?”

Harry đưa cánh tay lên trán mình, chạm nhẹ vào vết sẹo hình ánh chớp một cách vô thức.

“Không có ạ” Harry trả lời “Con cũng đang tự hỏi về chuyện đó, con nghĩ rằng nó sẽ đau nhứt lắm đây khi mà Voldemort đã có lại được quyền năng của mình”

Nó liếc mắt nhìn cụt Dumbledore và thấy một vẻ hài lòng biểu lộ rõ trên khuôn mặt cụt.

“Ta thì lại nghĩ khác” cụt Dumbledore nói “Cuối cùng rồi thì chúa tể Voldemort cũng nhận ra trong thâm tâm là sự nguy hiểm khi con đọc được những suy nghĩ và cảm giác của hắn. Điều này chứng tỏ hắn đang sử dụng Occlumency để ngăn con thực hiện điều này.”

“Con không phản nản về chuyện này.” Harry nói, và nhớ về việc cậu không bỏ lỡ bất cứ giấc mơ hay những ánh sáng lóe lên trong đầu của Voldemort.

Hai người hướng về góc đường, qua một cái hộp điện thoại và một chỗ đậu xe buýt. Harry ngược nhìn lên cụt Dumbledore lần nữa, “Thưa giáo sư”

“Gì thế Harry?”

“Ồ - chúng ta chính xác là đang định đến đâu vậy?”

“Đây, đây là ngôi làng ma thuật tên là Budleigh Babberton.”

“Và chúng ta đang làm gì ở đây?”

“À vâng, ta chưa nói cho con biết.”

[thiếu 1 đoạn]

Slughorn nhìn Dumbledore một cách độc ác một lúc, rồi lầm bầm :” tôi chẳng cho chúng một cơ hội nào cả. Tôi di chuyển liên tục trong cả một năm trời, chẳng ở lại nơi nào quá một tuần cả. Chuyển từ nhà Muggle này sang nhà Muggle khác. Chủ nhân của ngôi nhà này đang đi nghỉ ở đảo Canary. Ở đây rất thoải mái, tôi sẽ rất tiếc khi rời khỏi đây. Điều đó đơn giản thôi, chỉ cần một bữa đông cứng được yếm trên những chiếc chuông chống trộm ngổ ngán mà họ lắp đặt và đảm bảo rằng hàng xóm không phát hiện ra ông đang động vào cái piano.

Tài nhĩ, Dumbledore nói, “ nhưng nghe như một sự tồn tại mệt mỏi của một lão già đã hết xí quách đi tìm kiếm một cuộc sống yên tĩnh. Bây giờ, nếu như ông đang ở Hogwarts...

Nếu như ông định nói với ta là cuộc sống của ta có thể bình yên hơn ở cái ngôi trường khó chịu của ông thì ông có thể tiết kiệm lời. Albus, ta có thể đang chạy trốn, nhưng một số lời đồn đãi ước đã tới tai ta kể từ khi Dolores Umbridge ra đi. Nếu như đó là cách đối xử của ông đối với các giáo viên trong thời kì này

Giáo sư Umbridge chạy vào giữa đàn nhân mã, Dumbledore nói, Ta nghĩ rằng ông, Horace, biết rõ về hậu quả của việc chạy vào trong rừng và gọi một đàn nhân mã là “bọn thú lai bẩn thỉu”

“Đó là điều mà bà ta đã làm à” Slughorn thốt lên, “ Mụ đàn bà ngu ngốc, chẳng giống bà ta bình thường tí nào”

Harry nén cười và cả Dumbledore và Slughorn quay sang nhìn nó.

“Xin lỗi” Harry vội vàng nói “ Đó chỉ là – Con cũng không thích bà ta”

Dumbledore đột ngột đứng dậy

“ Ông định đi là “ Slughorn hỏi, trông khuôn mặt đầy vẻ hi vọng

“ Không, ta chỉ muốn sử dụng phòng tắm của ông thôi”Dumbledore nói:

”Ồ” Slughorn nó, thể hiện rõ sự thất vọng “ Thứ 2 bên trái theo hàng lang ở cửa vào”

Dumbledore sai bước ra khỏi phòng. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng cụ, một sự im lặng bao trùm. Một lát sau, Slughorn đứng lên nhưng dường như không chắc là nên làm gì với chính mình. Hắn nhìn lên Harry một cái và đi về hướng lò sưởi và quay lưng lại với nó, hơi ẩm tỏa ra sau lưng ông ta

Đừng nghĩ rằng ta không biết tại sao ông ta lại nuôi dạy mày” hắn nói một cách đột ngột

Harry nhìn Slughorn một cách đơn giản, Đôi mắt bạc thếch của lão lướt trên cái sẹo của Harry, bây giờ đang tập trung vào khuôn mặt của nó

“Mày rất giống cha của mày”

”Vâng, cháu đã từng được nghe thế” Harry trả lời

“ Ngoại trừ đôi mắt,mày có đôi mắt...

“ Giống như mắt của mẹ cháu” Harry đã được nghe nhiều lần và nó cảm thấy mệt mỏi.

“Hmn. Ừ, đúng. Là giáo viên thì không nên thiên vị học trò,đương nhiên, nhưng đó là một học sinh cưng của ta. Mẹ của mi. Slughorn thêm vào, nhằm trả lời cho cái nhìn dò hỏi của Harry. Lily Evans,một trong những học sinh xuất sắc nhất ta đã từng dạy. Sôi nổi, hoạt bát, mi biết đó. Một cô gái hấp dẫn. Ta đã từng nói với nó là nó nên ở trong nhà của ta. Nhưng ta đã chỉ nhận được một câu trả lời láo xược.

« Nhà của ông là nhà nào »

Ta là người phụ trách nhà Slytherin” Slughorn nói. « Ồ, và bây giờ” ông ta tiếp tục một cách vội vã, quan sát những biểu hiện trên gương mặt của Harry, vung vẩy ngón tay đeo nhẫn mập ú về phía Harry » đừng có định cãi lại ta . Mày cũng là một tên Gryffindor như mẹ của mày, đúng không ? Đúng rồi, đó thường là truyền thống gia đình. Nhưng không phải luôn luôn. Mày đã bao giờ nghe đến Sirius Black chưa ? Chắc chắn là mày nghe rồi, xuất hiện trên báo chí trong suốt 2 năm qua, đã chết vài tuần trước đây.

Dường như có một bàn tay vô hình xoắn lấy ruột gan Harry và giữ chặt nó lại.

Ồ, dù sao, đó là một chiến hữu của ba mày ở trường. Cả nhà của Black đã ở trogn nhà của ta, nhưng Sirius đã dừng lại ở nhà Gryffindor. Thật là đáng xấu hổ - hắn ta là một thằng bé thông minh. Ta đã dạy anh trai hắn, Regulus khi hắn ta đến trường, nhưng ta thích Sirius hơn.

Giọng Sughorn như một nhà sư tập say mê đang ra trả giá cao hơn trong một cuộc bán đấu giá. Hình như đang chìm vào trong ký ức, ông ta nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện, quay vu vơ tại chỗ để đảm bảo rằng hơi ẩm đang ở sau lưng ông ta.

Mẹ của mi là một tên máu bùn – đương nhiên. Ta đã không tin khi biết điều đó. Ta đã nghĩ mẹ mi là thuần chủng, nó thật sự giỏi.

Một trong những người bạn tốt nhất của cháu là con của Muggle. Và bạn đó là người giỏi nhất trong khoá.

Thật buồn cười là tại sao thỉnh thoảng điều đó lại xảy ra nhỉ” Slughorn nói

Thật thế, Harry nói một cách lạnh lùng.

Slughorn nhìn nó một cách ngạc nhiên” Mày không nên nghĩ là ta đang định kiến. Hắn nói. Không không không,.. Ta đã chẳng nói mẹ mi là một trong những học trò ta cưng nhất trong cuộc đời hay sao. Và còn có Dirk Cresswell học sau mẹ ngươi một năm, bây là là trưởng phòng Thông tin Goblin và đương nhiên, là một người có nguồn gốc Muggle, một học trò xuất sắc và vẫn cung cấp cho ta những thông tin nội bộ về những gì đang diễn ra tại ngân hàng Gringotts.

Hắn khoe khoang một hồi rồi im, mỉm cười một cách tự thoả mãn và chỉ vào những khung tranh lấp lánh chụp những người ăn mặc bánh bao, mỗi người đang hầu như không nhúc nhích.

Tất cả đều là những học trò cũ của ta, tất cả là bằng chứng. Mày có thấy Barnabas Cuffe, biên tập của tờ Tiên tri hàng ngày. Nó luôn quan tâm để nghe các ý kiến của ta về các tin tức hàng ngày. Và Ambrosius Flume, của Honeydukes, một hòm mây để đựng thức ăn mỗi ngày sinh nhật, và lý do là ta đã giới thiệu nó tới Ciceron Harkiss để bắt đầu công việc đầu tiên của nó. Và đằng sau mi, nếu mi nghiêng cổ nên sẽ thấy

– đó là Gwenog Jones, đội trưởng của HolyHead Harpies...Mọi người luôn ngạc nhiên khi nghe ta ở cùng với đội bóng danh tiếng Harpies và có vé miễn phí bất cứ khi nào ta muốn.

Điều này có vẻ làm ông ta vui sướng tốt độ.

“Và tất cả những người này biết tìm ông ở chỗ nào, và gửi cho ông những thứ đó” Harry hỏi, không khỏi băn khoăn tại sao bọn Tử thần Thực tử không thể lần theo được ông Slughorn khi mà các giỏ thức ăn, vé Quidditch, và các vị khách cần hỏi xin lời khuyên và ý kiến vẫn đến được với ông ta.

Một nụ cười lướt qua trên mặt của Slughorn, rất nhanh.

“Tất nhiên là không” ông ta nói và nhìn vào Harry “ ta đã không liên lạc với ai trong một năm qua”

Harry có ấn tượng rằng những từ đó đã gây sốc cho chính bản thân Slughorn, ông ta mất bình tĩnh trong một chốc, rồi nhún vai

Vẫn thế, những phù thủy khôn ngoan phải giữ được bình tĩnh trong những thời điểm thế này. Tất cả phải tỉnh táo để nói chuyện với Dumbledore, nhưng nhận một vị trí ở trường Hogwarts bây giờ đồng nghĩa với việc tuyên bố một cách rộng rãi với mọi người lòng trung thành của ta với Hội Phượng Hoàng. Và trong khi ta chắc chắn rằng đó là những người rất dũng cảm và đáng khâm phục và cả những người còn lại, cá nhân ta không thích tỉ lệ tử vong cao đó...

Ông không phải gia nhập Hội Phượng Hoàng để dạy ở Hogwarts” Harry la lên, không giữ được nét nhạo báng trong giọng nói của mình: Thật không thể thông cảm được với cuộc sống sung túc của Slughorn khi nó nhớ đến Sirius, ẩn nấp trong các hang động và tồn tại bằng thịt chuột. “ Hầu hết các giáo viên không ở trong tình cảnh như thế và không một ai trong họ bị giết, trừ Quirrell, và đó là do ông ta nhận cái mà ông ta phải nhận khi làm việc cho Voldemort”

Harry chắc rằng Slughorn cũng là một phù thủy không dám nghe tên của Voldemort và nó không thất vọng. Slughorn rùng mình và quàng quạc phản đối nó, nhưng nó lờ đi.

Cháu cho là những giáo viên là những người an toàn hơn hết thấy mọi người khi thầy Dumbledore làm hiệu trưởng, đó là người duy nhất mà Voldemort sợ, có phải như thế không” Harry tiếp tục.

Slughorn nhìn chằm chằm vào khoảng không một lúc. Dường như hắn đang nghĩ về những lời nói của Harry.

Ồ, đúng, sự thật là kẻ mà không nên nói tên ra chưa bao giờ cố gắng để chiến đấu với Dumbledore” hắn lầm bầm một cách miễn cưỡng” và người ta có thể lập luận rằng vì ta đã không tham gia danh sách Tử thần thực tử, Kẻ mà không nên nhắc đến tên đó khó có thể coi ta là bạn bè, và trong trường hợp này, Ta có thể sẽ an toàn hơn khi ở gần lão Dumbledore hơn một tí. Ta không thể giả vờ rằng cái chết của Amelia không tác động đến ta. ...Nhất là với bà ta, với tất cả các mối quan hệ và sự bảo vệ của Bộ phát thuật.

Dumbledore quay trở lại phòng và Slughorn nhảy dựng lên như thể lão ta quên rằng Dumbledore đang ở trong cùng ngôi nhà.

“Ồ, lão đây rồi, Albus” hắn nói “lão đi lâu thế, rối loạn tiêu hoá à”

Kkhông, đơn giản là ta chỉ đọc một tờ tạp chí của dân Muggle” Dumbledore nói” ta yêu thích những mẫu đan.Ồ, Harry, chúng ta đã làm phiền lòng hiếu khách của Horace đủ rồi. Ta nghĩ đã đến lúc chúng ta phải đi.

Không một chút do dự, Harry đứng bật dậy, ruột Slughorn thất lại

Các người đi à”

Vâng, thực tế, Ta nghĩ rằng ta biết một nguyên thân thất bại vì ta nhìn thấy một người

Thất bại...?

Slughorn dường như đang bị kích động. Lão vặn vẹo các ngón tay mập ú và và bồn chồn khi nhìn thấy Dumbledore thắt chặt chiếc áo choàng du lịch và Harry kéo khoá chiếc jacket của nó.

Ồ, ta rất tiếc là ông không muốn công việc đó,. Horace” Dumbledore nói, đưa cánh tay không bị thương lên ra hiệu chào tạm biệt. “ Trường Hogwarts sẽ rất hân hạnh được chào đón ông trở lại. Bất kể chúng tôi tăng cường an ninh như thế nào, ông vẫn luôn được chào đón đến thăm, nếu như ông muốn.

Vâng...Ồ ...rất hân hạnh, như tôi đã nói....

Tạm biệt

“Tạm biệt” Harry nói

Hai người đang ra đến cửa trước thì một tiếng hét vang lên đằng sau:

“Được rồi, được rồi, Ta sẽ làm”

Dumbledore quay lại nhìn thấy Slughorn đứng thở dốc ở cửa phòng khách

Ông sẽ quay trở lại...

“Vâng, vâng” Slughorn nói, không giữ được kiên nhẫn, “ Ta điên rồi mất, nhưng ta sẽ làm”

”Tuyệt” Dumbledore tươi cười” Horace, Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào ngày mừng 1 tháng 9”.

”Được” Slughorn lầm bầm

Khi ra đến ngoài vườn, giọng của Slughorn còn vọng theo sau lưng họ “ Ta muốn được tăng lương, Dumbledore.”

Dumbledore cười thầm. Cánh cổng vườn đóng cửa rồi đóng lại sau lưng hai thầy trò, họ bắt đầu đi xuống đồi, xuyên qua bóng tối và màn sương cuộn cuộn.

“Làm tốt lắm, Harry “ Dumbledore khen.

Con không làm gì cả” Harry thốt lên đầy ngạc nhiên.

Ồ, không, con đã làm. Con đã chỉ cho lão Horace chính xác những gì ông ta được khi quay trở lại Hogwarts. Con có thích ông ta không

“Er...”

Nó không chắc rằng nó thích lão Slughorn hay không. Nó nghĩ lão có vẻ dễ chịu theo cách của lão, nhưng cũng có vẻ huyền hoặc và, trái với tất cả những gì lão nói, lão đã rất ngạc nhiên khi thấy con của một người Muggle trở thành một phù thủy giỏi.

“Horace” Dumbledore nói, giúp cho Harry khỏi phải nói bất cứ điều gì, “ giống như cuộc sống của ông ta. Ông ta thích ở bên cạnh những người nổi tiếng, thành công và có quyền lực. Ông ta tận hưởng cảm giác ông ta có thể ảnh hưởng những người này. Ông ta chưa bao giờ muốn tự mình ngồi vào vị trí của những người kia. Ông ta thích đứng sau lưng – có nhiều khoảng trống hơn để thể hiện, con có thể thấy. Ông ta lựa chọn cẩn thận những học trò cưng ở Hogwarts, vài học sinh có tham vọng hoặc đầu óc, đôi khi là vì sự quyến rũ và thông minh. Ông ta có một sở trường bí ẩn là có thể chọn đúng được những người sẽ trở thành đứng đầu trong lĩnh vực của họ. Horace thành lập một dạng câu lạc bộ dành cho những học sinh được yêu quý của ông ta, với ông ta là người ở trung tâm, đưa ra các giới thiệu, xây dựng các quan hệ hữu ích giữa các thành viên, và luôn luôn thu hoạch được một lợi ích gì đó đổi lại. Có thể là một hộp đĩa tẩm đường miễn phí mà ông ta thích hay là cơ hội để giới thiệu thành viên cao cấp tiếp theo của phòng thông tin Goblin.

harry đột nhiên có một hình ảnh sống động về một con nhện lớn, xe một tấm mạng xung quanh nó, bắn các sợi tơ ở khắp nơi để kéo những con ruồi sặc sỡ lại gần.

”Ta nói với con tất cả những điều này không phải để con quay lưng lại với Horace, ờ, bây giờ chúng ta phải gọi là Thầy Slughorn, mà là để con đề phòng” Dumbledore nói, “ Không nghi ngờ gì, thầy đó sẽ cố gắng thu nhận con, Harry. Con sẽ là vật trang trí cho bộ sưu tập của ông ta : Thằng-bé-vẫn-sống....hoặc, như họ gọi con trong thời gian gần đây:” Người được chọn”

Khi nghe những lời này, một cảm giác ớn lạnh không liên quan gì đến màn sương xung quang tràn ngập trong Harry. Nó gợi lại những câu nói mà nó đã được nghe cách đây vài tuần, những lời có một ý nghĩa đặc biệt và kinh khủng đối với nó :” không kẻ nào có thể sống khi kẻ kia đã chết”

Dumbledore dừng lại, ngang với nhà thờ mà họ đã đi qua lúc trước.

Chúng ta sẽ bắt đầu, Harry, nắm lấy tay ta.

Harry đã sẵn sàng cho Apparition (hình như là độn thổ hay là gì nhỉ, quên mất) nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái. Khi áp lực biến mất và nó cảm thấy nó có thể hít thở trở lại, nó nhận ra mình đang đứng trên một con đường làng bên cạnh Dumbledore và đang nhìn vào hình bóng vắn vẹo của ngôi nhà được yêu thích thứ 2 trên thế giới của nó: Hang Sóc. Bất chấp cảm giác kinh sợ vừa thoáng qua trong nó, tinh thần của nó không làm gì được ngoại trừ cất đi cái gánh nặng đó. Ron đang ở trong kia, và các bác Weasley, người nấu ăn ngon hơn tất cả những người mà Harry biết.

” Nếu con không phiền”, Dumbledore nói khi hai người bước qua cổng,” ta có vài lời muốn nói với con trước khi chúng ta chia tay. Chuyện riêng, có lẽ ở đây???

Dumbledore chỉ vào một ngôi nhà phụ bằng đá nơi nhà Weasleys cất giữ chổi bay của họ. Một phút bối rối, Harry theo Dumbledore chui qua cánh cửa cọt kẹt vào trong một khoảng không nhỏ hơn một cái tủ áo trung bình. Dumbledore chiếu sáng đầu cây đũa phép, nó bùng cháy như một ngọn đuốc và quay lại mỉm cười với Harry.

Ta hi vọng con sẽ bỏ qua cho ta vì ta đã nhắc đến nó, Harry, nhưng ta rất thoải mái và có một chút hãnh diện về cách mà con đã đối mặt sau tất cả những chuyện đã xảy ra ở Bộ Pháp Thuật. Cho phép ta nói điều này, ta nghĩ rằng Sirius rất tự hào về con.

Harry thất lại, giọng nói của nó dường như từ bỏ nó. Nó không nghĩ nó có thể chịu được việc trao đổi về Sirius. Nó đã đủ đau đớn khi nghe Dượng Vernon nói” Cha đỡ đầu của nó chết rồi a” và thậm chí tồi tệ hơn khi nghe cái tên Sirius được phát ra một cách tình cờ thông qua Slughorn.

”Thật là một sự tàn nhẫn khi con và Sirius có quá ít thời gian ở bên nhau.” Dumbledore nói, Một kết thúc tàn bạo đối với cái đáng nhẽ ra phải là một mối quan hệ lâu dài và hạnh phúc.

Harry gật đầu, đôi mắt của nó tập trung vào một con nhện đang bò trên chiếc nón của cụ Dumbledore. Nó có thể nói rằng cụ Dumbledore hiểu, rằng cụ thậm chí nghi ngờ rằng cho tới tận khi lá thư của cụ đến nơi, Harry đã trải qua hầu hết thời gian ở nhà Dursleys, nằm trên giường, bỏ ăn và nhìn chăm chăm vào cửa sổ phủ đầy sương, tràn ngập cảm giác giá lạnh và trống rỗng mà nó đã trải qua khi đối mặt với bon giám ngục.

” Thật khó để chấp nhận rằng chú ấy sẽ không viết thư cho cháu nữa” cuối cùng Harry cất tiếng, bằng một giọng rất nhẹ.

Mắt nó đột nhiên rục lên và nó phải nhắm lại. Nó cảm thấy thật ngớ ngẩn vì phải chấp nhận điều đó, nhưng sự thật là nó có một người ở bên ngoài Hogwarts quan tâm đến những chuyện xảy ra với nó, như một người cha. Việc phát hiện ra có một người cha nuôi là một trong những điều tuyệt vời nhất đối với nó...và bây giờ những con cú đưa thư sẽ không bao giờ đem lại cho nó cảm giác dễ chịu đó một lần nữa.

”Sirius có ý nghĩa đối với con nhiều đến mức con chưa bao giờ được biết đến trước đó. Dumbledore nói, Một cách tự nhiên, sự mất mát này là một thảm họa...

Nhưng khi con ở nhà Dursleys » Harry ngắt lời, giọng của nó bắt đầu mạnh dần” Con nhận ra rằng con không thể tự mình hoặc sụp đổ. Chú Sirius hẳn sẽ không muốn như thế, có phải không ạ. Và dù sao, cuộc đời là quá ngắn. Hãy nhìn Bà bones, Emmeline Vance...Cháu có thể sẽ là người tiếp theo, có phải thế không. Nhưng nếu là như thế” Nó nói một cách giận dữ, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh của cụ Dumbledore đang ánh lên dưới ánh sáng của cây đũa thần: “con sẽ đem theo bao nhiêu tử thần thực tử con có thể tiêu diệt và Voldemort nữa, nếu như con có thể làm điều đó.

”Xứng đáng là con của ba má con và là con nuôi của Sirius” Dumbledore nói, với một cái vỗ lên lưng Harry tỏ ý tán thành. “ Ta sẽ bỏ mũ ta ra, hoặc ta sẽ, nếu như ta không sợ chỉ cho con con nhện”

Và bây giờ, Harry, một vấn đề có liên quan gần hơn, Ta đã thấy là con đã đọc tờ Nhật Báo Tiên Tri 2 tuần qua

Vâng, Harry trả lời, tim nó bắt đầu đập nhanh hơn.

Và con sẽ thấy rằng có nhiều điều đã bị tiết lộ có liên quan đến chuyến đi của con đến Phòng Tiên Tri.

Vâng, Harry trả lời ;” và bây giờ mọi người biết rằng con là một....

” Không, họ không biết” cụ Dumbledore ngắt lời “ chỉ có hai người trên thế giới biết được đầy đủ nội dung về lời tiên tri liên quan đến con và chúa tể Voldemort, và cả hai người đó đang đứng trong căn phòng cất chổi bắn thử và đây nhện này. Đó là sự thật, dù sao, rất nhiều người đã đoán, một cách chính xác, rằng Voldemort đã cử các Tử thần Thực tử đến để đánh cắp lời tiên tri, và đó là lời tiên tri có liên quan đến con.

Và Ta nghĩ rằng ta đã đúng khi nói rằng con đã không nói với ai rằng con biết điều mà lời tiên tri nói.

“Không” Harry đáp

” Một quyết định khôn ngoan” Dumbledore nói,” mặc dầu ta nghĩ rằng con sẽ thoải mái với những người bạn của con Ronald Weasley và Hermione Granger. Đúng, cụ nói tiếp, khi Harry nhìn có vẻ giật mình “ Ta nghĩ họ nên biết, Con sẽ làm họ thất vọng khi không chia sẻ một vài điều quan trọng với họ.

Con không muốn....

” Làm họ lo lắng hoặc sợ hãi???” Dumbledore nói, quan sát Harry qua cặp kính hình vầng trăng của cụ” Hoặc con thú nhận là chính bản thân con đang lo lắng và sợ hãi? Con cần những người bạn, Harry. Và con đã nói đúng, Sirius sẽ không muốn con sống thu mình

harry không nói gì cả, nhưng Dumbledore dường như không yêu cầu một câu trả lời. Cụ nói tiếp: Một chuyện khác, cũng có liên quan, ta muốn con sẽ học những bài học riêng cùng với ta trong năm nay.

“ Riêng - với thầy” Harry nói, sự ngạc nhiên thay cho sự yên lặng đầy lo lắng trước đó.

Đúng, ta nghĩ đã đến lúc ta tham gia nhiều hơn vào việc học của con

Thầy sẽ dạy con cái gì a, thưa thầy

”Oh, cái này một tí, cái kia một tí, “ Dumbledore nói một cách hài hước

Harry chờ đợi đầy hi vọng, nhưng cụ Dumbledore không tiết lộ thêm điều gì, và nó hỏi thêm một điều mà đã làm nó rất khó chịu trước đó.

Nếu con học với thầy, con sẽ không phải học các bài học Occlumency với Snape nữa chứ”

Thầy Snape, Harry, và không, con sẽ không

Tuyệt, Harry nói, thở phào, bởi vì chúng là.....

Nó dừng lại, cẩn thận không nói ra điều nó thực sự nghĩ

Ta nghĩ dừng từ “thất bại” ở đây là hợp nhất, Dumbledore nói, gật đầu

Harry cười

Uh, điều đó có nghĩa là con sẽ không gặp thầy Snape nhiều nữa kể từ giờ đúng không, Harry nói “ bởi vì thầy không cho con tham gia các lớp học độc dược trừ khi con đạt điểm suất sắc trong kì thi lấy Bằng phù thủy thường đẳng, mà con chưa đạt được.

Đừng đếm các con cú trước khi chúng đến “ Dumbledore nói một cách trang trọng “ Ta đang nghĩ đến điều nên xảy ra cuối ngày. Bây giờ, harry, 2 điều nữa, trước khi chúng ta chia tay.

Điều đầu tiên ta muốn con giữ chiếc áo Tàng Hình bên cạnh bất cứ lúc nào từ giờ trở đi. Thậm chí là ở Hogwarts. Chỉ là đề phòng, con hiểu ý ta chứ

Harrrt gật đầu

Và cuối cùng, khi con đang ở đây, Hang Sóc được đảm bảo an ninh tốt nhất là Bộ Phép Thuật có thể làm. Những biện pháp này đã gây ra rất nhiều phiền toái đối với Arthur và Molly – ví dụ tất cả thư từ của họ sẽ được kiểm tra tại Bộ trước khi gửi đi, họ không ngại một điều gì, tất cả họ quan tâm là sự an toàn của con. Dù sao, sẽ là sự đền đáp không xứng đáng nếu con mạo hiểm cuộc sống của con khi ở cùng với họ

Con hiểu : Harry đáp nhanh

“Rất tốt” Dumbledore nói, mở cửa phòng đứng chối và bước ra sân. “Ta nhìn thấy ánh lửa trong bếp. Chúng ta không nên tước đoạt lâu hơn nữa cơ hội ca cẩm con gây như thế nào”

5. Chương 05

Đồ bỏ Phlegm

Harry và cụ Dumbledore đứng trước cái cửa sau quen thuộc chất đầy những đôi ủng cao su và những cái vạc rỉ sét của trang trại Hang Sóc, Harry có thể nghe được tiếng cục cục nho nhỏ của những con gài ngái ngủ trong chuồng. Cụ Dumbledore gõ 3 lần lên cánh cửa, Harry thấy sự chuyển động bên kia của sổ nhà bếp.

“Ai đó?” một giọng nói căng thẳng cất lên mà Harry biết ngay là bà Weasley. “Hãy khai báo đi!”

“Là tôi, Dumbledore, cùng với Harry.”

Cánh cửa mở ra ngay lập tức, bà Weasley đứng đó, dáng người thấp, tròn trong cái áo chùng cũ kĩ màu xanh lá cây.

“Ôi, Harry cưng! Quỷ thần ơi cụ Dumbledore, cụ làm tôi giật mình, cụ nói là cụ sẽ không đến trước khi trời sáng.”

“Chúng tôi đã may mắn” Cụ vừa nói vừa cùng Harry bước vào trong. “Slughorn đã tỏ ra dễ dàng thuyết phục hơn là tôi tưởng, dĩ nhiên là công của Harry. A, xin chào Numphadora!”

Harry nhìn quanh và phát hiện ra dù đã rất khuya nhưng bà Weasley không chỉ có một mình. Một phù thủy có gương mặt trái tim xanh xao với mái tóc nâu rối đang ngồi trên cạnh chiếc bàn và nắm chặt một li nước to đùng.

“Xin chào giáo sư”, cô ta nói. “Khỏe không Harry?”

“Chào cô Tonks”

Harry thấy cô Tonks có vẻ ủ rũ thậm chí hơi bệnh và dường như có cái gì đó miễn cưỡng trong nụ cười của cô. Rõ ràng là sự xuất hiện của cô bị thiếu màu mè một cách khác thường khi không có bộ tóc hồng rực rỡ thường thấy.

“Tôi nghĩ là tôi nên đi” cô Tonks liền nói, đứng dậy và bắt đầu mặc chiếc áo khoác của mình. “Cám ơn về tách trà và sự thông cảm, chị Molly”

“Xin đừng đi vì tôi” cụ Dumbledore nói một cách nhã nhặn. “Tôi sẽ không ở lại, tôi có việc gấp cần bàn với Rufus Scrimgeous.”

“Không, không, tôi phải đi có việc” cô Tonks nói, cố không nhìn vào mắt cụ Dumbledore. “Tạm biệt”

“Cùng à, sao em không đến vào vào bữa tối cuối tuần này? Có cả Remus và Mất Điền nữa đấy.”

“Không, chị Molly à, dù sao, em cảm ơn, tạm biệt”

Cô Tonks nhanh chóng đi ngang qua Harry và cụ Dumbledore ra ngoài vườn và còn vài bước nữa để nện cánh cổng thì có biến mất vào không khí. Trông bà Weasley có vẻ lo lắng.

“Thầy nghĩ là thầy trò mình sẽ gặp lại ở Hogwarts, Harry à” Cụ Dumbledore nói. “Tạm biệt chị nhé chị Molly”

Cụ cúi chào bà Weasley và biến mất y như cô Tonks vậy. Bà Weasley đóng cánh cửa bỏ lại đằng sau là khu vườn trống rỗng rồi dẫn Harry trong nhà bếp ngồi xuống và ngắm nghía Harry một hồi.

“Con thiệt là giống Ron” bà thở dài, nhìn nó từ đầu đến chân. “Nhìn cứ như cả hai đứa bị bỏ bùa KÉO DÀI vậy, bác chắc chắn rằng Ron cao lên ít nhất là 4 inches kể từ lần cuối bác mua áo chùng cho nó. Con có đôi không Harry?”

“Dạ, có ạ” Harry nói và bất ngờ nhận ra rằng nó đang rất đói.

“Ngồi xuống đi cưng, để bác hâm nóng cái gì đó lên.”

Vừa khi Harry ngồi xuống, một con mèo lông màu hoe với cái mặt bẹt bẹt leo lên lòng Harry và nằm đó, rên gừ gừ.

“Vậy là Hermione ở đây ạ?” nó hỏi một cách vui mừng và bắt đầu gãi gãi cái tai của Crooksanks.

“Ừ đúng rồi, cô bé đến đây vào ngay hôm kia” vừa nói bà Weasley vừa dùng cây đũa phép của mình gõ lên một cái nồi, cái nồi liền lao lên cái lò cái râm và bắt đầu sôi sùng sục. “Mọi người dĩ nhiên là còn đang ngủ, không ai nghĩ rằng con đến vào lúc này. Đây con ăn đi” Bà Weasley gõ cái nồi một lần nữa và nó bay đến chỗ Harry và bắt đầu đổ ra, bà Weasley lấy một cái bát để đỡ vừa đúng lúc một soup hành được đổ ra.

“Con ăn bánh mì chứ?”

“Vâng cảm ơn bác”

Bà Weasley vung đũa phép một cái, một ổ bánh mì cùng một con dao bay véo một cách duyên dáng và đáp nhẹ lên mặt bàn bắt đầu tự cắt thành từng lát bánh, cái nồi soup cũng trở về bếp, bà Weasley ngồi xuống đối diện với Harry.

“Vậy là con đã thuyết phục Horace Slughorn nhận công việc à?”

Harry gật đầu, mồm nó đầy soup nên nó không thể nói được.

“Ông ấy đã từng dạy bác và bác Arthur. Ông ta dạy ở Hogwarts từ rất lâu rồi, cùng thời với cụ Dumbledore, bác nghĩ vậy, con thích ông ta chứ?”

Harry nhún vai và nghiêng đầu thể hiện một câu trả lời không rõ ràng.

“Bác hiểu ý con” bà Weasley gật đầu tỏ vẻ thông thái. “Rõ ràng là ông ta có thể tỏ ra đáng kính khi ông ta muốn, nhưng mà bác Arthur chưa bao giờ khoai ông ta cả. Có một lốc những học trò yêu thích của Horace ở Bộ pháp thuật, ông ta rất giỏi trong việc thu thập đệ tử, tuy nhiên ông ta không dành nhiều thời gian cho bác Arthur lắm. Điều này chứng minh Slughorn cũng có thể phạm sai lầm! Bác không biết là Ron đã kể cho con chuyện này trong bức thư nào chưa vì nó cũng mới đây thôi, bác Arthur đã được thăng chức. Rõ ràng là từ nãy tới giờ bà Weasley chỉ chờ để nói chuyện này. Harry vội nuốt một miếng đầy soup nóng và thấy rằng cổ nó bỏng rát. “Thật là tuyệt” nó há mồm kinh ngạc. “Ồi con thật là dễ thương” bà Weasley tươi cười rạng rỡ cho là cặp mắt ứa nước (vì soup quá nóng) của nó là phản ứng cho các tin tốt lành này. “Rufus Scrimgeour mới mở thêm một vài bộ mới để đáp ứng với tình hình bây giờ, bác Arthur là bộ trưởng Bộ Phát Hiện và Tịch Thu Các Câu Thần Chú Bảo Vệ và Vật Phòng Thân Giả Mạo, một công việc rất tốt, bác ấy bây giờ có đến mười phụ tá.”

“Vậy cái Bộ ấy là...?”

“À như con biết đấy, khi mà sự sợ hãi bao trùm khắp nơi thì sẽ có những vật kì cục được thu thập lại và đem ra bán, những vật mà người mua cho rằng có thể chống lại bọn Tử Thần Thực Tử hay Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai. Những thứ kiểu như là một lọ độc dược bảo vệ nhưng thực ra chỉ là một hũ nước sên sệt bỏ thêm chút mủ cây hay cách hướng dẫn làm một thần chú chống trả nhưng thật ra lại làm tai mình đứt ra.... Nói chung là những thứ chỉ do những kẻ rối hơi như Mundungus làm ra, cái loại người mà cả đời họ chưa bao giờ có một ngày sống lương thiện và khoái lợi dụng sự sợ hãi lo lắng của người khác để kiếm chác, vậy mà không hôm nay thì ngày mai, lúc nào cũng có chuyện. Con biết không, có một lần bác Arthur nhận được một cái hộp bị ếm mà chắc chắn được gửi từ một tu Tử Thần Thực Tử.

Con thấy đây,đó là một công việc quan trọng,bác đã nói với bác Arthur là thiết là ngu nếu tiếc nuối cái công việc phải đối phó với mấy cái ổ cắm điện hay những thứ đồ Muggle nhảm nhí kiểu như vậy.” Bà Weasley kết thúc bài diễn văn của mình bằng một cái nhìn kiên quyết như chính Harry vừa mới đề nghị rằng tiếc mấy cái ổ cắm là chuyện bình thường vậy.

“Bác Arthur vẫn còn đang ở sở ạ?” Harry hỏi.

“Ừ, và thiết tình là hơi trễ đó, ông ấy bảo với bác là sẽ có mặt ở nhà vào khoảng nửa đêm mà.” Bà Weasley ngoái nhìn cái đồng hồ được đặt một cách cầu thả trên cái chậu đỡ một sập khăn trải giường ở cuối cái bàn. Harry nhận ra nó ngay,nó có 9 cây kim,mỗi cây khắc tên của một thành viên trong gia đình và thường được treo trên tường phòng khách của nhà Weasley.Mặc dù vậy,cái vị trí hiện tại của chiếc đồng hồ chứng tỏ rằng nó đã bị bà Weasley mang theo bên người suốt cả ngày hôm nay, tất cả 9 cây kim đều chỉ vào ô NGUY HIỂM CHẾT NGƯỜI.

“Nó như vậy cũng được khá lâu rồi...” bà Weasley nói với một cái giọng cố tỏ ra bình thường nhưng không thuyết phục chút nào.” ...kể từ khi Kể-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy chính thức trở lại,bác nghĩ là ai cũng đang bị nguy hiểm đến tính mạng chứ không chỉ riêng gì nhà bác.Nhưng bác lại không biết ai có cái đồng hồ giống như vậy,nên bác không thể nào kiểm tra được.Ôi!”

Bà Weasley chỉ về phía cái đồng hồ,cây kim mang tên Ông Arthur đã chỉ vào ô DI CHUYỂN.

“Bác ấy đang về đây”

Và đúng như vậy,chỉ một lúc sau,có tiếng gõ cửa ngoài cửa sau.Bà Weasley vội đứng dậy và chạy ra phía cửa,một tay cầm nắm nắm cửa,bà ghé sát mặt vào và gọi nhỏ:“Arthur,anh đấy phải không?”

“Phải” ông Weasley trả lời,giọng mệt mỏi “nhưng anh cũng có thể nói rằng anh là một Tử Thần Thực Tử,cưng à.Hỏi câu hỏi đi!”

“Ôi thiết tình là...”

“Molly!”

“Được rồi,được rồi, tham vọng lớn nhất của anh là gì?”

“Tìm hiểu được tại sao máy bay có thể vận hành.”

Bà Weasley gật đầu và xoay nắm nắm cửa,nhưng rõ ràng là ông Weasley đang giữ cái nắm nắm bên kia bởi vì cửa vẫn còn bị đóng chặt.

“Molly à,anh phải hỏi em một câu hỏi chứ.”

“Ôi,như vậy thiết là ngu anh Arthur à.”

“Em thường muốn anh gọi em là gì mỗi khi chúng ta có một mình?”

Thậm chí dưới ánh đèn mờ Harry cũng có thể bảo đảm rằng mặt của bà Weasley đang đỏ ửng ,bản thân nó cũng thấy tai và cổ mình nóng dần lên.

“Mollywobbles” bà Weasley thì thầm với cánh cửa.

“Chính xác,giờ em có thể mở cửa cho anh!”

Bà Weasley mở cửa,ông Weasley bước vào.Ông Weasley,một phù thủy gầy,cao,hói với một mái tóc đỏ vô cùng Weasley,ông đeo kính gọng sừng và mặc một chiếc áo khoác đầy bụi bặm.

“Em chẳng hiểu sao mình cứ phải qua cái thủ tục đó mỗi khi về nhà anh Arthur à” bà Weasley nói,gương mặt vẫn còn ửng hồng khi giúp ông Weasley cởi cái áo khoác ra.“Ý em là bọn Tử Thần Thực Tử cũng có thể ép chúng ta nói ra câu trả lời một cách dễ dàng trước khi chúng giả dạng chúng ta mà.”

“Anh biết em à, nhưng đang là thủ tục của Bộ Pháp Thuật và anh thì phải làm gương chứ. Ái chà,cái gì mà thơm thế nhỉ,như là soup hành phải không?”

Ông Weasley tràn đầy hi vọng nhìn về phía cái bàn.

“A,Harry,bác không nghĩ là sẽ được gặp con sớm thế này.”

Hai người bắt tay nhau và ông Weasley ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh Harry,bà Weasley cũng vừa đặt một bát soup lên bàn cho ông Weasley.

“Cám ơn Molly.Qũ là một buổi tối căng thẳng.Mấy tên ngớ ngẩn nào đó bắt đầy bán những cái MỀ ĐAY BIẾN HÌNH ,chỉ cần đeo lên cổ là có thể biến thành bất cứ hình dạng nào nếu muốn,có cả trăm kiểu tùy chọn,tất cả chỉ có mười Galleons.”

“Vậy điều gì thật sự xảy ra khi người ta đeo nó vào?”

“Đa số các trường hợp là người ta chuyển sang có một màu cam nhạt kì cụt,tuy nhiên cũng có vài trường hợp bị nổi mụn cóc toàn thân.Bệnh viện Thánh Mungo chưa đủ việc để lo hay sao chứ!”

“Nghe có vẻ như những thứ mà Fre và George sẽ cho là thú vị.”Bà Weasley ngần ngại hỏi “Anh có chắc không phải là...”

“Anh chắc chắn,hai đứa nó sẽ không làm những thứ như vậy vào lúc này,lúc mà mọi người đều cần sự bảo vệ.”

“Thế sao anh lại về trễ?Vì mấy cái MỀ ĐAY BIẾN HÌNH à?”

”Không,bọn anh bị một trận lửa đốt chậm quây ở Elephant and Castle nhưng may mà Đội Thi Hành Luật Pháp Thuật xử lí xong xuôi trước khi bọn anh tới đó.

Harry lúc này đang cố che một cái ngáp to tướng đằng sau bàn tay nó.

“Harry,đi ngủ” vừa hiểu ra nói ” Bác đã dọn dẹp phòng của Fred và George cho con, con sẽ được ngủ riêng một mình ở đó.”

“Tại sao thế ạ?Họ đâu rồi?”

“À,tụi nó đang ở Hẻm Xéo,ngủ trong một căn nhà nhỏ mà tụi nó muốn làm tiệm giởn vì quá bận bịu với công việc.” Bà Weasley nói.“Lúc đầu bác cũng không đồng ý,nhưng tụi nó cũng có vẻ có tài trong việc kinh doanh,thôi đi đi cưng,rương của con đã được đem lên đó.”

“Ngủ ngon bác Weasley” Harry đẩy ghế đường dậy,Crookshanks nhảy nhẹ khỏi đùi Harry và ồm ồm đi ra khỏi căn phòng.

“Ngủ ngon Harry”Ông Weasley nói.

Harry thấy bà Weasley đang liếc cái đồng hồ rong chậu giặt,tất cả các kim đồng hồ đều chỉ vào ô NGUY HIỂM CHẾT NGƯỜI.

Phòng của Fred và George ở lầu hai,bà Weasley gõ cây đũa vào cái đèn chùm trên chiếc bàn cạnh giường,căn phòng liền được chiếu sáng bằng một màu vàng rực rỡ.Mặc dù có một bình hoa đặt trên chiếc tủ đầu giường nhưng mùi tho7m của hoa vẫn không đủ lấn át hết cái mùi của một thứ gì đó còn sót lại mà Harry rất nghi ngờ đó là thuốc súng.Một phần lớn không gian của căn phòng dùng để chứa các thùng các tông được gián kín và ở giữa đống thùng đó là chiếc rương của Harry.Trông có vẻ như căn phòng đã được dùng làm nha kho tạm thời của gia đình.

Hegwid từ trên nóc út quần áo rúc lên vui sướng khi thấy Harry rồi sải cánh bay ra màn đêm,Harry biết là con chim đã chờ để nhìn thấy nó trước khi đi kiếm mồi.

Harry chào tạm biệt bà Weasley,mặc áo ngủ và leo lên giường.Có vật gì cứng cứng trong bao gối của Harry ,nó thò tay vào lấy ra một viên keo nhơn nhót màu tím cam mà nó không lầm thì chính là KẼO ỒI,nó mỉm cười,cuộn tròn người lại và ngủ thiếp đi.

Harry chợt tỉnh dậy vì mộ âm thanh như súng đại bác nổ khi cửa phòng bật mở,tiếng then của được mở,tiếng người kéo rèm,ánh sáng rực rỡ tràn vào hai mắt nó,một tai che mắt một tay cố tìm cạo mắt kính.

” Ó uyện ì ậy?”

“Tụi mình không biết là bồ đã ở đây rồi.” một giọng nói to và hào hứng cất lên, đồng thời Harry bị đập lên đầu bởi một cái gối đau điếng.

“Ron à đừng đánh Harry” một giọng nữa vẻ trách mắng.

Harry đã tìm thấy cặp kính của mình và đeo vào mặc dù ánh sáng quá chói làm nó chẳng thấy gì cả. Một cái bóng to đùng lơ mờ trước mặt Harry, vài giây sau nó nhìn thấy rõ đó là Ron Weasley đang cười toe toét với nó.

“Khoẻ chứ?”

“Chưa bao giờ khoẻ hơn” Harry trả lời vừa vuốt cái đầu của mình và dựa vào gối. “Bồ thì sao?”

“Cũng tạm” vừa nói Ron vừa kéo một cái hộp các tông để ngồi. “Bồ đến hồi nào? Mẹ mới chỉ nói với tụi mình.”

“Khoảng 1 giờ sáng nay.”

“Mấy người Muggle ra sao? Họ đối xử với bồ tốt chứ?”

“Như bình thường” Harry trả lời khi Hermione đang kiểm một chỗ an tọa phía cuối giường. “Họ không nói chuyện nhiều với mình, mình thích như thế hơn. Bồ sao rồi Hermione?”

“Mình tốt thôi.” cô nàng trả lời và xem xét kĩ lượng Harry cứ như là nó đang bị bệnh không bằng. Nó hiểu lí do của chuyện này, và nó hoàn toàn không muốn thảo luận về cái chết của chú Sirius hay bất kì vấn đề đau buồn nào, nên nó nói, “Mấy giờ rồi, mình đã bỏ lỡ bữa sáng à?”

Đừng lo, mẹ sẽ mang bữa sáng lên cho bồ ngay, mẹ nghĩ là bồ hơi bị thiếu ăn một chút.” Mắt Ron quan sát Harry, “Vậy chuyện gì đã xảy ra?”

“Có gì đâu, mình bị kẹt với di dượng của mình mà.”

“Thôi đi” Ron nói, “Bồ đã đi đâu đi lo với cụ Dumbledore mà.”

“Chả có gì thú vị cả, thầy chỉ muốn mình cùng thầy đi thuyết phục một giáo viên quay trở lại giảng dạy, tên thầy ấy là Horace Slughorn.”

“Ồ thế à.” Ron tỏ vẻ thất vọng. “Vậy mà tụi mình nghĩ...”

Hermione ném cho Ron một lời cảnh báo và nó thay đổi giọng điệu với một tốc độ khó tin. “...nghĩ là một việc đại loại giống vậy.”

“Thiệt hả?” Harry ngạc nhiên.

“Ừ...ừ...giờ thì mẹ Umbridge đã đi rồi, rõ ràng là chúng ta cần một giáo viên môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám đúng không. Mà thầy ấy như thế nào?”

“Thầy ấy nhìn giống một con hải mã ý, thầy đã từng làm chủ nhiệm nhà Slytherin.” Harry nói. “Có chuyện gì vậy Hermione?”

Cô nàng nhìn Harry cứ như đang chờ một triệu chứng lạ nào đó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào vậy, nghe Harry hỏi, Hermione thay đổi nét mặt của mình với một nụ cười không thuyết phục chút nào.

“Ồ, không có gì, ờ...vậy thầy Slughorn có tỏ vẻ là một thầy giáo tốt không?”

“Không biết nữa, dù sao thì thầy ấy cũng không tệ hơn Umbridge được đúng không?”

“Em biết người còn tệ hơn mẹ Umbridge nữa.” Một giọng nói cất lên từ phía cửa phòng, Ginny em gái của Ron đang bước vào phòng với vẻ cau kính. “Chào anh Harry!”

“Em bị làm sao vậy?” Ron hỏi.

“Là người phụ nữ đó.” Ginny nói, quăng mình ngồi bên giường Harry. “À làm em phát điên lên.”

“À đã làm gì?” Hermione hỏi với giọng thông cảm.

“Cái cách mà ả nói chuyện với em...tôi nghĩ là tôi khoảng cỡ thứ 3.”

“Chị hiểu” Hermione hạ giọng “Cô ta lúc nào cũng quá tự cao tự đại.”

Harry quá bất ngờ khi nghe Hermione nói như vậy về bà Weasley và không hề trách Ron khi Ron quát, “Hai người không thể tha cho cô ta một chút sao?”

“Ừ đúng rồi,bảo vệ cô ta đi.” Ginny đáp trả,“Chúng em biết anh lúc nào cũng mê cô ả.”

Cảm thấy những lời này thiệt là kì cục khi nói về bà Weasley,biết rằng mình đang không thiếu hụt thông tin gì đó, Harry liên hỏi,” Ai là người mà ...”

Câu trả lời có ngay trước khi Harry kịp kết thúc câu hỏi,cánh cửa phòng lại bật mở một lần nữa,nhanh đến độ Harry bắt giắc giật mạnh tấm chăn lên đến tận cằm làm Ginny và Hermione ngã xuống đất.

Một cô gái trẻ đang đứng ở lối vào của căn phòng, một cô gái trẻ với vẻ đẹp mê hồn làm cho căn phòng hầu như không có tí không khí nào cả. Cô ấy cao,yểu điệu với mái tóc bạch kim óng dài, xuất hiện như một vầng hào quang choáng ngợp, để cho trọn vẹn hình ảnh hoàn hảo nào,trên tay cô ấy là một khay thức ăn nặng trĩu.

“Arry!” cô ấy nói với giọng mũi ” Tàu quá rồi mới gặp ậu!”

Khi cô gái chạy đến chỗ Harry, bà Weasley xuất hiện đứng đĩnh ở đằng sau,trông có vẻ cáu kỉnh.

“Đâu có cần phải mang cái khay lên,tôi tự làm được mà.”

“Hôn có sao tau” Fleur Dalacour nói, đặt cái khay lên lòng Harry và cúi xuống hôn lên mỗi má của nó.Harry cảm thấy nơi vị trí mà môi của Fleur vừa chạm lên đang cháy bùng bùng:“Chị tang rút mong tước gặp ậu,ậu còn nhớ êm gái ủa chị,Gabrielle chứ? Nó khôn ngừng nói về Arry Potter trong sút mù hè,nó sẽ rút vui nếu được gặp lại ậu.”

“Ồ... cô ấy cũng ở đây chứ?” Harry thốt lên.

“Không không,cậu bé ngốc nghếch.”Fleur cười khanh khách“Ý chị nói là hè năm sau, khi mà tụi chị... à ậu không biết à?”

Cặp mắt xanh biếc của Fleur mở to và nhìn bà Weasley một cách trách mắng, bà nói “À,chúng tôi chưa có thời gian nói với nó.”

Fleur quay ngoát về phái Harry,tung máy tóc bạch kim của mình làm nó quất vào mặt bà Weasley.” Bill và chị sắp làm đám cưới.”

“Ồ” Harry nói và ngậy ra,nó không thể nào không chú ý rằng bà Weasley,Hermione và Ginny đang cố gắng nhất định tránh cái lườm của nhau.” Wow, ơ, chúng mừng chị.”

Fleur lại cúi xuống và hôn Harry một lần nữa.

“Anh Bill đang rất bận,anh ấy làm việc rất vất vả,còn chị đang làm bán giò ở ngân hàng Gringotts và hột thim tiến Anh.Anh ý đư chị về đây vài ngài để hiểu rõ về gia đình và chị rút vui mừng khi biết rằng em sẽ đến đây ở.Ở đây rút bận bụi trừ khi là em khoái nấu ăn và mấy con gà, thôi chúc ngon miệng,Arry.”

Với những câu nói như thế,cô ấy quay đi một cách duyên dáng như là lướt ra khỏi phòng,đóng cánh cửa nhẹ nhàng đằng sau.

Bà Weasley làm một âm thanh nghe như “Xí !”

“Mẹ ghét cô ta” Ginny nói nhỏ.Bà Weasley đáp lại với giọng thì thầm khó chịu “Mẹ không ghét cô ta,mẹ chỉ nghĩ rằng chúng nó đã quá vội vàng trong việc đính hôn,thế thôi!”

“Họ quen nhau cả năm trời rồi !” Ron trả lời,trông có vẻ lão đảo mơ màng một cách kì lạ và đang chăm chú nhìn vào cách cửa đóng.

”Đó không phải là một thời gian dài,tất nhiên là mẹ hiểu tại sao,tất cả đều do sự không chắc chắn về việc trở lại của Ai-cũng-biết-là-ai-đấy,mọi người đều vội vã quyết định những chuyện mà trước kia họ vẫn thường suy nghĩ kĩ vì họ nghĩ rằng ngày mai mình sẽ chết.Cũng giống như lần trước khi hấn đang mạnh mẽ, bọn trẻ từ đông tây nam bắc đều bỏ nhà trốn đi với nhau.

“Kể cả mẹ và bố à?” Ginny hỏi một cách tinh quái.

“Đúng, mẹ và bố đều sinh cho nhau, chẳng có lí do gì để phải chờ đợi cả.” Bà Weasley nói.” Trong khi Fleur và Bill, tụi nó có bao nhiêu điểm chung chứ? Bill thì siêng năng, thực tế, trong khi Fleur thì...”

“Một con bò” Ginny nói, gật đầu cái rụp. “Nhưng mà anh Bill cũng đâu thực tế lắm đâu, anh ấy là Chuyện Viên Phá Lối Nguyên phải không nào, anh ấy khoái phiêu lưu mạo hiểm, và một chút hào nhoáng quyền rũ...con nghĩ đó là lí do tại sao anh ấy thích Phlegm”

“Đừng có gọi chị ấy như vậy Ginny” Bà Weasley mắng trong khi Harry và Hermione đang cười ngặt nghẽo. “Thôi mạp phải tiếp tục công việc của mình đây....Harry, ăn miếng trứng khi nó còn nóng đi.”

Có vẻ lo lắng, bà Weasley đi xuống dưới nhà, trong khi Ron trông vẫn còn loạng choạng, nó lắc cái đầu của mình giống như một con chó đang vẩy nước khỏi tai của mình vậy.

“Bồ còn chưa quen với sự hiện diện của cô ấy khi ở chung một nhà sao?” Harry hỏi.

“Bồ thì có chắc.” Ron nói “cô ta cứ xuất hiện bất thành hình kiểu như vậy.”

“Ừi chà, cảm động dữ hén” Hermione nói một cách cầu kinh và đi cách càng xa Ron càng tốt, cô nàng khoanh tay mình lại ngay khi đến bên bức tường.

6. Chương 06

Lộ trình của Draco

Harry ở lại trong khuôn viên nhỏ hẹp của Trang trại Hang Sóc trong vài tuần sau đó. Nó dành phần lớn thời gian để chơi Quidditch hai người một đội trong vườn cam của nhà Weasley (nó và Hermione chơi lại Ron và Ginny; Hermione chơi rất tồi, còn Ginny thì chơi tốt, nên chúng nó cũng ngang sức ra trò) và những buổi tối ăn những khẩu phần dành cho 3 người trong tất cả những gì mà bà Weasley bày trước mặt.

Đó đã có thể là một kỳ nghỉ hạnh phúc và yên bình nếu như không có những sự mất tích, những tai nạn kỳ lạ, thậm chí chết chóc, những thứ xuất hiện hầu như hàng ngày trong tờ Tiên Tri. Thỉnh thoảng anh Bill và ông Weasley còn mang về nhà những tin tức chưa được đăng tải. Trong sự tức giận của bà Weasley, bữa tiệc sinh nhật lần thứ 16 của Harry đã bị phá hỏng bởi những tin tức kinh khủng mang đến bởi Remus Lupin, lúc này trông rất thê lương và dữ tợn, mái tóc màu nâu của ông đã có những lọn tóc xám rối bù, quần áo thì rách rưới và chấp vá hơn bao giờ hết.

“Có thêm vài vụ tấn công của Giám Ngục nữa,” ông nói khi bà Weasley chuyển cho ông một mẫu bánh sinh nhật khá to. “Và người ta đã tìm thấy xác của Igor Karkaroff trong một căn lều trên phía bắc. Dấu ấn Hắc Ám đã được tìm thấy trên thi thể - ừm, nói thật ra, tôi rất bất ngờ khi thấy hắn đã sống đến 1 năm liền sau khi trốn khỏi bọn Tử Thần Thực Tử; anh của Sirius, Regulus, chỉ tồn tại được vài ngày theo như trí nhớ của tôi.”

“Đúng đấy, ừm,” bà Weasley cau mày, “có lẽ chúng ta nên nói về cái gì đó khá...”

“Chú có nghe thấy tin tức gì về Florean Fortescue không chú Remus?” Bill hỏi, trong khi được Fleur liên tục tiếp rượu vào cốc. “Người đàn ông làm chủ...”

“... cái quán kem ở Hẻm Xéo?” Harry ngắt lời, với một cảm giác khó chịu, rỗng tuếch trong lòng. “Ông ấy thường cho con ăn kem miễn trả tiền. Việc gì đã xảy ra thế?”

“Bị san bằng, theo như bộ dạng cái quán của ông ta.”

“Tại sao thế?” Ron hỏi, bà Weasley thì nhìn thẳng vào Bill, giận dữ.

“Ai biết được? Ông ta có thể làm cho chúng tức giận theo cách nào đó. Ông ta là một người tốt, Florean.”

“Tiện nói về Hẻm Xéo,” ông Weasley nói, “hình như là Ollivander cũng đi tong thì phải.”

“Người làm dưa thần ạ?” Ginny giật mình.

“Đúng ông ta đấy. Cửa hàng rồng tuếch. Không hề có dấu hiệu ẩu đả. Không ai biết ông ta tình nguyện đi hay là bị bắt cóc.”

“Nhưng mà dưa thần thì... người ta làm dưa thần thế nào bây giờ?”

“Còn có những người chế tạo khác nữa chứ,” Lupin nói. “Nhưng mà Ollivander là người tốt nhất, và nếu phía bên kia có ông ta thì đúng là không hay chút nào.”

Ngày tiếp sau bữa tiệc trà có vẻ ảm đạm này, ba bức thư cùng với danh mục sách giáo khoa đã được gửi đến từ Hogwarts. Harry đã được gửi kèm thêm một sự bất ngờ nữa, nó được chỉ định làm đội trưởng đội Quidditch.

“Điều này làm cho cậu có vai trò bằng với Huynh trưởng đấy!” Hermione nói vui vẻ. “Cậu có thể dùng phòng tắm chung của chúng tớ cùng những thứ khác nữa đấy!”

“Wow, tớ nhớ cái ngày mà anh Charlie đeo một trong những thứ này,” Ron nghiên cứu cái phù hiệu một cách vui thích. “Harry, tuyệt vời thật, cậu là đội trưởng của tớ... tớ cho rằng chỉ khi nào cậu cho tớ ở lại trong đội, ha ha...”

“Này, mẹ không nghĩ là chúng ta có thể hoãn chuyến đi đến Hẻm Xéo thêm một ngày nào nữa khi mà các con đã nhận được những thứ này,” bà Weasley thở dài, nhìn vào danh mục sách của Ron. “Chúng ta sẽ đi vào thứ bảy nếu như cha con không phải làm việc. Mẹ sẽ không đến đó nếu không có ông ấy đâu.”

“Mẹ này, thực lòng thì mẹ có nghĩ rằng kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sẽ trốn trong một cái kệ sách ở cửa hàng Flourish và Blotts không đấy?” Ron cười thầm.

“Fortescue và Ollivander đã đi nghỉ rồi phải không nào?” bà Weasley nổi giận. “Nếu con nghĩ rằng an ninh là vấn đề đáng cười thì con có thể ở lại và mẹ sẽ tự mình lấy các thứ...”

“Không, con muốn đi, con muốn xem quán của anh Fred và George!” Ron nói vội.

“Thế thì con phải xem lại tư tưởng của mình đi cậu bé, trước khi mẹ quyết định rằng con quá thiếu chín chắn để đi cùng mọi người!” bà Weasley nói một cách tức giận, vồ lấy cái đồng hồ của bà, với chín cái kim cùng chỉ vào “nguy hiểm chết người”, và chỉnh lại nó cho cân trên một đồng khăn mặt vừa mới giặt xong. “Và sự trở lại Hogwarts cũng được xem xét theo cách đó nữa đấy!”

Ron quay lại nhìn một cách ái ngại vào Harry khi mẹ của nó nhắc cái giỏ giặt ủi cùng với cái đồng hồ chênh vênh trong tay mình và ra khỏi căn phòng.

“Ôi trời... giờ thậm chí không thể nói đùa ở đây được nữa hay sao...”

Nhưng mà cuối cùng thì Ron cũng tránh lảng tránh về Voldermort trong vài ngày sau đó. Thứ Bảy đã đến mà không có thêm một cơn giận dữ nào nữa của bà Weasley, mặc dù bà có vẻ rất căng thẳng trong bữa sáng. Bill sẽ phải ở nhà cùng với Fleur (phần nhiều do ý muốn của Hermione và Ginny), anh chuyển một cái túi đầy tiền sang bên kia bàn cho Harry.

“Thế còn của em đâu?” Ron đòi hỏi ngay lập tức, mắt mở to.

“Cái đó là của Harry, gốc ạ,” Bill nói. “Anh lấy tiền ra từ két cho em đấy Harry, bởi vì lúc này người ngoài phải mất 5 giờ đồng hồ mới lấy được vàng cơ đấy, bọn yêu tinh đã tăng cường bảo vệ rất nghiêm ngặt. Hai ngày trước Arkia Philpott đã bị cái Do Thám Trung Thực tắc ở trong cái... E hèm, tin anh đi, cách này dễ hơn nhiều.”

“Cám ơn anh Bill,” Harry nói, nhét những đồng vàng vào túi.

“Ăn lúc nào cũng thật sâu sắc,” Fleur thì thầm triu mến, véo vào mũi của Bill. Ginny làm điệu bộ buồn nôn vào bát ngũ cốc của nó đằng sau Fleur, làm cho Harry cười đến nghẹn thở bởi bánh bột ngô, khiến Ron phải đắm đuối vào sau lưng của nó.

Đó là một ngày u ám và ảm ỉm. Một trong những chiếc xe đặc biệt của Bộ Phép Thuật mà Harry đã được ngồi một lần rồi đang chờ mọi người ở sân trước khi họ ra khỏi nhà, co ro trong áo choàng của mình.

“Hay thật, ba lại lấy được xe nữa rồi,” Ron tán dương, vươn vai một cách sang trọng khi chiếc xe di chuyển chậm chạp ra khỏi trang trại, Bill và Fleur vẫy chào từ cánh cửa sổ nhà bếp. Nó, Harry, Hermione và Ginny đều đang ngồi thoải mái rộng rãi trong ghế sau.

“Đừng có trông mong nhiều quá nhé, tất cả chỉ vì Harry thôi,” ông Weasley nói ra sau vai của mình. Ông và bà Weasley ngồi ở đằng trước với người lái xe của Bộ, chỗ dành cho hành khách phía trước đã được kéo thành một cái xô pha dành cho 2 người. “Nó phải được bảo vệ tối đa. Và chúng ta cũng sẽ được bảo vệ thêm nữa ở Quán Vạc Lũng.”

Harry chẳng nói gì cả; nó không thích thú lắm với công việc mua sắm trong sự bao bọc của một tiểu đoàn Thần Sáng. Nó đã nhét cái Áo Tàng Hình vào túi đeo vai của mình và nghĩ rằng, nếu như điều đó tốt cho thầy Dumbledore thì cũng tốt cho cả Bộ nữa, mặc dù bây giờ nó đang nghĩ về cái áo, nó không chắc là Bộ cũng biết về điều đó.

“Đây rồi,” người lái xe nói sau một thời gian rất ngắn, lần đầu tiên ông nói khi lái xe chậm chạp qua đường Charing Cross và dừng phía ngoài Quán Vạc Lũng. “Tôi sẽ chờ mọi người, mọi người vào đó khoảng bao lâu?”

“Vài tiếng, tôi nghĩ vậy,” ông Weasley nói. “À tốt rồi, anh ta ở đây rồi!”

Harry theo ông Weasley và ngó ra cửa sổ, tìm nó đập thành thịch. Không có một Thần Sáng nào đang chờ ở ngoài nhà trọ, thay vào đó là Rubeus Hagrid to lớn với bộ râu rậm, người coi rừng của Hogwarts mặc một cái áo khoác da hải ly dài, rạng rỡ khi nhìn thấy Harry, bất chấp những cái nhìn hoảng hốt của những người Muggle đi qua.

“Harry!” Ông hét vang, kéo Harry vào một cái ôm đến gãy cả xương khi Harry ra khỏi xe. “Buckbeak - ý ta là Witherwings - con phải gặp nó đấy Harry, nó rất vui khi được quay trở lại bầu trời rộng rãi...”

“Con rất vui nó được hài lòng,” Harry cười to khi nó xoa vào sườn của mình. “Con không nghĩ ‘bảo vệ’ lại là bác.”

“Ta biết, giống ngày xưa phải không? Thấy chưa, Bộ muốn cử đi một lũ Thần Sáng nhưng mà ngài Dumbledore nói là ta sẽ đi,” Hagrid tự hào, ưỡn ngực lên và nhét hai ngón tay cái vào túi quần. “Ta đi thôi, hai người đi trước đi, Molly, Arthur...”

Quán Vạc Lũng, lần đầu tiên trong trí nhớ của Harry, hoàn toàn trống rỗng. Chỉ có đúng ông chủ đất Tom, da nhăn nheo và răng thì rụng hết, là còn trụ lại trong những người cũ. Ông nhìn lên đầy hy vọng khi họ bước vào, nhưng trước khi ông có thể thốt lên lời, Hagrid nói về quan trọng, “Hôm nay chỉ đi qua đây thôi, Tom, chắc là ông cũng hiểu được, công việc của Hogwarts, ông biết rồi đấy.”

Tom gật đầu ừ ừ và tiếp tục quét những mảnh kính vỡ; Harry, Hermione, Hagrid, và nhà Weasley đi qua quầy bar ra ngoài và đến cái sân nhỏ bé lạnh lẽo ở đằng sau, nơi để những cái thùng chứa rác. Hagrid giơ cái ô màu hồng của ông lên và gõ nhẹ vào một viên gạch ở trên tường, nó mở ra ngay tức thì một cái cổng vòm dẫn đến một con phố rải sỏi quanh co. Họ bước vào cổng và dừng lại, nhìn xung quanh.

Hẻm Xéo đã thay đổi. Cái cửa sặc sỡ và lấp lánh, trưng bày những quyển sách phép, những thành phần bào chế thuốc, và những cái vạc, đã bị che mất, giấu mình đằng sau những bức áp phích to đùng của Bộ Pháp Thuật. Phần lớn những bức áp phích ảm đạm, tím ngắt này mang nội dung về những bản phóng tác thổi phồng lên của những quyển hướng dẫn an ninh của Bộ đã được gửi đi trong mùa hè, còn thêm một vài chiếc ảnh động đen trắng của những tên Tử Thần Thực Tử chưa bị bắt. Bellatrix Lestrange đang cười nhạo báng ở phía trước trong một bức ảnh gần nhất. Một vài cửa sổ đã bị lấp kín, đó là cửa Cửa Hiệu Kem Florean Fortescue. Thêm nữa, một vài quầy hàng tồi tàn đã mọc lên dọc theo con phố. Cái gần nhất được dựng lên ở ngay phía ngoài của Cửa hàng Flourish và Blotts, phía dưới một mái hiên kẻ sọc dơ bẩn, và có một cái bảng gắn ở phía trước:

BÙA HỘ MỆNH

Có tác dụng chống người sói, <==nguy hiểm==” từ==” bên==” ngoài,==” và==” -==”-tù” bên==” trong==” nữa!==”>

Một phù thủy nhỏ bé ủ rũ đang khua leng keng đầy những biểu tượng bằng bạc gắn vào những dây xích về phía những người qua lại.

“Một cái cho cô bé, thưa bà?” ông ta gọi về phía bà Weasley khi họ đi qua, liếc mắt vào Ginny. “Bảo vệ cái cổ xinh xắn của cô?”

“Nếu như ta mà đang làm việc thì...” ông Weasley nhìn người bán bùa, trừng trừng giận dữ.

“Đúng rồi, nhưng mà đừng có bắt bớ ai trong lúc này anh ạ, chúng ta đang vội đấy,” bà Weasley lo lắng giơ lên một bản danh sách dài. “Em nghĩ là chúng ta nên đến Cửa hiệu của bà Malkin đầu tiên, Hermione cần một cái áo choàng mới, và áo của Ron thì đã ngắn quá đầu gối rồi, con cũng cần một cái dây Harry, con đã lớn lên nhiều - đi nào mọi người - ”

“Molly, chẳng có lý nào mà tất cả chúng ta cùng đến chỗ Bà Malkin cả,” ông Weasley nói. “Tại sao ba đứa nhỏ lại không đi với Hagrid nhỉ, còn mình thì đi đến Cửa Hiệu Florish và Blotts để mua sách cho bọn trẻ?”

“Em cũng chẳng biết nữa,” bà Weasley lo lắng, rõ ràng là đang phân vân giữa việc mua hàng nhanh chóng và việc đi cùng nhau thành một đoàn. “Hagrid, anh có nghĩ...”

“Đừng lo, bọn nhỏ sẽ an toàn khi đi với tôi Molly à,” Hagrid nói nhẹ nhàng, vẫy vẫy bàn tay to như cái nắp thùng của mình. Bà Weasley không có vẻ hoàn toàn bị thuyết phục, nhưng cuối cùng vẫn chấp thuận chia đoàn ra làm đôi, chạy hối hả về phía cửa hàng Flourish và Blotts với chồng mình và Ginny, trong khi Harry, Ron, Hermione, và Hagrid thì đến cửa hàng của Bà Malkin.

Harry để ý thấy rằng rất nhiều người qua lại đều có cái cảm xúc lo lắng giống như bà Weasley, và không một ai dừng lại để nói chuyện cả; những người đi mua hàng thì gắn với nhau rất chặt trong nhóm của họ, thực hiện công việc của mình một cách chăm chú. Không ai có vẻ như đi mua sắm một mình.

“Có thể sẽ rất chật chội trong đó nếu chúng ta cùng vào,” Hagrid nói, dừng lại ở phía ngoài cửa hiệu Bà Malkin và cúi xuống liếc nhìn qua cửa sổ. “Ta sẽ đứng chờ ở ngoài nhé, được không?”

Thế là Harry, Ron, và Hermione cùng nhau đi vào cửa hiệu. Trong ấn tượng đầu tiên, nó trống rỗng, nhưng mà ngay khi cái cửa ra vào đóng lại phía sau ba đứa, chúng nghe thấy một giọng nói quen thuộc phát ra từ đằng sau cái giá áo choàng được điểm xuyết bởi màu xanh lục và xanh lam.

“... không còn nhỏ nữa, nếu như mẹ không để ý. Con hoàn toàn có thể đi mua sắm một mình.”

Có một tiếng lục cục nho nhỏ và giọng nói mà Harry nhận ra là của bà Malkin, chủ cửa hiệu, cất lên, “Nào, cháu bé, mẹ cháu đứng đấy, không một ai trong chúng ta nên đi loanh quanh một mình, chẳng phải là vì cháu còn nhỏ đâu...”

“Xem lại xem bà gắn cái nút dây vào đâu đi chứ!”

Một cậu bé với khuôn mặt nhợt tái nhợt và mái tóc vàng trắng xuất hiện từ đằng sau cái giá quần áo, mặc một bộ đồ rất đẹp màu xanh đậm với những nút lấp lánh ở đường viền và cổ tay. Nó lao đến cái gương và tự chiêm ngưỡng mình; phải một lúc sau nó mới nhận ra Harry, Ron, và Hermione trong gương, đằng sau lưng nó. Đôi mắt màu nâu nhạt của nó co lại.

“Mẹ này, nếu như mẹ đang phân vân không biết là có mùi gì, một con Máu Bùn vừa bước vào đấy,” Draco Malfoy nói.

“Ta nghĩ rằng không cần thiết phải dùng đến thứ ngôn ngữ đó!” Bà Malkin nói, hối hả bước ra từ đằng sau cái giá quần áo, tay cầm một cái thước dây và đưa thân. “Và ta cũng không muốn đưa thân được giơ lên trong cửa hiệu của ta!” bà vội vàng nói thêm vào, liếc về phía cửa ra vào, nơi cả Ron và Harry đứng đó với đưa thân trong tay, đều hướng về phía Malfoy. Hermione đứng ngay đằng sau hai đứa, thầm thì, “Đừng, thật đấy, chẳng đáng phải làm như thế.”

“Ồ, tưởng bọn mày dám sử dụng phép thuật ngoài trường học cơ đấy,” Malfoy cười khẩy. “Ai đã làm mất của mày tím ngắt thế Granger? Tao đang muốn tặng hoa cho họ đây này.”

“Đủ rồi đấy!” bà Malkin nói lạnh lạnh, nhìn ra đằng sau lưng của mình tìm người ủng hộ. “Thưa bà...”

Narcissa Malfoy bước ra từ đằng sau cái giá quần áo.

“Bỏ mấy cái đó đi mấy đứa,” bà lạnh lùng nói với Harry và Ron. “Nếu mấy cậu mà tấn công con của ta thì cứ chắc chắn rằng đó là thứ cuối cùng mà các cậu còn được làm.”

“Thật không đấy?” Harry nói, bước thêm một bước về phía trước và nhìn thẳng vào bộ mặt hơi kiêu căng mà, theo cái vẻ xanh xao của nó, vẫn có vẻ gì đó giống với bà chị. Nó đã cao bằng bà ta rồi. “Bà sẽ gọi một vài tên Tử Thần Thực Tử đến làm việc đó đúng không nào?”

Bà Malkin kêu thét lên và đặt tay lên nơi con tim của mình.

“Thực sự thì, cháu không nên buộc tội... quá nguy hiểm để nhắc đến... bỏ đứa thần xuống đi!”

Nhưng mà Harry không hề hạ cây đũa thần của nó xuống. Narcissa Malfoy cười một cách khó chịu.

“Ta thấy rằng việc trở thành trò cưng của Dumbledore đã khiến cho cậu có một cảm nhận sai lầm về an toàn, Harry Potter. Nhưng mà Dumbledore chẳng phải lúc nào cũng có ở đó để bảo vệ cho cậu đâu.”

Harry nhìn quanh cửa hiệu một cách chế giễu. “Wow... xem kìa... thầy không có ở đây đâu! Thế thì tại sao không làm một cú nhĩ? Họ sẽ có thể tìm cho bà một phòng đôi ở Azkaban với tên chồng thất bại của bà đấy!”

Malfoy di chuyển một cách rất tức giận về phía Harry, nhưng mà vấp phải cái áo choàng dài của mình. Ron cười to.

“Mày dám nói với mẹ tao thế hả Potter!” Malfoy gầm gừ.

“Không vấn đề gì đâu Draco,” Narcissa nói, giữ nó lại bằng những ngón tay trắng gầy guộc của bà ở trên vai nó. “Ta cho rằng Potter sẽ đoàn tụ với Sirius thân yêu của nó trước khi ta trở lại đoàn tụ với Lucius đấy.”

Harry đưa đũa thần của nó lên cao hơn nữa.

“Harry, dừng!” Hermione kêu lên, nắm lấy tay của nó và cố gắng kéo xuống bên hông. “Nghĩ kỹ đi... Cậu không được... Cậu sẽ tự chuốc lấy khó khăn đấy...”

Bà Malkin rùng mình trong một khoảnh khắc, và cuối cùng quyết định coi như chẳng có gì xảy ra cả, giống như là bà đã hy vọng như vậy. Bà cúi xuống Malfoy, nó vẫn còn lờm Harry.

“Ta nghĩ là cái ống tay trái này vẫn còn có thể ngăn thêm chút nữa cháu à, để ta làm...”

“Ôi!” Malfoy rống lên, gạt tay bà ra. “Xem bà đánh những cái nút vào đâu kìa bà già! Mẹ - con không cần những thứ này nữa đâu - ”

Nó kéo cái áo qua đầu và ném xuống sàn, phía dưới chân bà Malkin.

“Con đúng đấy Draco,” Narcissa nói với một cái nhìn khinh khỉnh về phía Hermione, “bây giờ ta đã biết có những hạng nào mua đồ ở đây... Chúng ta nên đến cửa hàng Twilfitt và Tatting thì hơn.”

Và sau đó, họ sải chân bước ra khỏi cửa hàng, Malfoy cố sức lao vào Ron càng mạnh càng tốt trên đường ra cửa.

“Ừm, thật không đấy?” bà Malkin nói, nắm lấy cái áo choàng rơi trên sàn và đưa đầu đũa thần lên đó giống như máy hút bụi vậy, để cho nó rửa sạch hết những vết bẩn.

Bà dường như không để tâm khi tìm cho Ron và Harry cái áo mới vừa ý, cố gắng bán cho Hermione một cái áo của nam phù thủy chứ không phải giành cho nữ giới, và cuối cùng lời chào bọn trẻ ra khỏi cửa hàng giống như cái cảm giác không còn muốn nhìn thấy mặt chúng nữa.

“Có mọi thứ rồi chứ?” Hagrid hỏi vui vẻ khi bọn trẻ đến bên ông.

“Cũng tạm tạm,” Harry nói. “Bác có nhìn thấy nhà Malfoy không?”

“Có chứ,” Hagrid nói xao nhãng. “Dù mà bọn chúng không dám làm điều gì linh tinh ở trong Hẻm Xéo đâu Harry à. Dừng lo.”

Harry, Ron, và Hermione quay sang nhìn nhau, nhưng trước khi chúng có thể kéo Hagrid ra khỏi cái suy nghĩ thiếu lo lắng đó, ông và bà Weasley cùng với Ginny đã xuất hiện, tất cả đều ôm những chồng sách nặng trĩu, to tướng.

“Mọi người ổn cả chứ?” ông Weasley hỏi. “Có áo choàng hết rồi chứ? Được rồi, giờ chúng ta có thể vòng qua Cửa hiệu Apothecary và Eeylops trước trên đường đến cửa hiệu của Fred và George - đi gần nhau nhé...”

Cả Harry và Ron đều không mua một dược liệu nào ở cửa hàng Apothecary, bởi vì bọn chúng không học lớp Độc Dược nữa, nhưng mà cả hai lại mua những hộp thức ăn cú to dùng giành cho Hedwig và Pigwidgeon ở Trung Tâm Cú Eeylops. Sau đó, trong khi bà Weasley nhìn đồng hồ cứ từng phút một, họ tiến xa hơn nữa dọc theo phố để tìm Wizard Wheezes nhà Weasley, tiệm giầy của Fred và George.

“Chúng ta không có nhiều thời gian lắm đâu,” bà Weasley nói. “Vì thế nên chúng ta sẽ chỉ xem xét loanh quanh thôi rồi về xe ngay nhé. Chúng ta phải ở gần nhau đấy, kia là số 92 rồi... 94...”

“Ồ!” Ron nói, dừng lại trên đường.

Được dựng lên ở phía đối diện của cửa hiệu Fronts buồn tẻ, bao bọc bởi pa nô quảng cáo ở xung quanh họ, những cửa sổ của cửa hiệu Fred và George đập vào mắt như một buổi biểu diễn bắn pháo hoa. Những người qua lại bình thường thì đang nhìn qua vai mình vào những cửa sổ sặc sỡ này, còn một số người hiếu kỳ thì đã đứng lại, sững sờ. Cửa sổ bên trái thì chói lòa bởi một đám những đồ đạc đang quay mòng mòng, nhấp nháy, cái thì nảy tung tung, cái thì vỡ toác ra, la hét inh ỏi; mắt của Harry đã mờ cả đi rồi chỉ vì nhìn vào mấy thứ đó. Còn cái cửa sổ bên phải thì được bao phủ bởi một cái áp phích cỡ bự, cũng màu tím giống như mấy cái của Bộ, nhưng mà lại được trang hoàng bởi những dòng chữ màu vàng nhấp nháy:

TẠI SAO BẠN LẠI PHẢI LO LẮNG VỀ KẼ-MÀ-AI-CŨNG-BIẾT-LÀ-AI-ĐẤY?

THẾ THÌ BẠN NÊN LO LẮNG VỀ U-NO-POO-

CÁI CẢM GIÁC TỨC BỤNG NÀY

ĐÃ LAN RA CẢ NƯỚC RỒI ĐẤY!

Harry bắt đầu phá lên cười. Nó nghe thấy một tiếng than thở nhẹ đằng sau và quay lại, nhìn thấy bà Weasley đang nhìn chăm chăm vào bức tranh, điếng người. Đôi môi của bà khê cử động lên cái tên “U-No-Poo.”

“Hai đứa nó sẽ bị ám sát trong lúc đang ngủ mất thôi!” bà thì thầm.

“Không đâu!” Ron nói trong lúc đang cười rất to giống như Harry. “Cái đó tuyệt vời thật!”

Rồi nó và Harry cùng đi vào trong cửa hiệu. Nó đã chật ních toàn những người mua hàng; Harry không thể nào đến gần được những cái giá. Nó quan sát xung quanh, nhìn lên những cái hộp chồng lên nhau đến tận trần nhà: Đó là những Hộp Bánh Quy Trốn Việc mà hai anh em sinh đôi đã hoàn thiện trong cái năm cuối cùng chưa hoàn thành của họ ở Hogwarts; Harry để ý thấy Kẹo Nuga Máu Cam được mua nhiều nhất, vì chỉ còn lại có một hộp méo mó ở trên giá. Có những cái thùng đầy những dưa phép giả, những cái rẻ nhất trong lũ đó thì chỉ đơn thuần biến thành những con gà cao su hoặc những cái quần lót khi được gior lên, còn cái đắt nhất thì đánh những vị khách không cẩn trọng vào đầu và cổ của họ, rồi có cả những cái bút lông Tự Đầy Mực, Tự Kiểm Tra Lỗi, và Trả Lời Thông Minh nữa. Có một chỗ trống được giải thoát bởi đám đông, thế là Harry chen về phía quầy, nơi có một nhóm toàn những đứa trẻ khoảng 10 tuổi đang quan sát đầy hào hứng một thằng người gỗ nhỏ tí đang bước dần lên những bậc thang dẫn đến một giá treo cổ thực sự, cả hai được đặt ở trên một cái hộp có ghi: Người Treo Cổ Tái Sử Dụng Được - hãy đánh vắn đi nếu không thì hân sẽ đung đưa trên giá đấy!

“Bùa Chú Ngủ Ngày Công Hiệu.”

Hermione đã cố gắng để chen vào chỗ có một bàn trưng bày lớn ở gần quầy và đang đọc những thông tin ở đằng sau cái hộp mang một bức tranh màu sặc sỡ về một chàng trai trẻ đẹp trai cùng với một cô gái đang ngất đi, cả hai đều đứng trên boong của một con tàu cướp biển.

“Chỉ một bùa chú đơn giản là bạn sẽ bước vào một giấc ngủ ngày 30 phút, với chất lượng đỉnh cao và rất thực, rất thích hợp để sử dụng trong những tiết học bình thường và hầu như không thể bị phát hiện ra

(phản ứng phụ bao gồm cảm giác đỡ đỡ và nước dãi tèm nhèm). Không bán cho trẻ em dưới 16 tuổi.” “Cậu biết gì không,” Hermione nói, nhìn lên Harry, “đó đúng là một bùa phép đỉnh cao đấy!”

“Với câu nói đó, Hermione,” giọng nói đằng sau họ vang lên, “em có thể lấy một cái miễn phí đấy.”

Fred với vẻ mặt rạng rỡ đang đứng trước mặt bọn trẻ, mặc một chiếc áo choàng màu đỏ tươi, trái ngược lại với mái tóc đang bốc cháy của nó.

“Em sao rồi, Harry?” Họ bắt tay. “Còn mắt em bị sao thế hả Hermione?”

“Cái ống viền vụng đảm bóc của anh đấy,” cô bé nói buồn rầu.

“Ôi trời, anh quên mất mấy thứ đó,” Fred nói. “Này...”

Nó lôi một cái ống ra khỏi túi và đưa cho cô bé; cô cẩn thận mở nó ra và thấy một tấm dán dày màu vàng.

“Cứ áp nó lên đấy, vết tím sẽ mất đi trong 1 giờ thôi,” Fred nói. “Bọn anh đang tìm một thứ loại bỏ vết bầm tím đẹp dễ gọn gàng hơn. Giờ bọn anh đang thử nghiệm phần lớn những sản phẩm trên chính mình.”

Hermione có vẻ lo lắng. “Cái này an toàn chứ?” cô hỏi.

“Chắc chắn là thế rồi,” Fred khích lệ. “Đi nào Harry. Anh sẽ đưa em đi xem vòng quanh đây.”

Harry để Hermione dán miếng keo lên con mắt thâm tím của cô bé và theo chân Fred về phía đằng sau của cửa hiệu, ở đó nó nhìn thấy một cái giá toàn là những trò vui với bài và dây.

“Ảo thuật của dân Muggle đấy!” Fred nói vui vẻ, chỉ vào mấy thứ đồ đạc đó. “Dành cho những người cuồng như ba, em biết rồi đấy, những người thích đồ đạc của Muggle. Bán không chạy lắm đâu, nhưng mà rất ổn định, đó là những thứ mới mẻ mà... Ồ, George đây rồi...”

Người anh em sinh đôi của Fred bắt tay Harry một cách nồng nhiệt.

“Đưa nó đi xem xung quanh à? Thế thì ra đằng sau đi Harry, ở đó bọn anh đang thực sự làm ra tiền đấy - này thằng bé kia, ăn cắp thứ gì là mày sẽ phải trả giá bằng nhiều đồng vàng đấy!” nó cảnh cáo một thằng bé đang rút vùi tay khỏi cái ống có ghi bằng những ký hiệu đen ăn được - những thứ đó sẽ làm cho bạn ốm đấy!

George đẩy cái rèm bên cạnh những trò ảo thuật Muggle và Harry nhìn thấy một căn phòng tối om, nhưng rộng rãi hơn. Nhưng đồ đạc ở đây thì được xếp gọn gàng hơn nhiều.

“Các anh vừa mới sản xuất ra được một dòng sản phẩm nghiêm túc hơn,” Fred nói. “Thật là buồn cười...”

“Em không thể tin được nổi đâu, có rất nhiều người, thậm chí cả người của Bộ, cũng không thể thực hiện được một Bùa Bảo Vệ cho đẹp dễ một chút,” George nói. “Tất nhiên là họ đã không nhờ em dạy cho họ Harry à.”

“Đúng thế đấy... Xem nào, bọn anh nghĩ là Cái Mũ Bảo Vệ thì hơi buồn cười, em biết không, thử thách thức bạn của em bỏ bùa vào em khi em đang đội mũ này và xem cái mặt của nó khi những bùa chú đều bắn trở lại hết. Nhưng mà Bộ đã đặt mua 500 cái cho tất cả những quan chức quan trọng! Và các anh vẫn còn những hợp đồng đặt mua với số lượng lớn khác nữa!”

“Thế là các anh mở rộng ra thành những cái Áo Choàng Bảo Vệ, rồi Găng Tay Bảo Vệ...”

“... anh cho là những thứ này không thể giúp đỡ gì trong việc bảo vệ khỏi những bùa chú Không Thể Tha Thứ, nhưng với những bùa chú hoặc ma thuật cỡ nhỏ đến trung bình thì...”

“Và sau đó bọn anh nghĩ đến việc xâm nhập vào lĩnh vực của Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, bởi vì đó đúng là máy làm ra tiền,” George tiếp tục một cách phấn khởi. “Thật là tuyệt. Nhìn này, Bộ Đem Tối Dừng Liền, các anh nhập khẩu từ Peru đấy. Rất tiện lợi nếu như em muốn trốn ai đó cho nhanh.”

“Và mấy cái Ngòi Nổ Chăng Bẫy của bọn anh vừa mới chạy ra khỏi cái giá kia,” Fred nói, chỉ vào một lũ những thứ đen thui kỳ dị, giống những cái còi, đang cố gắng chạy ra khỏi tầm nhìn của lũ trẻ. “Em chỉ cần bí mật làm rơi một trong những con đó thôi là nó sẽ chạy ra và tạo ra một âm thanh ầm ỹ rất hay ở chỗ khác, giúp em đánh lạc hướng tốt lắm đấy.”

“Tiện lợi thật,” Harry nói, đầy ấn tượng.

“Đây cho em,” George nói, nhặt một vài cái và ném về phía Harry.

Một nữ phù thủy trẻ với tóc vàng ngắn đang thò đầu vào trong rèm; Harry nhìn thấy rằng cô ta cũng đang mặc một chiếc áo choàng cho nhân viên màu đỏ sáng.

“Có một vị khách ngoài này đang tìm mua một cái vạc giốn, thưa ngài Weasley và ngài Weasley,” cô ta nói.

Harry thấy rất là khó coi khi nghe người ta gọi Fred và George là “Ngài Weasley,” nhưng hai anh em lại sai chân bước ra, coi đó là bình thường.

“Cứ ở đó, Verity, tôi đến đây,” George nói ngay lập tức. “Harry, cứ lấy bất cứ thứ gì em muốn nhé được không? Miễn phí hoàn toàn.”

“Em không làm thế được đâu!” Harry nói, nó đã rút túi tiền ra để trả ấy cái Ngồi Nổ Chăng Bấy rồi.

“Em không phải trả tiền ở đây,” Fred nói chắc chắn, đẩy những đồng vàng của Harry ra.

“Nhưng mà...”

“Em cho bọn anh vay tiền để bắt đầu, các anh vẫn chưa quên đâu,” George nói nghiêm nghị. “Cứ lấy bất cứ thứ gì em muốn, và chỉ cần nhớ kể với mọi người về nơi em lấy chúng nếu như họ hỏi.”

George lướt qua tấm rèm cửa để giúp những người khách, còn Fred thì đưa Harry trở lại khu chính của cửa hiệu để tìm Hermione và Ginny, vẫn còn đang mải mê nghiên cứu Bùa Chú Ngủ Ngày Công Hiệu.

“Các cô bé đã tìm thấy những sản phẩm Nữ Phù Thủy Kỳ Diệu đặc biệt của bọn anh chưa?” Fred hỏi. “Theo anh nào...”

Gần cửa sổ là một dãy những sản phẩm màu hồng rực, xung quanh là những cô bé đang cười rúc rích đầy hào hứng, kích động. Hermione và Ginny đều lùi lại, có vẻ đề phòng.

“Xem đi em,” Fred nói đầy tự hào. “Nhân hiệu tốt nhất của Tình Dục mà em không thể tìm được ở nơi khác.”

Ginny nhún lông mày, nghi ngờ. “Có hiệu nghiệm không anh?” Cô bé hỏi.

“Chắc chắn là có chứ, kéo dài những 24 giờ ột lần dùng, phụ thuộc vào khối lượng của cậu bé...”

“... và độ hấp dẫn của cô bé nữa,” George bất thành linh xuất hiện bên cạnh mấy đứa. “Nhưng mà bọn anh không bán cho các em đâu,” nó trở nên nghiêm nghị, “không bán khi mà em đã có những 5 cậu bé vây quanh theo như các anh...”

“Những gì mà anh nghe được từ anh Ron là dối trá hết,” Ginny nói nhẹ nhàng, nghiêng người về đằng trước để lấy một cái bình nhỏ màu hồng từ trên giá xuống. “Cái gì đây?”

“Bảo đảm làm hết mụn nhọt trong vòng 10 giây,” Fred nói. “Công hiệu với tất cả mọi thứ từ nhọt mủ cho đến mụn đầu đen, nhưng mà đừng có đánh trống lảng. Hiện giờ em có hay là không hẹn hò với thằng bé tên là Dean Thomas hả?”

“Đúng, em có,” Ginny nói. “Và lần cuối cùng em gặp anh ta, anh thực sự là một người thôi chứ không phải là năm đầu. Những thứ kia là gì thế?”

Cô bé chỉ vào một túm những quả cầu tròn đầy lông mịn có màu hồng và tím, tất cả đều đang lượn lơ quay xung quanh sàn của một cái lồng và phát ra những âm thanh chút chút.

“Phù Phì Lùn đấy,” George nói. “Những cuộn len phun phì phì thu nhỏ, các anh không thể sản xuất kịp nữa. Thế còn Michael Corner thì sao nào?”

“Em bỏ anh ta rồi, anh ta đúng là kẻ tồi tệ,” Ginny nói, thò một ngón tay vào trong thanh chắn của cái lồng và quan sát lũ Phù Phì Lùn vây quanh nó. “Bọn nó xinh thật!”

“Bọn chúng rất là êm, đúng đấy,” Fred thừa nhận. “Nhưng mà em đang đổi bạn trai hơi nhanh thì phải?”

Ginny quay lại nhìn nó, tay cô bé chống lên mạng sườn. Có một cái nhìn hơi mang dáng vẻ của Bà-Weasley trên mặt cô bé khiến cho Harry phải bất ngờ khi thấy Fred không chùn lại.

“Đó không phải là việc của anh. Và cảm ơn anh nữa,” cô bé quay sang giận dữ với Ron, đang chui ở dưới khuỷu tay của George, ôm một đồng đồ đạc, “vì đã không kể những câu chuyện lãng mạn về em cho hai ông này!”

“Tất cả là ba Galleon, chín Sickles và một Knut,” Fred nói trong khi đang kiểm tra một lỗ hộp trong tay Ron. “Bỏ ra nào.”

“Em là em của anh cơ mà!”

“Và thứ em đang xoay là đồ của bọn anh đấy. Ba Galleon, chín Sickles. Anh bớt cho em một Knut.”

“Nhưng mà em chẳng có đến ba Galleon, chín Sickles đâu!”

“Thế thì em bỏ lại đi, và nhớ là bỏ vào đúng chỗ của nó đấy.”

Ron làm rơi một vài chiếc hộp, chửi thề, và làm một hành động rất dữ tợn về phía Fred mà đã không may bị bà Weasley phát tác, bà đã chọn đúng lúc để xuất hiện.

“Nếu như mẹ còn thấy con làm thế nữa mẹ sẽ ế cho tay con dính vào nhau đấy,” bà nói nghiêm khắc.

“Mẹ ơi, cho con một con Phù Phi Lùn nhé mẹ?” Ginny nói ngay lập tức.

“Một con gì cơ?” bà Weasley nói vẻ thận trọng.

“Xem đi mẹ, bọn nó dễ thương lắm...”

Bà Weasley di chuyển sang một bên để xem những con Phù Phi Lùn, còn Harry, Ron, và Hermione thì có một góc nhìn thoải mái ra cửa sổ trong chốc lát. Draco Malfoy đang chạy trên phố một mình. Khi nó chạy qua cửa hàng Wizard Wheezes của nhà Weasley, nó quay lại nhìn sau lưng. Một giây sau đó, nó vượt qua khỏi tầm nhìn của bọn nhỏ và chúng không còn thấy nó nữa.

“Chả biết bà má nó biến đâu rồi nhỉ?” Harry lo lắng.

“Có lẽ nó đang trốn mẹ nó, theo như cái kiểu nó chạy,” Ron nói.

“Tại sao chứ?” Hermione hỏi.

Harry chẳng nói gì cả; nó đang suy nghĩ rất lung. Narcissa Malfoy không đời nào tình nguyện để cho đứa con cưng của bà ta biến khỏi tầm mắt mình; Malfoy phải cố gắng lắm mới có thể giải thoát mình khỏi vòng tay của bà.

Harry, rất hiểu và ghê tởm Malfoy, biết chắc chắn rằng cái lý do trốn đi đó không thể nào vô hại được.

Nó nhìn quanh. Bà Weasley và Ginny đang cúi xuống bên cạnh những con Phù Phi Lùn. Ông Weasley thì đang sốt sắng nghiên cứu những cái hộp bài Muggle. Fred và George đều đang giúp đỡ những vị khách khác. Ở phía bên kia của tấm kính cửa, Hagrid đang ngồi quay lưng lại bọn họ, nhìn quanh quẩn ra phố.

“Chui vào trong này, nhanh lên,” Harry nói, kéo cái Áo Tàng Hình của nó ra khỏi túi xách.

“Ồi, tớ chẳng biết nữa Harry,” Hermione nhìn về phía bà Weasley, lưỡng lự.

“Đi nào...” Ron giục.

Cô bé phân vân thêm một giây nữa, rồi cũng chui vào bên trong cái áo với Harry và Ron. Chẳng một ai để ý rằng bọn chúng đã biến mất; tất cả đều đang bị hấp dẫn bởi những thứ đồ của Fred và George. Harry, Ron, và Hermione len lỏi ra cửa càng nhanh càng tốt, nhưng khi bọn chúng ra đến phố thì Malfoy đã biến mất một cách hoàn hảo giống như bọn chúng đã cố len ra vậy.

“Nó đi về hướng kia kìa,” Harry thì thầm với giọng khê nhất mà nó có thể, sao cho lão Hagrid đang ỷ eo hát kia không thể nghe thấy. “Đi nào...”

Bọn chúng chạy gấp gáp, ngo trái phải, qua cả những cửa sổ và cửa ra vào của các cửa hiệu, cho đến khi Hermione chỉ lên đằng xa.

“Có phải nó không nhỉ?” cô bé thăm thì. “Rẽ trái à?”

“Một bát ngờ lớn đấy,” Ron trả lời.

Malfoy nhìn quanh, rồi lao vào trong Hẻm Knockturn và biến khỏi tầm nhìn.

“Mau lên không mất dấu nó bây giờ,” Harry nói, chạy nhanh về phía trước.

“Người ta nhìn thấy chân của mình mất thôi!” Hermione nói với vẻ lo lắng rõ rệt khi cái áo choàng bay phần phật quanh mắt cá chân bọn nhỏ; lúc này thật đúng là khó còn có thể che kín cả ba đứa trong cái áo nữa.

“Không vấn đề gì đâu,” Harry nói nôn nóng. “Cứ nhanh lên đi!”

Nhưng Hẻm Knockturn, con phố ngang chỉ dành cho Nghệ Thuật Hắc Ám, hoàn toàn tiêu tụy. Bọn trẻ ngó vào những cái cửa sổ khi đi qua, nhưng xem chừng chẳng có một cửa hàng nào có khách cả. Harry cho rằng đúng là một sự tố cáo lớn khi ai đó dành những thời khắc nguy hiểm và ám muội để mua những dụng cụ Hắc Ám - hoặc ít ra, bị người ta nhìn thấy mình mua những thứ đó.

Hermione thúc rất mạnh vào tay nó.

“Úi!”

“Shh! Nhìn kia! Nó ở trong đó!” cô bé thì thầm vào tai Harry.

Bọn chúng đã dừng lại ở cái cửa hàng duy nhất trong Hẻm Knockturn mà Harry đã từng vào, cửa hàng Borgin và Burkes, nơi bán rất nhiều những vật dụng xấu xa đen tối. Ở giữa những giá hàng chứa đầy những xương xẩu và chai lọ cũ kỹ là Draco Malfoy đang quay lưng lại ba đứa, xuất hiện ở ngay đằng sau cái tủ đen to đùng mà một lần Harry đã trốn trong đó để tránh mặt Malfoy và bố nó. Theo như cách mà Malfoy đưa tay lên, nó đang nói chuyện với ai đó bằng tay mình. Người sở hữu cửa hàng, lão Borgin, một người đàn ông còng lưng với mái tóc nhếch nhác, đang đứng đối mặt với Malfoy. Ông ta đang có một cảm xúc tò mò với sự trợn lẩn của tức giận và sợ hãi.

“Nếu như ta nghe thấy họ nói gì thì tốt quá!” Hermione nói.

“Có thể chứ!” Ron sốt sáng. “Đứng yên nhé... chết tiệt...”

Nó làm rơi thêm mấy cái hộp nữa trong tay khi nó dò dẫm trong cái to nhất.

“Tai Nổi Dài, xem kia!”

“Quá tuyệt!” Hermione nói, khi Ron gỡ những sợi dây dài có màu da người và bắt đầu chìa chúng về phía dưới cái cửa ra vào. “Ôi, tớ mong là cái cửa không bị ằm bùa Bất Khả Xâm Phạm...”

“Không đâu!” Ron sướng rơn. “Nghe này!”

Bọn nhỏ chụm đầu lại và tập trung nghe ở đầu này của sợi dây, giọng của Malfoy rất to và rõ ràng, giống như là một cái radio vậy.

“... lão biết sửa nó thế nào chứ?”

“Có thể,” Borgin nói với giọng khiến cho ta thấy rằng ông ta không muốn tự mình làm việc này. “Ta muốn được nhìn thấy nó. Tại sao mày không mang nó đến cửa hiệu?”

“Tôi không thể,” Malfoy nói. “Nó phải ở lại chỗ của nó. Tôi chỉ cần lão chỉ cho tôi cách làm thôi.”

Harry nhìn thấy lão Borgin liếm môi, vẻ hồi hộp hiện rõ.

“Hừm, nếu không được xem trực tiếp, ta cho rằng công việc sẽ rất khó khăn đấy, có lẽ là không thể làm được. Ta không thể chắc chắn được điều gì cả.”

“Không đâu?” Malfoy nói, và Harry biết thừa rằng, với cái kiểu nói đó, Malfoy đang nhếch mép cười. “Có thể cái này sẽ làm cho lão thêm tự tin chẳng.”

Nó di chuyển về phía ông Borgin và bị che khuất đằng sau cái tủ. Harry, Ron, và Hermione đều kéo dạt sang một bên, cố gắng quan sát nó nhưng tất cả những gì bọn chúng nhìn thấy chỉ là lão Borgin, có vẻ đang rất sợ hãi.

“Kể cho bất cứ ai,” Malfoy nói, “và ngay lập tức sẽ bị trừng phạt. Lão biết Fenrir Greyback chứ? Ông ta là một người bạn của gia đình. Ông sẽ đến thăm thường xuyên để chắc chắn rằng ông dành cho công việc này một sự quan tâm triệt để nhất.”

“Chắc là không cần thiết phải...”

“Tôi sẽ quyết định điều đó,” Malfoy nói. “Bây giờ, tôi nên rời khỏi đây thì hơn. Và đừng có quên giữ cái đồ an toàn bên mình lão, tôi sẽ cần nó đấy.”

“Có thể cậu muốn lấy ngay bây giờ chứ?”

“Không, chắc chắn tôi không cần bây giờ, lão già ngốc lắm, làm sao tôi có thể mang thứ đó xuống phố được? Chỉ cần lão đừng bán nó cho ai khác.”

“Tất nhiên là không rồi... thưa cậu.”

Borgin cúi gập người giống hệt như lần mà Harry đã nhìn thấy ông ta chào Lucius Malfoy.

“Không được nói với ai đấy lão Borgin, và trong đó có cả mẹ của tôi đấy, hiểu chưa?”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi,” Borgin thăm thì, lại cúi chào thêm lần nữa.

Khoảnh khắc sau đó, chuông cửa rung mạnh và Malfoy hiện ngang bước ra khỏi cửa hiệu, có vẻ rất thoải mái. Nó bước qua Harry, Ron, và Hermione gần đến nỗi bọn chúng lại cảm nhận được cái áo choàng phát phơ quanh mắt cá chân của mình. Trong cửa hiệu, lão Borgin vẫn đứng im như thóc, cái điệu cười giả dối ngọt xớt của lão đã biến mất, lão có vẻ lo lắng.

“Như thế là sao nhỉ?” Ron thì thăm, cuốn lại những chiếc Tai Nổi Dài.

“Chẳng biết,” Harry suy nghĩ rất lung. “Nó muốn sửa một cái gì đấy... và nó muốn đặt hàng một thứ gì đó trong kia... Các cậu có nhìn thấy được nó đưa ra cái gì khi nó nói ‘cái đó’ không?”

“Không, nó ở đằng sau cái tủ...”

“Hai cậu ở đây nhé,” Hermione thì thăm.

“Cậu làm cái...?”

Nhưng mà Hermione đã chui ra khỏi cái áo choàng mất rồi. Cô bé sửa sang lại đầu tóc bằng hình phản chiếu trong cửa sổ, sau đó bước tự tin vào trong cửa hiệu, làm cho cái chuông lại leng keng một lần nữa. Ron nhanh nhẹn nhét những cái Tai Nổi Dài trở lại dưới cái cửa ra vào và đưa một đầu cho Harry.

“Chào ông, một buổi sáng tồi tệ thật phải không?” Hermione nói vui vẻ với lão Borgin, lão không trả lời, mà chỉ nhìn cô bé với vẻ nghi ngờ. Huýt sáo rộn ràng, Hermione lướt qua một mớ những đồ linh tinh đang được trưng bày.

“Cái vòng cổ này có bán không?” cô bé hỏi, dừng lại ở trước một cái kệ có mặt trước là kính.

“Nếu như cô có một ngàn rưỡi Galleon,” lão Borgin nói lạnh lùng.

“Ôi – hừm – không, tôi không có từng đó,” Hermione tiếp tục bước tới. “Thế còn... cái... xương sọ tuyệt đẹp này thì sao?”

“Mười sáu Galleon.”

“À thế ra nó để bán à? Thế nó không được... giữ lại cho ai đó chứ?”

Lão Borgin liếc mắt về phía cô bé. Harry có một cảm giác khó tả rằng nó biết chính xác điều mà Hermione đang muốn làm. Rõ ràng Hermione cũng cảm thấy hồi hộp vì cô bắt chợt nói hớ ra điều đó.

“Vấn đề là, cái... ơ... cậu bé vừa mới từ đây ra mà, Draco Malfoy đấy, là một người bạn của tôi, và tôi muốn mua cho cậu ta một món quà sinh nhật, nhưng mà nếu như cậu ta đã đặt trước cái gì rồi thì tôi không muốn mua cho cậu ta thứ giống hệt như thế, vì vậy nên... ừm...”

Đó là một câu chuyện khá khiên theo ý nghĩ của Harry, và rõ ràng lão Borgin cũng nghĩ thế.

“Ra ngay,” lão hét lên. “Ra khỏi đây ngay!”

Hermione không đợi để bị nhắc lần thứ hai, cô bé chạy vội ra khỏi cửa với lão Borgin đuổi đằng sau. Khi cái chuông lại kêu leng keng, lão Borgin đóng rầm cửa lại và treo biển hiệu đóng cửa lên.

“Hừm,” Ron nói, trườn cái áo lên đầu Hermione. “Cũng đáng để thử đúng không, nhưng mà cậu hơi lộ...”

“Tốt thôi, lần sau để xem cậu làm thế nào hả Sư Phụ Phép Thuật!” cô bé nạt lại.

Ron và Hermione cãi nhau trên suốt con đường trở lại cửa hiệu Wizard Wheezes nhà Weasley, nơi mà chúng buộc phải dừng lại để sao cho không bị phát hiện bởi bà Weasley và lão Hagrid, đang có vẻ rất lo lắng vì biết rằng bọn trẻ đã biến mất. Khi đã vào trong cửa hiệu rồi, Harry kéo chiếc áo tàng hình ra khỏi người, giấu nó ở trong túi xách, và nhập bọn cùng hai đứa kia khi bọn chúng đang cố thanh minh, dưới sự buộc tội của bà Weasley, rằng bọn chúng chỉ ở trong căn phòng đằng sau thôi, và rằng bà đã không tìm kỹ xung quanh cửa hàng.

7. Chương 07

Câu lạc bộ Slug

Harry dùng nhiều thời gian của tuần cuối cùng trong kỳ nghỉ ngẫm nghĩ về ý nghĩa của hành động của Malfoy ở Hẻm Knockturn. Điều làm cậu băn khoăn nhất là cái nhìn thỏa mãn trên khuôn mặt của Malfoy khi nó rời cửa hàng. Không có điều gì làm Malfoy trông có vẻ hạnh phúc như thế ngoài một tin tốt lành. Điều này mang lại cho Harry cảm giác hơi khó chịu, tuy nhiên, cả Ron và Hermione có vẻ không tò mò về những hành động của Malfoy như cậu, hoặc ít nhất, họ có vẻ phát ngán với việc thảo luận về nó sau vài ngày.

“Vâng, tớ đồng ý hẳn thật đáng nghi, Harry à,” Hermione đã nói thế với vẻ thiếu kiên nhẫn. Cô bé lúc đó đang ngồi trên thành cửa sổ trong phòng của Fred và George và đặt chân lên trên một cái hộp đựng bia cứng và ngược nhìn lên miễn cưỡng trong khi đang đọc một bản mới cuốn Dịch thuật tiếng Rune nâng cao. “Nhưng không phải chúng ta đã đồng ý rằng có rất nhiều sự giải thích hay sao?”

“Có thể hẳn đã làm gãy Cánh Tay của Danh Tiếng” [Maybe he’s broken his Hand of Glory – ND]” Ron nói một cách nghi ngờ, trong khi cậu đang cố làm thẳng mấy cái nhánh cây định hướng ở đuôi chổi của cậu. “Cậu còn nhớ cái cánh tay bị quăn lại của Malfoy chứ?”

“Nhưng còn về câu mà nó đã nói, ‘Đừng quên để giữ cho kẻ đó an toàn?’” Harry hỏi tiếp câu hỏi này không biết lần thứ bao nhiêu. “Điều này với tớ có vẻ như Borgin vừa có một trong các vật bị vỡ, và Malfoy muốn cả hai.”

“Cậu đoán chứ gì?” Ron nói, trong khi đang cố gắng cạo các vết bẩn khỏi cán chổi của cậu.

“Vâng, dĩ nhiên,” Harry nói. Trong khi cả Ron hay Hermione chưa trả lời, cậu nói tiếp, “Bố của Malfoy đang ở trong ngục Azkaban. Hai cậu có nghĩ Malfoy muốn trả thù không?”

Ron ngược nhìn lên, chớp mắt.

“Malfoy? Trả thù? Làm thế nào nó có thể làm được điều đó?”

“Đó chỉ là ý kiến của tớ, tớ không biết!” Harry nói một cách chán nản. “Nhưng hẳn ta đang đứng sau cái gì đó và tớ nghĩ chúng ta nên để mắt đến vấn đề này một cách nghiêm túc. Bố của hẳn là Tử Thần Thực Tử và —“

Harry ngừng lại, mắt của cậu nhìn vào cánh cửa sổ phía sau Hermione, và miệng cậu mở ra. Một ý nghĩ đột nhiên hiện ra bất chợt trong đầu cậu.

“Harry?” Hermione nói với giọng lo lắng. “Có chuyện gì thế?”

“Cái theo của cậu lại đau lần nữa à?” Ron luôn cuống hỏi.

“Nó là một tên Tử Thần Thực Tử,” Harry nói chậm rãi. “Nó được thay thế bởi nó với tư cách là Tử Thần Thực Tử.”

Một sự im lặng bao trùm lên căn phòng, và được Ron ngắt quãng bằng một tiếng cười. “Malfoy? Nó mới mười sáu thôi Harry à! Cậu nghĩ rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết sẽ cho Malfoy gia nhập?”

“Điều này có vẻ không có khả năng, Harry,” Hermione nói với giọng ngắt quãng ngập ngừng. “Điều gì làm cậu nghĩ –?”

“Đó là về bà Malkin. Bà ấy đã không chạm vào nó, nhưng nó đã hét lên và giật mạnh cánh tay của nó khỏi người bà khi bà tới để vén cánh tay áo hắn lên. Đó là tay trái của hắn. Hắn đã được khắc dấu hiệu Đen.”

Ron và Hermione nhìn nhau.

“Ừm, vâng...” Ron nói, có vẻ một cách không bị thuyết phục.

“Tớ nghĩ nó chỉ muốn ra khỏi đó thôi, Harry à,” Hermione nói.

“Nó đã cho Borgin xem thứ gì đó mà chúng ta không thể thấy,” Harry tiếp tục một cách bướng bỉnh.

“Một thứ gì đó mà thực sự làm cho Borgin sợ hãi. Đó là cái dấu hiệu, tới biểu điều đó – hắn đã cho kẻ mà hắn đang giao kèo – Borgin thấy cái đó, hai người thấy Borgin đã xử sự nghiêm túc thế nào với hắn chứ!”

Ron và Hermione lại trao cho nhau một cái nhìn khác.

“Tớ không chắc, Harry...”

“Vâng, tớ vẫn không nghĩ rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết sẽ cho Malfoy gia nhập...”

Cảm thấy khó chịu, nhưng hoàn toàn thấy thuyết phục rằng mình đã đúng, Harry chụp lấy đồng áo choàng Quidditch tới 50 cái và rời khỏi căn phòng; bà Weasley đã nhấn mạnh chúng nhiều ngày rằng không được để đồ cần giặt giữ cho tới phút cuối cùng. Khi đi xuống tầng cậu đụng phải Ginny, cô bé đang quay về phòng mang theo một chồng quần áo vừa được giặt sấy cẩn thận.

“Em sẽ không vào trong bếp lúc này,” Cố bé cảnh báo cậu. “Có rất nhiều Phlegm xung quanh đó.”

“Anh sẽ cẩn thận để không bị mắc vào nó.” Harry cười.

Khá tin tưởng, khi cậu vào trong bếp thì thấy Fleur đang ngồi tại bàn ăn, trong một loạt kế hoạch cho lễ cưới của cô với Bill, trong khi đó bà Weasley đang trông chừng mớ cải Bruken tự bóc vỏ, trông bà có vẻ thực sự cau kỉnh.

“... Bill và mình gần như chắc chắn quyết định chỉ có hai phù dâu, Ginny và Gabrielle sẽ cùng trông rất tuyệt. Mình đã nghĩ về việc dùng zem (???) màu vàng – hồng nhạt sẽ rất tuyệt cùng với mái tóc của Ginny...”

“A, Harry!” bà Weasley kêu to, cắt ngang vở độc thoại của Fleur. “Rất tốt, bác muốn giải thích về sự bảo mật được sắp xếp cho chuyến đi tới Hogwarts vào ngày mai. Chúng ta sẽ lại sử dụng xe của Bộ Pháp Thuật lần nữa, và sẽ có những thần sáng chờ tại nhà ga –”

“Chị Tonks sẽ ở đó chứ?” Harry hỏi, tay cậu hươu những đồ vật Quidditch lên.

“Không, bác không khi vậy. Cô ấy đã đóng trạm ở đâu đó khác theo thông tin từ bác Arthur.”

“Bả tự bỏ đi ấy mà...” Fleur mơ màng, trong khi đang kiểm tra hình bóng tuyệt vời của cô phản chiếu trong cốc trà. “Thật là một sai lầm lớn nếu em hỏi –”

“Vâng, cảm ơn nhiều,” bà Weasley nói một cách gay gắt, ngắt ngang lời của Fleur lần nữa. “Cháu nên chuẩn bị đi, Harry. Bác muốn những chiếc rương sẵn sàng vào tối nay, nếu có thể, và chúng ta sẽ không phải có những phút cuối chạy đua như thường lệ.”

Và thực tế, chuyến đi của mọi người vào sáng hôm sau trôi chảy hơn thường lệ. Cái xe của bộ Pháp Thuật lượn trước trang trại Hang Sóc để đón đoàn người đang đợi, với những cái rương được sắp xếp; con mèo

của Hermione, Crookshanks, được yên vị an toàn trong cái giỏ du lịch của nó, và Hedwig, con cú của Ron, Pig-widgeon và con cú tía của Ginny tên là Pygmy Puff cùng Arnold được tổng vào lồng.

“Au revoir, ‘Any” (tạm biệt Harry – nd), Fleur nói khàn khàn và hôn tạm biệt cậu. Ron theo sau vội vã, trông có vẻ hào hứng, nhưng Ginny bị vướng chân và Ron bị gã, nằm ườn vào bãi đất bẩn dưới chân Fleur. Bối rối đến đỏ mặt, và xung quanh là những vết bẩn bắn tung tóe, cậu vội vã nhảy vào trong xe mà chẳng cần nói tạm biệt.

Tại ngã tư Vua không có bác Hagrid chào đón. Thay vào đó, hai thần sáng với mặt dữ tợn, râu vênh trong bộ trang phục Muggle tiến về phía chiếc xe khi nó dừng lại, và vòng phía sau, dẫn họ vào trong nhà ga mà không nói lời nào.

“Nhanh lên, nhanh lên, qua cái hàng rào nào!,” bà Weasley luống cuống, có vẻ như bà bị bối rối bởi những con người lạnh lùng. “Harry nên đi trước, với –“

Bà nhìn tò mò vào một thần sáng, ông ta gật đầu ngắn gọn, kéo tay Harry, và hướng cậu về cái hàng rào giữa sân ga số 9 và số 10.

“Cảm ơn, tôi có thể đi,” Harry nói một cách cẩu thả, giật tay cậu khỏi ông Thần sáng. Cậu đẩy cái xe hành lý hướng thẳng vào cái thanh chắn, cố không để ý người đồng hành im lặng, và một khoảnh khắc sau đó, thấy mình đang đứng trên sân ga chín ba phần tư, nơi mà con tàu tốc hành bí mật đến Hogwarts đang đứng nhả hơi nước phía giữa đám đông.

Hermione và nhà Weasley theo sau cậu chỉ vài giây sau đó. Và không thèm chờ để hỏi ý kiến ông Thần sáng mặt dữ của cậu, Harry nhắc Ron và Hermione theo sát cậu trong sân ga, tìm một toa trống.

“Chúng ta không thể, Harry à,” Hermione nói với vẻ xin lỗi. “Ron và mình phải tới khoang của Huynh Trưởng trước và tuần tra các hành lang một lượt.”

“Ồ vâng, mình quên,” Harry nói.

“Các con nên lên thẳng trên tàu, tất cả các con, các con chỉ có vài phút để đi,” bà Weasley nói. “Ừm, có một học kỳ vui vẻ nhé, Ron...”

“Bác Weasley, cháu có thể có vài câu được không?” Harry nói, và cố gắng tập trung tâm trí của cậu.

“Dĩ nhiên rồi,” ông Weasley nói, trông có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi cũng theo Harry ra khỏi tầm nghe của những người khác.

Harry đã nghĩ đi nghĩ lại việc này một cách cẩn thận, và đi đến kết luận rằng, nếu cậu phải nói cho ai, ông Weasley là người thích hợp nhất, bởi vì ông làm việc trong Bộ Pháp Thuật và ở trong vị trí tốt nhất để tiến hành điều tra thêm, và thứ hai, bởi vì cậu nghĩ điều này không đến mức làm ông Weasley phát khùng lên.

Cậu có thể thấy bà Weasley và ông Thần Sáng dữ tợn cùng hướng mắt nghi ngờ về họ khi họ đi ra.

“Khi chúng cháu đang ở Hẻm Xéo,” Harry bắt đầu, nhưng ông Weasley chặn cậu lại với bộ mặt nhăn nhó.

“Có phải bác đang được phát hiện ra nơi mà cháu, Ron và Hermione biến mất để tới khi mà các cháu phải ở trong phòng sau của cửa hàng Fred và Geogre?”

“Làm thế nào -?”

“Harry, làm ơn. Cháu đang nói chuyện với người mà đã nuôi nấng Fred và Geogre.”

“Ồ... vâng, đúng vậy, chúng cháu đã không ở trong phòng sau.” “Vâng, sau đó, bác hãy nghe điều tôi tệ nhất.”

“Ừm, chúng cháu đã bám theo Draco Malfoy. Chúng cháu đã dùng Áo Choàng Tàng Hình.”

“Các cháu có lý do cụ thể nào khi làm việc đó, hay đó chỉ là một ý thích ngẫu hứng?”

“Bởi vì cháu nghĩ Malfoy đang đứng sau việc gì đó,” Harry nói, bỏ qua cái nhìn pha lẫn bức tức lẫn tò mò của ông Weasley. “Nó đã đưa ẹ nó một cái áo choàng và cháu muốn biết tại sao.”

“Dĩ nhiên cháu đã làm rồi,” ông Weasley nói, có vẻ kìm nén. “Và, bọn cháu đã tìm ra được tại sao chứ?”

“Nó vào trong quán Borgin và Burkes,” Harry nói, “ và hăm dọa gã làm trong đó, Borgin, để giúp nó sửa chữa cái gì. Nó nói nó muốn Borgin giữ thứ gì khác cho nó. Nó làm việc đó như thể đó là thứ gì đó cần phải sửa chữa. Và có vẻ chúng có một cặp. Và...”

Harry ngừng lại, lầu một hơi thở sâu.

“Có thứ gì đó khác. Chúng cháu thấy Malfoy nhảy lên cả mét khi bà Malkin cố gắng chạm vào tay trái của nó. Cháu nghĩ nó đã được khắc dấu hiệu Đen, cháu nghĩ nó được thay thế vị trí của cha nó là một Tử Thần Thực Tử.”

Ông Weasley trông có vẻ lù lịm lại chút. Sau một lúc ông nói, “Harry, ta nghi ngờ việc Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết có thể cho phép một đứa trẻ mười sáu tuổi-“

“Có ai thực sự biết cái gì mà Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết sẽ hay sẽ không làm?” Harry hỏi một cách tức giận. “Bác Weasley, cháu xin lỗi, nhưng điều này có có giá trị để điều tra không? Nếu Malfoy muốn một thứ gì đó được sửa chữa, và nó cần phải hăm dọa Borgin để được làm điều đó, thứ đó có khả năng là vật dụng Hắc ám hoặc nguy hiểm, phải không?”

“Ta nghi ngờ điều đó, một cách thật lòng, Harry à,” ông Weasley nói một cách chậm rãi. “Cháu thấy đấy, khi Lucius Malfoy đã bị bắt, chúng ta đã khám xét ngôi nhà của hắn. Chúng ta đã mang đi tất cả mọi thứ có thể gây nguy hiểm.” “Cháu nghĩ bác đã bỏ qua thứ gì đó.” Harry nói một cách bức dọc. “Ừm, có thể,” ông Weasley nói, nhưng Harry có thể nói rằng ông Weasley đang đùa giỡn nó.

Có một tiếng còi phía sau họ, hầu hết mọi người đã lên trên tàu và cánh cửa đang đóng lại.

“Cháu tốt hơn là nhanh lên!” ông Weasley nói, trong khi bà Weasley hét lên, “Harry, nhanh lên!”

Harry vội vã chạy theo và hai ông bà Weasley giúp cậu đưa cái rương lên tàu.

“Và bây giờ, cháu yêu, cháu sẽ đến nhà chúng ta vào lễ Giáng sinh, tất cả mọi thứ đã được sắp đặt bởi cụ Dumbledore, vậy nên chúng ta sẽ gặp lại cháu sớm thôi mà,” bà Weasley nói qua cánh cửa sổ, trong khi Harry khép cánh cửa phía sau cậu và con tàu bắt đầu chuyển bánh. “Cháu hãy chăm sóc mình cẩn thận và -“

Con tàu bây giờ đang tăng tốc.

“- cố gắng tốt hơn và -“, bà chạy theo nói vọng vào.

“— giữ an toàn nhé!”

Harry vẫy chào tạm biệt cho đến khi con tàu đến khúc rẽ và ông bà Weasley đã ra khỏi tầm mắt, rồi cậu quay lại xem nơi của những người khác. Cậu đoán Ron và Hermione đang ở trong khoang của Huỳnh Trưởng, nhưng Ginny chỉ cách cậu một quãng ngắn ở trên hành lang, cô bé đang tán gẫu với mấy người bạn. Harry hướng về phía cô bé và kéo lê cái rương theo.

Mọi người nhìn chằm chằm vào cậu khi cậu tiến tại gần. Họ thậm chí còn dí mắt vào cánh cửa sổ của toa tàu để nhìn kĩ cậu hơn. Cậu đã đoán trước được những cái nhìn trơ tráo này khi cậu sẽ còn phải trải qua một năm học sau những tin đồn “Kẻ Được Lựa Chọn” ở trên Nhật Báo Tiên Tri, nhưng cậu không hứng thú cái cảm giác như đang đứng ở một điểm sáng chói. Cậu vỗ nhẹ vai Ginny.

“Em muốn đi tìm một khoang trống không?”

“Em không thể, Harry à, em nói em sẽ gặp Dean,” Ginny nói một cách vui vẻ. “Gặp lại anh sau nhé.”

“Được thôi!” Harry nói. Cậu cảm thấy một cơn xao động kỳ lạ của sự khó chịu khi cô bé bước đi, mái tóc đỏ của cô bé đang nhảy múa phía sau, cậu quá quen với sự hiện diện của cô bé suốt mùa hè đến nỗi cậu gần như quên rằng Ginny đã không chơi với cậu, Ron và Hermione ở trường. Rồi cậu chớp mắt và nhìn xung quanh: Cậu đang được bao bọc bởi những cô gái quyền rũ.

“Chào Harry!” một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng cậu.

“Neville!” Harry nói một cách nhẹ nhõm, và quay lại để nhìn cậu bé có khuôn mặt tròn đang cố vượt qua đám đông về phía cậu.

“Chào Harry,” một cô gái với mái tóc dài và đôi mắt to mơ màng, đứng phía sau Neville thốt lên.

“Chào Luna, cậu khỏe chứ?”

“Rất khỏe, cảm ơn cậu,” Luna nói. Cô bé đang kẹp một cuốn tạp chí dưới nách, những chữ cái lớn ở trang đầu thông báo rằng có một cặp Spectrespecs miễn phí ở trong.

“Kẻ Ngụy Biện vẫn phát triển mạnh sau đó chứ?” Harry hỏi, và cảm thấy một sự hứng thú thực sự với tờ báo mà đã đăng bài phóng vấn đặc biệt năm ngoái.

“Ồ vâng, mọi thứ vẫn cứ quay vòng tốt đẹp,” Luna nói một cách hạnh phúc.

“Hãy tìm chỗ nào ngồi đã,” Harry nói, và bộ ba lách qua dọc tàu qua những đám học hình tò mò đang nhìn chằm chằm. Cuối cùng, họ tìm thấy một toa tàu trống, và Harry vào trong một cách hứng khởi.

“Họ thậm chí vẫn nhìn vào chúng mình?” Neville nói, “Vì bọn mình đang ở với cậu!”

“Họ nhìn vào cậu cũng bởi cậu đã ở trong bộ pháp thuật!,” Harry nói, trong khi tổng cái rương vào khe hành lý. “Chuyến phiêu lưu nhỏ của chúng ta bây giờ đã nằm trên mặt Nhật Báo Tiên Tri, và chắc hẳn cậu đã đọc nó.”

“Vâng, tớ nghĩ bà sẽ rất giận giữ về sự xuất bản công cộng này,” Neville nói, “nhưng bà đã rất vui. Bà nói mình bắt đầu sống như bố mình. Bà đã mua ình một cây đuă phép mới đấy, nhìn này!”

Cậu kéo cây đuă ra và đưa nó cho Harry.

“Gỗ anh đào và lông kỳ lân,” cậu tự hào nói. “Bọn tớ nghĩ đó là một trong những cái đuă cuối cùng mà Ollivander từng bán, ông ta biến mất vào ngày sau đó – ôi, quay lại đây ngay Trevor!”

Và cậu cúi xuống dưới ghế để tìm con cóc khi nó làm một cuộc hành quân đi tìm tự do như thường lệ.

“Chúng ta vẫn tổ chức các buổi họp nhóm D.A năm nay chứ, Harry?” Luna hỏi trong khi gỡ cái kính đeo mắt ảo giác khỏi tờ báo Kẻ Ngụy Biện.

“Ít nhất chúng ta thoát khỏi mụ Umbridge rồi, phải không?” Harry nói và ngồi xuống. Neville lại cụng đầu vào cái ghế khi cậu lồm cồm bò dậy. Cậu ta trông rất thất vọng.

“Tớ khoái D.A! Tớ học được nhiều từ cậu!”

“Tớ cũng khoái những buổi gặp mặt,” Luna điềm tĩnh nói. “Điều đó như là việc có những người bạn vậy.”

Đây là một trong những điều không thoải mái mà Luna thường nói và làm cho Harry cảm thấy bối rối lẫn lúng túng. Tuy nhiên, trước khi cậu có thể trả lời, có tiếng lao xao bên ngoài toa tàu của họ, một nhóm nữ sinh năm bốn đang thì thầm và cười rúc rích với nhau ở phía bên kia tấm kính.

“Cậu hỏi anh ta đi!”

“Không, cậu!”

“Tớ sẽ làm điều đó!”

Và một trong số họ, một cô gái trông nổi bật với đôi mắt to đen, một cái cằm nhô lên, và mái tóc đen dài đẩy cánh cửa bước vào.

“Chào, Harry, tên em là Romilda, Romilda Vane,” cô bé nói to và tự tin. “Tại sao anh không gia nhập với bọn em trong toa của bọn em? Anh không phải ngồi cùng với bọn họ mà,” cô ấy thêm vào với giọng nói thì thầm, khẽ chỉ vào Neville đang cố tóm con Trevor dưới ghế, và Luna, người đang đeo cái Spectrespecs miễn phí của cô khiến cô bé trông như một con cú với màu sắc loạn xạ ngầu.

“Họ là bạn của anh,” Harry lạnh lùng nói.

“Ồ,” cô gái nói, trông rất ngạc nhiên. “Ồ, được thôi.”

Và cô ấy bỏ đi, đóng sầm cánh cửa lại.

“Mọi người cho rằng bạn có những người bạn tuyệt vời hơn chúng tớ 10 lần,” Luna nói, thể hiện rõ sự ngưỡng mộ bối rối.

“Cậu rất tuyệt,” Harry nói ngắn gọn. “Không có ai trong bọn họ đã ở cùng với mình tại Bộ Pháp Thuật. Họ đã không chiến đấu với tớ.”

“Quả là một lý do tuyệt vời,” Luna cười rạng rỡ, và lại kéo cái Spectrespecs xa khỏi mũi thêm chút và ngồi xuống đọc tiếp tờ Kẻ Ngụy Biện

“Tuy nhiên, chúng ta đã không đối mặt với hắn ta,” Neville lại nói, tụt ra khỏi gầm ghế với mạng nhện và bụi bắn trên đầu cùng cái nhìn bức tức với con Trevor trên tay cậu. “Cậu đã, Harry à. Cậu nên nghe bà của tớ nói về cậu. ‘Cái thằng bé Harry Potter đó có nhiều xương sườn hơn toàn bộ Bộ Pháp Thuật cộng lại!’ Bà sẽ cho tất cả mọi thứ để có cậu làm cháu trai..”

Harry cười một cách không thoải mái và đổi chủ đề sang kết quả OWL ngay khi có thể. Trong khi đó, Neville đọc to kết quả của cậu và bắn khoả khi nào cậu có thể tham gia kì thi NEWT biến hình, với duy nhất một “khả năng được đồng ý”, Harry nhìn cậu mà không thực sự lắng nghe.

Tuổi thơ của Neville đã bị tàn phá bởi Voldemort cũng nhiều như Harry đã phải trải qua, nhưng Neville không có ý niệm rằng cậu đã gần có số phận của Harry như thế nào. Lời tiên tri có thể suy đoán cho cả hai người họ, tuy nhiên, vì lý do bí hiểm nào đó của cậu, Voldemort đã chọn để tin rằng Harry là người duy nhất được nhắc tới trong lời tiên tri.

Nếu Voldemort chọn Neville, có thể rằng Neville đang ngồi đối diện với Harry và chịu đựng cái thọc hình tia chớp và sức nặng của lời tiên tri.... Hay điều đó có thể chẳng? Có chẳng mẹ của Neville chết để bảo vệ cậu, cũng như Lily đã hy sinh cho Harry? Chắc chắn bà sẽ làm điều đó. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu bà không có khả năng đứng giữa đứa con của bà và Voldemort? Có chẳng sẽ không có “Kẻ Được Chọn”? Một cái ghế trống nơi Neville đang ngồi và một Harry không có vết thọc có thể được hôn và nói lời tạm biệt với mẹ của mình, mà không phải là mẹ của Ron?

“Cậu ổn cả chứ, Harry? Cậu trông có vẻ buồn cười lắm,” Neville nói.

Harry bắt đầu. “Xin lỗi – mình –“

“Tảo phun bắt được cậu rồi à?” Luna hỏi một cách thông cảm, nhìn Harry qua cái cặp kính khổng lồ của cô bé.

“Mình – cái gì?”

“Tảo phun... Chúng vô hình. Chúng trôi vào qua tai của cậu và làm cho não cậu trở nên ngớ ngẩn,” cô nói. “Tớ nghĩ tớ cảm thấy một con đang dòm ngó xung quanh đây.”

Cô bé vỗ tay trong không khí, như thể đang đánh một con quái vật vô hình nào đó. Harry và Neville nhìn nhau và vội vàng chuyển sang nói về Quidditch.

Thời tiết phía ngoài cửa sổ con tàu loang lổ như một ngày mùa hè, họ đi qua một làn sương mù dày, lạnh lẽo, và sau đó đi dưới ánh sáng mặt trời yếu ớt. Khi đoàn tàu đi vào khu vực của những thần chú sáng sủa, khi mà mặt trời hiện ra ngay trên đỉnh đầu, Ron và Hermione bước vào khoang tàu,

“Ước gì bữa ăn trưa xuất hiện nhanh lên, tớ đang chết đói đây,” Ron nói rất thiết tha, và thả phịch người xuống chỗ cạnh Harry và xoa xoa cái bụng. “Chào, Neville. Chào, Luna. Thử đoán xem điều gì xảy ra?” Cậu nói thêm, quay về phía Harry. “Malfoy đang không làm nhiệm vụ của một huynh trưởng. Nó đang ngồi trong toa tàu của nó với lũ Slytherins, bọn tớ đi qua thấy nó.”

Harry ngồi thẳng dậy, trông có vẻ hứng thú. Điều này không giống như Malfoy thường trình diễn quyền lực của Huynh Trưởng, điều mà nó luôn luôn sung sướng trong năm vừa qua.

“Nó đang làm gì khi bọn cậu trông thấy nó?”

“Như thường lệ,” Ron nói một cách hồ hững, giả cái điệu bộ khiếm nhã trên bàn tay. “Không giống hẳn lắm, phải không? À ừm – thế đấy” – và cậu lại làm lại cử chỉ đó lần nữa – “Nhưng tại sao nó không lượn ở ngoài hăm dọa lũ năm thứ nhất nhỉ?”

“Không rõ,” Harry nói, nhưng tâm trí của cậu đang nhảy múa. Điều này có vẻ như thể Malfoy có điều gì quan trọng trong đầu nó hơn là hăm dọa những học sinh lớp dưới?

“Có lẽ hẳn thích một Nhóm Quái Dị,” Hermione nói. “Có lẽ việc làm Huỳnh Trưởng trở nên nhạt nhẽo sau những chuyện đó.”

“Tớ không nghĩ thế,” Harry nói. “Tớ nghĩ nó là –“

Nhưng trước khi cậu có thể trình bày giả thuyết của cậu, cánh cửa khoang tàu mở ra lần nữa và một cô bé năm thứ Ba thở như gần đứt hơi bước vào trong.

“Tớ nên chuyện những thứ này tới Neville Longbottom và Harry P-Potter,” cô bé ngập ngừng, khi đôi mắt cô bắt gặp ánh mắt Harry và cô bé đỏ bừng mặt. Cô bé đang cầm hai cuộn giấy da được cột với ruy băng màu tím. Một cách khó hiểu, Harry và Neville cầm hai cuộn giấy gia của từng người trong khi cô bé hấp tấp vọt ra ngoài khoang.

“Cái gì thế?” Ron tò mò vì Harry chưa mở nó ra.

“Một cái thiệp mời,” Harry nói.

Harry,

Mình rất vui nếu cậu có thể tham gia với mình trong bữa ăn trưa ở toa C.

Thân ái...

“Nhưng điều gì hẳn muốn ở mình?” Neville bối rối hỏi, vì cậu đã dự đoán đây là một buổi cảm xúc.

“Không biết.” Harry nói, vì cậu chưa hoàn toàn chắc chắn, và vì cậu không có bằng chứng nào cho thấy giả thuyết của cậu đúng. “Nghe này,” cậu nói, và với một ý tưởng nảy sinh, “hãy dùng áo choàng Tàng Hình, và chúng ta có thể có một cái nhìn rõ ràng về Malfoy trên đường đi, xem xem hẳn ta đứng sau cái gì.”

Tuy nhiên, ý kiến này chẳng cho cái gì cả. Những hành lang đã được nhét chặt bởi nhiều người đang chờ xe chở bữa trưa, hoàn toàn không thể đi cùng với nhau khi đang mặc áo. Harry nhét nó một cách tiếc nuối vào cặp, ngẫm nghĩ về việc thật tuyệt khi mặc nó để tránh bị nhìn chằm chằm, điều mà có vẻ như càng ngày càng tăng lên rõ rệt ngay cả khi cậu xuống tàu. Thường xuyên, những học sinh chen lấn khỏi khoang của chúng để nhìn cậu rõ hơn. Người ngoại lệ là Cho Chang, cô bé phóng vọt vào trong khoang tàu khi thấy Harry đến. Khi Harry đi qua cánh cửa, cậu thấy cô bé đang say sưa tranh luận với cô bạn Marietta, người mang trên mặt một lớp trang điểm dày mà không hoàn toàn che mờ những thông tin quái dị của những nết nhọt vẫn nằm chình ình trên mặt cô bé. Harry cười nhẹ nhàng và đi qua.

Khi họ tới toa C, họ thấy ngay họ không phải là khách mời duy nhất của Sừng Sên (Slughorn), mặc dầu phải xét đoán bởi sự đón khách nồng nhiệt của Slughorn, Harry hầu như đã được biết trước.

“Harry, cậu bé của ta!” Slughorn kêu lên, nhảy vào cậu khiến cho cái bụng lông của ông có vẻ làm đầy những khoảng còn lại của khoang tàu. Cái đầu hơi và chòm râu bạc lấp lánh như thể đặt những cái nút bấm vàng trên áo của ông dưới ánh mặt trời. “Rất vui khi gặp cháu, rất vui! Và cháu chắc hẳn là ngài Longbottom!”

Neville gật đầu, trông có vẻ sợ hãi. Theo sự chỉ dẫn của Slughorn, họ ngồi xuống đối diện với nhau trong chỉ hai chỗ trống gần cửa nhất. Harry lướt mắt nhìn quanh các hành khách. Cậu nhận ra một học sinh Slytherin, đó là một cậu bé da đen cao với má cao và dài, đôi mắt xiên xiên, và còn có hai cậu bé mười bảy tuổi mà Harry không biết, và, ở trong góc bên cạnh Slughorn là Ginny, cô bé trông như thể không chắc cô đến đây bằng cách nào.

“Bây giờ, các cháu biết mọi người rồi chứ?” Slughorn hỏi Harry và Neville. “Dĩ nhiên là Balie Zabini ở cũng khóa với các cháu –“

Zabini không tỏ dấu hiệu nào của sự chào đón hay thể hiện, cả Harry và Neville cũng thế. Học sinh nhà Gryffindor và Slytherin vốn không hề ưa gì nhau.

“Đây là Cormac McLaggen, có lẽ bọn cháu vừa gặp nhau -? Không phải à?”

McLaggen là một cậu bé với mái tóc khỏe khoắn đưa tay lên chào, và Harry cùng Neville gật đầu lại với cậu ta.

—“Và đây là Marcus Belby, ta không rõ nếu –?”

Belby là một cậu bé gầy và có vẻ ngượng ngùng, cười có vẻ gượng ép với Harry.

— và quý cô trẻ tuổi quyền rũ này nói với ta cô bé biết hai con!” Slughorn kết thúc.

Ginny nhần nhó nhìn Harry và Neville từ sau lưng Slughorn.

“Và bây giờ, đây là điều tuyệt nhất,” Slughorn hào hứng nói. “Là một cơ hội cho các con biết nhau thêm một chút nữa. Đây, đây là khăn ăn. Ta đã đóng gói bữa ăn trưa của ta; cái xe đẩy, theo ta con nhớ, thì món ăn của nó có nhiều cảm thảo, và cái bụng của người đàn ông già tội nghiệp này không chịu nổi những thứ như vậy.... Gà quay nhé, Belby?”

Belby gật đầu đồng ý cái thứ trông như nửa con gà quay.

“Ở đây, ta vừa nói cho cậu Marcus rằng ta có vinh hạnh được dạy ông chú Damcoles của cậu,” Slughorn nói với Harry và Neville, trong khi hai người đang chuyển cho nhau giỏ bánh mì cuộn. “Phù thủy xuất sắc, rất xuất sắc, và Huy Chương Merlin của ông hoàn toàn xứng đáng. Cháu hay gặp chú của cháu chứ Marcus?”

Không may, Belby vừa tống vào mồm một miếng gà quay to, và cậu lại vội vàng nhét cái đồng hồ xuống dạ dày quá nhanh khiến cho cậu bị nghẹn, mặt cậu chuyển sang màu tím, và bắt đầu khục khặc.

“Anapeo,” Slughorn nói một cách nhẹ nhàng, chỉ đưa phép vào Belby, và có vẻ như cái cổ họng của cậu bé được thông ngay lập tức.

“Không... không nhiều lắm, không nhiều ạ,” Belby thở gấp, mắt nhìn thẳng.

“À vâng, dĩ nhiên, ta dám nói rằng ông rất bận,” Slughorn nói, dò hỏi nhìn vào Belby. “Ta nghi ngờ việc ông ta phát minh ra độc dược Bả Sói (Wolfsbane) mà không cần một sự cố gắng thích đáng đấy!”

“Ta cho rằng...” Belby nói, trông cậu có vẻ e ngại khi lấy tiếp miếng gà quay khác cho đến khi cậu chắc Slughorn đã nói xong. “Ồ... ông và bố cháu không thực sự hòa hợp cho lắm, bác thấy đấy, cháu không thực sự biết nhiều về...”

Giọng của cậu hạ xuống và ngừng lại khi Slughorn trao cho cậu một nụ cười lạnh lùng và quay sang phía McLaggen.

“Và cháu, Cormac,” Slughorn nói, “Ta được biết cháu gặp chú Tiberius của cháu rất nhiều, vì ông có một bức tranh lông lấy chụp hai chú cháu trong chuyến đi săn đuôi gầy [nogtails], ta nghĩ thế, phải không?”

“Ồ vâng, điều đó thật thú vị, thực sự như thế,” McLaggen nói. “Cháu đã đi cùng với cả Bertie Higgs và Rufus Scrimgeour – dĩ nhiên là trước khi ông trở thành bộ trưởng –”

“A, cháu cũng biết về Bertie và Rufus sao?” Slughorn cười nói, và đưa ra một khay nhỏ với lê, và bằng cách nào đó, Belby đã bị bỏ quên. “Bây giờ nói cho ta biết...”

Đó là tất cả những gì mà Harry nghi ngờ. Những người ở đây có vẻ được mời đến vì họ có một mối liên hệ nào đó với một ai đó nổi tiếng hoặc có quyền lực – mọi người ngoại trừ Ginny. Zabini, kẻ được hỏi sau McLaggen, là một đứa con có mẹ là một phù thủy xinh đẹp (và từ những gì Harry biết, bà đã cưới tới bảy lần, và các ông chồng của bà chết một cách bí ẩn và bỏ lại cho bà cả núi vàng). Và tiếp đó là Neville. Mười phút đó thật sự rất không thoải mái, về cha mẹ của Neville, những Thần Sáng nổi tiếng, đã bị tra tấn đến điên loạn bởi Bellatrix Lestrange, và một cặp Tử Thần Thực Tử khác. Và sau cuộc phỏng vấn với Neville, Harry có ấn tượng rằng Slughorn đã dè dặt hơn sự nhận xét với Neville, nhưng là để xem cậu bé có tài năng gì của cha mẹ hay không.

“Và bây giờ,” Slughorn nói, quay người sang với phong cách của một người dẫn chương trình nổi tiếng. “Harry Potter! Nên bắt đầu ở đâu đây? Ta thấy ta chỉ vừa biết qua phần bề mặt khi chúng ta gặp nhau trong mùa hè qua!” Ông nhìn Harry một lát như thể cậu là một mảnh lớn và ngon đặc biệt của con gà quay, rồi nói, “‘Kẻ Được Chọn,’ họ đang gọi cháu như thế đấy!”

Harry không nói gì cả. Cả Belby, McLaggen và Zabini đang nhìn chăm chăm vào cậu.

“Dĩ nhiên,” Slughorn nói, nhìn Harry gần hơn, “có những tin đồn trong nhiều năm... Ta nhớ khi – vâng – sau cái đêm kinh hoàng đó – Lily – James – và cháu đã sống sót – và thế giới biết rằng cháu có những sức mạnh ngoài sức tưởng tượng –”

Zabini ho một tiếng nhẹ tỏ ý nghi ngờ cái giả thuyết này. Một giọng nói bực dọc phát ra từ Slughorn.

“Vâng, Zabini, bởi vì cháu quá tài năng... trong việc đóng điệu bộ...”

“Ồ cháu yêu!” Slughorn cười thoải mái, nhìn vào Ginny, cô bé đang nhìn trừng trừng vào Zabini đang ngồi cạnh Slughorn.

“Cháu phải cẩn thận hơn đấy, Blaise! Ta đã trông thấy cô gái nhỏ này thực hiện Ma Thuật Dời-Ba Bị một cách tuyệt vời nhất khi ta đi qua khoang của cô! Ta sẽ không đưa qua cô bé đâu!”

Về mặt Zabini trông có vẻ khinh khỉnh.

“Nhưng dù sao,” Slughorn nói, quay về phía Harry. “Những tin đồn trong suốt mùa hè này. Dĩ nhiên, một người không biết cái gì để tin, tờ Tiên Tri đã nổi tiếng với việc in ra những điều sai sót, tạo sai lầm – nhưng ở đây có một sự nghi ngờ nhỏ, cho phép hàng đồng nhân chứng, trong cái buổi lộn xộn ở bộ Pháp Thuật và các cháu ở đó ở trong hào quang!”

Harry không thấy cách nào thoát ra chuyện này, gật đầu nhưng vẫn không nói gì cả. Slughorn lại tươi cười với cậu.

“Quá khiêm tốn, quá khiêm tốn, ta không nghi ngờ tại sao cụ Dumbledore lại rất thích – cháu cũng ở đó, phải không? Nhưng toàn bộ câu chuyện – quá giật gân, dĩ nhiên, một người không biết rõ cái gì để tin – lời tiên tri đó, ví dụ –“

“Chúng cháu chưa bao giờ nghe lời tiên tri,” Neville nói, mặt đỏ bừng lên.

“Đúng vậy,” Ginny nói điềm tĩnh. “Neville và cháu cũng đều ở đó, và tất cả cái ý kiến “Kẻ Được Chọn” ngắn chỉ là câu chuyện của tờ Tiên Tri tạo nên như thường lệ.”

“Cả hai cháu đã ở đó à, phải không?” Slughorn nói với sự hứng thú cao độ, nhìn vào Ginny rồi Neville, nhưng cả hai đều ngồi có vẻ kín đáo trước nụ cười động viên của ông.

“Vâng.... ừm... điều đó là sự thực rằng tờ Tiên Tri thường thổi phồng mọi thứ, dĩ nhiên...” Slughorn nói, giọng có chút thất vọng. “Ta nhớ Gwenog yêu quý nói rằng (Dĩ nhiên là Gwenog Jones, Đội trưởng của lũ Nhân Sư) –“

Ông ta lòng vòng trong một chuỗi hồi tưởng kéo dài, nhưng Harry có một cảm giác không rõ ràng lắm là Slughorn chưa nói xong với cậu, và rằng ông không bị thuyết phục bởi Neville và Ginny.

Buổi chiều được dành để nói nhiều thêm về những phù thủy nổi tiếng mà Slughorn đã dạy dỗ, tất cả bọn họ đều vui mừng để tham gia cái mà ông gọi là “Câu lạc bộ Slug” tại Hogwarts. Harry không thể chịu thêm nữa, nhưng cậu cũng không biết làm thế nào để ra về lịch sự. Cuối cùng, con tàu trườn khỏi đám sương mù dày đặc ra ngoài ánh mặt trời hoàng hôn đỏ rực, và Slughorn nhìn quanh, nhìn vào cảnh vật mờ ảo.

“Ôi trời, trời đang tối hử! Ta không chú ý rằng họ đã bật đèn sáng! Các cháu có thể đi và thay áo choàng, tất cả các cháu. McLaggen, cháu phải mua ngay cái cuốn sách về con đuôi gậy [nogtails]. Harry, Blaise – khi nào các cháu cũng có thể qua. Các cháu cũng vậy,” ông dừng lại ở Ginny. “Ồ, các cháu đi ngay đi, đi ngay đi!”

Khi ông đẩy Harry vào cái hành lang tối om, Zabini nhìn Harry một cách khó chịu khi cậu có vẻ hứng thú. Cậu, Ginny và Neville theo Zabini quay lại dọc theo con tàu.

“Tớ hạnh phúc vì nó đã kết thúc,” Neville thì thầm. “Một người đàn ông kỳ lạ, phải không?” “Ừa, đúng như vậy,” Harry nói, mắt nhìn vào Zabini. Làm thế nào mà em lại vào đó thế, Ginny?”

“Ông thấy em nguyên rửa Zacharias Smith,” Ginny nói. “Anh còn nhớ cái tên ngốc từ Hufflepuff mà ở trong D.A chứ? Hẳn cứ leo đèo theo và hỏi em chuyện gì đã xảy ra tại bộ Pháp Thuật và cuối cùng, hẳn làm em hết chịu nổi và em nguyên rửa hẳn – khi đó Slughorn đi vào và em nghĩ em chuẩn bị có một buổi cắm túc, nhưng ông chỉ nghĩ em thực hiện bữa chú này rất tốt và mời em đi ăn trưa! Hơi điên rồ, nhỉ?”

“Lý do đó tốt hơn là việc mời ai đó bởi vì sự nổi tiếng của mẹ họ,” Harry nói, cau có nhìn Zabini, “hay bởi chú của họ –“

Nhưng cậu chợt ngừng lại. Một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu cậu, thiếu thận trọng nhưng là ý kiến tuyệt vời... Trong thời gian một phút, Zabini đã chuẩn bị quay vào phòng của bọn Slytherin năm sáu, và Malfoy sẽ ngồi đó, nghĩ rằng hẳn không bị ai nghe cả ngoại trừ lũ Slytherins... Nếu Harry chỉ cần vào được, không bị nhìn thấy, phía sau hẳn, cậu sẽ nghe được hay thấy được gì? Đúng như vậy, chuyển đi còn một quãng nữa – Ga Hogsmeade chỉ còn khoảng nửa tiếng là tới, dựa vào những ánh sáng chập chờn ngoài cửa sổ – Nhưng không ai khác có vẻ chuẩn bị để đón nhận sự nghi ngờ này của Harry một cách nghiêm túc, và cậu không thể chứng tỏ cho họ được.

“Tớ sẽ gặp các cậu sau,” Harry nói gấp, kéo áo choàng Tàng Hình và trùm lên người.

“Nhưng cậu định –?” Neville hỏi.

“Để sau!” Harry thì thầm, đuổi theo Zabini nhanh nhất có thể, mặc dầu tiếng ầm ầm của đoàn tàu làm cho sự cẩn thận này có vẻ vô nghĩa.

Các hành lang gần như trống trơn bây giờ. Hầu hết mọi người đã quay về toa của mình để đổi quần áo đồng phục, áo choàng và thu dọn các thứ. Mặc dù Harry đủ gần để theo kịp Zabini mà không chạm vào hẳn, Harry không nhanh kịp để nhảy vào trong toa tàu khi Zabini mở cánh cửa. Zabini đã kéo nó đóng lại khi Harry vội vàng chen chân vào để không cho nó đóng.

“Chuyện gì với cái thứ này vậy?” Zabini nói giận giữ và luống cuống kéo cánh cửa lại vào chân của Harry.

Harry nắm lấy cạnh cửa và đẩy nó mở ra, một cách khổ nhọc; còn Zabini vẫn nắm chặt tay cầm, ngã vào áo của Gregory Goyle, làm cho náo động hẳn lên. Harry vọt vào trong toa, nhảy vào chỗ trống tạm thời của Zabini và trèo lên khe hành lý. May mắn thay là Goyle và Zabini đang găm gù lẫn nhau, nhìn nhau chằm chằm, còn Harry thì khá chắc rằng bàn chân của cậu đã lộ ra khi cái áo của cậu thông xuống quanh họ, và trong khoảnh khắc đó cậu nghĩ cậu đã thấy đôi mắt của Malfoy đã nhìn thấy điều đó. Nhưng sau đó Goyle đóng sầm cánh cửa lại và đẩy Zabini ra khỏi người; Zabini đổ sập xuống ghế ngồi với vẻ mất bình tĩnh, Vincent Crabbe tiếp tục cuốn truyện của nó, và Malfoy cười khẩy, nằm dài giữa hai đứa với đầu kê trên áo của Pansy Parkinsons. Harry nằm cuộn lại khó chịu dưới cái áo choàng để chắc chắn rằng từng đoạn người cậu vẫn được ẩn giấu, và nhìn Pansy vuốt mái tóc vàng óc xuống trán Malfoy, cười khúc khích khi làm vậy, như thể ai cũng phải yêu cổ khi ngồi cạnh cổ. Cái đèn lồng nhún nhảy trên trần khoang tỏa ra ánh sáng khắp trong khoang: Harry còn có thể đọc từng từ trong cuốn sách truyện của Crabbe ngay dưới cậu.

“Vâng, Zabini,” Malfoy nói, “lão Slughorn muốn gì?”

“Chỉ cố tạo nên những người kết nối tốt,” Zabini vừa nói vừa găm gù với Goyle. “Và lão đang cố tìm thật nhiều.

Thông tin này có vẻ không làm Malfoy thỏa mãn. “Những ai khác lão ta đã mời?” nó hỏi tiếp.

“McLaggen từ Gryffindor,” Zabini nói.

“Ồ vâng, chú của nó lớn lắm trong bộ pháp thuật,” Malfoy nói.

“— ai đó khác gọi là Belby, từ Ravenclaw —”

“Không phải hẳn, hẳn là một tên ngu!” Pansy nói.

“— và Longbottom, Potter và con bé nhà Weasley đó,” Zabini kết thúc.

Malfoy đứng dậy bất ngờ, đập vào bàn tay của Pansy.

“Lão ta mời thằng Longbottom sao?.”

“Vâng, đúng vậy, vì Longbottom đã ở đó,” Zabini nói chán nản.

“Lão Slughorn khoái thằng Longbottom ở điểm gì nhỉ?”

Zabini nhún vai.

“Thằng Potter, Potter vĩ đại, hiển nhiên hẳn ta muốn ngắm nhìn “Kẻ Được Chọn,” Malfoy găm gù, “nhưng còn con bé nhà Weasley! Con bé ấy có gì đặc biệt cơ chứ?”

“Rất nhiều thằng con trai thích nó,” Pansy nói, nhìn Malfoy đang đứng trong góc để xem phản ứng của nó. “Ngay cả mày cũng nghĩ con bé đó trông được lắm, phải không, Blaise, và tất cả chúng ta đều biết mày khó khăn thế nào để chấp nhận điều này!”

“Tao sẽ không chạm vào cái dòng máu bẩn thỉu dơ dáy của nó cho dù nó trông thế nào đi nữa,” Zabini lạnh lùng nói, và Pansy trông có vẻ hài lòng. Malfoy nằm xuống cái áo của cô và cho phép cô ta tiếp tục đùa giỡn với mái tóc của cậu.

“Ừm, tao thấy tiếc cho cái lão Slughorn. Có thể lão ta đang trở nên già cỗi. Xấu hổ thay, bố tao luôn nói lão là một phù thủy giỏi trong những ngày trước. Bố tao thường thần tượng lão. Slughorn có lẽ chưa nghe tin tao đang trên con tàu, hoặc –“

“Tao không trông chờ cái thiệp mời,” Zabini nói. “Lão hỏi tao về cha Notts khi tao tới. Bọn họ dĩ nhiên đã từng là bạn cũ, nhưng khi lão nghe ông đã bị tóm bởi Bộ Pháp Thuật lão trông không hạnh phúc lắm, và Nott không có thiệp mời, phải không? Tao không nghĩ Slughorn khoái những Tử Thần Thực Tử.”

Malfoy trông có vẻ tức giận, nhưng vẫn bật ra một nụ cười khác thường.

“Ừm, ai quan tâm lão hứng thú cái gì? Lão ta là cái gì, khi mày xuống với lão ấy? Chỉ là một giáo viên ngu ngốc.” Malfoy ngoác miệng khoe khoang. “Ý tao là, tao thậm chí còn không ở Hogwarts năm tới, điều đó có phải là vấn đề không khi một lão già béo thích tao hay không?”

“Cậu có ý gì, cậu có thể không ở Hogwarts năm tới hả?” Pansy nói căm phẫn, và ngừng nghịch tóc Malfoy.

“Hà, cậu sẽ không bao giờ biết,” Malfoy nói với nụ cười của ma quỷ. “Tớ có thể phải – ơ – chuyển đến những thứ to hơn và tốt hơn.”

Nấp mình trong khe hành lý dưới tấm áo tàng hình, tim Harry bắt đầu nhảy múa. Ron và Hermione sẽ nói gì về điều này? Crabbe và Goyle đang trơ mắt nhìn Malfoy; hiển nhiên bọn chúng không có ý niệm của kế hoạch nào để chuyển tới những thứ to hơn và tốt hơn. Ngay cả Zabini cũng cho phép nhìn tò mò thay cho cái nhìn kiêu căng thường lệ. Pansy vẫn tiếp tục nghịch tóc của Malfoy, trông cô có vẻ rất ngạc nhiên.

“Có phải ý cậu là –“

Malfoy nhún vai.

“Mẹ muốn tơ hoàn tất việc học tập của tớ, nhưng theo cá nhân, tớ nghĩ nó chẳng quan trọng trong những ngày này. Ý tớ là, nghĩ xem... khi Chúa Tể Hắc Ám nắm quyền tất cả, liệu ông có quan tâm ai đó đạt được bao nhiêu OWL hay N.E.W.T.S không? Dĩ nhiên là không... Tất cả chỉ là những sự phục vụ dành cho ông ấy, mức độ hy sinh mà ông ấy được thấy.”

“Và mày nghĩ mày sẽ làm được điều gì đó cho ông?” Zabini hỏi một cách chế nhạo. “Mười sáu tuổi và chưa thực sự đủ tư cách?”

“Tau vừa nói, phải không? Có thể ông không quan tâm nếu to đủ tư cách hay không. Có thể công việc ông muốn tao làm không phải là những gì mà mày cần phải đủ tư cách cho điều đó,” Malfoy nói chậm rãi.

Crabbe và Goyle ngồi ngơ ngác với cái miệng há hốc như cái máng xối. Pansy nhìn chăm chăm xuống Malfoy như thể cô ta chưa bao giờ thấy cái gì gây cảm giác kinh hoàng thế.

“Tao thấy Hogwarts rồi,” Malfoy nói, và nhận thấy rõ hiệu ứng mà nó đã gây nên khi hần chỉ ra cánh cửa sổ đen ngòm. “Chúng ta nên mặc áo choàng đi là vừa.”

Harry quá chăm chú nhìn vào Malfoy nên đã không để ý Goyle vươn tới cái vali của nó, và kéo cái Vali xuống, nó va vào Harry khá nặng vào đầu. Cậu vô tình thốt lên một tiếng đau đớn, và Malfoy nhìn lên khe khẽ hành lý, vẻ lo lắng.

Harry không sợ Malfoy, nhưng cậu không thích cái ý nghĩ bị phát hiện dưới tấm áo Choàng Tàng Hình bởi một nhóm Slytherin không thân thiện. Nước mắt vẫn chảy và đầu vẫn đau mòng mòng, cậu rút đầu ra, cố gắng không làm tấm áo lộn xộn, và chờ, nín thở. Theo cảm nhận của cậu, Malfoy có vẻ quyết định rằng nó đã hình dung ra âm thanh đó, nó kéo tấm áo choàng ra như những người khác, khóa cái rương lại, và khi con tàu chậm chậm lại, nó bó chặt cái áo choàng quanh cổ.

Harry có thể thấy các hành lang lại đầy người và hy vọng rằng Hermione và Ron sẽ mang đồ đạc của cậu xuống sân ga; cậu đã bị kẹt cho đến khi toa tàu khá rỗng. Cuối cùng, với một cái trông trành cuối, con tàu dừng lại hẳn. Goygle kéo cánh cửa ra và bỏ vào đám đông năm thứ hai, đẩy chúng sang một bên, Crabbe và Zabini theo sau.

“Bọn mày đi trước đi,” Malfoy nói với Pansy, người đang dang tay đợi nó với hy vọng nó sẽ nắm tay cổ. “Tao chỉ muốn kiểm tra vài thứ.”

Pansy bỏ đi. Bây giờ chỉ có Harry và Malfoy ở trong toa tàu. Mọi người đang rời dần đi trong nhà ga tối. Malfoy đi đến toa tàu và kéo khóa lại để cho người ngoài hành lang không thể vào. Và nó kéo cái rương ra và mở nó ra lần nữa.

Harry ló xuống dưới bờ cửa khe hành lý, tìm đập ngày càng nhanh hơn. Cái gì mà Malfoy muốn giấu Pansy? Có phải hắn đang định xem vật gì đó bị gãy và rất quan trọng cần được hàn gắn lại?

“Petrificus Totalus!” [đông cứng toàn bộ]

Không cần báo trước, Malfoy chỉ đưa phép vào Harry, và cậu cứng đờ ngay ra đó. Và từ từ, cậu lăn khỏi rãnh hành lý và rơi xuống rất đau đớn, làm sàn nhà kêu côm cốp, và dưới chân Malfoy, tấm áo Tàng Hình bị lật ra dưới chân, toàn bộ cơ thể cậu bị lộ ra với đôi chân vẫn đang quỳ trong thư thế trước. Cậu không thể cử động thậm chí một cái cơ nào, cậu chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Malfoy đang đứng cười rạo rỡ.

“Tao đã nghĩ thế,” nó nói hân hoan, “Tao nghe thấy rương của Goygle va vào mày. Và tao nghĩ tao thấy cái ánh sáng trắng qua không khí sau khi Zabini quay lại...”

Ánh mắt của nó ngừng lại trên đôi giày của Harry.

“Mày không nghe được bất cứ thứ gì tao quan tâm, Potter à. Nhưng khi tao có mày ở đây..”

Và nó đánh mạnh vào mặt Harry. Harry thấy mũi mình bị gãy ra, máu bắn ra khắp nơi.

“Đó là cho cha của tao. Bây giờ, hãy xem...”

Malfoy kéo tấm áo choàng khỏi thân thể bất động và trùm nó lên qua người cậu.

“Tao không đoán họ sẽ thấy mày cho đến khi con tàu quay trở lại Luânđôn,” hắn nói chậm rãi. “Xem xung quanh mày đi, Potter.”

Và dẫm lên những ngón tay của Harry, Malfoy rời khoang tàu.

Note: Sm dịch bản này có khá nhiều lỗi, bạn nào có thời gian mong sửa lại.

8. Chương 08

Snape đắc thắng

Harry nằm ngay đơ bên dưới chiếc áo Tàng hình mà nghe máu nóng chảy từ mũi xuống đầy mặt, lắng nghe tiếng nói và tiếng bước chân ngoài hành lang bên ngoài. Nó nghĩ ngay rằng chắc sẽ có một ai đó đến kiểm tra các buồng tàu trước khi tàu lăn bánh trở lại. Nhưng ngay lập tức nó chán nản nghĩ rằng cho dù có ai nhìn vào căn buồng thì cũng không thể nghe thấy nó được. May lắm là có ai đó khác sẽ bước vào toa tàu và giẫm lên người nó.

Harry chưa bao giờ thấy căm ghét Malfoy đến thế, khi mà nó nằm đấy, giống như một con rùa ngổ ngẩn bị lật lưng, máu me chảy đầy miệng. Quả là một tình huống ngu xuẩn... còn những bước chân cuối cùng thì dần xa, mọi người lê bước dọc sân ga tối ngoài kia; nó có thể nghe thấy tiếng kéo rương đồ xềnh xệch cùng những tiếng nói chuyện bị bỏ ồn ào.

Ron và Hermione ắt hẳn sẽ cho là nó đã rời tàu mà không đợi tụi nó. Một khi mà tụi nó đã đến Hogwarts và yên vị trong Sảnh lớn, chạy tới chạy lui quanh dãy bàn của nhà Gryffindor mà không tìm ra nó thì chắc hẳn rằng Harry đã ở nửa đường trên tàu về Luân Đôn rồi.

Nó cố gây ra một tiếng động, dù chỉ là một tiếng gừ gừ nhưng không thể. Rồi nó chợt nhớ rằng có một số phù thủy, như thầy Dumbledore có làm phép thuật mà không cần đọc to thần chú, nên nó cố lẩm nhẩm trong đầu câu thần chú “Gọi Đũa Thần” triệu tập cây gậy phép mà nó đã làm rớt, nhưng cũng chẳng có gì xảy ra cả.

Hình như nó nghe thấy tiếng cây xào xạc quanh hồ cùng tiếng cú kêu, nhưng tuyệt không có ai tìm kiếm gì cả hoặc thậm chí (nó hơi xỉ vả bản thân vì niềm hy vọng này) những giọng nói hoảng hốt vì không thấy Harry đâu. Một cảm giác vô vọng bao trùm lấy nó khi nó tưởng tượng ra những cỗ xe do mấy con vong mã kéo về trường cùng những tiếng cười ngặt nghèo từ cỗ xe của Malfoy, nơi nó thuật lại đòn tấn công của nó cho bọn Crabbe, Goyle, Zabini và Pansy Parkinson.

Chiếc xe lửa lắc lư làm Harry lảo nhào qua một bên. Giờ thì nó nhìn chăm chăm vào đồng bụi bặm dưới ghế tàu thay vì nhìn lên trần như lúc này. Sàn tàu bắt đầu rung lên khi máy nổ. Chiếc Tàu Hỏa tốc đang lăn bánh mà không ai hay biết nó vẫn còn trên đó...

Rồi nó cảm thấy chiếc áo tàng hình vụt bay lên và giọng của ai đó, “Ái chà, Harry”

Một tia sáng màu đỏ loé lên và cơ thể Harry hết cứng đờ; nó đã có thể ngồi lên thoải mái hơn, hấp tấp lấy tay quẹt máu trên mặt rồi ngẩng đầu lên mà nhìn thấy cô Tonks, lúc này đang giữ tấm áo tàng hình vừa mới kéo lên.

“Mình nên rời khỏi đây, nhanh lên”, cô ta bảo, khi bên ngoài cửa sổ hơi nước bốc mù mịt và tàu bắt đầu rời sân ga. “Mau, mình nhảy tàu.”

Harry vội vàng theo cô ra hành lang. Cô ta kéo cửa toa tàu và nhảy xuống sân ga như đang trượt bên dưới khi con tàu tăng tốc. Nó nhảy theo, hơi loạng choạng khi tiếp đất rồi đứng thẳng dậy vừa kịp thấy toa đầu máy màu đỏ vụt qua khúc quanh ra khỏi tầm nhìn.

Gió đêm lạnh buốt thổi qua cái mũi đau nhói của Harry. Cô Tonks đang nhìn nó; Harry cảm thấy giận dữ và bối rối khi bị phát hiện ra trong một tình trạng ngớ ngẩn thế này. Cô ta lẳng lặng đưa trả nó chiếc áo tàng hình.

“Ai làm vậy?”

“Draco Malfoy” giọng Harry cay đắng, “Cảm ơn cô đã...ơ...”

“Không có chi,” cô Tonks đáp mà không cười. Qua màn đêm, Harry thấy cô ấy cũng vẫn còn bộ tóc xám xịt và vẻ ngoài khổ sở như lúc nó gặp cô lần đầu tại Hang Sốc. “Ta có thể chữa lành mũi cho con nếu chịu đứng yên.”

Harry không khoái ý tưởng này lắm, nó đã định đến gặp Bà Pomfrey, y tá của trường, người mà nó thấy tin tưởng vào những bùa chú chữa thương hơn, nhưng nói ra nghe hơi thô lỗ, nên nó vẫn đứng không nhúc nhích và nhắm mắt lại.

“Espikey” Tonks hô.

Harry thấy mũi nó nóng bừng rồi đột nhiên lại lạnh ngắt. Harry giơ tay lên sờ nhẹ nhẹ. Có vẻ như lành lại rồi.

“Cảm ơn cô nhiều!”

“Con nên khoác áo tàng hình lên rồi chúng ta đi bộ về trường”, cô Tonks nói, vẫn không hé môi cười. Lúc Harry khoác áo lên người nó thì cô Tonks vẫy từ đũa phép ra một sinh vật bốn chân khổng lồ màu trắng bạc phi thẳng vào bóng tối.

“Một Thần Hộ Mệnh á?” Harry hỏi, nó đã từng thấy cụ Dumbledore gửi tin nhắn kiểu như vậy.

“Vâng, ta gửi tin đã tìm thấy con để mọi người đừng lo. Thôi đi, mình không nên dây dưa ở đây.”

Hai người đi vào con đường mòn dẫn về trường. “Sao cô lại tìm thấy con?”

“Ta để ý không thấy con rời tàu và ta biết con có cái áo tàng hình. Ta nghĩ con muốn trốn trong đó. Khi thấy chấn song cửa sổ buồng tàu sập xuống, ta nghĩ mình nên đến xem qua.”

“Nhưng mà cô có việc gì ở đây thế?”

“Hiện nay ta được bố trí ở Hogsmeade để tăng cường bảo vệ,” cô Tonks đáp.

“Chỉ có mình cô ở đây hay là - ?”

“Không, có cả Proudfoot, Savage và Dawlish.”

“Dawlish á, vị Thần Sáng mà thầy Dumbledore tấn công năm ngoái?”

“Đúng thế”

Hai người sống bước trong đêm theo những vết xe còn mới trên con đường hoang vắng. Harry liếc nhìn cô Tonks qua làn áo tàng hình, năm ngoái cổ còn có vẻ tò mò (đôi lúc hơi tọc mạch), lúc nào cũng cười đùa dễ dàng mà giờ đây lại trông có vẻ già dặn, nghiêm trang và quả quyết hơn. Phải chăng là do tác động của chuyện xảy ra tại Bộ Pháp Thuật? Nó khổ sở nhớ lại rằng ắt hẳn Hermione sẽ khuyên Harry nên nói đôi lời an ủi cô ta, rằng cái chết của chú Sirius không hề do lỗi tại cổ, nhưng nó thấy khó mở miệng quá. Còn lâu nó mới trách cứ cô Tonks về cái chết của chú Sirius; cô ấy cũng chẳng có lỗi gì so với những người khác (mà còn ít lỗi hơn chính nó), nhưng nó tránh đề cập đến chú Sirius nếu có thể. Thế là hai người họ lặng lẽ đi về trường, áo dài của cô Tonks sột soạt phía sau lưng.

Lúc nào cũng đến trường bằng xe kéo, Harry chưa bao giờ ước xem ga Hogsmeade cách trường bao xa. Cuối cùng nó thở phào nhẹ nhõm khi trông thấy những cây cột cao có tượng con lợn lòi có cánh ở hai bên cổng trường. Nó thấy vừa lạnh vừa đói và mong mau mau tạm biệt cái cô Tonks u sầu lạ lẫm này. Nhưng khi nó giơ tay đẩy cánh cổng thì thấy nó bị khóa chặt.

“Alohomora mở ra!” Harry ung dung đọc thần chú khi chìa đũa phép vào ổ khóa nhưng nó vẫn in lìm.

“Thần chú đó không xài được ở đây,” cô Tonks bảo, “cụ Dumbledore tự tay ếm bùa lên đó.”

Harry nhìn quanh rồi nói “Con có thể tự trèo tường”.

“Không, không được đâu,” giọng cô Tonks dứt khoát, “tất cả đều có bùa ếm chống xâm nhập. Hè rồi người ta đã thắt chặt an ninh lên hàng trăm lần.”

“Thế thôi,” Harry bắt đầu cảm thấy bức bối trước vẻ dừng đứng của cô ấy, “vậy con chỉ còn cách ngủ ngoài này đợi trời sáng.”

“Có ai ra đón con kìa. Nhìn xem!”

Xa xa dưới chân toà lâu đài thấp thoáng bóng đèn lồng. Harry cảm thấy phấn khởi đến nỗi nó thậm chí có thể chịu được những lời mắng nhiếc của thầy Filch cũng như việc ông ta huênh hoang về chuyện dùng hình phạt xoắn ngón tay cái để củng cố kỷ cương giờ giấc của trường. Mãi đến khi ánh đèn vàng vọt còn cách chừng ba bốn mét, và Harry cởi áo tàng hình ra để lộ diện thì nó mới chán ghét nhận ra cái mũi khoằm và mái tóc đen dài lảng lơ của Severus Snape.

“Hà, hà hà,” thầy Snape cười nhếch mép khi gõ đũa phép lên ổ khóa để sợi dây xích tuột ra và cánh cổng mở toang. “Xuất hiện thiệt là tử tế, trò Potter à, mặc dù rành rành rằng trò cho là việc khoác đồng phục của nhà trường làm xấu đi ngoại hình của trò.”

“Con không thể thay áo được, con không có - ” Harry phân trần nhưng thầy Snape ngắt lời nó.

“Không cần đợi đâu, Nymphadora à, ta hẳn trông coi sự - aha - an toàn của Potter được.”

“Tôi nhắn tin cho Hagrid mà,” cô Tonks cau có.

“Hagrid bị muộn tiệc đầu năm, như trò Potter đây, nên ta đi thay. Và tiện thể,” thầy Snape vừa nói vừa nhường đường cho Harry đi qua cổng, “ta cũng muốn xem thần Hộ mệnh mới của cô.”

Ông ta đóng sầm cửa trước mặt cô Tonks và dùng đũa phép khóa lại như trước.

“Ta nghĩ cái cũ thì tốt hơn cho cô,” giọng ông ta ra thâm hiểm thấy rõ, “thần Hộ mệnh mới của cô trông yếu ớt.”

Khi thầy Snape vung vẩy lồng đèn đi vào, Harry thoáng thấy vẻ sốc và giận dữ trên gương mặt cô Tonks. Rồi cô đi khuất vào đêm.

“Con chào cô,” Harry nói với theo khi bắt đầu bước sau thầy Snape. “Cảm ơn cô vì... mọi chuyện.”

“Gặp sau nhé, Harry.”

Thầy Snape im tiếng áng chừng cả phút đồng hồ. Harry thấy cơ thể nó dường như phát ra những làn sóng cảm hận dữ dội đến nỗi thật là khó tin nếu như thầy Snape không cảm thấy sự thiêu đốt của chúng. Nó đã thấy ghét thầy Snape ngay từ lần gặp đầu tiên, nhưng bằng vào thái độ của thầy với chú Sirius, mãi mãi chẳng bao giờ Harry có thể tha thứ cho ông ta. Mặc cho thầy Dumbledore nói gì thì nói, Harry đã suy đi nghĩ lại suốt cả mùa hè, và đi đến kết luận rằng những lời nhận xét cay độc về việc chú Sirius vẫn trốn tránh an toàn trong khi những người còn lại trong Hội Phượng Hoàng ra đi chiến đấu chống lại Voldemort có thể là một nhân tố thôi thúc chú Sirius xông vào Bộ Pháp thuật cái đêm chú ấy bị giết chết. Harry bám vào ý nghĩ này, bởi vì nó có thể đổ tội lên đầu thầy Snape, một cách hoàn toàn xứng đáng, và cũng bởi Harry biết rằng nếu có ai đó không cảm thấy xót xa cho chú Sirius thì đó chính là người đàn ông đang đi bên cạnh nó lúc này.

“Ta trừ Nhà Gryffindor 50 điểm tội đi trễ” thầy Snape nói, “và xem nào, thêm 20 điểm nữa vì tội vẫn còn mặc trang phục dân Muggle. Trò biết không, trước giờ ta chưa từng thấy có Nhà nào sớm bị điểm âm vào đầu học kỳ như vậy: ta thậm chí còn chưa xong bữa tráng miệng. Potter à, trò lặp kỷ lục rồi đấy.”

Cơn giận giữ và cảm hận sôi sục bên trong Harry như thể nóng đỏ nhưng nó thà nằm ngay đơ trên tàu về Luân Đôn còn hơn giải thích với thầy Snape lý do nó đến trễ.

“Ta đoán rằng trò muốn làm nhân vật chính, chứ gì?” Snape nói tiếp “và vì không có chiếc xe hơi bay nào nên trò quyết định rằng xầm xầm đi vào Sân Chính giữa bữa tiệc ắt tạo nên hiệu quả sân khấu ra trò.”

Harry vẫn giữ im lặng, dù nó thấy lồng ngực muốn nổ tung. Nó biết Snape tìm kiếm giờ phút này bấy lâu, trong vài phút ông ta có thể soi mói và hành hạ Harry mà không bị ai nghe thấy.

Cuối cùng cũng đến bậc thang vào toà lâu đài và những cánh cửa gỗ sồi vĩ đại mở ra một sảnh đường lớn rợp cờ phướn, tiếng cười nói râm ran và tiếng chạm ly tách như chào mừng hai người bước vào sảnh đường. Harry tự hỏi không biết có nên trông áo tàng hình vào lại không, để mà đi về chỗ ghế ngồi của nó bên dãy nhà Gryffindor (không may là dãy bàn này lại xa nhất tính từ cửa ra vào) mà không ai để ý. Cứ như đi guốc trong bụng Harry, thầy Snape lên tiếng, “Không khoác áo tàng hình. Trò có thể đi vào để mọi người chiêm ngưỡng, theo ta thấy vậy là đúng ý trò rồi.”

Harry quay gót và sải bước qua cửa: miễn sao thoát khỏi thầy Snape là được. Sân chính với bốn dãy bàn dài cùng với bàn giáo sư ở đầu sảnh, được trang hoàng như thường lệ bằng những ngọn nến làm những chiếc đĩa bên dưới phản chiếu lấp lánh. Tuy thế đối với Harry nó chỉ ánh lên một vệt sáng mờ khi nó sải bước nhanh đến nỗi vượt qua bàn Hufflepuff trước khi mọi người kịp nhìn, và lúc họ dợm đứng lên để nhìn cho rõ thì Harry đã nhắc thấy Ron và Hermione, nó nhanh chóng đi dọc dãy bàn và nhảy vào ngồi giữa hai tụi nó.

“Bạn đã ở - ôi trời - mặt bạn bị sao vậy?” Ron hỏi, mắt tròn tròn cùng với mấy người ngồi gần đó.

“Sao vậy, có sao đâu?” Harry đáp, vớ lấy một chiếc thìa và liếc nhìn khuôn mặt biến dạng phản chiếu.

“Mặt bạn đầy máu kìa!” Harry la lên. “Đến đây xem-”

Con bé vung đũa phép và hô “Tergeo!” để hút hết mấy vệt máu khô.

“Cảm ơn,” Harry lấy tay sờ lên khuôn mặt nhẵn nhụi. “Mũi mình trông thế nào?”

“Bình thường,” giọng Hermione lo lắng, “Chứ sao nữa? Harry, có chuyện gì thế? Tụi này sợ chết khiếp!”

“Mình kể mấy bạn nghe sau,” Harry đáp cộc lốc. Nó thấy rõ rằng Ginny, Neville Dean và Seamus đang đồng tai nghe; thậm chí Nick Suýt-Mất-Đầu, con ma nhà Gryffindor cũng đến lượn lơ bên trên để nghe lỏm.

“Nhưng mà - ” Hermione lên tiếng.

“Lúc khác đi, Hermione,” Harry nói giọng càu càu. Nó đã rất hy vọng rằng bọn bạn nó sẽ cho là nó đã dính vô một chuyện gì đó anh hùng lắm, như là chạm trán một hai Tử thần Thực tử hoặc một tên Giám ngục. Lẽ tất nhiên, Malfoy đã thổi phồng câu chuyện cho càng nhiều người càng tốt nhưng cũng còn cơ may rằng không đến được tai của quá nhiều đứa nhà Gryffindor. Nó vớ tay qua Ron để lấy mấy cái đùi gà và một nắm khoai chiên, nhưng chưa kịp lấy thì đồ ăn biến mất và được thay bằng mấy món bánh tráng miệng.

“Dù sao thì bạn cũng đã bỏ lỡ buổi lễ phân loại” Hermione nói trong lúc Ron vớ lấy miếng bánh gatô chocolate to đùng.

“Chiếc Nón nói gì hay ho à?” Harry lấy một miếng bánh nhân mút.

“Thực ra thì cũng như trước thôi,... khuyển chúng ta đoàn kết chống kẻ thù, bạn biết rồi đấy.”

“Thầy Dumbledore có nhắc gì tới Voldemort không?” “Chưa đâu, chẳng phải lúc nào thầy cũng dành bài diễn văn đặc sắc đến cuối tiệc sao? Sắp tới giờ rồi.”

“Thầy Snape bảo bác Hagrid đến muộn mà – ”

“Bạn gặp ông? Gặp thế nào?” Ron hỏi mà mồm miệng đầy bánh gatô.

“Thì tình cờ đụng đầu thôi,” Harry đánh trống lảng.

“Bác Hagrid chỉ muộn một hai phút thôi,” Hermione đáp, “Kìa, bác ấy vẫy tay với bạn kìa, Harry.”

Harry nhìn lên bàn các giáo sư và nhớn miệng cười chào Hagrid, lúc này đang vẫy vẫy tay với nó. Hagrid chưa bao giờ trông hài hòa với vẻ đạo mạo của Giáo sư McGonagall, Chủ nhiệm Nhà Gryffindor, người mà đỉnh đầu chỉ cao tới giữa khuỷu tay và vai của bác Hagrid khi họ ngồi sát cạnh nhau, mà trông Giáo sư có vẻ không tán thành bữa tiệc đón tiếp ồn ào náo nhiệt này. Harry ngạc nhiên khi thấy giáo viên môn Tiên tri, Giáo sư Trelawney ngồi bên kia bác Hagrid; cô này hiếm khi rời văn phòng của cô; mà Harry lại chưa bao giờ thấy cô xuất hiện tại bữa tiệc đầu năm của trường. Cô ấy trông vẫn kỳ quặc như bấy lâu nay, trên người lấp lánh râu chuối hạt cườm và áo dài luộm thuộm, mắt mở to hết cỡ qua lớp kính trên mắt. Lúc nào cũng cho rằng cô ta có vẻ gì đó giả mạo, Harry đã bị sốc khi phát hiện ra vào cuối học kỳ vừa rồi rằng chính cô ta là người đã nói ra lời tiên tri khiến cho Voldemort phải giết chết ba mẹ của Harry và chính tay tấn công Harry. Khám phá này khiến cho nó càng kém thích thú với cô ta và, ơn trời, năm học này nó sẽ không phải học môn Tiên tri. Cặp mắt sáng như đèn pha của cô ta xoay về phía nó; nó vội quay nhìn chỗ khác về phía dãy nhà Slytherin. Draco Malfoy ra điệu bộ một chiếc mũi vờ nạt làm phá ra một tràng cười và tiếng vỗ tay tán thưởng. Harry cúi mặt nhìn vào miếng bánh ngọt, trong bụng lại sôi sục. Nó dám cho đi bất cứ cái gì để một chọi một với thằng Malfoy...

“Thế Giáo sư Slughorn muốn gì?” Hermione hỏi.

“Muốn biết những chuyện thật đã xảy ra ở Bộ Pháp thuật.” Harry đáp.

“Ông ấy và cả đám người ở đây,” Hermione khịt mũi. “Bọn nó cứ như hỏi cung bọn mình chuyện đó trên tàu, phải không Ron?”

“Ừ đúng,” Ron nói, “tất cả đều muốn biết phải chăng bạn là Người-Được-Chọn-”

“Thậm chí mấy con ma cũng đã bàn tán nhiều về chủ đề này,” Nick Suýt-Mất-Đầu chen ngang, nghiêng chào Harry bằng cái đầu gần đứt lìa làm nó trông ghê rợn bên trên cái cổ áo. “Bọn nó xem ta như kiểu người phát ngôn cho Harry, ai cũng biết tình bạn thân thiết giữa chúng ta mà. Tuy nhiên ta đã khẳng định với cộng đồng ma rằng ta sẽ không đời nào quấy rầy Potter để moi thông tin. ‘Harry Potter biết rằng cậu ấy hoàn toàn có thể tin tưởng nơi ta,’ ta đã bảo bọn chúng thế. ‘Ta thà chết đi còn phụ bạc lòng tin của cậu ấy.’”

“Cũng không mấy ấn tượng lắm, nếu biết rằng ông chết ngắc từ lâu rồi,” Ron buông một câu.

“Một lần nữa, nói chuyện với cậu cứ như đàn gảy tai trâu,” Nick đáp trả với giọng bị sỉ nhục và bay đi mất về đầu kia của dãy bàn nhà Gryffindor vừa lúc cụ Dumbledore đứng lên. Tiếng huyền nào xung quanh Harry hầu như im bật.

“Lời chào nồng nhiệt nhất của ta,” cụ cười hết cỡ, hai tay vung rộng như thể muốn ôm hết cả phòng.

“Tay cụ ấy làm sao thế,” Hermione há hốc mồm.

Cô bé không phải là đứa duy nhất để ý thấy điều đó. Bàn tay phải của cụ Dumbledore đen thui và nhìn chết chóc giống cái đũa của Harry ở nhà Dursley. Tiếng rì rầm nổi lên khắp phòng, thầy Dumbledore hiểu chính xác ý mọi người, chỉ cười và kéo tay áo vàng tím che vết thương lại.

“Không có gì đáng lo,” thầy vui vẻ nói, “Bây giờ thì... các trò mới, chào mừng các con, các trò cũ, hoan nghênh đã trở lại! Một năm học đầy phép màu đang chờ đợi các con...”

Harry thì thầm vào tai Hermione, “Tay thầy trông y như lần trước mình gặp. Mình tưởng thầy chữa trị rồi chứ, ... hoặc nhờ bà Pomfrey.”

“Trông cứ như da chết ấy,” Hermione nhăn mặt. “Nhưng có một số vết thương bạn không thể chữa hết... những lời nguyền cổ xưa... và những chất độc không có thuốc giải...”

“...còn thầy Filch giám thị thì yêu cầu mình ban bố lệnh cấm toàn bộ những món đồ mua ở Tiệm bán đồ chơi khảm của anh em nhà Weasley.”

“Các trò nào muốn tham gia Quidditch cho đội của Nhà mình thì đăng ký tên cho Giáo viên chủ nhiệm như thường lệ. Chúng ta cũng cần có bình luận viên mới, ai muốn cũng phải đăng ký. Chúng ta vui mừng đón tiếp một Giáo sư mới trong năm, Giáo sư Slughorn” - thầy Slughorn đứng dậy với cái đầu hói bóng láng dưới ánh nến, cái bụng phệ của ông in bóng lên bàn - “là một đồng nghiệp cũ của ta trước đây và đã đồng ý nhận dạy môn Độc dược.”

“Độc dược?”

“Độc dược à?”

Mấy từ này dội đi dội lại khắp phòng khi mọi người hỏi nhau liệu có nghe nhầm không.

“Môn độc dược ư?” Ron và Hermione đồng thanh quanh sang nhìn Harry, “nhưng mà bạn bảo - ”

“Đồng thời Giáo sư Snape,” thầy Dumbledore lên giọng át đi tiếng xì xào khắp phòng, “sẽ đảm trách môn Phòng chống Phép thuật Hắc ám.”

“Không!” Harry la to đến nỗi nhiều đứa quay đầu nhìn nó. Nó phớt lờ; mắt nhìn trân trân vào dãy bàn giáo viên, lòng giận dữ. Làm sao mà Snape lại được giao môn Phòng chống Phép thuật Hắc ám sau bấy lâu nay chứ? Không phải ai cũng biết là bao năm nay thầy Dumbledore đâu có tin tưởng mà giao nhiệm vụ đó cho ông ta chứ?

“Nhưng Harry này, mình nhớ là bạn bảo thầy Slughorn sẽ dạy Phòng chống Hắc ám mà?” Hermione hỏi nó.

“Mình cũng tưởng thế,” Harry vò đầu để nhớ xem có lúc nào cụ Dumbledore nói điều đó không, nhưng giờ đây nó chợt nhận ra rằng hình như cụ Dumbledore chưa hề nói gì về môn học mà thầy Slughorn sẽ dạy.

Thầy Snape, lúc này đang ngồi bên phải thầy Dumbledore, không thèm đứng lên chào khi nghe giới thiệu tên; ông ta chỉ hờ hững huơ tay về phía đám Slytherine đang vỗ tay, nhưng Harry cá rằng có một vẻ đắc thắng toát ra từ cái người mà nó căm ghét vô cùng.

“Nhưng có điều hay,” Harry nói giọng đầy ác ý, “hết năm nay ông sẽ phải cuốn gói.”

“Là sao Harry?” Ron hỏi.

“Môn này có huông mà. Không ai dạy hơn một năm... thầy Quirrell thậm chí mất mạng khi đang dạy...Cá nhân mình sẽ cầu trời cho có thêm một cái chết nữa...”

“Harry!” Hermione nói giọng bất ngờ và chỉ trích.

“Hoặc ông đơn giản là quay về với môn Độc dược khi hết năm,” Ron hoà hoãn. “Cụ Slughorn này chắc cũng không muốn trụ lâu đâu. Thầy Moody cũng thế thôi.”

Thầy Dumbledore hắng giọng, Harry Ron và Hermione không phải là những đứa duy nhất mà cả sảnh đường cũng đang bàn tán xôn xao về việc cuối cùng Snape cũng đạt được tâm nguyện bấy lâu. Đường như phớt lờ

tính chất nóng bỏng của cái tin mà mình vừa thốt ra, cụ Dumbledore không bình luận gì thêm về việc bổ nhiệm giáo viên, nhưng cụ cũng ngừng giãy lát chờ tiếng ồn lắng xuống hoàn toàn.

“Giờ thì như mọi người đã biết, Chúa tể Voldemort và bọn thuộc hạ lại một lần nữa bành trướng mạnh lên.” Cả phòng như căng ra khi cụ nói. Harry liếc qua Malfoy lúc này đang dùng cây đũa phép treo chiếc nĩa lơ lửng trên không trung như thể những lời cụ Dumbledore nói không đáng để nó chú ý. “Ta không thể nào nhấn mạnh hết tầm nguy hiểm trong tình trạng hiện nay, cũng như hết mức thận trọng để chúng ta luôn an toàn ở tại Hogwarts này. Những pháp thuật trong lâu đài đã được củng cố thêm, chúng ta được bảo vệ bằng những biện pháp mới và vững mạnh nhưng chúng ta cũng phải cực kỳ thận trọng đề phòng sự bất cẩn của ai đó trong chúng ta. Vì vậy ta mong các trò tuân theo mọi giới hạn về an ninh, dù các trò có thấy khó chịu tới đâu – và đặc biệt tuân theo luật cấm không được ra ngoài sau giờ khuya. Ta cũng khuyến cáo các trò nếu thấy có gì lạ hoặc ai khả nghi trong hay ngoài lâu đài thì hãy báo ngay cho các giáo viên. Ta lúc nào cũng tin tưởng các trò sẽ cư xử đúng mực vì sự an nguy của bản thân và của người khác.”

Thầy Dumbledore đưa mắt nhìn các học trò một lượt rồi mỉm cười.

“Còn bây giờ, giường êm nệm ấm đang chờ các con và ta biết rằng ưu tiên một là phải nghỉ ngơi để chuẩn bị vào lớp sáng mai. Thế thì chúc tất cả ngủ ngon nhé, pip pip!”

Với một tiếng rít chói tai quen thuộc, những dãy ghế dài lùi ra và hàng trăm đứa học trò tóa ra khỏi sảnh để về ký túc xá của chúng. Harry không vội gì theo bọn chúng, càng không muốn đến gần thẳng Malfoy để nó nhại lại câu chuyện về cái mũi gãy, bèn nấn ná ở lại sau, vờ cúi xuống buộc lại dây giày, chờ hết bọn kia ra khỏi sảnh. Hermione đã băng ra trước để làm Huỳnh trưởng dẫn đường cho đám nhóc năm nhất, còn Ron thì vẫn ở lại với Harry.

“Thật tình thì cái mũi của bạn bị sao thế?” Ron hỏi khi chúng nó tụt lại sau lưng đám đông và không bị ai nghe lỏm. Harry kể cho nó nghe và việc Ron không cười nhạo quả đã chứng tỏ tình bạn của hai đứa nó.

“Mình thấy thẳng Malfoy vờ vĩnh làm gì đó với cái mũi,” Ron buồn rầu nói.

“Thôi không sao đâu,” Harry đáp cay đắng, “mình nghe lỏm được nó nói gì trước khi nó phát hiện ra mình ở đó...” Harry hy vọng Ron tỏ ra ngạc nhiên trước những lời khoác lác của thẳng Malfoy. Tuy nhiên Ron vẫn bình chân như vại, mà Harry cho là do tính bướng bỉnh của thẳng bạn.

“Thôi nào, Harry, nó chỉ cố tình ra vẻ với con Parkinson thôi...”

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết lại có thể giao cho nó nhiệm vụ gì chứ?”

“Làm sao mà bạn chắc rằng Voldemort không cần tay trong tại Hogwarts? Không phải lần đầu tiên – ”

“Ta mong con ngừng nói tên đó ra, Harry à,” một giọng nói trách móc vang lên phía sau tụi nó. Harry ngoái lại nhìn thấy Hagrid đang lắc đầu.

“Thầy Dumbledore gọi tên đó ra mà,” Harry cãi lại.

“Àh, là bởi thầy là Dumbledore, phải không?” Hagrid đáp giọng bí ẩn.

“Sao con lại đến muộn thế, Harry, ta lo lắng quá?”

“Con bị kẹt trên tàu,” Harry đáp. “Thế sao bác cũng bị trễ?”

“Ta phải lo cho thẳng Grawp,” Hagrid vui sướng trả lời. “Mất lắm thời giờ. Bây giờ nó có nhà mới trên núi rồi - cụ Dumbledore đã sửa cho nó - một cái hang to đẹp. Nó thấy vui hơn hồi còn ở trong rừng. Hai anh em ta cũng nói chuyện được kha khá.”

“Vây á?” Harry nói mà mắt không nhìn Ron; lần cuối cùng nó gặp ông em cùng mẹ khác cha của Hagrid, một gã khổng lồ dữ tợn có tài nhổ bật gốc cây, vốn từ cửa thẳng chẳng chỉ gồm năm từ mà có hết hai từ là phát âm không xong.

“Thiệt mà, nó tiến bộ lắm,” Hagrid tự hào. “Tụi con sẽ ngạc nhiên cho xem. Ta đang tính chuyện huấn luyện nó thành trợ lý cho ta.”

Ron khịt mũi một tiếng rõ to nhưng cổ biến thành một tiếng hắt xì dữ dội. Bọn họ đang ra đến cánh cửa bằng gỗ sồi. “Gì thì gì, hẹn gặp các con vào buổi đầu tiên, ngay sau bữa trưa ngày mai. Đến sớm để chào Buck nhé – ý ta nói là, Witherwings!”

Giơ tay chào vui vẻ, Hagrid bước ra ngoài.

Harry và Ron nhìn nhau, Harry có thể đoán được tâm trạng nặng nề của thằng bạn y như của nó.

“Bạn có học tiếp môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí không?”

Ron lắc đầu, “Mà bạn cũng vậy?”

“Và Hermione nữa,” Ron nói, “nó cũng không học tiếp?”

Harry lại lắc đầu. Harry thật không dám nghĩ tới chính xác Hagrid sẽ nói gì khi nhận ra ba tên học trò cứng của ông thôi không học môn đó nữa.

9. Chương 09

Hoàng tử lai

Harry và Ron gặp Hermione ở phòng sinh hoạt chung trước bữa sáng hôm sau. Harry nhanh chóng kể lại cho Hermione những gì nó nghe lỏm được từ Malfoy trên tàu tốc hành Hogwarts, hy vọng giả thuyết của mình có thêm người ủng hộ.

“Nhưng rõ ràng là Malfoy chỉ muốn khoe mẽ với Parkinson thôi mà”, Ron nhanh chóng xen vào, trước khi Hermione kịp nói gì.

“Ừm...”, cô bé ngập ngừng, “Mình không biết nữa... Có vẻ như Malfoy đang làm bộ quan trọng, nhưng... làm sao có thể nói dối về những chuyện lớn như vậy được...”

“Chính thế”, Harry đáp, nhưng nó không thể nhấn mạnh thêm ý kiến của mình, bởi có rất nhiều người đang cố nghe nó nói, chưa kể đang nhìn chăm chăm vào nó và che tay thì thầm với nhau.

“Này, chỉ trở như vậy là bất lịch sự đấy”, Ron nạt một thằng bé năm thứ nhất nhỏ xíu khi bọn chúng xếp hàng trèo ra ngoài lỗ chân dung. Thằng bé đang thì thầm gì đó về Harry với đứa bạn nó, ngay lập tức đỏ mặt và hốt hoảng luồn ra ngoài cái lỗ. Ron bật cười, “Mình thích được là học sinh năm thứ 6. Năm nay tụi mình sẽ có nhiều thời gian rảnh đây. Có nhiều tiết học mình chỉ ngồi giải trí thôi”.

“Tụi mình sẽ cần những lúc đó để học bài đấy Ron”, Hermione nói khi cả bọn đi xuôi hành lang.

“Ừ, nhưng hôm nay thì không”, Ron đáp, “Mình nghĩ hôm nay sẽ nghỉ ngơi cho đã”.

“Hãy khoan”, Hermione dang tay ra và chặn một học sinh năm thứ tư đang cố gắng vượt qua cô, tay nắm chặt một cái đĩa màu xanh. “Đĩa Bay Có Nanh bị cấm. Đưa đây!” Cô bé nói một cách nghiêm khắc. Thằng bé kia cau có đưa ra một cái đĩa đang gầm gừ, rồi luồn qua tay cô bé và bỏ đi cùng đám bạn. Ron đợi đến khi thằng bé đi khuất liền giằng lấy cái đĩa bay từ tay Hermione đang giữ chặt.

“Tuyệt thật, mình luôn thích một cái như thế này.”

Sự phản đối của Hermione bị chìm xuống bởi một tiếng cười khúc khích khá to: rõ ràng là Lavender Brown thấy lời nhận xét của Ron rất thú vị. Cô ta tiếp tục cười khi đi ngang qua bọn chúng, liếc nhìn lại Ron qua vai. Trông Ron có vẻ khá hài lòng với bản thân.

Trần nhà ở Đại Sân Đường hôm nay trong xanh, điểm xuyết những đám mây mỏng mảnh, tựa như ta đang nhìn bầu trời qua những ô cửa có chấn song ở tít trên cao. Khi cả bọn đang chén món cháo, trứng và thịt muối, Harry và Ron kể cho Hermione nghe cuộc nói chuyện rắc rối với Hagrid tối hôm qua.

“Nhưng bác ấy không thể nghĩ là chúng mình sẽ tiếp tục học môn Chăm sóc sinh vật huyền bí được”, cô bé nói về lo lắng. “Ý mình là, có khi nào bọn mình... các bạn biết đấy..., thể hiện chút hăng hái nào đâu?”

“Đó chính là vấn đề, phải không nào?”, Ron nói trong khi đang nuốt cả quả trứng rán. “Trong lớp chúng mình là những đứa cố gắng nhiều nhất bởi vì mình quý bác Hagrid. Nhưng bác ấy lại nghĩ là bọn mình thích cái môn học ngu ngốc này. Theo bạn có đứa nào sẽ học tiếp lên bậc N.E.W.T không?”

Cả Harry lẫn Hermione đều không trả lời; không cần phải trả lời. Chúng biết rõ là năm nay cả lớp sẽ chẳng có đứa nào học tiếp môn Chăm sóc sinh vật huyền bí. Chúng tránh ánh mắt của bác Hagrid và không mấy vui vẻ đáp lại cái vẫy tay của Hagrid khi bác ta rời khỏi bàn giáo viên 10 phút sau đó.

Sau khi ăn xong, cả bọn vẫn ở lại chỗ cũ đợi giáo sư McGonagall từ bàn giáo viên đi xuống. Việc sắp xếp thời khóa biểu năm nay phức tạp hơn bình thường, vì trước hết giáo sư McGonagall cần xác nhận là tất cả học sinh đã đạt mức điểm O.W.L (Ordinary Wizarding Level – Trình độ pháp thuật thông thường) cần thiết để tiếp tục học các lớp N.E.W.T đã chọn. (Hic, đề phòng độc giả có quên: 3 mức điểm đỗ trong kỳ thi O.W.L tính từ cao xuống thấp là: Xuất sắc – Outstanding, Vượt mức mong đợi – Exceed Expectations và Chấp nhận được – Acceptable).

Hermione ngay lập tức được nhận vào học tiếp các lớp Bùa chú, Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Biến hình, Thảo dược học, Toán số, Cổ ngữ Runes, Độc dược, và không gặp rắc rối gì thêm, cô bé chạy vọt đi học tiết đầu môn Cổ ngữ Runes. Neville mất nhiều thời gian hơn, khuôn mặt tròn của cậu ta có vẻ lo lắng khi giáo sư McGonagall nhìn xuống tờ đăng ký môn học và xem điểm O.W.L của cậu.

“Thảo dược học, tốt”. Bà nói. “Giáo sư Sprout hẳn sẽ rất vui khi thấy con quay lại học với điểm O.W.L ‘Xuất sắc’. Và con đủ điều kiện học Phòng chống nghệ thuật hắc ám khi được điểm ‘Vượt mức mong đợi’. Nhưng vấn đề là lớp Biến hình. Cô rất tiếc Longbottom à, nhưng điểm ‘Chấp nhận được’ không đủ để con học tiếp trình độ N.E.W.T. Cô nghĩ là con không theo được bài giảng đâu”.

Neville cúi đầu. Giáo sư McGonagall nhìn kỹ cậu ta qua cặp kính vuông.

“Nhưng tại sao con cứ thích học lớp Biến hình? Cô không có cảm giác là con thực sự thích môn này.”

Neville trông thật khổ sở và lăm bắm điều gì đó về việc “bà con muốn vậy”.

“Hừm”, giáo sư McGonagall khịt mũi. “Đã đến lúc bà của con phải học cách tự hào về người cháu mà bà ấy có, chứ không phải là người mà bà muốn có – đặc biệt là sau những gì đã xảy ra ở Bộ Pháp thuật.”

Neville đỏ bừng mặt và chớp mắt bối rối; Giáo sư McGonagall chưa bao giờ khen cậu như vậy.

“Longbottom à, cô rất tiếc, nhưng cô không thể cho con vào lớp học N.E.W.T của cô được. Tuy vậy cô thấy con được điểm ‘Vượt mức mong đợi’ môn Bùa chú. Sao con không thử lớp Bùa chú N.E.W.T nhỉ?”

“Bà con nghĩ Bùa chú thì thường quá”, Neville lăm bắm.

“Học môn Bùa chú đi”, giáo sư McGonagall nói, “Và cô sẽ viết mấy dòng cho Augusta để nhắc bà của con rằng bởi bà ấy cũng đã từng trượt Bùa chú bậc O.W.L, môn này chưa hẳn là vô dụng đâu”. Và mỉm cười trước vẻ hoài nghi nhưng hài lòng trên khuôn mặt Neville, giáo sư McGonagall gõ nhẹ đầu đũa vào tờ lịch trắng trơn rồi đưa nó cho Neville, lúc này tờ giấy đã hiện ra chi tiết về các lớp học.

Giáo sư McGonagall quay sang Parvati Patil, người mà câu hỏi đầu tiên là liệu Firenze, chàng nhân mã đẹp trai, còn tiếp tục dạy môn Tiên tri nữa không.

“Thầy Firenze và cô Trelawney năm nay sẽ chia lớp ra để dạy”, giáo sư McGonagall nói với vẻ chê bai; ai cũng biết là cô xem thường môn Tiên tri. “Học sinh năm thứ 6 sẽ do cô Trelawney dạy”.

Năm phút sau Parvati đi học lớp Tiên tri, trông khá là tiu nghỉu.

“Rồi, giờ đến Potter, Potter...” giáo sư McGonagall xem xét tập giấy tờ của bà khi quay sang Harry. “Bùa chú, Phòng chống nghệ thuật hắc ám, Thảo dược học, Biến hình... tốt cả. Cô phải nói là, cô hài lòng với điểm Biến hình của con, Potter à, rất hài lòng. Xem nào, tại sao con không đăng ký học lớp Độc dược? Cô nghĩ con có tham vọng trở thành Thần Sáng cơ mà?”

“Vâng, nhưng thưa Giáo sư, cô nói rằng con cần phải đạt điểm O.W.L ‘Xuất sắc’ mới được học tiếp”.

“Đó là khi Giáo sư Snape còn dạy môn này. Trái lại, giáo sư Slughorn rất bằng lòng nhận những học sinh được điểm “Vượt mức mong đợi”. Con có muốn học tiếp môn Độc được không?”

“Vâng, nhưng con không mua sách, nguyên liệu hay thứ gì cả.”

“Cô chắc là Giáo sư Slughorn có thể cho con mượn một ít”, giáo sư McGonagall đáp. “Rất tốt, Potter, đây là lịch học của con. Ồ, nhân tiện nói luôn, hai mươi học sinh hy vọng được chơi cho đội Quidditch nhà Gryffindor đã đăng ký tên mình rồi đấy. Cô sẽ chuyển danh sách cho con đúng lúc, và con có thể sắp xếp vài buổi kiểm tra khi con rỗi.”

Vài phút sau, Ron được sắp xếp xong những môn học giống như Harry, và cả hai rời khỏi bàn.

“Xem này”, Ron hồ hởi nói, nhìn chăm chăm vào thời khóa biểu, “bây giờ tụi mình trống một tiết học, một tiết nữa sau giờ nghỉ, sau giờ ăn trưa... tuyệt quá”.

Tụi nó quay trở lại phòng sinh hoạt chung, lúc này chỉ còn khoảng sáu học sinh năm thứ 7, gồm cả Katie Bell, thành viên duy nhất còn lại của đội Quidditch ban đầu mà Harry đã tham gia từ năm thứ nhất.

“Chị nghĩ là em sẽ được mà, giỏi lắm”, cô kêu lên, chỉ tay vào phù hiệu Đội trưởng trên ngực Harry. “Nhớ gọi chị khi nào em tổ chức kiểm tra đấy nhé.”

“Đừng có ngốc”, Harry đáp, “chị cần gì kiểm tra nữa. Em đã xem chị chơi suốt 5 năm rồi”.

“Không được bắt đầu như vậy”, Katie nói về cảnh cáo. “Em biết là có những người chơi tốt hơn chị nhiều. Đội bóng dù giỏi mấy cũng sẽ tan tành nếu Đội trưởng cứ tiếp tục tin vào những gương mặt cũ, hay dựa vào bạn bè...”

Ron trông hơi khó chịu và bắt đầu chơi với cái Đĩa Bay Có Răng Nanh mà Hermione lấy từ cậu học sinh năm thứ 4. Nó bay vù vù quanh phòng, gầm gừ và thử cắn cái thảm thêu. Cặp mắt vàng của con Crookshanks dõi theo cái đĩa bay và con mèo rít lên khi nó đến quá gần.

Một tiếng đồng hồ sau hai đứa miễn cưỡng rời phòng sinh hoạt chung ngập nắng để đi học môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám dưới đó bốn tầng. Hermione đã đợi sẵn bên ngoài, tay ôm đầy những quyển sách nặng và trông như kiệt sức.

“Mình có nhiều bài tập môn Cổ ngữ Runes lắm”, cô bé nói một cách lo lắng với Harry và Ron. “Một bài luận dài 15 inch, hai bài dịch, và mình phải đọc xong cả đồng này trước thứ tư”.

“Xấu hổ chưa”, Ron vừa nói vừa ngáp.

“Cứ đợi đấy”, Hermione bực mình đáp lại. “Mình cá là Snape sẽ cho cả đồng bài tập.”

Cửa lớp học mở ra khi cô bé đang nói, và Snape bước ra ngoài hành lang, khuôn mặt vàng bủng nhợt nhạt đóng khung giữa hai dải tóc đen nhờn. Cả đám học sinh lập tức im lặng.

“Vào trong”, Snape nói.

Harry nhìn quanh khi cả bọn tiến vào. Thầy Snape đã để lại dấu ấn riêng của mình lên căn phòng, trông nó âm đạm hơn bình thường, những tấm màn che kín cửa sổ, căn phòng được thấp sáng bởi những ngọn nến. Nhiều bức tranh mới được treo lên tường, đa số là những hình người đang chịu đau khổ, bị chấn thương thể thao nghiêm trọng hay các bộ phận cơ thể bị méo mó một cách kỳ cục. Không ai nói gì khi ngồi xuống, nhìn quanh các bức tranh tối tăm rùng rợn.

“Ta chưa hề bảo các trò lấy sách ra”, Snape nói, đóng cửa chính và bước từ sau bàn mình ra đứng đối diện với cả lớp. Hermione vội vã nhét quyển “Đương đầu với sự vô danh” vào cặp, xếp gọn nó dưới ghế. “Ta muốn nói với các trò vài điều, và ta muốn các trò phải thật chú ý”.

Cặp mắt đen của thầy Snape đảo khắp những khuôn mặt đang ngước lên, dừng lại lâu hơn ở Harry một chút xíu.

“Cho đến nay các trò đã có 5 giáo viên dạy môn này, ta nghĩ vậy”.

“Nghĩ vậy... tựa như hần không hề nhìn thấy tất cả bọn họ đến và đi, hy vọng mình là người tiếp theo”, Harry nghĩ một cách khinh miệt.

“Đương nhiên, các giáo viên này đều có phương pháp giảng dạy riêng và những ưu tiên riêng của mình. Trong tình trạng rối rắm như vậy ta lấy làm ngạc nhiên vì sao nhiều trò vẫn có thể vét được một tấm bằng O.W.L môn này. Ta sẽ còn ngạc nhiên hơn nếu tất cả các trò theo kịp được chương trình N.E.W.T còn cao cấp hơn nhiều.

Snape đi quanh phòng, giờ đây hạ thấp giọng xuống. Cả lớp vươn cổ ra để nhìn rõ ông ta. “Nghệ thuật hắc ám”, Snape tiếp tục, “có rất nhiều, đa dạng, luôn luôn thay đổi và tồn tại đời đời. Chống lại chúng cũng giống như chống lại một con quái vật có nhiều đầu, mà, mỗi khi bị triệt một cái đầu thì lại mọc lên một cái mới, khủng khiếp hơn và khôn ngoan hơn trước. Các trò đang chống lại một thứ không cố định, luôn biến hóa và không thể hủy diệt được.”

Harry nhìn chằm chằm vào Snape. Dĩ nhiên là phải tôn trọng nghệ thuật hắc ám với tư cách một kẻ thù nguy hiểm, nhưng cái cách mà thầy Snape đang nói, dường như có vẻ mơn trớn âu yếm trong giọng nói?

“Cách phòng chống của các trò”, Snape nói to hơn một chút, “vì vậy phải linh động và sáng tạo cũng như nghệ thuật hắc ám mà các trò đang chống lại vậy. Những bức tranh này” – Snape chỉ vào vài bức tranh khi đi lướt qua chúng – “thể hiện một cách rõ ràng những gì xảy đến với những ai, thí dụ, chịu lời nguyền Tra tấn” – ông ta vẫy tay chỉ vào một bà phù thủy đang kêu thét đau đớn – “bị bọn Giám ngục hôn” – ảnh một pháp sư dở dấn với cặp mắt trống rỗng nằm sụm xuống bên cạnh tường – “hoặc kích động cuộc tấn công của một Inferius” (tức là xác chết bị phù phép) – ảnh một khối đầm máu trên nền đất.

“Đã có ai nhìn thấy Inferius chưa ạ?” Parvati Patil hỏi bằng một giọng rất cao. “Có phải là hắc sẽ sử dụng bọn chúng không?”

“Chúa tể Hắc ám đã từng sử dụng Inferius trong quá khứ”, thầy Snape đáp, “có nghĩa là trò nên biết hắc có thể sử dụng chúng một lần nữa. Bây giờ thì...”

Snape lại đi vòng sang bên kia lớp học để trở về bàn mình, và một lần nữa, đám học sinh lại nhìn theo khi Snape đi, chiếc áo choàng đen cuộn lên đằng sau lưng.

“Ta tin rằng các trò hoàn toàn chưa biết sử dụng những câu thần chú không cần nói thành lời. Vậy thuận lợi của câu thần chú không nói thành lời là gì?”

Cánh tay của Hermione giơ thẳng lên trên. Snape còn dành một lúc để nhìn tất cả mọi người khác, cho đến khi chắc rằng không còn ai khác mới nói cộc lốc: “Tốt lắm, cô Granger?”

“Đối thủ của bạn sẽ không biết bạn đang thực hiện phép thuật gì”, Hermione nói, “cho phép bạn có lợi thế hơn chưa đầy một giây”.

“Câu trả lời này hầu như từng từ trong quyển “Sách phép thuật thông dụng, Lớp 6”, thầy Snape nói một cách thô bạo (ở trong góc phòng, Malfoy cười khẩy) – “nhưng đúng về cơ bản. Phải, những người có khả năng sử dụng bùa phép mà không cần thốt ra câu thần chú sẽ có được một chút bất ngờ khi làm phép thuật. Không phải phù thủy nào cũng làm được, dĩ nhiên, đây là vấn đề tập trung và sức mạnh tinh thần, mà một số người – một lần nữa cái nhìn ác ý của Snape lại chĩa vào Harry – thiếu.

Harry biết là thầy Snape đang nghĩ về những buổi học Occlumency tai hại của năm trước. Nó không thôi nhìn chằm chằm vào ông ta, thậm chí còn quắc mắt cho đến khi Snape quay đi.

“Các trò sẽ chia – Snape tiếp tục – thành từng cặp. Một người sẽ thử phù phép người kia mà không nói thành lời. Người kia sẽ thử chống lại lời nguyền cũng trong im lặng như thế. Tiến hành đi.”

Dù thầy Snape không biết, Harry đã dạy ít nhất một nửa học sinh trong lớp (tất cả những ai từng là thành viên D.A – Defence Association), cách dùng Bùa Khiên năm ngoái. Tuy nhiên không ai trong bọn chúng từng phát ra bùa chú mà không phải nói. Có khá nhiều trò bị đã xảy ra, nhiều người chỉ cần thì thầm câu thần chú thay vì nói to lên. Tuy vậy chỉ mười phút sau khi bài học bắt đầu, không cần thốt ra một lời, Hermione đã có thể chống lại lời nguyền làm đông cứng chân (Jelly Legs Jinx) mà Neville đang thì thầm, một kỳ công mà đáng lẽ kỳ giáo viên nào công bằng một chút cũng sẽ cho nhà Gryffindor 20 điểm – Harry cay đắng nghĩ – nhưng thầy Snape bỏ qua. Ông ta lướt qua bọn chúng khi chúng thực hành, càng trông giống một con dơi to quá khổ hơn bao giờ hết, nấn ná xem Harry và Ron đánh vật với bài tập.

Ron, đứa phải phù phép Harry, mặt tím lại, môi mím chặt để ngăn sự căm dỗ muốn được thốt ra câu thần chú. Harry nâng đứa phép lên, sốt ruột chờ để ngăn lời nguyên đường như không bao giờ phát ra nổi.

“Tầm thường quá, Weasley”, lát sau thầy Snape nói. “Đây, để ta chỉ cho trò thấy...”

Ông ta chỉ đứa phép về phía Harry nhanh đến nỗi nó chỉ kịp phản ứng theo bản năng, quên hết mọi ý nghĩ về câu thần chú không nói thành lời. Nó hét lên: “Protego”.

Bùa Khiên của Harry mạnh đến nỗi thầy Snape nghiêng cả người và va phải bàn. Cả lớp nhìn quanh và giờ đây thấy Snape đã lấy lại thăng bằng, quắc mắt.

“Potter, trò có nhớ ta bảo trò thực hành những bùa phép không nói thành lời?”

“Có”, Harry đáp cứng rắn.

“Có, thưa thầy.”

“Không cần gọi con là ‘thầy’ đâu, thưa giáo sư.” Câu nói thốt ra khỏi miệng Harry trước khi nó hiểu nó đang nói gì. Vài người thở hổn hển, trong đó có Hermione. Tuy nhiên sau lưng thầy Snape, Ron, Dean và Seamus nhe răng cười tán thưởng. (buồn cười quá xá).

“Cấm túc, tối chủ nhật, văn phòng của ta”, Snape nói, “ta không chấp nhận sự hỗn xược của bất cứ ai, Potter ạ... kể cả của ‘Người Được Chọn’ đi nữa”.

“Tuyệt vời, Harry ạ”. Ron cười phá lên khi cả bọn đã an toàn trong giờ nghỉ một lát sau.

“Thực ra bạn không nên nói vậy”, Hermione nói, cau mày với Ron. “Cái gì đã khiến bạn...”

“Hắn cố gắng nguyên rửa (jinx?) tôi, chẳng lẽ bạn không để ý sao”, Harry nổi cáu. “Tôi đã chịu đủ những chuyện như vậy trong các bài học Occlumency rồi. Tại sao hắn không đổi một con vật thí nghiệm khác? Mà không hiểu cụ Dumbledore định chơi trò gì vậy khi cho phép hắn dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám? Bạn nghe thấy hắn nói gì về Nghệ thuật hắc ám không? Hắn yêu quý chúng, tất cả cái mớ không xác định được, không phá hủy nổi ấy...”

“Ồ”, Hermione đáp, “mình lại nghĩ thầy nói có vẻ hơi giống bạn.”

“Giống mình?”

“Phải, khi bạn bảo tội mình rằng đối mặt với Voldemort là như thế nào. Bạn nói không phải cứ nhớ một đồng phép thuật là được, bạn bảo đó là vấn đề của bản thân, trí thông minh, lòng can đảm... Chẳng phải là những điều thầy Snape nói sao? Rằng chuyện quan trọng là phải dũng cảm và nghĩ nhanh?”

Harry hết bực tức khi thấy Hermione cho rằng mỗi lời nói của nó cũng đáng ghi nhớ không kém quyền “Sách phép thuật thông dụng”, nên nó không tranh cãi nữa.

“Harry! Này Harry!”

Harry nhìn quanh; Jack Sloper, một trong những Tấn thủ của đội Gryffindor năm ngoái đang vội chạy tới, tay cầm một cuộn giấy da.

“Của bạn đây”, Sloper thở hổn hển. “Tôi nghe nói bạn là Đội trưởng mới. Bao giờ bạn định tổ chức các buổi kiểm tra?”

“Mình còn chưa chắc.” Harry nói, tự nghĩ rằng Sloper sẽ phải may mắn lắm mới được vào đội bóng kỳ này. “Sẽ cho bạn biết sau nhé.”

“Được rồi, mình hy vọng sẽ vào tuần này...”

Nhưng Harry không nghe nữa, nó đã nhận ra nét chữ nghiêng, mảnh trên cuộn giấy. Bỏ mặc Sloper đang nói dở, nó chạy về phía Ron và Hermione, mở cuộn giấy ra.

“Harry thân,

Ta muốn con bắt đầu những buổi học riêng vào thứ bảy tuần này. Vui lòng đến văn phòng của ta lúc 8 giờ tối. Ta hy vọng là ngày đầu trở lại trường học vui vẻ.

Thân mến,

Albus Dumbledore

Tái bút: Ta thích Kẹo Chanh.”

“Thầy thích Kẹo Chanh à?” Ron đọc bức thư qua vai Harry và trông rất bối rối.

“Đó là mật khẩu để đi qua cái máng xối bên ngoài văn phòng của thầy”, Harry hạ thấp giọng. “Ha, Snape sẽ không vui lắm đâu. Mình sẽ không thể thực hiện lệnh cấm túc của lão ta mà.”

Harry, Ron và Hermione dùng hết thời gian còn lại của giờ nghỉ để đoán xem cụ Dumbledore sẽ dạy Harry cái gì. Ron nghĩ nhiều khả năng đó sẽ là những lời nguyên và phép thuật ngoạn mục mà bọn Tử thần thực tử chưa biết đến. Hermione thì nói chuyện đó là bất hợp pháp, và cho là cụ Dumbledore muốn dạy Harry về Phòng chống nghệ thuật hắc ám cao cấp. Sau giờ giải lao, cô bé đi học môn Toán số, trong khi Harry và Ron trở lại phòng sinh hoạt chung và miễn cưỡng ngồi làm bài tập về nhà của thầy Snape. Hóa ra bài tập phức tạp đến nỗi hai đứa vẫn chưa làm xong khi Hermione nhập bọn vào giờ nghỉ sau bữa trưa (mặc dù cô bé đã giúp việc làm bài nhanh hơn rất nhiều). Cả đám chỉ xong khi chuông reo báo 2 tiết Độc dược buổi chiều bắt đầu, và chúng đi trên con đường quen thuộc dẫn tới căn hầm dùng làm lớp học, vốn từ lâu là của thầy Snape.

Khi đến hành lang, chúng thấy chỉ có một tá học sinh theo học lên trình độ N.E.W.T. Crabble và Goyle rõ là đã không đạt điểm O.W.L cần thiết, nhưng có 4 đứa nhà Slytherins tiếp tục học, trong đó có Malfoy. Có 4 đứa nhà Ravenclaws, một nhà Hufflepuff là Ernie Macmillan, đứa mà Harry thích bắt chặp về dương tự đắc của thằng bé.

“Harry”, Ernie nói ra về ta đây, chìa tay ra khi Harry tới. “Không có dịp nói chuyện trong buổi học Phòng chống nghệ thuật hắc ám sáng nay. Mình nghĩ bài học hay đấy, nhưng Bùa Khiên thì hơi cũ rồi, dĩ nhiên, với đám thành viên D.A bọn mình... Ron, Hermione, các bạn thế nào?”

Trước khi bọn chúng có thể nói cái gì nhiều hơn từ “Tốt”, cửa hầm bật mở, và cái bụng của thầy Slughorn xuất hiện trước cả ông ta. Khi đám học sinh đi vào căn hầm, hàng râu quặp của Slughorn cong lên trên cái miệng cười tươi, ông ta chào đón Harry và Zabini đặc biệt nồng nhiệt.

Căn hầm, rất khác thường, chứa đầy hơi nước và những thứ mùi kì lạ. Harry, Ron và Hermione khịt mũi thích thú khi đi qua những cái vạc lớn đang sôi sục. Bốn đứa Slytherins ngồi chung một bàn, bốn đứa nhà Ravenclaws cũng thế. Như vậy chỉ còn Harry, Ron và Hermione chung bàn với Ernie. Chúng chọn bàn gần một cái vạc màu vàng đang tỏa mùi hương quyến rũ nhất mà Harry từng ngửi. Không biết vì sao nó gợi cho Harry nhớ đến mùi bánh tạc (treacle tart?), mùi gỗ của cán chổi thần và mùi hương hoa nào đó mà Harry nhớ đã từng ngửi ở trang trại Hang Sốc. Harry thấy mình đang thở rất chậm và sâu, và mùi hương của thứ thuốc kia dường như đang thấm khắp người nó như rượu. Một cảm giác rất mãn nguyện chiếm lấy người Harry; nó nhe răng cười với Ron, đứa cũng đang cười lại một cách uể oải.

“Bây giờ thì, bây giờ thì, bây giờ thì...”, Slughorn nói, vốc dáng đồ sộ của ông ta rung rinh giữa làn hơi nước mờ ảo. “Lấy cân ra, mọi người, những đồ dùng cần thiết khác, và đừng quên sách Chế tạo độc dược cao cấp...”

“Thưa thầy”, Harry giơ tay lên.

“Gì vậy Harry, cậu bé của tôi?”

“Con không có sách, cân hay bất cứ thứ gì – Ron cũng không có – trước đây chúng con không biết là có thể học lớp N.E.W.T, thầy thấy đấy ạ...”

“À ừ, giáo sư McGonagall có nhắc đến..., đừng lo, cậu bé thân mến của tôi, đừng lo gì cả. Hôm nay con có thể dùng nguyên liệu trong tủ đồ dùng, và thầy chắc là có thể cho con mượn một vài cái cân, một kho sách cũ nhỏ cũng có sẵn ở đây, con có thể dùng cho đến khi con viết thư cho hiệu sách Flourish and Blotts...”

Thầy Slughorn sải bước đến cái tủ ở góc phòng, và sau khi lục lọi một lát, xuất hiện với hai quyển ‘Chế tạo độc dược cao cấp’ của Libatius Borage trông rất cũ nát, đưa cho Ron và Harry cùng với hai bộ cân đã xỉn màu.

“Bây giờ thì”, thầy Slughorn trở lại đứng trước lớp, hít hơi vào lồng ngực vốn đã căng phồng đến nỗi những chiếc cúc áo chen của ông ta muốn đứt ra, “ta đã chuẩn bị một vài liều thuốc cho các trò xem, ngoài nội dung buổi học một chút... Đây là những thứ các trò sẽ phải làm sau khi kết thúc lớp N.E.W.T. Các trò hẳn phải nghe nói về chúng rồi, dù chưa từng làm thử. Ai có thể nói cho thầy biết thứ này là gì?”

Ông ta chỉ vào cái vạc gần bàn Slytherins nhất. Harry nhích người lên một chút và nhìn thấy một thứ giống như nước bình thường đang sôi.

Bàn tay thành thạo của Hermione bắn lên không trước tất cả mọi người, Slughorn chỉ vào cô bé.

“Đó là Chân Được, một thứ chất lỏng không màu, không mùi có thể bắt buộc người uống phải nói ra sự thật”, Hermione đáp.

“Rất tốt, rất tốt”, thầy Slughorn nói vẻ hài lòng. “Bây giờ”, ông ta tiếp, chỉ vào cái vạc gần bàn Ravenclaws, “chất này khá nổi tiếng đây... từng được giới thiệu trong những tờ thông báo gần đây của Bộ Pháp thuật... Ai có thể?”

Một lần nữa tay Hermione lại giơ lên nhanh nhất.

“Thưa thầy đó là thuốc Đa Dịch”, cô đáp.

Cả Harry cũng đã nhận ra thứ chất lỏng sền sệt như bùn đang sôi chậm chậm trong cái vạc thứ hai. Nhưng nó không hề bức mình về chuyện Hermione giành quyền trả lời câu hỏi. Xét cho cùng, chính cô bé là người đã pha chế thành công khi mới năm thứ hai.

“Xuất sắc, xuất sắc! Nào, vậy còn cái này... ta nghe đây”, Slughorn nói, ngạc nhiên khi thấy cánh tay Hermione giơ lên lần nữa.

“Đó là Tình Được”.

“Đúng thế. Có vẻ hơi ngốc khi ta hỏi câu này”, thầy Slughorn trông cực kỳ sửng sốt, “nhưng ta nghĩ con biết nó dùng để làm gì?”

“Đó là thứ thuốc tình yêu mạnh nhất trên thế giới”, Hermione đáp.

“Hoàn toàn chính xác! Ta nghĩ con nhận ra nó qua ánh lấp lánh ngọc trai đặc biệt của nó?”

“Và hơi nước bay lên thành những vòng xoáy rất điển hình”, Hermione hăng hái nói, “hơn nữa mỗi người khác nhau sẽ ngửi thấy những mùi thơm khác nhau tùy thuộc vào chúng ta thích cái gì. Con có thể ngửi thấy mùi cỏ mới đánh thành rạ, mùi giấy da mới và...”

Đột nhiên cô đỏ mặt và không nói nữa.

“Ta có thể biết tên con được không?” thầy Slughorn nói, bỏ qua sự bối rối của Hermione.”

“Thưa thầy con là Hermione Granger”.

“Granger? Granger? Con có họ hàng gì với Hector Dagworth-Granger, người đã sáng lập ‘Hội Những Người Pha Chế Thuốc Phi Thường Nhất’ không?”

“Con không nghĩ vậy thưa thầy. Cha mẹ con đều là Muggle...”

Harry thấy Malfoy ngả người về phía Nott và thì thầm điều gì đó, cả hai đứa đều cười khẩy, nhưng thầy Slughorn trông không hề thất vọng. Trái lại, ông ta cười tươi và nhìn từ Hermione sang Harry, người ngồi cạnh cô bé.

“A ha! ‘Một trong những người bạn tốt nhất của con sinh ra trong gia đình Muggle, và cô ấy học giỏi nhất khóa học của bọn con’. Có phải đây là người bạn mà con nói không Harry?”

“Dạ phải, thưa thầy”.

“Ồ, 20 điểm rất xứng đáng cho nhà Gryffindor, trò Granger ạ”, thầy Slughorn ân cần nói.

Malfoy trông có vẻ như khi bị Hermione thụi ột quả vào mặt. Hermione hớn hở quay sang Harry và thì thầm, “Có thực bạn nói với thầy mình là đứa giỏi nhất khóa học không? Ồi Harry!”

“Điều đó có gì mà gây ấn tượng như vậy chứ?” Ron thì thầm, không biết vì sao có vẻ bức mình. “Bạn là người giỏi nhất toàn khóa học – nếu thầy hỏi thì mình cũng nói như vậy thôi.”

Hermione cười nhưng lại ra dấu ‘im lặng’, để cả bọn có thể nghe thầy Slughorn đang nói gì. Ron trông khá bức bối.

“Dĩ nhiên Tình Được không thực sự tạo nên tình yêu. Không thể tạo ra hoặc bắt chước tình yêu được. Không, chất này chỉ gây ra một sự mê đắm cuồng dại. Có lẽ đây là chất nguy hiểm nhất và quyền lực nhất trong căn phòng này – chính thế đấy”, Slughorn nói, gật đầu trang nghiêm với Malfoy và Nott, cả hai đứa đang cười mỉa một cách hoài nghi. “Khi các trò biết về cuộc sống nhiều như ta đã biết, các trò sẽ không dám đánh giá thấp sức mạnh của một tình yêu đắm đuối...”

“Còn bây giờ”, thầy Slughorn nói, “là lúc chúng ta vào việc.”

“Thưa thầy, thầy chưa cho bọn con biết chất gì ở trong cái vạc này”, Ernie Macmillan hỏi, chỉ vào một cái vạc nhỏ màu đen ở ngay trước bàn thầy Slughorn. Chất lỏng trong đó đang bắn tung lên một cách vui vẻ; nó có màu của vàng nấu chảy, và những giọt lớn bắn ra như những con cá vàng trên mặt nước, mặc dù không có giọt nào tràn ra ngoài.

“A ha”, Slughorn thốt lên lần nữa. Harry chắc chắn là thầy Slughorn không hề quên thứ chất lỏng này, nhưng đã đợi học sinh hỏi để tạo nên ấn tượng đặc biệt. “Phải rồi. Chất lỏng này, thưa các quý ông quý bà, là một thứ chất nhỏ bé kỳ lạ nhất, mang tên Felix Felicis. Ta cho là”, ông thầy mỉm cười, quay sang nhìn Hermione, người vừa thốt ra một tiếng kêu kinh ngạc, “trò biết Felix Felicis là cái gì, phải không Granger?”

“Đó là chất lỏng may mắn”, cô bé nói một cách xúc động, “nó đem lại cho ta sự may mắn.”

Cả lớp dường như vươn thẳng người hơn. Giờ đây tất cả những gì Harry có thể thấy ở Malfoy là phía sau cái đầu vàng hoe bóng mượt của nó, bởi cuối cùng Malfoy cũng hoàn toàn tập trung chú ý nghe thầy Slughorn nói.

“Hoàn toàn đúng. Mười điểm nữa cho nhà Gryffindor. Phải, chính cái thứ chất lỏng nhỏ bé ngộ ngộ này pha chế cực kỳ khó, và nếu làm sai thì vô cùng tai hại. Tuy nhiên, nếu được chế đúng cách như thế này, các trò sẽ thấy mọi nỗ lực của mình đều có thể thành công... ít nhất thì cho đến khi tác dụng của thuốc mất dần đi.”

“Thưa thầy tại sao người ta không uống nó liên tục ạ?” Terry Boot háo hức hỏi.

“Bởi vì nếu uống quá nhiều, nó sẽ gây ra sự kích động, sự liều lĩnh và khinh suất rất nguy hiểm.” Slughorn nói. “Quá nhiều, các trò biết đấy... dùng với liều lượng lớn thì rất độc. Nhưng nếu dùng tiết kiệm, thỉnh thoảng lắm mới uống...”

“Thầy đã bao giờ dùng nó chưa ạ?” Michael Corner thích thú hỏi.

“Hai lần trong đời”, Slughorn đáp. “Một lần khi thầy 24 tuổi, lần thứ hai lúc 57 tuổi. Hai thìa xúp đầy vào bữa sáng. Hai ngày hoàn hảo.”

Slughorn nhìn đắm đắm vào khoảng không, mơ mộng. Dù ông ta có đóng kịch hay không, Harry nghĩ, thì hiệu quả cũng thật tuyệt.

“Và thứ đó”, Slughorn nói, dường như vừa mới trở lại mặt đất, “thầy sẽ dùng để làm giải thưởng cho buổi học hôm nay.”

Tất cả im lặng đến nỗi tiếng ùng ục sủi bọt của những chất thuốc xung quanh như tăng lên gấp mười lần.

“Chai Felix Felicis nhỏ này”, Slughorn lấy từ trong túi ra một cái chai nhỏ xíu có gắn nút bằng lie và giơ lên cho cả lớp xem. “Đủ cho 12 giờ may mắn. Từ bình minh cho đến lúc chiều tà, các trò sẽ may mắn khi làm bất cứ việc gì.”

“Bây giờ, ta phải cảnh cáo các trò rằng Felix Felicis là chất bị cấm trong bất kỳ cuộc thi có tổ chức nào, chẳng hạn như các sự kiện thể thao, các bài kiểm tra, hoặc bầu cử. Vì vậy người thắng chỉ được dùng nó ột ngày bình thường thôi... và hãy xem ngày bình thường đó trở nên kỳ diệu như thế nào.”

“Vây thì”, Slughorn nói, đột nhiên nhanh nhẹn hẳn, “làm sao các trò giành được giải thưởng kỳ diệu này? Bằng cách lật sang trang 10 của quyển ‘Chế tạo độc dược cao cấp’. Chúng ta còn lại hơn một giờ, vừa đủ để làm tốt một liều thuốc Cái Chết Đang Sống (Draught of Living Death). Thầy biết loại thuốc này phức tạp hơn bất kỳ cái gì các trò từng thử trước đây, và thầy không trông đợi một liều thuốc hoàn hảo từ bất cứ ai. Tuy nhiên ai làm tốt nhất sẽ được thưởng chai Felix nhỏ này. Bắt đầu!”

Tiếng cạo ken két vang lên khi tất cả học sinh kéo cái vạc của mình ra trước mặt, và vài tiếng leng keng khá to khi mọi người bắt đầu đặt quả cân lên đĩa cân, nhưng không ai nói gì. Dễ dàng nhận ra sự tập trung trong căn phòng. Harry thấy Malfoy luống cuống lật các trang sách ‘Chế tạo độc dược cao cấp’, rõ ràng là Malfoy rất muốn có một ngày may mắn. Harry nhanh chóng cúi xuống quyển sách tả tơi mà thầy Slughorn đã cho nó mượn.

Harry rất bức mình nhận thấy người chủ trước của cuốn sách đã nguệch ngoạc lên khắp các trang giấy, khiến cho phần lề cuốn sách cũng đen chẳng kém gì phần chữ in. Cúi người thấp xuống để đọc ra các loại nguyên liệu (kể cả ở đây người chủ cũ cũng gạch xóa lung tung và thêm vào nhiều chú thích), Harry vội lao đến tủ đồ để tìm những thứ nó cần. Khi nó quay lại cái vạc của mình, nó thấy Malfoy đang cắt rễ cây nữ lang nhanh hết mức có thể.

Cả lớp không ngừng liếc ngang dọc xem người khác đang làm gì; đó vừa là thuận lợi vừa là bất lợi của môn Độc dược, nghĩa là không thể giữ bí mật việc làm của mình được. Trong 10 phút, cả căn phòng đã phủ đầy hơi nước màu xanh lam. Hermione, dĩ nhiên, đang tiến xa nhất. Chất thuốc của cô bé đã giống với “thứ chất lỏng mịn có màu nho đen” lý tưởng mà sách mô tả ở giai đoạn giữa.

Thái xong đám rễ của mình, Harry lại cúi nhìn xuống quyển sách một lần nữa. Thật đáng bức mình khi phải cố gắng giải mã những lời hướng dẫn giữa những dòng chữ loằng ngoằng ngu ngốc của người chủ cũ, chẳng biết vì sao mà lại không đồng ý với lời hướng dẫn cắt đậu sopophorous thành từng mảnh, và đã thay vào một lời khuyên khác:

“Dùng mặt phẳng của con dao găm bạc để nghiền nát sẽ cho nhiều nước hơn là cắt”.

“Thưa thầy, con nghĩ là thầy biết ông nội con, Abraxas Malfoy?” Harry ngẩng lên. Thầy Slughorn đang đi ngang qua bàn nhà Slytherins.

“Ừ.” Slughorn đáp, không nhìn Malfoy. “Thầy rất tiếc khi nghe tin ông ấy qua đời, dù đó là điều đương nhiên không tránh khỏi, bị dragon pox ở tuổi ông ấy... (Tác giả chơi chữ: small pox là bệnh đậu mùa, chicken-pox là bệnh thủy đậu, còn Dragon pox thì là đậu gì?)

Và ông ta bỏ đi. Harry quay lại cái vạc của mình, mỉm cười chế nhạo. Có thể thấy rằng Malfoy đã mong được đối xử như Harry hay Zabini, thậm chí có thể hy vọng một chút ưu đãi như cái kiểu nó đã quen nhận được từ thầy Snape. Đường như Malfoy không thể dựa vào cái gì khác ngoài khả năng của chính mình để nhận một chai Felix Felicis.

Loại đậu sopophorous tỏ ra rất khó cắt. Harry quay sang Hermione:

“Cho mình mượn con dao bạc được không?”

Cô bé gạt đầu một cách nôn nóng, không hề rời mắt khỏi chất thuốc của mình, giờ đây vẫn có màu tím sẫm, dù theo quyển sách thì lẽ ra nó đã phải chuyển sang màu tím hoa cà.

Harry nghiền nát đám đậu của mình bằng mặt phẳng của con dao găm. Trước sự ngỡ ngàng của nó, đám đậu lập tức rỉ ra rất nhiều nước, đến nỗi Harry rất ngạc nhiên thấy làm sao đậu khô lại có thể chứa nhiều nước như vậy.

Harry vội vẩy xúc đậu đổ vào cái vạc, và kinh ngạc nhận thấy chất thuốc ngay lập tức chuyển sang màu tím hoa cà mà sách giáo khoa đã mô tả.

Sự bức tức của Harry với người chủ trước của cuốn sách biến mất tức khắc, giờ đây nó nheo mắt xem xét những dòng hướng dẫn tiếp theo. Theo quyển sách, nó sẽ phải khuấy ngược chiều kim đồng hồ cho đến khi chất lỏng trở nên trong như nước. Còn theo những gì người chủ cũ viết thêm, cứ sau 7 vòng khuấy ngược chiều kim đồng hồ nó lại phải khuấy xuôi chiều một lần. Liệu người chủ cũ có thể đúng lần thứ hai không?

Harry quấy thuốc ngược chiều kim đồng hồ, nín thở, và quấy một lần xuôi chiều. Hiệu quả đến lập tức. Chất thuốc chuyển sang màu hồng nhạt.

“Bạn làm thế nào vậy?” Hermione hỏi gặng, cô bé đang đỏ mặt tía tai và mái tóc ngày càng rối bù trong đám khói bốc lên từ cái vạc, chất thuốc của cô vẫn mang màu tím.

“Thêm một lần quấy theo chiều kim đồng hồ...”

“Không, không, sách nói ngược chiều kim đồng hồ mà”, cô cáu kỉnh đáp.

Harry nhún vai và tiếp tục những gì nó đang làm. 7 vòng ngược chiều, 1 vòng xuôi chiều, dừng lại... 7 vòng ngược chiều, 1 vòng xuôi chiều...

Trước mặt nó, Ron đang vừa thở vừa nguyên rủa; chất thuốc Ron giống màu cam thảo. Harry nhìn quanh. Theo những gì nó thấy, không có thứ thuốc nào chuyển được sang màu nhạt như của nó. Harry rất phần khởi – điều chưa bao giờ xảy ra trong căn hầm này trước đây.

“Và thời gian... đã hết”. Thầy Slughorn kêu lên. “Đề nghị dừng quấy!”

Thầy Slughorn chậm chạp di chuyển giữa các bàn, ngắm nhìn những cái vạc. Ông ta không đưa ra lời bình luận nào, nhưng thỉnh thoảng khuấy thuốc lên hoặc ngửi chúng một cái. Cuối cùng ông ta đến cái bàn nơi Harry, Ron, Hermione và Ernie đang ngồi. Ông mỉm cười rầu rĩ trước thứ thuốc giống như nhựa đường trong cái vạc của Ron, đi qua thứ nước màu xanh biển của Ernie. Thuốc của Hermione được ông thầy gặt đầu tán thưởng. Rồi ông ta nhìn thấy chất thuốc của Harry, và trên mặt hiện lên vẻ hoài nghi vui sướng.

“Đây là người thắng cuộc”, ông ta gào lên giữa căn hầm. “Xuất sắc, xuất sắc, Harry à! Chúa ơi, rõ ràng là con thừa hưởng tài năng của mẹ con. Phải, Lily rất cừ về môn Độc dược. Đây, đây, một chai Felix Felicis như đã hứa, và dùng nó một cách hữu ích nhé.”

Harry dúm cái chai chứa thứ chất lỏng màu vàng vào túi, cảm thấy sự kết hợp kỳ cục giữa niềm vui khi nhìn thấy những gương mặt giận dữ của nhà Slytherins và cảm giác tội lỗi trước khuôn mặt thất vọng của Hermione. Ron như bị choáng váng.

“Bạn làm thế nào vậy?” Ron thì thầm với Harry khi rời khỏi căn hầm.

“Chắc là may mắn thôi”, Harry đáp, bởi vì Malfoy vẫn ở quanh đó.

Chỉ đến khi cả bọn đã yên vị tại bàn ăn tối của nhà Gryffindor, Harry mới cảm thấy đủ an toàn để kể cho hai đứa kia nghe. Khuôn mặt Hermione ngày càng lạnh lùng hơn sau mỗi từ Harry thốt ra.

“Mình nghĩ bạn cho là mình gian lận?” nó kết thúc, phát cáu bởi thái độ của Hermione.

“Hừ, chính xác thì đây đâu phải là sản phẩm của bạn chứ?” cô bé đáp cứng cỏi.

“Harry chỉ theo những lời hướng dẫn khác với chúng ta”, Ron nói, “có thể dẫn đến tai họa, phải không nào? Nhưng Harry đã thử liều và được đền đáp xứng đáng”. Nó thở dài. “Giá mà thầy Slughorn đưa ình cuốn sách ấy, nhưng không, mình nhận quyển sách mà chẳng ai viết vào cái gì. Đã xem đến tận trang 52, nhưng...”

“Khoan đã”, một giọng nói vang lên sát tai trái Harry, và đột nhiên nó cảm thấy cái mùi hương hoa thoang thoang mà nó từng ngửi trong căn hầm của Slughorn. Nó nhìn quanh và thấy Ginny nhập bọn.

“Em có nghe nhầm không? Anh đã làm theo lời hướng dẫn ai đó viết trong một cuốn sách à Harry?”

Cô bé trông hoảng hốt và giận dữ. Harry biết cô đang nghĩ gì.

“Không sao đâu”, nó trấn an, hạ thấp giọng. “Nó không giống với cái mà, em biết đấy, Nhật ký của Riddle. Chỉ là một quyển sách giáo khoa cũ ai đó đã viết nguệch ngoạc lên.”

“Nhưng anh đang làm theo những gì nó nói à?”

“Anh chỉ thử một vài lời khuyên được viết bên lề sách, thực mà Ginny, không có gì khác lạ cả...”

“Ginny nói đúng đấy”, Hermione nhanh nhẹn đáp. “Chúng ta phải thử xem có gì kỳ lạ trong đó không. Những lời hướng dẫn lạ lùng này, ai biết được?”

“Này”, Harry phẫn nộ nói, khi Hermione lôi quyển Chế tạo độc dược cao cấp từ trong túi nó ra và giờ đưa phép lên. “Specialis Revelio” (Hãy tiết lộ những gì đặc biệt), cô bé nói, gõ nhẹ đưa vào bìa sách. Tuy nhiên chẳng có bất cứ thứ gì xảy ra. Quyển sách chỉ nằm đó, trông cũ kỹ, bẩn và quăn mép.

“Xong chưa?” Harry cau kính nói, “hay bạn muốn chờ xem nó làm vài cú nhào lộn nữa chẳng?”

“Có lẽ là được rồi”, Hermione đáp, vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách một cách nghi ngờ. “Ý mình là, có lẽ nó thực sự chỉ là... một quyển sách giáo khoa.”

“Tốt. Vậy để mình lấy lại.” Harry chớp lấy quyển sách trên bàn, nhưng nó vượt khỏi tay Harry, mở tung ra trên mặt đất. Không có ai để ý cả. Harry cúi xuống để lấy lại cuốn sách, và khi làm vậy, nó thấy vài chữ được viết ngoáy ở phía dưới bìa sau cuốn sách, cùng nét chữ khó đọc như những dòng hướng dẫn đã giúp Harry giành được chai Felix Felicis mà giờ đây được giấu an toàn trong một đôi tất bên trong chiếc rương của Harry ở trên lầu.

Dòng chữ viết: “Cuốn sách này là tài sản riêng của Hoàng Tử Lai.”

10. Chương 10

Ngôi nhà bá tước

Phần còn lại của tiết học Độc dược tuần này Harry tiếp tục làm theo hướng dẫn của hoàng tử Nửa-dòng máu cho đến khi thoát khỏi những cây Libatius Borage, kết quả là đến bài học thứ tư Slughorn đã thấy thích thú với khả năng của Harry, nói rằng ông hiếm khi dạy 1 người tài năng như nó. Cả Ron lẫn Hermione đều chẳng vui tí nào. Dù Harry đã đưa cho cả 2 đứa nó cùng đọc nhưng Ron thì giải đoán bản viết tay khó khăn hơn Harry, và nó không thể không yêu cầu Harry đọc lớn lên nếu không thì nó thấy nghi nghi thể nào đó. Trong khi đó Hermione kiên quyết tiếp tục với những thứ nó gọi là hướng dẫn ” chính thức” nhưng trở nên nóng nảy hơn khi kết quả lại chịu lép so với chỉ dẫn của hoàng tử.

Harry lơ đãng tự hỏi không biết hoàng tử Nửa-dòng máu là ai. Dù 1 lượng lớn bài tập về nhà đã ngăn nó chưa đọc hết cuốn bào chế độc dược nâng cao của hoàng tử, nó đã lướt qua đủ nhìn ra có 1 trang mà hoàng tử không ghi chú gì thêm, cũng như không phải tất cả đều liên quan tới việc bào chế. Đâu đó là những thần chú có vẻ như chính hoàng tử đã tạo ra.

“Hay là chính cô ấy” Hermione cau kính nói, khi nghe lỏm Harry chỉ chúng ra cho Ron thấy trong phòng sinh hoạt chung bữa tối thứ bảy. “Mình thấy chữ viết giống như của con gái hơn là con trai”

” Anh ấy được gọi là Hoàng tử Nửa-dòng máu” Harry nói ” Có bao nhiêu cô gái là hoàng tử vậy ta ?”

Hermione không có câu trả lời. Nó chỉ quắc mắt và giật phăng bài luận Nguyên tắc vật chất hoá lại từ Ron, đang cố đọc từ trên xuống dưới.

Harry nhìn đồng hồ và vội vã nhét cuốn bào chế độc dược nâng cao vào giỏ nó.

“8h kém 5 rồi, mình đi đây, mình sẽ trễ hẹn với cụ Dumbledore mất”

“Ồ ” Hermione há hốc mồm, ngược lên nhìn ” Chúc may mắn! Tụi mình sẽ đợi ở trên, tụi mình muốn nghe những gì Thầy dạy bồ ”

” Hy vọng mọi thứ sẽ tốt đẹp” Ron nói, và 2 đứa nhìn Harry chui qua lỗ chân dung.

Harry đi từ hành lang vắng, nó vội vàng núp sau bức tượng khi giáo sư Trelawney xuất hiện ngay góc hành lang, vừa thì thầm vừa xáo bộ bài dơ đáy, vừa đi vừa đọc.

“con 2 bích : đối chọi” bà lẩm bẩm, khi bà đi qua chỗ Harry núp, nó thụp người xuống.

” Con 7 bích: điềm bệnh tật. Con 10 bích: bạo lực. Con bồi bích 1 người đàn ông ngăm đen, nhỏ nhắn có thể gây phiền toái, không ưa các cuộc thẩm vấn...”

Bà đứng sững lại, ngay bên kia bức tượng Harry núp.

” Cái này không đúng ” bà bực mình nói, và Harry nghe bà vừa xáo mạnh những lá bài lần nữa vừa đi tiếp, lưu lại 1 ít mùi rượu nấu ăn xeret. Harry đợi đến khi chắc chắn bà ấy đi khỏi, nó vội vàng đi tiếp tới khi nó đến hành lang tầng 7, có 1 miệng máng xối dựa vào tường.

” Acid nổ lớp bốp ” Harry hô, cái miệng máng xối nhảy sang 1 bên, bức tường phía sau tách ra, để lộ cái cầu thang xoắn bằng đá chuyển động, Harry bước lên, nó được những cái vòng quay nhẹ nhàng đó mang đến cánh cửa có cái vòng gỗ cửa bằng đồng dẫn tới văn phòng của cụ Dumbledore.

Harry gõ cửa

” Mời vào ” giọng của cụ Dumbledore.

” Chào Thầy ” Harry bước vào phòng hiệu trưởng.

” Ah, chào con, Harry. Ngồi đi ” Cụ Dumbledore mỉm cười nói. ” Ta hy vọng con đã có 1 tuần đầu trở lại trường vui vẻ? ” Dạ, cảm ơn Thầy ” Harry nói.

” Chắc là con bận lắm, có 1 buổi phạt chờ con rồi ” ”Ồ ” Harry bắt đầu vụng về những cụ Dumbledore không có vẻ gì tỏ ra nghiêm khắc cả.

” Ta đã sắp xếp với thầy Snape con sẽ chịu phạt vào thứ bảy tới ”

” Hay quá ” Harry nói, nó có nhiều chuyện cấp thiết phải bận tâm hơn là hình phạt của thầy Snape. Giờ thì nó lên lút nhìn quanh để tìm dấu hiệu xem cụ Dumbledore sẽ làm gì với nó bữa nay. Văn phòng hình tròn này trông vẫn vậy, 1 dụng cụ thanh nhả bằng bạc nằm trên cái bàn có mấy cái chân gầy như ống sậy, phụt khói kêu ro ro, chân dung của các thầy cô hiệu trưởng trước đang ngủ gà ngủ gật trong khung ảnh, và con phượng hoàng lông lẩy của cụ Dumbledore, Fawkes, đứng trên cành cây trước cửa, đang nhìn Harry 1 cách quan tâm. Không có vẻ gì là cụ Dumbledore dọn chỗ cho 1 cuộc đấu tập tay đôi cả.

” Nè Harry ” giọng cụ nghiêm chỉnh ” Ta chắc là con đang tự hỏi ta sắp dạy con cái gì? ”

” Dạ ”

” À, ta quyết định là lúc này nên cho con biết chút ít thông tin căn bản cái gì đã khiến Voldemort cố giết hại con 15 năm trước ” Cụ ngừng lại.

” Cuối học kỳ trước Thầy đã sắp sửa nói cho con nghe mọi thứ ” Thật khó chú ý được sự buộc tội ở cái giọng của nó. Nó nói thêm vào.

” Dĩ nhiên ta đã nói thể ” cụ Dumbledore bình tĩnh ” Ta đã kể cho con nghe mọi thứ ta biết. Từ đó, chúng ta có thể gác lại những sự kiện chính để cùng du hành đến đầm lầy tăm tối của kí ức đến những bụi cây hoang dại nhất của sự phỏng đoán. Ngay trong lúc này đây, Harry, có lẽ ta cũng thấy buồn như Humphrey Belcher, người tin rằng mọi thứ đã đến thời cơ chín muồi. ”

” Nhưng Thầy nghĩ thầy đúng chứ? ” Harry nói

” Lẽ tự nhiên thôi, như ta đã chứng tỏ cho con thấy, Ta phạm phải những sai lầm của người sau. Thật sự là- con thứ lỗi cho ta- càng khôn ngoan hơn hết thì sai lầm của ta cũng lớn hơn hết ”

” Thừa Thầy ” Harry ngập ngừng ” Vậy Thầy sắp nói cho con biết phải làm gì với lời tiên tri à ? Nó có giúp con ... sống sót không? ”

” Có nhiều thứ phải làm với lời tiên tri lắm ” cụ Dumbledore nói, cũng ngẫu nhiên như thể Harry hỏi cụ về thời tiết ngày hôm sau vậy ” Ta hy vọng chắc chắn là nó sẽ giúp con sống sót ”

Cụ Dumbledore đứng dậy đi quanh bàn làm việc, ngang qua Harry đang ngồi xoay qua xoay lại xem cụ Dumbledore xoay cái tủ bên cạnh cửa. Khi cụ xếp nó lại, tay cụ đang cầm cái chậu nông quen thuộc với những hình khắc acid kì dị quanh cái miệng chậu. Cụ đặt Chậu Tượng Ký lên bàn trước mặt Harry.

” Con có vẻ lo lắng ”

Harry thật sự đang nhìn cái cái chậu e sợ. Những kinh nghiệm lần trước với cái phương thức kì lạ này để giữ lại và ôn lại suy nghĩ và hồi ức, dù là những bài học đáng giá, nó vẫn thấy không thoải mái chút nào. Lần vừa rồi dùng cái chậu đó, nó đã thấy nhiều hơn cả sự mong ước.

Nhưng cụ Dumbledore mỉm cười.

” Lần này con sẽ bước vào Chậu tưởng ký cùng ta.. dĩ nhiên, không giống lúc trước, hôm nay con được phép ”

” Mình sẽ đi đâu vậy Thầy? ”

” Đến 1 ngõ nhỏ hồi ức của Bob Odgen ” Cụ Dumbledore nói, lấy từ túi ra 1 chai pha lê đựng cái chất trắng bạc đang xoáy tít.

” Bob Odgen là ai thưa Thầy? ”

” Ông ta là nhân viên của Phòng Cường chế luật lệ pháp thuật. Ông ấy chết 1 thời gian rồi, nhưng trước đó ta đã tìm thấy ông ta và thuyết phục ông ấy giao lại cho ta 1 vài ký ức. Chúng ta sẽ đồng hành cùng ông ấy trong 1 chuyến thi hành nhiệm vụ. Nếu con đồng ý, Harry à..... ”

Nhưng cụ Dumbledore phải vất vả kéo cái nút chai ra: tay cụ ngay đơ vì đau.

” Để con....Thầy? ”

” Không vấn đề gì đâu, Harry ”

Cụ chỉ đưa phép vào cái chai và cái nút bật ra.

” Thầy, tay thầy có sao không? ” Harry hỏi lại, nhìn những ngón tay đen lại vì thứ hỗn hợp đó.

” Giờ là lúc cho câu chuyện, Harry. Xong chưa, chúng ta có hẹn với Bob Odgen ”

Cụ dốc cái chất bạc trong chai vào chậu, chúng xoáy tít và tỏa sáng lung linh, không phải chất lỏng mà cũng không phải khí.” Ta theo sau con ” Cụ chỉ vào cái chậu. Harry bước tới trước, hít sâu vào, nhúng mặt vào hợp chất bạc đó. Nó cảm thấy chân mình rời khỏi sàn, nó té xuống cái lỗ xoáy đen ngòm và rồi hoàn toàn đột ngột, nó nhấp nháy mắt vì những tia nắng chói lóa. Trước khi mắt nó điều tiết lại, cụ Dumbledore đã đáp xuống bên cạnh.

Họ đang đứng ở 1 con đường làng giáp với hàng rào những cây cao lộn xộn ngay dưới bầu trời mùa hè trong xanh như hoa lưu ly. Cách họ chừng 10 feet là 1 người đàn ông thấp, mập phúng phính mang cặp kính dày ời là dày làm con mắt ông ta chỉ còn lại như 1 nốt ruồi.

Ông ta đọc cái biển gỗ chỉ đường nhô ra khỏi bụi gai phía bên trái con đường. Harry biết chắc hẳn đây là Bob Odgen, người duy nhất trong khung cảnh này, ông ta mặc 1 loại quần áo đồng bộ hết sức kỳ cục, thường là của những phù thủy không mấy kinh nghiệm trong việc cố gắng trông như dân Muggle: như trong trường hợp này, 1 cái áo choàng dài phủ lên bộ đồ tắm 1 mảnh. Tuy nhiên trước khi Harry có thời gian để ghi nhớ nhiều hơn về ngoài kỳ quái đó, Odgen bước nhanh xuống con đường.

Cụ Dumbledore và Harry theo sau. Khi ngang qua cái biển gỗ, Harry tra 2 hướng chỉ. Một chỉ về hướng mà họ đã đến từ đó, Đại Hangleton, 5 dặm. Hướng kia chỉ về phía Odgen, Tiểu Hangleton, 1 dặm.

Hai thầy trò bước trên con đường ngắn không thấy gì ngoài những bờ gấu, bầu trời rộng trước mặt và cái dáng áo choàng sột soạt đằng trước. Rồi con đường rẽ sang bên trái và dẫn tới con dốc sườn đồi, đột ngột toàn cảnh thung lũng hiện ra trước mắt họ. Harry có thể thấy cái làng, không nghi ngờ gì nữa, đây là Tiểu Hangleton, nấu mình giữa 2 dốc đồi, thấy rõ cả nhà thờ và khu nghĩa địa.

Bằng qua thung lũng, trên sườn đồi đối diện là 1 trang viên rất đẹp bao quanh bởi 1 dải rộng cỏ xanh nhưng.

Odgen lao nhanh vì con dốc đổ xuống. Cụ Dumbledore bước dài ra, Harry phải vội vã mới theo kịp. Nó nghĩ không biết có phải Tiểu Hangleton này là nơi đến cuối cùng chưa, và nó tự hỏi trong buổi tối tìm thấy Slughorn, tại sao họ phải lại gần từ 1 khoảng cách như vậy. Tuy nhiên nó nhanh chóng nhận ra rằng nó đã lầm khi nghĩ họ đi về phía ngôi làng. Con đường rẽ sang bên phải, khi họ ở góc đường thì chỉ thấy cái ria áo choàng của Odgen biến mất sau khe hở hàng rào.

Hai thầy trò theo sau trên 1 con hẻm hẹp giáp với những hàng rào cao hơn rộng hơn so với ở phía sau lưng . Con đường mòn này quanh co, đá sỏi và khúc khuỷu, cũng là sườn dốc như cái vừa rồi, có vẻ như đang dẫn tới 1 mảnh đất của những hàng cây ẩm đậm dưới họ 1 chút. Đủ chắc chắn con đường sớm mở ra trước mặt ngay bãi cây nhỏ, hai thầy trò dừng lại ngay sau Odgen, lúc này đã rút đũa phép ra.

Dù trời không gợn chút mây,nhưng hàng cây già phủ bóng đen lạnh lẽo, mất vài giây trước khi mắt Harry nhìn rõ ngôi nhà giấu 1 nửa trong những thân cây lộn xộn. Với nó có vẻ như đây là 1 địa điểm kỳ cục cho ngôi nhà, hay ít ra là việc để mặc những cái cây mọc bên cạnh, chắn hết ánh sáng và khung cảnh thung lũng bên dưới. Nó tự hỏi ở đây liệu có người ở không? Tường nhà rêu phong,ngói rớt khỏi mái nhà thấy được cả nóc. Tầm ma mọc đầy xung quanh, ngọn vươn tới cửa sổ nhỏ đóng 1 lớp bụi dày.Tuy nhiên, khi nó vừa kết luận là không thể có ai ở đó được thì cửa sổ mở lách cách, và 1 làn khói mỏng từ đó thoát ra, có lẽ ai đó đang nấu nướng.

Odgen đi tới trước nhẹ nhàng, có vẻ đối với Harry là thận trọng quá mức. Khi bóng cây vừa lướt trên người ông ta, ông ta dừng lại, nhìn chăm chăm cái cửa chính mà ai đó đã ghim lên 1 con rắn chết.

Rồi có tiếng sột soạt và tiếng rớt bịch, 1 gã trong bộ dạng te tua rơi khỏi cái cây gần nhất, chân chạm đất ngay trước Odgen, đã nhảy về sau nhanh đến nỗi đập phải đuôi áo va vấp ngã.

” Ông không được tiếp đón ”

Cái gã trước mặt họ có mái tóc bờm xờm xỉn xám ghét đến nỗi chẳng biết màu gì nữa.Hắn thiếu mất vài cái răng.Mắt thì nhỏ và tối thui chỉ nhìn chăm chăm hướng đối diện. Trông hắn có vẻ khô hài nhưng thật sự là không, hắn khiến người ta sợ. Harry không thể không bảo ông Odgen lùi thêm vài bước nữa rồi hãy nói.

” Ô, Chào buổi sáng. Tôi là người của bộ pháp thuật!

“Ông không được chào đón”

” Ô, xin lỗi, tôi không hiểu” Odgen bối rối.

Harry nghĩ Odgen hoàn toàn lơ mơ không rõ;kẻ lạ nói về hắn hết sức rõ ràng đối với Harry, đặc biệt là khi hắn 1 tay vung vẩy đũa phép, tay kia cầm con dao ngắn đầy máu me.

” Ta chắc là con hiểu hắn nói, Harry? ” Cụ Dumbledore nói nhỏ ” Dĩ nhiên ạ” Harry hơi lúng túng ” Tại sao Odgen lại không..?”

Nhưng khi nhìn thấy con rắn chết trên cửa lần nữa, nó chợt hiểu ra.

” Hắn nói Xà ngữ hả Thầy ?”

” Khá lắm ” cụ Dumbledore gật đầu và mỉm cười.

Cái gã trông te tua đó bây giờ đã tiến đến trước mặt Odgen, 1 tay là dao, 1 tay là đũa phép.

” Bây giờ , hãy nhìn..” nhưng đã quá muộn! tiếng nổ vang lên, Odgen thì nằm dưới đất, ôm lấy mũi trong khi cái thứ dị kinh khủng hơi vàng phọt ra giữa những ngón tay.

” Morfin” ! 1 giọng nói vang lên.

Một gã khác già hơn hấp tấp ra khỏi nhà, sập cửa sau lưng khiến con rắn đứng đưa thảm hại.Gã này lùn hơn,người chẳng cân xứng tí nào. Vai rộng, tay dài lông thõng, mắt nâu, tóc rậm , khuôn mặt nhăn nhoeo nhìn như là 1 con khỉ to và khỏe. Hắn đứng lại ngay cạnh gã cầm dao, lúc này đang cười khúc khích trước cảnh Odgen đo đất.

”Bộ pháp thuật phải không?” tên già hơn lên tiếng, nhìn xuống Odgen.” Đúng rồi ” Odgen giận dữ nói, vỗ nhẹ khuôn mặt:”Còn ông, ông là Gaunt?”

” Đúng” Gaunt nói “Nó cho ông 1 cú vào mặt phải không?”

“Đúng, chính hắn” Odgen đập lại

” Ông muốn mọi người biết đến sự hiện diện của ông à?” Gaunt hùng hổ ” Đây là chuyện cá nhân.Chỉ việc đứng đó mà mong con trai tôi không làm gì để tự vệ sao?”

” Tự vệ lại cái gì cơ? ”Odgen nói, đã đứng dậy được.

” Bọn hay chõ mũi vào việc người khác.Bọn khách không mời.Bọn Muggle.Bọn rác rưởi ” Odgen chìa đũa phép vào mũi mình,vẫn còn đang chảy nhiều cái thứ trông như mủ vàng, nó ngưng không chảy nữa.Gaunt nói qua khoé miệng với Morfin” Vào nhà đi.Không được cãi ”

Lúc này, Harry đã sẵn sàng nghe Xà ngữ, ngay cả trong khi đã hiểu những gì họ đang nói, nó vẫn phân biệt được cái âm thanh rin rít mà Odgen nghe..Morfin có vẻ không đồng ý nhưng cha hắn ném 1 cái nhìn đầy hăm dọa, hắn thay đổi ngay., ị ạch lét vào nhà với cái dáng nghiêng ngả và sập cửa lại khiến con rắn đứng đầu đến tội nghiệp.

” Vì con trai ông mà tôi có mặt ở đây,ông Gaunt” Odgen vừa nói vừa chùi chút mủ cuối cùng dính trước áo.
” Đó là Morfin phải không”

” Nó là Morfin” tên già nói thờ ơ. ” Ông có dòng máu thuần chủng không?”hánhính linh nổi câu hỏi.

” Đó không phải là chuyện đáng nói ở đây ” Odgen lạnh lùng đáp, và Harry thấy sự kính trọng đối với Odgen tăng lên. Hình như Gaunt thấy khác hẳn.

Hắn đảo mắt liếc Odgen và lầm bầm, rõ ràng là với cái giọng câu kinh” Bây giờ tôi nghĩ tới nó đây.Tôi từng thấy những cái mũi bị như ông dưới làng”

” Tôi không nghi ngờ điều đó nếu con trai ông mất bình tĩnh” Odgen nói ” Có lẽ chúng ta nên tiếp tục thảo luận ở trongnhà?”

“Trong nhà?”

“vâng, ông Gaunt.Tôi nói rồi. Tôi ở đây là do Morfin.Chúng tôi đã gọi cú..”

“Tôi không dùng cú” Gaunt nói ” Tôi không mở thư”

” Rồi ông có thể phàn nàn là ông không được báo trước việc tôi đến”

Odgen bực bội nói ” Tôi ở đây vì 1 vụ phạm luật nghiêm trọng xảy ra hồi sớm nay ”

“Được rồi, được rồi !”Gaunt gầm lên. ” vào cái nhà chết chóc này đi, ông sẽ thấy dễ chịu ra sao ”

Căn nhà có vẻ như gồm 3 phòng nhỏ. 2 cái cửa cái dẫn vào phòng chính, vừa là bếp, vừa là phòng khách.Morfin đang ngồi trên cái ghế bành bản thủ cạnh ngọn lửa, quần con rắn vипе vào tay và ngâm nga

”Khò khè,khò khè, hơi rắn bé bông

đang bò dưới sàn nhà

Hãy tốt với Morfin

Không thì bị ghim lên cửa”

Có tiếng cà mòn của cái gì đó ở trong góc cạnh cái cửa sổ đang mở, Harry nhận ra rằng còn người khác trong phòng, 1 cô gái rách rưới trong bộ váy xám như là màu tường đá bẩn sau lưng cô.

Cô gái đứng cạnh cái nồi đang sôi trên cái lò đen cấu bẩn, quanh quẩn bên cái kệ trên đó là những nồi, những chảo dơ dáy.Tóc cô màu xám, rũ xuống.Cô có khuôn mặt thật thà, nhợt nhạt và hơi u ám.Mắt cô, cũng giống như người anh, nhìn chăm chăm phía đối diện.Trông cô sạch sẽ hơn 2 gã đàn ông, nhưng Harry đã nghĩ rằng nó sẽ không giờ thấy 1 người nào trông yếu đuối hơn.

” Con gái tôi, Merope” Guant miễn cưỡng nói khi Odgen nhìn cô ta như dò hỏi.

” Chào cô”Odgen nói. Cô không trả lời, nhưng cái nhìn đe dọa của cha khiến cô quay trở lại phòng, tiếp tục xếp những cái nồi trên kệ.

“À, ông Gaunt” Odgen nói ” để đi thẳng vào vào vấn đề, chúng tôi có lý do để tin rằng con trai ông, Morfin, đã biểu diễn pháp thuật trước mặt dân Muggle khuya hôm qua”

1 tiếng rền inh tai. Merope đánh rơi 1 cái nồi.

” Nhặt nó lên !” Gaunt hét ” Đó, làm gì phải nhọc thân như bọn Muggle rác rưởi vậy, đưa phép để làm gì, mày thật vô dụng như bao rác ”

“Ông Gaunt, làm ơn đi” Odgen bị sốc.Merope, lúc này đã nhặt cái nồi lên, đổ bùng mặt, lại làm rớt lần nữa, run rẩy rút cây đũa phép,chỉ vào cái nồi,lật đặt dọc thên chú chẳng ai nghe được khiến cái nồi bắn thẳng trên nền nhà từ chỗ cô đến bức tường đối diện, vỡ ra làm đôi.

Morfin bật ra 1 tràng cười khắc khặc. Gaunt hét tướng lên ” Vá nó lại, mày thật là không được tích sự gì cả. Vá nó đi”

Merope trượt chân khi ngang qua phòng, nhưng trước khi cô có thời gian giơ đũa phép lên,Odgen đã nâng đũa của mình, giọng chắc nịch “Reparo”.Cái nồi lành lại ngay tức thì.

Gaunt trở mắt 1 lúc dù đang định quát tháo Odgen,rồi có vẻ như hấn nghĩ lại,chuyển sang chế nhạo con gái:” May là người đàn ông dễ mến của Bộ pháp thuật ở đây há ? Có lẽ ông ta sẽ mang mày khỏi tay ta, có lẽ ông ta không thấy phiền lòng vì những đứa Squib bắn thủ...”

Không nhìn ai cũng như cảm ơn Odgen,Merope nhặt cái nồi lên đặt vào chỗ cũ, tay run lấy bầy.Rồi cô đứng dựa hấn lưng vào tường giữa cái cửa sổ và cái lò bắn thủ, như thể là cô chẳng mong ước gì ngoài việc biến mất vào vách tường đá.

“Ông Gaunt” Odgen bắt đầu lại ” Như tôi đã nói,nguyên nhân chuyến thăm viếng của tôi là.....”

“Tôi đã nghe ông nói 1 lần rồi” Gaunt đập lại.“Thì sao? Morfin đưa cho dân Muggle 1 chút của cái đang xảy ra cho nó-thì đã sao nào ?”

“Morfin đã phạm luật” Odgen nghiêm khắc nói.Gaunt nhại lại giọng Odgen, làm cho nó vênh vang và ê a.Morfin lại cười khằng khặc.” Nó dạy cho bọn Muggle rác rưởi 1 bài học, bây giờ cũng là bất hợp pháp sao?”

” Đúng ” Odgen nói ” Tôi e là như thế ”

Ông lôi ra từ túi áo trong 1 cuộn giấy da nhỏ, kéo nó ra.

” Gì nữa đây, bản án của nó hả?” Gaunt nói, giọng giận dữ

” Nó là giấy triệu tập của Bộ pháp thuật để nghe....

” Giấy triệu tập! Giấy triệu tập? Các người nghĩ các người là ai chứ, triệu tập con ta ở bất cứ nơi nào à ?”

” Tôi là trưởng độiThi hành việc cưỡng chế pháp thuật” Odgen nói

” Vậy ngài nghĩ chúng tôi là đồ cặn bã chắc?” Gaunt gào toáng lên, sấn tới Odgen với cái móng tay vàng cẩu bấn chỉ vào ngực mình ” Bọn cặn bã này sẽ chạy ngay đến khi Bộ pháp thuật gọi ư? Ngài có biết mình đang nói chuyện với ai không?hỡi kẻ cũng có chút máu bunn ?”

” Tôi đang hân hạnh nói chuyện với ông Gaunt” Odgen nói, trông thận trọng nhưng vẫn đứng vững.

” Đúng đó” Gaunt gầm lên.Lúc đầu, Harry cho là Gaunt làm 1 cử chỉ tục tĩu bằng tay, nhưng rồi nhận ra rằng hấn đang cố khoe chiếc nhẫn đá đen góm ghiếc ở ngón giữa, khươ khươ trước mắt Odgen ” Thấy cái này không? Thấy cái này không? Biết cái gì đây không? Biết ở đâu ra không? hàng thế kỉ trong nhà ta, biết bao lâu rồi, lúc nào cũng là dòng máu thuần chủng.Biết ta phải trả bao nhiêu cho cái này không, với cái huy hiệu Peverell chạm trên mặt đá ?”

” Tôi không có ý kiến ” Odgen nói, mắt hấp háy nhu thể chiếc nhẫn lượn ngay trước mũi trong vòng 1 inch vậy.” Nó ngoài lề, ông Gaunt, con ông đã dính vào.....”

Gào lên trong cơn thịnh nộ, Gaunt chạy tới chỗ đứa con gái.Trong 1 giây, Harry nghĩ là hấn sắp siết cổ cô gái, vì tay hấn rờ tới cổ cô, nhưng 1 lúc sau,hấn lôi cô xềnh xệch đến trước mặt Odgen bằng cái dây chuyền vàng quanh cổ cô.

” Thấy cái này không?” hấn gầm lên, hấn lắc lắc cái mẽ dây vàng to tổ chẳng, mặc cho Merope sắc sụa và thở hấn hấn.

” Tôi thấy rồi, tôi thấy rồi ” Odgen vội vàng nói.

“Nhà Slytherin !” Gaunt thét lác ” Nhà Salazar Slytherin! Bọn ta là những hậu duệ còn lại, Nghĩ sao hả?”

” Ông Gault, con gái ông kia ” Odgen báo động, nhưng Gault đã buông Merope ra rồi. Cô đi khỏi chỗ hẳn, trở về góc của mình, xoa xoa cái cổ, hít thở.

” Vậy đó ” Gaunt đắc thắng, nhu thể vừa mới chứng minh được 1 điều phức tạp nhất hơn cả những tranh cãi có lý nhất.

” Đừng có nói là đến nói chuyện với bọn ta như những hạt cát trong giày nhé. Các thế hệ thuần chủng , toàn phù thủy, hơn cả những gì ngài có thể nói, tôi chẳng hề nghi ngờ ”

Rồi hẳn nhịp nhịp trên sàn nhà ngay chân của Odgen. Morfin lại cười khanh khách. Merope nép vào cửa sổ, cúi đầu xuống, giấu mặt vào mớ tóc rũ, không nói gì cả.

” Ông Gaunt ” Odgen kiên nhẫn, ” Tôi e là tổ tiên của ông hay tôi gì thì cũng không nhúng tay vào vụ này được. Tôi ở đây là vì Morfin, Morfin và người dân Muggle nói chuyện với nó khuya hôm qua. Theo nguồn tin của tụi tôi...” Ông liếc xuống cuộn giấy ” thì Morfin đã dùng thần chú hay bùa ếm gì đó đối với người Muggle nói trên, làm anh ta nổi mẩn đầy đau đớn.”

Morfin cười khúc khích.

” Im lặng cái coi ” Gaunt gầm lên bằng xà ngữ, Morfin im ngay.

” Nếu nó đã làm thế thì sao?” Gaunt ngang ngược nói ” Tôi mong là ông đã lau sạch cái mặt thằng Muggle rác rưởi đó rồi chứ? cả ký ức của nó nữa.....”

” Đó cũng không phải là vấn đề ” Odgen nói ” Đây là vụ tấn công có chủ ý chứ không nhằm tự vệ ”

” Ah, tôi thấy có vẻ như ông là người rất yêu dân Muggle ”

Gaunt lại nhịp nhịp chân chế nhạo.

” Cuộc thảo luận này không đưa chúng ta đến đâu cả ” Odgen nghiêm túc. ” Thái độ của con trai ông rõ ràng là không thấy hối hận về hành động của mình chút nào ” Ông lại liếc mắt xuống cuộn giấy da ” Morfin sẽ phải có mặt vào ngày 14 tháng 9 để giải trình về việc sử dụng pháp thuật trước mặt dân Muggle và gây hại cũng như đau đớn cho chính người đó....”

Odgen phải dừng lại. Có tiếng leng keng, lộc cộc của những con ngựa và 1 giọng cười to dội vào cửa sổ. Hình như hướng gió thổi từ làng lướt qua rất gần những bụi cây ngoài nhà. Gaunt rùng mình, tai lắng nghe, mắt mở to. Morfin huýt gió, quay mặt về phía có âm thanh, vẻ hăm hở. Merope ngẩng đầu lên. Harry thấy khuôn mặt cô ta trắng bệch.

” Lạy Chúa, thật là cảnh chướng mắt ” giọng 1 cô gái vang lên, nghe rõ ràng từ cửa sổ như thể cô ta đang đứng ở phòng bên vậy.

” Cha anh có thể dẹp cái nhà tồi tàn đó đi được không Tom?”

” Nó không thuộc quyền nhà anh ” giọng chàng trai trẻ. ” Mọi thứ ở bên kia thung lũng là của nhà anh nhưng riêng cái nhà tranh đó thì của kẻ lang thang già gọi là Gaunt, và lũ con ông ta. Thằng con trai hoàn toàn điên rồi, em nên nghe những câu chuyện người làng kể..”

Cô gái cười. Rồi tiếng leng keng lộc cộc mỗi lúc mỗi lớn. Morfin định rời khỏi ghế bành.

” Mày ngồi đó đi ” tên cha dùng Xà ngữ cảnh cáo.

” Tom ” lại là giọng cô gái, bây giờ nghe gần như họ đang đứng ngay trong nhà ” Có lẽ em lầm, nhưng có ai đó treo con rắn lên cửa kia?”

” Lạy Chúa, em không lầm đâu“, giọng của chàng trai ” Chắc là thằng con, anh đã bảo đầu óc nó không bình thường mà. Đừng nhìn nữa, Cecilia cưng ”

Giờ thì tiếng leng keng lộc cộc nhỏ dần.

” Cưng ” Morfin thì thầm bằng xà ngữ, đưa mắt nhìn em gái ” Cưng, nghe nó gọi kìa. Vậy là thằng đó đầu có biết đến mày ”

Merope trông trắng bệch khiến Harry cảm thấy cô ta sắp xỉu tới nơi.

” Chuyện gì đó? ” giọng Gaunt sắc lẹm, và cũng bằng xà ngữ,nhìn hết thằng con trai tới đứa con gái.” Mày nói gì, Morfin?”

” Nó khoái nhìn cái thằng Muggle đó” biểu lộ vẻ ghê tởm trên mặt nó khi nhìn đứa em gái đang khiếp đảm.

” Lúc nào thằng đó ngang qua vườn, nó cũng ngắm thằng này qua hàng rào. Và tối qua.....”

Merope lắc đầu lia lịa như van xin nhưng Morfin vẫn tiếp tục 1 cách không thương xót,” Còn ló đầu ra cửa sổ nhìn tới lúc thằng đó vào nhà nữa ?”

” Thò đầu ra cửa sổ để nhìn 1 thằng Muggle? ” giọng Gaunt nhỏ lại

Cả 3 người nhà Gaunt có vẻ như đã quên mất Odgen, trông hoang mang và khó chịu về sự bộc phát mới không thể hiểu nổi của những tiếng rin rít và gay gắt này.

” Có đúng không?” Ganut nói bằng cái giọng chết người, dẫn tới 1, 2 bước trước cô gái đang khiếp sợ ” Con gái của ta- hậu duệ thuần chủng của Salazar Slytherein- lại đi thích 1 thằng máu bùn bẩn thỉu à ?”

Merope lắc đầu nhu nhũn, nép chặt vào tường,không nói được lời nào.

” Nhưng con bắt thằng đó rồi cha “.Morfin cười khanh khách ” Con tóm nó khi nó đi ngang qua và ket qua nó đã trông rất xấu xí với những vết rỗ khắp người, đúng không Merope?”

” Cái con Squib nhỏ ghê tởm này, con rác rưởi có máu phản bội ” Gaunt gầm lên,mắt tự chủ, lao vào siết cổ đứa con gái

Cả Harry và Odgen hét lên đồng thời ” KHÔNG “, Odgen giơ đũa phép lên ”Relaskio!”

Gaunt bị hất văng ra phía sau, trượt trên 1 cái ghế, hấn thấy lưng mình ê ẩm.

Nổi cơn thịnh nộ,Morfin nhảy ra khỏi ghế chạy tới Odgen, khươ khươ con dao máu me và phóng thần chú bừa theo.

Odgen chạy bán sống bán chết, cụ Dumbledore ra hiệu chạy theo và Harry nghe lời ngay, tai nó vang vọng tiếng hét thất thanh của Merope.

Odgen phóng ra khỏi con đường mòn và nhô ra đường cái đâm sầm vào con ngựa màu hạt dẻ bóng nhẫy, cười trên lưng là chàng trai trẻ tóc sẫm rất đẹp trai.Cả chàng trai và cô gái xinh đẹp cười con ngựa xám bên cạnh đều phá lên cười khi thấy cảnh Odgen bật ra khỏi móng con ngựa rồi lại lao vào tiếp, áo choàng của ông bay phủ từ đầu tới chân đầy bụi bẩn, chạy tán loạn trên đường.

” Chúng ta đi thôi Harry”, cụ Dumbledore giật mạnh khuỷu tay nó. Chỉ 1 lúc sau, 2 người đã bay vút qua bóng tối nhẹ nhàng đến khi chân chạm đất, quay trở lại văn phòng còn sáng lơ mờ của cụ Dumbledore.

”Chuyện gì sẽ đến với cô gái sống trong căn nhà đó vậy Thầy?” Harry hỏi khi cụ vung nhẹ đũa thần thấp thêm đèn “Merope, hay tên cô ấy là gì gì đó ?”

” Cô ta không sao cả” cụ ngồi xuống bàn và ra hiệu cho nó cũng ngồi xuống. “Odgen độn thổ về bộ pháp thuật, 15 phút sau quay trở lại với những người tiếp viện. Morfin và cha hắn cố gắng chiến đấu nhưng rồi cả 2 đều bị chế ngự, áp tải ra khỏi nhà, và rồi thì bị Hội đồng phù thủy kết án. Morfin, từng có tiền án tấn công dân Muggle, lãnh 3 năm tù trong ngục Azkaban. Marvolo, làm bị thương vài nhân viên của bộ, trong đó có cả Odgen nhận 6 tháng tù”

”Marvolo” Harry bắn khoả lấp lại

”Đúng đó ” cụ Dumbledore mỉm cười tán thành ” Ta rất vui vì con không bỏ qua cái tên đó”

” Vậy ra ông già đó là.....?”

“Ừ, ông ngoại của Voldermort” cụ nói ” Marvolo, con trai hắc, Morfin, Con gái Merope là những người còn lại của gia đình phù thủy lâu đời, được chú ý bởi dòng máu bất bình thường và hung hăng vì tục kết hôn trong cùng dòng họ.Đánh mất những cảm xúc yêu đương thật sự trong hôn nhân chỉ để duy trì lối sống vương giả mà họ đã phung phí của cả gia đình qua nhiều thế hệ trước khi Marvolo sinh ra. Ông ta, như con thấy đó, chỉ được để lại sự bần thủ và nghèo khó, với tính khí rất khó chịu nhưng lại đầy kiêu căng và tự ái, vài món gia truyền ông ta quý như đứa con trai và còn hơn cả đứa con gái”

” Vậy Merope” Harry dựa vào ghế nhìn cụ Dumbledore chăm chú” Vậy Merope là.....có phải ý Thầy là.....là mẹ của Voldermort không?”

“Đúng đó con, Tương tự thì chúng ta cũng có ý niệm lơ mơ về người cha. của Voldemort. Ta không biết con có chú ý không?”

” Người dân Muggle mà Morfin tấn công, cái người cười ngựa đó hả Thầy?”

” Con khá lắm”, cụ tươi cười ” Ừ, đó là Tom Riddle cha, chàng Muggle đẹp trai,từng cười ngựa ngang nhà Gaunt, người mà Merope áp ủ điều thầm kín, với niềm đam mê mãnh liệt.”

” Cuối cùng họ cưới nhau?” Harry không thể tin được điều nó nói, nó không tưởng tượng 2 người chẳng có điểm gì chung lại yêu nhau.

” Ta nghĩ con quên 1 điều rằng Merope là 1 phù thủy. Ta không tin là pháp lực của cô ấy đạt tới mức cao nhất khi bị cha làm cho chết khiếp. Một khi Marvolo và Morfin chắc chắn ở trong ngục Azkaban, một khi lần đầu tiên trong đời cô ấy được tự do 1 mình, ta chắc là cô ấy có thể lường hết khả năng của mình và lập kế hoạch để thoát khỏi cuộc sống kinh khủng mà cô đã đi hết 18 năm qua.”

“Con có thể nghĩ ra cách gì để Merope có thể làm cho Tom Riddle quên đi người con gái dân Muggle mà yêu cô ấy không ?”

” Bùa phục tùng” Harry đoán ” Hay là tình được hả Thầy ?”

” Được đó Harry. Cá nhân ta nghiêng về việc cô ấy dùng tình được. Ta chắc chắn sẽ lãng mạn hơn đối với cô ấy và ta tin rằng sẽ không khó để thuyết phục Riddle uống 1 cốc nước khi chàng cười ngựa 1 mình vào 1 ngày nóng bức nào đó. Dù thế nào đi nữa, chỉ trong vòng vài tháng sau cái cảnh ta và con được chứng kiến, làng Tiểu Hangleton sẽ xôn xao 1 vụ xì căng đan lớn. Con có tưởng tượng được cái tin đồn con trai điền chủ bí mật chạy trốn với con gái kẻ lang thang,Merope.”

” Nhưng cú sốc của dân làng không là gì cả so với Marvolo. Ông ta trở về từ ngục Azkaban, mong thấy đứa con gái biết vâng lời đợi ông ta trở về với bữa cơm nóng đã sẵn trên bàn. Nhưng thay vào đó, ông ta thấy lớp bụi dày cả inch và mẩu giấy tờ biệt, giải thích những gì cô làm.”

” Kể từ đó, ta dễ ý rằng, trong suốt quãng đời còn lại không bao giờ ông ta nhắc tới tên hay là sự tồn tại của cô gái. Cú sốc việc cô bỏ đi có lẽ đã góp phần vào cái chết sớm của ông ta- hoặc giả đơn giản là ông ta chưa bao giờ học cách tự chăm sóc mình.Ngục Azkaban đã làm Marvolo yếu đi nhiều, và ông ta không thể sống để thấy Morfin trở về nhà”

” Còn Merope? Cô ấy đã chết phải không Thầy? Không phải Voldemort lớn lên trong trại trẻ mồ côi sao ?”

“Quả có vậy” cụ Dumbledore nói ” Chúng ta phải đoán nhiều đây nhưng ta nghĩ không quá khó để suy luận xem chuyện gì đã xảy ra. Con thấy đó, chỉ trong vòng vài tháng sau cuộc hôn nhân trốn chạy,Tom Riddle lại xuất hiện trong trang viên tiểu Hangleton mà không có vợ mình. Tin đồn lan khắp những người láng giềng là anh ta nói rằng mình bị lừa dối và gặt gẫm. Những gì anh ta muốn nói, ta chắc là việc anh ta bị bỏ bùa và đã thoát được nhưng ta không chắc là anh ta dám dùng đúng những từ đó vì sợ bị cho là mất trí. Tuy nhiên, khi nghe những gì anh ta nói, dân làng lại cho là Merope đã nói dối Tom Riddle, giả vờ sắp có con với anh ta nên anh ta phải cưới.”

” Nhưng đúng là cô ấy đã có con với anh ta”

” Nhưng chỉ chưa đầy 1 năm sau ngày cưới, Tom Riddle bỏ rơi cô ta khi cô đang mang thai”

” Có chuyện gì nhỉ? Tại sao tình được không còn tác dụng nữa?” Harry hỏi.

“Lại phải đoán thôi ” cụ Dumbledore nói ” Ta tin rằng Merope đã yêu chồng sâu đậm, không thể chịu được việc tiếp tục bắt anh ta làm nô lệ bằng ma thuật. Ta tin cô ấy đã có sự lựa chọn là ngưng không cho anh ta uống tình dược nữa. Có lẽ cô ấy đã mù mẫn tự cho là chàng ta bây giờ đã yêu lại cô. Có lẽ cô ấy nghĩ anh ta sẽ ở lại vì lợi ích của đứa trẻ. Nếu như thế, cô ấy đã làm cả 2 điểm trên. Anh chàng bỏ rơi, không bao giờ gặp lại cô nữa, cũng không bàn khoản chuyện gì sẽ xảy ra cho đứa con trai”

Bên ngoài trời đã tối đen như mực, và cái đèn trong phòng cụ Dumbledore sáng hơn bao giờ hết.

” Ta nghĩ hôm nay thế đủ rồi, Harry” 1 lúc sau cụ Dumble dore nói.

” Dạ, thưa Thầy”

Nó nhấc chân lên nhưng chưa đi.

” Thầy.....Biết tất cả những điều này về quá khứ của Vodemort có quan trọng không?”

” Ta nghĩ rất quan trọng”

” Và nó có vài điều để xoay sở được lời tiên tri ?”

” Nó có mọi thứ để xoay sở với lời tiên tri”

“Vâng ạ”, Harry vẫn còn hơi băn khoăn nhưng giờ nó đoán chắc là sẽ như thế.

Nó quay đi, nhưng lại nảy ra 1 câu hỏi khác, và nó trở lại ” Thưa Thầy, con có được phép kể mọi thứ cho Ron và Hermione nghe không ạh ?”

Cụ Dumbledore nhìn nó 1 lúc rồi nói ” Được. Ta nghĩ trò Weasley và trò Granger đã chứng tỏ họ rất đáng tin cậy. Nhưng Harry à, ta yêu cầu con phải nói với các trò ấy là không được kể cho ai khác nghe chuyện này. Nó không phải là ý hay nếu có lời qua tiếng lại về việc ta biết được bao nhiêu hay nghi ngờ về những bí mật của Voldemort”

” Không đâu thầy, con chắc là chỉ có Ron và Herminone được biết thôi. Chúc Thầy ngủ ngon”

Nó lại quay đi và đã gần ra đến cửa thì nó trong thấy cái vật đó. Nằm trên 1 trong những cái bàn có chân gậy như ống sậy, có vô số những dụng cụ bạc mỏng mảnh, là 1 chiếc nhẫn vàng xấu xí với cái mặt đá đen lớn đã rạn.

“Thưa Thầy” Harry nhìn chiếc nhẫn chằm chằm ” Cái nhẫn đó.....”

” Gì vậy? ”

” Thầy đã đeo nó khi thăm giáo sư Slughorn tối đó phải không ạ ?”

“Ta đã đeo nó ” cụ Dmbledore xác nhận.

” Nhưng nó có phải là chiếc nhẫn Marvolo Gaunt đã cho Odgen xem không ạ ?”

Cụ gật đầu ” Chính là nó ”

” Nhưng sao vậy ạ ? Thầy có nó lâu rồi hả Thầy ?”

” Không, ta mới có nó gần đây thôi, vài ngày trước khi ta đến đón con ở nhà dì dưỡng con ”

” Vào khoảng thời gian Thầy bị thương ở tay hả Thầy ?”

” Đúng, Harry, vào khoảng đó”

Harry thấy ngại. Cụ Dumbledore đang mỉm cười.

” Thưa Thầy, chính xác thì”

” Trễ rồi, Harry, con sẽ nghe câu chuyện vào lúc khác. Chúc con ngủ ngon ”

” Chúc Thầy ngủ ngon”

11. Chương 11

Sự giúp đỡ của Hermione

Đúng như Hermione đã đoán, những khoảng thời gian trống của học viên năm thứ 6 không phải là những giờ dành cho thư giãn như Ron mong đợi, mà để bắt kịp với lượng bài tập khổng

lồ được giao. Ngoài việc phải học như là chúng có kỳ thi mỗi ngày, mỗi một buổi học cũng trở nên đòi hỏi hơn hẳn so với trước đây. Đạo này, Harry hầu như không hiểu đến nửa bài giảng của Giáo Sư McGonagall, và kể cả Hermione cũng phải yêu cầu Giáo Sư nhắc lại những chỉ dẫn một hay hai lần. Một điều không thể tin đc và mặc cho những phản ứng ngày càng tăng của Hermione , Độc được bỗng nhiên trở thành môn học tốt nhất của Harry ; nhờ vào Hoàng tử máu lai.

Những lời chú cam giờ đây được yêu cầu không chỉ trong Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám, mà cả trong môn bùa chú (Charms) và Biến hình. Harry thường xuyên thấy những bạn cùng lớp của mình trong phòng sinh hoạt chung hoặc trong giờ ăn mặt đỏ tía tai và căng thẳng, trông như là họ đã dùng quá liều U-No-Poo (Mây_chẳng_là_cái_phân_gì : chơi chữ trong tiếng anh, nghe tương tự như là Voldemort _ ND). Tuy nhiên, Harry biết rằng họ đang cố để làm lời chú mà không phải đọc to nó lên. Được ra ngoài và học trong nhà kính trở nên một điều dễ chịu , mặc dù phải học với những thứ cây nguy hiểm hơn bao giờ hết trong môn Được Thảo, bởi dấu sao chúng cũng được phép quát tướng lên nếu bị bọn cây Xúc tu độc ôm bất ngờ từ phía sau.

Một kết quả của hàng tá bài tập và những giờ điên đầu tập luyện làm chú không lời là Harry , Ron và Hermione chẳng có thời gian để đi thăm bác Hagrid. Hagrid cũng không còn đến ăn trưa ở bàn giáo viên nữa , một đêm không hay, và trong một vài dịp khi chúng đi ngang qua bác trên hành lang hoặc trên sân, bác đã không nghe nhìn thấy hay nghe chúng chào, một cách bí ẩn.

“Chúng ta phải đến giải thích thôi” Hermione nói, mắt nhìn vào cái ghế trống khổng lồ của Hagrid tại bàn giáo viên buổi sáng thứ bảy hôm sau.

“ Nhưng chúng ta có buổi tuyển chọn đội Quiddich sáng nay” Ron đáp lại. “ và chúng ta phải luyện tập lời chú Aguamenti của Flitewick nữa! Vả lại, giải thích gì chứ, Sẽ phải làm thế nào để nói là chúng ta ghét môn học dở dẩn đó của bác ấy? “

” Chúng ta đã không ghét môn đó” Hermione nói.

“Nói điều đó ỉnh cậu đi, mình thì vẫn chưa quên những con đuôi nổ đầu “ Ron lầm bầm. “ Và nói để cậu biết, chúng ta đã thoát một cách may mắn đó. Cậu đã chẳng phải nghe nói suốt ngày về ông anh vô ý thức của bác ấy. Hẳn là chúng ta đã phải dạy Grawp buộc dây dầy như thế nào nếu ở lại”

“Mình ghét không nói chuyện được với Hagrid” Hermione nói với vẻ rầu rĩ.

” Chúng mình sẽ đi sau buổi Quiddich” Harry trấn an cô. Cậu cũng nhớ Hagrid, mặc dù cũng như Ron, cậu nghĩ rằng tốt hơn là không có Grawp trong cuộc sống của chúng. “ Nhưng buổi thử đội tuyển có thể chiếm cả buổi sáng, với số người đã đăng ký”. Cậu cảm thấy hơi hồi hộp với việc phải đối mặt gánh nặng đầu tiên trong tư cách Thủ Quân. “Mình chẳng hiểu sao tự nhiên đội lại trở nên đông đúc đến vậy”.

“Thôi đi nào Harry ”, Hermione nói với giọng bỗng nhiên không còn tí kiên nhẫn. “ Đó chẳng phải là do Quiddich, mà do cậu! Cậu chưa bao giờ trở nên hấp dẫn hơn thế này và nói thật nhé, cậu còn đáng tự tưởng ấy chứ”

Ron lấp miệng cười với một miếng cá muối to tướng. Hermione dành cho Ron một cái nhìn khinh khỉnh trước khi quay trở sang với Harry

” Mọi người đều biết là cậu là nói thật, phải không ? Cả thế giới phù thủy đều công nhận là cậu đã đúng về việc Voldemort quay trở lại và cậu đã chiến đấu với lão 2 lần trong 2 năm trước và đã thoát hiểm cả hai lần. Và bây giờ họ gọi cậu là Người Được Chọn – Sao, cậu vẫn chưa thấy là sao mọi người bị thu hút bởi cậu à”

Đúng là Harry đã thấy tòa Đại Sảnh trở nên nóng nực bất thường, mặc dù trần nhà trông vẫn lạnh và ẩm ướt.

“ Và cậu đã trải qua hết những sự ngược đãi từ Bộ Pháp Thuật khi mà họ cố để làm cho cậu giống như một kẻ nói dối và bất nhất. Cậu vẫn còn thấy những dấu vết trên mu bàn tay mà mẹ cậu đã bắt cậu lên viết bằng máu của mình, nhưng dấu sao cậu vẫn không từ bỏ những gì cậu đã nói ... “

“ Cậu vẫn có thể nhìn thấy chỗ mà những bộ não đó đã tóm mình trong bộ Pháp thuật, nhìn đây này!” , Ron vừa nói vừa lắc cái tay áo ra đằng sau.

” Và nó cũng chả đau đớn gì khi mà cậu cao lên hơn 1 foot kỳ hè vừa rồi đâu”. Hermione kết thúc, chẳng thèm ngó ngang gì đến Ron.

“ Minh cao” Ron nói một cách chả ăn nhập gì.

Nhưng con cú đưa tin bay đến, sà xuống qua những cửa sổ lát phát mưa và tung tóe nước lên tất cả mọi người. Hầu hết mọi người đều nhận được nhiều thư tín hơn bình thường; những bậc phụ huynh lo lắng muốn nghe tin tức từ con cái và trấn an chúng rằng mọi người ở nhà đều ổn cả. Harry đã chẳng có cái thư nào từ đầu kỳ đến giờ, người duy nhất viết thư cho cậu giờ đã mất và mặc dù cậu đã mong chờ thư của Lupin, cho đến nay, vẫn bật vô âm tín. Vì thế sáng nay cậu đã thật ngạc nhiên khi thấy Hedwig bay vòng quanh giữa những con cú nâu và xám. Nó đậu trước Harry , mang một gói hàng to hình vuông. Ngay sau đó, một gói hàng giống nguyên xi cũng đậu trước mặt Ron, đè dưới nó là một đồng đồng đầm kiết sức, Pigwidgeon.

“Ha!” Harry reo lên, mở gói hàng và để lộ ra một cuốn sách “Chế tạo độc dược bậc cao” , mới tinh từ Flourish và Blotts.

“Ồ tốt quá”, Hermione nói, giọng vui mừng “ Giờ thì cậu có thể trả cuốn sách bị viết lên đó lại rồi”

” Cậu điên đấy à” Harry nói. “ Minh sẽ giữ nó! Minh đã nghĩ kỹ rồi ____“

Cậu lôi quyển sách ra khỏi cặp và gõ lên bìa của nó bằng cây đũa phép, miêng lẩm bẩm

“ Dijjindo!” Bìa của cuốn sách rời ra. Harry làm lại như vậy với cuốn sách mới.(Hermione trông rất xì căng đan). Sau đó cậu đổi 2 cái bìa và, gõ lên chúng lần nữa và hô “ Gắn lại!”

Giờ nằm trên bàn là cuốn sách của Hoàng tử, đc ngụy trang trông như một cuốn sách mới và , cạnh đó là cuốn sách mới từ Flourish và Blotts, nhìn chẳng khác gì một cuốn sách cũ.

“ Minh sẽ trả lại Slughorn cuốn sách mới, thầy sẽ chẳng thể phàn nàn gì, nó có giá 9 đồng Galleon lận”

Hermione bặm môi lại, trông có vẻ bức bối và không đồng ý nhưng rồi bị mất tập trung bởi con cú thứ ba đậu xuống mang theo một tờ Nhật Báo Phù thủy. Cô mở vội nó ra và lướt qua trang nhất.

“Có ai mà chúng ta biết chết không thể ?” Ron hỏi với giọng tỉnh bơ; cái câu hỏi mà cậu hỏi mỗi lần Hermione mở tờ báo ra.

” Không nhưng có thêm vài vụ tấn công của bọn hút hồn “. Hermione đáp “ Và một vụ bắt giữ”

“Tuyệt, ai thế? ” Harry hỏi, nghĩ rằng đó là Bellatrix Lestrange. “Stanley Shunpike” Hermione trả lời.

“Gì cơ ? ” Harry giật mình .

“Stanley Shunpike, người soát vé trên chiếc xe đồ Hiệp khách quen thuộc trong giới phù thủy, đã bị bắt với nghi vấn liên quan đến hoạt động của bọn Tử THẦN THỰC TỬ. Shunpike, 21 tuổi, đã bị giải đi tối qua sau một cuộc vây bắt bất ngờ tại nhà anh ta ở Clapham”

“Stan Shunpike, một Tử Thần Thực Tử ?” Harry hỏi mà trong bụng nghĩ đến con chàng trai trẻ cậu đã gặp ba năm trước.” Không thể nào!”

”Anh ta đã có thể bị iếm bùa Phục tùng” Ron lý giải. “ Cậu chẳng bao giờ có thể biết được”.

“ Không có vẻ như vậy” Hermione , vẫn đang đọc tờ báo, nói. “Họ nói rằng anh ta bị bắt bởi vì anh ta đã bị nghe lén trong khi bàn bạc về kế hoạch bí mật của Tử Thần Thực Tử trong một quán rượu”. Cô ngừng

lên với vẻ mặt cau có ” Nếu anh ta đã bị yểm bùa Phục tùng, hẳn là anh đã không đi buôn chuyện về kế hoạch của bọn Tử Thần Thực Tử phải không ?”

” Nghe có vẻ như là anh ta đã khoắc lác hơn là những ta có thể làm” Ron nói. “ Có phải là chính anh ta đã từng tuyên bố là sẽ trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật khi mà anh ta tán dóc với tụi mỹ nữ-ma không ?”

“ Ủ anh ta đấy”. Harry đáp “ Mình cũng chẳng rõ họ đang làm trò gì, nghĩ rằng Stan nói thực”

“Họ muốn được nhìn nhận rằng họ đang làm một cái gì đấy” Hermione cau mày. “ Mọi người đang lo sợ, các cậu hẳn biết rằng bố mẹ nhà chị em sinh đôi Patil muốn họ trở về nhà ? và Elosie Midgen thì đã rút ra khỏi trường . Bố của cô ấy đã đón về đêm qua.”

“Hả ! “ Ron nói, mắt tròn tròn nhìn Hermione .”Nhưng Hogwarts còn an toàn hơn nhà họ nhiều, chắc chắn là như vậy! Chúng ta có thần sáng , và những lời chú bảo vệ khác, và chúng ta có thầy Dumbledore! “

” Mình chẳng nghĩ là chúng ta lúc nào cũng có thầy” Hermione thì thầm, và liếc mắt về phía bàn giáo viên. “Các cậu không thấy à ? Chỗ ngồi của thầy đã trống thường xuyên như chỗ của Hagrid tuần trước vậy”

Harry và Ron nhìn về phía bàn giáo viên. Ghế của thầy hiệu trưởng đúng là trống thât. Đến giờ khi nghĩ về nó, cậu mới nhận ra rằng cậu đã chẳng thấy Dre từ buổi học riêng một tuần trước.

“Mình nghĩ là thầy rời trường để làm việc gì đó với Hội “ Hermione nói thấp giọng. “Mình cho là ... mọi việc có vẻ nghiêm trọng phải không ? “

Harry và Ron chẳng ai trả lời, nhưng Harry biết là cả ba đứa đều đang nghĩ về cùng một thứ. Đã có những việc kinh khủng xảy ra hôm trước , khi mà Hannah Abbott được gọi ra khỏi lớp được thảo và được cho biết là mẹ của nó đã mất. Và chúng cũng chẳng thấy Hannah kể từ khi đó.

Khi rời bàn Gryffindor năm phút sau để đi xuống sân Qh, chúng đi qua Lavender Brown và Parvati Patil. Vẫn còn nhớ là Hermione đã kể về chuyện bố mẹ nhà Patil muốn con họ rời trường Hogwarts, Harry đã chẳng ngạc nhiên khi thấy hai đứa bạn thân đang thì thầm trông có vẻ rất căng thẳng. Điều làm ngạc nhiên cậu là khi Ron đi ngang qua họ, Parvati bỗng đứng thúc cùi chỏ vào Lavender, khi mà cô bé đang nhìn quanh và rồi cười toét ra với Ron. Ron chớp mắt với cô bé và rồi nở nụ cười gượng gạo đáp lại. Dáng đi của cậu ta ngay sau đó bỗng trở nên khệnh khạng. Harry cố gắng lắm để nín cười, nhớ rằng Ron đã làm như vậy sau khi Malfoy làm gãy mũi mình. Tuy nhiên, Hermione trở nên lạnh lùng và giữ khoảng cách suốt cả chặng đường xuống sân vận động dưới cơn mưa phùn lạnh và đầy sương, sau đó tìm một chỗ đứng và cũng chẳng buồn chúc Ron may mắn.

Đúng như Harry đã đoán, buổi thử tuyển kéo dài gần hết buổi sáng. Đường như nửa nhà Gryffindor đã kéo đến, từ học viên năm một, những đứa còn hồi hộp nắm mấy cái chổi cũ của trường, cho đến những học viên năm bảy, cao ngất ngưởng hơn hẳn đám đông và trông cũng rất khệnh. Trong đám ấy, có một đứa mà cao lớn với mái tóc như dây điện mà Harry nhận ra ngay lập tức từ chuyến đi trên tàu Hogwarts Tốc hành.

“ Chúng ta đã gặp trên tàu, trong khoang của Sluggy nhớ không ?” Nó nói giọng rất tự tin và bước ra khỏi đám đông bắt tay Harry . “Cormac McLaggen, Thủ gôn”

“Cậu không thử tuyển năm ngoái, phải không ?” Harry hỏi, để ý đến bề ngang của McLaggen và nghĩ rằng có lẽ nó có thể chắn được hết ba cái gôn mà chẳng phải đi chuyển.

” Mình ở trong bệnh viện khi buổi thử tuyển diễn ra” McLaggen nói, với cái giọng rất vênh vang. “ Ăn một pound trứng nhân tình vì một lời cá cược “

“A'...” Harry nói.” Ồ, cậu co thể chờ ở đằng kia...” Harry chỉ tới mép của sân, gần nơi Hermione đang ngồi. Harry nghĩ rằng mình đã thấy nét bực tức thoáng qua mặt McLaggen và tự hỏi là có phải McLaggen chờ đợi một sự thiên vị gì chẳng vì cả hai đều là học trò cưng của thầy Sluggy. Harry quyết định bắt đầu bằng những những bài kiểm tra rất căn bản, yêu cầu các ứng thí cho đội tuyển chia ra làm nhóm và bay quanh sân. Đây đúng là một quyết định đúng : mười thí sinh đầu tiên là 10 học viên năm một và khá rõ ràng là chúng chưa từng bay trước đó. Chỉ có một cậu nhóc cố gắng lắm mới ở trên không được vài giây và sau đó cậu rất ngạc nhiên khi thấy mình đâm thẳng vào một cột gôn.

Nhóm thứ hai thì gồm có 10 cô bé gốc nhất mà Harry từng thấy. Khi mà cậu đã thối còi, chỉ thấy rơi lả tả, miệng vẫn cười khúc khích và tay nắm lẫn nhau. Romilda Vane cũng nằm trong số đó. Và khi cậu bảo họ rời sân, họ làm theo một cách vui thích và đến ngồi ở hàng ghế để chỉ chỗ những người khác.

Nhóm thứ ba thì đâm thành một đồng ở giữa sân. Hầu hết nhóm thứ tư đến mà chẳng có đến 1 cái chổi. Nhóm thứ năm là thuộc nhà Hufflepuffs.

“Nếu ai không thuộc nhà Gryffindor” Harry đã thực sự bị chọc tức, gào lên “ rời khỏi nơi này ngay!”

Không thấy ai nói gì, sau đó hai đứa nhóc từ Ravenclaws chạy ra khỏi sân, cười rúc rích.

Sau hai giờ, với rất nhiều lời phàn nàn, vài cơn thịnh nộ, một cú va chạm Sao chổi 260 và một vài cái răng gãy, Harry đã tìm ra được ba Truy thủ: Katie Bell, người quay trở lại đội sau một buổi thử tuyển xuất sắc, Demelza Robins một nhân tố mới phát hiện, người mà rất giỏi né tránh Tấn thủ và Ginny Weasley, người mà đã bay vượt trội hơn trong tất cả các cuộc thi và ghi 17 bàn. Dù khá hài lòng với các lựa chọn của mình, Harry cũng đã phải hét khản cả giọng với những kẻ phàn nàn và giờ đang phải chịu trận tương tự với mấy Tấn thủ bị loại.

“Đó là quyết định cuối cùng của tôi và nếu cậu không tránh ra khỏi đường của Thủ gôn, tôi sẽ cho cậu vài lời khuyên” Harry gầm lên.

Chẳng ai trong số Tấn thủ được chọn có được sự tinh ranh của Fred và George, nhưng Harry cũng khá hài lòng với họ: Jimmy Peakes, một học viên năm ba, không cao nhưng to bè, và đã để lại cho Harry một cục u to bằng quả trứng ở sao đầu với cú sút dữ dội vào quả Bludger. Và Ritchie Coote, trông gầy gò nhưng có khả năng nhắm bóng rất tốt. Hai người cùng với Katie, Demelza, và Ginny đứng vào hàng ghế để xem cú tuyển chọn người cuối cùng của đội.

Harry đã cố tình để việc thử tuyển Thủ gôn đến cuối cùng với hi vọng rằng sân vận động sẽ vắng hơn và tạo ít áp lực hơn. Tuy nhiên, thật không may mắn là một số người sau bữa ăn sáng đã xuống xem cùng tất cả những tuyển thủ bị loại tạo nên một đám đông đúc hơn bao giờ hết. Mỗi khi có một Thủ gôn bay ra chỗ cột gôn, sân vận động lại đầy tiếng reo hò, lẫn giễu cợt. Harry nhìn qua về phía Ron, người luôn có “bệnh” hồi hộp trong những trường hợp thế này, với hi vọng rằng chiến thắng trong trận chung kết năm ngoái đã chữa khỏi nó. Nhưng rõ ràng là không, Ron trông xanh ngắt !

Không ai trong số năm ứng cử viên đầu cứu được nhiều hơn hai quả. Harry đã thất vọng khi Cormac McLaggen cũng chỉ cứu được bốn trong năm quả. Tuy nhiên, ở quả cuối cùng, Cormac McLaggen đã bay hoàn toàn trệch hướng, khiến cả đám đông được một mẻ cười chế nhạo anh chàng ra trò. McLaggen bay xuống đất, nghiêng rằng trèo trẹo.

Ron trông có vẻ đã sẵn sàng để vượt qua khi mà cậu trèo lên cái chổi Sao xẹt Mười một. “Chúc may mắn!” Một giọng cất lên từ phái khán giả. Harry nhìn quanh, hi vọng đó là Hermione, nhưng lại là Lavender Brown. Cậu đã muốn lấy tay che mặt đi khi mà cô nàng lại gào lên ngay sau đó, nhưng với tư cách đội trưởng, cậu nghĩ mình phải ra dáng hơn một tý nên quay sang xem Ron thử tuyển.

Tuy nhiên, Harry đã chẳng phải lo lắng: Ron cứu một, hai, ba, bốn năm quả liên tiếp. Vui mừng và chặt vật để củng cố lại không nhào ra reo hò cùng đám đông, Harry quay qua McLaggen nói với anh ta rằng, rất không may mắn, Ron đã thắng. Harry có thể thấy mặt anh chàng mặt đỏ lịm dù đứng cách hàng inches.

”Em gái của nó đã không chơi thật sự” McLaggen nói hằn học. Có cả tia máu hằn lên trong cái cơn bực dọc của nó giống như Harry đã từng thấy ở Dượng Vernon. “ Con bé đã phát bóng dễ ợt”

”Rác ruồi” Harry nói lạnh băng. “ Đó là quả mà cậu ấy đã suýt bắt trượt.”

McLaggen bước lại gần Harry, giờ đây đã đáp xuống đất.

“Cho mình một cơ hội nữa”

” Không, ” Harry nói. “ Cậu đã có lượt của mình. Cậu cứu bốn bàn. Ron cứu năm. Ron giờ là thủ gôn, cậu ấy đã thắng một cách công bằng. Giờ thì tránh đường ra”

Cậu nghĩ trong giây lát rằng McLaggen sẽ đâm mình, nhưng anh chàng đã kiềm chế bản thân với một vẻ nhăn nhó xấu xí và chạy ào đi, gầm gừ tiếng gì đó nghe có vẻ như đe dọa.

Harry quay sang và thấy cả đội đang nhìn chăm chăm vào mình.

”Tốt lắm,” Harry nói rên rĩ. “Cậu đã bay rất tốt ____”

”Cậu đã chơi thật tuyệt , Ron!”

Lần này thì đúng là Hermione đang chạy về phía Ron từ phía khán đài. Harry thấy Lavender đi ra khỏi sân đấu, nắm tay Parvati, mặt mũi có vẻ gắt gỏng. Ron thì trông rất hài lòng với bản thân và trông như còn cao hơn bình thường khi mà cậu ta cười toe toét với cả đội và với Hermione .

Sau khi cố định thời gian cho buổi tập luyện đầu tiên vào thứ năm sau, Harry , Ron và Hermione chào tạm biệt cả đội và đi về phía lều của Hagrid. Nắng ươn ướt xuyên qua những đám mây và trời cũng đã tạnh mưa phùn. Harry cảm thấy đôi cồng cộc và cậu hi vọng rằng sẽ có cái gì đó để ăn tại chỗ của Hagrid.

”Mình nghĩ là mình đã bắt trượt quả penalty thứ tư” Ron nói giọng sung sướng. “ Một quả rất khó từ Demelza, các cậu có thấy không , nó hơi xoay ____”

“ Phải, phải, cậu quả là siêu” Hermione nói, trông vui mừng ra mặt.

“ Dẫu sao mình cũng tốt hơn thằng cha McLaggen đó” Ron nói bằng giọng thỏa mãn cao độ. “Các cậu có thấy nó bay lệch hướng trong quả thứ năm không ? Trông cứ như bị iếm Chú Mất Hướnng ấy.. “

Harry ngạc nhiên khi thấy Hermione đỏ mặt quay đi khi nghe những lời này. Ron thì chẳng để ý thấy điều gì vì cậu ta vẫn còn đang mãi mê tả lại mỗi một quả penalty với một niềm thích thú.

Một con hippogriff, Bằng Mã, lớn màu nâu đang bị buộc ở phía trước cabin của cửa hagrid. Nó nhép cái mỏ cái mỏ sắc như dao cạo khi thấy ba đứa đến và quay đầu về phía chúng.

”Ui,” Hermione nói giọng hồi hộp.”Nó có vẻ vẫn còn sợ thì phải, đúng không ? “

”Thôi đi nào, cậu đã từng cưỡi nó phải không ?” Ron nói, Harry tiến về phía trước và cúi người xuống thấp trước Hippogriff và vẫn không ngừng nhìn vào mắt nó. Sau vài giây, Bằng mã cũng cúi xuống và chào lại.

”Mày khỏe không ?” Harry nói thì thầm, tiến tới gần vào vượt cái đầu lông vũ của nó.” Mày nhớ chú phải không ? Nhưng mày ổn thỏa ở đây với bác Hagrid chứ hả ? “

”Oii!”, một giọng oang oang cất lên

Hagrid sải bước ra từ góc của cái cabin mặc trên mình một cái tạp dề hoa và mang theo một bao tải khoai tây. Fang, con chó săn to lù của bác thì đang quẩn ở quanh chân. Fang sủa âm lên và nhảy xỏ ra phía trước.

” Tránh xa nó ra! Nó sẽ ăn hết ngón tay đi bây giờ ____ À là tụi bay à “.

Fang thì còn nhảy xỏ lên Hermione và Ron , cố để liếm tai bọn chúng. Hogwarts đứng và nhìn chúng trong khoảng khắc rồi quay lại vào trong cabin và đóng sầm cửa lại

”Trời ơi!” Hermione nói với vẻ sợ hãi.

”Đừng lo” Harry cười nói. Cậu đi về phía cánh cửa và gõ cửa rầm rập. “Hagrid! Mở cửa ra nào, chúng cháu muốn nói chuyện với bác!”

Chẳng có động tĩnh gì từ phía trong.

”Nếu bác không mở, chúng cháu sẽ phá cửa đấy!” Harry nói, và rút ra cây đũa phép.

”Harry !” Hermione nói, giọng kinh ngạc” Cậu không thể ____”

”Có mình có thể!” Harry đáp lại “ Lùi ra nào ____”

Nhưng trước khi cậu kịp nói thêm lời nào, cánh cửa bật tung ra như Harry nghĩ, và Hagrid đứng đó, nhìn trừng trừng vào cậu, và trông có vẻ rất cảnh giác mặc dù vẫn đang mặc cái tạp dề hoa.

”Ta là một giáo viên!” Bác gầm lên với Harry “ Một giáo viên hiểu không, Potter ! Sao mà trò dám dọa phá cửa của ta !”

”Xin lỗi , ngài!” Harry nói, nhún vai từ cuối cùng và cậu thấy cái đũa phép vào trong áo.

Hagrid trông có vẻ choáng “ Từ khi nào mà con gọi ta là “ngài” vậy ? “

”Vậy từ khi nào bác gọi con bằng Potter vậy ? “

“ Khôn lắm” Hagrid cần nhàn. “Rất buồn cười” “ Vậy chính ta bị lừa hả ?” “ Được rồi vào đây, tụi nhóc vào ...”

Lầm bà lầm bầm, bác đứng lùi vào để cho chúng đi qua. Hermione chạy lon ton sau Harry , trông vẫn còn hơi sợ sệt.

”Sao ?” Hagrid cau nhàu, khi mà Harry Ron và Hermione đã ngồi xuống quanh cái bàn gỗ khổng lồ của bác, Fang gối ngay cái đầu của nó lên đầu gối của Harry , nhỏ nước dãi lênh láng ra áo chòang của cậu. “Sao thế hả? Giờ lại thương hại ta à ? Tưởng là ta cô đơn hay là gì nữa ? “

“ Không , “ Harry đáp lại ngay lập tức “ Chúng cháu muốn gặp bác “

”Chúng cháu nhớ bác! “ Hermione nói giọng run run

“Nhớ ta hả ?” Bác Hagrid khịt mũi “ Phải rồi “

Bác nện bước huỳnh huých ra xung quanh, pha trà trong cái ấm đồng khổng lồ của mình, lăm bắm cái gì đó một lúc. Cuối cùng bác đặt mạnh ba cốc trà nâu cái to bằng cái xô trước mặt chúng và đĩa bánh cứng như đá. Harry đói đến nỗi ngay cả bánh của Hagrid làm cũng lấy ngay một cái.

”Bác Hagrid,” Hermione nói giọng ương ương, khi mà bác ngồi xuống cùng chúng và bắt đầu bóc vỏ khoai tây một cách rất thô bạo như thể mỗi củ đã làm gì sai trái với bác vậy, “ chúng cháu đã muốn tiếp tục học môn Chăm sóc Động vật Huyền bí , bác biết đấy” Hagrid lại khịt mũi thêm một lần nữa. Harry nghĩ rằng đã có vài cái hỉ mũi bay lên đám khoai tây và nghĩ thầm trong bụng là may mắn thay chúng không ở lại ăn bữa tối.

”Đúng là chúng cháu muốn mà” Hermione nói “ Nhưng không ai trong tụi cháu có thể sắp xếp được thời khóa biểu “

“Phải rồi “ Hagrid lặp lại.

Một cái gì đó rơi đánh phẹt và tất cả mọi người đều nhìn ra: Hermione kêu ré lên một tiếng và Ron trượt ra khỏi chỗ ngồi và vội vã chạy vòng qua cái bàn, tránh xa khỏi cái thùng lớn ở phía góc mà chúng vừa phát hiện ra. Nó đầy những thứ mà trông giống như những con giòi dài tới một foot, trắng, nhỏ dài, và đang quần quai

“Cái gì thế hả bác Hagrid? Harry hỏi, cố để nói với giọng thích thú hơn là ghê tởm nhưng cũng đặt ngay cái bánh xuống cùng lúc đó.

”Đó là những con giòi khổng lồ”, Hagrid nói.

“Và chúng sẽ trở thành ... ? Ron nói với vẻ lo sợ

“Chúng chẳng thành cái gì cả” Hagrid trả lời “ Ta bắt chúng để cho Aragog ăn “

Và như chẳng hề báo trước , bác bật khóc.

“Hagrid!” Hermione kêu lên, nhảy ra khỏi ghế và chạy vòng qua cạnh dài của bàn để tránh cái thùng giòi và đặt tay lên đôi vai rung rung của bác “Có chuyện gì vậy ạ ? “

“Nó .. nó .. “ Hagrid nấc lên, đôi mắt bác vẫn rùng rùng nước mắt dù đã bác đã lau đi lau lại bằng cái tạp dề. “ Aragog .. ta nghĩ là nó sắp chết rồi ..., Nó bị ốm từ hồi hè và mãi chẳng bình phục.. ta không rõ phải làm gì nếu nó ... nếu nó .. Chúng ta đã biết nhau quá lâu ... “

Hermione vỗ vỗ lên vai bác Hagrid, trông chẳng biết phải nói gì. Harry biết cô bé cảm thấy thế nào. Cậu đã biết Hagrid từng tặng một con rồng con ghê gớm một con thú nhồi bông, đã từng thấy bác hát ru những con bọ cạp khổng lồ với cái miệng hút đuôi chích, đã thấy bác cố gắng giải thích với ông anh khổng lồ dã man, nhưng có lẽ đây là điều khó hiểu nhất trong số những sở thích về quái vật của bác: một con nhện biết nói khổng lồ, Aragog, sống sâu trong Rừng Cấm mà Harry và Ron đã may mắn thoát ra được 4 năm trước đây.

“Liệu có ____ có điều gì chúng có thể làm không ?” Hermione hỏi, chẳng để ý đến vẻ nhăn nhó và những cái lắc đầu quầy quậy của Ron.

“ Ta không nghĩ vậy ,Hermione à”, Hagrid nấc lên, cổ ngăn dòng nước mắt trào ra “ Cả bảy nhện, gia đình của Aragog đang trở nên hơi kỳ lạ khi mà nó bị ốm, chúng trở nên hung hãn hơn...”

“Vâng, cháu nghĩ là tui cháu đã từng chứng kiến điều đó” Ron nói lầm rầm.

” Ta không nghĩ là bất cứ ai ngoài ta ra sẽ an toàn nếu đến gần chúng lúc này” Hagrid kết thúc với một cái xì mũi rõ mạnh lên cái tạp dề và nhìn lên “ Nhưng cảm ơn vì lời đề nghị Hermione , ... nó rất có ý nghĩa với ta lúc này ... “

Sau đó , không khí có vẻ nhẹ nhàng hơn một chút, mặc dù cả Harry và Ron không ai tỏ vẻ muốn đi bón những con giòi bự đó cho con nhện giết người khổng lồ, bác Hagrid dường như tự cho rằng chúng hẳn đã thích làm điều đó và trở lại là Hagrid như mọi khi.

“À , ta đã luôn biết là tụi bây sẽ khó mà nhồi ta và cái thời khóa biểu của tụi bây” bác nói cộc lốc và đổ thêm trà,” Ngay cả khi đã có cái Quay ngược thời gian ____ “

“Chúng cháu đã không thể làm thế được” Hermione nói “ Tụi cháu đã làm hồng sạch tất cả những cái Quay ngược thời gian của Bộ pháp thuật mùa hè trước. Nó đã được đăng trên Nhật báo Phù thủy. :

“À, vậy thì” Hagrid nói.” Chẳng có cách nào để tụi bây có thể ...Ta xin lỗi, ta đã, tui bay biết đấy____, ta đã lo lắng quá về Aragog.. and ta đã tự hỏi rằng liệu có phải Giáo sư Grubby Plank đã dạy dỗ ____”

Chỉ chờ đến lúc đó, cả ba đứa đã nói dối một cách chắc nịch rằng Giáo sư Grubby-Plank, người thay thế Hagrid một vài lần, là một giáo viên tệ như thế nào, đến nỗi khi chúng chào tạm biệt Hagrid, trông bác đã khá vui.

“Mình đói chết mất”, Harry nói khi cánh cửa đã đóng lại phía sau chúng và cả ba vội vàng đi qua khoảng sân đã tối và chẳng một bóng người. Cậu đã thổi cái bánh đá sau khi một tiếng crack khủng khiếp từ cái răng hàm. “ Và mình có buổi phạt với Snape tối này, sẽ có đủ thời gian cho bữa tối ..”

Khi mà cả ba đứa bước vào lâu đài, chúng thấy Cormac McLaggen đang đi vào Đại sảnh. Phải đến 2 lần nó mới đi qua được cái cửa, nó đâm sầm vào khung cửa lần đầu tiên. Ron chỉ cười ha hả và chạy lon ton và trong sảnh đằng sau McLaggen, nhưng Harry nắm lấy tay Hermione và giữ cô lại.

“Gì thế? “ Hermione nói với giọng phòng thủ,

” Cậu còn hỏi mình à, “ Harry nói thì thào, “McLaggen trông như đã bị iếm chú Mất hướng sáng nay. Và nó đứng ngay trước cậu “

Hermione đỏ mặt.

“Thôi được rồi, phải mình đã làm đấy” cô thì thầm. “ Nhưng cậu hẳn đã nghe nó nói về Ron và Ginny! Hơn nữa, nó tính khí rất thất thường, cậu đã thấy nó xử sự thế nào khi bị loại rồi đấy ____ cậu hẳn cũng chẳng muốn một đứa như thế trông đợi “

“Không” Harry đáp. “ Không , mình nghĩ đó là sự thật. Nhưng như vậy là không trung thực phải không ? Cậu là một Huỳnh Trường cơ mà ? “

“Thôi đi” Hermione vạch lại, Harry thì cười một cách mỉa mai.

“What are you two doing?” demanded Ron, reappearing in the doorway to the Great Hall and looking suspicious.

“Các cậu làm gì thế? “ Ron hỏi, xuất hiện trở lại ở cửa Đại sảnh và nhìn một cách ngờ vực.

“Chẳng có gì cả”, Harry và Hermione đồng thanh đáp, và chùng vội vã đi sau Ron. Cái mùi của bò nướng khiến bụng Harry sôi lên vì đói, nhưng khi chúng chỉ còn cách ba bước tới bàn Gryffindor thì Giáo Sư Slughorn xuất hiện trước mặt chúng , chắn đường.

”Harry , Harry , người mà tôi đang muốn gặp đây rồi!” ông cười , xoắn hai đầu cái ria mép móc câu, và phập phều cái bụng bự của mình. “Ta đang hi vọng được gặp con trước bữa tối! Con nghĩ thế nào về một

bữa tối ở chỗ của ta? Chúng ta có một bữa tiệc nhỏ, một vài những ngôi sao đang lên. Ta có McLaggen và Zabini, cô bé quyến rũ Melida Bobbin _ Ta không biết con có biết con bé đó không ? Gia đình nó sở hữu một dây chuyền các cửa hiệu thuốc_ và tất nhiên ta cũng mong là cô Granger cũng sẽ đến ủng hộ ta “

Slughorn hơi cúi người chào Hermione khi mà ông ngừng nói. Dường như là Ron chẳng hề có ở đó. Slughorn không hề để mắt đến Ron .

”Con không thể , Giáo Sư” Harry trả lời ngay tức khắc “ Con có buổi phạt với Giáo sư Snape”

“Ôi trời!” Slughorn nói, mặt ông xị xuống. “ Ta đã mong chờ vào con Harry ! Ừm giờ để ta nói một câu với Severus và sẽ giải thích trường hợp này. Ta chắc là ta sẽ có thể thuyết phục được anh ta hoãn buổi phạt này cho con. Phải ta sẽ gặp cả hai con sau.” Nói rồi ông vội vã bước ra khỏi Sân.

“Ông sẽ chẳng có cơ hội nào để thuyết phục Snape đây”, Harry nói, ngay khi Slughorn vừa khuất tai nghe. “ Buổi phạt đã bị hoãn một lần, Snape làm điều đó vì Dumbldore, chứ sẽ chẳng hoãn vì ai khác đâu”

“Mình ước là cậu có thể đi, mình chẳng muốn đến đó một mình! “ Hermione nói giọng lo lắng. Harry biết rằng cô bé đang nghĩ về McLaggen

”Mình ngờ rằng bạn sẽ phải đi một mình, Ginny có lẽ sẽ được mời nữa” Ron hục hoặc, có vẻ không vui vì bị bỏ đi bởi Slughorn.

Sau bữa ăn tối, chúng quay trở lại tháp Gryffindor. Phòng sinh hoạt chung chật cứng, vì hầu hết mọi người đều đã ăn xong bữa tối, nhưng chúng cố gắng để tìm một bàn trống và ngồi xuống, Ron, với tâm trạng không mấy vui vẻ từ khi gặp Slughorn, ngồi khoanh tay và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Hermione với lấy quyển báo Phù thủy Buổi tối, mà ai đó đã để lại trên ghế.

”Có gì mới không ? “ Harry hỏi.

”Không ...” Hermione đã mở tờ báo ra và đang nhanh chóng lướt qua những tờ báo bên trong.

“ Ô, nhìn nè Ron, cha cậu này, Ron ____ yên tâm đi cha cậu vẫn ổn!” cô phải nói thêm ngay vì Ron bắt đầu trông lo lắng. “ Họ chỉ nói rằng cha cậu đã đến nhà Malfoy.” “Lần tìm kiếm thứ hai này trong dinh cư của Tử THẦN THỰC Tử không có vẻ có một kết quả gì. Arthur Weasley của phòng Điều tra và Tịch Thu Lỗi Chứ và Vật Phòng Thân Giả Mạo nói rằng đội của ông đã làm việc dựa vào một nguồn tin tin cậy “

“Của mình đấy!” Harry nói. “ Mình đã bảo với bác tại ngã tư Vua về Malfoy và cái vật mà nó cố bảo Borgin sửa chữa hộ! Nếu vật đó chẳng ở nhà của chúng, thì hẳn là nó đã mang nó đến trường Hogwarts với nó rồi ____”

”Nhưng làm sao mà nó có thể làm việc đó được, Harry ?” Hermione nói, đặt tờ báo xuống với một cái nhìn ngạc nhiên. “Chúng ta đã bị dò xét khi chúng ta đến phải không ? “

”Cậu đã bị à ? “ Harry nói, ngả người về phía sau “ Mình thì không !”

“Ah, không, tất nhiên là cậu đã không bị , mình quên à cậu bị muộn... Và Filch dò soát hết mọi người với cái Dò tìm đồ Bí Mật khi chúng tớ vào cửa. Bất kỳ một vật Hắc ám nào đều đã bị tìm thấy, và mình biết là Crabbe có cái đầu bé tẹo bị tịch thu mất rồi. Nên cậu thấy đấy, Malfoy không thể đã mang cái gì nguy hiểm vào. “

Trong một giây thoáng qua bị chặn họng, Harry đã ngấm Ginny Weasley chơi với con Arnold một lúc trước khi nhìn ra cách đáp trả lại

“ Hẳn là ai đó đã gửi đến cho nó bằng cú” Harry nói “mẹ nó hoặc ai đó”

“Tất cả các con cú đều bị kiểm tra”. Hermione đáp “Filch nói với bọn mình rằng ông ấy sẽ thọc cái Dò tìm Bí mật vào bất cứ nơi đâu mà ông ta có thể với tới “

Thực sự Harry bị chặn đứng lần này, chẳng còn biết nói gì. Có vẻ không có một cách nào Malfoy đã có thể mang một vật Hắc ám nguy hiểm nào vào trường. Nó nhìn vào Ron, đang ngồi khoanh tay và nhìn chăm chăm vào Lavender, hi vọng.

“Cậu có nghĩ đến cách nào mà Malfoy ____ ? “

”Thôi đi Harry . “ Ron nói.

”Nghe này, đó chẳng phải lỗi của mình mà Slughorn mời Hermione và mình tới bữa tiệc đó dẫn đó, chẳng ai trong tụi mình muốn đi cả, cậu biết đấy!” Harry nói giọng bắt đầu bực bội.

”Ồ vì mình chẳng được mời tới bữa tiệc nào cả” Ron nói và đứng dậy “ nên tốt hơn là mình đi ngủ đây”.

Nó chạy ào qua cửa vào phòng ký túc xá nam, khiến Harry và Hermione nhìn chăm chăm theo sau.

“Harry ?” Demelza Robins, cô bé Truy thủ mới bỗng nhiên xuất hiện sau vai cậu “ Mình có một tin nhắn dành cho cậu “

”Từ GS Slughorn ?” Harry hỏi, ngồi nhồm dậy đầy hi vọng.

“ Không từ GS Snape” Demelza nói. Tim Harry se lại “Thầy nói rằng cậu sẽ phải đến phòng của ông và lúc 8 30 tối nay cho buổi phạt , bất kể bao nhiêu bữa tiệc cậu được mời tới. Và thầy muốn cậu phân loại những con sâu tốt với xấu để dùng ôn độc dược, và không nhất thiết phải mang găng tay bảo vệ”

“Ừ “ Harry nói mặt cau có “ Cảm ơn nhiều, Demelza “

12. Chương 12

Bạc & Ngọc mắt mèo

Cụ Dumbledore đang ở đâu, và đang làm gì cơ chứ?

Harry chỉ thoáng thấy thầy hiệu trưởng vào 2 lần trong vài tuần tiếp theo. Cụ ít khi xuất hiện trong các bữa ăn như trước, và Harry chắc chắn Hermione đã đúng khi nghĩ rằng cụ rời khỏi trường nhiều ngày trong mỗi lần. Cụ Dumbledore đã quên mất cụ fải dạy các bài học cho Harry ư? Cụ đã nói rằng các bài học đó sẽ đưa đến một điều gì đó có liên quan tới lời tiên tri; Harry đã cảm thấy như mình đang được bênh vực, an ủi, và bây giờ thì nó lại hơi hơi có cảm giác đang bị bỏ rơi.

Giữa tháng tám có chuyến đi đầu tiên của học kỳ đến Hogsmeade. Harry đã tự hỏi ko biết những chuyến đi này có vẫn được cho phép hay ko, khi mà các biện pháp an ninh đang ngày một được thắt chặt xung quanh trường, nhưng nó rất mừng khi biết tụi nó vẫn được đi; được ra khỏi lâu đài vài tiếng đồng hồ luôn luôn tuyệt vời.

Harry dậy sớm vào buổi sáng của chuyến đi- bầu trời có dấu hiệu giông bão, và giết thời gian cho tới bữa ăn sáng bằng cách đọc bản sao cuốn Pha chế độc dược cao cấp của nó. Nó ko hay nằm trên giường mà đọc sách giáo khoa; cái việc đó, như Ron đã nói rất đúng, đối với tất cả mọi người đều là không đáng hoàng, ngoại trừ Hermione, người đơn giản là lạ lùng theo kiểu đó. Harry cảm thấy, mặc dù vậy, bản sao cuốn “Pha chế độc dược cao cấp” của “Hoàng tử lai” khó mà đạt được tiêu chuẩn của một cuốn sách giáo khoa. Harry càng miệt mài vào cuốn sách, nó càng nhận ra có nhiều thứ như thế nào trong đó, ko chỉ là những lời mách nước viết tay hay các cách làm tắt để chế độc dược, những thứ đã cho Harry một tiếng tăm rực rỡ với giáo sư Slughorn, mà còn có các bùa chú nho nhỏ giàu tưởng tượng được viết nguệch ngoạc ở bên lề, những cái Harry chắc rằng, xét qua những dấu gạch xóa và những vết sửa, là do vị Hoàng tử đó tự sáng tác ra.

Harry đã thử một số thần chú do tự Hoàng tử chế . Có một loại bùa làm ẩy cái móng chân mọc ra nhanh đến đáng lo ngại (nó thử cái này lên Crabbe trong hành lang và thu được một kết quả hết sức thú vị); một câu thần chú làm dính chặt lưỡi vào vòm miệng (nó đã ếm 2 lần một cách rất đáng khen lên Argus Filch mà lão này chẳng ngờ vực gì cả);và, có lẽ, cái hữu dụng nhất trong số đó là Muffliato, 1 thần chú làm đầy lỗ tai của bất kỳ người nào ở gần đó với những tiếng vù vù ko xác định được, nhờ đó những cuộc nói chuyện dài dòng có thể được tiến hành trong lớp mà ko lo bị nghe lén. Người duy nhất ko thấy những bùa phép này vui ở chỗ nào là Hermione, cô bé luôn giữ thái độ ko tán thành cứng rắn từ đầu đến cuối và từ chối ko nói gì hết nếu Harry xài bùa Muffliato lên bất kỳ người nào xung quanh.

Ngồi trên giường, Harry nghiêng cuốn sách qua một bên để xem xét kỹ hơn những chỉ dẫn nguệch ngoạc của một loại thần chú hình như đã gây rắc rối gì đó cho “Hoàng tử”. Có rất nhiều vết gạch xóa và sửa chữa, nhưng cuối cùng, bị nhét vô một góc của trang giấy là một dòng chữ vội vàng:

Levicorpus (nvbl)

Trong khi những cơn gió và mưa tuyết đập ko ngớt vào các ô cửa sổ, còn Neville thì ngáy ầm ĩ, Harry nhìn chăm chăm vào mấy chữ trong ngoặc. Nvbl*...chắc phải nghĩa là “ko phát ra tiếng nói”(*nonverbal). Harry hơi nghi ngờ ko biết nó có thực hiện được câu thần chú đặc biệt này ko; nó vẫn còn gặp khó khăn với những bùa chú ko dùng tiếng nói, điều mà lão Snape đã nhanh chóng chỉ trích vào mỗi và mọi buổi học trong lớp Phòng chống nghệ thuật hắc ám. Mặt khác, “Hoàng tử” đã chứng tỏ mình là một giáo viên có hiệu quả hơn Snape rất nhiều cho tới lúc này. Không chĩa dũa phép vào thứ nào cụ thể cả, Harry phẩy nhẹ nó theo hướng đi lên và hô “levicorpus” trong đầu. “Aaaaaaargh!”

Một ánh chớp lóe lên và căn phòng bỗng đầy tiếng nói: tất cả mọi người đều thức giấc và Ron thì hét lên. Harry kinh hoàng quăng cuốn “Pha chế độc được cao cấp” lên trời; Ron đang lộn ngược đầu treo lủng lẳng giữa không khí như thể một cái móc vô hình đã nhắc bổng nó lên ở mức cá chân

“Xin lỗi”- Harry la, trong khi Dean và Seamus thì rống lên cười, và Neville ngồi dậy dưới sàn nhà sau khi đã bị té lăn khỏi giường. “Chờ chút- mình sẽ cho bồ xuống-”

Harry mò mẫm tìm cuốn độc được và cuống quýt lật các trang trong cơn hoảng loạn, cố tìm trang đúng; cuối cùng thì nó cũng tìm ra và cố đọc cho được cái từ lí nhí bên dưới câu thần chú. Cầu trời đây đúng là câu thần chú giải hóa, Harry đọc “Liberacorpus!” trong đầu với tất cả sức lực của nó. Một ánh chớp khác lóe lên, và Ron rớt xuống thành một đồng lên tấm nệm của nó.

“Xin lỗi”- Harry lặp lại yếu ớt, trong lúc Dean và Seamus tiếp tục ầm lên cười.

“Mai,”- Ron nói giọng như bị ghen, “Mình khoái bồ đặt đồng hồ báo thức hơn”

Sau khi tụi nó đã thay quần áo, nhồi nhét khắp người với những cái áo ấm đan bằng tay của bà Weasley, mang theo áo choàng, khăn quàng cổ và găng tay thì cú sốc của Ron đã giảm bớt và nó quả quyết là câu thần chú mới của Harry cực kỳ vui nhộn; quá vui nhộn thật sự, nên nó ko bỏ phí chút thời gian nào để thết đãi Hermione = câu chuyện lúc này lúc tụi nó ngồi ăn sáng.

“...và sau đó một ánh chớp khác lóe lên, và mình rớt xuống giường lần nữa”- Ron nhe răng cười, tự thưởng mình bằng món xúc xích.

Hermione ko thèm nở đến lấy một nụ cười trong suốt câu chuyện, và bây giờ thì quay

nét mặt lạnh lùng ko đồng tình về phía Harry

“Câu thần chú đó, có khả năng nào, lại là 1 câu nữa trong cuốn độc được của bồ ko, Harry?”- cô bé hỏi

Harry nhả mặt với cô bé:

“Bồ luôn nhảy ngay tới kết luận tệ hại nhất vậy hả?”

“phải ko?”

“Ờ...đúng là vậy, nhưng rồi sao?”

“vậy là bồ chỉ định kiểm tra một câu thần chú chưa biết, được viết bằng tay và xem coi cái gì xảy ra hả?”

“tại sao lại có vấn đề nếu nó viết bằng tay?”Harry nói, khoái việc ko phải trả lời phần còn lại của câu hỏi hơn.

“tại vì chắc chắn nó ko được Bộ pháp thuật cho phép”, Hermione nói. “vớ lại,” cô bé thêm vào, khi thấy Harry và Ron tròn mắt lên, “bởi vì mình bắt đầu nghĩ rằng nhân vật Hoàng tử này hơi bị lảm nhảm nhiều kể”

Cả Harry và Ron đều hét lên để ngăn ko cho cô bé nói ngay lập tức.

“Đó chỉ là một trò đùa mà!”, Ron vừa nói vừa đỏ xớt cà chua nắm lên món xúc xích của nó. “Chỉ để cười, Hermione, có vậy thôi!”

“bằng cách treo ngược người ta lên lưng lẳng chỗ mắt cá chân?” Hermione nói. “Ai lại để thời gian và công sức vô việc làm ra những bữa chú kiểu đó?”

“Fred và George”-Ron nói, nhún vai- “ và..ơ..”

“Ba mình”-Harry nói- Nó vừa mới nhớ ra.

“cái gì?”, Ron và Hermione cùng hỏi.

“ba mình từng xài câu thần chú này”, Harry nói “mình, à, thầy Lupin nói với mình”

Phần cuối đó ko đúng; thật ra Harry đã từng thấy ba nó sử dụng câu thần chú để ếm Snape, nhưng nó chưa hề kể với Ron và Hermione về chuyến đi đặc biệt của nó vào Chậu tưởng ký. Bây giờ, mặc dù vậy, một khả năng bỗng xuất hiện trong đầu Harry. Có khi nào Hoàng tử máu lai chính là...?

“có thể cha cậu đã sử dụng nó, Harry à,” Hermione nói, “nhưng ông ấy ko phải là người duy nhất. Chúng ta từng thấy cả một bọn người xài nó, có lẽ mấy bồ quên mất rồi. Treo người ta lủng lẳng trong ko khí. Làm cho họ trôi lênh bênh, tê cóng và ko phản kháng được”

Harry nhìn chăm chăm vào cô bé. Với một cảm giác nôn nao, nó cũng đã nhớ ra hành động của bọn tử thần thực tử ở cúp Quidditch thế giới. Ron vớt vát giúp nó.

“Cái đó khác mà”, Ron nói mạnh mẽ. “Mấy kẻ đó lạm dụng nó. Harry và cha bồ ấy chỉ muốn một chuyện đùa thôi. Tại bồ ko thích vị Hoàng tử đó, Hermione,” nó thêm vào, đưa miếng xúc xích đến trước mặt cô bé nghiêm nghị, “tại vì người đó giỏi môn Độc được hơn bồ-”

“không liên quan gì tới chuyện đó cả!” Hermione nói, hai má ửng đỏ. “Tôi chỉ nghĩ thật là vô trách nhiệm khi thực hiện bữa chú mà bồ còn không biết nó sẽ làm gì, và hãy ngừng nói về “Hoàng tử” như thể đó là một tước vị của hân, tôi cá đó chỉ là một cái nickname ngu ngốc, và ko có vẻ gì hân là một người tốt đối với tôi cả!”

“Mình ko biết bồ lấy cách hiểu đó ở đâu ra”, Harry giận dữ. “Nếu ông ấy là một Tử thần thực tử tiềm tàng đi, thì ông ta đâu có khoe khoang về chuyện là một phù thủy lai như vậy chứ?”

Khi nó nói vậy, Harry nhớ ra cha nó là một phù thủy thuần chủng, nhưng nó vội đẩy suy nghĩ đó ra khỏi đầu; nó sẽ nghĩ về chuyện đó sau...

“Bọn Tử thần thực tử ko thể đều là thuần chủng cả, ko còn sót lại đủ phù thủy thuần chủng đâu,”- Hermione cứng đầu nói. “Mình tin rằng đa số trong bọn chúng chỉ giả vờ là thuần chủng. Chỉ có những người sinh ra từ gia đình Muggle là bị ghét, tụi nó sẽ khoái lắm nếu bồ và Ron nhập bọn.”

“Bọn đó ko thể nào để mình trở thành Tử thần thực tử!”- Ron căm phẫn nói, một miếng xúc xích bay ra khỏi cái nĩa nó đang khua khua trước mặt Hermione và rớt trúng vào trán của Ernie Macmillan - Cả nhà mình đã phản bội dòng giống! Đối với bọn Tử thần thực tử thì vụ đó cũng tệ hại y như sinh ra trong 1 gia đình Muggle thôi”

“và tụi nó sẽ khoái có mình lắm,”- Harry mỉa mai nói. “Tụi tôi sẽ là những người bạn tâm đầu ý hợp nhất nếu họ ko cứ cố mà giết tôi như vậy.”

Câu này làm Ron bật cười. Ngay cả Hermione cũng nhe một nụ cười miễn cưỡng. Một sự làm xao nhãng xuất hiện trong hình dáng của Ginny.

“Ê, Harry. Em phải đưa anh cái này.”

Đó là một cuộn giấy da có tên Harry được viết ở trên bằng một nét chữ mảnh dẽ, nghiêng nghiêng quen thuộc.

“cảm ơn, Ginny...đó là buổi học với cụ Dumbledore kế tiếp!”-Harry nói với Ron và Hermione, mở cuộn giấy da ra và đọc nhanh nội dung bên trong. “vào chiều thứ 2!”. Nó đột nhiên thấy nhẹ nhõm và vui mừng biết bao. “Có muốn đi Hogsmead với bọn mình ko. Ginny?”- nó hỏi.

“Em sẽ đi với Dean –gặp mọi người ở đó nhé”, cô bé trả lời, vẫy tay chào chúng rồi đi.

Lão Filch đứng chỗ cây sồi ở cửa trước như thường lệ, đánh dấu tên những người được cho phép tới Hogsmead. Qui trình đó còn kéo dài hơn mọi khi vì Filch kiểm tra mỗi người đến 3 lần với cái Cẩm biến bí mật của lão.

“Có vấn đề gì nếu chúng tôi chuyển lậu đồ vật Hắc ám ra ngoài chứ?”- Ron hỏi, nhìn trừng trừng cái Cẩm biến bí mật ôm dài một cách e dè.”Rõ ràng ông nên kiểm tra những thứ bọn tôi mang về kìa!”

Sự láo xược này ban thêm cho nó vài cú thọc bất thành linh của cái Cẩm biến. Đến khi đã bước ra ngoài trời với những cơn gió và làn mưa tuyết, nó vẫn còn nhăn nhó bực mình.

Chuyến đi bộ vào làng Hogsmead ko thú vị chút nào. Harry kéo khăn quàng phủ hết phần dưới khuôn mặt; phần mặt để lộ ngay sau đó trở nên vừa buốt vừa tê cóng. Con đường vào làng đầy những học sinh chụm đầu vào nhau trước những cơn gió buốt giá. Nhiều hơn một lần Harry đã tự hỏi ko biết có phải bây giờ mà ở trong Phòng sinh hoạt chung ấm áp thì sẽ dễ chịu hơn ko, và khi cuối cùng bọn chúng cũng tới được Hogsmead và thấy rằng Tiệm giỡn Zonko đã bị bít kín bằng ván, Harry coi đó là sự xác nhận chuyến đi này sẽ ko hề vui vẻ. Ron chỉ, với một bàn tay đeo găng dày sụ, vào tiệm Công tước mật, nơi đã độ lượng mở cửa, còn Harry và Hermione thì lảo đảo theo bước chân nó đi vào cái tiệm đông đúc khách hàng.

“Cảm ơn chúa”, Ron run lập cập khi bọn chúng đã được bao kín bởi không khí ấm áp đầy mùi kẹo bơ cứng. “Ồ đây nguyên buổi chiều luôn đi hén.”

“Harry, con trai!”- một giọng nói oang oang từ đằng sau tụi nó.

“Thôi rồi,” Harry lẩm bẩm. Ba đưa nó quay lại và nhìn thấy giáo sư Slughorn, ông đội một cái nón lông thú to khổng khiếp và mặc chiếc áo bành tô với cổ áo cũng bằng lông thú cho hợp, tay giữ chặt một túi xách to đầy những quả dưa bọ đường kính, và chiêm đóng ít nhất là một phần tư cái tiệm.

“Harry, con đã bỏ lỡ ít nhất là 3 bữa tối nho nhỏ với ta rồi đấy!” thầy Slughorn nói, thân ái thúc cho nó một cái vào ngực. “vậy ko được, con trai ạ,ta quyết tâm có được con. Cô Granger cũng thích những bữa tối, phải ko?”

“Dạ,” Hermione tuyệt vọng nói, “ơ, nó thật là...”

“vậy sao lại ko tới, Harry?” Slughorn hỏi

“Ồ, con phải tập Quiddich, thưa thầy”, Harry nói, nó thật sự đã lên lịch các buổi tập cứ mỗi lần Slughorn gửi tới nó tấm thiệp mời be bé, tô điểm bằng ruy băng tím đỏ. Chiến lược này có nghĩa Ron sẽ ko bị bỏ rơi, và tụi nó thường sẽ có một trận cười đã đời với Ginny, tưởng tượng ra cảnh Hermione bị kẹp giữa McLaggen và Zabini.

“Ồ, ta tất nhiên là mong con sẽ thắng trận đấu đầu tiên sau tất cả sự luyện tập vất vả như vậy!”-Slughorn nói- “Nhưng một chút giải trí ko làm ai bị thương đâu. Coi, tối thứ Hai thế nào, con ko thể nào muốn tập trong thời tiết như vậy...”

“Con ko được, thưa giáo sư. Con có-ah- một cái hẹn với giáo sư Dumbledore chiều hôm đó rồi.”

“Lại ko may nữa!”- Slughorn xúc động la lên.”A, thôi vậy...trò ko trốn tôi mãi được đâu, Harry à!”

Với một cái vẫy tay như của ông hoàng, ông đi lạch bạch ra khỏi cửa hàng, ko thèm để ý đến Ron như thể nó là một Chùm gián trưng bày.

“Mình không tin được là bỏ lại thoát một lần nữa”- Hermione nói, lắc đầu. “bồ biết đấy, nó ko tệ dữ vậy đâu...thậm chí đôi khi còn khá vui nữa kìa...”. Nhưng sau đó cô bé trông thấy vẻ mặt của Ron. “ồ, coi kìa, họ có cả loại bút lông đường xa xỉ đó – mấy cái đó chắc là mới nhất!”

Mừng là Hermione đã thay đổi chủ đề, Harry tỏ ra khoái mấy cái bút lông đường ngoại cỡ hơn nó bình thường sẽ làm nhiều lắm, nhưng Ron thì tiếp tục trông buồn bực và chỉ nhún vai khi Hermione hỏi nó muốn đi đâu tiếp theo.

“Tối tiệm Ba cây chổi đi”- Harry nói-“ ở đó sẽ ấm”

Tụi nó lại bọc mấy chiếc khăn quàng lên đến mặt và đi ra khỏi tiệm kẹo. Sau hơi ẩm ngọt ngào của Công tước mật, mấy cơn gió buốt giá trên mặt tụi nhỏ cứ tựa như những lưỡi dao. Đường ko đông lắm. Ko ai nấn ná mà trò chuyện, chỉ chăm chú rảo chân nhanh đến chỗ dừng chân. Trường hợp ngoại lệ duy nhất là 2 người đàn ông ở phía trước tụi nó một chút xíu, đứng ngay trước cửa quán Ba cây chổi. Một người rất cao và gầy; Nheo mắt nhìn qua cặp kính đã được mưa tẩy rửa của nó, Harry nhận ra đó là người chủ một quán rượu khác của Hogsmead, quán Đầu Heo. Khi Harry, Ron và Hermione đã đến gần hơn, người chủ quán đó tấn lại cổ áo khoác chặt hơn và bước đi, để lại người đàn ông thấp bé đang lẩn mò cái gì đó trong cánh tay. Tụi nó chỉ còn cách người đó vài bước chân và Harry bỗng nhận ra gã ta là ai.

“Mundungus!”

Gã đàn ông mập lùn, chân vòng kiềng với mái tóc đỏ dài lộn xộn nhảy dựng lên và làm rớt cái vali cũ kỹ, cái đó tung ra, làm lộ ra những thứ trông như là toàn bộ nội dung của một cái cửa sổ cửa hàng đồ phé thải.

“ô, 'hào, 'Arry”- Mundungus Fletcher nói, với một sự cố gắng làm ra vẻ thoải mái ko thuyết phục chút nào. “ờ, đừng để tôi làm lỡ công chuyện của cậu ”

Và gã tiếp tục quờ quạng trên mặt đất tìm mấy thứ đồ từ chiếc vali với một vẻ khao khát được cuốn gói khỏi chỗ đó ngay lập tức.

“ông đang bán mấy thứ này hả?”-Harry hỏi, nhìn Mudungus chớp lấy một số thứ trông thật bụi bặm dơ dáy

“a, ờ, phải kiểm ăn lần hồi mừ,” Mundungus bỗng hét. “Trả cái đó!”

Ron đã cúi xuống và nhặt lên thứ gì bằng bạc.

“Chờ đã,” Ron nói chậm rãi, “Cái này nhìn quen quen...”

“Cảm ơn!”Mundungus nói, vồ lấy một cái cốc ra khỏi tay Ron và nhét nó vô lại chiếc vali.”A, gặp mấy cậu sau – ahhhhh!”

Harry đã nắm cổ Mundungus dồn vô góc tường của quán. Một tay nắm chặt gã, nó rút dũa phép ra.

“Harry!” Hermione ré lên.

“ông chôm cái đó từ nhà chú Sirius!”, Harry nói, mũi nó gần như chạm mũi Mundungus và nó hít vào mùi thuốc lá cũ và rượu mạnh rất khó chịu. “Nó có huy hiệu của dòng họ Black ở trên.”

“tui...không có... gì... ?” gã lắp bắp, mặt dần dần chuyển sang tím.

“ông đã làm gì chứ, trở về vào cái đêm chú ấy chết và lấy đi hết mọi thứ hả?”-Harry gầm lên.

“tui...kh..ông!”

“trả đây!”

“Harry, bỏ không được!” –hermione la lên, còn Mudungus thì xanh mét luôn.

Một tiếng nổ vang lên, và Harry thấy tay nó trượt khỏi cổ họng Mundungus. Hồn hển thổ phỉ phỉ, Mundungus túm lấy cái vali đã rớt, và-CRACK- gã dộn thổ mất.

Harry lấy giọng to hét cỡ mà rửa, quay qua lập tức và thấy Mundungus đã biến mất.

“quay lại! Đồ ăn trộm!”

“chẳng làm được gì đâu, Harry”. Tonks hiện ra từ lúc nào, mái tóc xỉn màu ướt đầm mưa tuyết.

“bây giờ chắc Mundungus tới tận Luân Đôn rồi. La hét cũng ko được gì”

“hắn ăn trộm đồ của chú Sirius. Ăn trộm!”

“cho dù vậy,”_Tonk nói, vẻ như hoàn toàn ko bị thông tin này làm phiền tí nào, “mấy em nên vào trong quán thì đỡ lạnh hơn”

Cô nhìn tụi nó đi qua cánh cửa quán Ba cây chổi. Vừa vào được bên trong, Harry tức khắc nổ ra: “Hắn ta ăn trộm đồ của chú Sirius !!!”

“Mình biết, Harry à, nhưng đừng có la, mọi người nhìn kia”-Hermione thầm thì “Tối ngồi xuống đây, mình lấy đồ uống cho!”

Harry vẫn còn nổi giận đến bốc khói luôn lúc Hermione quay lại bàn vài phút sau đó với 3 chai bia bơ.

“bộ Hội ko quản lý được cha đó hả?”_harry thì thầm với 2 đứa bạn giận dữ.

“bộ họ không thể ít nhất là ngừng chả chôm chia hết mọi thứ ko bị đóng chặt vào tường trong Sở chỉ huy sao?”

“suyt!”_Hermione liều mạng nói, nhìn quanh để chắc rằng ko ai đang nghe được; có 2 gã phù thủy ngồi cạnh một gã đang nhìn Harry với vẻ khoái chí lắm, còn Zabini thì đang thờ thẩn cạnh một cây cột ko xa tụi nó lắm. “Harry, nếu là mình mình cũng bực lắm, mình biết hắn đang chôm đồ của bồ”

Harry tổng bia bơ vô miệng; nó đã nhất thời quên mất là bây giờ nó sở hữu căn nhà số 12, quảng trường Grimmauld.

“ừ, đó là đồ của mình”_nó nói. “hèn gì lão ko khoái chút nào khi thấy mình. Dù sao thì mình cũng sẽ kể với cụ Dumbledore vụ này, thầy là người duy nhất lão biết sợ”

“ý hay đó”- Hermione thầm thì, rõ ràng là vừa lòng khi thấy Harry đã bình tĩnh lại. “Ron, bồ nhìn gì dữ vậy?”

“Ko có gì”_Ron nói, nhanh nhẩu rời mắt khỏi quầy bar, nhưng Harry biết ngay nó đang cố bắt gặp ánh mắt của bà chủ quán có thân hình hấp dẫn, bà Rosmerta, người mà Ron khoái từ lâu.

“Mình biết “ko có gì” là cái lưng của kẻ đang lấy thêm mấy chai whisky lửa kia.” –Hermione gắt gỏng.

Ron phớt lờ sự châm chọc này; nhấm nháp ly bia bơ của nó; rõ ràng nó coi đó là một sự im lặng đáng nể. Harry nghĩ về chú Sirius, và, gì chẳng nữa, thì chú ấy cũng đã ghét mấy cái cốc bạc đó như thế nào. Hermione đập tay liên tục lên mặt bàn, ánh mắt rực lửa nhìn Ron và bà chủ tiệm. Harry vừa uống hết giọt cuối cùng trong chai của nó thì cô bé lên tiếng. “Vây thì mình ngừng ở đây và trở về trường nhé?”

Hai đứa kia gật đầu; chuyển đi chẳng vui vẻ gì và thời tiết đang càng lúc càng tệ hại nếu chúng cứ nấn ná. Một lần nữa, cả bọn khoác áo chặt hơn, chỉnh lại mấy cái khăn quàng, theo bước Katie Bell và một người bạn ra khỏi quán, đi lên đường Lớn. Suy nghĩ của Harry lại lang thang về Ginny khi bọn chúng lê bước qua những đồng tuyết đóng băng trên đường về Hogwarts. Tụi nó ko gặp cô bé, chắc chắn là, Harry nghĩ, bởi vì cô và Dean đang ngồi với nhau riêng tư ấm áp trong Tiệm trà Puddifoot, nơi thường xuyên lui tới của những cặp tình nhân hạnh phúc. Nổi cáu, nó cúi đầu tránh những cơn mưa tuyết xoáy tít và tiếp tục khó nhọc lê bước.

Một lúc sau, Harry bắt đầu nhận thấy giọng nói của Katie Bell và bạn chị ấy, đang vọng tới chỗ chúng nó trong gió, đã trở nên chói tai và âm ỉ hơn. Harry liếc nhìn hình dáng ko rõ của họ. Hai cô gái đang tranh cãi về cái gì đó Katie đang cầm trong tay. “Ko liên quan gì tới chuyện đó, Leanne!”-Harry nghe Katie nói.

Họ rẽ vào một con hẻm nhỏ; tuyết rơi dày và nhanh, làm mất kính của Harry mờ đi. Nó vừa đưa bàn tay đeo găng lên lau kính thì Leanne bỗng chụp lấy cái gói Katie đang cầm; Katie giật lại và cái gói liền rớt xuống đất.

Ngay lập tức, Katie bay lên trời, ko giống như Ron đã làm, lơ lửng khôì hài nhờ mất cá chân, mà rất duyên dáng. Hai tay cô dang rộng, như thể sắp bay thật sự vậy. Dù vậy có cái gì không ổn ở đây, một điều gì đó kỳ quái... Tóc cô quật đập tứ tung quanh người bởi trận gió mạnh, nhưng đôi mắt cô bé nhắm nghiền và khuôn mặt ko biểu lộ cảm xúc gì cả. Harry, Ron, Hermione và Leanne đều ngừng cả lại, ngấm nhìn.

Rồi, khi cách mặt đất 6 feet, Katie phát ra một tiếng thét kinh hoàng. Đôi mắt cô bé bừng mở, nhưng bất kể cô thấy cái gì, hay bất kể cô đã cảm thấy như thế nào, rõ ràng đều đã làm cô đau đớn. Cô chỉ la hét và la hét; Leanne cũng bắt đầu la hét vátúm lấy mất cá chân của Katie, cố mang cô bé xuống đất trở lại. Harry, Ron và Hermione lao nhanh đến giúp đỡ, nhưng khi chúng nắm được chân Katie thì cô bé rớt xuống đầu tụi nó; Harry và Ron chụp được cô bé nhưng cô lại lặn lộn dữ quá làm 2 đứa nó ko giữ được. Thay vì vậy, chúng hạ cô bé xuống mặt đất, cô quẫy đạp và la hét, hình như ko nhận ra được bọn chúng.

Harry nhìn xung quanh; Cảnh vật vắng hoe.

“ở đây đi!”_harry hét với đám bạn trong tiếng gió rít. “Mình đi tìm người giúp.”

Nó bắt đầu chạy nước rút về phía trường. Nó chưa từng thấy ai hành động như Katie lúc này nên ko thể nghĩ ra cái gì đã làm ra vậy. Nó xoay người chạy vào ngã rẽ của con đường và đụng một cái rầm với cái quái gì đó giống như một con gấu khổng lồ đang đứng.

“Hagrid!”- harry hồn hển nói, tự gỡ mình ra khỏi cái hàng rào nó mới rơi vào.

“Har..ry!”_ Hagrid nói, tuyết dính đầy lông mày và bộ râu, lão mặc một cái áo bờm xồm vĩ đại bằng da hải ly. “..ối thăm Grawp zìa,..ó khê lăm, con kh..ỏi..”

“Bác Hagrid, có người bị thương ở đằng kia, hay là bị nguyên, hay là cái gì đó...”

“Hả?”, Hagrid cúi xuống để nghe được Harry trong tiếng gió dữ dội.

“Có người bị ếm bùa!”- Harry gầm lên.

“bị ếm hả? Ai?...ko phải Ron hay Hermione chứ?”

“ko phải...Katie Bell- đường này!”

Họ cùng chạy trở lại con đường đó và ko mất chút thời gian nào để tìm thấy cái nhóm nhỏ xung quanh Katie, cô bé vẫn lẫn lộn và la hét trên mặt đất; Ron, Hermione và Leanne đều đang cố làm cho cô bé yên lặng.

“Quay lại!”-Hagrid hét lên-“Để ta coi thử!”

“Cái gì đó xảy ra với cậu ấy”_Leanne nức nở- “Tôi ko biết...”

Hagrid trừng mắt nhìn Katie trong khoảng một giây, rồi ko thềm nói gì, cúi xuống bế cô bé vào tay, chạy thẳng về phía tòa lâu đài. Chỉ trong vài giây, tiếng hét lạnh lạnh của Katie tắt dần và âm thanh duy nhất còn lại là những tiếng gào thét của gió.

Hermione chạy vội đến cô bạn đang khóc tím tím của Katie và choàng một tay qua cô gái.

“Chị là Leanne, phải ko?”

Cô ta gật đầu.

“Việc đó xảy ra hoàn toàn bất ngờ, hay...?”

“Lúc đó cái gói đó rách ra” Leanne nức nở nói, chỉ tay vào gói giấy màu nâu ướt đầm đang nằm trên mặt đất, lúc này đã rách làm 2 để lộ ánh sáng xanh lấp lánh. Ron cúi xuống, thò tay ra, nhưng Harry nắm chặt cánh tay nó và kéo nó trở lại.

“Đừng đụng vào!”. Nó cúi xuống, thấy được một cái dây chuyền bằng ngọc mắt mèo lộng lẫy lòi ra khỏi đồng giấy.

“Mình đã thấy cái này trước đây rồi!”_Harry nói, chăm chú nhìn vật đó. “Nó được trưng bày trong tiệm Borgin và Burkes từ nhiều năm trước. Cái nhãn nói là nó bị nguyên. Chắc chắn là Katie đã chạm vào nó.” Harry nhìn lên Leanne, bây giờ bắt đầu run rẩy ko ngăn nổi luôn. “Làm sao mà Katie có được cái này?”

“Oi, đó là điều tui tui đang cãi nhau đấy. Cậu ấy quay ra từ phòng tắm tiệm Ba cây chổi và tay cầm cái này, nói nó là một sự ngạc nhiên cho ai đó ở Hogwarts mà cậu ấy sẽ phải trao cho. Lúc nói vậy cậu ấy trông kỳ lạ lắm. Oi, ôi, không! Mình cá là cậu ấy đã bị ếm bùa Điều khiển mà mình lại ko nhận ra!”

Leanne lại chịu thêm một đợt run rẩy và nức nở nữa. Hermione nhẹ nhàng vỗ vai cô bé.

“Chị ấy ko nói ai đưa cái đó cho chỉ hả, Leanne?”

“Không, cậu ấy ko chịu nói... rồi mình nói cậu ấy thật ngu ngốc và đừng mang thứ đó vào trường, nhưng cậu ấy ko chịu, nên mình giựt lấy cái đó—và—và...”

Leanne thốt ra một tiếng rên thất vọng.

“thôi tụi mình về trường đi” Hermione nói, một tay vẫn choàng qua vai Leanne “Tụi mình sẽ biết chị ấy ra sao rồi. Đi nào...”

Harry chần chờ một lúc, sau đó tháo chiếc khăn quàng cổ quanh mặt ra và, mặt kệ Ron thở hổn hển, cẩn thận bọc chiếc dây chuyền trong đó và mang theo.

“tụi mình cần đưa cái này cho bà Promfey”-Nó nói

Theo bước Hermione và Leanne đi, Harry cúi tiết suy nghĩ. Tụi nó vừa vào tới bên trong sân trường thì nó nói, ko giữ nổi những suy nghĩ ỉn nó được nữa.

“Malfoy biết sợi dây chuyền này. Một lần trong Borgin vàBurkes 4 năm trước, mình đã thấy nó khoái cái đó lắm khi mình đang trốn cha nó và nó. Đó chính là cái nó định mua hôm tụi mình đi theo nó! Nó còn nhớ và quay lại là để tìm thứ đó.”

“Mình ko biết, Harry”- Ron lưỡng lự “Nhiều người ra vào Borgin vàBurkes lắm, với lại ko phải cô gái kia nói Katie lấy được cái đó trong nhà tắm à?”

“Cô ta nói chị ấy trở ra từ nhà tắm với cái đó, chị ấy đâu nhất thiết lấy được cái đó trong nhà tắm chứ?”

“McGonagall!”- Ron cảnh giác.

Harry nhìn lên. Thật vậy, giáo sư McGonagall đang nhanh nhẹn đi xuống các bậc đá, chạy qua tuyết xoáy để đến chỗ tụi nó.

“Hagrid nói 4 đứa trẻ nhìn thấy cái xảy ra cho Katie Bell-Làm ơn lên cầu thang đến phòng cô ngay! Trẻ cầm cái gì vậy, Potter?”

“là cái chị ấy đã chạm vào ạ”, Harry nói

“trời đất,” giáo sư McGonagall nói, có vẻ hoảng hốt khi cô cầm lấy sợi dây chuyền từ tay Harry. “Không, không, Filch, tụi nó đi với tôi mà!” cô vội thêm vào, khi thấy lão Filch đang hăm hở đi qua lối vào Đại sảnh đường, tay giơ cao cái Cẩm viễn bí mặt của lão. “mang sợi dây chuyền này đến chỗ giáo sư Snape, cẩn thận đừng chạm vào nó, giữ cho nó được bọc bằng cái khăn quàng.”

Harry và mấy đứa khác theo giáo sư McGonagall lên lầu vào văn phòng của cô. Những khung cửa sổ đầy tuyết phát ra tiếng kêu lách cách, căn phòng lạnh lẽo mặc dù ngọn lửa đang réo tanh tách trong lò. Giáo sư McGonagall đóng cánh cửa phòng và đi vòng qua bàn để đối mặt với Harry, Ron, Hermione và Leanne lúc này vẫn chưa hết nức nở.

“vậy,” Cô sắc sảo nói, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Vừa nói vừa ngắc ngứ, và nhiều lần phải ngừng lại để cố kiềm chế cơn khóc của mình, Leanne kể cho giáo sư McGonagall nghe Katie đã vào phòng tắm ở quán Ba cây chổi như thế nào và trở ra với gói đồ đó, Katie có vẻ hơi là lạ như thế nào, và họ đã tranh cãi về sự khôn ngoan của chuyện đồng ý nhận giao những đồ lạ ra sao, cuộc tranh luận lên đến cực điểm bằng việc giành giật gói đồ, làm nó rách. Đến chỗ này, Leanne quá mất tinh thần đến nỗi ko thốt ra được một tiếng nào nữa.

“thôi được rồi,” Giáo sư nói, ko quá ép buộc, “Làm ơn đi vào bệnh xá, Leanne, và nói bà Pomfrey cho con một loại thuốc nào đó giúp giảm sự xúc động.”

Khi cô bé đã đi khỏi, giáo sư quay lại Harry, Ron và Hermione.

“Chuyện gì xảy ra khi Katie chạm vào sợi dây chuyền đó?”

“Chị ấy bay lên trời,” Harry trả lời, trước khi Ron và Hermione kịp nói, “và sau đó bắt đầu la hét và bổ nhào xuống. Giáo sư, cho con gặp giáo sư Dumbledore được ko ạ?”

“Thầy hiệu trưởng đi đến thứ 2 mới về, Harry à”- giáo sư McGonagall nói, có vẻ ngạc nhiên.

“thầy đi rồi ạ?” Harry giận dữ lặp lại.

“Đúng, Potter, đi rồi”_ giáo sư McGonagall gay gắt nói “Nhưng bất cứ điều gì con muốn nói về tai nạn khủng khiếp này con đều có thể nói với ta, ta chắc đấy!”

Trong vòng nửa giây, Harry do dự. Giáo sư McGonagall ko khoái trò tâm sự. Cụ Dumbledore, mặc dù ở nhiều khía cạnh khác đáng sợ hơn cô nhiều, vẫn có vẻ ít coi thường một ý kiến hơn, cho dù nó điên khùng cỡ nào chẳng nữa. Nhưng đây lại là một vấn đề sống còn, ko có thời gian để lo về việc sẽ bị chê cười.

“giáo sư, con nghĩ Draco Malfoy đã đưa cho Katie Bell sợi dây đó!”

Ở một bên Harry, Ron chà chà mũi của nó một cách bối rối, ở bên kia, Hermione xoay xoay chân như muốn tạo ra một khoảng cách giữa cô bé và Harry.

“Đó là một sự buộc tội nghiêm trọng, Potter à,”_cô nói, sau một thoáng im lặng ngạc nhiên. “con có bằng chứng gì ko?”

“không”- Harry nói “nhưng...”, nó kể cho cô McGonagall về chuyện tụi nó đã đi theo Malfoy tới tiệm Borgin vàBurkes và cuộc đối thoại giữa hần và Borgin mà tụi nó đã nghe trộm được.

Khi nó đã kể xong, giáo sư McGonagall tỏ vẻ hơi bối rối.

“Malfoy mang cái gì đó tới Borgin vàBurkes để sửa hả?”

“không, thưa giáo sư, nó chỉ muốn Borgin chỉ cách sửa cái gì đó, nó ko mang cái đó theo người. Nhưng đó ko phải là vấn đề, vấn đề là ở chỗ cùng lúc đó hần ta đã mua một thứ, và con nghĩ đó là sợi dây chuyền_”

“trò thấy Malfoy rời khỏi tiệm đó với một gói đồ giống vậy hả?”

“không, thưa cô, hần kêu Borgin để nó ở lại tiệm cho hần_”

“Nhưng Harry,” hermione ngắt lời, “Borgin hỏi Malfoy có muốn mang thứ đó theo ko, và Malfoy bảo ko-“

“Dĩ nhiên là tại hần ko muốn đựng đến nó rồi”_Harry giận dữ nói.

“Điều mà hần thực sự nói lúc đó là: “Tôi sẽ trông giống cái gì nếu mang cái đó xuống đường chứ?”_Hermione nói.

“ừ, thì nó sẽ trông hơi bị giống một thằng ngu nếu mang cái dây chuyền đó xuống đường”_Ron xen vào

“Oi Ron” - Hermione thất vọng nói, “Nó đã được bọc kỹ, Malfoy đâu cần phải chạm vào nó chứ, và giấu nó vào áo khoác thì khó khăn gì, đâu ai có thể thấy được! Mà mình thì nghĩ bất cứ cái gì hần đã mua ở Borgin và Bukers chắc đều ầm ĩ hay rất lớn, thứ mà hần biết sẽ làm ọi người chú ý đến mình khi hần xuống đường- và trong bất kỳ trường hợp nào đi nữa-” cô bé nhấn mạnh trước khi Harry kịp ngắt lời “mình đã hỏi Borgin về cái dây chuyền đó, mấy bồ nhớ ko? Khi mình vào để thử tìm xem Malfoy đã kêu ông ta giữ cái gì, mình thấy sợi dây ở đó. Ông chỉ nói ỉnh giá cả, chứ ko hề nói là đã bán nó hay gì cả_”

“hừ, chuyện đó quá hiển nhiên mà, ông ta nhận ra ý đồ của bồ trong vòng 5 giây, dĩ nhiên là ông ko nói cho bồ biết rồi, dù sao đi nữa, Malfoy cũng có thể kêu người ta gửi cái đó đến nhà -”

“đủ rồi!”- giáo sư McGonagall nói, khi Hermione giận dữ tính mở miệng trả đũa. “cô đánh giá cao việc con kể cô nghe chuyện này, nhưng chúng ta ko thể buộc tội Malfoy chỉ vì nó đã đến cái tiệm nơi sợi dây chuyền có thể được mua ở đó. Hàng trăm người có thể cũng như thế-”

“đó là điều con đã nói-”- Ron nói.

“và dù như thế nào thì, chúng ta cũng đã thắt chặt các biện pháp an ninh trong năm nay. Cô ko tin rằng sợi dây chuyền đó vào được trong trường mà chúng ta lại ko hay biết.”

“Thêm nữa,” cô McGonagall nói, với một bầu ko khí dứt khoát rất dễ sợ, “cậu Malfoy ko ở làng Hogsmead ngày hôm nay.”

Harry há hốc nhìn cô giáo, xuội xị:

“giáo sư, làm sao cô biết ?”

“tại vì cậu ấy bị phạt cấm túc với ta. Cậu ta đã ko làm bài tập Biến hóa hai lần liên tục rồi. Nên, cảm ơn đã cho ta biết về những nghi ngờ của con, Potter à,” bà nói khi bước ngang qua tụi nó. “nhưng bây giờ ta phải tới bệnh xá để kiểm tra tình hình của Katie Bell. Chúc mấy trò một ngày tốt lành.”

Bà giữ cánh cửa văn phòng mở rộng. Tụi nó ko còn lựa chọn nào khác ngoài việc sắp hàng ra khỏi phòng mà ko nói thêm một lời nào nữa.

Harry đang nổi khùng với hai đứa bạn đã hùa về phe giáo sư McGonagall; dù vậy, nó thúc mình tham gia ngay khi 2 đứa kia bắt đầu bàn luận về chuyện đã xảy ra.

“Mấy bồ nghĩ ai Katie bị kêu đưa cái dây chuyền cho?”_Ron hỏi, khi tụi nó leo lên cầu thang đến phòng sinh hoạt chung.

“có trời mới biết”_Hermione nói. “nhưng dù là ai thì cũng suýt chết rồi đó chứ. Ko ai mở được cái gói đó ra mà ko chạm vào chiếc dây chuyền.”

“cái đó có thể dành cho nhiều người lắm,”_Harry nói. “như thầy Dumbledore, bọn tử thần thực tử phải thích muốn chết luôn nếu tổng cổ được thầy, thầy chắc chắn là một trong những mục tiêu chính của tụi nó. Hay Slughorn, thầy Dumbledore nói Voldermort rất muốn có ổng và chúng ko hề vừa lòng thấy ổng về phe Dumbledore. Hoặc là...”

“hoặc là bồ”_Hermione nói, trông lo lắng.

“ko thể nào”_Harry nói “chị ấy chỉ cần rẽ ở khúc ngoặt mà đưa nó ỉnh, phải ko? Mình đã đi phía sau chỉ suốt dọc đường từ tiệm Ba cây chổi đi ra. Sẽ có lý hơn nếu giao cái gói đó bên ngoài trường Hogwarts, khi mà lão Fitch chơi trò khám xét từng người một đi ra đi vào như vậy. Mình tự hỏi ko biết Malfoy kêu chỉ mang cái đó vào Hogwarts làm chi?”

“Harry, Malfoy đâu có ở Hogwarts đâu!” Hermione nói, thực sự giận chân chán nản.

“Vậy có thể hấn dùng một kẻ đồng phạm”_Harry nói. “Crabbe hay Goyle, nghĩ coi, hay là một Tử thần thực tử khác. Hấn sẽ có nhiều thằng bạn nổi khổ hay ho hơn nhiều khi mà bây giờ hấn đã nhập bọn-“

Ron và Hermione trao đổi với nhau cái nhìn rõ ràng hàm ý là tranh-cãi-với-nó-cũng-chả-ít-lợi-gì.

“Dilligrout,” Hermione hô một cách chắc chắn khi tụi nó đi đến chỗ Bà Béo.

Bức chân dung quăng mình ra để tụi nó vào phòng sinh hoạt chung. Căn phòng đầy nhóc người và có hơi quần áo ẩm. Dường như nhiều người đã rời Hogsmead từ sớm bởi thời tiết xấu. Mặc dù vậy, ko hề có tiếng ồn của sự lo lắng hay những phỏng đoán; rõ ràng thông tin về số phận Katie chưa bị lan truyền.

“Đó đâu phải một cuộc tấn công sơ sài gì, thật, khi bồ thử suy nghĩ về nó”_Ron nói, thờ ơ tổng một đứa năm nhất ra khỏi một trong những chiếc ghế bành ẩm áp bên cạnh lò sưởi để nó ngồi xuống. “Lời nguyên còn không xảy ra ở bên trong lâu đài nữa là...ko phải là điều đồ ngu đến đâu cũng hiểu được.”

“Bồ đúng”-Hermione nói, lấy chân đá Ron ra khỏi ghế và đưa lại nó cho đứa năm nhất. “Kế hoạch đó ko được tính toán kỹ càng chút nào.”

“Nhưng từ khi nào Malfoy lại trở thành một trong những kẻ biết tính toán kỹ càng vậy?”

Cả Ron và Hermione đều ko trả lời nó.

13. Chương 13

Câu đố bí mật

Katie đã được chuyển đến bệnh viện Thánh Mungo vì những Chứng Bệnh và Chấn Thương Phù Thủy vào ngày sau đó, vào thời gian đó tin tức về việc cô bé bị trúng bùa ếm đã lan ra khắp trường, mặc dù chi tiết

thế nào vẫn còn bị lẫn lộn và không một ai ngoài Harry, Ron, Hermione, và Leanne có vẻ biết rằng bản thân Katie không phải là mục tiêu ban đầu.

“Ôi trời, và chắc chắn là Malfoy biết,” Harry nói với Ron và Hermione, trong khi hai đứa vẫn tiếp tục cái chính sách giả vờ điếc của mình mỗi khi Harry nhắc đến cái lý thuyết Malfoy-là-Tử-Thần-Thực-Tử.

Harry rất phân vân không hiểu thầy Dumbledore đã về chưa từ cái nơi mà thầy đã đến cho buổi học tối thứ Hai, nhưng mà không thấy thầy nói gì, nó vẫn đến cửa văn phòng của thầy Dumbledore vào tám giờ tối, gõ cửa, và được gọi vào. Ở đó thầy Dumbledore ngồi với vẻ mặt khác thường; tay của thầy vẫn còn cháy đen như trước, nhưng thầy vẫn cười khi giờ tay mời Harry ngồi xuống. Cái Tượng Ký lại xuất hiện ở trên bàn, chiếu những đốm sáng bằng bạc lên trần nhà.

“Con đã có một thời gian rất bận rộn khi ta đi vắng,” Dumbledore nói. “Ta tin rằng con đã tận mắt chứng kiến tai nạn của Katie.”

“Vâng thưa thầy. Bạn ấy thế nào rồi?”

“Vẫn còn tồi tệ lắm, mặc dù cô bé đã rất may mắn đấy. Cô bé xem ra đã chạm vào cái vòng cổ với khả năng nhỏ nhất có thể; có một cái lỗ rất nhỏ ở găng tay của nó. Nếu như nó đeo cái vòng vào, nếu như nó cầm cái vòng bằng đôi tay trần, có thể nó đã chết rồi, thậm chí ngay lập tức cơ đấy. Thật là may, Giáo sư Snape đã làm đủ cách để ngăn cản sự phát tán của bùa mê...”

“Tại sao lại là thầy ấy?” Harry hỏi ngay lập tức. “Tại sao lại không phải là Bà Pomfrey?”

“Xác lác quá,” một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên từ một trong những bức chân dung ở trên tường, và Phineas Nigellus Black, ký của chú Sirius, ngẩng đầu lên từ bàn tay mình, nơi mà cụ có vẻ như là đang ngủ. “Ta sẽ không bao giờ chấp nhận một học sinh hỏi về cách Hogwarts được quản lý thế nào ở thời của ta.”

“Vâng, cảm ơn ngài, Phineas,” Dumbledore nói một cách kìm nén. “Giáo sư Snape biết về Nghệ Thuật Hắc Ám nhiều hơn bà Pomfrey nhiều Harry à. Dù sao thì nhân viên của bệnh viện Thánh Mungo đang gửi cho ta những bản báo cáo hàng giờ và ta mong rằng cô bé sẽ kịp hồi phục hoàn toàn.”

“Cuối tuần vừa rồi thầy ở đâu vậy thưa thầy?” Harry hỏi, bất chấp cái cảm giác mạnh mẽ rằng nó đang đẩy vận may của mình đi quá xa, một cảm xúc mà rõ ràng Phineas Nigellus cũng đang gặp phải, cụ hít hơi nhẹ nhàng.

“Ta sẽ không nói ngay bây giờ đâu,” Dumbledore nói. “Nhưng ta sẽ kể cho con lúc hợp lý nhất.”

“Thầy sẽ kể chứ?” Harry nói, giọng run run.

“Đúng, ta cho là như vậy,” Dumbledore nói, lấy ra một dòng trí nhớ sáng loáng bằng bạc từ bên trong áo choàng và thả nó ra bằng một cái vẩy nhẹ vào đĩa thần.

“Thưa thầy,” Harry ậm ừ, “Con đã gặp Mundungus ở làng Hogsmeade.”

“À, đúng, ta nhận thấy rằng Mundungus đã phản ứng với việc thừa kế của con bằng một số hành động ăn cắp vặt xấu xa,” Dumbledore nói, hơi có vẻ giận dữ. “Hắn đã đến khu nhà kể từ khi con bắt chuyện với hắn ở ngoài cửa hiệu Ba Cây Chổi Thần; ta thì nghĩ rằng hắn sợ phải giáp mặt với ta. Dù sao thì cứ an tâm rằng hắn sẽ không thể thoát được cùng với bất cứ thứ tài sản nào của Sirius nữa đâu.”

“Cái thằng con lai dơ dáy đó đã ăn cắp đồ gia truyền dòng họ Black à?” Phineas Nigellus nói, điên tiết lên; và cụ đã chui khỏi bức tranh của cụ, chắc chắn là để đến bức chân dung của cụ ở số 12, Quảng trường Grimmauld.

“Thưa thầy,” Harry nói, sau một thời gian ngắn im lặng, “Giáo sư McGonagall đã nói cho thầy cái mà con đã nói cho Giáo sư biết sau khi Katie bị thương chưa ạ? Về Draco Malfoy ấy?”

“Bà đã nói với ta về những nghi ngờ của con rồi,” Dumbledore nói.

“Thế thầy có...?”

“Ta sẽ xem xét tất cả những biện pháp phù hợp nhất để điều tra bất cứ ai có dính líu đến tai nạn của Katie,” Dumbledore nói. “Nhưng mà điều mà ta quan tâm bây giờ là buổi học của chúng ta, Harry à.”

Harry cảm thấy hơi không bằng lòng về việc này: Nếu như những buổi học của họ thật sự quan trọng, tại sao lại có một khoảng thời gian rất dài giữa tiết học thứ nhất và thứ hai? Dù sao chẳng nữa, nó cũng không nói thêm một lời nào về Draco Malfoy, mà chỉ quan sát khi thầy Dumbledore trút những ký ức mới vào trong cái Tưởng Ký và bắt đầu quay cái chậu đá một lần nữa bằng hai bàn tay dài của mình.

“Con sẽ vẫn còn nhớ, ta chắc chắn vậy, rằng chúng ta đã dừng câu chuyện về sự khởi đầu của chúa tể Voldermort tại thời điểm mà một Muggle đẹp trai, Tom Riddle, đã từ bỏ cô vợ phù thủy của anh ta, Merope, và trở về ngôi nhà của gia đình ở Little Hangleton. Merope đã bị bỏ một mình ở London, chờ ngày ra đời của đứa trẻ mà một ngày nào đó sẽ trở thành chúa tể Voldermort.”

“Tại sao thầy lại biết bà ấy ở London, thưa thầy?”

“Bởi vì có một bằng chứng về Caractacus Burke” Dumbledore nói, “người mà, bằng một sự trùng hợp kỳ lạ, đã giúp tìm ra cái cửa hiệu bán có chiếc vòng cổ mà chúng ta vừa bàn tới lúc này.”

Thầy trộn đều cái dung dịch ở trong cái Tưởng Ký giống như Harry đã nhìn thấy mấy lần trước, giống như một người dãi vàng đang tìm kiếm những hạt vàng vậy. Ở phía trên của vòng xoáy, một khối bạc làm nổi lên một người đàn ông nhỏ bé quay chậm chậm ở trong chiếc Tưởng Ký, trắng sáng như một con ma nhưng mà có vẻ đặc hơn, với một mái tóc bờm xờm hoàn toàn che lấp đôi mắt của ông ta.

“Phải, chúng tôi đã có nó trong những trường hợp thật gây trí tò mò. Nó đã được một nữ phù thủy trẻ mang đến ngay trước Giáng sinh, ồ, tất nhiên là từ rất nhiều năm về trước rồi. Cô ta nói rằng cô ấy cần tiền vàng gấp, ừm, điều đó là quá rõ ràng. Bao bọc bởi những miếng giẻ rách và khá xa đằng kia... Sẽ có một đứa con, thầy chưa. Cô ta nói rằng cái mẹ đẻ đó đã từng sở hữu bởi Slytherin. Xem nào, chúng ta lúc nào mà chả được nghe những câu chuyện như vậy, ‘Ồ, cái này của Merlin đấy, nó đã là cái ấm trà ưa thích của ông ta,’ nhưng mà khi ta nhìn vào đó, nó đúng là có dấu ấn của ông ta, và một vài bùa chú đơn giản là đủ để nói cho ta biết sự thật là gì. Tất nhiên rằng điều đó làm cho nó gần như vô giá. Cô ta đã không hề biết rằng nó đáng giá thế nào. Bằng lòng với 10 Galleon cho nó, đúng là cuộc mặc cả lời nhất mà ta từng thực hiện!”

Dumbledore lắc cái chậu mạnh hơn nữa và Caractacus Burke chìm xuống vào trong cái khối ký ức đang xoáy tròn, nơi mà ông đã hiện ra.

“Ông ấy chỉ cho bà có 10 Galleon thôi à?” Harry cảm phẫn.

“Caractacus Burke không hề nổi tiếng về tính hào phóng của mình,” Dumbledore nói. “Vậy chúng ta biết được rằng, trong thời kỳ cuối mang thai của mình, Merope đã ở một mình ở London và rất cần tiền vàng, cần đến mức phải bán tài sản giá trị duy nhất của mình, cái mẹ đẻ mà đã từng là tài sản gia truyền của Marvolo.”

“Nhưng mà bà có thể dùng ma thuật chứ!” Harry thiếu bình tĩnh. “Bà có thể có thức ăn và mọi thứ bà muốn bằng phép thuật phải không?”

“À,” Dumbledore nói, “có thể bà ta có khả năng đó. Nhưng theo ta nghĩ - ta chỉ đoán thôi nhé, nhưng mà ta chắc chắn rằng ta đúng - rằng khi chồng bà bỏ đi, Merope đã ngừng sử dụng ma thuật. Ta không nghĩ rằng bà còn muốn tiếp tục là một phù thủy. Tất nhiên rằng, cũng có khả năng là tình yêu không được đáp lại cùng nỗi thất vọng rất lớn đã rút mòn phép thuật ra khỏi bà ta; điều đó cũng có thể lắm chứ. Nhưng trong bất cứ trường hợp nào đi nữa, giống như con sẽ thấy đây, Merope từ chối việc giơ đứa thần lên ngay cả để cứu mạng sống của chính bà.”

“Bà không thể sống vì con trai của bà sao?”

Dumbledore nhướn lông mày. “Con có thể cảm thấy thương Chúa tể Voldermort cơ à?”

“Không,” Harry trả lời nhanh chóng, “nhưng mà bà có sự lựa chọn cơ mà, không giống như mẹ của con...”

“Mẹ của con cũng có sự lựa chọn,” thầy Dumbledore nói nhẹ nhàng. “Đúng, Merope Riddle chọn lấy cái chết thay cho đứa con đang cần có bà, nhưng mà đừng có xét đoán quá khắc nghiệt nhé Harry. Bà đã yếu đi rất nhiều bởi sự chịu đựng trong thời gian dài và bà không hề có sự dũng cảm của mẹ con. Và bây giờ, nếu như con có thể đứng lên...”

“Chúng ta đi đâu thế?” Harry hỏi khi thầy Dumbledore đứng cùng nó ở trước cái bàn.

“Lần này,” Dumbledore nói, “chúng ta sẽ đi vào ký ức của ta. Ta nghĩ là con sẽ thấy điều đó thật chi tiết và chính xác. Con đi trước đi Harry...”

Harry cúi xuống cái Tủng Ký; mặt của nó chạm vào bề mặt của khối ký ức và sau đó nó lại rơi vào khoảng không tối mù mịt... Vài giây sau, chân nó đáp xuống mặt đất cứng; nó mở mắt ra và thấy rằng nó cùng thầy Dumbledore đang đứng trong một con phố ở London, nhộn nhịp và cũ kỹ.

“Ta ở đó kìa,” Dumbledore nói vui vẻ, chỉ về phía trước họ vào một hình dáng cao cao đang qua phố ở đằng trước một chiếc xe chở sữa có vẽ hình một con ngựa.

Mái tóc và râu dài của Albus Dumbledore trẻ có màu vàng nâu. Đã đến được phía này của con phố, ông ta bước nhanh trên vỉa hè, kéo theo rất nhiều cái nhìn tò mò vì cái áo ngắn sắc sỡ bằng nhung màu mận mà ông đang mặc.

“Cái áo đẹp đấy thưa thầy,” Harry nói trước khi nó có thể tự mình dừng lại, nhưng mà Dumbledore chỉ cười khê khi họ đi theo cái bản sao trẻ của ông ở một khoảng cách gần, cuối cùng đi qua một lũ những cánh cửa sắt để vào một cái sân xác xơ, đứng trước một toà nhà hình khối, tiêu tụy, bao bọc bởi hàng rào chắn khá cao. Ông bước thêm một vài bước tới cửa trước và gõ một lần. Sau một vài khoảnh khắc ngắn ngủi, cánh cửa được mở ra bởi một cô bé lếch thếch đang đeo tạp dề.

“Chào cô. Ta có một cuộc hẹn với bà Cole, mà ta tin rằng bà là người quản lý ở đây?”

“Ồ,” cô bé bối rối, nói với vẻ bề ngoài kỳ dị của Dumbledore.

“Ừm... chờ một ch... BÀ COLE!” cô hét to ra đằng sau lưng mình.

Harry nghe thấy một tiếng trả lời gì đó ở xa xa. Cô gái quay lại chỗ thầy Dumbledore. “Mời vào, bà chủ đang đến đây.”

Dumbledore bước vào một hành lang lát bởi màu đen và trắng; cả nơi này đều tối tăm nhưng lại sạch không một hạt bụi. Harry và thầy Dumbledore già hơn bước theo sau. Trước khi cửa chính đóng lại sau lưng họ, một người phụ nữ gầy gò, có vẻ phiền muộn nhiều, bước nhanh về phía họ. Bà có một nét mặt rất sắc mà có vẻ biểu hiện lo âu hơn là thiếu hiếu khách, và bà đang nói ra phía sau với một người giúp việc khác, cũng đeo tạp dề, khi bà đi về phía Dumbledore.

“... và đem lọ iốt lên gác cho Martha luôn nhé, Billy Stubbs thì cứ bong vảy nên ra, còn Eric Whalley thì vỡ mủ ra đầy giường - trị bệnh thủy đậu là trên hết,” bà không nói cho cụ thể một ai, sau đó mắt bà dừng lại ở Dumbledore, và bà đứng sững lại, bị bất ngờ như thể có một con hươu cao cổ vừa vào nhà của bà.

“Chào bà,” Dumbledore nói, hai bàn tay nắm vào nhau. Bà Cole vẫn há hốc mồm.

“Tên tôi là Albus Dumbledore. Tôi đã gửi cho bà một bức thư xin phép được hẹn gặp và bà đã rất tử tế mời tôi đến đây ngày hôm nay.”

Mà Cole chớp mắt. Rõ ràng bà đã chắc chắn rằng Dumbledore không phải là ảo giác, bà nói khê, “Ồ vâng. Thế thì... ông nên lên phòng tôi thì hơn. Đúng rồi.”

Bà dẫn Dumbledore đến một căn phòng nhỏ mà có lẽ nửa là phòng khách, nửa là văn phòng của bà. Nó cũng tối tăm như hành lang vậy, và đồ đạc thì đã cũ và rất thiếu ăn nhập. Bà mời Dumbledore ngồi xuống một cái ghế ọp ẹp, còn tự mình ra đằng sau cái bàn làm việc bữa bộn, nhìn ông bồn chồn.

“Tôi ở đây, như đã nói trong thư rồi, để bàn về cậu Tom Riddle và sắp xếp cho tương lai của cậu ta,” Dumbledore nói.

“Ông là người trong gia đình à?” bà Cole hỏi.

“Không, tôi là một giáo viên,” Dumbledore nói. “Tôi đến để cho Tom một chỗ trong trường học của tôi.”

“Trường gì thế?”

“Nó được gọi là Hogwarts,” Dumbledore nói.

“Tại sao ông lại quan tâm đến Tom như vậy?”

“Chúng tôi tin rằng nó có những phẩm chất mà chúng tôi đang tìm.”

“Ông nói rằng nó có một suất học bổng à? Làm thế nào mà nó có được? Nó đã bao giờ đăng ký cho suất học bổng nào đâu?”

“Ừm, tên của nó đã được gửi đến trường của chúng tôi ngay khi nó sinh...”

“Ai đăng ký cho nó thế? Cha mẹ nó à?”

Không thể chối cãi rằng bà Cole là một người sắc sảo đến mức khó chịu. Rõ ràng Dumbledore cũng nghĩ vậy, vì Harry đã thấy ông đang kéo cây đũa thần ra khỏi bộ áo nhung của mình và cùng lúc, lấy một mẫu giấy trắng hoàn toàn trên bàn của bà Cole.

“Đây,” Dumbledore nói, vẩy đũa thần một lần khi ông đưa cho bà tờ giấy, “Tôi tin rằng cái này sẽ giải thích mọi thứ.”

Bà Cole mất tập trung và rồi lại nhìn chăm chăm vào tờ giấy trắng trong một lúc lâu.

“Tất cả đều đã được sắp xếp rất hợp lý,” bà nói khẽ, đưa nó lại cho ông. Sau đó mắt của bà dừng ở một chai rượu gin và hai chiếc ly mà chắc chắn đã không ở đó vài giây trước.

“Ồ... tôi mời ông một cốc rượu gin nhé?” bà nói với giọng hơi quá lịch sự.

“Cảm ơn bà rất nhiều,” Dumbledore vui vẻ.

Chẳng mấy chốc mà ta có thể thấy rằng bà Cole không hề ngại ngùng với việc uống rượu. Rót cho cả hai người hai cốc đầy rượu, bà đã uống phần của bà trong một hơi. Liếm môi một cách thoải mái, bà cười với Dumbledore lần đầu tiên trong ngày hôm đó, và ông đã không phân vân sử dụng ngay cái ưu thế của mình.

“Tôi phân vân không biết rằng bà có thể kể cho tôi nghe câu chuyện về cuộc đời của Tom Riddle được không? Tôi nghĩ rằng nó được sinh ra ở trại mồ côi này phải không?”

“Đúng đấy,” bà Cole nói, tự rót ỉnh thêm một cốc rượu. “Tôi nhớ nó rõ như những thứ khác nữa, vì vào lúc đó tôi vừa mới mở cái trại mồ côi này thôi. Đêm Giao thừa, lạnh thấu xương, và tuyết nữa, ông biết không. Một đêm tồi tệ. Và cô gái đó, cũng chẳng lớn tuổi hơn tôi là mấy, đã lao đảo ở cửa trước. Thực ra thì cô ta không phải là người đầu tiên. Tôi cho cô ta vào, và đỡ cho cô ta một giờ sau đó. Cô ta chết một giờ tiếp sau.”

Bà Cole gạt gù và nhấp thêm một ngụm lớn rượu.

“Thế cô ta có nói gì trước khi chết không?” Dumbledore hỏi. “Có cái gì liên quan đến cha thằng bé, ví dụ thế?”

“Bây giờ, nếu đã vậy thì, cô có nói,” bà Cole có vẻ tự bằng lòng với chính mình, với cốc rượu trong tay và vị thánh giả sốt sắng với câu chuyện của bà. “Tôi nhớ rằng cô ta đã nói với tôi, ‘Tôi mong rằng nó sẽ giống ba của nó,’ và tôi không nói dối đâu, cô ta đã rất đúng khi mong như thế, vì cô chẳng đẹp tí nào cả - và cô nói rằng thằng bé sẽ được đặt tên là Tom, giống bố nó, và Marvolo, giống bố của cô ta - đúng rồi, tôi biết, cái tên buồn cười thật phải không? Chúng tôi đã phân vân không biết có phải cô ta đến từ một gánh xiếc không - và cô nói rằng họ của đứa bé là Riddle. Rồi sau đó cô ta chết mà không nói thêm một lời nào.”

“Thế nên chúng tôi đặt tên cho nó như cô ta nói, điều đó có vẻ rất quan trọng đối với cô gái tội nghiệp, nhưng mà chẳng có lão Tom hay Marvolo hay ai đó họ Riddle đến tìm nó cả, cũng chẳng có gia đình nào nữa luôn, nên nó ở lại trong trại mồ côi từ bấy đến giờ.”

Bà Cole lại rót thêm ỉnh một cốc đầy rượu nữa, gần như là phản xạ không điều kiện. Hai nốt màu hồng đã xuất hiện ở trên gò má của bà. Rồi bà nói, “nó là một cậu bé vui tính đấy.”

“Vâng,” Dumbledore nói. “Tôi đã nghĩ rằng nó sẽ như vậy.”

“Nó cũng đã là một đứa bé vui vẻ. Nó chẳng khóc bao giờ. Nhưng sau đó, khi nó lớn dần lên, nó rất là... kỳ lạ.”

“Kỳ lạ thế nào thế?” Dumbledore hỏi nhẹ nhàng.

“Hừm, nó...”

Nhưng mà bà Cole dừng lại ngay lập tức, và chẳng hề có chút lơ mơ hay thiếu thận trọng nào trong cái nhìn xét đoán mà bà ném về phía Dumbledore qua cốc rượu của bà.

“Nó sẽ có được một chỗ trong trường của ông chứ, ông đã nói?”

“Chắc chắn là vậy,” Dumbledore nói.

“Và những gì tôi nói không thể thay đổi được điều đó?”

“Chẳng có gì cả,” Dumbledore nói.

“Ông có thể đem nó đi, bất kể điều gì?”

“Bất kể điều gì,” Dumbledore nhắc lại vẻ nghiêm trang.

Bà liếc sang ông như thể quyết định xem có nên tin tưởng ông hay không. Rõ ràng là bà đã quyết định rằng có, bởi vì bà nói ngay lập tức, “Nó làm những đứa trẻ khác sợ.”

“Ý bà nói nó là thằng côn đồ à?” Dumbledore hỏi.

“Tôi nghĩ là nó có thể như vậy,” bà Cole nói hơi có vẻ nghiêm trọng, “nhưng mà khó có thể bắt gặp nó trong những vụ như vậy. Đã có những bằng chứng... những thứ kỳ lạ...”

Dumbledore không giục bà, mặc dù Harry có thể nói rằng ông đang bị cuốn hút. Bà uống thêm một ngụm rượu và hai bên má ửng hồng của bà càng thêm đỏ.

“Con thỏ của Billy Stubbs... ừm, Tom nói là nó không làm vậy, và tôi cũng chẳng biết nó làm thế nào nữa, nhưng mà dù sao đi nữa thì con thỏ cũng không thể tự treo mình lên xà nhà được phải không?”

“Tôi không nghĩ là như thế, không thể,” Dumbledore nói khẽ.

“Nhưng mà tôi điên mất nếu như tôi biết nó làm thế nào để lên được trên đấy. Tất cả những gì tôi được biết là nó với Billy đã húc hoặc với nhau ngày hôm trước. Và sau đó thì...” bà Cole tợp thêm một ngụm rượu, làm vãi một chút ra cằm, “trong buổi đi chơi mùa hè, chúng tôi cho lũ trẻ ra ngoài, ông biết đấy, một năm một lần, đến vùng quê hoặc là ra bãi biển - xem nào, Amy Benson và Dennis Bishop đều không bình thường sau đó, và tất cả những gì chúng tôi nghe được từ hai đứa là bọn nhỏ đã đi cùng Tom vào trong cái hang. Nó thề rằng bọn trẻ chỉ đi vào đó để thám hiểm chút thôi, nhưng mà có cái gì đó đã xảy ra trong cái hang, tôi chắc chắn đấy. Và thêm nữa, có rất nhiều thứ khác, rất buồn cười...”

Bà nhìn quanh vào Dumbledore một lần nữa, và mặc dù má của bà ta đã ửng đỏ lên rồi, cái nhìn của bà ta rất chắc chắn. “Tôi không nghĩ rằng có nhiều người sẽ hối tiếc khi được nhìn thấy lưng của nó.”

“Bà sẽ hiểu rằng, tôi chắc chắn vậy, chúng tôi không giữ nó liên tục đâu,” Dumbledore nói. “Nó sẽ trở lại đây, ít nhất là, mỗi kỳ nghỉ hè.”

“Ồ, điều đó ít ra còn khá hơn bị đập vào mặt bởi một cái que bắn thủ,” bà Cole nói trong một cái nắc nhe. Bà đứng lên, và Harry rất bất ngờ khi thấy bà vẫn có thể đứng vững được, mặc dù hai phần ba của chai rượu đã vơi đi. “Tôi cho rằng ông muốn gặp thằng bé?”

“Rất hân hạnh,” Dumbledore nói, cũng đứng dậy.

Bà đưa ông ra khỏi văn phòng và đến một cầu thang bằng đá, phát ra những lời chỉ dẫn và quở trách đến những người giúp việc và lũ trẻ khi bà đi qua. Những đứa trẻ mồ côi, theo Harry nhìn thấy, đều mặc cùng một thứ đồng phục màu xám xám. Bọn chúng có vẻ được chăm sóc rất tử tế, nhưng không thể chối cãi được đây là một nơi khắc nghiệt để lớn lên.

“Đây rồi,” bà Cole nói, khi họ rẽ sang khu thứ hai và dừng ở trước một cánh cửa trong một hành lang dài. Bà gõ hai cái và bước vào.

“Tom? Con có khách đến thăm này. Đây là ông Dumberton - xin lỗi, Dunberbore. Ông đến để nói với con rằng... thôi ta để ông tự nói thì hơn.”

Harry và cả hai ông Dumbledore đều vào phòng, và bà Cole đóng cửa lại sau lưng họ. Đó là một căn phòng nhỏ trống rỗng trừ một cái tủ quần áo cũ kỹ và một cái khung giường bằng sắt. Đứa bé đang ngồi ở trên một cái chăn màu xám, hai chân giơ ra ở phía trước để giữ một quyển sách.

Không hề có vẻ gì của gia đình Gaunt trên mặt của Tom Riddle. Merope đã có được lời ước nguyện cuối cùng trước khi chết: Nó có vẻ đẹp trai của bố, khá cao ở cái tuổi 11, tóc đen, và tai tái. Mắt của nó khẽ khép lại khi nó nhìn thấy cái vẻ kỳ lạ của Dumbledore. Có một khoảnh khắc im lặng.

“Chào con, Tom?” Dumbledore nói, bước lên trước và giơ tay ra. Cậu bé lưỡng lự, rồi cầm lấy nó, họ bắt tay nhau. Dumbledore mở cái ghế gỗ cứng ở bên cạnh Riddle, hai người họ trông giống như là bệnh nhân và người đến thăm bệnh vậy.

“Ta là Giáo sư Dumbledore.”

“Giáo sư à?” Riddle nhắc lại. Nó có vẻ đề phòng. “Thế có giống ‘bác sĩ’ không? Ông làm gì ở đây thế? Bà ấy cho ông vào để xem chừng ta à?”

Nó chỉ vào cánh cửa nơi mà bà Cole vừa mới rời khỏi.

“Không, không,” Dumbledore cười.

“Ta không tin ông đâu,” Riddle nói. “Bà ấy muốn xem chừng ta có phải không? Nói thật đi!” Nó nói ba từ cuối cùng với cái mãnh lực khiến cho người ta phải phát ghen. Đó là một mệnh lệnh, và nó được thốt ra như thể thằng bé đã nói như vậy rất nhiều lần rồi. Mắt nó trừng trừng nhìn vào Dumbledore, trong lúc đó không hề phản ứng gì cả ngoài việc tiếp tục cười thân mật. Sau đó vài giây Riddle không còn trừng mắt nữa, mặc dù nó có vẻ thận trọng hơn.

“Ông là ai?”

“Ta đã nói với con rồi. Tên ta là Giáo sư Dumbledore và ta làm việc tại một ngôi trường tên là Hogwarts. Ta đến để cho con một chỗ học trong trường của ta... trường học mới của con đấy, nếu như con muốn đến đó.”

Phản ứng của Riddle trước sự kiện này mới thật là bất ngờ. Nó trượt khỏi giường và lùi lại khỏi Dumbledore, có vẻ rất tức giận.

“Ông không lừa ta được đâu! Nhà thương điên là nơi ông làm việc phải không? ‘Giáo sư’ à, đúng không... ta không đi đâu, thấy chưa? Cái con mèo già đó mới phải vào nhà thương điên. Ta chẳng làm gì Amy Benson bé nhỏ hay Dennis Bishop cả, và ông có thể hỏi bọn nó, bọn nó sẽ kể cho ông nghe!”

“Ta không đến từ trại thương điên đâu,” Dumbledore nói điềm tĩnh. “Ta là một giáo viên, và nếu như con ngồi xuống bình tĩnh lại, ta sẽ kể cho con nghe về Hogwarts. Tất nhiên rằng nếu con không muốn đến trường thì chẳng có ai ép buộc con được cả...”

“Ta muốn xem bọn nó thử bắt ép ta xem thế nào,” Riddle gầm gừ.

“Hogwarts,” Dumbledore tiếp tục nói, tựa như ông không hề nghe thấy những lời cuối cùng của Riddle, “là trường học dành cho những đứa trẻ có những khả năng đặc biệt...”

“Ta không bị điên đâu!”

“Ta biết rằng con không bị điên. Hogwarts không phải là trường học cho những người điên. Đó là trường dạy phép thuật.”

Có một sự im lặng. Riddle đã đóng băng ở đó, mặt nó không hề có cảm xúc gì cả, nhưng mà mắt nó thì đưa đi đưa lại giữa hai mắt của Dumbledore, tựa hồ như cố gắng chứng minh rằng một trong hai cái đang nói dối.

“Phép thuật á?” nó hỏi lại bằng giọng thăm thẳm.

“Đúng đấy,” Dumbledore nói.

“Đó... đó là phép thuật, con có thể làm gì được chứ?”

“Thế còn làm được cái gì nào?”

“Tất cả mọi thứ,” Riddle thở hổn hển. Một dòng máu hào hứng đã trỗi dậy từ cổ nó lên đến hai gò má, nó có vẻ rất xúc động. “Con có thể làm cho những tờ giấy bay vù vù mà không cần phải động đến chúng. Con có thể sai khiến những con vật mà không cần phải dạy gì cả. Con có thể khiến cho những kẻ làm cho con bực mình phải chịu những điều tồi tệ. Con có thể làm cho bọn chúng đau nếu như con muốn.”

Đôi chân của nó run run. Nó vấp lên đống trước và ngồi xuống giường, nhìn vào đôi tay của mình, đầu cúi gằm xuống như thể đang cầu nguyện.

“Con biết là con khác mọi người mà,” nó thì thầm vào những ngón tay lầy bầy của mình. “Con biết con là người đặc biệt. Lúc nào cũng vậy, con biết có một cái gì đó...”

“Đúng, con rất đúng,” Dumbledore nói, mặc dù không còn cười nữa mà nhìn chăm chú vào Riddle. “Con là một phù thủy.”

Riddle ngẩng đầu lên. Mặt nó tươi tỉnh hẳn: Có một niềm hạnh phúc dữ dội ở trên đó, nhưng mà vì lý do nào đó điều đó vẫn không làm cho nó dễ ưa hơn; ngược lại, cái nét mặt khắc khổ của nó có vẻ hung dữ hơn, gần như là độc địa.

“Ông cũng là một phù thủy à?”

“Đúng, ta là một phù thủy.”

“Chứng minh đi,” Riddle nói ngay lập tức, cũng với cái giọng ra lệnh như nó đã từng dùng. “Nói sự thật đi.”

Dumbledore nhướn lông mày. “Nếu như, theo như ta nghĩ, con chấp nhận vào học trường Hogwarts...”

“Tất nhiên con chấp nhận!”

“Thế thì con phải gọi ta là ‘Giáo sư’ hoặc ‘Thưa thầy’ ”

Cảm xúc của Riddle cứng lại trong một khoảnh khắc trước khi nó nói, với một giọng lịch sự không thể ngờ được, “Con xin lỗi thưa thầy. Ý con là... thưa Giáo sư, thầy có thể cho con xem...?”

Harry đã chắc chắn rằng thầy Dumbledore sẽ từ chối, rằng thầy sẽ nói với Riddle là sẽ có rất nhiều cơ hội để thực hiện phép thuật ở Hogwarts, rằng họ đang ở trong một toà nhà đầy dân Muggle và vì thế có thể bị phát hiện. Nhưng bất ngờ nhất, Dumbledore đã rút gậy phép ra khỏi túi áo của ông, chỉ vào cái tủ áo tối tăm ở góc phòng, và gõ nhẹ một cái.

Cái tủ bùng lên cháy.

Riddle nhảy dựng lên; Harry không thể trách nó vì vụ hét âm lên trong sợ hãi và sốc; tất cả tài sản của nó đều ở trong đó. Nhưng ngay khi Riddle ôm lấy Dumbledore, ngọn lửa biến mất, để lại một cái tủ quần áo hoàn toàn không xây xước.

Riddle nhìn chăm chăm vào cái tủ rồi đến Dumbledore; sau đó, lòng đầy ham muốn, nó chỉ vào cái đĩa thần. “Con có thể có một cái như thế ở đâu?”

“Rất đúng lúc đây,” Dumbledore nói. “Ta nghĩ là có cái gì đó muốn thoát ra khỏi cái tủ của con đây.”

Và rất rõ ràng, có một tiếng lục cục nhỏ có thể được nghe thấy phát ra từ trong cái tủ. Lần đầu tiên, Riddle có vẻ sợ hãi.

“Mở cửa ra đi,” Dumbledore nói.

Riddle ngáp ngừng, rồi cũng chạy qua phía đó và mở toang cánh cửa tủ. Ở cái giá trên cùng, ở trên một dãy quần áo cũ kỹ, một cái hộp cát tông nhỉ đang lắc lư và kêu lên lục cục như thể có vài con chuột điên rồ đang bị nhốt trong đó.

“Lấy nó ra đây,” Dumbledore nói.

Riddle lấy cái hộp đang rung bần bật xuống. Nó có vẻ ngần ngại.

“Có cái gì trong cái hộp mà con không được phép có không?” Dumbledore hỏi.

Riddle ném một cái nhìn rõ ràng, xét đoán về phía Dumbledore. “Cố, con đoán là vậy, thưa thầy,” cuối cùng nó nói với một giọng thờ ơ.

“Mở nó ra,” Dumbledore nói.

Riddle mở nắp ra và đổ hết những thứ trong hộp lên giường mà không nhìn vào chúng. Harry, đang chờ đợi một cái gì đó thú vị hơn, nhìn thấy một lũ những đồ vật nhỏ được sử dụng hàng ngày: một cái yo yo, một cái vòng bạc, và một cái ácmonica bắn thổi ở giữa. Ngay khi ra khỏi cái hộp, bọn chúng thôi rung và nằm yên ở trên cái chăn mỏng.

“Con sẽ trả lại cho chủ của chúng với lời xin lỗi chứ,” Dumbledore nói điềm tĩnh, nhét cái đĩa thần vào trong áo khoác của ông. “Ta sẽ biết điều đó có được làm hay không đấy. Và chú ý rằng: Ăn trộm không được chấp nhận ở Hogwarts.”

Riddle không hề bối rối; nó vẫn đứng nhìn chằm chằm vào Dumbledore một cách lạnh lùng và suy xét. Cuối cùng nó nói bằng một giọng bàng quan, “Vâng, thưa thầy.”

“Tại Hogwarts,” Dumbledore tiếp tục, “chúng ta không chỉ dạy con cách sử dụng phép thuật, mà còn điều khiển nó nữa. Con đã, chẳng may, ta biết vậy, sử dụng khả năng của mình bằng cái cách mà sẽ không được dạy lần cho phép sử dụng ở Hogwarts. Con không phải là người đầu tiên, và cũng sẽ không phải là người cuối cùng, chấp nhận cho phép thuật trốn thoát cùng với mình. Nhưng con phải biết là Hogwarts có thể đuổi học sinh, và Bộ Phép Thuật - à, có hẳn một Bộ đấy - sẽ trừng phạt những kẻ phá luật lệ thậm chí còn khủng khiếp hơn nữa. Tất cả những phù thủy mới đều phải chấp nhận điều đó, khi gia nhập thế giới của chúng ta, họ phải tuân theo luật lệ.”

“Vâng, thưa thầy,” Riddle nói.

Khó có thể đoán được nó đang nghĩ gì; khuôn mặt nó gần như vô cảm khi nó đặt những thứ ăn cắp được vào trong cái hộp cát tông. Khi làm xong, nó quay sang Dumbledore nói một cách khẩn thiết, “Con chẳng có một đồng nào cả.”

“Điều đó dễ thôi,” Dumbledore nói, kéo ra một bao tiền nhỏ bằng da từ túi của ông. “Có một quỹ ở Hogwarts dành cho những người cần trợ giúp tiền mua sách và áo choàng. Con có thể sẽ phải mua một vài cuốn sách phép và những thứ đã dùng rồi, nhưng mà...”

“Con có thể mua sách phép ở đâu?” Riddle chen ngang, cầm lấy túi tiền nặng trĩu mà không hề cảm ơn Dumbledore, và lúc này đang xem xét một đồng Galleon vàng to.

“Ở Hẻm Xéo,” Dumbledore nói. “Ta đã có danh sách những quyển sách và những dụng cụ con cần ở đây. Ta có thể giúp con tìm mọi thứ...”

“Thầy đi cùng con à?” Riddle nhìn lên.

“Tất nhiên, nếu con...”

“Con không cần,” Riddle nói. “Con đã quen với việc tự làm mọi thứ rồi, lúc nào con cũng đi quanh London mà chẳng cần ai chỉ dẫn cả. Làm thế nào để con có thể đến cái Hẻm Xéo này... thưa thầy?” nó hỏi thêm, nhìn vào mắt của Dumbledore.

Harry đã nghĩ rằng thầy Dumbledore sẽ khẳng khái đề nghị đi cùng với Riddle, nhưng một lần nữa nó lại bị bất ngờ. Dumbledore đưa cho Riddle cái phong bì chứa danh mục những dụng cụ cần có, và sau khi dẫn Riddle chính xác bằng cách nào để đến được quán Vạc Lũng từ trại mồ côi, ông nói, “Con sẽ nhìn thấy nó, mặc dù những Muggle xung quanh con - đó là những người không có phép thuật - không thể. Hãy hỏi Tom người phục vụ - để nhớ phải không, vì ông ta cùng tên với con.”

Riddle khịt mũi khó chịu, giống như đang cố gắng đuổi một con ruồi phiền nhiễu vậy.

“Con không thích cái tên Tom à?”

“Có nhiều Tom lắm,” Riddle càu nhàu. Sau đó, dường như là nó không thể dừng được câu hỏi này, giống như nó tự động vọt ra từ trong bản thân cậu bé, nó hỏi, “Bố con có phải là phù thủy không? Bố cũng tên là Tom Riddle, người ta bảo con thế.”

“Ta sợ rằng ta không biết điều đó,” Dumbledore nói, giọng dịu dàng.

“Mẹ của con không thể nào có phép thuật, nếu không thì mẹ đã không mất,” Riddle nói, tự với mình hơn là với Dumbledore. “Thế có lẽ là ông ấy. Thế thì, khi con đã có các thứ của con rồi, khi nào con đến Hogwarts?”

“Tất cả chi tiết đều ở tờ thứ hai của tấm da dê trong phong bì của con,” Dumbledore nói. “Con sẽ rời khỏi đây ở nhà ga Ngã Tư Vua vào ngày 1 tháng 9. Có một cái vé tàu trong đó nữa đấy.”

Riddle gật đầu. Dumbledore đứng dậy và giơ tay ra một lần nữa. Nắm lấy nó, Riddle nói, “Con có thể nói chuyện với rắn. Con phát hiện ra khi con đi cắm trại ra ngoại ô - bọn chúng tìm thấy con, thì thầm với con. Điều đó có bình thường đối với một phù thủy không?”

Harry có thể nói rằng thằng bé đã giữ không nói về khả năng kỳ lạ nhất cho đến lúc này, để gây ấn tượng.

“Điều đó là không bình thường đâu,” Dumbledore nói, sau một khoảnh khắc lưỡng lự. “nhưng mà không phải là chưa có bao giờ.” Giọng nói của ông vẫn bình thản những cặp mắt đã di chuyển một cách tò mò đến mặt của Riddle. Họ đứng đó một lúc, một người đàn ông và một cậu bé, nhìn chăm chăm vào nhau. Sau đó, họ buông tay nhau ra, Dumbledore ra cửa.

“Tạm biệt Tom. Ta sẽ gặp lại con ở Hogwarts.”

“Ta nghĩ thế đủ rồi,” thầy Dumbledore tóc bạc ở bên cạnh Harry cất tiếng, và vài giây sau, hai người họ bay vút lên khoảng không tối om không trọng lượng một lần nữa, trước khi đặt chân vững vàng xuống văn phòng hiện tại.

“Ngồi xuống đi,” Dumbledore nói, ngồi xuống cạnh Harry.

Harry làm theo, tâm trí nó vẫn để ở những gì nó vừa nhìn thấy.

“Nó tin vào điều đó nhanh hơn con, ý con là, khi thầy nói cho nó biết nó là một phù thủy,” Harry nói. “Đầu tiên con không tin bác Hagrid đâu, khi bác nói cho con biết.”

“Đúng vậy, Riddle đã hoàn toàn sẵn sàng để tin rằng nó - phải sử dụng từ này - ‘đặc biệt’” Dumbledore nói.

“Thế thầy có biết không...?” Harry hỏi.

“Ta có biết rằng ta vừa mới gặp một Phù Thủy Hắc Ám nguy hiểm nhất mọi thời đại không à?” Dumbledore nói. “Không đâu, ta không hề biết rằng sau này nó lại trở thành như ngày nay. Dù sao thì, ta đã bị nó làm cho tò mò. Ta trở về Hogwarts, dự định sẽ để mắt đến nó, một thứ mà ta sẽ phải làm trong bất cứ trường hợp nào, vì nó hoàn toàn cô đơn và không bạn bè, nhưng ngay lập tức, ta cảm thấy rằng ta phải làm thế vì những người khác nữa.

“Khả năng của nó, như con nghe rồi đấy, đã được phát triển một cách bất ngờ trong người một cậu bé và - thú vị và đáng ngại nhất - nó đã phát hiện ra rằng nó có thể điều khiển được mình theo cách nào đó, và đã bắt đầu sử dụng nó theo ý muốn. Và như con thấy đấy, chúng không phải là những hiện tượng bất chợt xảy ra như đối với những phù thủy khác: Nó đã sử dụng phép thuật để chống lại những người khác, để làm khiếp sợ, để trừng phạt, để điều khiển. Những câu chuyện nhỏ về con thỏ bị treo, và về hai đứa nhỏ nó lừa vào trong hang đã giải thích một cách rõ nhất... ‘Con có thể làm cho bọn chúng đau nếu như con muốn...’”

“Và nó nói được Xà Ngữ,” Harry chen ngang.

“Đúng đấy; một khả năng hiếm thấy, và đáng lý ra đó phải có mối liên quan đến Nghệ Thuật Hắc Ám, mặc dù như chúng ta đã biết, có những người dùng được Xà Ngữ trong những người xấu và cả người tốt nữa. Thực ra thì khả năng nói chuyện với rắn của nó không làm cho ta cảm thấy khó chịu như là cái bản năng rõ rệt của nó về sự tàn ác, bí mật và khả năng thống trị.

“Thời gian đã lại trôi đi chúng ta thêm một lần nữa,” Dumbledore nói, chỉ tay về phía bầu trời tối đen ngoài cửa sổ. “Nhưng trước khi ta chia tay, ta muốn con chú ý tới một vài đặc điểm của những cảnh mà ta vừa mới chứng kiến, vì chúng sẽ giải thích cho nhiều điều mà chúng ta sẽ bàn luận trong những lần gặp tới.

“Đầu tiên, ta muốn con để ý tới phản ứng của Riddle khi ta đề cập đến một người khác cùng tên với nó, ‘Tom’.”

Harry gật đầu.

“Đó là phản ứng của nó khi coi khinh bất cứ thứ gì liên quan giữa nó và những người khác, bất cứ thứ gì làm cho nó trở nên bình thường hơn. Thậm chí sau đó, nó ước mong trở nên độc lập, khác thường, và khét tiếng. Nó đã bỏ cái tên của nó, như con đã biết, trong vòng có vài năm sau buổi nói chuyện vừa này và tạo ra cái vỏ bọc Chúa Tế Voldermort mà nó đã ẩn chứa trong đó từ rất lâu rồi.

“Ta cũng tin là con có để ý đến rằng Tom Riddle đã đủ khả năng, bí mật, và rõ ràng là không có một bạn bè nào. Nó không muốn ta giúp nó hoặc ít ra đi cùng nó đến Hẻm Xéo. Nó thích được hành động một mình. Voldermort lớn cũng vậy. Con sẽ nghe thấy rất nhiều Tử Thần Thực Tử nói rằng bọn chúng ở trong lòng tin của hắn, rằng bọn chúng rất thân thiết với hắn, thậm chí hiểu lòng hắn. Bọn chúng bị đánh lừa cả đấy. Chúa Tế Voldermort không bao giờ có bạn, hoặc là theo ta tin rằng hắn không bao giờ muốn có.

“Và cuối cùng - ta mong rằng con không quá buồn ngủ để có thể tập trung vào điều này, Harry - Tom Riddle trẻ con thích thu thập những chiến lợi phẩm. Con đã nhìn thấy cái hộp mà nó giữ những đồ vật ăn cắp ở trong phòng rồi đấy. Đó là những thứ lấy được từ những nạn nhân chịu những hành động côn đồ của nó, những món quà, nếu con thích, từ những phần không mấy dễ chịu của phép thuật. Hãy nhớ rằng cái xu hướng giống chim ác là, đặc biệt là những biểu hiện này, sẽ rất quan trọng sau này.

“Còn bây giờ, đã đến lúc con phải lên giường ngủ rồi đấy.”

Harry đứng dậy. Khi nó đi qua sang bên kia căn phòng, mắt nó dừng lại ở trên cái bàn con mà cái nhẫn của Marvolo Gaunt đã ở đó lần trước nó nhìn thấy, nhưng cái nhẫn không còn ở đó nữa.

“Gì thế Harry?” Dumbledore nói, vì Harry đứng đó một lúc.

“Cái nhẫn đâu mất rồi,” Harry nhìn quanh. “Nhưng con nghĩ thầy phải có cái đàn ác-mônica hay cái gì đó chứ.”

Dumbledore cười rạng rỡ với Harry, nhìn qua đỉnh cái kính hình mặt trăng của ông.

“Rất tinh đó Harry, nhưng mà cái kèn lúc nào cũng chỉ là cái kèn mà thôi.”

Và sau lời nói đầy bí ẩn đó ông vẫy chào Harry, nó hiểu đó chính là mệnh lệnh rời khỏi đây.

14. Chương 14

Felix Felicis

Harry có lớp Thảo Dược vào ngay sáng hôm sau. Nó đã không có cơ hội để kể cho Ron và Hermione về buổi học tối hôm trước với thầy Dumbledore trong bữa sáng được vì sợ bị nghe lén, nhưng nó đã tóm tắt lại khi bọn nhỏ đi qua mảnh vườn rau nhỏ đến ngôi nhà kính. Những ngọn gió tàn ác cuối tuần cuối cùng đã qua; màn sương mù huyền bí đã quay trở lại và điều này khiến cho bọn trẻ mất thêm thời gian để tìm được chính xác ngôi nhà kính.

“Wow, đáng sợ thật, cậu bé mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy,” Ron nói khê khàng khi bọn chúng ngồi quanh một cái rế cây Snargaluff xương xẩu - chủ đề của học kỳ này, và bắt đầu kéo găng tay bảo vệ ra. “Nhưng mà tớ vẫn không hiểu tại sao thầy Dumbledore lại cho cậu xem tất cả những thứ đó. Ý tớ là, nó cũng rất thú vị đấy, nhưng ý thầy là gì chứ?”

“Chẳng biết nữa,” Harry nói, nhét vào một tấm bảo vệ dinh dính. “Nhưng thầy nói tất cả điều đó đều rất quan trọng và nó sẽ giúp tớ sống sót.”

“Tớ thì nghĩ là nó rất hấp dẫn đấy,” Hermione nói sốt sắng. “Rất là đúng khi được biết Voldermort nhiều nhất có thể. Nếu không thì làm thế nào mà biết được điểm yếu của hắn?”

“Thế bữa tiệc gần nhất của cụ Slughorn thì sao?” Harry khó nhọc hỏi vọng qua tấm bảo vệ cao su.

“Ồ, nó khá là vui, thật đấy,” Hermione nói, lúc này đang đeo kính bảo vệ lên. “Ý tớ là, cụ hơi tán nhiều chuyện về những chiến tích nổi tiếng, và cụ hoàn toàn muốn lấy lòng McLaggen vì ông ta là họ hàng quá gần mà, nhưng cụ đã cho bọn tớ ăn rất ngon và cụ đã giới thiệu bọn tớ với Gwenog Jones.”

“Gwenog Jones á?” Ron hỏi, mắt nó mở to đằng sau cái kính bảo vệ. “Gwenog Jones? Đội trưởng đội Holyhead Harpies?”

“Đúng đấy,” Hermione nói. “Theo tớ nghĩ thì cô ấy quá tự kiêu với mình, nhưng mà...”

“Tán gẫu ở đó đủ rồi nhé!” Giáo sư Sprout nói cao giọng, chạy đến trông rất nghiêm khắc. “Các con đang theo sau đấy nhé, tất cả mọi người đều đã bắt đầu rồi, cả Neville cũng đã có cái kén đầu tiên rồi đấy nhé!”

Bọn chúng nhìn quanh; chắc chắn rồi, ở đó Neville đang ngồi với đôi môi chảy máu và một vài vết cào dơ dáy ở một bên má của nó, nhưng tay lại đang ôm chặt một thứ khó ưa màu xanh đang phập phồng, to cỡ quả nho.

“Vâng thưa Giáo sư, chúng con bắt đầu ngay đây!” Ron nói khê khi bà quay đầu về phía chúng nó, “chúng ta sẽ dùng Muffliato chứ Harry.”

“Không chúng ta không được!” Hermione nói ngay lập tức, trông có vẻ, lúc nào cũng vậy, cực kỳ cau kính với ý nghĩ về chàng Hoàng Tử Lai và những bùa phép của ông ta. “Nào... chúng ta nên bắt tay vào thôi...”

Cô bé nhìn hai đứa kia ái ngại; rồi bọn nhỏ hít một hơi thật sâu và dứt tay vào trong cái rễ cây xương xẩu ở giữa chúng.

Nó bắt chợt cử động; những cái tua dài đầy gai vọt lên trên đỉnh và ngừng nguẩy trong không khí. Một cái đã vướng vào tóc của Hermione, và Ron đã đánh bật nó ra bằng cái kéo tỉa cây; Harry đã thành công trong việc tóm lấy vài cái tua và bó chúng lại; một cái lỗ đã hiện ra ở giữa những cành cây giống xúc tu này; Hermione thọc tay vào cái lỗ một cách dũng cảm, lúc này giống như một cái bẫy ở xung quanh khuỷu tay cô bé; Harry và Ron cùng kéo và vặn những cái tua rất mạnh, cố gắng sao cho cái lỗ mở ra lần nữa, và Hermione rút tay ra thoải mái, nắm trong tay một cái kén giống như cái của Neville. Ngay lập tức, những cái tua gai lại tụt vào trong, và cái rễ xương xẩu lại ngồi đó giống như một khúc gỗ vô tri.

“Các cậu biết không, tớ không nghĩ là tớ sẽ trồng một cây thế này ở trong vườn khi tớ có nhà riêng đâu,” Ron nói, kéo cái kính bảo vệ lên trán và lau mồ hôi trên mặt.

“Đưa cho tớ cái bát nào,” Hermione nói, cầm cái kén thôi thóp giờ ra xa; Harry đưa một cái ra và cô bé thả cái kén vào trong đó với một vẻ kinh tởm hiện trên mặt.

“Đừng có nản chí chứ, bóp nó ra đi, bọn chúng là tốt nhất khi còn tươi!” Giáo sư Sprout gọi với sang.

“Dù sao thì,” Hermione nói, tiếp tục câu chuyện còn dang dở của bọn nhỏ tựa như cái khúc gỗ kia chưa hề tấn công gì cả, “cụ Slughorn sẽ mở một bữa tiệc Giáng sinh, Harry ạ, và cậu không thể trốn tránh khỏi lần này đâu vì cụ đã hỏi tớ rằng cậu rồi những tối nào rồi, để cụ có thể mở tiệc vào buổi tối mà cậu có thể tham dự.”

Harry rầm rĩ lên. Trong lúc đó, Ron, đang cố gắng bóp vỡ cái kén ở trong bát ra bằng cả hai tay mình, đứng dậy và ép mạnh hết cỡ nó có thể, nói giận dữ, “Và đó là một bữa tiệc nữa chỉ dành cho những người ưa thích của Slughorn thôi phải không?”

“Chỉ cho Câu lạc bộ Slug, đúng rồi đấy,” Hermione nói.

Cái kén bật ra khỏi tay của Ron và bắn vào cửa kính của căn nhà, bật ngược trở lại vào gáy của Giáo sư Sprout và đánh rơi cái mũ cũ kỹ, vá chằng vá đụp của bà. Harry đi lấy lại cái kén; khi nó trở lại, Hermione đang nói, “Thấy chưa, tớ không đề xuất cái tên ‘Câu lạc bộ Slug’ đâu nhé...”

“‘Câu lạc bộ Slug,’” Ron nhắc lại với cái giọng gầm gừ kiểu Malfoy. “Lâm ly thật đấy. Tốt thôi, tớ mong rằng cả hai cậu đều thích bữa tiệc. Tại sao hai cậu lại không kết bè với McLaggen, để cho lão Slughorn gọi các cậu là Vua và Hoàng Hậu Slug...”

“Chúng tớ được phép đem theo bạn mà,” Hermione nói, chẳng hiểu vì lý do gì mà mặt trở nên đỏ ửng, “và tớ đã có ý định mời cậu đấy, nhưng mà nếu cậu nghĩ đó là ngu ngốc thì tớ chẳng làm phiền nữa!”

Harry bỗng chốc ước rằng cái kén ở xa xa một tí, để cho nó không phải ngồi ở đây với hai đứa nó. Không bị để ý bởi hai đứa, nó ôm lấy cái bát chứa cái kén và bắt đầu cố gắng tách nó ra bằng cái cách ồn ào và mãnh liệt nhất mà nó còn có thể nghĩ ra được; nhưng không may nó vẫn có thể nghe được từng từ của cuộc nói chuyện.

“Cậu định mời tớ à?” Ron hỏi, với một giọng khác hẳn.

“Đúng đấy,” Hermione giận dữ. “Nhưng mà rõ ràng cậu muốn tớ kết bè với McLaggen...”

Có một phút im lặng trong lúc Harry tiếp tục nện cái kén từng từng bằng một cái xẻng.

“Không, tớ không muốn thế,” Ron nói lí nhí.

Harry đánh trượt khỏi cái kén, đập vào cái bát vỡ tan.

“‘Reparo,’” nó nói nhanh, chỉ vào những miếng vỡ bằng đũa thần của mình, và cái bát lại liền trở lại. Vụ đổ vỡ này, dù sao chẳng nữa, đã chỉ cho Ron và Hermione thấy sự có mặt của Harry. Hermione rất bối rối và ngay lập tức làm nhặng xị lên xem quyển sách “Những Loài Cây Ăn Thịt Trên Thế Giới” của cô bé để tìm cách vặt kén của cây Snargaluff sao cho đúng; mặt khác, Ron có vẻ ngượng ngùng, nhưng cũng rất hài lòng với chính mình.

“Đưa đây Harry,” Hermione nói vội vã. “Nó nói rằng chúng ta phải chọc chúng ra bằng một cái gì đó nhọn nhọn...”

Harry đưa cái kén trong bát cho cô bé; nó và Ron cùng đeo kính bảo vệ vào và thọc tay, một lần nữa, vào trong cái rễ cây. Chẳng phải là nó quá bất ngờ, Harry nghĩ, khi nó đánh vật với những sợi gai định tóm lấy cổ họng nó; nó đã có một ý niệm rằng điều này chẳng sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra. Nhưng nó không rõ nó cảm thấy thế nào... Nó và Cho đã quá xấu hổ khi nhìn mặt nhau, lặng im chẳng có gì để nói với nhau cả; nếu Ron và Hermione hẹn hò nhau, rồi lại chia tay, thì sao nhỉ? Tình bạn của bọn nó có phục hồi được không? Harry nhớ khoảng thời gian vài tuần lễ trong năm thứ ba mà hai đứa nó chẳng hề nói chuyện với nhau; nó không muốn trở thành cái cầu đo khoảng cách giữa hai đứa. Và sau đó, nếu như bọn nó không chia tay thì sao? Nếu như bọn nó trở thành giống như anh Bill và chị Fleur thì sao, và nó sẽ cực kỳ xấu hổ khi đi cùng hai đứa, để tốt hơn hết là nó xin rút ra thì hơn.

“Bắt được mày rồi!” Ron hét lên, kéo một cái kén thứ hai ra khỏi cái rễ cây trong lúc Hermione đã đập được cái thứ nhất ra, bây giờ cái bát đầy những cái ống quần quai giống như những con sâu xanh tím tái.

Những phút còn lại của buổi học trôi qua mà không có lời nào về bữa tiệc của Slughorn. Mặc dù Harry đã soi hai đứa bạn mình rất kỹ trong vài ngày gần đây, Ron và Hermione chẳng có vẻ gì khác ngoài việc bọn chúng hơi có vẻ lịch sự với nhau hơn bình thường. Harry cho rằng nó sẽ phải chờ để xem việc gì sẽ xảy ra dưới tác dụng của bia bọt trong căn phòng chiếu sáng mờ mờ của Slughorn vào cái đêm có bữa tiệc. Trong lúc đó, dù sao chẳng nữa nó cũng có những lo lắng cấp thiết hơn.

Katie Bell vẫn còn ở trong bệnh viện Thánh Mungo mà không hề có dấu hiệu của việc rời viện, có nghĩa là đội Gryffindor đầy hứa hẹn mà Harry đã tập luyện rất cẩn thận từ tháng chín thiếu đi một Truy Thủ. Nó vẫn lui việc thay thế Katie lại với hy vọng cô bé sẽ hồi phục, nhưng trận mở màn với Slytherin đang đến gần, và cuối cùng nó phải chấp nhận sự thật rằng cô bé sẽ không thể trở lại kịp trận đấu.

Harry không nghĩ rằng nó có thể chịu đựng thêm một vụ thử vị trí toàn Nhà nữa. Với một cảm giác hụt hẫng chẳng liên quan gì đến Quidditch, nó bắt gặp Dean Thomas sau lớp Biến Hình một ngày kia. Phần lớn lớp học đã rời đi rồi, mặc dù vài con chim sẻ vàng lú lo vẫn còn bay vù vù trong phòng, tất cả đều cả sản phẩm của Hermione; chẳng có ai thành công trong việc biến hình ngoài việc biến ra một cái lông từ không khí.

“Cậu có thích chơi ở vị trí Truy Thủ không?”

“Cá...? Có chứ, tất nhiên rồi!” Dean nói rất sốt sắng. Đằng sau Dean, Harry nhìn thấy Seamus Finnegan đang ném quyển sách của nó vào trong túi, trông rất bức bối. Một trong những lý do Harry không muốn

hỏi Dean về vụ chơi trong đội là vì nó biết Seamus sẽ không thích. Mặt khác, nó phải làm những gì tốt nhất cho đội, và Dean đã qua mặt Seamus trong những lần tập thử.

“Thế thì cậu vào rồi đấy,” Harry nói. “Có một buổi tập tối nay, 7 giờ nhé.”

“Được rồi,” Dean nói. “Vui vẻ nhé Harry! Trời đất ơi, tớ không thể chờ để báo cho Ginny biết được!”

Rồi nó vọt khỏi phòng, để Harry và Seamus lại với nhau, cái khoảnh khắc không thoải mái này cũng chẳng dịu đi khi một cục phân chim rơi lên đầu Seamus khi một con chim hoàng yến của Hermione bay vèo qua đầu bọn chúng.

Seamus không phải là người duy nhất tỏ ra căm giận với sự lựa chọn người thay thế cho Katie. Có rất nhiều lời thì thầm trong phòng học chung về sự thực là Harry đã chọn hai người cùng lớp với nó vào đội. Nhưng Harry đã từng chịu nhiều tiếng thì thầm hơn thế này nhiều trong quá trình học ở trường, nên nó chẳng hề thấy phiền hà, nhưng dù sao cũng vậy, áp lực càng gia tăng hơn với việc phải chiến thắng đội Slytherin trong trận đấu tới. Nếu Gryffindor thắng, Harry biết rằng toàn bộ Nhà sẽ quên ngay những lời dị nghị và thề rằng họ luôn luôn nghĩ đội nhà là một đội tuyệt vời. Nếu bọn nó thua... Harry nghĩ chưa xót, nó sẽ phải chịu thêm những lời thì thầm nữa...

Harry chẳng có lý do nào để ân hận khi nó nhìn thấy Dean bay tới đó; nó chơi rất tốt với Ginny và Demelza. Những Tấn Thủ, Peakes và Coote, lúc nào cũng tiến bộ. Vấn đề duy nhất là Ron.

Harry đã biết rằng Ron là người rất thiếu ổn định, luôn luôn phải chịu đựng những đòn tâm lý và thiếu tự tin, và thật không may, bóng dáng của trận đấu sắp tới đã kéo lại tất cả những bấp bênh của nó. Sau khi để vào những nửa tá điểm, phần lớn là của Ginny, phương pháp chơi của nó càng ngày càng thô bạo, cho đến khi nó đâm Demelza Robins đang bay đến vào mồm.

“Đó là một tai nạn, tớ xin lỗi, Demelza, thực sự xin lỗi!” Ron hét lên khi cô bé bay lập lờ xuống mặt đất, máu rơi vãi khắp nơi. “Tớ mới chỉ...”

“Khiếp quá,” Ginny nói giận dữ, hạ xuống cạnh Demelza và kiểm tra đôi môi sưng vù của cô bé. “Anh ngốc lắm Ron à, xem chị ấy trong tình trạng thế nào này!”

“Anh chưa được cái đó,” Harry nói, hạ xuống bên cạnh hai cô bé, chỉ đưa thần vào miệng Demelza và nói “Episkey.” “Và Ginny, đừng gọi Ron là đồ ngốc, em không phải là đội trưởng...”

“Hừm, anh thì quá bận bịu để có thể gọi anh ấy là đồ ngốc và em nghĩ là ai đó nên...”

Harry cố gắng để không phá lên cười.

“Bay lên nào, mọi người, đi thôi...”

Xét toàn cục thì đó là buổi tập tồi tệ nhất trong cả học kỳ, mặc dù Harry không cảm thấy rằng sự trung thực là chính sách tốt nhất khi họ đang tiến gần đến trận đấu.

“Tốt lắm mọi người, tớ nghĩ là chúng ta có thể đánh bại Slytherin,” nó khích lệ, và những Truy Thủ cùng Tấn Thủ rời phòng thay đồ trông rất vui vẻ với chính mình.

“Tớ chơi như là một thùng phân rỗng ấy,” Ron nói với giọng trống rỗng khi cánh cửa đóng lại đằng sau Ginny.

“Không đâu,” Harry nói chắc nịch. “Cậu là Thủ Quân tốt nhất mà tớ đã chọn ra Ron à. Vấn đề duy nhất của cậu là tâm lý.”

Nó tiếp tục động viên không ngừng trên đường về lâu đài, và khi bọn chúng lên đến tầng hai, Ron đã có vẻ vui lên nhiều. Khi Harry mở cái tấm thảm thêu để đi con đường tắt bọn chúng thường đi về Tháp Gryffindor, bọn chúng nhìn thấy Dean và Ginny, đang ôm chặt lấy nhau và hôn thật mãnh liệt tựa hồ như có keo dính hai đứa lại vậy. Điều đó giống như có một thứ gì rất to và rộng đang bùng lên ở trong bụng của Harry, cào cào bên trong nó: Những dòng máu nóng như đang trào dâng lên trong não, khiến ọi suy nghĩ đều lu mờ đi và bị thay thế bởi cái ham muốn man rợ muốn ôm Dean thành một cục thạch. Đang đấu tranh với cơn tức giận bất chợt, nó nghe thấy giọng Ron như từ xa vọng đến.

“Ôi trời!”

Dean và Ginny buông nhau ra và nhìn quanh. “Gì thế?” Ginny nói.

“Anh không muốn nhìn thấy em hôn hít người ta nơi công cộng!” “Nhưng mà đây là một hành lang trống không cho đến khi anh thò mặt vào!” Ginny nói.

Dean trông rất ngượng ngịu. Nó ném sang Harry một cái cười thiếu thận trọng mà Harry không đáp lại, như thể con ác quỷ vừa mới sinh trong lòng nó đang gào lên ý tưởng đuổi cổ Dean ra khỏi đội ngay lập tức.

“Ồ... đi thôi Ginny,” Dean nói, “chúng ta trở lại phòng học chung thôi...”

“Anh đi đi!” Ginny nói. “Em muốn có vài lời với ông anh yêu quý của em!” Dean rời đi, tựa hồ như nó không hề lấy làm tiếc khi thoát khỏi vở kịch này.

“Thế đấy,” Ginny nói, gạt mái tóc dài đỏ ra khỏi mặt mình và nhìn chằm chằm vào Ron, “hãy làm rõ mọi chuyện một lần thôi và cứ thế về sau. Đó chẳng phải là để anh xía mũi vào việc em đi với ai hay làm gì, Ron...” “Ừ đúng rồi đấy!” Ron nói, cũng giận dữ như vậy. “Thế em có nghĩ rằng anh muốn mọi người gọi em của anh là...”

“Là cái gì?” Ginny hét toáng lên, giơ đũa thần ra. “Chính xác là một cái gì hả?” “Nó không có ý gì đâu, Ginny à...” Harry nói một cách tự động, mặc dù con quỷ trong nó vẫn gào thét lời đồng ý với Ron. “Ồ anh ta có chứ!” cô bé nói, quắc mắt sang Harry. “Chỉ vì anh ta chưa lần nào được ôm ấp một ai cả, chỉ vì nụ hôn tuyệt vời nhất mà anh ta có là của Dì Muriel...”

“Câm ngay!” Ron gầm lên, mặt đã qua ngưỡng đỏ và chuyển sang tím ngắt.

“Không đời nào!” Ginny hét to bên cạnh cô bé. “Em đã thấy anh cùng với Phlegm, ước rằng chị ấy hôn anh lên má mỗi lần anh gặp, thật là tội nghiệp! Nếu như anh có hẹn hò và ôm ấp ai đó rồi, anh sẽ chẳng bao giờ phiền lòng khi thấy người khác làm vậy đâu!”

Ron cũng đã kéo đũa thần của nó ra rồi; Harry vội vã nhảy vào giữa hai đứa.

“Mày chẳng biết mày đang nói cái gì đâu!” Ron gào lên, cố gắng chọn một vị trí để dễ dàng tấn công Ginny quanh Harry, vì nó đang đứng trước cô bé hai tay giang rộng. “Chỉ vì anh không muốn làm thế ở nơi công cộng...!”

Ginny hét lên với giọng cười chế giễu, cố gắng đẩy Harry ra khỏi tầm nhìn.

“Hôn con Pigwidgeon hả anh? Hay là anh có một bức ảnh của dì Muriel giấu ở dưới gối hả?” “Mày...”

Một vệt sáng da cam bay ngay dưới tay trái của Harry và trượt qua Ginny có vài inch; Harry đẩy Ron bẹp dí vào tường.

“Đừng có điên chứ...”

“Harry đã từng hẹn hò Cho Chang!” Ginny quát lớn, nghe gần như khóc. “Và Hermione đã từng trong vòng tay của Viktor Krum, chỉ có mình anh mới coi đó là một thứ ghê tởm, Ron ạ, và đó là bởi vì anh chỉ có kinh nghiệm của một đứa trẻ 12 tuổi!”

Và sau đó, cô bé chạy vụt đi. Harry nhanh chóng thả Ron ra; vẻ mặt của nó trông thật ghê rợn. Bọn nó đứng đó, thở dốc, cho đến khi bà Norris, con mèo của lão Rich, xuất hiện ở góc tường, phá tan sự căng thẳng.

“Đi thôi,” Harry nói, khi âm thanh bước chân lão Filch đang lết đến đập vào tai bọn nhỏ.

Bọn nó vội vã đi lên cầu thang và qua cái hành lang tầng bảy. “Trời ạ, tránh ra nào!” Ron sửa vào một cô bé khiến cho nó bật lên sợ hãi và làm rơi lọ trứng cóc.

Harry chẳng thể để ý đến tiếng vỡ thủy tinh loảng xoảng; nó cảm thấy bị mất phương hướng, chóng mặt; bị sét đánh cũng chỉ đến thế này mà thôi. Chỉ vì đó là em gái của Ron, nó tự bảo mình. Mình chỉ không thích nhìn thấy cảnh nó hôn Dean vì nó là em của Ron thôi...

Nhưng không thể cản được trong tâm trí nó xuất hiện một hành lang vắng vẻ y như thế, với nó đang hôn Ginny... Con quỷ trong ngực nó rên lên... nhưng rồi nó thấy Ron gạt tung cái rèm thêu và chìa đũa thần vào Harry, gào cái gì đó đại loại như “đồ phản bội”... “đáng ra phải là bạn chứ”...

“Cậu có nghĩ là Hermione đã hôn Krum rồi không?” Ron tự dừng hỏi, khi bọn nó đến chỗ Bà Béo. Harry đã bắt đầu có suy nghĩ xấu xa và phải giật dòng suy nghĩ của nó khỏi một cái hành lang mà chẳng hề có sự xâm phạm của Ron, chỉ có nó và Ginny với nhau thôi... “Cái gì cơ?” nó nói ngượng ngập. “Ồ... ờ...” Câu trả lời trung thực nhất phải là “có,” nhưng nó không muốn nói ra. Dù sao, Ron có vẻ như mong chờ điều tồi tệ nhất dựa vào khuôn mặt của Harry.

“Dilligrout,” nó ừ ừ nói với Bà Béo, và bọn nó chui qua cái lỗ sau bức tranh để vào phòng học chung.

Không ai nhắc nhở về Ginny hay Hermione thêm nữa; thay vào đó, bọn nó chẳng hề nói với nhau một câu nào vào tối đó và trèo lên giường trong im lặng, cả hai cùng chìm trong những suy nghĩ riêng, Harry thức một lúc lâu, nhìn lên đỉnh màn treo trên giường và cố gắng tự bảo mình rằng cảm xúc của nó giành cho Ginny chỉ là anh trai em gái mà thôi. Bọn chúng đã sống, có phải không nào, giống như anh trai em gái trong suốt mùa hè, chơi Quidditch, trêu chọc Ron, cười rũ rượi với nhau về Bill và Phlegm. Nó đã quen Ginny từ lâu lắm rồi... Rất là tự nhiên khi nó cảm thấy mình cần bảo vệ cô bé... rất tự nhiên khi nó muốn chăm lo cho cô bé... muốn vật gãy tay Dean vì đã hôn cô bé... Không... nó sẽ phải điều khiển cái cảm xúc anh trai em gái đó thôi...

Ron ngáy lên một tiếng ừ ừ rất to.

Cô bé là em của Ron, Harry tự bảo mình. Em của Ron. Nó nằm ngoài vùng kiểm soát. Nó chẳng thể đánh đổi tình bạn của nó với Ron lấy bất cứ thứ nào khác được. Nó đập cái gối của nó cho thoải mái hơn và chờ cho giấc ngủ tới, cố gắng hết mức sao cho tư tưởng của nó không lờn vờn quanh Ginny. Harry thức dậy vào sáng hôm sau, hơi mê mụ và lộn xộn vì một loạt những giấc mơ mà trong đó Ron đuổi nó với cây gậy Tấn Thủ, nhưng mà đến trưa thì nó lại muốn đổi Ron thực tế lấy Ron trong mơ còn hơn, vì lúc này nó không những lạnh nhạt với Ginny và Dean, mà còn coi một Hermione bị tổn thương và bối rối nghiêm trọng giống hệt như vậy, một cách băng giá và độc đoán. Còn gì nữa chứ, Ron đã có vẻ trở nên, trong suốt đêm vừa rồi, dễ bực mình và đánh đập người khác giống như một con Quái Tôm Đuối Nổ cỡ nhỏ vậy. Harry đã dành cả ngày đó để cố gắng giữ hoà bình giữa Ron và Hermione nhưng chẳng thành công; cuối cùng, Hermione vào giường của mình trong sự tức giận tột độ, và Ron thì hăm hăm đi vào phòng ngủ nam sau khi nguyên rửa cay độc mấy đứa năm nhất đang co rúm lại chỉ vì bọn chúng nhìn nó.

Cùng với sự mất hết nhuệ khí của Harry, tình trạng mới của Ron cũng chẳng biến đổi gì trong vài ngày sau đó. Thậm chí còn tồi hơn, điều đó còn cộng thêm sự tụt dốc thảm hại hơn nữa trong khả năng giữ gôn của nó, làm cho nó càng hung hăng hơn, để rồi trong buổi tập Quidditch cuối cùng trước trận đấu vào thứ Bảy, nó bắt trượt tất cả những cú đánh mà Truy Thủ thực hiện về phía nó, nhưng lại quát mắng mọi người nhiều đến nỗi nó làm cho Demelza Robins bật khóc.

“Cậu im đi và để cho nó yên!” Peakes hét lên, nó chỉ cao bằng hai phần ba Ron, nhưng lại đang cầm một cái chày rất nặng.

“ĐỦ RỒI ĐẤY!” Harry gào lên, vì nó nhìn thấy Ginny đang trừng trừng nhìn về phía Ron và, vẫn còn nhớ danh tiếng của cô bé vì đã hoàn thành mỹ mãn bữa Gậy-Ba-Bị, găm lên để can thiệp trước khi mọi thứ còn trong vòng quản lý. “Peakes, cậu đi cất những quả Bludger lại đi, ăn ý với nhau chút nào, hôm nay cậu chơi tốt lắm Ron à...” nó chờ đến khi những thành viên còn lại đi đủ xa rồi mới nói, “cậu là bạn thân nhất của tớ, nhưng mà cậu cứ tiếp tục đối xử với những người khác như thế là tớ cho cậu ra khỏi đội đấy.”

Nó thực sự nghĩ trong lúc đó rằng Ron đã có thể đánh nó, nhưng mà một điều tồi tệ hơn đã xảy ra: Ron lết thết bên cây chổi của nó. Tất cả ý chí đã biến mất và nó nói, “Tớ xin rút. Tớ quá tồi.”

“Cậu không tồi và cậu không được rút!” Harry nói một cách dữ dội, kéo Ron lại bằng chiếc áo choàng của nó. “Cậu có thể giữ gôn rất tốt nếu như cậu có chuẩn bị tinh thần, đó chỉ là vấn đề tâm lý mà cậu đang mắc phải thôi!” “Cậu nói tớ có vấn đề tinh thần à?” “Ừ, có thể tớ nói vậy đấy!”

Bọn nó nhìn nhau mất một lúc, rồi Ron lắc đầu một nhọc. “Tớ biết cậu chẳng còn có thời gian để tìm một Thủ Quân mới, nên ngày mai tớ sẽ chơi, nhưng nếu như chúng ta thua, mà chắc chắn là vậy còn gì, tớ sẽ rời khỏi đội.”

Chẳng có gì Harry thanh minh có thể thay đổi được tình hình. Nó cố gắng tạo cho Ron thêm tự tin trong suốt bữa tối, nhưng Ron đã quá bận rộn với việc cúi kính và cựa cựa với Hermione để quan tâm đến những

gì nó nói. Harry lại tiếp tục trong phòng học chung sau đó, nhưng sự khẳng định rằng việc Ron rời khỏi đội có thể làm cho cả đội tan rã đã phần nào bị phá hoại bởi sự thực là những người còn lại của đội đang ngồi túm lại ở một góc xa, rõ ràng là đang bàn tán về Ron và ném cho nó những cái nhìn hiểm ác. Cuối cùng Harry đành phải tự làm inh cáu giận thêm một lần nữa, cốt hy vọng khích bác lòng tự kiêu của Ron, và rất có thể cả khả năng giữ gôn của nó nữa, nhưng cách này xem ra cũng chẳng thành công hơn những lời khích lệ; Ron đi ngủ trong tâm trạng chán nản và vô vọng hơn bao giờ hết. Harry đã trần trọc rất lâu trong bóng đêm. Nó không muốn thua trong trận đấu sắp tới; chẳng phải là vì đây là lần đầu nó làm Đội Trưởng, mà vì nó đã xác định là phải đánh bại Draco Malfoy trong môn Quidditch kể cả khi nó chưa thể chứng minh được những nghi ngờ của mình về Draco. Nhưng nếu Ron mà cứ chơi như nó thể hiện trong mấy lần tập gần đây, hy vọng thắng là rất mong manh...

Nếu như có cái gì đó nó có thể làm để khiến Ron hoà hợp hơn... làm cho nó chơi với khả năng tốt nhất có thể... cái gì có thể chắc chắn rằng Ron có một ngày tuyệt vời...

Và câu trả lời đến với Harry trong một cảm hứng tuyệt vời, bất thành linh.

Bữa sáng là một sự vụ rất dễ gây náo loạn giống như những lần trước; những đứa Slytherin hít hơi và chế giễu rất to mỗi khi có một đứa nhà Gryffindor vào trong Đại sảnh Đường. Harry nhìn lên trần và thấy một bầu trời xanh, ít mây: một điềm tốt đây.

Bàn của Gryffindor, một khối màu đỏ và vàng, đã chào mừng khi Harry và Ron tới. Harry cười to và vẫy chào; Ron nhún nhó một cách yếu ớt và lắc đầu.

“Vui lên đi Ron!” Lavender gọi sang. “Tớ biết cậu chơi tuyệt lắm!” : Ron mặc kệ cô bé.

“Trà chứ?” Harry hỏi nó. “Cà phê? Nước bí đỏ?” “Cái gì cũng được,” Ron nói rầu rĩ, cắn uể oải vào một miếng bánh mì.

Vài phút sau, Hermione, vẫn còn rất mệt mỏi vì những biểu hiện khó ưa gần đây của Ron mà không xuống ăn sáng cùng hai đứa, dừng lại trên đường đến bàn của Nhà.

“Hai cậu thế nào?” cô bé ước hỏi, mắt dừng ở đầng sau gáy của Ron.

“Tốt lắm,” Harry nói, đang tập trung đưa cho Ron một cốc nước bí đỏ. “Của cậu này Ron. Uống hết nhé.”

Ron vừa mới đưa cốc lên môi thì Hermione nói ngay lập tức.

“Đừng có uống cái đó Ron!”

Cả Harry và Ron cùng nhìn lên cô bé.

“Tại sao không?” Ron nói.

Hermione lúc này đang nhìn chăm chăm vào Harry tựa hồ như cô không thể tin nổi mắt mình.

“Cậu vừa cho cái gì đó vào cốc nước.”

“Cái gì cơ?” Harry nói.

“Cậu nghe rồi còn gì. Tớ đã nhìn thấy rồi. Cậu vừa mới đổ cái gì đó vào cốc nước của Ron. Cậu có cái chai trong tay kia kìa!”

“Tớ chẳng biết cậu đang nói cái gì nữa,” Harry nói, nhét vội cái chai nhỏ vào trong túi.

“Ron, tớ cảnh báo đấy, đừng có uống!” Hermione nói lần nữa, sợ hãi, nhưng Ron đã cầm cốc lên, uống cạn nó trong có một ngụm thôi, và nói, “Đừng có ra lệnh cho tớ nữa Hermione.”

Cô bé cảm thấy bị xúc phạm. Cúi xuống thật thấp để cho chỉ có Harry mới nghe thấy, cô rít lên, “Cậu phải bị đuổi vì hành động đó. Tớ không thể ngờ rằng cậu lại làm thế, Harry ạ!”

“Xem ai đang nói kìa,” nó thì thầm lại. “Gần đây không chửi rửa ai à?”

Cô bé lao thẳng ra khỏi hai đứa. Harry nhìn cô bé chạy đi mà không hề hối tiếc. Hermione chưa bao giờ hiểu được Quidditch quan trọng thế nào. Rồi nó nhìn sang Ron, lúc này đang liếm mép.

“Gần đến giờ rồi đây...” Harry thờ ơ.

Những ngọn cỏ lạnh buốt cào cào dưới chân khi bọn nhỏ băng ra sân vận động.

“Thật là may thời tiết đẹp thế này phải không?” Harry hỏi Ron.

“Ừ,” Ron nói, lúc này đã tái xám và trông như ốm vậy.

Ginny và Demelza đã mặc áo Quidditch vào và chờ ở trong phòng chờ rồi.

“Điều kiện tuyệt vời thật!” Ginny nói, mặc kệ không để ý tới Ron. “Và đoán xem gì nào? Truy Thủ Vaisey nhà Slytherin đã bị một trái Bludger đập vào đầu trong buổi tập hôm qua nên không thể ra chơi được vì quá đau! Và thậm chí còn tuyệt vời hơn... Malfoy cũng ốm rồi!”

“Cái gì cơ?” Harry nói, chạy vòng qua để nhìn cô bé. “Nó ốm á? Bị sao thế?”

“Chẳng biết nữa, nhưng mà quá tuyệt cho đội mình còn gì,” Ginny nói rạng rỡ. “Họ đưa Harper vào thay thế; nó bằng tuổi em và có cực kỳ ngu ngốc.”

Harry cười lơ đãng, nhưng khi nó mặc cái áo choàng màu đỏ tươi vào, đầu óc nó không hề nghĩ về Quidditch. Malfoy đã một lần nói rằng nó không thể chơi vì bị thương, nhưng lần đó nó chắc chắn trận đấu sẽ được rời đến thời điểm phù hợp nhất cho nhà Slytherin. Tại sao giờ nó lại chịu để bị thay thế? Có phải nó cực kỳ ốm, hay là nó chỉ giả vờ?

“Đáng ngờ thật phải không?” nó nói nhỏ với Ron. “Malfoy không ra chơi?”

“Tớ thì cho đó là may mắn,” Ron nói, đã có vẻ sống động hơn. “Và Vaisey cũng ra luôn, nó là người ghi bàn tốt nhất, tớ chẳng thích... hey!” nó nói ngay lập tức, khựng lại nửa chừng lúc đang kéo cái găng tay Thủ Quân vào và nhìn chăm chăm vào Harry.

“Cái gì?”

“Tớ... cậu...” Ron hạ giọng, nó vừa sợ vừa thích thú. “Nước của tớ... cốc nước bí đỏ của tớ... cậu không...?”

Harry nhướn lông mày, chẳng nói gì nữa ngoài, “Chúng ta sẽ bắt đầu trong khoảng 5 phút nữa, cậu nên đi giày vào đi.”

Bọn nhỏ bước ra trong những tiếng la hét hò reo chói tai. Một đầu sân vận động là màu vàng và đỏ, đầu kia là xanh và bạc. Rất nhiều đứa nhà Hufflepuff và Ravenclaw cũng chia ra: ở giữa những tiếng la hét và vỗ tay Harry có thể phân biệt rõ ràng tiếng gầm rú của cái mũ đầu sư tử nổi tiếng của Luna Lovegood.

Harry bước tới chỗ Bà Hooch, vị trọng tài, đang đứng sẵn sàng thả những quả bóng ra khỏi hòm chứa.

“Đội trưởng bắt tay nào,” bà nói, và tay Harry bị bóp chặt bởi Đội trưởng mới nhà Slytherin, Urquhart. “Lên chỗ nào. Nghe tiếng còi nhé... ba... hai... một...”

Tiếng còi cất lên, Harry và những đứa khác đập mạnh xuống nền đất lạnh giá, và bọn chúng bay lên.

Harry gào lên ở viền quanh khu đất, tìm kiếm trái banh Snitch và chú ý tới Harper, lúc này đang bay lập lờ xa đằng sau nó. Rồi một giọng nói rầm rĩ khác hẳn với giọng người thuyết minh bình thường vang lên.

“Xem nào, họ kìa, và tôi nghĩ rằng chúng ta đều rất bất ngờ với đội hình mà Potter đã thiết lập trong năm nay. Rất nhiều ý kiến, với phong độ chấp chừa của Ronald Weasley dưới danh nghĩa thủ môn trong năm vừa rồi, cho rằng anh ta có thể bị đuổi khỏi đội, nhưng tất nhiên rằng, một chút tình bạn cá nhân với Đội Trưởng đã giúp...”

Những lời vừa rồi đã được chào đón bằng những lời giễu cợt và vỗ tay từ nhà Slytherin ở đầu kia. Harry nghiêng cổ quanh cái chỗ của mình để tìm cái bục thuyết minh. Một đứa bé cao, gầy nhom tóc vàng với một cái mũi hếch lên đang đứng đó, nói vào cái loa pháp thuật mà đã từng được sử dụng bởi Lee Jordan; Harry nhận ra Zacharias Smith, một cầu thủ của Hufflepuff mà nó ghét cay ghét đắng.

“Ồ, và đây là cơ hội đầu tiên của Slytherin, đó là Urquhart lao xuống vùn vụt và...” bụng Harry xoắn lại.

“... Weasley đã bắt được rồi, anh ta thỉnh thoảng cũng may mắn chứ, tôi cho là vậy...”

“Ừ đúng rồi đấy, nó đúng là thế đấy,” Harry thì thầm, tự cười với mình, rồi nhào xuống giữ những Truy Thủ căng mắt ra để tìm dấu vết của quả banh Snitch đang lẩn trốn.

Nửa giờ trôi qua, Gryffindor đang dẫn 60 - 0, Ron đã có vài cú cứu nguy ngoạn mục, vài cú chỉ bằng đầu gối tay, và Ginny thì ghi đến 4 trong 6 bàn của Gryffindor. Điều này đã làm cho Zacharias thôi đoán già đoán non ầm ĩ rằng hai đứa nhà Weasley được vào đội chỉ vì Harry thích thế, và giờ lại quay sang Peakes và Coote.

“Tất nhiên rằng, Coote không được sinh ra làm một Tấn Thủ,” Zacharias nói trịch thượng, “họ xem ra có nhiều cơ bắp hơn...”

“Đập một quả Bludger vào nó đi!” Harry gọi Coote khi nó lao đến, nhưng mà Coote, thay vào đó, đang cười rất tươi, đã chọn để đập quả Bludger tiếp theo vào Harper, lúc này vừa mới vọt qua Harry ở hướng đối diện. Harry rất hài lòng khi nghe thấy tiếng bụp lờ mờ, có nghĩa là trái Bludger đã tìm thấy đích đúng của mình.

Có vẻ như là Gryffindor không hề mắc một lỗi nhỏ. Họ cứ tiếp tục tiếp tục ghi bàn, tiếp nữa và tiếp nữa, còn ở đầu kia của sân đấu, Ron đang bảo vệ vòng gôn với sự dễ dàng rõ rệt. Nó đang thực sự cười, và khi đám đông chào mừng một cú đỡ ngoạn mục bằng đoạn điệp khúc đầy phấn khích của một bài hát cũ được ưa thích “Weasley là Vua Của Chúng Ta,” nó đã chỉ huy dàn nhạc đó từ trên cao.

“Nó nghĩ nó là cái gì đó đặc biệt trong ngày hôm nay phải không?” một giọng cạnh khoé cất lên, và Harry gần như rơi khỏi chổi của nó khi Harper va vào nó rất mạnh và có chủ tâm. “Thằng bạn phần bội của mày...” Bà Hooch đang quay đi chỗ khác, và mặc dù nhà Gryffindor ở dưới gào lên phần nộ, khi bà quay lại Harper đã biến đi rồi. Vai đau nhức, Harry đuổi theo nó, với ý định nện lại nó một cú...

“Và tôi nghĩ rằng Harper của Slytherin đã thấy trái Snitch!” Zacharias Smith nói qua cái loa. “Vâng, anh ta đã chắc chắn nhìn thấy cái gì đó mà Potter thì không!”

Smith đúng là một thằng ngu, Harry nghĩ, nó không thấy bọn chúng va vào nhau hay sao? Nhưng khoảnh khắc sau đó, dạ dày nó gần như rơi khỏi khoảng không... Smith đã đúng và Harry đã sai rồi: Harper không hề phóng đi một cách ngẫu nhiên; nó đã nhìn thấy cái mà Harry không thấy: trái Snitch đã vù vù bay ở trên đầu bọn nó, loé sáng lấp lánh ở trên nền trời xanh.

Harry tăng tốc; gió đang gào thét ở trong tai nó đến nỗi nó chẳng nghe thấy những lời bình luận của Smith hay đám đông nữa, nhưng Harper vẫn còn ở đằng trước, và Gryffindor chỉ dẫn có 100 điểm thôi; nếu Harper có trái banh trước thì Gryffindor sẽ thua... và giờ thì Harper chỉ cách đó có vài foot, tay nó giang rộng.

“Ôi trời Harper ơi!” Harry gào lên trong tuyệt vọng. “Malfoy đã trả mày bao nhiêu để mày thế chỗ nó hả?”

Nó chẳng hiểu ai đã bắt nó phải nói thế, nhưng Harper đã giả vờ kinh ngạc; nó sượt tay khỏi trái Snitch, để cho nó chui khỏi những ngón tay, và vọt đi khỏi nó. Harry thực hiện một cú chop mạnh về phía trái bóng nhỏ, lững lơ kia, và tóm lấy nó.

“ĐÂY RỒI!” Harry hét lên. Bay vòng quanh, nó lao xuống đất và trái Snitch giờ cao trong tay. Khi đám đông nhận ra điều gì đang diễn ra, một tiếng hò reo vang dội đã gần như nhấn chìm tiếng còi kết thúc trận đấu.

“Ginny, em đi đâu thế?” Harry gào lên, lúc này đang bị ép bẹp dí ở trong những cái ôm ở trên không trung đến từ những thành viên còn lại của đội, nhưng Ginny vẫn tiếp tục tăng tốc qua bọn chúng, cho đến khi, với một cú va cực kỳ mạnh, cô bé đập vào cái đài thuyết minh. Khi đám đông la inh tai và cười ngặt nghẽo, đội Gryffindor đã đáp xuống bên cạnh những mảnh vụn gỗ mà Zacharias đang run sợ yếu ớt; Harry nghe thấy Ginny nói một cách vô tình với Giáo Sư McGonagall đang tức giận, “Quên phanh, thưa Giáo sư, con xin lỗi.”

Cười to, Harry rời khỏi những người khác của đội và ôm lấy Ginny, nhưng mà nó thả ra rất nhanh. Bất chấp cái nhìn của cô bé, nó vỗ tay chào mừng Ron ở đằng sau trong lúc, tất cả sự thù hằn đều mất đi, đội Gryffindor rời sân đấu tay trong tay, đắm vào không khí và vỗ chào những người ủng hộ. Không khí trong phòng thay đổi thật nhộn nhịp. “Tiệc ở phòng học chung nhé, Seamus bảo vậy!” Dean hét lên hồ hởi. “Đi nào, Ginny, Demelza!”

Ron và Harry là hai người cuối cùng ở trong phòng thay đồ. Bọn chúng đang chuẩn bị ra thì Hermione bước vào. Cô bé đang vắn vẹo cái khăn quàng cổ của Gryffindor trong hai tay và trông rất tức giận và kiên quyết. “Tớ muốn nói chuyện với cậu Harry.” Cô thở một hơi dài. “Cậu không nên làm thế. Cậu nghe cụ Slughorn rồi đấy, nó bị cấm.” “Cậu đang định làm gì thế, tớ cáo bọn này à?” Ron hỏi gặng. “Hai cậu nói về cái gì thế?” Harry hỏi, quay đi để treo cái áo choàng lên, cốt để bọn chúng không nhìn thấy nó đang cười, “Cậu biết thừa chúng tớ đang nói về cái gì!” Hermione nói bực bội. “Cậu đã pha vào nước của Ron cái thuốc may mắn trong bữa sáng! Felix Felicis ấy!”

“Đâu, tớ đâu có,” Harry nói, quay lại để nhìn hai đứa.

“Có cậu có làm Harry ạ, và vì thế mọi thứ trôi qua rất tốt, có cầu thủ nhà Slytherin bị thiếu và Ron bắt được tất cả các cú đánh!”

“Tớ không cho vào đâu!” Harry nói, cười to hơn nữa. Nó thò tay vào túi áo và kéo ra một cái lọ nhỏ mà Hermione đã nhìn thấy sáng nay. Nó chứa đầy một thứ thuốc vàng vàng và cái nắp vẫn còn bị đóng chặt bởi keo. “Tớ muốn Ron nghĩ rằng tớ đã làm vậy, nên tớ đã giả vờ khi tớ biết cậu đang theo dõi.” Nó nhìn sang Ron. “Cậu đã cứu nguy vì cậu cảm thấy mình may mắn. Cậu tự làm tất cả đấy.”

Nó lại nhét cái chai vào túi.

“Thực sự là không có gì trong cốc nước bí đỏ của tớ chứ?” Ron sững sốt. “Nhưng thời tiết tốt... và Vaisey không thể chơi... Tớ không uống thuốc may mắn sao?”

Harry lắc đầu. Ron nhìn nó một hồi, rồi quay về phía Hermione, giả giọng cô bé. “Cậu cho thuốc Felix Felicis vào nước của Ron sáng nay, vì thế nên cậu ta cứu nguy được tất cả các bàn thắng! Thấy chưa! Tớ giữ gôn đâu cần cái gì giúp đâu Hermione!”

“Tớ chưa bao giờ nói cậu không thể... Ron à, cậu cũng nghĩ là cậu được uống thuốc còn gì!”

Nhưng Ron đã vụt qua cô bé ra cửa với chổi thần ở trên vai.

“Ồ,” Harry nói vào sự tĩnh lặng; nó không thể ngờ rằng kế hoạch lại đi theo chiều hướng này, “thế... chúng ta đi lên bữa tiệc nhé?”

“Cậu đi đi!” Hermione nói, nháy mắt ngăn để không khóc. “Tớ đang ngán Ron lắm rồi, tớ không biết tớ phải làm những gì nữa...”

Và cô bé cũng phóng ra khỏi phòng thay đồ.

Harry đi chậm chậm lên cái sân dẫn về lâu đài, qua một đám đông, trong đó có rất nhiều người đang chúc mừng nó, nhưng nó cảm thấy thất vọng quá; nó đã chắc chắn rằng nếu Ron thắng trận, nó và Hermione có thể làm lành với nhau ngay tức thì. Nó chẳng biết làm thế nào để nó có thể giải thích cho Hermione hiểu rằng lý do cô bé làm cho Ron bực chính là vụ hôn Viktor Krum, cũng vì vụ đó xảy ra rất lâu rồi.

Harry không thể tìm thấy Hermione ở bữa tiệc kỷ niệm của nhà Gryffindor, lúc nó đến là lúc sôi nổi nhất. Những lời chào và vỗ tay đã đón sự có mặt của nó, và nó nhanh chóng bị vây quanh bởi một đám người muốn chúc mừng. Rất muốn tổng khứ anh em nhà Creevey, lúc này đang muốn diễn lại trận đánh từ cú này sang cú khác, và một nhóm toàn con gái đang bao quanh nó, cười ngặt nghẽo bởi lời nhận xét ít buồn cười nhất của nó và nháy nháy mắt, phải mất một lúc nó mới có thời gian tìm Ron. Cuối cùng nó đã được giải thoát khỏi Romilda Vane, đang nỗ lực gợi ý rằng cô bé có thể đến bữa tiệc của Slughorn cùng với nó. Khi nó đang chui rúc về phía bàn uống nước, nó đi thẳng đến chỗ Ginny, với Arnold con Phù Phì Lùn trên vai và con Crookshanks kéo meo meo đẩy hy vọng dưới chân.

“Tìm Ron hả anh?” cô bé cười ngơ ngẩn. “Anh ta ở kia kìa, một kẻ đạo đức giả bẩn thỉu.”

Harry nhìn về phía cái góc nhà mà cô bé chỉ. Ở đó, với tầm nhìn của cả căn phòng, Ron đang đứng, ôm chặt Lavender Brown đến nỗi khó có thể nói đâu là tay của ai.

“Giống như là anh ta đang găm nhăm cái mặt của cô nàng vậy phải không?” Ginny nói thản nhiên. “Nhưng em cho rằng anh ta phải thay đổi phương pháp thôi. Một trận đấu tốt đấy, anh Harry.”

Cô bé vỗ nhẹ vào tay nó; Harry cảm thấy dạ dày nó như tụt xuống, nhưng sau đó cô bé lại đi ra lấy thêm bia bọt. Crookshanks lon ton theo cô bé, đôi mắt vàng của nó chăm chăm vào con Arnold. Harry quay đi khỏi Ron, lúc này xem chừng chưa muốn gặp nó, ngay khi cái lỗ chân dung đóng lại. Với một cảm xúc hụt hẫng, nó cảm thấy một lọn tóc nâu bù xù lướt qua.

Nó lao lên trước, lại vấp phải Romilda Vane, và kéo bức tranh Bà Béo mở ra. Hành lang phía ngoài xem chừng rất vắng vẻ.

“Hermione?”

Nó tìm thấy cô bé ở cái phòng học không khoá đầu tiên mà nó vào. Cô bé đang ngồi trên ghế giáo viên, một mình, trừ một cái vòng toàn những chim sẻ vàng kêu lú lo bay trên đầu cô bé, mà rõ ràng là cô vừa biến ra từ không trung. Harry không thể nào thán phục khả năng bùa chú của cô bé vào lúc này được.

“Ồ, chào Harry,” cô nói bằng giọng run rẩy. “Tớ đang tập thôi.”

“Ừ... cái đó... ờ... giỏi thật đấy...” Harry nói.

Nó chẳng biết phải nói gì với cô bé cả. Nó chỉ mong rằng có một cơ hội mỏng manh cô bé không chứng kiến Ron, rằng cô chỉ đơn thuần rời phòng vì bữa tiệc quá ồn ào, khi cô nói, với một giọng the thé thiếu tự nhiên, “Ron có vẻ rất thích buổi tiệc.”

“Ồ... thế à?” Harry nói.

“Đừng có giả vờ cậu không nhìn thấy nó,” Hermione nói. “Cậu ta có giấu giếm điều đó đâu phải...?”

Cánh cửa đằng sau hai đứa mở tung. Trong sự sợ hãi của Harry, Ron bước vào, cười ngặt nghẽo, kéo Lavender bằng tay mình.

“Ồ,” nó nói, bật lên ngay lập tức khi nhìn thấy Harry và Hermione.

“Ồi!” Lavender nói, và cô bé chạy khỏi phòng, cười rúc rích. Cánh cửa đóng lại phía sau cô bé. Có một sự tĩnh lặng kinh khủng, đang trào dâng và bùng nổ. Hermione đang chăm chăm nhìn vào Ron, lúc này đang tránh nhìn vào mặt cô bé, nhưng lại nói với sự trộn lẫn kỳ dị giữa sự tự tin và lúng túng, “Chào Harry! Chẳng biết cậu biến đâu mất!”

Hermione trượt khỏi cái bàn. Lũ chim sẻ vàng vẫn cứ tiếp tục lú lo trên đầu cô bé làm cho cô giống như một hệ mặt trời kỳ lạ, được làm bằng lông tơ vậy.

“Cậu không nên để Lavender chờ ở ngoài,” cô nói khẽ. “Cô ta sẽ không biết cậu biến đâu mất à xem.”

Cô bước chậm chậm và hiên ngang về phía cửa. Harry liếc sang Ron, lúc này vẫn đang an tâm vì chẳng có gì tồi tệ hơn thế xảy ra.

“Oppugno!” một tiếng kêu từ phía cửa vọng vào.

Harry quay phắt lại để thấy Hermione đang chĩa đũa thần vào Ron, vẻ mặt rất hoang dại: Lũ chim nhỏ bé đang phóng vút đi giống như một trận mưa đạn màu vàng về phía Ron, lúc này đang kêu lên và che lấy mặt bằng hai tay của mình, nhưng lũ chim vẫn tấn công, mổ xẻ, cào cấu bất cứ phần da thịt nào mà chúng gặp.

“Gerremoffme!” nó hét lên, nhưng bằng cái nhìn cuối cùng đầy hận thù, Hermione đập mạnh cửa và biến mất. Harry có thể nghe thấy một tiếng nứt vỡ trước khi cửa đóng sầm lại.

15. Chương 15

Lời nguyện vĩnh cửu

Tuyết xoáy bên ngoài những cánh cửa sổ đóng băng. Giáng sinh đang tới rất nhanh. Lão Hagrid đã một tay đem vào đại sảnh đường 12 cây thông Noel như thường lệ. Những vòng hoa nhựa ruồi và dây kim tuyến

xoay tròn quanh lan can cầu thang. Những ngọn - nến - không - bao - giờ - tắt tỏa sáng từ trong mũ sắt của các bộ áo giáp và hàng chùm tầm gửi vĩ đại treo dọc giữa các hành lang. Từng nhóm con gái cứ túm tụm dưới những chùm hoa nhựt ruồi làm ngẽn cả hành lang mỗi khi Harry đi ngang. Tuy nhiên, thật may mắn, những cuộc lang thang ban đêm thường xuyên của Harry đã giúp nó có một kiến thức phi thường về những đường ngang ngõ tắt của tòa lâu đài, vì vậy nó có thể chẳng mấy khó khăn tìm đường xuyên qua đám hoa nhựt ruồi để đi đến lớp học.

Ron, vốn thấy việc bắt buộc đi vòng như thế là một nguyên cớ đáng ghen tị hơn là vui nhộn, thì chỉ đơn giản cười phá lên về tất cả những trò đó. Dù Harry thích Ron cười như thế hơn cái kiểu ủ rũ, buồn phiền mà Ron đã trải qua trong suốt mấy tuần gần đây, nhưng sự cải thiện này của Ron có giá khá đắt. Đầu tiên, Harry phải chịu đựng sự hiện diện thường xuyên của Lavender Brown, cô nàng có vẻ xem như mỗi giây phút không hôn Ron là một giây phút buồn tẻ. Sau nữa, Harry cảm thấy, lại thêm một lần, hai người bạn thân thiết nhất của nó có vẻ như không bao giờ còn muốn nói chuyện với nhau.

Ron, tay và cẳng tay vẫn còn những vết cào xước trầy trụa bởi cuộc tấn công từ lũ chim của Hermione, thì tự biện hộ với giọng phẫn uất:

- Cô nàng không thể than phiền - nó nói với Harry - Cô nàng đã cặp kè với Krum thì cũng phải thấy một ai đó muốn cặp với mình. Ồ, tự do mà. Tổ chức làm gì sai.

Harry không trả lời, vờ chăm chú vào cuốn sách chúng phải đọc trước buổi học Bùa Mê sắp tới sáng nay (Tinh hoa: Một cuộc truy lùng). Kiên quyết giữ nguyên tình bạn với cả Ron và Hermione, nó trải qua phần lớn thời gian im thin thít.

- Mình chưa bao giờ hứa hẹn gì với Hermione - Ron lầm bầm - Ý mình là, ừ thì, mình đã định đi tiệc Giáng sinh của thầy Slughorn với cô nàng, nhưng cô ấy chưa bao giờ nói... chỉ như một người bạn... Mình hoàn toàn tự do...

Harry lật một trang của bài Tinh hoa, biết là Ron đang nhìn nó. Giọng Ron nhỏ dần thành những tiếng thì thầm vừa đủ nghe bên tiếng lách tách của ngọn lửa, dù Harry nghĩ nó chộp được những tiếng “Krum” và “không thể than phiền” lần nữa.

Thời khóa biểu của Hermione dày đặc đến nỗi Harry không thể nói chuyện với cô bé một cách đàng hoàng vào những buổi tối, khi Ron, bất luận thế nào, cứ quần quật quanh Lavender đến nỗi không để ý Harry làm gì. Hermione nhất định không ngồi trong phòng sinh hoạt chung khi Ron ở đó, vì vậy Harry thường gặp cô nàng trong thư viện, điều này có nghĩa là tụi nó luôn phải nói chuyện thì thào.

- Cậu ấy hoàn toàn tự do hôn ai mà cậu ấy thích - Hermione nói, trong khi bà Pince, quản thủ thư viện, lảng vảng ở những cái kệ đằng sau chúng - Mình thực sự chẳng chút quan tâm.

Cô nàng nhắc cây bút lông chim lên và chấm một chữ “i” hung tợn đến nỗi đâm một lỗ trên tờ giấy da. Harry không nói gì. Nó cảm thấy giọng nó sẽ sớm biến mất ngay khi cất lời. Nó cúi thấp hơn một chút xuống cuốn Điều chế Độc dược nâng cao và tiếp tục đánh những ghi chú trong bài Thuốc Trường Sinh Bất Tử (Everlasting Elixirs), thỉnh thoảng ngừng lại để giải mã những bổ sung hữu ích của Hoàng Tử cho bài Libatius Borage’s.

- Và nhân tiện - Hermione nói, sau một lúc - cậu phải cẩn thận đấy.

- Mình nói lần cuối - Harry nói, giọng thì thầm hơi chút khàn khàn sau 45’ im lặng - mình không quay lại chuyện cuốn sách này đâu nhé, mình đã học được từ Hoàng Tử Lai nhiều hơn cả thầy Snape và thầy Slughorn đã dạy mình trong...”

- Mình không nói về cái gọi là Hoàng Tử ngu ngốc của cậu - Hermione nói, nhìn cuốn sách với vẻ cau kính như thể nó khiếm nhã với cô nàng - Mình nói chuyện lúc này. Mình vào phòng tắm nữ trước khi đến đây và ở đó có hàng tá con gái, trong đó có Romilda Vane, đang cố gắng quyết định làm thế nào để lừa cho cậu một ít tình được. Cả lũ hy vọng chúng sẽ được đi cùng cậu đến buổi tiệc của thầy Slughorn và có vẻ như chúng đã mua tình được của anh Fred và George, những thứ mà mình có thể đoán chắc là công hiệu...

- Sao bạn không tịch thu? Harry yêu cầu. Việc Hermione từ bỏ cái ham mê giữ kỷ luật trong trường hợp này có vẻ thật lạ lùng.

Hermione nói về khinh miệt:

- Chúng không đem theo tình được vào nhà tắm. Chúng chỉ bàn mưu tính kế. Mình ngờ rằng, ngay cả Hoàng Tử Lai - cô nàng lại nhìn cuốn sách cách bực bội - cũng không mơ đến một loại thuốc giải độc cho cả tá tình được khác nhau liền một lúc. Mình sẽ mời ai đó đi tiệc với bạn, thế là chấm dứt việc những người khác nghĩ họ vẫn còn cơ hội. Tối mai thôi (là tiệc tối rồi), họ đang trở nên liều mạng đấy.

- Chả có ai mình muốn mời cả - Harry lầm bầm, nó vẫn cố hết sức để không nghĩ đến Ginny, bất chấp sự thật là cô bé vẫn hiện ra trong giấc mơ của nó theo những cách khiến nó hết sức hàm ơn việc Ron không thể làm phép Legilimency (Đọc Tư Tưởng?)

- Thôi thì, hãy cẩn thận với những gì cậu uống, vì Romilda Vane có vẻ có ý định nghiêm túc đấy.

Cô nàng kéo cuộn giấy da dài viết bài luận Số học của mình lên và tiếp tục viết sột soạt bằng cây bút lông chim. Harry nhìn cô bé mà tư tưởng ở đâu đâu.

- Hượm đã - nó nói chậm rãi - Mình nghĩ thầy Filch cấm tất cả những thứ mua từ cửa hàng Mánh Phù Thủy Nhà Weasley chứ?

- Và ai chú ý những gì thầy Filch cấm chứ? Hermione nói, vẫn tập trung vào bài luận của cô nàng.

- Nhưng mình nghĩ tất cả lũ cú đều đã được lục soát? Thế thì làm sao bọn con gái có thể đem tình được vào trường được?

Hermione nói:

- Fred và Geogre gửi chúng dưới dạng nước hoa hoặc thuốc ho. Đó là một phần trong Dịch Vụ Đặt Hàng Qua Cú của mấy anh.

- Bạn biết nhiều về chuyện đó quá nhỉ!

Hermione nhìn nó cách cau kỉnh như cách cô nàng đã nhìn cuốn Chế tạo Độc Được nâng cao của nó:

- Tất cả có ghi đằng sau mớ chai mấy ảnh ỉnh và Ginny xem hồi hè - cô nàng nói giọng lạnh lẽo - Mình không chạy vòng vòng để cho độc được vào đồ uống của người ta... hoặc giả vờ làm thế, cách nào cũng xấu.

- Thôi được, không nghĩ đến chuyện đó nữa - Harry nói nhanh - Điểm chính là, thầy Filch thì ngốc, đúng không? Lũ con gái đem được cái mớ đó vô trường bằng cách ngụy trang thành thứ gì khác! Thế thì tại sao Malfoy không thể đem cái vòng cổ vô trường...?

- Ôi, Harry, đừng nói chuyện đó nữa chứ!

- Thôi nào, tại sao? Harry gặng hỏi.

- Xem này, cái Cẩm Biển Bí Mật nhận ra những vật bị ếm, những lời nguyền và bùa phép bí mật, đúng không? Chúng được dùng để tìm ra những ma thuật và những vật Hắc Ám. Chúng có thể phát hiện những lời nguyền mạnh như của chiếc vòng trong vòng vài giây. Nhưng những thứ chỉ để trong cái chai hồng không gây chú ý - và dù sao nữa, tình được không phải là đồ Hắc Ám hay nguy hiểm...

- Cậu nói thì dễ - Harry lầm bầm, nghĩ đến Romilda Vane.

- ...vậy nên đừng mong thầy Filch nhận ra chúng không phải là thuốc ho, và ổng cũng không phải là phù thủy giỏi, mình đoán thầy có thể nói thuốc độc từ...

Hermione dừng lại đột ngột. Harry cũng nghe thấy, có ai đó di chuyển ở những kệ sách tối tăm đằng sau lưng chúng. Chúng đột và một lát sau khuôn mặt như kèn kèn của bà Pince hiện ra ở góc quanh, đôi má hõm sâu, da như giấy và cái mũi khoằm của bà được rọi sáng bởi cái đèn bà mang theo

- Thư viện đóng cửa - bà nói - Các trò trả về đúng chỗ tất cả những gì các trò mượn. Trò làm gì với cuốn sách đó đó, tên hư hỏng kia?

- Cái này của em, không phải của thư viện! Harry vội nói, giật cuốn Điều Chế Độc Được nâng cao của nó khỏi cái bàn khi bà Pince nhào tới với bàn tay như có vuốt.

- Ăn cắp! Bà rít lên - Báng bổ! Nơr nhuốc!

- Đây chỉ là cuốn sách có viết sẵn! Harry nói, giật cuốn sách khỏi tay bà.

Trông bà có vẻ như định tịch thu cuốn sách. Hermione nhanh chóng thu xếp đồ đạc, túm lấy Harry và kéo nó đi.

- Cô ấy sẽ cấm cậu vào thư viện nếu cậu không cẩn thận. Sao cậu phải mang theo cuốn sách ngu ngốc đó chứ?

- Chẳng phải lỗi của mình mà cô ấy quát diên lên như vậy, Hermione. Sao bạn không nghĩ cô ấy có thể nghe lầm được cách nói khiếm nhã của cậu về thầy Filch? Tôi luôn nghĩ có chuyện gì đó giữa hai người...

- Ồ! Ha..ha...

Thích thú với sự thật là chúng lại có thể nói chuyện như thường lệ, chúng đi theo một hành lang hoang vắng, sáng đèn trở về phòng sinh hoạt chung, bàn cãi việc có hay không một chuyện tình bí mật giữa thầy Filch và bà Pince.

- “Đồ lòn lẹt” Harry nói với Bà Béo, đó là mật mã mới nhân ngày lễ.

- Cậu cũng thế! Bà Béo nói với cái cười tinh nghịch, và quăng mình qua cho chúng vào.

- Chào, Harry! Vamilda Vane nói ngay khi nó trèo vào qua cái lỗ chân dung - Uống chút nước (hoa) tử đinh hương không?

Hermione quăng cho nó một cái nhìn kiểu “Thấy - mình - nói - chưa?” qua vai cô nàng.

- Không, cảm ơn - Harry nói nhanh - Tôi không thích lắm.

- Ồ, thế thì lấy cái này vậy - Romilda nói, ném một cái hộp vào tay nó - Socola Vạc đầy, có tẩm Whisky Lửa. Bà mình gửi ình, nhưng mình không thích.

- Ồ, được, cảm ơn nhiều - Harry không biết nói thế nào - Ồ, tôi chỉ đi ngang qua đây với...

Nó vội vàng theo sau Hermione, giọng nhỏ dần.

- Nói cậu nghe, Hermione nói ngắn gọn, cậu càng mời ai đó sớm, cậu càng sớm được yên thân và cậu có thể...

Nhưng mặt cô nàng bỗng nhiên trống rỗng. Cô nàng vừa nhìn thấy Ron và Lavender ôm nhau trong chiếc ghế bành.

- Ừ thôi, chúc ngủ ngon, Harry - Hermione nói, dù mới chỉ 7 giờ tối, và cô nàng đi về phòng ngủ nữ không nói thêm tiếng nào.

Harry đi về giường, tự an ủi rằng chỉ còn 1 ngày học nữa phải vượt qua, kể cả buổi tiệc của thầy Slughorn, sau đó nó và Ron có thể cùng nhau khởi hành về Hang Sốc. Xem ra thì không cách nào Ron và Hermione có thể làm lành trước khi ngày lễ bắt đầu, nhưng có lẽ, biết đâu, kỳ nghỉ sẽ giúp cả hai bình tĩnh hơn, nghĩ kỹ hơn về cách xử sự của mình.

Nhưng hy vọng của nó không nhiều, và bọn họ vẫn rất tệ trong suốt bài học biến hình ngày hôm sau. Chúng bắt tay vào bài học biến hình người cực khó, thực hành trước gương, cố gắng đổi màu lông mày của chính mình. Hermione cười cách chẳng tử tế chút nào trước nỗ lực thảm hại của Ron, trong suốt lúc anh chàng không biết làm thế nào xoay sở với bộ ria ghi-đông kỳ lạ của mình. Ron trả đũa bằng cách bắt chước một cách ác nghiệt mà chính xác kiểu nhấp nhồm trên ghế của Hermione mỗi khi Giáo sư McGonagall đưa ra một câu hỏi, làm Lavender và Parvati thấy cực kỳ buồn cười, và khiến Hermione suýt khóc lần nữa. Cô nàng chạy nhanh ra khỏi lớp học ngay khi chuông reo, để lại cả đồng đồ của mình đằng sau. Harry, quyết định rằng lúc này Hermione cần nó hơn Ron, vợ hết những thứ cô nàng bỏ lại và chạy theo.

Nó cuối cùng cũng bắt được cô bé khi cô nàng xuất hiện từ phòng tắm nữ. Cô nàng đi cùng Luna Lovegood, cô bé này đang vỗ nhẹ sau lưng Hermione cách lơ đãng.

- Ồ, chào Harry - Luna nói - anh có biết một bên lông mày của anh màu vàng chói không?

- Chào Luna. Hermione, bạn để quên đồ...

Nó đưa mở sách cho cô nàng.

- Ủ, phải - Hermione nói, giọng nghẹn lại, cầm mấy cuốn sách của mình và quay đi thật nhanh để giấu sự thật là cô nàng đã lau nước mắt - Cám ơn Harry. À, mình đi thì hơn...

Và cô nàng vội vã bỏ đi, không để cho Harry có chút thời gian nào để nói gì đó an ủi, dù phải thừa nhận là nó không thể nghĩ ra điều gì.

Luna nói:

- Chị ấy hơi đau khổ. Đầu tiên em nghĩ Myrtle - khóc - nè trong đây, nhưng hóa ra là Hermione. Chị ấy nói gì đó về Ron Weasley.

Harry đáp:

- Ủ, họ mới cãi nhau

Luna nói, khi bọn chúng đi xuống hành lang cùng nhau:

- Anh ấy đôi lúc cũng hài hước, đúng không. Nhưng anh chàng hơi độc ác. Em để ý thấy thế hồi năm ngoái.

- Anh nghĩ vậy - Harry trả lời. Luna biểu hiện theo thói quen thường có của cô bé khi nói về những sự thực khó chịu. Nó chưa bao giờ gặp ai giống cô bé này - Thế học kỳ rồi của em tốt chứ?

- À, ổn cả - Luna nói - Em hơi cô đơn khi không có đội DA (Đoàn quân Dumbledore). Dù sao, Ginny rất tốt. Hôm trước, cô ấy đã ngăn không cho 2 đứa con trai trong lớp Biển Hình gọi em là “Khùng”...

- Em có muốn đi cùng anh đến buổi dạ tiệc của thầy Slughorn hôm nay không?

Ngôn từ buột khỏi miệng Harry trước khi nó có thể dừng lại. Nó nghe chính mình nói như thể ai xa lạ đang nói vậy.

Luna quay cặp mắt ốc nhồi lại nhìn nó đầy kinh ngạc:

- Tiệc của thầy Slughorn? Với anh?

- Ủ - Harry nói - Tụi anh được quyền mời khách, và anh nghĩ em có thể thích... ý anh là... - Nó cố sức làm cho ý định của nó thật rõ ràng - ý anh là... chỉ như một người bạn, em biết đấy. Nhưng nếu em không thích...

Nó hầu như hy vọng cô bé sẽ không muốn đi.

-Ồ không, em rất thích đi với anh với tư cách bạn bè! Luna cười tươi, nó chưa từng thấy cô bé rạng rỡ như thế bao giờ. “Chưa từng có ai mời em đi tiệc như một người bạn. Vậy nên anh mới nhuộm màu lông mày anh sao, cho buổi tiệc ấy? Em có phải làm vậy luôn không?”

- Không - Harry kiên quyết - Đây chỉ là sơ suất thôi, anh sẽ nhờ Hermione sửa lại cho anh. Vậy nhé, anh sẽ gặp em ở Đại sảnh đường vào 8 giờ.

- A ha... một tiếng thét và hai đứa nó cùng nhảy dựng lên. Không đứa nào chú ý rằng chúng vừa đi ngang qua ngay dưới Peeves, con ma này đang treo ngược mình trên chùm đèn và nhìn bọn chúng, ngoác miệng cười nham hiểm.

- Potty mời Loony đi tiệc! Potty iu Loony! Potty iuuuuu Looooony!

Và nó phóng vụt đi, hét lảm nhảm ầm ĩ “Potty yêu Loony”

Harry nói:

- Làm ơn giữ kín giùm đi! - Và nó chắc chắn, chẳng bao lâu cả trường sẽ biết Harry Potter mời Luna Lovegood đến buổi tiệc thầy Slughorn.

- Cậu có thể mời bất cứ ai! Ron nói suốt bữa ăn tối với giọng không - tin - nổi - Bất cứ ai! Và cậu chọn Lovegood Khùng?

- Đừng gọi cô ấy như thế, Ron - Ginny nạt, dừng lại đằng sau Harry khi đang đi nhập bọn với lũ bạn - Em rất vui khi anh mời bạn ấy đấy, Harry. Bạn ấy rất sôi nổi.

Và cô bé đi xuống ngồi với Dean. Harry cố gắng cảm thấy hài lòng rằng Ginny vui khi nó mời Luna đi tiệc, nhưng hoàn toàn không thể. Ở một cái bàn góc xa, Hermione ngồi một mình ăn món thịt hầm. Harry thấy Ron lén nhìn cô nàng.

- Cậu có thể xin lỗi - Harry đề nghị thẳng.
- Cái gì? Để nhận được một cuộc tấn công khác của lũ hoàng yến à? Ron cầu nhàu.
- Thế cậu đã làm gì để nhại cô ấy?
- Cô nàng cười bộ ria của mình!
- Mình cũng thế. Mình chưa từng thấy điều gì ngớ ngẩn như thế.

Nhưng Ron không tỏ vẻ nghe thấy gì. Lavender vừa đến cùng Parvati. Ép mình giữa Harry và Ron, Lavender vòng tay quanh cổ Ron.

- Chào Harry - Parvati nói, có vẻ cũng ngượng ngùng và phiền hà như Harry bởi lỗi xử sự của hai người kia.
- Chào! Bạn khỏe chứ? Bạn vẫn ở lại Hogwarts à? Mình nghe nói ba mẹ bạn muốn bạn về.
- Mình xoay sở để nói Bố mẹ đừng lo lắng lúc này - Parvati nói - Rằng chuyện Katie thực sự chỉ là trò đùa, và từ đó đến giờ không có chuyện gì... Ồ, chào Hermione!

Parvati cười tươi. Harry có thể nói cô nàng cảm thấy có lỗi vì đã cười Hermione trong giờ học biến hình. Nó nhìn quanh và thấy Hermione cười đáp lễ, trông thậm chí còn rạng rỡ hơn. Đôi khi con gái thật lạ lùng.

- Chào Parvati - Hermione nói, hoàn toàn phớt lờ Ron và Lavender - Bạn có đi dự tiệc thầy Slughorn tối nay không?
- Mình không được mời - Parvati nói vẻ buồn rầu - dù mình thích đi lắm. Nghe có vẻ sẽ thật tuyệt đấy. Bạn sẽ đi chứ, phải không?
- Ừ, mình đã hẹn Cormac lúc 8 giờ và chúng mình sẽ...

Một tiếng động như tiếng ống hơi rút khỏi mặt nước và Ron xuất hiện. Hermione làm như thể không nghe không thấy gì cả.

- ... chúng mình sẽ cùng đi dự tiệc.
- Cormac? Parvati nói - Ý bạn là Cormac McLaggen hả?
- Đúng đấy - Hermione ngọt ngào - Người mà gần như - cô nàng đặc biệt nhấn mạnh vào từ trên - sẽ trở thành Thủ môn của đội Gryffindor.
- Và rồi bạn sẽ đi chơi với anh ấy chứ - Parvati nói, mắt mở to
- Ừ, Bạn biết rồi à? Hermione trả lời, với một cái cười khúc khích phi-Hermione nhất.
- Không! Parvati nói, trông cực kỳ phấn khích bởi câu chuyện tầm phào này - Chà, bạn có vẻ thích những cầu thủ Quidditch nhỉ. Đầu tiên là Krum, giờ là McLaggen...
- Mình thích những cầu thủ Quidditch thực sự giỏi - Hermione chỉnh lại, vẫn cười tươi - Thôi, chào bạn, mình phải đi và chuẩn bị cho bữa tiệc đây...

Cô nàng đi mất. Ngay lập tức Lavender và Parvati bàn luận về đề tài mới này, với tất cả những gì chúng đã từng nghe nói về McLaggen và từng đoán về Hermione. Ron trông dờ dẩn kỳ lạ và không nói gì. Harry rời khỏi đó, suy nghĩ về sự trả đũa của tụi con gái.

Khi nó đến Đại sảnh Đường lúc 8 giờ tối, nó thấy một đám đông bất thường con gái nấp ở đấy, tất cả đều nhìn chăm chăm khi nó đến chỗ Luna. Cô bé mặc một cái váy hoa chìm màu trắng bạc là đối tượng tấn công của một trận cười khúc khích từ đám khán giả xung quanh, nhưng thực ra cô bé trông khá xinh. Dù sao, Harry rất mừng là cô bé đã bỏ đôi bông tai củ cải, cái dây chuyền bằng nắp chai bia bơ và cái kính của cô bé đi.

- Chào - Nó nói - Chúng ta đi chứ?

-Ồ vâng - Cô bé nói, đầy hạnh phúc - Tiệc ở đâu hả anh?

- Văn phòng thầy Slughorn - Harry trả lời, dẫn cô bé đi trên cầu thang đá hoa, tránh xa những cái nhìn chăm chăm và tiếng xì xào - Em có nghe nói có ma cà rồng cùng đến không?

- Rufus Scrimgeour ấy hả?

- Anh... gì cơ? Harry chưng hửng - Ý em là Bộ trưởng Pháp thuật?

- Vâng, ông ấy là ma cà rồng - Luna nói vẻ nghiêm trọng - Ba em viết một bài dài về chuyện đó khi Scrimgeour thắng cử Cornelious Fudge, nhưng bị cấm xuất bản bởi người nào đó trong Bộ. Đương nhiên là họ không muốn sự thật vỡ lở.

Harry không trả lời, nó nghĩ khó mà có chuyện Rufus Scrimgeour là ma cà rồng, nhưng Luna thường hay lặp lại những quan điểm kỳ lạ của cha mình như thể chúng là sự thật. Hai đứa đã đến gần phòng thầy Slughorn và tiếng cười, tiếng nhạc, tiếng trò chuyện lớn dần theo từng bước chân của chúng.

Hoặc là căn phòng được xây như vậy, hoặc thầy Slughorn đã dùng một pháp thuật nào đó, văn phòng của ông rộng hơn so với phòng bình thường của giáo viên. Trần và tường được treo rèm màu ngọc lục bảo, màu đỏ thắm và màu vàng kim tạo cảm giác như chúng đang ở trong một cái lều rộng mênh mông. Căn phòng đông đúc, ngọt ngào và tràn ngập trong ánh sáng đỏ phát ra từ một cái đèn vàng lộng lẫy giữa trần nhà, với những nàng tiên thật đang vẩy cánh, cô nào cũng tỏa sáng rạng rỡ. Tiếng đồng ca bởi những âm thanh như của đàn mandolin phát ra từ một góc xa. Khói từ tẩu thuốc của những bậc trưởng lão phù thủy tỏa ra như một làn sương mù, và đám gia tinh tìm đường đi xuyên qua rừng chân cẳng bằng những tiếng kêu the thé, bị che khuất bởi những chiếc mâm bạc nặng đưng đầy thức ăn mà chúng mang vác, khiến chúng trông như những chiếc bàn di động.

- Harry, nhóc con của ta! Thầy Slughorn nói oang oang, hầu như ngay khi Harry và Luna vừa thò qua cánh cửa - vào đây, vào đây nào, có rất nhiều người ta muốn con gặp đây!

Thầy Slughorn đội một cái mũ tua rua rất hợp với bộ vét màu khói của ông. Túm chặt lấy tay Harry như thể định Độn thổ với nó, thầy Slughorn quả quyết dắt nó vào bàn tiệc. Harry nắm tay Luna và kéo cô bé theo nó.

- Harry, thầy muốn con gặp Eldred Worple, một học trò cũ của thầy, tác giả Anh em của Máu: Đời tôi giữa Ma cà rồng - và, dĩ nhiên, bạn Sanguini của trò ấy.

Worple, một người đàn ông nhỏ thó đeo kính, lò mò tìm tay Harry và lắc một cách thật nhiệt tình. Ma cà rồng Sanguini, cao và hốc hác với cặp mắt thâm quầng, chỉ gật đầu. Trông ông ta có vẻ chán nản. Một đám nữ sinh đứng gần ông ta, vẻ tò mò thích thú.

Worple nói, sẫm soi khuôn mặt Harry bằng cặp mắt cận thị của mình:

- Harry, mới hôm trước anh vừa nói với thầy Slughorn, Đây là tiểu sử của Harry Potter mà tất cả chúng ta đều mong đợi?

- O... vậy hả...?

- Thật khiêm tốn đúng như thầy Slughorn miêu tả!

Dáng vẻ của Worple thay đổi, đột nhiên mang tính-công-việc:

- Nhưng nghiêm túc mà nói, anh rất vui sướng được tự tay viết, công chúng khao khát được biết thêm nữa về em, em trai ạ, khao khát đây! Nếu em chuẩn bị cho anh một vài cuộc phỏng vấn, nói chuyện trong vòng bốn, năm tiếng đồng hồ, sao nào, chúng ta có thể hoàn thành cuốn sách trong vòng vài tháng! Mà em chỉ phải bỏ sức ra một chút thôi, anh bảo đảm với em. Hãy hỏi Sanguini đây nếu không đúng... Sanguini, ở yên đây!

Worple thêm vào, đột nhiên trở nên nghiêm khắc với con ma cà rồng đang định đi theo một nhóm con gái, vẻ đói khát hiện lên trong mắt anh ta.

- Đây, ăn chả nướng đi!

Worple lấy một miếng chả từ một con gia tinh đi ngang qua và ấn vào tay Sanguini trước khi quay sự chú ý lại phía Harry:

- Em trai yêu dấu của ta, em có thể kiếm được nhiều vàng, em không tưởng được đâu...

Harry kiên quyết:

- Em chẳng thích chút nào, và xin lỗi nhé, em vừa thấy một người bạn.

Nó kéo Luna theo sau vào đám đông. Nó thực sự vừa nhìn thấy một mái tóc nâu dài biến mất giữa cái gì đó trông như hai thành viên của băng nhạc Quái Tiểu Muội

- Hermione! Hermione!

- Harry! Cậu đây rồi, cảm ơn trời! Chào Luna!

- Chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Harry hỏi, trông Hermione thực sự đầu bù tóc rối, như thể cô nàng vừa thoát khỏi bụi cây Bầy Quỷ.

-Ồ, mình chỉ vừa thoát khỏi... ý mình là, mình vừa rời khỏi Cormac - Hermione trả lời - Dưới 1 bụi tầm gửi

- Cô nàng giải thích thêm, khi Harry tiếp tục nhìn dò hỏi.

Nó nói gay gắt:

- Thật đáng đời bạn, ai bảo bạn đi với hắn!

Hermione bình thản:

- Mình nghĩ hắn là chộc tức Ron tốt nhất. Mình đã cân nhắc một lúc về Zacharias Smith, nhưng mình nghĩ, xét về mọi mặt...

Harry ghê tởm:

- Bạn tính mời Smith?

-Ừ, và tớ bắt đầu ước đã chọn anh chàng đó. McLaggen khiến Grawp trông như một trang nam tử (So với McLaggen thì tên khổng lồ Grawp cũng còn là lịch sự chán!). Đi lối này đi, chúng ta có thể thấy hắn đi đến, hắn rất cao...

Ba đứa bọn chúng đi qua một góc khác của căn phòng, múc một mớ rượu mật ong trên đường đi, và nhận ra quá trễ Giáo sư Trelawney đang ứng một mình ở đó. Luna lịch sự:

- Chào cô!

Giáo sư Trelawney tập trung nhìn Luna với vẻ khó khăn. Harry có thể ngửi thấy mùi rượu sêri dội lại. Bà nói:

- Chào em yêu quý. Gần đây không thấy em trong lớp cô...

- Vâng, năm nay em học với thầy Firenze.

Giáo sư Trelawney trả lời với vẻ giận dữ, khúc khích vì say:

-Ồ, đương nhiên, Firenze - hoặc Ngựa Thồ, như ta thích nghĩ thế hơn về hắn. Em có thấy là, bây giờ, khi ta đã trở lại đứng lớp thì giáo sư Dumbledore lẽ ra phải tống khứ con ngựa đó? Nhưng không... chúng ta chia lớp ra dạy... Đó là một sự lảng mạn, thẳng thắn mà nói, một sự lảng mạn. Em biết không...

Giáo sư Trelawney có vẻ quá say để nhận ra Harry. Thừa lúc bà đang điên tiết chỉ trích thầy Firenze, Harry kéo Hermione lại gần và nói:

- Hãy thẳng thắn nào, cậu có định với với Ron rằng cậu đã nói tầm bậy về buổi kiểm tra Thủ môn?

Hermione nhướn mày:

- Bộ cậu nghĩ mình hạ mình tới vậy hả?

Harry nhìn cô nàng sắc sảo:

- Hermione, nếu cậu có thể mời McLaggen...

Hermione chững chặc:

- Chuyện đó khác. Mình không định nói với Ron bất cứ điều gì đúng hoặc không đã xảy ra tại buổi kiểm tra đó.

Harry sôi lên:

- Tốt! Bởi vì Ron sẽ lại tự cô lập nữa, và chúng ta sẽ thua trong trận tới...

Hermione giận dữ:

- Quidditch! Cả lũ con trai chỉ quan tâm có nhiều đó sao? Cormac không hỏi mình lấy một câu về bản thân mình, không, mình chỉ được thết đãi bởi Hàng Trăm Cú Cứu Gôn Vĩ Đại của McLaggen không-ngưng-ngủ, cho đến khi... Ồ không, hấn đến kia!

Cô nàng chuồn nhanh như thể Độn thổ. Một giây trước cô nàng còn ở đây, giây sau đã lách mình giữa hai phù thủy đang cười ha hả và biến mất.

Một phút sau, McLaggen băng qua đám đông, đến hỏi:

- Có thấy Hermione đâu không?

- Không, rất tiếc - Harry nói, và nó quay nhanh qua nói chuyện với Luna, quên phắt việc cô bé đang nói chuyện với ai.

- Harry Potter! Giáo sư Trelawney nói, giọng khàn khàn run run, lần đầu tiên chú ý đến nó.

Harry trả lời, giọng không mấy nồng nhiệt:

- Ồ, chào cô!

Bà giáo nói với giọng vô cùng thì thào:

- Con trai của ta! Những tin đồn! Những câu chuyện! Người Được Chọn! Dĩ nhiên, ta đã biết từ rất lâu... Những điềm triệu chưa bao giờ tốt, Harry... nhưng sao con không quay lại lớp Tiên Tri? Với con, cũng như với tất cả mọi người, môn học này cực kỳ quan trọng!

Một giọng nói to vang lên:

- À, Sybill, tất cả chúng ta đều nghĩ môn học của mình là quan trọng nhất!

Và thầy Slughorn xuất hiện bên cạnh Giáo sư Trelawney, mặt đỏ như, cái mũi hơi lệch, ly rượu trong một tay và một miếng thịt băm vĩ đại trong tay kia:

- Nhưng tôi không nghĩ tôi đã từng biết một năng khiếu bẩm sinh nào như thế trong môn Độc dược! Thầy Slughorn nói, nhìn Harry âu yếm bằng cặp mắt đỏ kè - Khả năng thiên phú - cô biết đấy, như Mẹ trò ấy! Tôi chỉ từng dạy một vài người có khả năng như thế, tôi có thể nói với cô vậy đấy, Sybill, sao nào, kể cả Severus...

Với sự kinh hãi của Harry, thầy Slughorn vẫy tay và như thể mức thầy Snape từ không khí đến chỗ họ. Slughorn nắc lên đầy hạnh phúc:

- Tôi vừa nói về khả năng điều chế độc dược hiếm có của Harry! Chắc thầy phải công nhận chứ, dĩ nhiên rồi, thầy đã dạy trò ấy trong 5 năm!

Vướng trong vòng tay thầy Slughorn quẩn quanh vai, Snape cúi chiếc mũi khoằm xuống nhìn Harry, cặp mắt nheo lại:

- Khôi hài thật, tôi chưa từng có ấn tượng gì về tất cả chuyện đó khi tôi dạy Potter.

Slughorn la lên:

- Ô, thật đấy, một khả năng bẩm sinh! Thầy phải thấy những gì trò ấy làm trong bài học đầu tiên, Thuốc Sống Dở Chết Dở (the Draught of Living Death). Chưa từng có học sinh nào làm tốt đến thế ngay lần đầu, tôi không nghĩ ngay cả thầy, Severus...

- Thật ư? Snape nói lặng lẽ, mắt vẫn nhìn Harry một cách chán ghét. Nó thấy hơi lo lắng. Nó sợ nhất là Snape có thể điều tra về nguyên nhân cái khả năng tài hoa mới tìm thấy của nó trong môn Độc dược.

Slughorn hỏi:

- Cho ta biết con đăng ký học những môn nào, Harry?

- Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám, Bùa Mê, Biến Hình, Thảo Dược...

Snape nói với nụ cười uể oải, khinh bỉ:

- Tóm lại, tất cả những môn cần thiết ột Thần Sáng.

Harry bướng bỉnh:

- Vâng, đúng thế, đó là tất cả những gì em muốn.

Slughorn oang oang:

- Và con cũng sẽ trở thành một Thần Sáng tuyệt vời!

- Em không nghĩ anh có thể trở thành Thần Sáng đâu Harry - Luna bất ngờ nói. Mọi người nhìn cô bé.

- Thần Sáng là một phần của Âm Mưu Nanh Rũa, em nghĩ mọi người đều biết. Họ làm việc ở đó để khiến bộ Pháp thuật dùng một sự kết hợp pháp thuật Hắc ám với bệnh nha chu.

Harry sắc cả nửa ly rượu mật ong lên mũi vì cười. Thật tình, đáng để mời Luna đến bữa tiệc này! Hiện ra từ cái cốc của mình, ho sắc súa, ướt sũng nhưng vẫn tiếp tục cười, nó thấy một thứ còn khiến tinh thần nó phấn chấn hơn: Draco Malfoy bị thầy Argus Filch xách tai dẫn đến chỗ mọi người.

Thầy Filch khò khè, cảm run lên và đôi mắt lồi sáng lên ánh điên cuồng vẽ phát-hiện-mối-nguy:

- Giáo sư Slughorn, tôi bắt được thằng nhãi này núp trong một hành lang trên lầu. Nó nói nó được mời đến tiệc của thầy và đến trễ. Thầy có mời nó không vậy?

Malfoy vùng khỏi thầy Filch, trông điên tiết. Nó giận dữ:

- Thôi được, tôi không được mời. Tôi chỉ cố len vào cửa, hài lòng chưa?

- Chưa! Thầy Filch đáp, một tuyên bố hoàn toàn mâu thuẫn với vẻ vui sướng trên mặt ông - Trò gặp rắc rối rồi, trò đấy! Ngài hiệu trưởng đã nói không được lảng vảng bên ngoài vào ban đêm, trừ khi được phép, đúng không, hử?

Thầy Slughorn vẫy vẫy tay:

- Thôi được rồi, Argus, được rồi. Hôm nay Giáng sinh mà, và chẳng phải là tội ác gì khi muốn tham gia vào một bữa tiệc. Dịp này, chúng ta quên mọi chuyện trừng phạt đi. Trò có thể ở lại, Draco.

Về thất vọng bất bình của thầy Filch hoàn toàn có thể đoán trước được. Nhưng, Harry tự hỏi, quan sát Malfoy, tại sao trông nó vẫn chẳng vui chút nào? Và sao thầy Snape nhìn Malfoy như thể vừa giận dữ vừa... có thể chẳng?... vừa có chút e ngại?

Nhưng hầu như trước khi Harry nhận ra được nó đã thấy gì, thầy Filch lê bước quay đi, lăm bầm cầu nhàu. Malfoy soạn ra trên mặt mình một nụ cười và cảm ơn thầy Slughorn về sự khoan dung của ông. Gương mặt thầy Snape lại trở nên bí hiểm.

Thầy Slughorn vẫy tay khi Malfoy cảm ơn:

- Không sao không sao! Ta từng biết ông nội trò, sau hết...

Malfoy nói nhanh:

- Ông em thường đánh giá rất cao về thầy, rằng thầy là nhà điều chế độc dược giỏi nhất mà ông từng biết...

Harry nhìn chăm chăm Malfoy. Không phải vẻ nịnh nọt làm nó ngạc nhiên. Nó đã thấy Malfoy nịnh thầy Snape suốt thời gian dài. Nhưng sự thực là Malfoy làm điều đó, xét cho cùng, với cái vẻ như muốn bệnh. Đây là lần đầu tiên nó nhìn gần Malfoy sau một thời gian, nó thấy những quầng thâm dưới mắt Malfoy và làn da hắc nhuốm màu xám rõ rệt.

Thầy Snape thỉnh thoảng lên tiếng:

- Tôi muốn nói chuyện với trò, Draco.

Thầy Slughorn nắc cục lần nữa:

- Thôi nào Severus, Giảng sinh mà, đừng quá nghiêm...

Thầy Snape đáp cộc lốc:

- Tôi là Chủ nhiệm Nhà trò ấy, và tôi sẽ quyết định cần nghiêm khắc hay không. Theo tôi, Draco.

Họ rời đi, Snape dẫn đầu, Malfoy tỏ rõ vẻ bức bối phần uất. Harry đứng lại một chốc, phân vân, rồi nói:

- Lát anh quay lại ngay, Luna... Ở... nhà vệ sinh...

Cô bé vui vẻ:

- Dạ vâng.

Và nó nghĩ nó vẫn nghe tiếng cô bé lại tiếp tục đề tài về Âm Mưu Nanh Rũ với Giáo sư Trelawney - bà có vẻ quan tâm chân thành - khi nó hối hả chạy khỏi đám đông.

Rất dễ rời khỏi bữa tiệc, kéo cái áo tàng hình của nó ra khỏi túi và phủ lên người, vì hành lang hoàn toàn vắng tanh. Nhưng khó làm sao để tìm thấy thầy Snape và Malfoy. Harry chạy xuống hành lang, tiếng chân của nó được tiếng nhạc và tiếng nói chuyện ồn ào từ phòng thầy Slughorn át đi. Có lẽ thầy Snape đưa Malfoy xuống căn hầm phòng thầy... cũng có thể thầy hộ tống hắn về phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin, nhưng Harry áp tai nó lên từng cánh cửa mà nó đi qua trong hành lang cho đến khi, với một cú kích động mạnh, nó cúi xuống một lỗ khóa của phòng học cuối cùng trong hành lang và nghe những giọng nói.

- ...không thể có lỗi làm được, Draco, vì nếu trò bị đuổi học...

- Tôi không làm bất cứ điều gì với nó, được chưa?

- Ta hy vọng trò nói sự thật, vì điều này nghe vừa vụng về vừa ngu ngốc. Trò đã bị nghi ngờ nhúng tay vào chuyện đó.

Malfoy giận dữ:

- Ai nghi ngờ tôi? Nói lần cuối, tôi không làm chuyện đó, được chưa? Con Bell đó có thể có kẻ thù nào đó mà không ai biết. Đừng nhìn tôi kiểu đó! Tôi biết thầy định làm gì, tôi không ngu, nhưng chuyện đó không thành đâu. Tôi có thể ngăn thầy!

Một khoảng lặng và rồi thầy Snape nói, giọng lạnh lẽo:

- À, vậy ra Di Bellatrix của trò đã dạy trò Occlumency (thần chú ngăn chặn?). Trò đang cố che giấu điều gì với thầy mình vậy, Draco?

- Tôi không cố giấu giếm gì thầy mình, tôi chỉ không muốn ông xía vào!

Harry ấn tai nó sát hơn vào lỗ khóa... điều gì khiến Malfoy nói với thầy Snape kiểu đó, thầy Snape, người mà hắn luôn tỏ vẻ kính trọng, thậm chí yêu thương?

- Vì vậy mà trò tránh mặt ta suốt học kỳ này? Trò sợ sự can thiệp của ta? Trò có thấy rằng, đã từng có ai quên đến văn phòng của ta khi ta lặp đi lặp lại rằng phải đến đó, Draco...

Malfoy giễu cợt:

- Vậy thì cấm túc tôi đi! Tổ cáo tôi với Dumbledore!

Lại một lúc im lặng. Rồi thầy Snape nói:

- Trò hoàn toàn biết rằng ta không muốn làm bất cứ điều nào trong hai việc đó.
- Vậy thì tốt hơn đừng bắt tôi đến văn phòng thầy nữa.

Thầy Snape nói, giọng trầm đến nỗi Harry phải ấn tai nó thật mạnh vào lỗ khóa để nghe:

- Nghe đây. Ta đang cố giúp trò. Ta đã thề với mẹ trò là sẽ bảo vệ trò. Ta đã lập một Lời Nguyên Không Thể Phá Vỡ, Draco...
- Có vẻ như thầy sẽ phải phá vỡ nó đó, vì tôi cần sự bảo vệ của thầy. Đây là việc của tôi, ông ấy giao cho tôi và tôi thực hiện. Tôi có kế hoạch và nó sẽ hoạt động, chỉ có lâu hơn tôi nghĩ một chút.
- Kế hoạch gì của trò?
- Không phải việc của thầy!
- Nếu trò nói với tôi trò đang cố làm gì, tôi có thể hỗ trợ trò...
- Tôi có mọi sự hỗ trợ mà tôi cần, cảm ơn! Tôi không đơn độc!
- Tối nay, trò rõ ràng chỉ có một mình, và quả là ngu ngốc cực độ khi đi thơ thẩn trong hành lang mà không có ai trông chừng hay bọc hậu. Đó là những lỗi sơ đẳng...
- Tôi đã có Crabbe và Goyle đi cùng nếu thầy không cấm túc chúng!
- Nhỏ giọng thôi!

Thầy Snape thốt lên, vì giọng Malfoy dâng cao xúc động.

- Nếu bạn Crabbe và Goyle của trò có ý định thi đấu bằng Pháp sư Thường Đẳng ôn Phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám trong vòng thi này thì chúng phải siêng năng hơn hiện t...

Malfoy ngắt lời:

- Vấn đề là gì chứ? Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám - không phải tất cả chỉ là trò đùa, vờ vịt sao? Làm như có ai trong chúng ta cần bảo vệ để chống lại Nghệ thuật Hắc ám vậy...

Thầy Snape nói:

- Đó là một sự giả trá quyết định để thành công, Draco! Trò nghĩ tôi sẽ ở đâu trong suốt từng ấy năm, nếu tôi không hành động như vậy? Giờ hãy nghe đây! Trò đang khinh suất, đi vờ vẩn vòng vòng trong đêm, để chính mình bị tóm, và nếu trò đặt sự tín nhiệm của mình vào những trợ thủ như Crabbe và Goyle...
- Không chỉ có chúng, tôi có những người khác bên phe tôi, những người giỏi hơn!
- Vậy sao trò không tiết lộ cho tôi, và tôi có thể...
- Tôi biết thầy định làm gì! Thầy muốn cướp công của tôi!

Một khoảng lặng khác, và thầy Snape nói lạnh lẽo:

- Trò nói năng như một đứa trẻ. Tôi hoàn toàn hiểu chuyện cha trò bị bắt và đi tù đã khiến trò đau khổ, nhưng...

Harry có vừa đủ 1 giây cảnh giác, nó nghe thấy tiếng chân Malfoy ở bên kia cánh cửa và vừa kịp quăng mình ra khỏi chỗ cánh cửa mở bung. Malfoy sải chân đi xuống hành lang, băng qua cánh cửa để ngỏ của phòng thầy Slughorn, quanh qua một góc xa và biến mất khỏi tầm nhìn.

Khó mà liều để thở, Harry tiếp tục núp xuống khi thầy Snape chậm rãi xuất hiện từ phòng học. Về mặt bí hiểm khôn dò, thầy quay lại bữa tiệc. Harry đứng lại trên sàn, giấu mình dưới tấm áo choàng, suy nghĩ hết tốc lực (đầu óc chạy đua).

16. Chương 16

Giáng sinh ẩm đạm

“VẬY là Snape đề nghị giúp đỡ? Ông ấy thực sự đề nghị giúp đỡ sao?”

“Nếu bỏ mà còn hỏi một lần nữa,” Harry nói, “mình sẽ thọc cây cải này -”

“Mình chỉ hỏi cho chắc thôi!” Ron nói. Chúng nó đang đứng một mình tại bồn rửa chén trong gian bếp trang trại Hang Sóc, lột vỏ các cây cải bruxen cho bà Weasley, tuyết đang phủ đầy trên cái cửa sổ trước mặt chúng.

“Ừ, Snape đã đề nghị giúp đỡ!” Harry nói. “Ông ấy nói rằng ông đã hứa với mẹ Malfoy là sẽ bảo vệ nó, rằng ông đã hứa bằng Lời Thề Không thể phá vỡ hay đại loại như vậy -”

“Lời Nguyên Vĩnh Viễn hả?” Ron nói, trông sững sốt. “Không, ông ấy không thể ... Bỏ có chắc không?”

“Ừ mình chắc mà,” Harry nói. “Tại sao, nó có ý nghĩa gì?”

“À thì bỏ không thể phá vỡ một Lời Nguyên Vĩnh Viễn ...”

“Mình làm hỏi như vậy là cho bản thân mình, kì quặc đủ rồi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu phá vỡ nó?”

“Bỏ sẽ chết,” Ron nói đơn giản. “Anh Fred và George đã cố bắt mình thề nó khi mình mới năm tuổi. Mình gần như đã thề, mình nắm tay anh Fred và mọi thứ khi đó bố tìm thấy bọn mình. Bố gần như mất trí,” Ron nói với đôi mắt hồi tưởng. “Đó là lần duy nhất mình thấy bố giận dữ giống như mẹ, Fred cho rằng left buttock của anh ấy sẽ không bao giờ tái phạm nữa.”

“À ừ. băng qua left buttock của anh Fred -”

“Chuyện gì thế?” Fred nói khi hai anh em sinh đôi bước vào bếp.

“Aaah, George, nhìn kìa. Bọn nó dùng những con dao và mọi thứ. Ối trời ơi!”

“Em sẽ lên mười bảy tuổi trong hơn hai tháng nữa,” Ron gắt gỏng nói, “và lúc đó em mới có thể làm chúng bằng phép thuật!”

“Nhưng cho đến lúc đó,” George nói, nó ngồi lên cái bàn ăn và để chân lên đó, “bọn anh sẽ được xem em biểu diễn cánh làm chính xác của - ờ - như thường lệ.”

“Anh bắt em phải làm như thế!” Ron giận dữ nói, mút ngón tay vừa bị cắt của nó. “Các anh chờ xem, khi em mười bảy tuổi -”

“Anh chắc rằng em sẽ làm cho bọn anh kinh ngạc với những kỹ năng phép thuật không thể tin được từ trước tới nay,” Fred vừa nói vừa ngáp.

“Sẵn nói về những kỹ năng không thể tin được từ trước tới nay, Ronald,” George nói, “có chuyện gì thế, bọn anh nghe Ginny nói về em và một cô bé tên - hoặc thông tin của bọn anh sai - Lavender Brown?”

Ron hơi đỏ mặt, nhưng không thể hiện ra vì nó đã cắm cúi vào bọn cải Bruxen. “Hãy lo chuyện kinh doanh của các anh ấy.”

“Thật là một câu trả lời đốp chát,” Fred nói. “Anh thật không biết em nghĩ gì về họ. Không, chuyện mà bọn anh muốn biết là ... nó xảy ra thế nào?”

“Ý anh là sao?”

“Có phải cô bé bị tai nạn hay đại loại như vậy không?”

“Cái gì?” ...

“À, làm sao cô bé có thể chống đỡ được hư hại não lớn như thế? Hãy cẩn thận đó!”

Bà Weasley bước vào ngay lúc thấy Ron ném con dao đang cắt cải vào Fred, Fred lập tức biến nó thành một cái máy bay giấy bằng một cái vẩy đũa uể oải.

“Ron!” bà nói một cách kiên quyết. “Đừng bao giờ để mẹ thấy con ném dao một lần nữa!”

“Con sẽ không,” Ron nói, “để mẹ thấy,” nó thì thầm nói thêm và quay đầu vào đóng cửa phòng.

“Fred, George, ta rất tiếc, con yêu, chú Remus sẽ đến vào tối nay, vì thế Bill sẽ dùng chung phòng với hai con.”

“Không sao cả,” George nói.

- “Vì Charlie không về nhà nên Harry và Ron sẽ ở tầng thượng, và nếu Fleur chịu chung phòng với Ginny -”
“- điều này sẽ làm cho Giáng sinh của Ginny -” Fred lầm bầm. “- mọi người sẽ thoải mái cả thôi. À dù sao thì họ cũng sẽ ngủ cả thôi,” bà Weasley nói, nghe có chút phiền muộn.

“Percy dứt khoát không chừa bộ mặt xấu xa về sao mẹ?” Fred hỏi. Bà Weasley quay đi trước khi trả lời.
“Không nó bận, mẹ chắc là nó ở lại Bộ pháp thuật.”

“Anh ấy là cái đồ ngu nhất thế giới,” Fred nói khi bà Weasley đã ra khỏi bếp. “Hoặc ít nhất là một trong hai. À chúng ta đi thôi chứ George.”

“Hai anh phải làm gì à?” Ron hỏi. “Sao các anh không giúp bọn em với cái đồ đồng cửa này? Các anh chỉ cần vẩy đũa và sau đó tụi em cũng sẽ được rảnh rang!”

“Không, anh không nghĩ là bọn anh có thể làm được,” Fred nghiêm trang nói. “Đây là bài học xây dựng tính cách, học cách gạt cái mà không dùng phép thuật sẽ giúp em hiểu rõ khó khăn của Muggle và Squib [á phù thủy] -” “- và Ron, nếu em muốn mọi người giúp em,” George nói thêm, ném cái máy bay giấy về phía Ron, “thì đừng có mà quăng dao về phía họ. Mà hãy gợi ý bóng gió. Bọn anh phải đi ra làng, có rất nhiều các cô gái đẹp ở quây bán báo, những người luôn cho rằng trò bài bịp của bọn anh thật tuyệt diệu ... , giống như phép thuật thực sự ... ”

“Xì,” Ron hậm hực nói, nhìn Fred và George băng qua cái sân phủ đầy tuyết đi ra ngoài. “Các anh chỉ cần tốn mười giây và chúng ta cũng có thể đi chung luôn.”

“Mình không thể,” Harry nói. “Mình đã hứa với cụ Dumbledore là mình sẽ không lang thang ra ngoài trong lúc ở đây.”

“Ừ há,” Ron nói. Nó gạt thêm vài cây cỏ rồi nói, “Bỏ sẽ kể cho thầy Dumbledore biết những gì bồ đã nghe Snape và Malfoy nói với nhau chứ?”

“Ừ,” Harry nói. “Mình sẽ nói cho tất cả những ai có thể ngăn chặn chuyện này được, và thầy Dumbledore là người đứng đầu danh sách. Mình cũng sẽ kể với bố của bồ.”

“Tiếc là bồ không nghe được là Malfoy thực sự làm gì.” “Con không thể nói được, phải không? Đó là toàn bộ vấn đề, nó từ chối kể cho Snape.”

Hai đứa im lặng một lúc, rồi Ron nói, “Như vậy, bồ biết họ sẽ nói gì chứ? Bố mình và thầy Dumbledore và mọi người nữa. Họ sẽ nói là Snape không thực sự muốn giúp Malfoy mà ông chỉ muốn tìm hiểu nhiệm vụ mà Malfoy phải làm.”

“Họ không tin ông ấy đâu,” Harry nói dứt khoát. “Không ai có thể đóng kịch hay đến thế, ngay cả Snape.”

“Ừm ... mình chỉ nghĩ thế thôi.” Ron nói.

Harry quay sang nhìn thẳng vào mặt nó, cau mày. “Bồ nghĩ mình đúng, đúng không?”

“Ừ, đương nhiên!” Ron vội nói. “Mình nghiêm túc nghĩ thế! Nhưng họ đều tin chắc Snape là người của Hội, phải không?”

Harry không nói gì. Điều này hầu như là sự chống đối lại bằng chứng của nó; nó có thể nghe thấy lời căn dặn của Hermione: “Harry, rõ ràng là, ông ấy giả bộ đề nghị giúp đỡ để ông ấy có thể lừa cho Malfoy nói ra nhiệm vụ mà nó sẽ làm ...”

Đây là hình dung rất rõ ràng, dù sao thì nó cũng không có cơ hội kể với Hermione những gì nó đã nghe lóm được. Cô bé đã biến mất sau bữa tiệc của thầy Slughorn trước khi nó quay lại hoặc nó đã được McLaggen giận dữ thông báo cô bé đã đi ngủ trước khi nó quay trở về phòng sinh hoạt chung. Khi nó và Ron rời

trường để đi đến trang tại Hang Sốc ngày hôm sau, nó đã không có thời gian để nói lời chúc mừng Giáng Sinh với cô bé và kể những tin tức quan trọng cho cô bé khi bọn nó trở về sau khi kỳ nghỉ lễ. Nó hoàn toàn chắc rằng cô bé đã nghe nó nói; Ron và Lavender đã hoàn toàn không chào tạm biệt bằng lời nói [nonverbal good-bye] ngay sau lưng nó vào lúc đó.

Dù vậy, ngay cả Hermione cũng không thể phủ nhận một điều là: Malfoy có nhiệm vụ phải làm gì đó, và Snape biết, vì thế Harry cảm thấy hoàn toàn có lý do chính đáng để nói “Mình đã nói với bồ như vậy,” nó đã nói vài lần như thế với Ron.

Harry không có cơ hội để nói chuyện với ông Weasley, ông hiện đang làm việc rất nhiều giờ ở Bộ pháp thuật, cho đến đêm Giáng Sinh. Gia đình Weasley và khách của họ ngồi trong phòng khách, nơi mà Ginny đã trang trí rất lộn xộn trông giống như ngồi trên những dây bông giấy nổ. Fred, George, Harry và Ron là những đứa duy nhất biết con thiên thần trên đỉnh cây thông thực sự là con ma lùm giữ vườn, kẻ đã cắn vào mắt cá chân của Fred khi nó đang kéo các củ cà rốt lên để dùng cho bữa tối Giáng sinh. Làm cho nó đần độn, mạ vàng, mặc một cái váy xòe với đôi cánh nho nhỏ dán vào sau lưng, nó nhìn trừng trừng vào bọn nhỏ, đó là con thiên thần xấu nhất mà Harry từng thấy, với một cái đầu to đen như củ khoai tây và đôi chân lông lá.

Bọn chúng buộc phải nghe ca sĩ mà bà Weasley thích, Celestina Warbeck trên chương trình phát thanh Giáng Sinh, giọng của cô ả lú lo từ cái máy radio. Fleur, người cho rằng Celestina chán ngắt, ngồi trong góc phòng nói lớn rằng bà Weasley cau có đang chĩa dũa phép vào nút âm lượng, vì thế giọng của Celestina to hơn, to hơn nữa. Dưới sự bao trùm của bài hát nhạc Jazz tên “A Cauldron Full of Hot, Strong Love” [Cái vạc chứa đầy tình yêu mạnh mẽ nóng bỏng], Fred và George bắt đầu chơi bài nổ với Ginny. Ron thì bắn những cái nhìn lén lút về phía Bill và Fleur như hi vọng sẽ tìm được tiền quà. Trong khi đó, Lupin Remus, người trông gầy hơn, quần áo xơ xác hơn trước đây, đang ngồi cạnh lò sưởi, nhìn chăm chăm vào bên trong như không hề nghe thấy giọng hát của Celestinas.

Ôi, hãy lại đây và khuấy cái vạc của em,

Và nếu như anh làm đúng,

Em sẽ làm anh sôi sục bằng tình yêu mạnh mẽ nóng bỏng,

Để giữ cho anh ấm áp tối nay.

“Chúng ta đã nhảy bài này khi chúng ta mười tám tuổi!” bà Weasley nói, chùi mắt bằng miếng len đan. “Anh nhớ không, anh Arthur?”

“Ồ hả?” ông Weasley nói, ông đang gọt những quả quýt. “Ồ phải ... giai điệu tuyệt vời ...”

Với sự nỗ lực, ông đứng thẳng dậy, nhìn vào Harry, nó đang ngồi kế bên ông.

“Bác xin lỗi về chuyện này,” ông nói, hất đầu về hướng cái radio khi mà Celestina bắt đầu vào đoạn điệp khúc. “Sẽ kết thúc sớm thôi.”

“Không sao cả bác,” Harry nói, cười toe toét. “Công việc ở Bộ pháp thuật bận lắm hả bác?”

“Bận lắm,” ông Weasley nói. “Bác không phiền nếu các bác phải lục lọi khắp nơi, nhưng bởi ba vụ bắt giữ các bác đã làm trong hai tháng cuối này, bác nghi ngờ một tên trong số bọn chúng đích thực là Tử Thần Thực Tử - đừng lặp lại chuyện này, Harry” ông nói thêm, trông ông như vừa mới đột ngột tỉnh lại.

“Họ không còn giữ anh Stan Shunpike chứ bác?” Harry hỏi.

“Bác e là không được như thế,” ông Weasley nói. “Bác biết cụ Dumbledore đã cố yêu cầu sự giúp đỡ trực tiếp của Scrimgeour về chuyện của Stan. ... ý bác là tất cả những ai đã thực sự nói chuyện riêng với cậu ấy đều đồng ý là cậu ấy chỉ giống như một Tử Thần Thực Tử, cũng như quả quýt này ... nhưng những quan chức cao cấp muốn xem chuyện này như việc họ đã có những tiến triển, và ‘ba vụ bắt giữ’ nghe có vẻ hay hơn là ‘ba vụ bắt giữ sai lầm và phóng thích’ ... nhưng một lần nữa, đây là việc tối mật ...”

“Cháu sẽ không nói gì đâu,” Harry nói. Nó ngậm ngừng một lúc, tự hỏi đâu là cách tốt nhất để mở đầu cho những điều nó muốn nói; khi nó đã sắp xếp các ý nghĩ trong đầu xong thì Celestina Warbeck bắt đầu một bản nhạc ballad có tên ‘You Charmed the Heart Right Out of Me’ [Anh đã quyến rũ con tim em].

“Bác Weasley, bác còn nhớ chuyện cháu kể với bác ở nhà ga khi chúng cháu lên tàu đến trường không?”

“Bác đã kiểm tra, Harry,” ông Weasley nói ngay. “Bác đã đến nhà Malfoy lục soát, nhưng không có thứ gì đáng ra không nên có ở đó, cả thứ bẻ và thứ nguyên vẹn.”

“Dạ, cháu biết, cháu xem trong tờ Tiên tri rằng bác đã tìm ... nhưng có thứ gì đó khác ... à, một thứ gì đó rất ...”

Và nó kể cho ông Weasley những gì nó đã nghe lóm được giữa Malfoy và Snape. Khi nó kể, nó thấy thầy Lupin khẽ quay đầu nhìn nó ... lắng nghe từ lời. Khi nó kể xong, mọi người đều im lặng, ngoại trừ tiếng Celestina đang ngâm nga.

Ồi, trái tim đang thương của tôi, nó đi đâu rồi? Nó chỉ để lại cho tôi một câu thần chú ...

“Có phải đó chỉ là ý nghĩ nảy ra trong đầu con không Harry,” ông Weasley nói, “rằng Snape chỉ là giả bộ -?”

“Giả bộ đề nghị giúp đỡ, nhờ thế mà ông ấy có thể tìm ra nhiệm vụ mà Malfoy phải làm?” Harry nói nhanh.

“Dạ đúng, con nghĩ là con nói vậy. Nhưng làm sao chúng ta biết được chứ?”

“Đó không phải là việc mà chúng ta cần biết,” Lupin đột nhiên nói. Ông quay đã quay lưng lại phía lò sưởi và đối mặt với Harry và ông Weasley. “Đó là việc của cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore tin tưởng Snape, và điều đó đủ cho tất cả chúng ta.”

“Nhưng,” Harry nói, “có thể - có thể thầy Dumbledore nhầm về Snape -”

“Mọi người đều nói thế, rất nhiều lần rồi. Nó được truyền lại là có tin hay không tin vào quyết định của cụ Dumbledore. Ta tin cụ, và vì thế, ta tin Severus.”

“Nhưng cụ Dumbledore có thể nhầm lẫn,” Harry cãi lại. “Cụ nói thế vì cụ tin thế. Còn thầy -” nó nhìn thẳng vào mắt Lupin - “thầy có thật lòng thích Snape không?”

“Ta không thích cũng không ghét Severus,” Lupin nói. “Không, Harry, ta nói thật,” ông nói thêm khi thấy nét mặt Harry thể hiện sự nghi ngờ. “Chúng ta sẽ không bao giờ trở thành những người bạn che chở đùm bọc cho nhau, có lẽ, sau tất cả những gì đã xảy ra giữa James, Sirius với Severus, nó có rất nhiều sự cay đắng. Nhưng ta không quên nguyên năm học ta dạy ở trường Hogwarts, Severus đã pha chân được Wolfsbane [thuốc dành cho người sói] cho ta vào mỗi tháng, làm hoàn hảo đến mức ta đã không phải chịu đựng đau đớn như trước đây vẫn thường bị vào những ngày trăng tròn.”

“Nhưng ông ấy đã ‘tình cờ’ để lộ chuyện thầy là người sói, vì thế nên thầy phải rời khỏi trường!” Harry nói giận dữ.

Lupin nhún vai. “Chuyện này dù sao cũng sẽ bại lộ thôi. Chúng ta đều biết ông ấy muốn dạy môn của ta, nhưng ông ấy có thể gây tội tệ hơn nhiều cho ta bằng cách làm giả chân được cho ta. Ông ấy đã giữ cho ta khỏe mạnh. Ta phải biết ơn nhiều.”

“Có thể ông ấy không dám làm hỏng chân được của thầy khi cụ Dumbledore luôn dăm sát ông ấy!” Harry nói.

“Con đã kiên quyết căm ghét ông ấy, Harry,” Lupin nói với cái cười yếu ớt. “Và ta hiểu, với James là cha của con, và với Sirius là cha đỡ đầu của con, con thừa kế cả những định kiến của họ. Dù sao thì con cũng hãy kể với cụ Dumbledore những gì con vừa mới kể cho ta và Arthur, nhưng đừng trông mong là cụ sẽ có cùng quan điểm với con về việc này, và cũng đừng trông mong là cụ sẽ bất ngờ về những gì con kể. Đó có thể là lệnh mà cụ Dumbledore bảo Severus hỏi Malfoy.”

... và bây giờ anh đã xé nó ra em cảm ơn vì anh đã trả lại trái tim cho em!

Celestina kết thúc bài hát của cô ả bằng một âm cao và dài và một tràng pháo tay lớn phát ra từ trong cái radio, chỗ mà bà Weasley đang tham gia rất nồng nhiệt.

“Nó hít rùi hử?” Fleur nói to. “Cám ơn trời, thật là kin khủn -”

“Chúng ta làm một chén rượu không?” ông Weasley hỏi to, nhảy bật dậy. “Ai muốn một chén rượu trứng nào?”

“Thầy ở đâu vào lúc muộn vậy?” Harry hỏi Lupin khi mà ông Weasley đang lẳng xăng rót món rượu trứng, những người còn lại thì đang mải mê nói chuyện với nhau.

“Ồ, ta ở dưới hầm,” Lupin nói. “Hầu như là thế. Đó là lý do vì sao ta không thể viết thư, Harry, gửi thư cho con có thể sẽ bị thất lạc.”

“Ý thầy là sao?”

“Ta sống cùng những người bạn của ta, những người giống ta,” Lupin nói. “Những người sói,” ông nói thêm khi Harry thể hiện thái độ khó hiểu. “Bọn họ là bè lũ của Voldemort. Cụ Dumbledore cần một người gián điệp và ta ở đó và ta ... làm.”

Ông nói một cách cay đắng, và có lẽ ông cũng nhận ra vậy, nên ông cười một cách ám áp và nói tiếp, “Ta không phàn nàn gì; đây là một công việc cần thiết và chẳng ai có thể làm tốt việc này hơn ta. Dù sao thì, thật khó khăn để lấy được niềm tin tưởng của họ. Ta đã phải chịu đựng những biểu hiện rõ ràng khi cố để sống trong cộng đồng phù thủy, con thấy đấy, nơi mà họ lảng tránh xã hội thông thường và sống ở ngoài rìa, trộm cắp - và đôi lúc phải giết chóc - để có cái ăn.”

“Sao họ lại trở nên thích Voldemort?”

“Họ nghĩ rằng, dưới trướng của hắn, họ sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn,” Lupin nói. “Và thật khó khăn khi tranh cãi với Greyback ở đó ...”

“Greyback là ai?”

“Con chưa bao giờ nghe về nó hả?” Lupin nắm chặt hai bàn tay vào vạt áo. “Fenrir Greyback là, có lẽ, là Người sói hoang dã nhất còn sống ngày nay. Nó tôn kính điều này như một sứ mệnh trong cuộc sống là cắn và làm hại càng nhiều người nếu có thể; nó muốn tạo ra một lượng người sói đủ để đánh bại phù thủy. Voldemort đã hứa với nó để đổi lại nhận được sự phục tùng của nó. Greyback khi trở về lột người thì nó là một đứa trẻ... Cắn bọn trẻ con, nó nói, nuôi dưỡng chúng tránh xa bố mẹ chúng, dạy cho chúng biết căm ghét lũ phù thủy. Voldemort dọa sẽ giải thoát cho những cậu bé, cô bé đó; và đó là lời đe dọa luôn luôn đem lại những kết quả tốt.”

Lupin ngừng lại rồi nói, “Đó là Greyback, kẻ đã cắn ta.” “Cái gì?” Harry ngạc nhiên nói. “Khi - ý thầy là khi thầy còn là một đứa bé sao?”

“Phải. Cha ta đã đề nghị nó. Ta không biết, suốt một thời gian rất lâu, nhân thân của tên người sói đã tấn công ta; ta đã cảm thấy tiếc cho nó, nghĩ rằng nó không thể điều khiển nổi bản thân, ta biết cảm giác đó khi biến hình. Nhưng Greyback không giống như vậy. Khi trăng tròn, nó tiến lại gần những nạn nhân, đảm bảo là khoảng cách đủ gần để tấn công. Nó tính toán toàn bộ. Và đây chính là kẻ mà Voldemort dùng làm kẻ cầm đầu người sói. Ta không thể giả dờ như mục đích của cuộc tranh luận hợp lý giữa ta và Greyback là nhằm chống đối là cái khẳng định của Greyback rằng người sói chúng ta thêm máu, rằng chúng ta buộc phải trả thù con người bình thường.” “Nhưng thầy bình thường!” Harry nói mãnh liệt. “Thầy chỉ có - có vấn đề -”

Lupin cười to. “Đôi lúc con nhắc ta nhớ nhiều đến James. Ba con gọi đó là ‘vấn đề nhỏ như con thỏ’. Nhiều người đã rất ấn tượng khi ta có nuôi một con thỏ cộc tính.”

Ông nhận một cái ly rượu trứng từ ông Weasley và nói cảm ơn, trông một chút hân hoan, Harry trong khi đó cảm thấy hơi thích thú. Việc đề cập đến bố nó vừa rồi đã nhắc nó nhớ đến nó có một chuyện đang rất trông mong để hỏi Lupin.

“Thầy có nghe về người được gọi là Hoàng Tử Lai bao giờ chưa?”

“Cái gì Lai?”

“Hoàng Tử,” Harry nói, nhìn kỹ ông tìm một dấu hiệu nhận biết.

“Không hề có Hoàng Tử phù thủy nào cả,” Lupin nói, và cười. “Đó là một cái tựa mà con nghĩ là người ta đang nói về con hả? Ta nghĩ làm ‘Người được chọn’ là đủ lắm rồi.”

“Đó không phải nói về con!” Harry nói phẫn nộ. “Hoàng Tử Lai là người nào đó đã từng ở Hogwarts, con có cuốn sách Độc dược cũ của ông ấy. Ông ấy viết đầy những câu thần chú trên đó, những câu thần chú mà ông ấy tự sáng chế. Một trong số chúng là Levicorpus -”

“Ồ, nó đã từng là câu thần chú thịnh hành nhất trong suốt thời gian ta ở Hogwarts,” Lupin hồi tưởng lại nói. “Có một vài tháng trong năm học thứ năm của ta khi mà không ai có thể di chuyển vì bị nhắc bổng lên không khí bởi mất cá chân của chính mình.”

“Bố con đã dùng nó,” Harry nói. “Con thấy bố con ở Pensieve, dùng nó lên Snape.”

“Ba con đã thử nó một cách tình cờ, như là đó là một câu nói vớ vẩn đi không có gì thực sự quan trọng, nhưng anh ấy đã không chắc rằng mình sẽ đạt được hiệu quả đúng,” Lupin cười cảm thông.

“Phải,” ông nói, “nhưng anh ấy không phải là người duy nhất. Khi ta nói, nó trở nên phổ biến rộng rãi. Con biết những câu thần chú ra đời và sử dụng thế nào rồi đấy ...”

“Nhưng như vậy là nó được sáng chế ra khi thầy còn đi học,” Harry cố chấp nói.

“Không hẳn thế,” Lupin nói. “Những lời nguyện ra đời và hết thịnh hành cũng giống như những thứ khác.”

Ông nhìn vào mặt Harry và khẽ nói, “James mang dòng máu thuần chủng, Harry à, và ta thề với con là anh ấy chưa bao giờ bảo chúng ta gọi anh ấy là ‘Hoàng Tử’.”

Tỏ vẻ thất vọng, Harry nói, “Và đó cũng không phải chú Sirius? Hay thầy sao?”

“Dứt khoát là không phải.”

“Ồ,” Harry nhìn chằm chằm vào ngọn lửa trong lò sưởi. “Con chỉ nghĩ - ở ông ấy đã giúp con rất nhiều trong các bài học độc dược, vị Hoàng Tử ấy.”

“Cuốn sách cũ như thế nào, Harry?”

“Con không biết, con chưa bao giờ kiểm tra nó.”

“Ồ, có lẽ nó sẽ cho con một vài bằng chứng về thời điểm Hoàng Tử ở Hogwarts,” Lupin nói.

Một lúc sau, Fleur bắt chước Celestina hát bài “A Cauldron Full of Hot, Strong Love” [Một cái vạc chứa đầy tình yêu mạnh mẽ nóng bỏng], và được mọi người hưởng ứng, và sau đó bà Weasley ra hiệu cho bọn nó đi ngủ. Harry và Ron leo lên hết cầu thang là đến cái phòng ngủ gác mái của Ron, nơi có sẵn một cái giường ngủ cảm trại vừa được đặt thêm vào cho Harry.

Ron gần như ngủ ngay tức khắc, nhưng Harry thì moi cái rương của nó và lấy cuốn Bào chế độc dược cao cấp ra đọc trước khi đi ngủ. Nó lật các trang, tìm kiếm, cho đến khi cuối cùng tìm ra, ở mặt trước cuốn sách có ghi ngày xuất bản. Nó gần như đã năm mươi năm tuổi. Cả cha nó và những người bạn của ông đều không ở Hogwarts cách đây năm mươi năm. Cảm thấy thất vọng, Harry quăng cuốn sách vào rương, tắt đèn, và lăn mình, nghĩ về người sói, Snape, Stan Shunpike và Hoàng Tử Lai và cuối cùng nó chìm vào giấc ngủ lo âu với đầy những cái bóng ghê rợn và tiếng khóc của những đứa trẻ bị cắn...

“Chắc con bé ấy trêu mình...”

Harry tỉnh dậy và bắt đầu lục cái túi to phình nằm ở dưới chân giường nó. Nó đeo mắt kính vào và nhìn quanh, cái cửa sổ nhỏ thì hầu như bị tuyết phủ kín và ở trước đó, Ron đang ngồi thẳng đứng trên giường nó và đang kiểm tra chuyện gì sẽ xảy ra với cái dây chuyền vàng dây cui.

“Cái gì nói thế?” Harry hỏi.

“Nó là quà từ Lavender,” Ron nói, nghe có vẻ chán ghét. “Có thật bạn ấy nghĩ rằng mình sẽ đeo ...”

Harry lại nhìn gần và phát ra một tràng cười sặc sụa, lúng lúng từ sợi dây chuyền là dòng chữ vàng to:

“Người yêu của tôi”

“Hay lắm,” nó nói, “Xuất sắc. Bỏ có thể đeo nó trước mặt anh Fred và George á.”

“Nếu bỏ kể với hai anh,” Ron nói, nhét sợi dây chuyền xuống dưới gối nó một cách thô bạo, “mình - mình - mình sẽ -”

“Nói cảm lắm với mình hả?” Harry nói, cười toe toét. “Ôi thôi nào, mình không nói đâu.”

“Sao bạn ấy có thể nghĩ là mình thích cái thứ giống thế này chứ?” Ron gặng hỏi, trông nó khá sốc.

“Ồ, nghĩ thử xem,” Harry nói. “Bỏ có bao giờ tiết lộ với ai đó rằng bỏ thích chườn mặt ra ngoài đường với dòng chữ ‘Người yêu của tôi’ vòng quanh cổ không?”

“Ồ ... bọn mình chưa bao giờ thực sự nói chuyện với nhau nhiều,” Ron nói. “Cái chính là ...”

“Ôm hôn nhau thôi à?” Harry nói

“À ừ,” Ron nói. Nó ngập ngừng rồi nói, “Có phải Hermione đang thực sự cặp kè với thằng McLaggen không?”

“Mình không biết,” Harry nói. “Họ đi cùng với nhau tại bữa tiệc của thầy Slughorn, nhưng mình không nghĩ là tới mức đó.”

Ron trông hớn hờ hơn một chút rồi moi tiếp cái vớ của nó.

Quà của Harry bao gồm một cái áo len có hình trái Snitch vàng to ở mặt trước do chính bà Weasley đan, một hộp bự những sản phẩm của tiệm Wizard Wheezes từ anh em sinh đôi Weasley, một cái hộp nhỏ có mùi mốc meo cùng với tấm nhãn ghi Gửi Ông chủ, Từ Kreacher.

Harry nhìn nó chằm chằm. “Bỏ có nghĩ là an toàn nếu mở nó không?” nó hỏi. “Có thể là bất cứ thứ gì nguy hiểm, toàn bộ thư và quà chuyển tới đều đã được Bộ pháp thuật kiểm tra,” Ron trả lời mặc dù mắt nó nhìn cái hộp một cách khả nghi.

“Mình không tặng lại Kreacher thứ gì cả. Mọi người có thường tặng quà Giáng sinh cho những con gia tinh của họ không?” Harry hỏi, mở cái hộp cẩn thận.

“Chỉ có Hermione thôi,” Ron nói. “Nhưng chúng ta cứ chờ và xem nó là gì trước khi bỏ cảm thấy có lỗi.”

“Một giây sau, Harry hét lớn và nhảy ra khỏi cái giường ngủ cấm trại của nó; cái hộp chứa đầy con giòi. ”Hay lắm,” Ron nói, cười sặc sụa. “Rất chu đáo.” “Mình thả nhận được chúng còn hơn là cái sợi dây chuyền,” Harry nói, nó làm Ron im bật.

Mọi người đều mặc áo len mới khi họ cùng ngồi ăn bữa trưa Giáng sinh, mọi người ngoại trừ Fleur (người duy nhất không có vì bà Weasley cho rằng việc đó thật lãng phí) và bản thân bà Weasley, bà đang giỡn bằng cách đội một cái nón phù thủy mới màu xanh đen lấp lánh bởi những thứ trông giống như những hạt kim cương hình ngôi sao nhỏ, và một cái vòng cổ bằng vàng rất đẹp.

“Fred và George tặng cho bác đó! Chúng đẹp không?” “À ... bọn con cho rằng bọn con đã đánh giá đúng giá trị của mẹ hơn nhiều rồi, mẹ, giờ bọn con giặt vớ của bọn con đây,” George nói, vẫy tay. “Chú Remus.”

“Harry, trên tóc anh có một con giòi kia,” Ginny vui vẻ nói, cô bé băng qua bàn để bốc con giòi ra; Harry cảm thấy như có con ngỗng kêu trong cổ nó rằng nó chẳng biết phải làm gì với một con giòi.

“Ôi kin khủn quá,” Fleur nói và rùng mình một chút.

“Có phải không đó?” Ron nói. “Súp thật không, Fleur?”. Trong sự háo hức muốn giúp cô ấy, nó va đụng làm cho cái đĩa đựng súp thịt bay lên; Bill vẩy đĩa phép phản súp bay lên ngoan ngoãn quay lại cái đĩa.

“Cậu cũng tệ như cô Tonks kia,” Fleur nói với Ron sau khi cô nàng hôn cảm ơn Bill xong. “Cô ấy luôn luôn va đụng -”

“Tôi đã mời Tonks thân yêu đến chơi hôm nay,” bà Weasley nói, đặt những củ cà rốt xuống một cách không cần thiết và nhìn Fleur trừng trừng. “Nhưng cô ấy sẽ không đến. Anh đã nói chuyện với cô ấy chưa, Remus?”

“Không, tôi không liên lạc với mọi người nhiều,” Lupin nói. “Nhưng Tonks có gia đình của cô ấy mà phải không?”

“Ừm,” bà Weasley nói. “Có lẽ. Tôi có cảm giác là cô ấy định ăn Giáng sinh một mình.”

Bà nhìn Lupin một cách khó chịu cứ như là việc Fleur trở thành con dâu của bà thay vì Tonks hoàn toàn là lỗi của ông, còn Harry, nó nhìn trừng trừng Fleur, cô nàng đang đang dứt Bill ăn một miếng thịt gà tây từ đĩa của cô, trong khi bà Weasley đang cố gắng đấu tranh ột điều mà không có hi vọng gì thành công. Dù sao thì ông cũng nhắc nó nhớ đến nó có câu hỏi thăm về Tonks, và có ai tốt hơn để hỏi hơn Lupin chứ, người biết tất cả về Patronus.

“Patronus của cô Tonks đã thay đổi hình dạng,” nó kể với ông. “Snape đã nói như vậy. Con không biết chuyện gì đã xảy ra. Tại sao Patronus của thầy lại thay đổi?”

Lupin nhai miếng thịt gà tây và nuốt trước khi nói chậm rãi, “Đôi khi ... một cú sốc mạnh ... cảm xúc tăng cao ...”

“Nó trông to, và có bốn chân,” Harry nói, chợt nảy ra một ý nghĩ và nó hạ thấp giọng xuống. “Hơ ... không thể nào -?”

“Anh Arthur!” bà Weasley bất ngờ nói. Bà đứng bật dậy, đưa phép đặt lên tim, bà nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ bếp. “Anh Arthur - đó là Percy!”

“Cái gì?”

Ông Weasley nhìn quanh. Mọi người vội nhìn ra cửa sổ; Ginny đứng thẳng dậy để nhìn cho dễ hơn. Đàng đó, chắc chắn, là Percy Weasley, đang sải chân băng qua sân phủ đầy tuyết, cái mắt kính gọng sừng của anh ấy lấp lóe trong ánh nắng. Dù sao, anh ấy cũng không đi một mình.

“Anh Arthur, nó - nó đi cùng với ngài Bộ trưởng!”

Và chắc rằng, người đàn ông Harry có lần thấy trên tờ Nhật Báo Tiên Tri đang đi cùng Percy, bước hơi khập khiễng, ông ấy có mái tóc bờm màu xám, và cái áo khoác đen của ông dính đầy tuyết. Trước khi mọi người có thể nói điều gì, trước khi ông bà Weasley có thể làm điều gì hơn là nhìn sững sốt, cánh cửa sau mở ra và Percy đứng đó.

Một phút bối rối yên lặng. Sau đó Percy nói khó nhọc, “Chúc mừng Giáng sinh, mẹ.”

“Ôi Percy!” bà Weasley nói và chạy lại ôm anh ấy.

Rufus Scrimgeour dừng lại ở lối vào, ông chống cây gậy đứng đó và mỉm cười quan sát.

“Xin tha thứ cho sự viếng thăm này,” ông nói khi bà Weasley nhìn ông, cười rạng rỡ. “Percy và tôi đang - làm việc ở vùng lân cận, mọi người biết đấy - và cậu ấy không thể ghé về thăm mọi người.”

Nhưng Percy không tỏ ý muốn chào đón bất cứ người nào còn lại trong gia đình. Anh ta đứng thẳng như khúc gỗ trông ngưng ngội, và nhìn chăm chăm mọi người. Ông Weasley, Fred và George quan sát anh ấy bằng gương mặt lạnh như đá.

“Mời vào và ngồi, Bộ trưởng!” bà Weasley giơ tay mời nói, chỉnh cái nón của bà thẳng lại. “Ông dùng một ít món purkey hay tooding không ... ý tôi là -”

“Không, không, Molly thân mến,” ông Scrimgeous nói. Harry đoán là ông đã hỏi Percy tên bà trước khi đến đây. “Tôi không muốn làm phiền, tôi đã không đến nếu Percy không đòi rất muốn gặp mọi người...”

“Ôi Perce!” bà Weasley rơm rớm nước mắt nói, tiến lại hôn Percy.

“... Chúng tôi chỉ có thể ghé đây năm phút thôi, vì thế tôi sẽ đi dạo ngoài vườn trong khi trò chuyện với Percy. Không, không cam đoan với mọi người là tôi không muốn can thiệp vào chuyện gia đình! À, nếu có ai muốn hướng dẫn ta về khu vườn dễ thương này ... A, cậu bé này ăn xong rồi đây, tại sao cậu lại không đi dạo một vòng với ta?”

Không khí tại bàn ăn thay đổi trông thấy. Mọi người nhìn ông Scrimgeous và Harry. Dường như không ai cho rằng thái độ giả vờ của Scrimgeous rằng ông không biết tên Harry đủ thuyết phục, và bởi vì lúc đó Ginny, Fleur và George cũng vừa ăn xong.

“Vâng, được thôi ạ,” Harry nói pha tan sự yên lặng.

Nó không phải là thằng ngốc, với toàn bộ những gì ông Scrimgeous đã nói rằng họ chỉ vừa đến khu này, rằng Percy muốn về thăm gia đình, đây mới là nguyên nhân chính mà họ đến đây là để ông Scrimgeous có thể nói chuyện riêng với Harry.

“Sẽ tốt thôi ạ,” nó khẽ nói khi đi ngang qua Harry, ông đang gần như nửa đứng đây. “Tốt thôi ạ!” nó nói thêm thì ông Weasley mở miệng toan định nói.

“Tuyệt lắm!” ông Scrimgeous nói, quay lưng đi ra cửa với Harry. “Chúng tôi chỉ đi quanh quẩn trong vườn thôi, đi nhé Percy. Mọi người cứ tiếp tục đi!”

Harry bước ra khu vườn um tùm của nhà Weasley, tuyết phủ đầy Scrimgeous đi khắp khiêng kê bên nó. Harry biết, ông ấy đã từng là người đứng đầu của Trụ sở Dững Sỉ Diệt Hắc Ám; ông ấy trông rất mạnh mẽ và dững chiến, khác hẳn với ông Fudge béo tốt với cái mũ quả dưa.

“Đẹp quá,” ông Scrimgeous nói, dừng lại ở hàng rào quanh vườn nhìn ra bãi cỏ phủ đầy tuyết và những cái cây không thể phân biệt được. “Đẹp quá.”

Harry không nói gì. Nó có thể nói rằng ông Scrimgeous đang nhìn nó.

“Ta đã muốn gặp cháu rất lâu rồi,” ông Scrimgeous nói. “Cháu có biết không?”

“Dạ không,” Harry thành thật nói.

“Ừ, phải, đã từ rất lâu rồi. Nhưng cụ Dumbledore đã giữ cháu rất kỹ,” ông Scrimgeous nói. “Tất nhiên, đương nhiên là tất nhiên sau những gì cháu đã trải qua ... Đặc biệt là những gì đã xảy ra ở Bộ pháp thuật ...”

Ông chờ một lúc để Harry nói, nhưng nó đã không hé miệng, vì thế ông nói tiếp, “Ta đã hi vọng có dịp để nói chuyện với cháu từ khi ta nhận chức, nhưng cụ Dumbledore đã - có thể hiểu được như ta đã nói - ngăn cản việc này.”

Harry vẫn chẳng nói gì, chỉ chờ đợi.

“Tin đồn đã được lan truyền!” ông Scrimgeous nói. “À, đương nhiên, cả hai ta đều biết câu chuyện đã bị xuyên tạc như thế nào... toàn bộ lời thì thầm của quả cầu tiên tri... về việc cháu trở thành ‘Người Được Chọn’...”

Họ đang tiến gần đến vấn đề chính, Harry nghĩ, đó là nguyên nhân khiến ông Scrimgeous đến đây.

“Ta chắc rằng cụ Dumbledore đã bàn bạc vấn đề này với cháu rồi phải không?”

Harry cân nhắc xem nó có nên nói dối hay không. Nó nhìn xuống những dấu vết của con ma lùm xung quanh những luống hoa, di di chân tại chỗ mà Fred đã bắt được con ma lùm, con mà bây giờ đang mặc một cái váy xòe đứng trên đỉnh cây thông Noel. Cuối cùng nó quyết định nói sự thật... một ít sự thật.

“Dạ, cháu và thầy đã có nói về chuyện này.”

“Vậy cháu, cháu ...” ông Scrimgeous nói. Harry có thể thấy ông đang liếc mắt về nó, vì thế nó giả đồ như đang chú ý đến con ma lùm vừa mới thò đầu ra từ bên dưới lớp tuyết phủ lên cây đỗ uyên. “Vậy cụ Dumbledore đã nói gì với cháu, Harry?”

“Cháu xin lỗi, nhưng đó là chuyện giữa thầy và cháu,” Harry nói. Nó giữ cho giọng nói thật dễ thương đến mức có thể, và giọng của ông Scrimgeous cũng thế, rất nhỏ nhẹ và thân thiện ông nói, “Ồ, đương nhiên, nếu đó là chuyện riêng tư thì ta không bắt cháu phải tiết lộ đâu... không, không đâu... nhưng dù sao thì, đó có thực sự là chuyện cháu là ‘Người Được Chọn’ hay không vậy?”

Harry phải nghĩ đi nghĩ lại hơn một vài giây trước khi trả lời, “Cháu thực sự không hiểu ý của bác là gì, thưa Bộ trưởng.”

“Ồ, đương nhiên, đối với cháu thì đây là một vấn đề hết sức to lớn,” ông Scrimgeour nói và cười. “Nhưng đối với cộng đồng phù thủy thì ... nó là cả một sự nhận thức, phải không? Đó là những gì mà mọi người tin là nó quan trọng.”

Harry không nói gì. Nó nghĩ nó đã thấy lờ mờ những gì mà họ đang hướng tới, nhưng nó sẽ không giúp ông Scrimgeour đến được đó. Con ma lùm đang bới bới tìm sâu ngay cái rễ cây, và Harry giữ đôi mắt nó chăm chú vào đó.

“Mọi người tin rằng cháu là ‘Người Được Chọn’ cháu thấy đó,” ông Scrimgeour nói. “Họ nghĩ cháu hoàn toàn là một anh hùng - đương nhiên, cháu đúng như vậy, Harry, dù có được chọn hay không! Đã bao nhiêu lần cháu đối mặt với Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra? À, dù sao,” ông tiếp tục, mà không chờ câu trả lời, “điều quan trọng là cháu là biểu tượng của niềm hi vọng của rất nhiều người, Harry. Cái ý nghĩ rằng có một người nào đó có thể, được chọn, để hủy diệt Kẻ-Mà-Chớ-Gọi-Tên-Ra - ờ, tất nhiên là nó đã làm mọi người phấn chấn lên. Mà ta thì không thể giúp nhưng ta biết rằng cháu hình dung được việc này, cháu có thể suy nghĩ kỹ về nó, ờ, nó hầu như là trách nhiệm, sát cánh cùng Bộ pháp Thuật để giúp mọi người yên tâm.”

Con ma lùm vừa đào một cái lỗ để bắt con sâu, nó giật mạnh để moi con sâu ra khỏi bề mặt tuyết. Harry im lặng lâu quá nên ông Scrimgeour nói tiếp, nhìn xuống con ma lùm, “Cái con này tức cười quá phải không? Nhưng ý cháu thế nào, Harry?”

“Cháu không chính xác hiểu điều bác muốn,” Harry chậm rãi nói. “Sát cánh cùng Bộ pháp thuật... Nghĩa là sao ạ?”

“À, ừ, không có gì nặng nhọc cả đâu, ta cam đoan với cháu,” ông Scrimgeour nói. “Nếu mọi người thỉnh thoảng thấy cháu thỉnh thoảng ra vào Bộ pháp thuật, ví dụ như, nó sẽ gây ấn tượng với mọi người. Và đương nhiên, trong khi cháu ở đó, cháu sẽ có nhiều cơ hội nói chuyện với Gawain Robards, người kế nhiệm ta làm người đứng đầu Trụ sở Dừng Sĩ Diệt Hắc Ám. Dolores Umbridge đã nói với ta rằng cháu đang ấp ủ ước muốn trở thành Dừng Sĩ Diệt Hắc Ám. À, chuyện đấy có thể sắp xếp dễ dàng...”

Harry cảm thấy sự tức giận sôi lên trong dạ dày nó. Vậy là mẹ Dolores Umbridge vẫn còn làm ở Bộ pháp thuật sao?

“Vậy là về cơ bản,” nó nói như thể nó chỉ muốn làm rõ vài chuyện, “bác muốn gây ấn tượng bằng việc cháu làm việc cho Bộ?”

“Nó sẽ làm ọi người yên tâm khi nghĩ rằng cháu rất chú tâm vào công việc, Harry,” ông Scrimgeour nói, nghe như muốn làm yên lòng Harry để nó đồng ý nhanh chóng. “‘Người Được Chọn’, cháu biết đấy... Đó chỉ là làm ọi người hi vọng, cảm thấy những thứ tốt đẹp đang diễn ra...”

“Nhưng nếu cháu cứ ra ra vào vào Bộ,” Harry nói, cố giữ giọng nói cho thật thân thiện, “nó như thể cháu tán thành với những việc mà Bộ làm sao?”

“Ồ,” ông Scrimgeour nói, hơi lo lắng, “à, phải, đó chỉ là phần nào lý do chúng ta muốn -”

“Không, cháu không nghĩ chuyện này thành công đâu,” Harry vui vẻ nói. “Bác thấy đấy, cháu không thích những việc Bộ đang làm. Việc bắt giữ Stan Shunpike chẳng hạn.”

Ông Scrimgeour không nói gì một lúc nhưng mặt ông đành lại. “Ta không trong mong cháu sẽ hiểu,” ông nói, ông đã không thành công trong việc giữ cho sự tức giận không có trong giọng nói như Harry đã làm được. “Đây là thời kỳ nguy hiểm. Những hành vi vi phạm cần được bắt giữ. Cháu chỉ mới mười sáu tuổi -”

“Thầy Dumbledore lớn hơn tuổi mười sáu rất nhiều, và thầy cũng không nghĩ là Stan đáng bị tống vào ngục Azkaban,” Harry nói. “Ông chỉ xem Stan như người để thí mạng, cũng giống như xem tôi như thằng đem lại phước may.”

Họ nhìn nhau, lâu và gay gắt. Cuối cùng ông Scrimgeour nói mà không giả bộ nhỏ nhẹ, “Ta hiểu rồi. Mi thích - giống như vị anh hùng của mi, Dumbledore - không hợp tác với Bộ phải không?” “Tôi không muốn bị sử dụng,” Harry nói.

“Vài người sẽ nói đó là trách nhiệm khi Bộ sử dụng họ!” “Phải rồi, còn những người khác nói trách nhiệm của họ là phải kiểm tra rằng kẻ nào mới thực sự là Tử Thần Thực Tử trước khi tống cổ người ta vô tù,” Harry nói, giờ đây sự tức giận của nó đã tăng vọt lên. “Ông đang làm những gì mà Barty Crouch đã làm. Ông không bao giờ hiểu đúng, ông mọi người, phải không? Cũng giống như thời ông Fudge, giả đồ như mọi thứ vẫn rất tốt đẹp trong khi mọi người đang bị giết ngay dưới mũi ông ấy, hay trong thời của ông, tống cổ những người vô tội vào tù và cố giả bộ rằng các ông có ‘Người Được Chọn’ làm việc ỉnh!”

“Vậy mi không phải là ‘Người Được Chọn’ sao?” ông Scrimgeour nói.

“Tôi tưởng ông nói việc này không cũng không có nghĩa gì?” Harry nói, và cười cay đắng. “Dù sao thì, không phải là việc của ông.”

“Ta không ý nói thế,” ông Scrimgeour vội nói. “Thật sống sượng -”

“Không, đó là câu nói thành thật đấy,” Harry nói. “Một trong những điều thành thật nhất mà ông nói với tôi. Ông không quan tâm tôi sống hay chết, nhưng ông chỉ quan tâm đến việc tôi có giúp ông thuyết phục mọi người rằng ông sẽ thắng trong cuộc chiến tranh với Voldemort hay không thôi. Tôi sẽ không quên đâu, thưa Bộ trưởng...”

Nó nắm chặt tay lại. Ở đó, trên mu bàn tay nó là vết sẹo mà mẹ Dolores Umbridge đã buộc nó phải khắc lại trên da thịt của nó câu: Tôi không được nói dối.

“Tôi không nhớ rằng ông xông vào sự phòng thủ của tôi khi tôi cố gắng nói với mọi người là Voldemort đã trở lại. Bộ đã không tỏ ra là muốn làm bạn vào năm ngoái.”

Họ đứng đó trong yên lặng lạnh băng như lớp đất tuyết dưới chân họ. Con ma lùm cuối cùng cũng đã gỡ được con sấu và đang ăn nó ngon lành, hướng về phía những nhánh cây của bụi đỗ quyên.

“Nhiệm vụ của Dumbledore là gì?” ông Scrimgeour hỏi cộc cằn. “Ông ấy đã đi đâu vào những lúc vắng mặt ở Hogwarts?”

“Không biết,” Harry nói.

“Và mi sẽ không nói cho ta nếu mi biết,” ông Scrimgeour nói, “phải không?”

“Phải, tôi sẽ không nói,” Harry nói.

“Ồ, vậy, ta sẽ phải xem ta có thể tự tìm hiểu được không.”

“Ông cứ thử,” Harry lãnh đạm nói. “Nhưng ông có vẻ không ngoan hơn ông Fudge, vì vậy tôi nghĩ rằng ông nên rút kinh nghiệm từ ông ấy. Ông ấy đã cố quấy rầy Hogwarts. Ông có thể để ý thấy ông ấy không còn làm Bộ trưởng nhưng thầy Dumbledore vẫn tiếp tục làm Hiệu trưởng. Tôi sẽ mặc kệ thầy Dumbledore nếu tôi là ông.”

Một khoảng im lặng rất lâu.

“Ồ, ta rõ ràng đã hiểu rằng ông ấy đã huấn luyện mi rất tốt,” ông Scrimgeour nói, đôi mắt ông lạnh lùng và khó chịu đằng sau cái kiếng có vành rộng, “Dumbledore là người rất hoàn hảo, phải không Potter?”

“Phải, tôi nghĩ thế,” Harry nói “Thật vui vì chúng ta đã giải quyết xong.”

Rồi nó quay lưng lại ngài Bộ trưởng pháp thuật, sải từng bước dài đi vào nhà.

17. Chương 17

Ký ức mờ mịt

Vào buổi chiều muộn, vài ngày sau năm mới, Harry, Ron, và Ginny cùng đứng trước lò sưởi trong bếp để trở về Hogwarts. Bộ đã thiết lập kết nối từ đó đến mạng Floo để đưa học sinh về trường một cách nhanh chóng và an toàn. Chỉ có bà Weasley ở đó để chào tạm biệt bọn nhỏ, còn ông Weasley, Fred, George, Bill và Fleur đều đang đi làm. Bà Weasley đã bật khóc trong cảnh chia tay. Phải thừa nhận rằng gần đây rất khó có thể bắt bà dừng được; bà đã khóc rất nhiều kể từ khi Percy lao ra khỏi nhà vào ngày Giáng sinh với cặp kính nổ lộn bộp đầy những củ cải nấu nhừ (mà cả Fred, George, và Ginny đều phải chịu trách nhiệm.)

“Dừng khóc mà mẹ,” Ginny nói, vỗ nhẹ vào lưng bà Weasley khi bà đang khóc ở trên vai cô bé. “Mọi thứ sẽ ổn thôi...”

“Đúng đấy mẹ, không cần phải lo cho chúng con đâu,” Ron nói, nhận một cái hôn ướt đầm nước mắt của mẹ mình lên má, “và cả cho Percy nữa. Anh ta chỉ là đồ ngu thôi, chẳng mất gì đâu mẹ à.”

Bà Weasley khóc nhiều hơn bao giờ hết khi bà ôm Harry trong tay mình.

“Hứa với bác rằng con sẽ tự lo ình nhé... Tránh gặp rắc rối nhé...”

“Con luôn luôn cố gắng bác Weasley à,” Harry nói. “Con thích một cuộc sống yên tĩnh mà, bác biết con rồi còn gì.”

Bà cười trong nước mắt và lùi lại. “Bảo trọng nhé, tất cả các con...”

Harry bước vào trong ngọn lửa màu xanh lục và hô to “Hogwarts!” Nó có một hình ảnh cuối cùng thoáng qua về căn bếp nhà Weasley và bộ mặt đầy nước của bà Weasley trước khi chìm trong ngọn lửa; xoay vòng vòng rất nhanh, nó có những ấn tượng mờ mờ về những căn phòng phù thủy khác, mà rồi cũng vượt qua khỏi tầm mắt trước khi nó có thể nhìn kỹ; rồi nó bay chậm lại, cuối cùng dừng lại chắc chắn ở trong văn phòng của Giáo sư McGonagall. Bà hầu như không ngẩng lên từ bàn làm việc khi nó trèo ra khỏi cái lò sưởi.

“Chào Potter. Cố gắng đừng để rơi tro ra thảm nhé.”

“Vâng thưa giáo sư.”

Harry đeo lại kính và vuốt tóc cho thẳng khi Ron đang xoay tít trước mặt nó. Khi Ginny đến, ba đứa nó kéo nhau ra khỏi văn phòng của cô McGonagall và về tháp Gryffindor. Harry nhìn ra phía ngoài cửa sổ của hành lang bọn chúng đi qua; mặt trời đã chìm xuống dưới mặt đất bao phủ bởi tuyết mà còn dày hơn cả ở Trang trại Hang Sóc. Ở đằng xa, nó thấy bác Hagrid đang cho con Buckbeak ăn ở trước cabin của bác.

“Baubles,” Ron nói tự tin khi bọn chúng đến chỗ Bà Béo, lúc này trông có vẻ xanh xao hơn thường lệ và nhả mặt nói to.

“Không phải,” bà nói.

“‘Không phải’ là sao?”

“Có một mặt mã mới,” bà nói. “Và làm ơn đừng có hét lên.”

“Nhưng mà chúng cháu đã không ở đây, làm thế nào mà...?”

“Harry! Ginny!”

Hermione đang chạy vội về phía bọn nó, mặt tái lại và đang mặc một cái áo choàng, mũ và găng tay.

“Tớ mới trở về được vài tiếng. Tớ vừa đến thăm bác Hagrid và con Buck... ý tớ là Wetherings,” cô bé nói chẳng ra hơi. “Kỳ nghỉ Giáng sinh vui vẻ chứ?”

“Ừ,” Ron nói ngay lập tức, “rất nhiều sự kiện, Rufus Scrim...” “Tớ có cái này cho cậu Harry à,” Hermione nói, không hề nhìn vào Ron hay tỏ vẻ gì báo hiệu rằng cô bé đã nghe thấy nó nói. “Ồ, chờ đã... mặt mã. Abstinence.”

“Chính xác,” Bà Béo nói với giọng mệt mỏi và kéo ra đằng trước, để lộ ra cái lỗ chân dung.

“Bà ấy bị sao thế?” Harry hỏi.

“Rõ ràng là bà đã thoải mái quá mức,” Hermione nói, mắt láo liên khi cô bé vào trong phòng học chung chật ních. “Bà và bạn Violet của bà đã uống hết sạch rượu trong bức tranh những thầy tu say rượu ở hành lang Bùa Chú ấy. Dù sao thì...”

Cô bé lục lọi trong túi mất một lúc, rồi kéo ra một cuộn giấy da với chữ của thầy Dumbledore trên đó.

“Hay quá,” Harry nói, mở nó ra ngay lập tức để thấy rằng tiết học tiếp theo với Dumbledore đã được lên kế hoạch vào tối hôm sau. “Tớ có rất nhiều thứ để nói với thầy... và cậu nữa. Ngồi xuống đi...”

Nhưng vào lúc đó có một tiếng hô lớn “Won-Won” và Lavender Brown chẳng biết lao đến từ đâu vọt vào trong vòng tay của Ron. Một vài người chứng kiến cười khẩy; Hermione cười phá lên và nói, “Có một cái ở đây này... Có xem không Ginny?”

“Không ạ, em đã nói em sẽ gặp Dean rồi,” Ginny nói, mặt dù Harry không thể không cảm thấy rằng cô bé có vẻ không nhiệt tình cho lắm. Mặc cho Ron và Lavender dính lấy nhau trong một trận đấu đấm bốc kiểu đứng, Harry dẫn Hermione vào một cái bàn còn trống.

“Giáng sinh của cậu thế nào?”

“Ồ, cũng tốt,” cô bé nhún vai. “Chẳng có gì đặc biệt cả. Thế ở nhà Won-Won thế nào?”

“Tớ sẽ kể cho cậu ngay,” Harry nói. “Kìa Hermione, cậu không thể...”

“Không, tớ không thể,” cô bé nói một cách thờ ơ. “Nên đừng hỏi thì hơn.”

“Tớ nghĩ là, có thể, cậu biết đấy, qua Giáng sinh này...”

“Đó chính là Bà Béo đã uống một hũ lớn rượu ngâm được 500 năm rồi Harry à, không phải tớ. Thế cái tin quan trọng mà cậu muốn báo cho tớ biết là gì thế?”

Cô bé quá hung hăng để có thể tranh cãi trong lúc này, nên Harry đã bỏ qua cái chủ đề về Ron và thuật lại toàn bộ những gì nó nghe được trong mẫu hội thoại giữa Malfoy và Snape. Khi nó kết thúc, Hermione đã ngồi ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi nói, “Cậu không nghĩ là...?”

“... thầy đã nhận lời giúp đỡ cốt để lừa Malfoy nói về thứ nó đang làm phải không?”

“Ừ đúng đấy,” Hermione nói.

“Ba của Ron và thầy Lupin nghĩ vậy,” Harry miễn cưỡng. “Nhưng điều này hoàn toàn chứng minh rằng Malfoy đang có kế hoạch gì đó, cậu không thể phủ định điều này được đâu.”

“Ừ, tớ không thể,” cô bé trả lời chậm rãi.

“Và nó đang diễn kịch theo mệnh lệnh của Voldemort, giống như tớ đã nói!”

“Hmm... thế có ai trong hai người thực sự nhắc đến cái tên Voldemort không?”

Harry vẻ mặt rất nghiêm trang, cố gắng nhớ lại. “Tớ cũng không chắc... Snape đã nói ‘chủ của con,’ và còn ai vào đấy nữa?”

“Tớ cũng chẳng biết,” Hermione cắn môi. “Có thể là bố của nó?”

Cô bé nhìn qua căn phòng, rõ ràng là đang chìm đắm trong suy nghĩ, thậm chí còn không thèm để ý đến Lavender đang cù léc Ron. “Thế thầy Lupin thì sao?”

“Không tốt lắm,” Harry nói, và nó nói với cô bé tất cả mọi thứ về nhiệm vụ của Lupin giữa những người sói và những khó khăn ông đang phải đối mặt. “Cậu đã bao giờ nghe nói về Fenrir Greyback chưa?”

“Rồi, tớ có nghe!” Hermione giật thót mình. “Và cậu cũng nghe rồi đấy Harry à!”

“Khi nào cơ, Lịch Sử Phép Thuật à? Cậu biết thừa là tớ chẳng bao giờ nghe...”

“Không không, không phải Lịch Sử Phép Thuật - Malfoy đã đe dọa lão Borgin bằng Kim!” Hermione nói.

“Ồ cái Hẻm Knockturn đấy, cậu không nhớ à? Nó đã nói với lão Borgin rằng Greyback là một người bạn cũ của gia đình và rằng ông ta sẽ kiểm tra thường xuyên tiến độ công việc của Borgin!”

Harry há hốc mồm trước những lời của cô bé. “Tớ quên mất! Nhưng mà điều này càng chứng minh Malfoy là Tử Thân Thực Tử, nếu không thì làm thế nào mà nó có thể liên lạc với Greyback và nói cho hắn biết phải làm những gì?”

“Cái này khá đáng nghi đấy,” Hermione thốt lên. “Trừ khi...” “Ôi, xem nào,” Harry nói bực tức, “cậu không thể cãi được cái này đâu!”

“Hừm... có khả năng đó là một lời đe dọa dối trá.” “Cậu không thể tin được nữa, đúng thế đấy,” Harry nói, lắc đầu.

“Chúng ta sẽ biết ai đúng... Cậu sẽ phải thừa nhận sai lầm của cậu thôi Hermione ạ, giống như Bộ Pháp Thuật vậy.Ồ đúng rồi, tớ cũng có một bữa tranh cãi với Rufus Scrimgeour nữa đấy...”

Và phần còn lại của buổi tối hôm đó đã qua đi một cách thân thiện với việc xỉ vả Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật; Hermione, giống như Ron, nghĩ là sau rốt thì Bộ đã làm cho Harry phải chịu đựng cả một năm vừa rồi, họ sẽ chẳng còn dám nhờ nó giúp việc gì nữa.

Học kỳ mới bắt đầu vào sáng hôm sau với một sự bất ngờ dễ chịu trong năm thứ sáu: một bảng hiệu to đùng đã được đính ở bảng thông báo trong phòng học chung từ đêm qua.

NHỮNG BUỔI HỌC ĐỘN THỔ

Nếu như các bạn đã 17 tuổi, hoặc sẽ lên 17 tuổi vào ngày hoặc trước ngày 31 tháng 8 năm nay, các bạn đủ tư cách để tham gia một khóa học Độn Thổ 12 tuần do người hướng dẫn bộ môn Độn Thổ của Bộ Pháp Thuật. Hãy ký xuống dưới nếu như bạn muốn tham gia. Giá: 12 Galleon.

Harry và Ron nhập vào đám đông đang chen lấn quanh bảng thông báo và thay phiên nhau viết tên vào cuối bảng. Ron đang lấy cái bút lông ra để ký sau Hermione thì Lavender trườn ra đằng sau nó, nắm chặt mắt nó và nói, “Đoán xem ai nào, Won-Won?” Harry quay sang để nhìn thấy Hermione chạy vụt đi; nó đuổi kịp cô bé, không hề mong ước được ở lại đằng sau với Ron và Lavender, nhưng trong sự ngạc nhiên của nó, Ron cũng đã đuổi kịp hai đứa, chỉ cách có một đoạn từ cái lỗ chân dung, tai đỏ ửng lên và cảm xúc của nó rất bức tức. Không một lời, Hermione chạy nhanh lên để đi với Neville.

“Vây thì... Độn Thổ,” Ron nói, giọng của nó bình thường đến nỗi Harry chẳng dám nhắc về điều vừa mới xảy ra. “Có vẻ buồn cười nhỉ?”

“Tớ chẳng biết,” Harry nói. “Có thể tự mình thực hiện sẽ tốt hơn, tớ đã không thích thú cho lắm khi được thầy Dumbledore đưa đi.”

“Tớ quên mất là cậu đã làm rồi... tốt nhất là tớ nên qua bài kiểm tra ngay trong lần đầu tiên,” Ron có vẻ lo lắng. “Fred và George đã làm được,” “Charlie trượt còn gì?” “Đúng, nhưng mà anh Charlie to hơn tớ nhiều” Ron giơ tay ra quanh người mình dường như anh ta to như một con khỉ đột vậy - “thế nên anh Fred và George không thực hiện nhiều lắm... ít ra là trước mặt anh ta...” “Khi nào thì mình phải làm bài kiểm tra nhỉ?” “Ngay khi mình đủ 17 tuổi. Đối với tớ chỉ là tháng ba tới thôi!” “Đúng rồi, nhưng mà cậu sẽ không thể Độn Thổ ở đây, trong lâu đài này...”

“Vấn đề không phải là ở chỗ đó phải không? Mọi người sẽ đều biết là tớ có thể Độn Thổ bất cứ lúc nào tớ muốn.”

Không chỉ có mình Ron là có vẻ hào hứng với cái viễn cảnh của phép Độn Thổ. Cả ngày hôm đó đã có rất nhiều tiếng xì xào về những bài học sắp tới; việc có thể biến đi và hiện hình lại ngay tức thì đã được đánh giá rất cao.

“Chẳng biết nó tuyệt vời thế nào khi chúng ta chỉ cần...” Seamus búng tay tanh tách để chỉ sự biến mất. “Anh họ Fergus của tớ làm thế chỉ để trêu chọc tớ, cứ chờ đi cho đến khi tớ làm được... Anh ta sẽ chẳng bao giờ có một giây phút bình yên nữa đâu...”

Chìm trong ảo giác về viễn cảnh tươi sáng này, nó lắc cái đầu thần quá hào hứng đến nỗi thay vào việc biến ra một cái bồn nước sạch - mục tiêu của bài học Bùa Chú hôm nay - nó đã làm ra một cái vòi nước phản lực mà đã nảy bật lên trên trần nhà và đập thẳng vào mặt Giáo sư Flitwick.

“Harry đã độn thổ rồi đấy,” Ron nói với Seamus, lúc này đang hơi luống cuống, sau khi Giáo sư Flitwick đã sấy khô mình bằng một cái vẫy đầu thần và chú thích với Seamus: “Ta là một phù thủy, chứ không phải là một con khỉ đầu chó khua khoắng một cái que.” “Thầy Dum... ơ... người ta đã cho nó đi cùng. Độn Thổ Cùng Nhau, cậu biết không.”

“Wow!” Seamus thì thầm, và nó, Dean, với Neville chụm đầu vào để nghe xem Độn Thổ có cảm giác thế nào. Trong phần còn lại của ngày hôm đó, Harry đã bị bao vây bởi những đứa năm sáu khác yêu cầu miêu tả cảm giác lúc Độn Thổ. Tất cả bọn chúng đều có vẻ sợ hãi, hơn là lảng tránh, khi nó nói với chúng về việc bùa chú đó khó chịu thế nào, và nó vẫn còn trả lời những câu hỏi chi tiết vào tám giờ kém mười tối hôm đó, đến khi nó buộc phải nói dối là nó phải trả một quyển sách cho thư viện, để có thể đến kịp giờ buổi học với thầy Dumbledore.

Những cái đèn ở trong văn phòng thầy Dumbledore đã được thắp lên, những bức chân dung của những vị hiệu trưởng cũ vẫn đang ngáy đều đều ở trong khung của họ, và cái Tủ Kệ lại một lần nữa được sẵn sàng ở trên bàn. Tay của Dumbledore đặt ở hai bên của nó, tay phải vẫn đen và cháy nắng như thường. Nó chẳng có vẻ gì là được chữa lành cả và Harry phân vân, chắc là phải đến lần thứ 100 rồi, rằng cái gì có thể gây nên chấn thương kỳ lạ như vậy, nhưng nó chẳng hỏi; Dumbledore đã nói rằng nó cuối cùng cũng sẽ biết và trong bất cứ trường hợp nào nó đều có những chủ đề khác để nói. Nhưng trước khi Harry có thể nói về thầy Snape và Malfoy, Dumbledore đã nói.

“Ta nghe nói rằng con đã gặp Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật trong giảng sinh phải không?” “Vâng,” Harry nói. “Ông ta không vui lắm khi gặp con.”

“Đúng,” Dumbledore thở dài. “Ông ta cũng không vui khi gặp ta nữa. Chúng ta phải cố gắng không để bị nhấn chìm trong nỗi thống khổ của mình Harry à, mà phải chiến đấu đến cùng.”

Harry cười toét miệng.

“Ông ta muốn con nói với cộng đồng phù thủy rằng Bộ đã làm việc rất tốt.”

Dumbledore cười.

“Vốn đó là ý kiến của Fudge, con biết không. Trong ngày cuối cùng ở văn phòng, khi ông đang cố bám lấy chỗ của mình một cách tuyệt vọng, ông đã muốn gặp con, hy vọng rằng con có thể ủng hộ ông ta...”

“Sau tất cả những gì ông Fudge đã làm năm ngoái ư?” Harry tức giận. “Sau Umbridge?”

“Ta đã nói với Cornelius là không có cơ hội nào đâu, nhưng cái tư tưởng đó vẫn không rời ông khi ông rời khỏi văn phòng. Trong có vài giờ sau khi Scrimgeour lên chức chúng ta đã gặp nhau và ông ta đề nghị ta sắp xếp một buổi hẹn với con.”

“Đó là lý do tại sao thầy cãi lại!” Harry buột miệng thốt ra. “Điều này đã được đăng trong tờ Nhật Báo Tiên Tri.”

“Tờ Tiên Tri thường thì phải đăng sự thật,” Dumbledore nói, “trừ khi đó là chẳng may. Đúng, đó là lý do tại sao chúng ta cãi nhau. Hừm, có vẻ như là cuối cùng thì Rufus đã tìm thấy con đường để đến với con rồi đấy.”

“Ông ta tố cáo con ‘Hoàn toàn bị chi phối bởi Dumbledore.’”

“Ông ta đúng là quá đáng thật.”

“Con nói với ông ta con là như vậy mà.”

”Dumbledore định mở miệng ra để nói gì đó rồi lại khép lại. Bên cạnh Harry, con phượng hoàng Fawkes thốt ra một tiếng khóc du dương, nhỏ nhẹ. Trong sự xấu hổ cực kỳ của Harry, nó bất chợt nhận ra rằng đôi mắt xanh sáng của thầy Dumbledore đang ngân ngấn nước, nó vội nhìn chăm chăm xuống đầu gối mình. Khi Dumbledore nói, dù sao thì, giọng ông vẫn bình thản.

“Ta rất xúc động Harry à.”

“Ông Scrimgeour muốn biết thầy đi đâu khi thầy không ở Hogwarts,” Harry nói, mắt vẫn dính vào đầu gối của mình.

“Ừ, ông ta quả là quá tò mò đối với điều đó,” Dumbledore nói, lúc này nghe rất vui vẻ, và Harry nghĩ rằng lúc này đã an toàn để nhìn lên rồi. “Ông ta đã cố gắng để theo chân ta. Buồn cười thật đấy. Ông ta cho Dawlish theo chân ta. Đúng là không tốt một tí nào cả. Ta đã buộc phải ém bùa lên Dawlish một lần; rồi ta lại làm thế tiếp với một sự hối hận tột cùng.”

“Thế người ta vẫn chưa biết thầy đi đâu phải không?” Harry hỏi, hy vọng sẽ biết thêm được nhiều thông tin về cái chủ đề gây tò mò này, nhưng thầy Dumbledore chỉ cười qua cái kính nửa vầng trăng của ông.

“Không, họ không biết đâu, và cũng chưa đến lúc con cần biết. Bây giờ, ta đề nghị chúng ta nên bắt đầu, trừ khi có một thứ nào khác...” “Thực ra có đấy thưa thầy,” Harry nói. “Đó là về Malfoy và Snape.”

“Giáo sư Snape Harry à.”

“Vâng thưa thầy. Con đã tình cờ nghe thấy họ trong bữa tiệc của Giáo sư Slughorn... thực ra thì con theo chân họ...”

Thầy Dumbledore nghe câu chuyện của Harry với một vẻ mặt bình thản. Khi Harry kết thúc ông đã không nói gì mất một lúc, rồi nói, Cám ơn con đã nói cho ta biết điều này, Harry, nhưng ta khuyên con nên quên ngay chuyện này đi. Ta không nghĩ rằng cái đó lại quan trọng đến vậy.”

“Không quan trọng à?” Harry nhắc lại một cách ngờ vực. “Thưa Giáo sư, thầy có hiểu là...?”

“Có Harry à, ta may mắn có một trí óc lạ thường nên ta hiểu tất cả những gì con vừa nói,” Dumbledore nói, hơi có vẻ cứng rắn. “Ta nghĩ con còn thậm chí cho rằng ta còn hiểu câu chuyện này hơn cả con. Một lần nữa, ta rất vui con đã tin tưởng vào ta, nhưng hãy để ta cam đoan với con một lần nữa rằng con chưa bao giờ nói cho ta một điều gì có thể làm cho ta bất an cả.”

Harry ngồi lặng im trong xao động, nhìn chăm chăm vào thầy Dumbledore. Cái gì đã xảy ra vậy nhỉ? Có phải điều này có nghĩa là thầy Dumbledore đã yêu cầu thầy Snape đi tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì, tức là thầy đã được nghe tất cả những gì Harry vừa mới nói về Snape? Hay là thầy thực sự lo lắng về điều này, nhưng lại cố tỏ vẻ không có gì cả?

“Thế thưa thầy,” Harry nói, với một giọng nói mà nó hy vọng rằng sẽ nhỏ nhẹ và lịch sự, “thầy vẫn thực sự còn tin vào...?”

“Ta đã quá đủ bao dung để trả lời câu hỏi đó rồi,” Dumbledore nói, nhưng mà ông chẳng hề tỏ vẻ bao dung thêm một chút nào nữa. “Câu trả lời của ta vẫn không thay đổi.”

“Ta cho rằng không phải vậy,” một giọng nói cạnh khoé cất lên; Phineas Nigellus rõ ràng là chỉ giả vờ ngủ. Thầy Dumbledore mặc kệ ông ta.

“Và bây giờ, Harry, ta thực sự đề nghị chúng ta nên bắt đầu. Ta có nhiều thứ quan trọng hơn phải bàn luận với con trong tối hôm nay.”

Harry ngồi đó, sôi sục. Mọi việc sẽ thế nào nếu nó từ chối thay đổi chủ đề, nếu nó vẫn khẳng khái đòi nói về trường hợp của Malfoy? Giống như là thầy đã đọc được tâm tư của Harry, Dumbledore lắc đầu.

“Ah Harry, điều này xuất hiện thật nhiều lần, thậm chí giữa những người bạn tốt nhất! Mỗi người trong chúng ta đều cho rằng thứ họ nói là quan trọng nhất, hơn cả bất cứ thứ gì mà những người khác đóng góp!”

“Con không nghĩ rằng những gì thầy nói không quan trọng thưa thầy,” Harry nói cứng rắn.

“Hừm, con đúng lắm, bởi vì nó không hề quan trọng,” Dumbledore tươi tỉnh. “Ta có hai ký ức cần cho con xem vào tối nay, cả hai đều có được bởi sự khó khăn rất lớn, và cái thứ hai, theo ta nghĩ, là cái quan trọng nhất mà ta thu thập được.”

Harry chẳng nói gì về điều này cả; nó vẫn còn tức giận bởi sự tiếp đón mà lòng tự trọng của nó đã nhận được, nhưng nó cũng không biết nó sẽ thu được những gì nếu như nó tranh cãi thêm.

“Nào,” Dumbledore nói, với một giọng hân hoan, “chúng ta gặp nhau tối hôm nay để tiếp tục câu chuyện về Tom Riddle, mà chúng ta đã dừng lại trong buổi học trước lúc nó đang chững lại ở ngưỡng cửa những năm học tại Hogwarts. Con sẽ nhớ lại nó đã vui sướng thế nào khi biết mình là phù thủy, rằng nó đã từ chối sự có mặt của ta trong chuyến đi đến Hẻm Xéo, và rằng ta, đến lượt mình, lại cảnh cáo nó về việc trộm cắp liên tục khi nó đến trường.

“Hừm, thời gian bắt đầu năm học cuối cùng cũng đã đến và cùng với đó là cậu bé Tom Riddle ít nói, trong một cái áo choàng cũ, đã xếp hàng cùng với những đứa năm nhất khác. Nó đã được đưa vào nhà Slytherin hầu như ngay lập tức khi cái mũ Phân Loại chạm vào đầu nó,” Dumbledore tiếp tục, đưa cánh tay đen thui của mình về phía cái giá nơi chiếc mũ Phân Loại được cất giữ, cũ kỹ và bất động. “Khi nào Riddle biết được người sáng lập nhà nổi tiếng có thể nói chuyện với rắn, ta không được rõ, có thể là buổi tối nọ. Sự việc này càng làm cho nó thích thú hơn và làm tăng lên cái cảm giác quan trọng của chính mình.

“Tuy nhiên, nếu như nó đã gây sợ hãi hoặc ấn tượng cho những đứa Slytherin khác bằng Xà Ngừ trong phòng học chung, điều đó chẳng hề được biết đến bởi những giáo viên. Nó đã không hề có biểu hiện tự hào hoặc thô bạo một chút nào. Như một đứa trẻ mồ côi rất thông minh hiếm thấy và đẹp trai, nó đã tự nhiên

lấy được sự chú ý và thông cảm từ những giáo viên ngay từ khi nó tới trường. Nó có vẻ lịch sự, ít nói, và rất khát khao được hiểu biết. Hầu như tất cả mọi người đều bị ấn tượng bởi nó.”

“Thế thầy không nói với họ à, thưa thầy, về những gì thầy đã chứng kiến ở trại mồ côi?” Harry hỏi.

“Không, ta đã không làm vậy. Mặc dù nó không hề có một biểu hiện tội lỗi nào, có thể có khả năng rằng nó cảm thấy có lỗi với những gì nó đã biểu hiện trước kia và cố gắng để quay mặt tốt ra ngoài. Ta đã lựa chọn để cho nó một cơ hội.”

Dumbledore dừng lại và nhìn một cách dò xét vào Harry, lúc này đã mở miệng ra định nói. Ở đây, một lần nữa, lại là xu hướng của Dumbledore đối với việc tin tưởng người khác mặc dù có những chứng cứ quá rõ ràng rằng họ không xứng đáng được như vậy! Nhưng sau đó Harry nhớ một điều gì đó...

“Nhưng thầy không thực sự tin hẳn ta có phải không? Hẳn đã nói với con... Riddle mà đã thoát ra từ cuốn nhật ký đã nói rằng, ”Dumbledore chẳng bao giờ có vẻ thích ta bằng những giáo viên khác.”

“Hãy cứ nói rằng ta đã không coi việc nó đáng tin cậy là hiển nhiên,” Dumbledore nói. “Ta đã, như ta đã chỉ ra rồi, cố gắng để mắt tới nó, và ta đã làm vậy. Ta không thể cho rằng ta đã thu thập được nhiều thứ từ những quan sát của ta trong thời gian đầu. Nó đã có vẻ rất dễ phòng ta; nó cảm thấy điều đó, ta chắc vậy, trong sự sợ hãi rằng người khác sẽ biết được cái bản chất thật của nó mà nó đã nói với ta hơi nhiều quá mức. Nó đã rất cẩn thận để không bị lộ quá nhiều như vậy một lần nữa, nhưng nó không thể nào lấy lại được những gì nó đã thốt ra trong sự vui sướng, hay những gì mà bà Cole đã thổ lộ với ta. Tuy nhiên, nó đã có cái cảm giác rằng không bao giờ em ta giống như nó đã em rất nhiều đồng nghiệp của ta.

”Khi nó lên dần từng lớp, nó đã tập hợp được một nhóm những người bạn sẵn sàng cống hiến; ta gọi họ như vậy, với một hy vọng có thể tìm được một từ thích hợp hơn, mặc dù như ta đã nói một lần, Riddle rõ ràng là không hề có cảm tình gì với bọn họ cả. Nhóm này đã có một kiểu hoạt động mờ ám trong lâu đài. Bọn chúng là một tập hợp tạp nham; một sự trộn lẫn của những người yếu kém tìm sự bảo vệ, những kẻ nhiệt tình muốn tìm một vinh quang, và những tên tàn bạo bị thu hút về phía người đứng đầu, người có thể cho họ thấy một bản mặt đẹp đẽ hơn của tội ác. Nói cách khác, bọn chúng là những tiền đề của những Tử Thần Thực Tử, và sự thực là một vài đứa đã trở thành Tử Thần Thực Tử ngay sau khi rời Hogwarts.

”Được điều khiển chặt chẽ bởi Riddle, bọn chúng chưa bao giờ bị phát hiện trong một sai phạm nào cả, mặc dù bảy năm học ở Hogwarts của bọn chúng đã được đánh dấu bởi một số lượng những sự kiện tồi tệ mà bọn chúng chẳng bao giờ có liên quan một cách rõ ràng cả, vụ khủng khiếp nhất là, chắc chắn rồi, việc mở được cửa của Hòm Chứa Bí Mật, mà cuối cùng đã dẫn đến cái chết của một cô bé. Như con đã biết, Hagrid đã bị buộc tội sai trong tội ác đó.

“Ta đã không thể thu thập nhiều ký ức về Riddle tại Hogwarts,” Dumbledore nói, đặt bàn tay một mỗi lên cái Trường Kỳ. “Một vài đứa biết về nó sau đó đã được sắp xếp để nói chuyện về nó; họ đã thực sự sợ hãi. Những gì ta biết được ta đều tìm ra sau khi nó rời Hogwarts, sau rất nhiều cố gắng cẩn thận, sau khi theo chân một vài đứa đã bị lừa phải nói ra, sau khi tìm hiểu những bản ghi chép cũ và hỏi han những nhân chứng Muggle và phù thủy khác.

”Những người mà ta có thể thuyết phục nói với ta rằng Riddle đã bị ám ảnh bởi bố mẹ của nó. Điều này hoàn toàn có thể hiểu được, tất nhiên rồi; nó đã lớn lên trong trại mồ côi và rõ ràng rất mong ước được biết làm thế nào nó đến được đó. Có vẻ như là nó đã tìm kiếm trong tuyệt vọng những dấu hiệu của một Tom Riddle lớn ở trong những cái giá trong phòng truyền thống, ở trong danh sách những Huynh Trưởng ở trong những bản ghi chép cũ của trường, thậm chí trong những quyển sách về lịch sử Phù Thủy. Cuối cùng nó đã phải chấp nhận sự thật rằng cha nó chưa bao giờ đặt chân đến Hogwarts. Ta tin rằng từ đó nó đã bỏ cái tên đó mãi mãi, tạo ra cái tên Chúa Tể Voldermort, và bắt đầu tìm hiểu về gia đình người mẹ bị ruồng bỏ của nó - người đàn bà mà, con vẫn còn nhớ đấy, nó đã nghĩ rằng không thể là một phù thủy nếu bà đã bị đánh bại bởi sự yếu đuối đáng xấu hổ của con người là chết đi.

“Tất cả những gì mà nó có thể dựa vào là chỉ là cái tên ‘Marvolo,’ mà nó biết từ những người điều hành cái trại mồ côi rằng đó đã là tên của ông ngoại nó. Cuối cùng, sau những nghiên cứu kỹ lưỡng, qua những quyển sách cũ về những gia đình phù thủy, nó đã tìm ra được sự tồn tại của dòng máu Slytherin. Vào mùa hè năm nó 16 tuổi, nó rời cái trại mồ côi mà sau này nó vẫn quay lại hàng năm để tìm những người thân của Gaunt. Và bây giờ, Harry, nếu con đứng lên...”

Dumbledore đứng dậy, và Harry lại thấy ông cầm lên một cái lọ nhỏ với một ký ức lung linh, xoáy tròn.

“Ta đã rất may mắn khi có ký ức này,” ông nói khi ông đổ khối ký ức sáng vào trong cái Tường Ký. “Và con sẽ biết ngay ta đã có nó lúc nào. Chúng ta đi chứ?”

Harry bước lên phía cái chậu đá và cúi xuống theo chỉ dẫn đến khi mặt của nó chìm vào trong bề mặt của ký ức; nó lại có cái cảm giác quen thuộc khi rơi qua một khoảng không và dừng lại ở một cái sàn đá bản thủi trong bóng tối tốt cùng.

Nó mất mấy giây sau mới nhận ra nơi này, ngay lúc đó Dumbledore đã đáp xuống bên cạnh nó. Nhà của Gaunt thực sự bản thủi không thể tả được hơn bất cứ nơi nào Harry đã từng đến. Trần nhà đầy những mạng nhện, sàn thì phủ bởi đất bản; thức ăn mốc meo hôi thiu nằm ở trên bàn giữa một đồng lọ sàn sùi. Ánh sáng duy nhất đến từ một cây nến leo lắt duy nhất ở dưới chân một người đàn ông với tóc và râu mọc dày đến nỗi Harry không thể thấy được mắt và miệng của ông đâu cả. Ông đang ngồi lỳ trong xe đẩy bên cạnh lò sưởi, và Harry đã phân vân không biết rằng liệu ông đã chết hay chưa. Nhưng rồi sau đó, một tiếng gõ cửa to vang lên và người đàn ông vụt thức giấc, giơ đũa thần lên bằng tay phải và một con dao ngắn bằng tay trái.

Cánh cửa ken két mở ra. Ở đó nơi cửa ra vào, tay cầm một cái đèn cũ kỹ, là một đứa bé mà Harry nhận ra ngay lập tức: cao, tai tái, tóc đen, và đẹp trai - Voldermort hồi còn bé.

Mắt của Voldermort di chuyển chậm chậm trong căn lều và cuối cùng tìm thấy người đàn ông trong xe đẩy. Trong một vài giây họ đã nhìn nhau, rồi người đàn ông vụt đứng dậy, rất nhiều lọ rồng va vào nhau dưới chân ông và leng keng trên sàn.

“MÀY!” ông thét lên. “MÀY!”

Và ông lao như điên đến Riddle, đũa thần và dao giơ cao.

“Dừng lại.”

.

Riddle nói bằng Xà Ngữ. Người đàn ông ngã nhào về phía cái bàn, đẩy lũ chai lọ mốc meo vỡ tan xuống sàn. Ông nhìn chăm chăm vào Riddle. Phải im lặng mất một lúc lâu khi họ tìm hiểu nhau. Người đàn ông đã nói trước.

“Mày nói được cái đó à?”

“Đúng ta nói được,” Riddle nói. Nó tiến lên trước trong căn phòng, rồi đóng sầm cửa lại đằng sau mình. Harry không thể không cảm thấy một lòng cảm phục đối với sự hoàn toàn không sợ hãi của Voldermort. Mặt của hắn chỉ đơn giản tỏ vẻ kinh tởm, và có thể, thất vọng nữa.

“Marvolo ở đâu?” hắn hỏi.

“Chết rồi,” người kia nói. “Chết nhiều năm về trước, có phải không nhỉ?”

Riddle tức giận.

“Thế lão là ai?”

“Ta là Morfin, có phải không?”

“Con của Marvolo à?”

“Tất nhiên là vậy rồi, thế...”

Morfin vén tóc ra khỏi bộ mặt bản thủi của mình, để có thể thấy Riddle được dễ hơn, và Harry nhìn thấy ông đang đeo cái nhẫn đá đen của Marvolo ở trên tay phải.

“Ta nghĩ mày là đứa Muggle đó,” Morfin thì thầm. “Mày trông giống hệt thằng Muggle đó.”

“Muggle nào?” Riddle nói đanh thép.

“Thằng Muggle mà em gái ta đã rất yêu quý, thằng Muggle mà đã sống trong ngôi nhà rất to,” Murfin nói, và ông ọe ra bất thành linh ở ngay giữa hai người. “Mày trông giống hệt nó. Riddle. Nhưng nó đã già hơn nhiều rồi phải không? Nó già hơn mày nhiều, giờ ta đã biết...”

Morfin có vẻ tha thẩn và hơi ngà ngà, vẫn còn nắm chặt mép cái bàn để đứng vững, “Nó trở lại rồi, thấy chưa,” ông nói thêm với vẻ ngốc nghếch.

Voldemort nhìn xoáy vào Morfin như thể đang xét đoán ông. Rồi nó bước tới gần hơn và nói, “Riddle quay lại đây à?”

“Ar, nó đã bỏ con bé, và phục vụ con bé tốt đấy chứ, cuộc hôn nhân bản thủ!” Morfin nói, lại nôn ra sần. “Đã ăn cướp chúng ta, xem nào, trước khi con bé trốn đi. Viên đá của Slytherin ở đâu, ơ, viên đá của Slytherin ở đâu rồi?”

Voldemort không trả lời. Morfin đang tiếp tục giận dữ; ông khua dao lên và quát, “Phản bội chúng ta, con bé đã làm vậy, đồ con gái hư hỏng! Và đã để ra mày, đến đây và hỏi những câu hỏi như thế? Nó qua rồi phải không... Nó đã qua rồi...”

Ông nhìn ra chỗ khác, hơi choáng váng, và Voldemort bước tới. Khi nó làm vậy, một bóng tối lạ thường rơi xuống, làm lu mờ ánh đèn của Voldemort và nền của Morfin, lu mờ tất cả mọi thứ... Những ngón tay của Dumbledore nắm chặt tay của Harry và họ đang bay vút lên hiện tại. Ngọn đèn vàng mờ mờ trong văn phòng của thầy Dumbledore có vẻ làm Harry loá mắt sau cái bóng tối không thể phá vỡ đó.

“Thế thôi ạ?” Harry nói ngay lập tức. “Tại sao nó lại tối như thế, cái gì đã xảy ra?”

“Bởi vì Morfin không thể nhớ được những gì xảy ra sau đó,” Dumbledore nói, chỉ Harry ngồi xuống ghế của nó. “Khi ông tỉnh dậy vào sáng hôm sau, ông đang nằm trên sàn, chỉ có một mình. Chiếc nhẫn của Marvolo đã mất.

”Trong lúc đó, trong làng Little Hangleton, một người hầu gái đang chạy qua High Street, hét lên rằng đã có ba xác chết trong phòng vẽ trong nhà: Tom Riddle già và bố mẹ của ông ta.

“Giới pháp quyền của người Muggle đã bị làm cho bối rối. Trong lúc ta còn để ý, họ vẫn không thể biết tại sao những người nhà Riddle lại chết, vì phép Avada Kedavra thường thì không để lại dấu hiệu tàn phá nào... Trường hợp ngoại lệ thì đang ngồi bên cạnh ta,” Dumbledore nói thêm, với một cái hắt đầu về phía vết sẹo của Harry. “Bộ, mặt khác, lại biết ngay lập tức rằng đó là một vụ giết người phù thủy. Họ cũng biết rằng một kẻ ghét Muggle đã có tiền án sống ở phía kia thung lũng đối với nhà Riddle, kẻ ghét Muggle mà đã bị tù một lần vì tội tấn công một trong những người bị giết đó.

”Thế là Bộ cho gọi Morfin lên. Họ không cần phải hỏi ông ta, hay dùng bùa Veritaserum hay Legilimency. Ông thừa nhận vụ giết người ngay lập tức, nói ra những chi tiết mà chỉ có kẻ giết người mới biết. Ông ta rất tự hào, ông nói, vì đã giết những tên Muggle, đã chờ cơ hội từ lâu lắm rồi. Ông nộ lại đưa thần, cái mà đã được chứng minh ngay rằng đã được dùng để giết những người nhà Riddle. Và ông cũng tự mình chấp nhận việc bị đưa đến Azkaban mà không hề phản đối.

Tất cả những gì còn làm cho ông phân vân là việc cái nhẫn của bố ông ta đã mất. ‘Ông sẽ giết tôi vì làm mất nó,’ ông tóm lấy người giải tù lần này qua lần khác. ‘Ông sẽ giết tôi vì làm mất chiếc nhẫn,. Và đó rõ ràng là điều cuối cùng mà ông còn được nói. Ông đã sống đến cuối đời ở Azkaban, than vãn về sự mất tích của kỷ vật cuối cùng của Marvolo, và đã được chôn cất ở bên cạnh nhà tù, cùng với những linh hồn tội nghiệp mà cũng đã bị nhốt ở trong những bức tường nhà tù.”

“Thế tức là Voldemort đã lấy đưa thần của ông Morfin và sử dụng nó?” Harry nói, ngồi thẳng dậy.

“Đúng thế,” Dumbledore nói. “Chúng ta không có ký ức nào cho điều này, nhưng ta nghĩ rằng ta có thể chắc chắn điều gì đã xảy ra. Voldemort đã làm tê liệt bác của nó, lấy đưa thần, và đi sang phía bên kia của thung lũng để đến ‘ngôi nhà to.’ Ở đó nó giết người đàn ông Muggle mà đã từ bỏ mẹ nó, và vì chắc chắn, cả ông bà Muggle của nó nữa, để xoá đi hoàn toàn dòng máu Riddle cuối cùng và tự mình trả thù người cha mà đã không bao giờ muốn có nó. Rồi nó trở về căn lều của Gaunt, thực hiện một số bùa chú phức tạp để đưa vào trong trí óc ông bác một chút ký ức sai lầm, đặt cái đưa thần của Morfin bên cạnh người chủ bất tỉnh của nó, lấy đi cái nhẫn cổ mà ông đeo, rồi rời khỏi đó.”

“Và Morfin không bao giờ nhận ra ông không làm những điều đó?”

“Không bao giờ,” Dumbledore nói. “Ông đã cho thấy, như ta đã nói, một lời thú tội hoàn toàn và đầy đủ.”

“Nhưng ông vẫn có những ký ức thực trong đầu mình chứ!” “Đúng, nhưng phải có một bùa chú Legilimency từ một người thực sự có kinh nghiệm mới có thể lấy nó ra được,” Dumbledore nói, “và tại sao người ta lại moi móc vào trí óc của Morfin sâu thêm nữa khi ông ta đã tự nhận mọi tội lỗi về mình? Dù sao thì, ta đã có thể thực hiện một cuộc gặp với Morfin vào những tuần cuối đời của ông, vào thời gian mà ta đã cố gắng để tìm hiểu hết sức về quá khứ của Voldermort. Ta đã lời cái ký ức vừa rồi ra bằng một sự khó khăn lớn. Khi ta nhìn thấy những gì ẩn chứa trong đó, ta đã thử dùng nó để đưa Morfin ra khỏi Azkaban. Trước khi Bộ ra quyết định, Morfin đã chết.”

“Nhưng làm thế nào mà Bộ không nhận ra rằng chính Voldermort đã làm những điều đó đối với Morfin?” Harry giận dữ. “Hắn vẫn chưa đến tuổi thành niên mà, phải không? Con nghĩ là họ có thể phát hiện ra những pháp thuật chưa đến vị thành niên chứ!” “Con gần đúng - họ có thể phát hiện ra phép thuật, nhưng không phải là kẻ thực hiện nó. Con sẽ vẫn còn nhớ rằng con đã bị khiển trách bởi Bộ ột Bùa Bay Lượn mà thực ra là được làm bởi...”

“Dobby,” Harry cầu nhàu; sự bất công này vẫn còn làm phiền nó. “Thế nên nếu người ta chưa đến tuổi và người ta thực hiện phép thuật trong một căn nhà của một phù thủy lớn tuổi, Bộ sẽ không biết.”

“Họ sẽ hiển nhiên không thể nói ai là người thực hiện phép thuật,” Dumbledore nói, cười khê khàng vào cái nhìn đầy căm phẫn trên mặt Harry. “Họ tin tưởng vào những cha mẹ phù thủy trong việc bắt những đứa con của họ tuân theo họ trong gia đình.”

“Hừm, đúng là rác rưởi,” Harry ngắt lời. “Xem cái gì đã xảy ra, xem cái gì đã xảy ra cho ông Morfin!”

“Ta đồng ý,” Dumbledore nói. “Bất kể Morfin là ai, ông không hề đáng phải chết như ông đã như vậy, bị trách tội ột vụ giết người mà ông không thực hiện. Nhưng giờ đã muộn rồi, ta muốn con xem một ký ức khác trước khi chúng ta chia tay...”

Dumbledore rút ra từ trong túi một cái lọ thủy tinh nhỏ và Harry yên lặng ngay lập tức, vẫn còn nhớ rằng thầy Dumbledore đã nói đó là cái quan trọng nhất mà ông từng thu thập được. Harry để ý rằng những gì trong lọ đã khá khó khăn để chảy hết vào trong cái Tưởng Ký, tựa hồ như nó đã hơi đông cứng lại; những ký ức có trở nên tàn tệ hơn không?

“Cái này sẽ không mất nhiều thời gian đâu,” Dumbledore nói khi ông cuối cùng đã đổ hết cái lọ nhỏ. “Con sẽ trở lại đây trước khi con để ý đến. Một lần nữa vào cái Tưởng Ký...”

Harry lại rơi vào trong cái bề mặt bằng bạc một lần nữa, lần này đáp xuống phía trước một người đàn ông mà nó nhận ra ngay.

Đó là một Horace Slughorn trẻ hơn rất nhiều. Harry đã quen với việc nhìn thấy ông bị hói, để đến nỗi nó thấy hình ảnh của Slughorn với mái tóc dày, ánh lên, màu vàng rơm rất bối rối; điều đó giống như ông đã lợp rạ mái tóc mình vậy, mặc dù đã có một mảng hói cỡ đồng Galleon trên đỉnh đầu. Râu của ông, ít hơn nhiều so với ngày nay, có màu vàng hoe. Ông không phục phịch lắm như Slughorn mà Harry biết, mặc dù những chiếc nút bằng vàng trên chiếc áo gilê thêu của ông đã bị căng lên khá nhiều. Đôi chân nhỏ của ông đang nghỉ ngơi trên một tấm đệm nhung, ông đang ngồi yên vị trong một cái ghế bành thoải mái, một tay nắm một cốc rượu nhỏ, tay kia tìm kiếm trong một cái hộp gồm những quả dưa thủy tinh.

Harry nhìn quanh khi thầy Dumbledore xuất hiện bên cạnh nó và nhìn thấy họ đang ở trong văn phòng của Slughorn. Nửa tá những thằng con trai đang ngồi quanh Slughorn, tất cả đều ngồi ở trên nền cứng hơn và thấp hơn ông, và tất cả đều ở khoảng 15 tuổi. Harry nhận ngay ra Voldermort. Nó có bộ mặt đẹp trai nhất và trông có vẻ thoải mái nhất trong tất cả lũ trẻ. Tay phải của nó thả lơ dềnh lên cái tay vịn của ghế bành; với một sự giật mình, Harry nhìn thấy nó đang đeo chiếc nhẫn vàng đen của Marvolo, nó đã giết bố của nó.

“Thưa thầy, có thực là Giáo sư Merrythought đang nghỉ hưu không ạ?” nó hỏi.

“Tom, Tom, nếu ta biết rằng ta không thể nói cho con biết được,” Slughorn nói, ve vẩy một ngón tay đầy những đường về phía Riddle quả trách, mặc dù đã làm sụp đổ ý nghĩa đó bằng một cái nháy mắt. “Ta phải

nói rằng, ta rất muốn được biết con đã lấy những thông tin này từ đâu, con trai à, đúng là con có nhiều kiến thức hơn một nửa số giáo viên ở đây.”

Riddle cười; những đứa trẻ khác cười phá lên và nhìn nó vẻ khâm phục.

“Cái gì đã tạo nên cái khả năng kỳ lạ của con về việc biết trước những thứ con không nên biết, và cách nâng đỡ cẩn thận của con đối với những người con quan tâm - cảm ơn con về những quả dưa, tiện đây, con đứng lắm, thứ quả ưa thích của ta đây...”

Khi một vài đứa trẻ cười lên khúc khích, một điều rất kỳ lạ đã xảy ra. Cả căn phòng đã bất thành linh bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, đến nỗi Harry không thể nhìn thấy cái gì ngoài mặt của thầy Dumbledore, lúc này đang đứng cạnh nó. Rồi giọng nói của Slughorn vang lên trong màn sương, to một cách thiếu tự nhiên, “Các con sẽ sai lầm hết thôi, hãy nhớ lời của ta.”

Màn sương mờ tan đi ngay lập tức giống như khi nó hiện ra và chẳng một ai ám chỉ gì về nó cả, hoặc ít ra là biểu lộ cái gì đó về một điều bất bình thường vừa xảy ra. Rất lúng túng, Harry nhìn quanh khi cái đồng hồ vàng nhỏ ở trên bàn của Slughorn điểm 11 giờ.

“Ôi trời, đã đến giờ rồi hả?” Slughorn nói. “Các con nên đi thôi, nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối cả đấy. Lestranger, ta muốn con nộp cho ta bài luận vào ngày mai nếu không thì bị cấm túc đấy. Cả Avery cũng thế.”

Slughorn đứng dậy khỏi cái ghế bành và đặt cái cốc trống rỗng lên bàn khi những đứa trẻ rời khỏi phòng. Voldermort, mặc dù vậy, lại ở lại trong đó. Harry có thể nói rằng nó đã có chủ ý, muốn là người cuối cùng ở trong phòng với Slughorn.

“Trông rất cứng rắn đấy Tom,” Slughorn nói, quay lại và thấy rằng nó vẫn còn ở trong phòng. “Con không muốn bị phát hiện đã ra khỏi giường vào giờ này, và con là một Huynh Trưởng...”

“Thưa thầy, con muốn hỏi thầy một điều.”

“Cứ hỏi đi, con của ta, cứ hỏi đi...”

“Thưa thầy, con muốn hỏi thầy biết những gì về... về Horcruxes?”

Và điều đó lại xuất hiện: Màn sương dày đặc bao phủ căn phòng khiến cho Harry chẳng thể nhìn thấy Slughorn và Voldermort một tí nào cả; chỉ có Dumbledore, cười im lặng bên cạnh nó. Rồi giọng của Slughorn lại vang lên, giống như ông đã làm một lần rồi.

“Ta không biết gì về Horcruxes và ta cũng sẽ không nói cho con nếu ta biết! Giờ hãy ra khỏi đây ngay và đừng cho ta bắt gặp con nói về điều này một lần nữa!”

“Rồi, thế thôi,” Dumbledore nói yên lặng bên cạnh Harry.

“Đến lúc phải đi rồi.”

Và đôi chân của Harry rời mặt sàn để rồi lại rơi, vài giây sau, xuống tám thăm trước bàn của Dumbledore.

“Chỉ có thể thôi sao?” Harry nói ngậy ra.

Dumbledore đã nói rằng đây là ký ức quan trọng nhất, vậy mà nó chẳng thấy được ý nghĩa nào từ đó cả. Phải công nhận rằng màn sương, và sự thật rằng chẳng có ai để ý đến điều này cả, là thực sự kỳ lạ, nhưng ngoài điều đó ra chẳng còn có gì khác xuất hiện, trừ việc Voldermort có hỏi một câu hỏi và đã không được trả lời.

“Nếu như con có thể để ý thấy,” Dumbledore nói, ngồi đằng sau cái bàn của ông, “rằng ký ức này đã bị sửa đổi.”

“Bị sửa đổi sao?” Harry lặp lại, cũng ngồi xuống.

“Chắc chắn vậy,” Dumbledore nói. “Giáo sư Slughorn đã xử lý những ký ức của bản thân ông.”

“Nhưng tại sao thầy ấy lại làm thế?”

“Bởi vì, theo ta nghĩ, ông ta xấu hổ về những gì ông ta còn nhớ,” Dumbledore nói. “Ông ta đã cố gắng để làm lại ký ức của mình để cho thấy một tia sáng tốt hơn, xoá đi những phần mà ông ta không muốn ta thấy. Điều này, như con thấy đây, đã được làm rất sơ sài, và đó đều là những ký ức tốt, rõ ràng chỉ thấy rằng ký ức thực vẫn còn giấu ở đằng sau những sự thay đổi đó.”

“Và vì thế, lần đầu tiên, ta cho con bài tập về nhà Harry à. Chính con sẽ phải thuyết phục Giáo sư Slughorn tiết lộ ra ký ức thực, mà không thể chối cãi được, đó sẽ là những mẫu thông tin chủ yếu nhất mà chúng ta cần biết.”

Harry nhìn chăm chăm vào thầy.

“Nhưng chắc chắn rằng, thưa thầy,” nó nói, giữ cho giọng nói đủ tôn trọng đến mức cần thiết, “thầy không cần con đâu - thầy đã có thể dùng phép Legilimency... hoặc phép Veritaserum...”

“Giáo sư Slughorn là một phù thuỷ có thừa khả năng đối phó với hai phép đó,” Dumbledore nói. “Ông ta đã hoàn thành phép Occlumency tốt hơn nhiều so với ông Morfin Gaunt tội nghiệp, và ta sẽ rất bất ngờ nếu như ông ta không có phép trừ bùa Veritaserum trong mình kể từ khi ta ép ông ta phải cho ta thấy cái ký ức bị nham nhở này.”

“Không, ta nghĩ rằng rất là điên rồ nếu như ta cố gắng lôi sự thật ra từ Giáo sư Slughorn bằng bạo lực, và từ đó có thể gây hại nhiều hơn lợi; ta không mong muốn ông ta rời Hogwarts. Mặc dù vậy, ông ta vẫn có những điểm yếu giống hệt những người khác, và ta tin rằng con là người có thể xuyên thủng màn bảo vệ của ông. Điều quan trọng nhất là ta phải thu được ký ức thật, Harry à... Quan trọng đến mức nào, ta chỉ được biết khi ta thấy được bản chất sự thật. Vì vậy, chúc con may mắn... và chúc ngủ ngon.”

Một chút hăng lại vì sự giải tán bất thành bình, Harry bước đi rất nhanh, “Chúc thầy ngủ ngon, thưa thầy.”

Khi nó đóng cửa phòng học lại sau lưng, nó loáng thoáng nghe thấy Phineas Nigellus nói, “Ta không hiểu tại sao đứa trẻ này lại có thể làm tốt hơn ông, Dumbledore à.”

“Và ta cũng không trông chờ ông làm tốt hơn, Phineas,” Dumbledore trả lời, và con Fawkes lại rên rỉ với giọng nhỏ nhẹ, ngân vang.

18. Chương 18

Bất ngờ ngày sinh nhật

Ngày hôm sau Harry đã kể cho cả Ron và Hermione về nhiệm vụ thầy Dumbledore đã giao cho nó, mặc dù vẫn riêng biệt nhau vì Hermione vẫn còn từ chối có mặt cùng với sự tồn tại của Ron trong khoảng thời gian đủ dài để cho nó một cái nhìn khinh khỉnh.

Ron thì nghĩ là Harry chẳng hề có một vấn đề khó khăn nào với Slughorn cả.

“Ông ta thích cậu mà,” nó nói trong bữa sáng, vung vẩy trên không trung một cái đĩa đầy trứng rán. “Không hề từ chối điều gì phải không? Chẳng phải cậu là Hoàng Tử Độc Dục của ông ta sao. Chỉ cần ở lại trong lớp cuối ngày hôm nay và hỏi ông ta thôi.”

Hermione, mặc dù vậy, mang một vẻ ảm đạm.

“Ông ta phải cố giấu những gì thực sự đã xảy ra nếu thầy Dumbledore không thể lấy điều đó ra từ ông ấy được,” cô bé nói bằng một giọng trầm trầm, khi chúng đứng ở sân sau vắng vẻ, đầy tuyết trong thời gian nghỉ ngơi. “Horcruxes... Horcruxes... Tổ chưa bao giờ nghe thấy cái này...”

“Cậu chưa nghe thấy á?”

Harry đã rất thất vọng; nó đã hy vọng rằng Hermione đã có thể cho nó một manh mối về Horcruxes là cái gì.

“Cái đó có thể là một phép thuật Hắc Ám cao cấp, nếu không tại sao Voldemort lại muốn biết về chúng? Tổ nghĩ rất khó có thể lấy được thông tin này, Harry ạ, cậu sẽ phải rất cẩn thận về việc làm cách nào để tiến đến thầy Slughorn, nghĩ ra một phương pháp đi...”

“Ron nghĩ rằng tớ có thể ở lại cuối tiết Độc Dược vào chiều nay...”

“Ồ, tốt thật, nếu như Won-Won nghĩ như vậy thì cậu cứ làm thế đi,” cô bé nói, bồng bồng tức giận. “Sau cùng thì, có khi nào mà những đánh giá của Won-Won lại sai được chứ?”

“Hermione, cậu không thể...”

“Không!” cô bé nói bực bội, và chạy vụt đi, bỏ lại Harry với tuyết ngập đến mắt cá chân.

Những tiết học Độc Dược đã đủ thiếu tự nhiên trong những ngày này, chứng kiến việc Harry, Ron và Hermione phải ngồi cùng một bàn. Hôm nay, Hermione chuyển cái vạc của cô bé sang bên kia bàn để ngồi gần Ernie, mặc kệ Harry và Ron.

“Cậu đã làm gì thế?” Ron thăm thì với Harry, nhìn vào vẻ mặt kiên cường của Hermione.

Nhưng trước khi Harry có thể trả lời, Slughorn đã yêu cầu trật tự từ bục giảng của phòng học.

“Trật tự nào, trật tự nào! Nhanh lên nào, rất nhiều thứ phải làm trong chiều hôm nay! Định Luật Thứ Ba của Golpalott... ai có thể nói cho ta nào? Nhưng mà cô Granger có thể, tất nhiên rồi!”

Hermione thuật lại với tốc độ cao nhất: ‘Định-Luật-Thứ-Ba-của-Golpalott-chỉ-ra-rằng-thuốc-giải-độc-cho-những-chất-độc-đã-trộn-lẫn-với-nhau-sẽ-phải-mạnh-hơn-tổng-hợp-của-từng-thuốc-giải-cho-từng-thành-phần-độc.’

“Rất chính xác!” Slughorn cười lớn. “Mười điểm cho Gryffindor! Bây giờ, nếu như chúng ta chấp nhận Định Luật Thứ Ba của Golpalott là đúng...”

Harry đành phải công nhận lời của Slughorn rằng Định Luật Thứ Ba của Golpalott là đúng, vì nó chẳng hiểu một chút nào về cái đó cả. Mà cũng không một ai ngoài Hermione có vẻ hiểu được những gì thầy Slughorn nói cả.

“... có nghĩa là, tất nhiên rồi, giả sử chúng ta đã có được chính xác thành phần chất độc từ cuốn Revelaspell của Scarpin, nhiệm vụ chính của chúng ta không phải là sự kết hợp đơn giản của những chất giải độc được chọn cho những thành phần đó trong một hỗn hợp, mà là tìm ra rằng những thành phần nào được thêm vào sẽ, gần giống như một quá trình giả kim, chuyển hoá những nhân tố đơn lẻ này...”

Ron đang ngồi bên cạnh Harry với miệng há hốc ra, ghi chú một cách lơ đãng vào cuốn sách Độc Dược Cao Cấp mới của nó. Ron đã quên rằng nó không còn có thể nhờ vào sự giúp đỡ của Hermione cho nó thoát khỏi những khúc mắc khi nó không thể nắm được những điều gì đang diễn ra ở đây.

“... và vì thế,” Slughorn kết thúc. “Ta muốn mỗi người trong các con lên lấy một cái lọ ở trên bàn của ta đây. Các con sẽ phải chế ra thuốc giải cho chất độc trong đó trước khi buổi học này kết thúc. Chúc may mắn, và đừng quên găng tay bảo vệ!”

Hermione đã rời khỏi ghế và đi được nửa đường lên bàn của thầy Slughorn khi những đứa còn lại trong lớp kịp nhận ra là đã đến lúc phải làm việc, và vào lúc Harry, Ron, và Ernie quay lại bàn học, cô bé đã đổ chất trong lọ của cô vào vạc và nhúm một ngọn lửa phía dưới nó.

“Thật là xấu hổ khi Hoàng Tử không thể giúp cậu làm việc này Harry à,” cô bé nói vẻ rạng rỡ khi ngồi thẳng dậy. “Cậu phải hiểu được bản chất trong lần này. Không hề có đường tắt hay ăn gian nữa đâu!”

Rất khó chịu, Harry mở cái lọ chất độc mà nó đã lấy từ bàn của Slughorn, cái này có màu hồng sặc sỡ, đổ vào trong vạc của nó và đốt một ngọn lửa ở phía dưới. Nó không hề có một ấn tượng mong manh nào về việc phải làm gì tiếp theo. Nó liếc sang Ron, lúc này đang đứng trơ ra đấy trông hơi ngớ ngẩn, bắt chước toàn bộ những gì Harry vừa làm.

“Cậu có chắc là Hoàng Tử không hề có gợi ý nào không?” Ron thì thăm với Harry.

Harry kéo quyển sách Độc Dược Cao Cấp đáng tin cậy của nó ra và giở đến chương về Thuốc Giải Độc. Có Định Luật Thứ Ba của Golpalott ở đó, y hết những gì mà Hermione vừa mới nhắc đến, nhưng không hề có một ghi chú nào của Hoàng Tử giải thích về ý nghĩa của nó cả. Rõ ràng là Hoàng Tử, giống như Hermione, đã không có một khó khăn nào để hiểu được định luật này.

“Chẳng có gì cả,” Harry nói buồn rầu.

Hermione lúc này đã vầy vầy cái đũa thần của cô bé một cách sốt sắng trên cái vạc. Thật không may, chúng không thể bắt chước những bùa cô đã dùng vì lúc này cô bé đã quá xuất sắc với việc niệm chú không lời nói nên cô không cần dùng một lời nào cả. Ernie Macmillan, mặc dù vậy, đang thì thầm, ‘Specialis Revelio!’ lên cái vạc của nó, nghe có vẻ rất ấn tượng, nên Harry và Ron nhanh chóng làm theo nó.

Harry chỉ cần có năm phút để nhận ra rằng sự nổi tiếng về người chế thuốc tốt nhất trong lớp đã sục đổ xung quanh nó. Slughorn đã ngó rất hy vọng vào cái vạc của nó trong lần đầu ông đi dạo xung quanh phòng, chuẩn bị vẽ rạn vỡ như ông vẫn thường làm như vậy, nhưng cuối cùng lại thụt đầu lại nhanh chóng, ho lớn khi mùi trứng thối đã làm ông khó chịu. Về mặt của Hermione chưa có lúc nào tự mãn hơn; cô bé đã rất bực mình vì bị qua mặt trong mọi tiết học độc dược. Giờ đây cô đang gạn những thành phần được tách riêng biệt một cách khó hiểu từ chất độc của cô ra mười cái lọ thủy tinh nhỏ. Cốt để không phải nhìn thấy cái cảnh khó chịu này hơn tất cả những lý do khác, Harry cúi xuống quyển sách của Hoàng Tử Lai và giở tiếp vài trang sách một cách không cần thiết.

Và ở đó nguyệt ngọc một danh sách dài những chất giải độc.

Chỉ cần đẩy một viên đá ruột dê nhỏ vào cổ họng của họ.

Harry nhìn chằm chằm vào những từ này mất một lúc. Có phải nó đã nghe thấy, từ rất lâu rồi, cái gì đó về những viên đá ruột dê? Có phải thầy Snape đã nhắc đến chúng từ bài học Độc Dược đầu tiên không nhỉ? “Một viên đá nhỏ lấy từ ruột một con dê, có thể bảo vệ khỏi phần lớn chất độc.”

Đó không phải là câu trả lời cho vấn đề Golpalott, và vì Snape đã là giáo viên của chúng, Harry không dám làm điều này, nhưng lúc này lại là thuộc về vấn đề tuyệt vọng hay không. Nó đã nhanh chóng đi về phía tử chửa và lục lọi trong đó, đẩy sang bên cạnh những cái sừng bằng mã và những bó rối tinh mù của thảo dược khô cho đến khi nó tìm thấy, ở trong cùng, một hộp nhỏ có ghi dòng chữ “Đá ruột dê”.

Nó mở hộp ra ngay khi Slughorn gọi, “Còn hai phút nữa, các con!” Trong đó có một nửa tá những thứ nhả theo màu nâu, giống như những quả thận khô hơn là những viên đá thực sự. Harry nắm lấy một cái, cắt cái hộp lại vào trong tủ và nhanh chóng trở về vạc của mình.

“Thời gian... đã hết!” Slughorn nói thoải mái. “Nào, hãy cùng xem chúng ta đã làm như thế nào nào! Blaise... con có gì cho ta xem thế?”

Chậm rãi, thầy Slughorn di chuyển quanh phòng, kiểm tra những chất giải độc khác nhau. Chẳng một ai có thể hoàn thành nhiệm vụ, mặc dù Hermione đang cố gắng nhồi thêm một vài chất vào lọ của cô bé khi Slughorn đến bàn của cô. Ron đã hoàn toàn từ bỏ, và chỉ đơn thuần đang cố gắng khỏi phải ngửi thứ mùi thối thối bốc lên từ vạc của nó mà thôi. Harry đang đứng chờ ở đó, viên đá được nắm chắc trong một bàn tay hơi ướt mồ hôi.

Thầy Slughorn đến bàn của bọn nó cuối cùng. Ông ngửi thuốc của Ernie và chuyển sang Ron với một vẻ ghê tởm. Ông không nấn ná ở vạc của Ron mà lùi lại ngay lập tức, hơi buồn nôn ọ.

“Và con, Harry,” ông nói. “Con có gì cho ta xem thế?”

Harry giơ tay ra, viên đá ruột dê ở giữa lòng bàn tay nó.

Slughorn nhìn vào đó trong vòng mười giây. Harry rất phân vân trong lúc đó rằng liệu ông có la mắng nó hay không. Rồi ông ngẩng đầu lên và sặc sụa cười.

“Con rất là có đầu óc đấy cậu bé!” ông cười to, lấy viên đá ra và giơ lên để cả lớp có thể nhìn thấy. “Ôi, con thật là giống mẹ của con... ừ, ta đã không nhìn lầm... một viên đá ruột dê chắc chắn có thể làm thuốc giải cho tất cả những chất độc này!”

Hermione, lúc này đang toát mồ hôi đầy mặt và mũi đầy mồ hôi, trông rất cáu tiết. Chất giải độc gần hoàn thành của cô bé bao gồm năm mươi hai thành phần khác nhau tính cả một đoạn tóc của cô bé, sôi lăn tăn chậm chạp bên cạnh Slughorn, mà lúc này chỉ nhìn vào Harry thôi.

“Và cậu nghĩ tự mình nghĩ đến viên đá ruột dê đó phải không Harry?” cô bé hỏi qua hàm răng nghiến ken két.

“Đó là một tinh thần mà một người bào chế thuốc thực sự cần phải có!” Slughorn nói vui vẻ, trước khi Harry có thể trả lời. “Giống như mẹ của cậu bé, cô có một cái sức mạnh trực giác về bào chế thuốc, không chệch vào đâu được nó đã lấy từ Lily cái sức mạnh đó... đúng vậy, Harry, đúng vậy, nếu con có viên đá trong tay, tất nhiên cái này có thể áp dụng được... mặc dù chúng không phải lúc nào cũng công hiệu, và cũng rất hiếm nữa, vẫn đáng kể biết cách pha chế thuốc giải chứ...”

Người duy nhất trong phòng còn tức giận hơn cả Hermione là Malfoy, người mà, Harry rất vui khi thấy vậy, đã làm vãi một cái gì đó trông giống phân mèo từ đầu đến chân nó. Mặc dù vậy, trước khi một trong hai đứa có thể bùng lên vì Harry đã vươn lên đứng đầu lớp mà chẳng phải làm gì cả, chuông đã reo vang.

“Đến giờ dọn đồ đạc rồi đây!” Slughorn nói. “Và thêm mười điểm nữa cho Gryffindor vì đã làm ta cười thoải mái!”

Vẫn còn khúc khích, ông lắc lư đi về phía chiếc bàn ở phía trước căn hầm.

Harry lững lờ ở đằng sau, dành một thời gian quá mức cần thiết để gói ghém đồ của nó. Cả Ron và Hermione đều không chúc nó may mắn khi chúng rời đi, cả hai đều trông có vẻ rất khó chịu. Cuối cùng thì Harry và thầy Slughorn là hai người còn lại duy nhất trong phòng.

“Mau lên nào Harry, con sẽ bị muộn tiết học sau mất,” Slughorn nói niềm nở, cài cái móc vàng để đóng cái cặp da rồng của ông.

“Thưa thầy,” Harry nói, tự dừng nhớ lại Voldemort không thể cưỡng lại được, “con muốn hỏi thầy một thứ.”

“Cứ hỏi đi, con trai, cứ hỏi đi...”

“Thưa thầy, con không biết thầy có biết gì về... về Horcruxes?”

Slughorn ngồi im như đá. Bộ mặt tròn trịa của ông dường như đang muốn chìm vào trong chính nó. Ông liếm môi và nói bằng giọng khàn khàn, “Con vừa nói cái gì cơ?” “Con hỏi là thầy có biết gì về Horcruxes không, thưa thầy. Thầy biết đấy...”

“Dumbledore bảo con làm cái này phải không,” Slughorn thì thầm.

Giọng của ông đã thay đổi hoàn toàn. Nó không còn ân cần nữa, mà giờ đã trở nên choáng và sợ hãi. Ông dò dẫm trong túi áo ngực và lôi ra một cái khăn mặt, lau mồ hôi trên lông mày.

“Dumbledore đã cho con cái... cái ký ức đó,” Slughorn nói. “Ồ. Phải không?”

“Đúng vậy,” Harry nói, quyết định đến mức này tốt nhất là không nói dối nữa.

“Ồ, tất nhiên là vậy rồi,” Slughorn nói lặng lẽ, vẫn còn vỗ nhẹ vào cái mặt trắng bệch của ông. “Tất nhiên rồi... ờ, nếu như con đã xem cái ký ức đó, Harry, thì con phải biết là ta chẳng biết gì cả... chẳng có gì cả...” ông nhắc lại lời nói một cách mạnh mẽ “...về Horcruxes.”

Ông túm lấy cái cặp da rồng, nhét cái khăn tay lại vào trong túi áo và đi về phía cửa căn hầm.

“Thưa thầy,” Harry nói tha thiết, “con chỉ nghĩ là có thể có một chút nữa của cái ký ức đó...”

“Con nghĩ thế à?” Slughorn nói. “Thế thì con sai rồi, phải không? SAI RỒI!”

Ông hét lên những từ cuối cùng và, trước khi Harry có thể nói được một lời nào, đóng sầm cánh cửa hầm lại sau lưng ông ta.

Cả Ron và Hermione đều không hề tỏ ra thông cảm khi Harry kể cho chúng nghe về cuộc dò hỏi tệ hại này. Hermione vẫn còn rất bức bối vì cái cách Harry tiến lên đầu lớp mà không cần phải làm việc gì cả. Ron thì tức giận vì Harry đã không vớt cho nó một viên đá ruột dê như thế.

“Trông thật là ngốc nghếch nếu cả hai đứa đều có chung một thứ!” Harry nói vẻ khó chịu. “Nghe này, tớ phải cố gắng và làm ông ta dịu xuống để tớ có thể hỏi ông ta về Voldemort, phải không? Ôi trời, cậu hiểu cho tớ được không!” nó thêm vào trong sự bức tức, khi Ron hơi nhăn mặt khi nghe thấy cái tên.

Rất bức mình về thất bại của nó và về thái độ của Ron và Hermione, Harry đã nghiêm ngắc trong mấy ngày sau đó về việc phải làm gì tiếp theo đối với Slughorn. Nó đã quyết định rằng, vào lúc đó, nó sẽ để cho Slughorn nghĩ rằng nó đã quên hết về Horcruxes; điều tốt nhất lúc này phải là ru ông ta vào một cảm giác sai lầm về sự tự bảo vệ mình trước khi quay lại tấn công tiếp.

Khi Harry không còn hỏi Slughorn nữa, bậc thầy Độc Được lại quay lại với cách đối xử ân cần như bình thường đối với nó, và có vẻ như là đã bỏ cái vấn đề đó ra khỏi đầu. Harry đã chờ đợi một lời mời đến những bữa tiệc tối nho nhỏ của ông, và lần này sẽ chấp nhận ngay, thậm chí khi nó phải rời ngày tập Quidditch đi. Thật không may, chẳng hề có lời mời nào cả. Harry đã hỏi Hermione và Ginny: cả hai đứa đó cũng không nhận được những lời mời, và kể cả, như bọn chúng được biết, những người khác nữa. Harry không thể nào ngừng tự hỏi mình rằng có phải điều này có nghĩa là Slughorn vẫn chưa hoàn toàn quên như ông đang thể hiện ra hay không, chỉ đơn giản là không cho Harry thêm một cơ hội nào khác để hỏi ông.

Trong lúc đó, thư viện Hogwarts đã lần đầu tiên trong đời không làm Hermione thỏa mãn. Cô bé đã rất bất ngờ, cô thậm chí đã quên bằng đi rằng cô đã rất bức mình với Harry vì cái mẹo về viên đá ruột dê của nó.

“Tớ không hề tìm thấy một dấu ấn nhỏ nhất nào về Horcruxes!” cô bé nói với nó. “Không một cái nào! Tớ đã kiểm tra ở khu vực hạn chế và thậm chí trong những quyển sách tồi tệ nhất, trong đó họ bảo cậu làm thế nào để pha những độc được khủng khiếp nhất – chẳng có gì cả! Tất cả những gì tớ tìm thấy là cái này, trong lời giới thiệu về những Ma Thuật Khủng Khiếp Nhất – nghe này – ‘về Horcrux, nguy hiểm nhất trong những sáng tạo ma thuật, chúng ta không nên nói về nó hay hướng dẫn ai làm nó’... ý tớ là, tại sao lại nhắc đến nó chứ?” cô bé nói thiếu bình tĩnh, đóng mạnh cuốn sách cũ kỹ; nó kêu lên một tiếng rền rĩ đau đớn. “Ôi, im đi nào,” cô quát lên, nhét nó vào trong cặp của mình.

Tuyết đang tan xung quanh trường khi tháng Hai đến, để được thay thế bởi một sự ẩm ướt lạnh lẽo, ẩm đăm. Những đám mây xám, hơi tím tím, trôi lơ lửng ở ngay phía trên lâu đài và một những đợt mưa lạnh cóng không ngớt đã làm cho bãi cỏ trở nên trơn tuột và lầy lội. Đích tới của những điều này là bài học Độn Thổ đầu tiên của những học sinh năm sáu, đã được sắp xếp vào sáng thứ Bảy để không ai bị mất một buổi học nào, ở trong Đại sảnh Đường thay vì ở ngoài sân.

Khi Harry và Hermione đến Đại sảnh (Ron đã đi cùng với Lavender) chúng thấy rằng những chiếc bàn đã biến mất. Mưa đang tấp vào những cửa sổ cao ở trên và trần nhà được yểm bùa thì đang quay tròn tối mịt ở trên đầu bọn chúng khi bọn chúng xếp hàng ở trước mặt Giáo sư McGonagall, Snape, Flitwick, và Sprout – những người chủ nhiệm của các Nhà – và một phù thủy nhỏ bé mà Harry có thể đoán đó là người Hướng Dẫn môn Độn Thổ đến từ Bộ. Ông ta đứng là nhọt nhọt một cách kỳ lạ, với mi mắt trong suốt, làn tóc mỏng manh và một hơi thở không có thực, dường như một cơn gió nhẹ thổi cũng có thể cuốn ông ta đi rồi. Harry tự hỏi liệu việc cứ biến đi biến lại có làm giảm được khối lượng cơ thể mình đi không, hoặc là cái thân hình mảnh dẻ này là rất tuyệt vời cho ai đó muốn biến đi nhanh chóng.

“Chào buổi sáng,” vị phù thủy của Bộ nói, khi tất cả học sinh đã đến và những vị Chủ Nhiệm Nhà đã yêu cầu trật tự. “Tên của ta là Wilkie Twycross và ta sẽ là Người Hướng Dẫn Độn Thổ của Bộ cho các con trong mười hai tuần tới. Ta hy vọng có thể chuẩn bị cho các con trong buổi kiểm tra Độn Thổ sắp tới...”

“Malfoy, trật tự đi và tập trung vào!” Giáo sư McGonagall quát.

Mọi người nhìn quanh. Malfoy đã đỏ ửng hết cả mặt một cách ngờ nghệch; nó trông rất tức giận khi nó bước ra khỏi chỗ của Crabbe, có vẻ như bọn chúng đã có một trận thi thắm cãi nhau. Harry nhìn vội sang phía Snape, lúc này trông rất bức mình, mặc dù Harry rất ngờ rằng nguyên nhân cho điều này là việc cô McGonagall quở trách một học sinh trong nhà ông hơn là do sự bất lịch sự của Malfoy.

“... mà vào lúc đó, rất nhiều người trong các con đã sẵn sàng cho bài kiểm tra,” Twycross tiếp tục, tựa hồ như không hề có sự gián đoạn nào.

“Và như các con biết, thường là không thể Độn Thổ đi và về bên trong Hogwarts được. Thầy hiệu trưởng đã bỏ bùa chú này đi, chỉ trong Đại sảnh Đường này thôi, trong vòng một giờ, để các con có thể luyện tập.

Ta phải cảnh báo rằng các con không thể Độn Thổ qua những bức tường của Đại sảnh được đâu, và rằng các con rất thiếu khôn ngoan nếu thử làm việc đó.

“Ta muốn mỗi người các con kiếm lấy một chỗ inh, để các con có một khoảng năm feet trống trải trước mặt.”

Có một cảnh chen lấn và xô đẩy khi mọi người chia nhau ra, đập vào người nhau, và kêu những người khác ra khỏi chỗ của mình. Những vị Chủ Nhiệm Nhà thì di chuyển giữa những học sinh, xếp bọn chúng vào vị trí và ngăn cản các cuộc cãi lộn.

“Harry, cậu đi đâu đấy?” Hermione hỏi.

Nhưng mà Harry không trả lời, nó đang di chuyển nhanh nhẹn giữa đám đông, qua vị trí mà Giáo sư Flitwick đang cố gắng kêu lên the thé để định vị trí ấy đưa nhà Revenclaw, mà tất cả bọn chúng đều muốn ở phía trước, qua cả Giáo sư Sprout, lúc này đang rượt theo những đứa nhà Hufflepuff cho chúng vào thành hàng, cho đến khi, lách qua Ernie Macmillan, nó đã dành được một vị trí ở đằng sau đám đông, ngay đằng sau Malfoy, lúc này đang lợi dụng sự di chuyển của đám đông để tiếp tục cãi nhau với Crabbe, đứng cách nó năm feet và trông rất nổi loạn.

“Tao không biết là còn bao lâu nữa, được chưa?” Malfoy quát nó, rõ ràng là không biết có Harry đứng ngay đằng sau. “Nó đã kéo dài hơn tao nghĩ.”

Crabbe mở miệng ra, nhưng Malfoy đã đoán ra được điều nó muốn nói.

“Nghe này, không phải việc của mày để xía vào việc tao đang làm nhé, Crabbe, mày và Goyle chỉ cần làm như tao nói và cố gắng trông chừng thôi!”

“Tao sẽ nói với bạn tao về việc tao đang làm nếu như tao muốn họ trông chừng cho tao,” Harry nói, chỉ đủ to để cho Malfoy có thể nghe thấy.

Malfoy quay lại, tay nó giơ cao đưa thần, nhưng ngay vào thời điểm đó những vị Chủ Nhiệm Nhà đã hô vang, “Trật tự!” và sự im lặng lại tràn ngập. Malfoy chậm chạp quay sang phía đằng trước.

“Cám ơn,” Twycross nói. “Nào bây giờ...”

Ông vẫy đưa thần. Những cái vòng gỗ cũ kỹ xuất hiện ở trên sàn ở trước mỗi học sinh.

“Những điều quan trọng cần phải nhớ khi Độn Thổ là ba chữ D!,” Twycross nói. “Đích Đến, Định Rõ, và Sự Cẩn Thận!”

“Bước thứ nhất: tập trung toàn bộ tư tưởng của mình vào đích đến đã chọn,” Twycross nói. “Trong trường hợp này, đó là bên trong cái vòng của các con. Hãy tập trung vào đích đến ngay đi.”

Mọi người liếc khê sang xung quanh để xem những người khác có nhìn vào vòng của họ hay không, rồi cũng nhanh chóng làm như vừa được bảo. Harry nhìn chăm chăm vào cái phần hình tròn ở trên sàn nhà bụi bặm được ngăn bởi cái vòng của nó và cố gắng để không nghĩ đến một cái gì khác. Nhưng dường như là không thể, vì nó chẳng làm cách nào để không nghĩ đến việc gì mà Malfoy làm lại cần đến người trông chừng.

“Bước thứ hai,” Twycross nói, “tập trung toàn bộ quyết tâm của mình để chiếm lấy khoảng không các con có thể nhìn thấy! Hãy để cho ý muốn được vào đó của các con tràn ngập từ trong ý thức cho đến mỗi nhân tố trong cơ thể!”

Harry lén lút nhìn quanh. Một khoảng cách nhỏ bên trái nó, Ernie Macmillan đang tập trung vào cái vòng của nó căng đến nổi mặt của nó tím tái lại; điều này trông giống như nó đang căng ra để để một quả trứng to bằng trái Quaffle vậy. Harry cố nén một cái cười khê và nhanh chóng quay lại cái vòng của nó.

“Bước thứ ba,” Twycross nói, “và chỉ khi nào ta ra hiệu lệnh... tập trung vào điểm đến, tự cảm thấy mình trôi qua một khoảng không, chuyển động với sự cân nhắc kỹ. Nghe hiệu lệnh của ta, nào... một, hai...”

Harry lại nhìn quanh; rất nhiều người đang thực sự hoảng sợ vì bị kêu Độn Thổ quá nhanh.

Harry cố gắng tập trung suy nghĩ của nó vào cái vòng; nó đã quên mất ba chữ D là gì rồi.

“... BA!”

Harry lộn nhào, bắt thăng bằng và gần như ngã xuống. Nó không phải là người duy nhất. Cả Đại sảnh bỗng dưng chứa toàn những người đang choáng váng; Neville ngã đập lưng xuống đất; Ernie Macmillan, mặt khác, đã làm một động tác múa xoay tròn vào trong cái vòng của nó và trông rất sợ hãi trong lúc đó, cho đến khi nó thấy Dean Thomas đang cười ngặt nghẽo vì nó.

“Đừng lo, đừng lo,” Twycross nói lạnh nhạt, có vẻ như ông không trông chờ một điều tốt hơn xảy ra. “Chính lại những cái vòng của các con đi, và trở về vị trí ban đầu nào...”

Lần thứ hai cũng chẳng tốt hơn so với lần đầu. Lần thứ ba cũng chỉ tồi như vậy. Cho đến lần thứ tư một điều thú vị đã xảy ra. Có một tiếng kêu thất thanh vì đau đớn vang lên và mọi người nhìn quanh, sợ hãi, khi nhìn thấy Susan Bones nhà Hufflepuff run rẩy loạng choạng trong vòng của cô bé với chân trái vẫn còn đứng cách đó năm feet, nơi cô bắt đầu.

Những vị Chủ Nhiệm Nhà vụt đến chỗ cô bé; có một tiếng nổ lớn và một túm khói màu tím, lúc tan đi để lộ ra Susan đang nức nở, chân đã gấn lại nhưng vẫn còn rất sợ hãi.

“Tách Thân, hay là sự chia rẽ các thành phần trong cơ thể,” Wilkie Twycross nói một cách thần nhiên, “xảy ra khi tinh thần không đủ xác định rõ. Các con phải tập trung liên tục vào điểm đến, và di chuyển, không cần nhanh, chỉ cần cẩn thận... vì thế...”

Twycross bước tới, quay lại điệu đà về phía điểm đến với đôi tay giang rộng và biến mất trong một vòng quay của áo choàng, và xuất hiện trở lại ở đằng sau Đại sảnh. “Nhớ ba chữ D nhé,” ông nói, “và thử lại nào... một-hai-ba...”

Nhưng trong một giờ sau, sự Tách Thân của Susan vẫn là thứ thú vị nhất xảy ra. Twycross không hề tỏ ra chán nản. Buộc lại áo choàng ở trên cổ, ông chỉ nói, “Thứ bảy tuần sau tiếp tục, mọi người, và đừng quên: Đỉnh Đến, Định Rõ, và sự Cẩn Thận.”

Với câu nói đó, ông vẫy đưa thần, những cái vòng biến mất, và ông ra khỏi Đại sảnh cùng Giáo sư McGonagall. Những lời bàn tán ngay lập tức nổ ra khi mọi người chuẩn bị ra Sảnh Ngoài.

“Cậu làm tốt không?” Ron hỏi, chạy nhanh về phía Harry. “Tớ nghĩ tớ đã làm tốt thứ gì lần vừa rồi. – hơi ngửa ngửa trong chân tớ.”

“Tớ cho rằng những người huấn luyện cậu quá nhỏ dấy, Won-Won,” một giọng nói đằng sau cất lên, và Hermione đi qua, về tự mãn.

“Tớ chẳng thấy gì cả,” Harry nói, mặc kệ sự ngắt quãng. “Nhưng mà lúc này tớ không quan tâm đến nó nữa.”

“Ý cậu là gì, cậu không quan tâm à... cậu không muốn học Độn Thổ à?” Ron ngờ vực.

“Tớ không thích thú lắm, thật đấy. Tớ thích bay hơn,” Harry nói, quay lại qua vai nó để xem Malfoy ở đâu, và chạy vội khi bọn chúng đến Sảnh Ngoài. “Nghe này, nhanh lên nhé, có một thứ tớ muốn...”

Rất lúng túng, Ron chạy theo Harry về tháp Gryffindor. Bọn chúng đã bị cản trở bởi Peeves, lúc này đang đóng cánh cửa ở tầng bốn lại và từ chối cho học sinh qua đó cho đến khi bọn chúng phải tự đốt quần dài của mình, nhưng Harry và Ron thì đơn thuần là quay sang đường tắt đáng tin cậy của bọn chúng. Trong vòng năm phút, bọn chúng đã trèo vào trong cái lỗ chân dung.

“Cậu có định nói cho tớ biết cậu đang làm gì không thế?” Ron hỏi, hơi thở hỗn hển.

“Ồ trên đây,” Harry nói, và khi nó qua phòng sinh hoạt chung và dẫn đường đến cánh cửa vào cầu thang của tụi con trai.

Phòng ngủ, như Harry đã hy vọng, hoàn toàn vắng vẻ. Nó mở bật cái nắp rương của nó và bắt đầu lục lọi trong đó, lúc này Ron đang nhìn về thiếu bình tĩnh.

“Harry...”

“Malfoy đang sử dụng Crabbe và Goyle như những người trông chừng. Nó đã cãi nhau với Crabbe lúc vừa rồi. Tớ muốn biết... aha.”

Nó đã tìm thấy, một mảnh giấy da trắng được gấp lại, mà nó đang vuốt thẳng ra và đập vào đó bằng đầu đũa thần.

“Tôi long trọng thề rằng tôi không làm điều gì tốt cả... hoặc là Malfoy như vậy.”

Ngay lập tức, Bản Đồ Đạo Tặc đã xuất hiện trên mặt tờ da dê. Đó là một bản đồ chi tiết về tất cả mọi người trong các tầng của lâu đài và, chuyển động xung quanh nó, là những đốm đen có nhãn hiệu chỉ từng người trong lâu đài.

“Giúp tớ tìm Malfoy đi,” Harry nói vội vã.

Nó trải tờ giấy ra giường và nó cùng Ron trườn lên trên đó, tìm kiếm.

“Ồ đó!” Ron nói, sau một phút, tầm đó. “Nó đang ở trong phòng sinh hoạt chung của Slytherin, xem này... cùng với Parkinson và Zabini và Crabbe và Goyle...”

Harry nhìn vào trong bản đồ, thất vọng, nhưng hồi lại ngay lập tức.

“Tốt rồi, từ giờ tớ sẽ để mắt vào nó,” nó nói chắc chắn. “Và vào thời điểm tớ thấy nó lên đi đâu đó cùng với Crabbe và Goyle trông chừng ở ngoài, tớ sẽ mặc áo tàng hình vào và đi xem nó làm cái...”

Nó bật dậy khi Neville vào trong phòng, mang theo nó một thứ mùi của một vật hơi cháy, và bắt đầu lục lọi trong hòm của nó tìm một cái quần dài sạch.

Mặc cho sự quyết tâm tìm hiểu Malfoy, Harry đã không hề có may mắn trong vài tuần sau đó. Mặc dù nó xem bản đồ nhiều đến mức có thể, thỉnh thoảng vẫn phải vào trong phòng vệ sinh một cách không cần thiết giữa những tiết học để kiểm tra, nó vẫn không thấy Malfoy ở chỗ nào đáng nghi ngờ đến một lần. Cũng phải công nhận rằng nó đã thấy Crabbe và Goyle chuyển động quanh lâu đài một mình nhiều hơn bình thường, thỉnh thoảng lại còn đứng yên ở trong những hành lang vắng vẻ, nhưng vào những lúc đó Malfoy không ở đâu xung quanh tụi nó, mà thậm chí còn không thể tìm thấy ở những nơi nào khác trên bản đồ. Điều này là kỳ lạ nhất. Harry vật lộn với cái giả thuyết rằng Malfoy đã thực sự rời khỏi trường, nhưng không thể đoán được xem nó làm điều đó như thế nào, vì một sự bảo vệ rất ngặt nghèo đã được áp đặt lên trường vào thời gian này. Nó chỉ có thể cho rằng nó đã lạc dấu Malfoy ở giữa hàng trăm những điểm đen nhỏ tí trên bản đồ. Và với sự thật là Malfoy, Crabbe và Goyle xuất hiện ở trên những con đường khác nhau trong khi chúng thường là không rời nhau bao giờ, những điều này xảy ra khi người ta lớn lên – Ron và Hermione, Harry liên tưởng đến một cách chán nản, là một bằng chứng sống.

Tháng Hai đến rồi tháng Ba mà không hề có sự thay đổi nào của thời tiết ngoài việc nó đã trở trên lộng gió hơn và ẩm ướt hơn. Cùng với một sự phẫn nộ chung, một bảng hiệu đã được dựng lên ở tất cả các bảng thông báo của các phòng sinh hoạt rằng chuyến đi sắp tới đến Hogsmeade đã bị huỷ bỏ. Ron rất tức giận.

“Ngày đó là sinh nhật tớ!” nó nói, “tớ đã rất trông chờ ngày đó rồi!”

“Không phải là một bất ngờ lớn phải không?” Harry nói. “Xem những gì xảy ra cho Katie đấy.”

Cô bé vẫn chưa trở về từ bệnh viện Thánh Mungo. Và còn nhiều hơn nữa, những sự biến mất đã được đăng trên tờ Nhật Báo Tiên Tri, trong đó có vài vụ của những họ hàng học sinh Hogwarts.

“Nhưng mà giờ tất cả những gì tớ còn có thể mong đợi là cái bài kiểm tra Độn Thổ ngu xuẩn!” Ron gất gông. “Một món quà sinh nhật to đấy chứ...”

Ba bài học tiếp theo, Độn Thổ vẫn khó khăn như cũ, mặc dù một vài đứa đã cố gắng để bị Tách Thân. Những sự tức giận đã lên cao độ và có một cảm giác muốn bệnh dành cho Wilkie Twycross và ba chữ D của ông ta, lúc này đã tạo cảm hứng ột loạt những bí danh cho ông, mà hai cái lịch sự nhất là ‘Hơi Chó’ và ‘Đầu Phân’.

“Chúc mừng sinh nhật Ron,” Harry nói khi bọn chúng tỉnh dậy vào ngày đầu tiên của tháng Ba vì Seamus và Dean đã rời đi một cách rất ồn ào để ăn sáng. “Có quà đấy.”

Nó ném gói quà sang giường của Ron, để nhập cùng với một đồng nhỏ mà, Harry nghĩ, đã được đem đến bởi những con gia tinh trong đêm.

“Chúc mừng,” Ron uể oải, và khi nó xé giấy bọc ra, Harry đã rời khỏi giường, mở cái hòm của nó ra và lục tìm Bản Đồ Đạo Tặc trong đó, nơi nó giấu kỹ sau mỗi lần dùng. Nó lúi ra đến một nửa cái hòm trước khi nó tìm thấy cái bản đồ được giấu dưới những cái tất được cuốn cẩn thận, chỗ nó giấu cái lọ thuốc may mắn, Felix Felicis.

“Đúng rồi,” nó thì thào, lấy cái bản đồ lên giường cùng với nó, đập nhẹ một cách yên lặng và thì thầm, “Tôi lộng trọng thề rằng tôi không làm điều gì tốt cả,” để cho Neville, đang đi qua chân giường nó, không nghe thấy.

“Đẹp lắm Harry!” Ron nói vui sướng, vẫy vẫy đôi găng tay Thủ Môn mới mà Harry đã tặng nó.

“Không có gì,” Harry nói không tập trung, vì nó đang tìm kỹ trong phòng ngủ nhà Slytherin xem có Malfoy ở đó không. “Này... tớ không nghĩ nó lại ở trên giường của nó đâu...”

Ron không trả lời; nó đang quá bận bịu với việc mở những món quà, thỉnh thoảng lại thốt lên một câu tỏ vẻ hài lòng.

“Đúng là năm nay được một mẻ lớn!” nó thông báo, cầm lên một cái đồng hồ vàng nặng trĩu với những dấu hiệu cổ xưa xung quanh mép và những ngôi sao nhỏ chuyển động thay cho những chiếc kim. “Cậu đã xem ba mẹ cho tớ cái gì chưa? Trời đất ơi, tớ nghĩ là năm sau tớ cũng sẽ muốn lên tuổi trưởng thành lần nữa mất thôi...”

“Tuyệt,” Harry kêu lên, cho cái đồng hồ một cái liếc mắt rồi lại nhìn chăm chú hơn vào bản đồ. Malfoy ở đâu nhỉ? Nó có vẻ không ở bàn của Slytherin trong Đại sảnh, đang ăn sáng... nó cũng không ở gần thầy Snape, lúc này đang ngồi ở phòng của ông nghiên cứu... nó không ở trong bất cứ một cái phòng tắm hay phòng bệnh nào...

“Thử một cái không?” Ron nói khó khăn, giơ lên một hộp Sô Cô La Vạc.

“Không, cảm ơn,” Harry nói, nhìn lên. “Malfoy lại biến lần nữa rồi!”

“Không thể nào dừng được à,” Ron nói, ném một viên Vạc thứ hai vào trong mồm khi nó cởi áo ngủ ra. “Đi nào, nếu cậu không muốn phải Độn Thổ với một cái bụng rỗng... có thể làm cho điều đó dễ hơn đấy, tớ nghĩ vậy...”

Ron nhìn ngần ngừ vào cái hộp Sô Cô La Vạc, rồi nhún vai và lấy ỉnh cái thứ ba.

Harry đập vào bản đồ với cái đũa thần của mình, thì thầm, “Trò quỷ đã hoàn thành,” mặc dù nó đã không hoàn thành, và mặc quần áo vào, nghĩ ngợi rất căng. Phải có một lời giải thích nào đó cho sự biến mất thường xuyên của Malfoy, nhưng nó chỉ đơn giản là không thể nghĩ ra được đó là gì. Cách tốt nhất để tìm ra là theo đuôi nó, nhưng thậm chí với cái áo tàng hình cách này cũng không hề hiệu quả chút nào; nó còn có những tiết học nữa, buổi tập Quidditch, bài tập về nhà và Độn Thổ nữa; nó không thể theo đuôi Malfoy quanh trường suốt ngày mà không bị đánh giá về chuyên cần được.

“Xong chưa?” nó nói với Ron.

Nó đã ra nửa đường đến cánh cửa phòng ngủ khi nó nhận ra rằng Ron vẫn đứng yên đó, đang vịn vào cột giường, nhìn ra ngoài cánh cửa sổ ngập mưa với một cái vẻ thần thờ kỳ lạ trên mặt.

“Ron? Bữa sáng.”

“Tớ không đói.”

Harry nhìn nó chăm chăm.

“Tớ nghĩ cậu vừa nói...?”

“Ừ, được rồi, tớ sẽ xuống cùng cậu,” Ron thở dài, “nhưng tớ không muốn ăn.”

Harry xem xét nó một cách nghi ngờ.

“Cậu vừa mới ăn hết nửa hộp Sô Cô La Vạc phải không?”

“Không phải cái đó,” Ron lại thở dài. “Cậu... cậu không hiểu được đâu.”

“Tốt thôi,” Harry nói, mặc dù vẫn bối rối, khi nó quay lại mở cửa.

“Harry!” Ron nói bất thành lời.

“Gì thế?”

“Harry, tớ không thể chịu được!”

“Cậu không thể chịu được cái gì cơ?” Harry hỏi, lúc này đã bắt đầu thực sự cảm thấy sợ hãi. Ron trông hơi xanh xao và trông như đang ốm vậy.

“Tớ không thể nào dừng nghĩ về cậu ấy được!” Ron nói với giọng khàn khàn.

Harry nhìn nó há hốc mồm. Nó đã không ngờ đến điều này và cũng không chắc là nó có muốn nghe không. Bạn bè thì có thể được, nhưng nếu Ron đã bắt đầu gọi Lavender là ‘Lav-Lav’, nó phải giữ vững lập trường của mình chứ.

“Thế tại sao điều này lại làm cậu không ăn sáng được?” Harry hỏi, cố gắng đưa một việc bình thường vào vấn đề.

“Tớ không nghĩ là cậu ấy coi tớ tồn tại trên đời,” Ron nói với vẻ tuyệt vọng.

“Cậu ấy hoàn toàn biết cậu có tồn tại,” Harry nói hoang mang. “Cậu ấy vẫn còn cặp kè với cậu còn gì nữa?”

Ron chớp mắt.

“Cậu đang nói về ai thế?”

“Cậu đang nói về ai thế?” Harry nói, với một cảm giác ngày càng tăng rằng tất cả lý trí đã tuột khỏi câu chuyện.

“Romilda Vane,” Ron nói khẽ, và cả bộ mặt nó dường như sáng lên khi nó nói ra, tựa hồ như bị chiếu bởi một chùm ánh nắng mặt trời trong lành nhất. Chúng nhìn nhau đến gần một phút, rồi Harry nói, “Đó là một lời nói đùa phải không? Cậu đang đùa.”

“Tớ nghĩ... Harry, tớ nghĩ tớ đã yêu cậu ấy mất rồi,” Ron nói trong một giọng nghèn nghẹn.

“Được rồi,” Harry nói, bước về phía Ron để có một cái nhìn tốt hơn vào đôi mắt đỏ đẫm và bộ dạng xanh xao của nó, “Được rồi... nói lại điều đó ngẩng mặt lên xem nào.”

“Tớ yêu cậu ấy,” Ron nói gần như không thở được. “Cậu đã nhìn thấy tóc của cậu ấy chưa, nó rất đen và bóng và mượt như lụa... và mắt của cậu ấy nữa? Đôi mắt to đen láy của cậu ấy? Và...”

“Điều này thật buồn cười,” Harry nói thiếu bình tĩnh, “nhưng trò đùa đã qua phải không? Quên nó đi!”

Nó đã quay đi; nó bước được hai bước về phía cửa thì một cú đánh mạnh đập vào tai phải của nó. Choáng váng, nó quay lại. Nắm đấm của Ron đã được rút lại, mặt của nó méo mó vì tức giận; nó lại chuẩn bị tấn công lần nữa.

Harry phản ứng lại theo bản năng; đũa thần nó được rút ra khỏi túi và một câu thần chú hiện lên trong đầu nó mà không cần suy nghĩ: Leicorpus!

Ron hét lên khi gót chân của nó bị văng mạnh lên tường trước; nó quắn quai một cách vô vọng, lộn ngược đầu đuôi, áo choàng của nó treo lơ lửng cùng với nó.

“Cái đó để làm gì hả?” Harry gào lên.

“Cậu đã sỉ nhục bạn ấy, Harry! Cậu nói đó là một trò đùa!” Ron hét lớn, lúc này đang dần dần tím mặt lại khi máu dồn lên đầu.

“Đúng là điên rồ thật!” Harry nói. “Cái gì đã làm...?”

Rồi nó nhìn thấy cái hộp nằm ở trên giường của Ron và sự thật đã ập đến đầu nó với áp lực như một dòng người khổng lồ.

“Cậu lấy cái hộp Sô Cô La Vạc này ở đâu hả?”

“Đó là quà sinh nhật của tớ!” Ron hét lên, quay vòng chậm chậm trên không trung khi nó cố gắng vẫy vùng để thoát thân. “Tớ đã mời cậu một cái phải không?”

“Cậu chỉ nhặt nó lên từ sàn nhà phải không?”

“Nó rơi trên giường của tớ, được chưa? Thả tớ ra đi!”

“Cái đó không rơi lên giường của cậu, ngốc ạ, cậu không hiểu sao? Nó là cho tớ, tớ đã lôi nó ra từ trong hòm của tớ khi tớ tìm cái bản đồ. Đó là lũ Sô Cô La Vạc mà Romilda cho tớ từ trước Giáng Sinh và nó chứa đầy Tình Được!”

Nhưng chỉ có một từ trong đó có vẻ nhập vào đầu Ron.

“Romilda?” nó nhắc lại. “Cậu vừa nói Romilda à? Harry – cậu có biết cậu ấy không? Cậu giới thiệu tớ nhé?”

Harry nhìn chăm chăm vào Ron đang đung đưa ở trên, mặt trông cực kỳ tràn đầy hy vọng, và cố gắng nhin cười. Một phần của nó – phần gần nhất với cái tai phải đau nhói – rất thích thú với cái ý kiến thả Ron ra và xem nó chạy như điên cho đến khi thuốc hết tác dụng... nhưng mặt khác, bọn chúng là bạn, Ron đã không còn là nó từ khi nó bị tấn công, và Harry nghĩ rằng nó xứng đáng một cú đấm nữa nếu như nó chấp nhận cho Ron công bố một tình yêu bất tử đối với Romilda Vane.

“Ừ, tớ sẽ giới thiệu cậu,” Harry nói, nghĩ rất nhanh. “Tớ sẽ cho cậu xuống đây, được không?”

Nó thả Ron rơi bịch xuống sàn (tai của nó cũng khá đau đấy), nhưng Ron chỉ đơn thuần là đứng lại bằng chân của mình, cười rất to.

“Cậu ấy sẽ ở trong văn phòng của thầy Slughorn,” Harry nói đầy tự tin, dẫn đường ra đến cửa.

“Tại sao cậu ấy lại ở trong đó?” Ron hỏi lo lắng, nhanh chân đuổi kịp.

“Ồ, cậu ấy có những bài học Độc Được phụ đạo với thầy,” Harry nói, bịa ra một cách lộn xộn.

“Có thể tớ sẽ hỏi xem tớ có được học cùng cậu ấy không?” Ron hỏi sốt sắng.

“Ý kiến tuyệt đấy,” Harry nói. Lavender đang chờ ở ngoài lỗ chân dung, một sự rắc rối mà Harry không lường trước được.

“Cậu đã muộn đấy Won-Won!” cô bé nhăn mặt. “Tớ có một món...”

“Để mặc tớ,” Ron nói thiếu bình tĩnh, “Harry đang định giới thiệu tớ với Romilda Vane.”

Và không nói thêm một lời nào với cô bé, nó đẩy mình ra khỏi cái lỗ chân dung. Harry cố gắng tạo một vẻ mặt xin lỗi với Lavender, nhưng nó trông giống như đang buồn cười hơn, bởi vì cô bé có vẻ như bị xúc phạm hơn bao giờ hết khi Bà Béo đóng lại đằng sau chúng.

Harry đã hơi lo lắng rằng thầy Slughorn đã đi ăn sáng, nhưng ông đã mở cửa ra ngay từ cái gõ đầu tiên, mặc một cái áo choàng nhung xanh và một cái mũ ngủ hợp với nó và trông hơi lơ đãng.

“Harry,” ông lầm bầm. “Quá sớm để gọi ta đấy... Ta thường dậy muộn vào sáng thứ bảy...”

“Thưa giáo sư, con rất xin lỗi khi phải làm phiền thầy,” Harry nói đến mức khẽ nhất có thể, trong khi Ron đang đứng trên ngón chân của mình, cố gắng để nhìn qua Slughorn vào trong phòng của ông, “nhưng bạn Ron của con đã chẳng may nuốt phải một liều Tình Được. Thầy không thể làm cho cậu ấy một liều thuốc chữa phải không? Để con đưa cậu ta xuống chỗ bà Pomfrey vậy, nhưng chúng con không được phép có một thứ nào từ cửa hiệu Wizard Wheezes nhà Weasley và, thầy biết đấy... những câu hỏi bất tiện...”

“Ta đã nghĩ rằng con có thể chế cho nó một liều thuốc rồi Harry à, một người bào chế bậc thầy như con?” Slughorn hỏi. “Ồ,” Harry nói, hơi bị phân tâm bởi sự thực là lúc này Ron đang thúc vào sườn nó bằng khuỷu tay với mục đích đẩy nó vào trong phòng, “nhưng, con chưa bao giờ pha một liều thuốc chữa cho Tình Được cả, thưa thầy, và vào lúc con làm xong thì Ron đã có thể làm điều gì đó khủng khiếp rồi...”

Thật là hữu ích, Ron đã chọn đúng lúc này để kêu lên, “tớ không nhìn thấy cậu ấy. Harry – có phải thầy giấu cậu ấy đi không?”

“Thuốc này được chế trong ngày à?” Slughorn hỏi, lúc này đang nhìn Ron với một sự thích thú chuyên nghiệp. “Chúng có thể sẽ làm tăng sức mạnh lên, con biết đấy, càng mạnh nếu càng được giữ lâu.”

“Điều này chứng minh rất nhiều thứ,” Harry thở hổn hển, lúc này đang thực sự vật lộn với Ron để giữ cho nó khỏi đánh bật thầy Slughorn ra khỏi cửa. “Hôm nay là sinh nhật cậu ấy, Giáo sư à,” nó khấn nài.

“Được rồi, vào đi, vào đi,” Slughorn dịu lại. “Ta có một vài thứ cần thiết ở đây trong túi của ta, đó không phải là một liều khó chế...”

Ron lao qua cánh cửa để vào văn phòng quá nóng và chật chội của Slughorn, vấp phải cái ghế để chân có núm tua, lấy lại thăng bằng của nó bằng cách nắm chặt Harry ở cổ và thì thầm, “Cậu ấy không thấy điều này chứ?”

“Cậu ấy chưa đến đâu,” Harry nói, nhìn thầy Slughorn mở bộ đồ chế thuốc của ông ra và thêm vài nhúm nhỏ cái này cái kia vào trong một cái lọ thủy tinh nhỏ.

“Điều đó rất tốt,” Ron nói nhiệt thành. “Trông tởm thế nào?”

“Rất đẹp trai,” Slughorn nói nhẹ nhàng, đưa cho Ron một cốc đầy chất lỏng trong suốt. “Giờ hãy uống cái này vào, đây là chất tăng lực cho não, giúp con bình tĩnh khi cô bé đến đây, con biết không?”

“Tuyệt thật,” Ron nói hăm hở, và nó uống chất giải độc ừng ực.

Harry và thầy Slughorn cùng nhìn nó. Một lúc sau, Ron cười với họ. Rồi, rất chậm rãi, nụ cười của nó chùng xuống và biến mất, để bị thay thế bởi một cảm giác cực kỳ sợ hãi.

“Trở lại bình thường rồi phải không?” Harry nói, cười to. Slughorn cười lặng lẽ. “Cám ơn rất nhiều thưa Giáo Sư.”

“Đừng bận tâm con trai, đừng bận tâm,” Slughorn nói, khi Ron sụp xuống vào cái ghế bành gần đó, trông rất tàn tạ. “Nhắc-tôi-lên, đó là cái nó cần,” Slughorn tiếp tục, lúc này hồi hã tiến về cái bàn chứa đầy đồ uống. “Ta có Bia Bơ, ta có rượu, ta có chai cuối cùng của rượu mật ong sồi vừa chín... hmm... lẽ ra phải đưa cái này cho Dumbledore trong giáng sinh... à thôi được...” ông nhún vai “... nó không thể để nhờ thứ mà nó chưa bao giờ được nếm! Tại sao lại không mở chai ra bây giờ và chúc mừng sinh nhật Ngài Weasley nhỉ? Chẳng có gì ngoài một linh hồn trong sáng có thể đánh bật những đau đớn của một tình yêu thất vọng...”

Ông lại cười như nắc nẻ và Harry tham gia. Đây là lần đầu tiên nó thấy mình hầu như ở một mình với Slughorn kể từ sự cố gắng thảm hại đầu tiên của nó để lấy được ký ức từ ông. Có thể, nếu như nó cố gắng giữ Slughorn ở trong một tâm trạng tốt... có thể nếu họ uống đủ một lượng rượu mật ong sồi vừa chín tới...

“Con đây rồi,” Slughorn nói, đưa cho Harry và Ron mỗi người một cốc rượu mật, trước khi giơ cốc của chính ông. “Nào, một sinh nhật cực kỳ hạnh phúc, Ralph...”

“-Ron-” Harry thì thầm.

Nhưng Ron, có vẻ như không hề nghe lời ca tụng, đã đổ cốc rượu vào trong mồm và nuốt ực.

Có một giây, có lẽ không dài hơn một nhịp tim đập là mấy, mà Harry biết là có một thứ gì đó thực sự tồi tệ mà Slughorn dường như không nhận ra.

“... và chúc con có thêm nhiều...”

“Ron!”

Ron đã làm rơi cốc rượu của nó; nó đã nâng lên nửa chừng rồi gục xuống, tứ chi nó giật đùng đùng không kiểm soát được. Bọt phun ra từ mồm nó và đôi mắt nó thì căng ra từ trong hốc mắt.

“Giáo sư!” Harry gào lên. “Làm gì đó đi chứ!”

Nhưng Slughorn có vẻ như bị cứng đờ vì sốc. Ron co giật và nghẹt thở: da của nó đã chuyển sang màu xanh.

“Cái gì... nhưng...” Slughorn ấp úng.

Harry lao qua cái bàn thấp và tới cái tủ thuốc đang mở cửa Slughorn, kéo ra những cái lọ và túi, trong khi âm thanh khùng khiếp của hơi thở hục hoặc của Ron vang khắp phòng. Rồi nó tìm ra thứ đó – viên đá nhân neho giống quả thận khô mà Slughorn đã lấy từ tay nó trong buổi học Độc Dược.

Nó vụt chạy về phía bên cạnh Ron, cạy mở hàm nó ra và nhét viên đá ruột dê vào trong mồm nó. Ron rùng mình một cái rất mạnh, rồi thở rất gấp và người nó mềm nhũn ra, nằm yên.

hết: Chương 18, xem tiếp: Chương 19

19. Chương 19

Những cái đuôi gia tinh

“Xét cho cùng, đây chẳng phải là một sinh nhật vui vẻ của Ron phải không?” Fred nói.

Trời đã tối rồi, phòng bệnh rất yên tĩnh, cửa sổ được che rèm, những chiếc đèn được thắp lên. Giường của Ron là cái duy nhất có người nằm. Harry, Hermione, và Ginny đang ngồi xung quanh nó; chúng đã giành ra cả ngày để chờ ở ngoài cánh cửa đôi, cố gắng ngó vào bên trong mỗi khi có người ra vào. Bà Pomfrey chỉ cho chúng vào lúc 8 giờ. Fred và George đã đến vào mười giờ kém.

“Bọn anh chẳng tưởng tượng rằng sẽ phải tặng quà em trong hoàn cảnh này,” George cười to, đặt xuống một gói quà to dùng lên cái tủ bên cạnh giường của Ron và ngồi cạnh Ginny.

“Ừ, khi chúng ta thấy thì nó vẫn còn tỉnh táo,” Fred nói.

“Ở đó khi chúng ta còn ở Hogsmeade, chờ để làm nó bất ngờ...” George nói.

“Các anh đã ở Hogsmeade á?” Ginny nhìn lên.

“Các anh đang nghĩ đến việc mua lại tiệm Zonko,” Fred nói ử rử. “Một chi nhánh ở Hogsmeade, em biết đấy, nhưng mà chẳng hơn được nếu như các em không được ra ngoài mua đồ vào cuối tuần nữa... Thôi quên cái đó đi.”

Nó biến ra một cái ghế bên cạnh Harry và nhìn vào bộ mặt tái xám của Ron.

“Thế chính xác là nó xảy ra thế nào, Harry?”

Harry kể lại câu chuyện mà nó đã từng phải kể lại chi tiết, gần như là đến một trăm lần rồi, cho thầy Dumbledore, cô McGonagall, Bà Pomfrey, Hermione, và cho Ginny.

“... rồi em ẩu đá vào họng nó và nó đã có vẻ thở dễ hơn một chút, ông Slughorn chạy đến giúp, cô McGonagall và Bà Pomfrey quay lại và họ mang Ron đến đây. Họ cho là Ron sẽ tốt cả thôi. Bà Pomfrey thì nói là nó sẽ phải ở lại đây khoảng một tuần... tiếp tục phải uống nước cây cứu lý hương...”

“Ôi trời, rất may là em nghĩ ra cái viên đá ruột dê đấy,” George nói thầm thì.

“Rất may là có một viên ở trong phòng,” Harry nói, vẫn còn lạnh sống lưng bởi cái ý nghĩ là chẳng biết điều gì sẽ xảy ra nếu như nó không đặt tay đúng vào viên đá nhỏ.

Hermione kêu lên một tiếng sột sột gần như không nghe thấy. Cô bé đã im lặng cả ngày một cách bất thường. Đã lao đi rất nhanh, mặt trắng bệch, đến chỗ Harry ở căn phòng bệnh viện và yêu cầu được biết điều gì đã xảy ra, cô bé đã không hề tham gia vào những lời bàn luận gây ám ảnh của Harry và Ginny về việc làm thế nào mà Ron bị bỏ độc, mà chỉ đơn thuần là ngồi bên cạnh hai đứa, ngậm chặt miệng và rất sợ hãi, cho đến khi bọn chúng được phép vào thăm.

“Thế ba mẹ có biết không?” Fred hỏi Ginny. “Họ đã thăm anh ấy rồi, họ vừa đến cách đây 1 giờ... họ đang ở trong văn phòng thầy Dumbledore trong lúc này, nhưng họ sẽ quay lại ngay...”

Có một khoảnh khắc im lặng khi cả lũ đều nhìn Ron lằm bằm trong giấc ngủ của mình.

“Thế chất độc ở trong cốc nước à?” Fred nói khẽ.

“Vâng,” Harry nói ngay lập tức; nó không thể nghĩ ra thứ nào khác và rất vui khi có cơ hội được bàn luận tiếp. “Slughorn đã bỏ nó vào...”

“Làm thế nào mà lão ta có thể bỏ cái gì đó vào cốc của Ron mà em không thấy được?”

“Có thể chứ,” Harry nói, “nhưng tại sao Slughorn lại muốn đầu độc Ron?”

“Chả biết,” Fred nghiêm trang. “Em không nghĩ là ông ta bỏ nhầm cốc à? Muốn đầu độc em ý?”

“Tại sao mà ông Slughorn lại muốn đầu độc Harry chứ?” Ginny hỏi. “Anh chả biết,” Fred nói, “nhưng mà có rất nhiều người muốn đầu độc Harry phải không? ‘Kẻ Được Chọn’ và mọi thứ đó?” “Thế anh nghĩ Slughorn là Tử Thần Thực Tử à?” Ginny nói.

“Mọi thứ đều có thể,” Fred sa sầm. “Ông ta có thể bị dính Lời Nguyên Độc Đoán,” George nói. “Hoặc là ông ta vô tội,” Ginny nói. “Chất độc có thể đã ở trong lọ, trong trường hợp nó được giành cho chính ông Slughorn.”

“Ai mà muốn giết Slughorn chứ?”

“Thầy Dumbledore nghĩ rằng Voldermort muốn có Slughorn ở phía của hắn,” Harry nói. “Slughorn đã lẩn trốn mất một năm trước khi ông đến Hogwarts. Và...” Nó nghĩ về ký ức mà thầy Dumbledore đã không thể lấy ra được từ Slughorn. “Và có thể Voldermort muốn ông ta biến đi khỏi mắt mình, có thể ông ta nghĩ mình có giá trị trong mắt của thầy Dumbledore.”

“Nhưng cậu đã nói là Slughorn đã dự định cho thầy Dumbledore món Untie trong Giáng Sinh,” Ginny nhắc lại cho nó. “Nên kẻ bỏ thuốc độc có thể dễ dàng có mục tiêu là thầy Dumbledore.”

“Nếu thế thì kẻ đó phải không biết rõ Slughorn,” Hermione nói, lần đầu tiên trong nhiều giờ và nghe như là cô bé đang bị cảm nặng vậy. “Nhưng ai biết Slughorn đều hiểu rằng có một khả năng rất lớn ông ta giữ im một thứ đầy hương vị như vậy.”

“Ôi, đầu gối của tôi,” Ron kêu lên không báo trước ở giữa bọn trẻ.

Bọn nó đều lặng im nhìn nó lo lắng, nhưng sau khi phát ra những âm thanh không thể hiểu được mất một lúc, nó lại tiếp tục ngáy.

Cánh cửa phòng ngủ bật mở, làm cho bọn chúng đều giật nảy mình: Hagrid sải bước về phía bọn nó, mái tóc ướt mưa, cái áo khoác da gấu của ông bay phấp phất bên mình, một mũi tên trong tay, ông để lại một vệt những vết chân bùn to bằng con cá heo nhỏ ở trên sàn.

“Ở trong rừng cả ngày hôm nay!” ông thở hổn hển. “Aragog ngày càng tồi hơn, ta đã đọc cho nó nghe... nó không thức dậy để ăn tối cho đến tận bây giờ và sau đó Giáo sư Sprout nói cho ta về Ron! Nó sao rồi?”

“Không tồi lắm,” Harry nói. “Họ nói là nó sẽ tốt thôi.”

“Một lúc không được có nhiều hơn 6 người thăm hỏi!” bà Pomfrey nói, vội ra khỏi văn phòng của bà.

“Hagrid thêm vào mới là sáu,” George chỉ ra.

“Ồ... đúng rồi...” Bà Pomfrey nói, xem chừng như đã đếm Hagrid thành mấy người vì sự to lớn của ông. Để che đậy sự nhầm lẫn của mình, bà vội vã đi lau những vết bùn trên sàn bằng đầu thần của mình.

“Ta không tin được,” Hagrid nói khàn khàn, lắc lắc cái đầu bù xù của ông khi ông nhìn xuống Ron. “Không thể tin được... Xem nó nằm đó kia... Mà mà muốn làm hại nó chứ?”

“Đó là điều mà chúng cháu đang bàn,” Harry nói. “Chúng cháu không biết.”

“Cháu không nghĩ là ai đó lại cố gắng khử cả một đội Quidditch,” Fred nói thẳng thắn. “Anh Wood đã làm thế với đội Slytherins nếu anh có thể thoát được tội.”

“Hừm, cháu không nghĩ là Quidditch, nhưng cháu cho rằng có mối liên hệ giữa những vụ tấn công,” Hermione nói lặng lẽ.

“Tại sao em lại kết luận thế?” Fred nói.

“Vì một điều, họ đều đã có thể thiệt mạng và đều được cứu sống, mặc dù đều chỉ là may mắn mà thôi. Và một điều khác nữa, cả chất độc và cái vòng cổ đều có vẻ không đến đúng địa chỉ người đáng lẽ bị tấn công. Tất nhiên,” cô bé ủ ê, “điều này làm cho kẻ đứng sau những vụ này càng nguy hiểm hơn, vì có vẻ như họ không quan tâm đến việc họ phải giết bao nhiêu người, miễn là họ thực sự xoá sổ được nạn nhân của họ.”

Trước khi mọi người có thể phản ứng với lời nhận xét đáng ngại này, cánh cửa thiếc phòng khám lại mở ra và ông bà Weasley chạy vào trong giường. Họ chẳng còn có thể làm gì được ngoài việc sự bảo mình rằng Ron sẽ hồi phục hoàn toàn trong lần thăm cuối cùng của họ; bây giờ bà Weasley đã túm lấy Harry và ôm nó rất chặt.

“Cụ Dumbledore đã nói với ta con đã cứu nó thế nào bằng những viên sỏi,” bà nức nở. “Ôi Harry, chúng ta còn có thể nói gì nữa đây? Con cứu Ginny, con cứu Arthur, giờ đây con lại cứu cả Ron nữa...”

“Đừng làm... con không có...” Harry thì thào một cách ngượng ngịu. “Một nửa gia đình này đã nợ con nhiều mạng sống rồi, giờ ta phải dừng lại và nghĩ về điều đó thôi,” ông Weasley nói bằng một giọng ngại ngùng. “Ta phải nói rằng đó đúng là một điềm lành cho nhà Weasley khi Ron đã quyết định ngồi trong buồng tàu cùng với cháu trên chuyến tàu đến Hogwarts, Harry à.”

Harry không thể nghĩ được thứ gì để nói trong lúc này cả và nó gần như rất vui mừng khi bà Pomfrey nhắc nhở họ rằng chỉ được phép có 6 người thăm bệnh xung quanh giường của Ron mà thôi; nó và Hermione đứng dậy ngay lập tức, và bác Hagrid quyết định đi cùng bọn nó, để Ron lại với gia đình mình.

“Tội tệ thật,” Hagrid cầu nhàu trong bộ râu rậm rạp của mình, khi ba người đi bộ trở lại qua cái hành lang để đến cầu thang đá hoa. “Cả một hệ thống an ninh mới, vậy mà bọn nhỏ vẫn bị tấn công... Cụ Dumbledore đang rất lo lắng... Cụ chẳng nói nhiều, nhưng mà ta có thể nói vậy...”

“Thầy không có ý kiến gì sao bác Hagrid?” Hermione nói tha thiết.

“Ta cho rằng cụ có rất nhiều ý kiến chứ, đầu óc như cụ thì,” Hagrid nói. “Nhưng mà cụ vẫn không biết ai đã gửi cái vòng cổ hay cho thuốc độc vào cốc rượu đó, nếu không thì bọn chúng sẽ bị bắt ngay phải không? Điều làm ta lo lắng,” Hagrid nói, hạ thấp giọng và nhìn quanh qua vai mình (Harry, cũng vì một lý do như vậy, ngược lên trần để xem có Peeves ở đó không), “là Hogwarts có thể hoạt động thêm được bao lâu nữa khi bọn trẻ cứ bị tấn công thế này. Lại giống như vụ Phòng Chứa Bí Mật phải không? Sẽ có rất nhiều vụ náo loạn, rồi sẽ có thêm phụ huynh lôi con họ ra khỏi trường, và điều tiếp đó, các con biết đấy, hội đồng những người điều hành...”

Hagrid không nói nữa khi một con ma nữ tóc dài trườn qua trong tĩnh lặng, rồi lại tiếp tục thăm thì bằng giọng khàn khàn, “... những người điều hành sẽ phải bàn đến chuyện đóng cửa để bảo đảm an toàn.”

“Chắc chắn là không thể đâu phải không?” Hermione nói, trông rất lo lắng.

“Phải nhìn trong quan điểm của họ cơ,” Hagrid nói nặng nề. “Ý ta là, lúc nào cũng có một chút liều lĩnh khi gửi con đến học ở Hogwarts có phải không? Các con đã chuẩn bị tinh thần cho những tai nạn phải không, với hàng trăm phù thủy dưới tuổi thành niên bị nhốt chung vào với nhau thế này, nhưng mà ám sát có kế hoạch, điều đó khác hoàn toàn. Vì thế nên chẳng trách cụ Dumbledore tức giận với Sn...”

Hagrid dừng lại đột ngột, một cảm xúc có lỗi quen thuộc đã xuất hiện trên bộ mặt của ông, phía trên bộ râu bù xù đen thui.

“Sao cơ ạ?” Harry nói nhanh. “Thầy Dumbledore tức giận với Snape á?”

“Ta chưa bao giờ nói vậy,” Hagrid nói, mặc dù cái bộ mặt hoang mang của ông không thể nào rõ ràng hơn thế. “Xem đồng hồ kia. Đã gần nửa đêm rồi. Ta phải...”

“Bác Hagrid, tại sao thầy Dumbledore lại tức giận với thầy Snape?” Harry hỏi lớn.

“Shhh!” Hagrid nói, vừa tức giận vừa lo lắng. “Đừng có hét lên như thế chứ Harry, con không muốn ta bị mất việc chứ. Đừng quan tâm, ta không cho rằng con lại quan tâm phải không, nhất là lúc này con đã không còn học môn Chăm Sóc Sinh...”

“Đừng làm cho con cảm thấy có lỗi nữa, không tác dụng gì đâu!” Harry nói mạnh mẽ. “Thầy Snape đã làm gì thế?”

“Ta không biết Harry à, ta cũng chẳng nên nghe nó nữa kia! Ta... hừm... ta đang ra khỏi rừng vào một tối nọ và ta đã nghe thấy họ nói chuyện... hừm, cãi nhau. Không muốn bị chú ý, nên ta lánh đi và cố gắng để không nghe, nhưng đó là... hừm, một buổi tranh cãi nảy lửa và rất là khó để nó ngoài tai.”

“Thế sao?” Harry giục ông, khi Hagrid lê bàn chân nặng nề của ông một cách khó nhọc.

“Hừm... ta chỉ nghe thấy Snape nói cụ Dumbledore đã quá dựa dẫm và có thể ông ta – Snape – không muốn làm điều đó nữa...”

“Làm gì cơ?”

“Ta không biết Harry à, có vẻ như Snape đã cảm thấy làm việc quá sức, chỉ thế thôi... dù sao thì, cụ Dumbledore nói với ông ta rất nhanh rằng ông đã chấp nhận làm việc đó và đó là tất cả. Rất cứng rắn với ông ta. Và sau đó cụ nói rất nhiều về việc Snape thực hiện những vụ điều tra trong Nhà của ông ta, ở Slytherin. Hừm, chẳng có gì kỳ lạ trong việc này cả!” Hagrid thêm vào vội vã, khi Harry và Hermione ném cho nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa. “Tất cả những Chủ Nhiệm Nhà đều được yêu cầu tham gia vào vụ cái vòng cổ đấy...”

“Vâng, nhưng mà thầy Dumbledore cũng không trách mắng những người còn lại đúng không?” Harry nói.

“Nghe này,” Hagrid vặn cái cung tên một cách không thoải mái trong tay của ông; có một tiếng gậy lớn và nó bật làm đôi. “Ta biết con nghĩ gì về Snape, Harry, và ta không muốn con tìm hiểu sâu thêm về chuyện này nữa.”

“Nhìn kìa,” Hermione nói cụt lủn.

Họ quay sang vừa đúng lúc nhìn thấy bóng của Argus Filch lập lờ ở bức tường đằng sau họ trước khi ông rẽ sang, lưng gù, hàm ông run lẩy bẩy.

“Ồ hô!” ông thở khò khè. “Ồ ngoài phòng ngủ quá muộn, tức là bị cấm túc đây!”

“Không đâu Filch,” Hagrid nói ngắn gọn. “Bọn chúng đi với tôi phải không nào?”

“Và thế thì có khác gì nào?” Filch nói khinh khỉnh.

“Tôi là một thầy giáo mạnh khỏe, phải không, ông bạn Pháo Xịt lén lút!” Hagrid nói, bật lại ngay lập tức.

Có một tiếng hít hơi kinh tởm khi Filch căng lên vì tức giận; bà Norris đã đến, không bị nhìn thấy, và đang bước vòng quanh khúc khuỷu quanh mắt cá chân gầy guộc của Filch.

“Đi đi,” Hagrid nói ra trên khoé miệng.

Harry không chờ để được nhắc lần thứ hai; nó và Hermione cùng vụt đi; tiếng của Hagrid và Filch vẫn còn vang lên đằng sau khi chúng chạy. Chúng chạy qua Peeves ở gần chỗ rẽ vào Tháp Gryffindor; nhưng nó đang rẽ không khí một cách hạnh phúc đến nơi có tiếng quát tháo, cười khúc khích và gọi,

Khi nào có cãi nhau và ở đâu có vấn đề

Cứ gọi Peeves, nó sẽ nhân lên gấp đôi

Bà Béo đang ngáy và rất không bằng lòng để bị đánh thức, nhưng vẫn vươn lên trước một cách cục cằn để cho bọn nó trèo vào trong phòng sinh hoạt chung bình an và trống rỗng. Có vẻ như mọi người vẫn chưa biết gì về Ron cả; Harry rất bình tâm: Nó đã bị thắm vấn đủ trong ngày hôm đó rồi. Hermione chúc nó ngủ ngon và vào phòng ngủ nữ. Harry, mặc dù vậy, vẫn ở lại, ngồi vào một cái ghế cạnh lò sưởi và nhìn xuống những cục than hồng đang tàn.

Thế là Dumbledore đã cãi nhau với Snape. Mặc kệ tất cả những điều mà ông đã nói với Harry, mặc kệ tất cả những lời khẳng định rằng ông hoàn toàn tin tưởng Snape, ông đã mất tự chủ với thầy rồi... Ông đã không nghĩ rằng Snape đã đủ cố gắng tìm hiểu trong nhà Slytherin... hoặc là, có thể, tìm hiểu một đứa Slytherin thôi: Malfoy.

Có phải là vì Dumbledore không muốn Harry làm điều gì ngu ngốc, nhận những rắc rối vào bàn tay mình, để thầy đã khẳng định cho rằng chẳng có gì trong sự nghi ngờ của Harry cả. Có vẻ đúng lắm. Thậm chí còn có khả năng thầy Dumbledore không muốn một cái gì gây cho Harry bị phân tâm khỏi những bài học của họ, hay khỏi công việc lấy những ký ức của Slughorn. Có thể Dumbledore không nghĩ rằng sẽ hợp lý khi nói về những nghi ngờ đối với một giáo viên cho những đứa 16 tuổi...

“Cậu đây rồi Potter!”

Harry nhảy dựng lên trong bàng hoàng, đưa thần đã sẵn sàng. Nó đã hoàn toàn nghĩ rằng phòng sinh hoạt chung đã trống trơn; nó không hề chuẩn bị ột khối hình nặng nề đột ngột bật dậy ở một cái ghế đằng xa. Nhìn rõ hơn, nó thấy đó là Cormac McLaggen.

“Tớ đã chờ cậu quay trở lại,” McLaggen nói, không quan tâm đến cây đuă thần lơ lửng của Harry. “Tớ đã ngủ quên mất. Nghe này, tớ thấy họ đem Weasley đến phòng khám lúc trước. Có vẻ như nó không thể chơi trong trận đấu tuần tới.”

Phải mất một lúc Harry mới nhận ra McLaggen muốn nói về cái gì.

“Ồ... đúng rồi... Quidditch,” nó nói, đặt lại cái đuă thần vào trong thắt lưng quần bò và đưa tay lên vuốt tóc một cách mệt mỏi. “Ừ... có thể nó không chơi được.”

“Thế thì, tớ sẽ chơi ở vị trí Thủ Môn, phải không?” McLaggen nói.

“Ừ,” Harry nói. “Ừ, tớ cho là vậy...”

Nó không thể nghĩ đến một lời phản đối; sau cùng, McLaggen tất nhiên là người tốt thứ nhì sau những buổi thử.

“Tuyệt vời thật,” McLaggen nói bằng một giọng thoả mãn. “Thế tập lúc nào?”

“Cái gì? À... tối mai có một buổi tập.”

“Tốt lắm. Nghe này Potter, chúng ta phải nói chuyện trước đó một chút. Tớ có một số ý kiến về một số phương pháp mà cậu có thể sẽ thấy có ích.”

“Được,” Harry nói thiếu hoạt bát. “Hừm, tớ sẽ nghe vào ngày mai được không. Tớ mệt lắm rồi... gặp lại sau nhé...”

Tin tức về Ron bị đầu độc đã lan ra rất nhanh vào ngày hôm sau, nhưng điều này cũng không làm mất đi cái cảm giác vụ tấn công Katie đã qua. Mọi người có vẻ cho rằng đó chỉ là một tai nạn, cho rằng nó đã ở trong phòng của bậc thầy Độc Dược suốt ngày, và rằng nó đã được cho uống thuốc chữa ngay lập tức nên không nguy hại gì. Thực ra, những đứa Gryffindor phần lớn là quan tâm đến trận đấu Quidditch sắp tới với Hufflepuff, vì rất nhiều đứa muốn xem Zacharias Smith, Tấn Thủ của đội Hufflepuff, bị trừng phạt thế nào vì bài tường thuật của nó trong trận mở màn chống lại Slytherin.

Harry, mặc dù vậy, lại ít quan tâm đến Quidditch; nó đã nhanh chóng bị ám ảnh bởi Draco Malfoy. Liên tục kiểm tra cái Bản Đồ Đạo Tặc khi có cơ hội, thỉnh thoảng nó còn đi loay quanh đến những nơi Malfoy xuất hiện, nhưng mà nó chẳng thể biết được thằng bé làm một việc gì khác thường cả. Và vẫn còn có những lúc không thể giải thích được tại sao Malfoy lại biến khỏi tầm bản đồ...

Nhưng Harry chẳng có nhiều thời gian để xem xét vấn đề đó, bởi vì những buổi tập Quidditch, bài tập về nhà, và sự thật là giờ nó đã bị bám dai dẳng ở bất cứ đâu bởi Cormac McLaggen và Lavender Brown.

Nó không thể quyết định ai trong hai đứa gây khó chịu hơn. McLaggen thì liên tục đưa đến một luồng những gợi ý mà thằng bé có thể trở thành một Thủ Môn chính cho đội tốt hơn Ron, và rằng giờ đây Harry đã được nhìn thấy thằng bé chơi thường xuyên, nó cũng chắc chắn có một suy nghĩ như vậy; nó cũng rất

thích được chỉ trích những người còn lại trong đội và cung cấp cho Harry cả một chương trình luyện tập chi tiết, đến nỗi không kém một lần Harry phải nhắc nhở nó xem ai là Đội trưởng.

Trong lúc đó, Lavender cứ sán đến Harry để hỏi về Ron, mà Harry cũng cảm thấy gần như mệt mỏi hơn cả những bài thuyết trình về Quidditch của McLaggen. Đầu tiên, Lavender đã rất gây phiền hà khi nói rằng chẳng ai có ý tưởng muốn nói cho cô bé rằng Ron ở trong phòng bệnh – “Ý tớ là, tớ là bạn gái của cậu ấy cơ mà!” – nhưng không may hơn nữa, cô bé đã quyết định tha thứ cho việc lỡ quên mất đó của Harry và rất sốt sắng tán chuyện với Harry một cách rất sâu vào những suy nghĩ của Ron, một kinh nghiệm không hề thoải mái mà Harry đã cố gắng tránh nhắc đến.

“Nghe này, tại sao cậu lại không nói chuyện với Ron về những thứ này nhỉ?” Harry hỏi, sau một cuộc chất vấn đặc biệt dài của Lavender về những thứ từ chính xác những gì Ron nói về cái áo choàng mới của cô bé đến việc Harry có nghĩ hay không rằng Ron coi mối quan hệ với Lavender là “ngghiêm túc.”

“Ừ, tớ sẽ đến, nhưng mà cậu ấy toàn ngủ mỗi khi tớ đến gặp thôi!” Lavender bực bội.

“Thế á?” Harry bất ngờ, vì nó đã thấy Ron hoàn toàn tỉnh táo mỗi khi nó thức dậy trong phòng bệnh, đều dành một sự quan tâm giống nhau đến những tin tức của thầy Dumbledore và trận tranh cãi của Snape, cùng với việc chê bai McLaggen nhiều đến mức có thể.

“Thế Hermione Granger vẫn còn thăm cậu ấy chứ?” Lavender hỏi bất thành linh.

“Ừ, tớ nghĩ vậy, họ là bạn mà, phải không?” Harry thiếu thoải mái.

“Bạn à, đừng có làm tớ cười chứ,” Lavender nói vẻ khinh miệt. “Nó đã không nói chuyện với bạn ấy từ lâu rồi sau khi bạn ấy đi cùng tớ! Nhưng tớ cho là nó muốn hẹn hò với cậu ấy, và giờ cậu ấy lại hoàn toàn thú vị...”

“Cậu gọi việc bị bỏ thuốc độc là thú vị à?” Harry hỏi. “Dù sao thì... xin lỗi nhé, tớ phải đi đây... McLaggen đang đến nói chuyện về Quidditch đấy,” Harry nói vội vã, và nó lách sang một đường khác qua một cánh cửa mà trông như một bức tường vậy, và lướt đến con đường tắt đưa nó đến lớp Độc Dược, ơn trời, cả Lavender và McLaggen đều không thể theo chân nó được.

Vào buổi sáng có trận đấu Quidditch với Hufflepuff, Harry rẽ qua phòng bệnh trước khi đến sân đấu. Ron rất kích động; Bà Pomfrey không cho nó xuống xem trận đấu, bà cho rằng nó sẽ làm cậu bé bị quá khích.

“Thế McLaggen chơi thế nào?” nó hỏi Harry một cách lo lắng, rõ ràng đã quên rằng nó đã hỏi câu này hai lần rồi.

“Tớ đã nói rồi,” Harry nói bình tĩnh, “cậu ta là nhất thế giới và tớ không muốn giữ cậu ta làm gì cả. Cậu ta liên tục bảo bọn tớ phải làm gì, cậu ta nghĩ là cậu ta có thể chơi ở mọi vị trí tốt hơn tất cả bọn tớ. Tớ không thể chờ để cho cậu ta một cú. Và nói về việc cho ai đó một cú,” Harry thêm vào, cúi xuống nhặt cái chổi thần Firebolt, “cậu có thể dừng việc giả vờ ngủ mỗi khi Lavender đến thăm được không? Nó cũng làm tớ phát điên lên đấy.”

“Ồ,” Ron nói, vẻ ngượng ngùng. “Ừ, được rồi.”

“Nếu cậu không muốn đi với nó nữa, cứ nói với nó như vậy,” Harry nói.

“Ừ... hừm... chẳng dễ thế đâu phải không?” Ron nói. Nó dừng lại. “Hermione định vào thăm trước trận đấu à?” nó thêm vào một cách tình cờ.

“Không, cậu ấy đã xuống sân cùng Ginny rồi.”

“Ồ,” Ron nói, có vẻ rầu rĩ. “Được rồi. Chúc may mắn nhé. Mong rằng cậu sẽ nện được McLag... ý tớ là Smith.”

“Tớ sẽ cố,” Harry đặt cây chổi lên vai. “Gặp lại cậu sau trận đấu nhé.”

Nó nhanh chóng đi xuống qua những hành lang vắng vẻ; cả trường đang ở ngoài sân, hoặc là đang ngồi trong sân vận động hay đang đi đến đó. Nó nhìn qua những cửa sổ khi đi qua, cố gắng định lượng xem gió mạnh đến mức nào, một âm thanh hiện ra ở đằng trước làm cho nó phải nhìn lên và nó thấy Malfoy đang đi về phía mình, cùng với hai cô bé, cả hai đều có vẻ bực bội và sừng sĩa.

Malfoy dừng lại ngay khi nhìn thấy Harry, rồi cười lên một tiếng ngắn gọn ít hài hước và đi tiếp.

“Mày đang đi đâu thế?” Harry dò hỏi.

“Ừ, tao thực sự đang muốn nói với mày đấy, vì đó là việc của mày Potter à,” Malfoy rít lên. “Mày phải nhanh lên đấy, chúng nó đang chờ thằng ‘Đội Trưởng Được Chọn’ – ‘Thằng Bé Ghi Bàn’ – bất cứ cái gì chúng nó gọi mày.”

Một trong hai cô bé cười khúc khích vẻ bất đắc dĩ. Harry nhìn chăm chăm vào cô bé. Cô bé đỏ mặt. Malfoy tiếp tục qua Harry và cô bé cùng bạn mình chạy theo, rẽ sang hướng khác và biến khỏi tầm mắt.

Harry đứng trân trân ở đó và nhìn bọn chúng biến mất. Đúng là điên tiết thật; nó đã cố gắng hết sức để đến trận đấu đúng giờ nhưng lại có Malfoy, lĩnh đi trong lúc toàn bộ trường học không có ở đó: cơ hội tốt nhất của Harry để tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì. Những giây yên lặng trôi qua, và Harry vẫn còn ở nơi đó, đứng như phỗng, nhìn chăm chăm vào nơi mà Malfoy đã biến mất...

“Anh ở đâu thế?” Ginny hỏi khi Harry vọt vào trong phòng thay đồ. Cả đội đã thay đồ rồi và đã sẵn sàng; Coote và Peakes, những Tấn Thủ, đều đang gõ gõ cái gậy một cách lo lắng vào chân mình.

“Anh đã gặp Malfoy,” Harry nói khẽ với cô bé khi nó kéo cái áo choàng đỏ lên đầu.

“Nên anh muốn biết nó làm gì ở trên lầu đài cùng với hai đứa bạn gái của nó khi mọi người khác đang ở đây...”

“Điều đó có quan trọng trong lúc này không?”

“Hừm, anh đã không đi tìm hiểu điều đó phải không?” Harry nói, túm lấy cây Firebolt và kéo kính lên cho thẳng. “Đi thôi!”

Và không nói thêm một lời nào nữa, nó ra sân đấu trong tiếng hò reo đến điếc tai.

Hôm nay trời khá lạnh gió; mây rất lẻ tẻ; thỉnh thoảng lại có một ánh sáng chói của mặt trời hiện lên.

“Điều kiện rất dễ lừa đây!” McLaggen khuyến khích cả đội. “Coote, Peakes, các cậu sẽ muốn bay khỏi ánh mặt trời đấy, làm thế thì bọn nó sẽ không nhìn thấy các cậu bay đến...”

“Tớ là Đội Trưởng, McLaggen, thôi ngay cái việc chỉ dẫn họ đi,” Harry tức giận. “Đứng ra dưới chân cột gôn đi!”

Khi McLaggen đi khỏi, Harry quay về phía Coote và Peakes.

“Hãy bảo đảm rằng các cậu sẽ tránh khỏi ánh mặt trời nhé,” nó bảo hai đứa một cách miễn cưỡng.

Nó bắt tay với đội trưởng Hufflepuff, và sau đó, trong tiếng còi của bà Hooch, bật lên và bay trong không khí, cao hơn toàn bộ những người khác, lượn lơ quanh sân để tìm trái Snitch. Nếu như nó bắt được trái banh nhanh gọn và sớm sửa, nó còn có cơ hội quay lại lầu đài, lấy Bản Đồ Đạo Tặc, và tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì...

“Và đó là Smith của Hufflepuff với trái Quaffle,” một giọng mơ màng vang lên trên toàn sân đấu. “Anh ấy đã thuyết minh trong lần trước, tất nhiên rồi, và Ginny Weasley đang bay về phía anh, tôi nghĩ là hoàn toàn có mục đích, có vẻ như vậy. Smith đã rất bất lịch sự với đội Gryffindor, tôi ngờ rằng anh đang ân hận vì hôm nay phải chơi với họ... ồ nhìn kia, anh đã mất trái Quaffle, Ginny lấy khỏi tay anh ta, tôi rất thích bạn ấy, bạn ấy tốt thật...”

Harry nhìn xuống cái cột dành cho người thuyết minh. Chắc chắn rằng chẳng ai còn tỉnh táo có thể để cho Luna thuyết minh. Nhưng thậm chí ở trên đó, không hề có một sự lảm lẩn nào, một mái tóc dài màu vàng, hay một cái vòng cổ có nút chai bia bơ... Bên cạnh Luna, Giáo sư McGonagall đang có vẻ thiếu thoải mái, tựa hồ như bà đang nghĩ lại việc cho cô bé làm việc này.

“... nhưng giờ một cầu thủ Hufflepuff to đùng đã lấy trái banh từ cô bé, tôi không thể nhớ được tên anh ta, cái gì đó giống như Bibble... không phải, Buggins...”

“Đó là Cadwallader!” Giáo sư McGonagall nói to từ bên cạnh cô bé. Đám đông cười phá lên.

Harry nhìn quanh tìm trái Snitch; chẳng hề có dấu hiệu nào về nó cả. Vài giây sau, Cadwallader ghi bàn. McLaggen đang mắng mỏ Ginny vì đã để trái Quaffle khỏi tầm kiểm soát của cô bé, với kết quả là nó không thể để ý thấy trái banh đỏ to đùng vụt qua tai phải mình.

“McLaggen, cậu có thể tập trung vào việc cậu phải làm và mặc kệ những người khác được không!” Harry gầm lên, bay vòng lại để đối mặt với Thủ Môn của mình.

“Cậu không phải là một ví dụ tốt đâu!” McLaggen gào lại, mặt đỏ gay và rất tức giận.

“Và giờ Harry Potter đang cãi nhau với Thủ Môn của anh ta,” Luna nói bình thản, trong khi cả nhà Hufflepuff và Slytherin đều giuở cột và mừng rỡ. “Tôi không nghĩ điều này lại giúp anh ta tìm thấy trái Snitch, nhưng rất có thể đây lại là một mảnh thông minh...”

Chửi thề một cách tức giận, Harry quay đi và bay xung quanh sân lần nữa, tìm trên bầu trời dấu hiệu của một quả bóng vàng nhỏ lấp lánh.

Ginny và Demelza ghi mỗi người một bàn, cho những người ủng hộ trong trang phục vàng đỏ một cái gì đó để ăn mừng. Rồi Cadwallader lại ghi bàn, cân bằng điểm số, nhưng Luna có vẻ như không để ý; cô bé dường như không quan tâm đến những thứ trần tục như là điểm số chẳng hạn, và đã cố gắng lấy sự chú ý của đám đông đến những thứ như những đám mây có hình kỳ lạ và khả năng của Zacharias Smith đã không thể kiểm soát được trái Quaffle lâu hơn một phút, mà lúc này đang phải chịu đựng cái tên “Kẻ Thua Cuộc Bệnh Tật.”

“70-40 cho nhà Hufflepuff!” Giáo sư McGonagall gầm lên vào cái loa của Luna.

“Thế rồi cơ à?” Luna nói lơ đãng. “Ồ nhìn kia! Thủ Môn của Gryffindor đang cầm cái gậy của Tấn Thủ.”

Harry quay lại ở giữa không trung. Chắc chắn vậy, McLaggen, với lý do mà chỉ mình nó biết, đã kéo lấy cái gậy của Peakes từ nó và chỉ dẫn làm cách nào để đánh một trái Bludger về phía Cadwallader đang bay đến.

“Cậu có thể đưa cho nó cái gậy và quay trở về vị trí gôn được không hả!” Harry gào lên, lao vùn vụt xuống McLaggen ngay khi nó vung cái gậy lên một cách dữ tợn và đập một cái vụng về.

Một cơn đau kinh khủng, mờ mịt... một chút ánh sáng... những tiếng la hét ở xa xa... và cái cảm giác bị rơi xuống một đường ống dài...

Và điều tiếp sau Harry còn để ý được, nó đang nằm ở trong một cái giường cực kỳ ấm và thoải mái và nhìn lên một cái đèn đang ném ra những vệt sáng hình tròn lên trần nhà loang lổ. Nó nhấc đầu lên cực nhọc. Ở bên trái là một người quen thuộc, tóc đỏ, mặt tàn nhang.

“Cậu rất tốt khi vào đây cùng tớ đây,” Ron nói, cười to.

Harry chớp mắt và nhìn quanh. Tất nhiên rồi: Nó đang ở trong bệnh thất. Bầu trời phía ngoài đã nhuộm màu chàm và đỏ. Trận đấu đã kết thúc từ trước đó lâu rồi... và cả những hy vọng về Malfoy nữa. Đầu của Harry nặng nề một cách kỳ lạ, nó nhấc tay lên và cảm thấy bị cuốn bằng một cách nặng nề.

“Điều gì đã xảy ra thế?”

“Gãy xương sọ,” Bà Pomfrey nói, vội lao đến và ấn nó xuống gối. “Chẳng có gì phải lo cả, ta sẽ chữa ngay thôi, nhưng ta sẽ phải giữ con ở đây cả đêm. Con không nên quá sức trong vài giờ tới.”

“Con không muốn ở đây cả đêm,” Harry tức giận, ngồi dậy và ném cái chăn ra. “Con muốn tìm McLaggen và giết thằng đó.”

“Ta sợ rằng con đang đến ngưỡng cửa của ‘sự quá khích’ đây,” bà Pomfrey nói, đẩy nó lại vào giường và nâng đầu thần lên bằng một động tác đe dọa. “Con phải ở đây cho đến khi ta cho con về, Potter, hoặc là ta sẽ gọi thầy Hiệu trưởng đây.”

Bà lại vụt vào trong văn phòng, để lại Harry giữa những cái gối của nó, tức giận.

“Cậu có biết mình bị thua bao nhiêu không?” nó hỏi Ron trong hàm răng nghiến chặt.

“Có, tớ biết,” Ron nói về tiếc nuối. “Kết quả chung cuộc là ba trăm hai mươi và sáu mươi.”

“Tuyệt thật,” Harry nói một cách dửng dưng. “Rất tuyệt vời! Khi mà tớ tìm thấy McLaggen...”

“Cậu không cần phải tìm nó đâu, giờ nó to như thăng không lồ ý,” Ron nói. “Bản thân tớ thì nghĩ là có rất nhiều thứ đã được bàn luận về việc ám bùa nó bằng cái vật hình móng chân của Hoàng Tử. Dù sao thì, những người còn lại của đội đã phải xử lý nó trước khi cậu ra khỏi đây, họ không vui về tí nào...”

Có một dấu ấn của một niềm vui không thể cưỡng lại được trong giọng Ron; Harry có thể nói rằng nó đã không thiếu sợ hãi về McLaggen có thể làm mọi thứ tan tác thế này. Harry nằm đó, nhìn chăm chăm vào những vệt sáng trên trần nhà, hộp sọ vừa mới được chữa của nó không đau mà thực ra, nó rất dễ chịu dưới lớp băng bó.

“Tớ có thể nghe được tiếng thuyết minh từ đây,” Ron nói, giọng nó giờ khục khặc bởi những tiếng cười. “Tớ mong rằng từ giờ trở đi Luna sẽ thuyết minh... Kể Thua Cuộc Bệnh Hoạn...”

Nhưng Harry đã quá tức giận để có thể cảm thấy buồn cười trong hoàn cảnh này, và sau một lúc thì những tiếng khục khặc của Ron đã bớt dần.

“Ginny đã đến thăm cậu lúc cậu còn đang bất tỉnh đấy,” nó nói sau một lúc lâu im lặng, và tâm trí của Harry dồn nén lại để tạo ra nhanh chóng một hình ảnh trong đó, Ginny khóc lóc tức tưởi trước cơ thể không cử động của nó, thú nhận rằng cô bé đã có thực sự có cảm tình với nó trong khi Ron cầu chúc chúng nó may mắn... “Nó cho rằng cậu đến vừa kịp trận đấu. Sao lại thế được? Lúc cậu rời đi vẫn còn sớm cơ mà.”

“Ồ...” Harry nói, khi cái viễn cảnh trong mắt nó vụt tan. “Ừ... tớ đã thấy Malfoy lĩnh khởi cùng với mấy đứa con gái mà trông không có vẻ như họ muốn đi cùng nó, và đó là lần thứ hai nó đã không ở sân bóng cùng với toàn trường; nó cũng bỏ trận trước đó nữa, nhớ không?” Harry thở dài. “Ước gì tớ có thể theo nó trong lúc này, trận đấu đúng là thất bại thảm hại...”

“Đừng có điên chứ,” Ron nói cứng rắn. “Cậu không thể bỏ một trận đấu Quidditch chỉ vì Malfoy, cậu là đội trưởng đấy!”

“Tớ muốn biết nó đang làm gì,” Harry nói. “Và đừng nói rằng những thứ đó do tớ tưởng tượng ra, sau khi tớ đã nghe thấy những gì nó với Snape nói với nhau...”

“Tớ chưa bao giờ nói cậu tưởng tượng ra những thứ đó,” Ron nói, tự nhắc mình lên bằng khuỷu tay và nghiêm nghị với Harry, “nhưng mà chẳng có cái luật nào nói rằng chỉ có một người trong một thời điểm mới được phép lên bày mưu kế gì đó ở cái nơi này! Cậu đã hơi quá ám ảnh bởi Malfoy, Harry à. Ý tớ là, nghĩ đến việc bỏ một trận đấu chỉ để đi theo nó...”

“Tớ muốn bắt nó tại trận!” Harry nói trong bức tức. “Tớ muốn nói là, nó đã đi đâu trong những lúc mà nó biến mất khỏi bản đồ?”

“Tớ chả biết... Hogsmeade?” Ron gợi ý, ngập dài.

“Tớ chưa bao giờ thấy nó đi lại trong những hành lang bí mật trên bản đồ cả. Tớ nghĩ rằng giờ những cái đó cũng đã bị giám sát rồi.”

“Ừ, mà tớ cũng chẳng biết,” Ron nói.

Sự im lặng tràn xuống giữa hai đứa. Harry nhìn chăm chăm lên những cái vòng đèn chiếu sáng trên trần, nghĩ ngợi...

Nếu như nó có được quyền như Rufus Scrimgeour, nó đã có thể cho ai đó theo đuôi Malfoy, nhưng rất không may Harry chẳng có một văn phòng nào đầy Thần Sáng nghe theo lệnh của nó cả... Nó nghĩ nhanh chóng đến việc sử dụng cách nào đó với đội DA, nhưng lại một lần nữa vấn đề nảy sinh là sẽ có người phải nghỉ học; phần lớn bọn nó, xét cho cùng, đều đã có kế hoạch chập ních rồi...

Có một tiếng ngáy đều đều, nhỏ nhẹ bên giường của Ron. Sau đó một lúc Bà Pomfrey ra khỏi văn phòng, lần này mặc một cái áo dài dày cộp. Rất là dễ để giả vờ ngủ; Harry quay người về phía nó và nghe tiếng những cái rèm tự đóng vào khi bà vẩy đũa thần. Ánh đèn mờ đi, và bà quay lại vào trong văn phòng; nó nghe thấy cánh cửa kêu lách cách đằng sau bà và biết rằng bà đã lên giường đi ngủ.

Đây đã là, Harry tự nghĩ lại trong bóng tối, lần thứ ba nó bị đưa vào phòng khám bởi chấn thương Quidditch. Lần trước đó nó đã bị rơi khỏi chổi thần vì sự xuất hiện của những giám ngục quanh sân đấu, và lần trước nữa, toàn bộ xương đã bị rút khỏi tay nó bởi Giáo sư Lockhart vớ vẫn không thể chịu được... Đó là lần bị thương nặng nhất của nó... nó vẫn còn nhớ sự đau đớn cực độ từ những cái xương mọc lại trên toàn cánh tay của nó trong một đêm, một sự thiếu thoải mái mà chẳng hề dễ chịu hơn tí nào khi những vị khách không mời cứ đến thăm vào giữa...

Harry ngồi bật dậy, tim đó đập thành thịch, cái băng cuộn trên đầu nó lệch đi. Cuối cùng nó đã có cách: Có một phương án để theo đuôi Malfoy... tại sao nó lại quên nhỉ, tại sao nó lại không nghĩ về điều đó từ trước nhỉ?

Nhưng câu hỏi ở đây là, làm thế nào để gọi nó? Mình phải làm gì nhỉ? Yên tĩnh, ngập ngừng, Harry nói vào trong bóng tối.

“Kreacher?”

Có một tiếng rắc rất lớn, và tiếng đập nhau và cãi nhau chí chóe lấp đầy sự tĩnh lặng. Ron tỉnh dậy kêu lên.

“Cái gì đang...?”

Harry vội chìa đầu thần về phía cửa văn phòng bà Pomfrey và thì thầm, “Muffliato!” để bà không thể ra ngay được. Rồi nó trườn xuống cuối giường để nhìn rõ hơn cái gì đang xảy ra.

Hai gia tinh đang lăn lộn trên sàn ở giữa phòng bệnh, một con thì đang mặc một cái áo choàng phụ nữ teo tóp màu mận và một vài cái mũ len, con kia thì có một cái khăn cũ bẩn buộc quanh sườn như một cái thắt lưng. Rồi có một tiếng đập lớn, và con yêu tinh Peeves vụt hiện ra trong không trung giữa hai con gia tinh đang đánh nhau.

“Ta đã xem bọn chúng đánh nhau, Potty!” nó nói Harry về bức bội, chỉ vào vụ đánh nhau bên dưới, trước khi phát ra một tiếng khúc khích rất to. “Xem những sinh vật bé nhỏ kia đánh nhau kia, cần nào cần nào, đâm đi đâm đi...”

“Kreacher sẽ không sỉ nhục Harry Potter trước mặt Dobby nữa đâu, nó không làm thế nữa đâu, nếu không Dobby sẽ làm nó phải câm miệng cho cậu ta!” Dobby ré lên với một giọng cao vút.

“... đá đi, cào đi!” Peeves cũng ré lên sung sướng, lúc này đang trút những mẩu phấn xuống hai con gia tinh để làm cho chúng bức tức thêm nữa. “Vặn nhau đi, chọc nhau đi!”

“Kreacher sẽ nói bất cứ thứ gì nó thích về chủ của nó, ồ đúng rồi, và loại chủ nào lại thế, đồng bọn bẩn thỉu của bọn Máu Bùn, ôi, bà chủ tội nghiệp của Kreacher sẽ nói gì đây...”

Chính xác điều gì mà bà chủ của Kreacher nói bọn chúng đã không tìm hiểu được, vì tại thời điểm đó Dobby đã thọc cái khuỷu tay xương xẩu nhỏ bé của nó vào họng Kreacher và đánh bật ra đến một nửa số răng của nó. Harry và Ron phải nhảy ra khỏi giường của chúng để kéo rời hai con gia tinh ra khỏi nhau, mặc dù chúng vẫn còn tiếp tục cố gắng đâm đá nhau, trộn thêm cả Peeves nữa, lúc này đang nhào xuống quanh cái đèn và ré lên, “Thọc tay vào mũi nó đi, đánh cho học máu mũi và kéo tai nó đi nào...”

Harry nhắm đầu thần về phía Peeves và nói, “Langlock!” Peeves túm lấy họng nó, nuốt nước bọt, rồi nhào ra khỏi phòng với điệu bộ rất kinh tởm nhưng không thể nói được, với sự thật là lưỡi của nó đã bị dính vào hàm trên của miệng.

“Tốt đấy,” Ron nói về khâu phục, giơ Dobby lên trên không trung cốt để cho cái tay đang đập của nó không thể chạm vào Kreacher được. “Đó phải là một bữa chú khác của Hoàng Tử phải không?”

“Ừ,” Harry nói, vặn đôi tay gầy gò của Kreacher ra sau. “Đúng rồi... tôi không cho phép hai cậu đánh nhau! Hừm, Kreacher, cậu không được phép đánh Dobby. Dobby, tôi biết là tôi không được phép ra mệnh lệnh cho cậu...”

“Dobby là một gia tinh tự do và nó sẽ nghe lời bất cứ ai nó thích và Dobby sẽ làm bất cứ thứ gì Harry Potter muốn nó làm!” Dobby nói, nước mắt lúc này đã chảy dài trên bộ mặt xương xẩu nhỏ bé của nó xuống cái áo chui đầu.

“Tốt rồi,” Harry nói, rồi nó và Ron đều thả hai con gia tinh ra, bọn chúng rơi xuống sàn nhưng không còn đánh nhau nữa.

“Cậu chủ gọi tôi?” Kreacher kêu lên, chìm xuống trong một cái cúi chào khi nó cho Harry một cái nhìn như thể nó muốn Harry chết trong đau đớn tột cùng.

“Đúng, tôi đã gọi,” Harry nói, ngược mắt về phía cửa phòng bà Pomfrey để xem xem phép Muffliato vẫn còn hoạt động hay không; có vẻ như bà không hề có ấn tượng gì về cuộc chấn động này cả. “Tôi có một công việc cho cậu.”

“Kreacher sẽ làm bất cứ thứ gì mà cậu chủ muốn,” Kreacher nói, cúi xuống thấp đến nỗi mũi của nó gần chạm vào những ngón chân gầy guộc, “vì Kreacher chẳng có lựa chọn nào khác, nhưng Kreacher rất xấu hổ khi có một cậu chủ như vậy, vâng...”

“Dobby sẽ làm, Harry Potter!” Dobby kêu lên, đôi mắt to như trái bóng bàn của nó vẫn còn chìm trong nước mắt. “Dobby rất vinh dự được giúp Harry Potter!”

“Nghĩ về điều này, rất tốt khi có cả hai cậu,” Harry nói. “Được rồi... ta muốn các cậu theo đuôi Draco Malfoy.”

Mặc kệ cái cảm xúc trộn lẫn giữa bất ngờ và cău tiết trên mặt Ron, Harry tiếp tục, “Tôi muốn biết nó đang đi đâu, nó đã gặp ai, và nó đang làm gì. Tôi muốn các cậu theo nó suốt ngày đêm.”

“Vâng Harry Potter!” Dobby nói ngay lập tức, đôi mắt to của nó sáng lên thích thú. “Và nếu Dobby làm hỏng việc, Dobby sẽ tự ném nó khỏi toà tháp cao nhất, Harry Potter!”

“Không cần phải làm thế đâu,” Harry nói vội vàng.

“Cậu chủ muốn tôi theo người trẻ tuổi nhất của nhà Malfoy?” Kreacher the the. “Cậu chủ muốn tôi thám thính chất trai cùng dòng máu sạch của bà chủ cũ của tôi?”

“Đúng nó đấy,” Harry nói, đang tưởng tượng ra những nguy hiểm lớn và cố gắng ngăn cản ngay lập tức. “Và cậu không được phép mách lẻo cho nó biết, Kreacher, hoặc cho nó biết cậu đang làm gì, hoặc nói chuyện với nó, hoặc gửi nó những lời nhắn, hoặc... hoặc liên lạc với nó bằng bất cứ cách nào. Hiểu chưa?”

Nó nghĩ nó đã có thể thấy Kreacher vật lộn để tìm ra một lỗ hổng trong lời chỉ bảo mà nó đã đưa ra và chờ đợi. Sau một hai giây, và với sự thoải mái rất lớn của Harry, Kreacher cúi xuống rất sâu một lần nữa và nói, với sự oán giận cay đắng, “Cậu chủ đã nghĩ tới tất cả mọi thứ, và Kreacher phải tuân theo cậu mặc dù Kreacher vẫn mong được hầu hạ cậu bé Malfoy hơn nhiều, ồ vâng...”

“Mọi thứ ổn rồi,” Harry nói. “Tôi muốn những bản báo cáo thường xuyên, và hãy cố gắng sao cho tôi không bị ai vây quanh khi các cậu hiện ra. Ron và Hermione thì được. Và không được nói cho ai biết việc các cậu đang làm. Cứ theo đuôi Malfoy như mấy cái vảy mụn cơm trên nó vậy.”

20. Chương 20

Thỉnh cầu của chúa tể Voldemort

Việc đầu tiên xảy ra vào sáng hôm sau là Harry và Ron rời khỏi bệnh thất, sức khỏe hoàn toàn bình phục nhờ sự chăm sóc của bà Pomfrey và giờ đây chúng có thể thưởng thức những ích lợi của việc bị đâm ngã chống kèn và bị đầu độc suýt chết, trong đó có cái lợi lớn nhất là giờ đây Hermione đã trở lại bạn bè với Ron như xưa. Hermione thậm chí còn cặp kè tụi nó xuống phòng ăn điểm tâm, đem theo cái tin Gin đã cãi nhau một trận với Dean. Cái gã đang lơ đãng ngủ trong ngực Harry bỗng nhiên ngóc đầu dậy, hít hử không khí tràn trề hy vọng.

“Tụi nó cãi nhau về chuyện gì?” Nó hỏi, cố gắng nói giọng bình thường; lúc đó tụi nó đang quẹo vào một hành lang ở tầng thứ bảy vắng vẻ, ngoại trừ một cô gái nhỏ xíu đang sẫm soi một tấm thảm thêu hình

những chú lùn ranh mặc váy xòe. Khi nhìn thấy các anh chị năm thứ sáu đến gần, cô bé hốt hoảng đến nỗi làm rớt cái cân bằng đồng mà cô bé đang cầm.

“Không sao!” Hermione ân cần nói, vội vàng đi tới để giúp đỡ. “Đây...”

Cô nàng gõ đầu cây đũa phép lên cái cân bẽ và nói, “Chữa lành”. Cô bé kia không nói cảm ơn, chỉ đứng như bị trời trồng tại chỗ khi các anh chị năm thứ sáu đi ngang qua và nhìn theo tụi nó đi khuất tầm mắt.

Ron liếc nhìn lại cô bé. Nó nói.

“Mình thề là cái cân sẽ teo nhỏ đi.”

“Đừng bận tâm đến con bé,” Harry nói, hơi sốt ruột. “Gin và Dean cãi nhau về chuyện gì vậy, Hermione?”

“Ôi, Dean cười chuyện McLaggen tông trái Bludger vô bõ,” Hermione nói.

“Cảnh đó chắc là tức cười lắm,” Ron nói ra vẻ công bằng.

“Chẳng tức cười chút nào hết!” Hermione nổi sung nói. “Trông dễ sợ hết sức và nếu Coote và Peakes không chụp Harry kịp thời thì Harry có thể đã bị thương trầm trọng!”

“Ừ, thôi, Gin và Dean cũng không cần phải chia tay về chuyện đó, Harry nói, vẫn cố gắng làm ra vẻ bình thường. “Hay là tụi nó vẫn còn bõ nhau?”

“Còn, tụi nó vẫn còn bõ nhau... Nhưng tại sao bõ quan tâm dữ vậy?” Hermione hỏi, nhìn soi mói Harry.

“Mình chỉ không muốn đội Quidditch rồi ren lộn xộn một lần nữa!” Harry hấp tấp nói, nhưng Hermione vẫn tỏ vẻ nghi ngờ. Cho nên nó thở phào khi nghe có tiếng gọi. “Harry!” từ đằng sau giúp nó có cơ quay lưng lại Hermione.

“Ừa, chào Luna.”

“Em đi vô bệnh thất tìm các anh,” Luna nói, vừa lục lọi trong túi xách. “Nhưng họ nói các anh đã về rồi...”

Cô bé nhét vào tay Ron một cái có vẻ là cọng hành lá, một tai nắm lốm đốm và một bùm gì đó giống như cút mèo, cuối cùng kéo ra được một cuộn giấy da bèo nhèo để đưa cho Harry.

“...Em được biểu đưa cho anh cái này.”

Đó là một cuộn giấy da nhỏ mà Harry nhận ra ngay tức thì là thư cụ Dumbledore gọi nó đi học.

“Tối nay,” nó nói với Ron và Hermione, sau khi đã mở thư ra xem.

“Bình luận trấn đầu vừa rồi hay ghê!” Ron nói với Luna khi cô bé lấy lại cọng hành xanh, cái nắm đốm và bùm cút mèo. Luna mỉm cười ngờ ngợ.

“Anh đang chọc quên em phải không?” Cô bé nói. “Ai cũng nói dở ẹt.”

“Không, anh nói nghiêm túc mà!” Ron nói một cách chân thành. “Anh nhớ chưa bào giờ khoái nghe bình luận hơn lần vừa rồi! Nhân tiện hỏi cái này là cái gì vậy?” Nó nói thêm, giơ cái vật giống cọng hành xanh lên ngang tầm mắt.

“À, đó là Rễ canh,” cô bé nói, vừa nhét cút mèo và cái nắm đốm trở lại túi xách. “Anh cứ giữ lại nếu anh thích, em còn mấy cái nữa. Mấy cái đó canh phòng bọn Bộng Nuốt hay lắm.” Và cô bé bước đi, bỏ lại Ron cời phát sặc, tay vẫn còn nắm cọng Rễ canh.

“Mấy bõ biết không, mình càng ngày càng thích Luna hơn.” Ron nói khi tụi nó tiếp tục đi tới Đại sảnh đường. “Mình biết con nhỏ đó khùng, nhưng mà hay ở chỗ...” Nó đột nhiên ngừng nói. Lavender Brown đang đứng ngay chân cầu thang đá, vẻ mặt giận dỗi.

“Chào,” Ron lo lắng nói.

“Đi thôi,” Harry thì thầm với Hermione và hai đứa nó nhanh chân đi qua mặt Lavender, mặc dù vẫn kịp nghe cô nàng nói, “Tại sao anh không nói cho em biết là bữa nay anh xuất viện hả? Và tại sao anh lại cặp kè với con nhỏ đó hả?”

Khi Ron xuất hiện ở bàn ăn điểm tâm nửa giờ sau, trông mặt nó vừa lảm lì vừa bức bối và mặc dù nó ngồi cùng bàn với Lavender, Harry không thấy tại nó không nói một lời nào với nhau trong suốt thời gian ngồi cạnh nhau. Hermione hành xử như thể hoàn toàn không biết gì về chuyện đó, nhưng một đôi lần Harry nhìn thấy một nụ cười vu vơ khó hiểu thoáng qua gương mặt cô nàng. Suốt ngày hôm ấy Hermione dường như ở trong một trạng thái đặc biệt vui và buổi tối đó trong phòng sinh hoạt chung cô nàng thậm chí còn bằng lòng ngó qua (nói cách khác là viết nốt) bài luận văn môn Được thảo học cho Harry, một việc mà cho tới lúc đó cô nàng vẫn kiên quyết từ chối, vì biết là Harry thể nào rồi cũng cho Ron sao y bản chính.

“Cám ơn nhiều lắm, Hermione,” Harry vừa nói vừa vỗ nhẹ lên lưng Hermione trong khi coi đồng hồ và thấy là đã gần tám giờ tối. “Nghe nè, mình phải gấp lên kéo trễ buổi học với thầy Dumbledore...”

Hermione không trả lời mà chỉ gạch bỏ đi vài câu văn lủng củng của Harry với vẻ hơi ngao ngán. Toét miệng ra cười, Harry lật đặt chui qua lỗ chân dung để đi tới văn phòng thầy hiệu trưởng. Con thú đá nhảy qua một bên ngay khi nghe mặt khẩu bánh kem bơ và Harry nhảy hai bậc một lên cầu thang xoắn, gõ lên cánh cửa vừa đúng lúc chuông đồng hồ bên trong văn phòng điểm tám tiếng.

“Mời vào,” cụ Dumbledore gọi, nhưng khi Harry đưa tay để đẩy cánh cửa thì cửa đã được mở ra từ bên trong. Giáo sư Trelawney đứng ngay bên trong cửa.

“Thì ra!” Bà kêu lên, đột ngột chỉ vào mặt Harry, mắt bà chớp chớp sau cặp kính vĩ đại trong lúc nhìn nó.

“Thì ra đây là lý do tôi bị tống ra khỏi văn phòng của ông không chút khách sáo, phải không ông Dumbledore!”

“Cô Sybill thân mến ạ,” cụ Dumbledore nói bằng giọng hơi bức, “Làm gì có chuyện tống cô ra khỏi bất cứ nơi nào không chút khách sáo, nhưng mà Harry quả là có hẹn trước và tôi thực sự không nghĩ rằng còn điều gì để nói nữa...”

“Được lắm,” giáo sư Trelawney nói bằng giọng bị tổn thương sâu sắc. “Nếu ông không chịu trực xuất con ngựa tiếm quyền ấy, thì đành vậy... có lẽ tôi sẽ tìm một ngôi trường khác, nơi mà tài năng của tôi được đánh giá cao hơn...”

Bà đẩy Harry qua một bên để đi ra và biến mất phía dưới cầu thang xoắn; hai thầy trò nó nghe như bà ta té nhào ở khoảng giữa cầu thang, Harry đoán là bà đã giẫm phải một trong những vật khăn quàng lòng thông của bà.

“Harry, con hãy đóng cửa lại và ngồi xuống,” cụ Dumbledore nói, nghe hơi mệt mỏi.

Harry vâng lời khi ngồi xuống cái ghế nó vẫn thường ngồi trước bàn làm việc của cụ Dumbledore, nó để ý thấy cái Tủ đựng Ký lại nằm giữa hai thầy trò một lần nữa và thêm hai cái chai nhỏ xíu đựng đầy ký ức xoáy tít.

“Thưa thầy, có phải giáo sư Trelawney không vui vì thầy Firenze vẫn còn dạy không?” Harry hỏi.

“Ừ,” cụ Dumbledore nói, “Bộ môn Tiên tri hóa ra nhiều rắc rối hơn là thầy tiên liệu, bản thân thầy chưa từng học môn đó. Thầy không thể bảo thầy Firenze quay trở về rừng, ở đó bây giờ thầy ấy chỉ là một kẻ bị ruồng bỏ, mà thầy cũng không thể bảo cô Sybill Trelawney ra đi. Điều này thầy trò mình biết với nhau thôi: cô ấy không hề biết nỗi nguy hiểm mà cô ấy sẽ gặp phải một khi cô ấy ra khỏi tòa lâu đài. Cô ấy không biết – và thầy nghĩ là sẽ chẳng không ngoan gì nếu làm sáng tỏ cho cô ấy – rằng chính cô ấy là người đã lập ra lời tiên tri về con và Voldemort, con hiểu chứ?”

Cụ Dumbledore thở dài một cái thượt, rồi nói, “Nhưng đừng để ý chuyện của giáo ban. Chúng ta còn nhiều chuyện hơn cần bàn bạc. Trước tiên – con đã làm xong bài tập mà thầy giao cho con vào cuối buổi học trước chưa?”

“Ôi,” Harry nói, ngăn người ra. Nào là bài học Độn thổ và Quidditch nào là Ron bị đầu độc và nó bị nứt sọ, lại thêm chuyện quyết tâm khám phá âm mưu của Draco Malfoy, khiến Harry hầu như quên bống đi cái ký ức của Thầy Slughorn mà thầy Dumbledore đã bảo nó phải làm sao moi cho được.

“Dạ, thưa thầy, con đã hỏi Thầy Slughorn về chuyện đó vào cuối buổi học môn Độc dược, nhưng, ơ, thầy ấy không chịu cho con.”

Hai thầy trò cùng im lặng một lúc.

Cuối cùng cụ Dumbledore nói, “Thầy hiểu.” Cụ chăm chú nhìn Harry qua đầu gọng kính hình nửa vầng trăng và khiến cho Harry có cái cảm giác như mọi khi là nó đang bị chiếu tia X qua người. “Và con cảm thấy rằng con đã hết sức cố gắng trong vấn đề này rồi, đúng không? Rằng con đã vận dụng tất cả tài khôn khéo không nhỏ của con? Rằng con đã chẳng chừa lại chút tinh ranh nào mà không thử qua nhằm lấy cho bằng được cái ký ức đó?”

“Dạ,” Harry lặng người đi, quên tuốt luốt định nói tiếp cái gì. Nỗ lực duy nhất mà nó đã làm để lấy cái ký ức đó bỗng nhiên có vẻ ảm ố phát ngược. “Dạ... cái bữa mà Ron nuốt nhầm thuốc độc con đem bạn ấy đến gặp Thầy Slughorn. Con nghĩ có lẽ nếu con làm cho thầy ấy cao hứng lên...”

“Và cố gắng đó thành công chứ?” Cụ Dumbledore hỏi.

“Dạ, thưa thầy, không, bởi vì Ron trúng độc...”

“...đương nhiên, điều đó đã khiến con quên sạch bách việc cố gắng lấy cái ký ức; Thầy không mong chờ điều gì khác được, khi người bạn thân nhất của con lâm nguy. Tuy nhiên, khi đã rõ là cậu Weasley sẽ bình phục hoàn toàn, thầy đã hy vọng con quay lại công việc mà thầy giao. Thầy tưởng thầy đã nói rõ với con là cái ký ức đó quan trọng như thế nào. Thật vậy, thầy đã làm hết sức để cho con có ấn tượng rằng đó là cái ký ức chủ chốt nhất trong tất cả và nếu không có nó thì chúng ta chỉ lãng phí thời gian mà thôi.”

Một cảm giác xấu hổ nóng ran và nhức nhối lan từ đỉnh đầu Harry xuống khắp cơ thể nó. Cụ Dumbledore không hề cất cao giọng, cụ không hề tỏ vẻ giận dữ, nhưng Harry muốn thà thầy quát tháo nó còn hơn; sự thất vọng lạnh lùng này còn tệ hơn bất cứ điều gì khác.

“Thưa thầy,” nó nói, với một chút liều mạng, “không phải là con không bận tâm hay gì gì khác, chẳng qua con có... có những việc khác...”

“Những việc khác trong đầu con,” cụ Dumbledore nói nốt câu giùm nó. “Thầy hiểu.”

Hai thầy trò lại im lặng một lần nữa, sự im lặng khó chịu nhất mà Harry từng trải qua với cụ Dumbledore; Sự im lặng dường như cứ kéo dài, kéo dài mãi, thỉnh thoảng chỉ bị ngắt đoạn bằng tiếng ngáy rò rò của bức chân dung cụ Armando Dippet phía trên đầu cụ Dumbledore. Harry cảm thấy nhỏ bé đi một cách kỳ lạ, như hệt nó bị co rút lại một chút kể từ khi bước vào căn phòng này. Khi không thể chịu đựng lâu hơn nữa, nó nói, “Thưa giáo sư Dumbledore, con thực sự xin thầy tha lỗi. Lẽ ra con nên làm nhiều hơn... lẽ ra con nên nhận thức được là thầy sử dụng yêu cầu con làm điều đó nếu điều đó không thực sự quan trọng.”

“Cám ơn con đã nói như vậy, Harry à,” cụ Dumbledore khẽ nói. “Vậy thầy có nên hy vọng từ giờ trở đi con sẽ đặt vấn đề này lên hàng ưu tiên cao hơn không? Sau buổi tối này chúng ta sẽ chẳng có mấy lý do để gặp lại nếu không có cái ký ức đó.”

“Thưa thầy, con sẽ làm việc đó, con sẽ lấy cái ký ức của Thầy Slughorn,” nó tha thiết nói.

“Vậy thì bây giờ chúng ta không nói thêm về việc đó nữa,” cụ Dumbledore nói thân mật hơn, “nhưng hãy tiếp tục câu chuyện của chúng ta từ chỗ chúng ta đã ngừng lại. Con có còn nhớ ở chỗ nào không?”

“Dạ, thưa thầy, có ạ” Harry nhanh nhẩu nói. “Voldemort giết cha hắn và ông bà nội hắn xong, dàn dựng như thể cậu Morfin của hắn là thủ phạm. Sau đó hắn quay trở về trường Hogwarts và hỏi... hắn hỏi giáo sư Slughorn về Trường sinh linh giá,” nó ngưng ngưng nói lí nhí.

“Tốt lắm,” cụ Dumbledore nói. “Bây giờ, thầy hy vọng, con còn nhớ rằng thầy đã nói với con từ hồi mới bắt đầu những buổi học này của thầy trò mình là chúng ta sẽ đi vào lĩnh vực của ước đoán và suy nghiệm?”

“Dạ, thưa thầy.”

“Cho tới bây giờ, như thầy hy vọng được con đồng ý, thầy đã cho con xem những nguồn dữ liệu tương đối vững chắc cho sự suy luận của thầy về những gì Voldemort đã làm cho đến khi hắn đến tuổi mười bảy?”

Harry gật đầu.

“Nhưng giờ đây, Harry à,” cụ Dumbledore nói, “giờ đây sự việc trở nên mịt mù hơn và lạ lùng hơn. Nếu việc tìm chứng cứ về cậu bé Riddle đặc là khó khăn thì việc tìm ai đó sẵn sàng hỏi tường về người đàn ông Voldemort là chuyện không thể làm được. Thực ra, thầy nghi ngờ liệu có ai đó còn sống, ngoại trừ chính

hắn ra, có thể kể cho chúng ta toàn bộ về cuộc sống của hắn sau khi rời khỏi trường Hogwarts không. Tuy nhiên, thầy còn hai cái ký ức cuối cùng mà thầy muốn cùng xem với con,” nói đến đó, cụ Dumbledore chỉ hai chai pha lê nhỏ xíu lấp lánh bên cạnh cái Tủ Kệ. “Sau đó thầy sẽ vui mừng muốn biết ý kiến của con là liệu những kết luận mà thầy rút ra có vẻ đúng hay không.”

Ý nghĩ rằng cụ Dumbledore đánh giá ý kiến của nó cao như thế khiến Harry càng cảm thấy xấu hổ vô cùng về việc nó đã không hoàn thành nhiệm vụ lấy cho được cái ký ức về Trường sinh linh giá và nó nhấp nhòm áy náy trên ghế khi cụ Dumbledore giơ một trong hai cái chai đó lên ánh sáng và xem xét.

“Thầy hy vọng con chưa chán việc lặn vào ký ức của người ta bởi vì hai cái này chỉ là hồi ức tò mò,” cụ nói. “Cái thứ nhất này xuất xứ từ một gia đình rất già có tên là Hokey. Trước khi con xem những gì Hokey chứng kiến, thầy phải thuật lại thật nhanh chuyện Chúa tể Voldemort rời khỏi trường Hogwarts như thế nào.

Như con có thể đoán được, khi học lên đến năm thứ bảy, hắn đứng đầu bảng trong tất cả các môn mà hắn thi. Khắp xung quanh, bạn bè hắn đều đang quyết định chọn lựa nghề nghiệp mà họ sẽ theo đuổi sau khi ra trường. Gần như mọi người trông chờ những điều kỳ vĩ nơi Tom Riddle, huynh trưởng, Thủ lĩnh nam sinh, người nhận được phần thưởng Dành cho cống hiến đặc biệt đối với nhà trường. Thầy biết là nhiều thầy cô giáo, trong số đó có giáo sư Slughorn, đề nghị hắn vào làm ở Bộ Pháp thuật, đề nghị dàn xếp những cuộc hẹn, giới thiệu hắn với những người quen biết lớn. Hắn từ chối tất cả những đề nghị. Chuyện tiếp theo mà các thầy cô biết là Voldemort là việc ở tiệm Borgin và Burkes.”

“Ở tiệm Borgin và Burkes?” Harry sững sờ lặp lại.

“Ở tiệm Borgin và Burkes,” cụ Dumbledore bình thản lặp lại. “Thầy nghĩ con sẽ biết ở đó có những điều hấp dẫn gì mà giữ được chân hắn khi chúng ta đi vào ký ức của Hokey. Nhưng đây không phải là nghề nghiệp đầu tiên mà hắn chọn. Ít có ai biết được điều này vào thời đó. Thầy là một trong số rất ít người mà thầy hiệu trưởng thời đó nói riêng cho biết. Thoạt đầu Voldemort đã đến gặp giáo sư Dippet và hỏi liệu hắn có thể ở lại trường Hogwarts để dạy học không.”

“hắn muốn ở lại đây à? Tại sao?” Harry hỏi, càng thêm ngạc nhiên.

“Thầy tin là hắn có nhiều lý do, mặc dù hắn không trình bày những lý do đó với giáo sư Dippet,” cụ Dumbledore nói. “Trước nhất và rất quan trọng, thầy tin Voldemort gắn bó với ngôi trường này hơn với bất cứ người nào khác. Trường Hogwarts là nơi hắn đã vui sướng nhất; nơi đầu tiên và nơi duy nhất mà hắn cảm thấy là nhà.”

Harry cảm thấy hơi nhột nhạt đối với những lời này, bởi vì nó cũng cảm thấy y như vậy về ngôi trường Hogwarts.

“Lý do thứ hai, tòa lâu đài là một thành trì của Pháp thuật cổ xưa. Chắc chắn Voldemort đã thâm nhập vào rất nhiều bí mật của lâu đài, nhiều hơn hầu hết những học sinh khác từng học qua ở ngôi trường này, nhưng có thể hắn cảm thấy nơi đây vẫn còn nhiều bí mật để hắn lần ra manh mối, còn nhiều kho chứa Pháp thuật để hắn bòn rút.

Và thứ ba, với tư cách một thầy giáo, hắn sẽ có nhiều quyền lực và ảnh hưởng đối với các pháp sư và phù thủy trẻ. Có lẽ hắn có được ý tưởng này từ giáo sư Slughorn, người thầy mà hắn có sự giao hảo tốt nhất, người đã thể hiện việc một thầy giáo có thể đóng một vai trò ảnh hưởng như thế nào. Thầy không tưởng tượng được dù trong một tích tắc rằng Voldemort dự tính sống cả đời hắn ở trường Hogwarts, nhưng thầy nghĩ rằng hắn coi đây như một chỗ để chiêu binh và là một nơi hắn có thể bắt đầu tự thành lập ình một quân đội.”

“Nhưng thưa thầy, hắn không được nhận về dạy ở trường à?”

“Không, hắn không được nhận. Giáo sư Dippet nói với hắn là hắn còn quá trẻ ở tuổi mười tám, nhưng giáo sư mời hắn nộp đơn trở lại trong vài năm tới, nếu đến lúc đó hắn còn muốn dạy học.”

“Thưa thầy, hắn cảm thấy sao về việc đó?” Harry ấp úng hỏi.

“Hết sức bức bối,” cụ Dumbledore nói. “Thầy đã khuyên giáo sư Armando chống lại sự bổ nhiệm đó – thầy không nêu ra những lý do mà thầy vừa nói với con, bởi vì giáo sư Dippet rất yêu mến Voldemort và bị

thuyết phục vì vẻ chân thực của hắn. Nhưng thầy không muốn Chúa tể Voldemort trở lại ngôi trường này và đặc biệt là trong một vị trí có quyền lực.”

“Thưa thầy, hắn muốn công việc nào ở trường? Hắn muốn dạy môn gì?”

Không biết bằng cách nào, nhưng Harry biết câu trả lời trước khi cụ Dumbledore đáp.

“Phòng chống nghệ thuật hắc ám. Môn đó lúc ấy do một vị giáo sư cao tuổi tên là Galatea Merythought giảng dạy, vị này dạy ở trường Hogwarts gần năm mươi năm.

Vậy là Voldemort đến làm việc ở tiệm Borgin và Burkes và tất cả thầy cô giáo đã từng ngưỡng mộ hắn đều nói chuyện đó thật là phí phạm, một pháp sư trẻ xuất sắc như thế mà làm việc trong một cửa hàng. Tuy nhiên, Voldemort không chỉ là một nhân viên giúp việc. Lịch sự, đẹp trai và khôn khéo, chẳng bao lâu sau hắn được giao cho những công việc đặc biệt thuộc loại chỉ tồn tại ở một nơi như tiệm Borgin và Burkes, công việc mà, như con biết đó, Harry, chuyên về những đồ vật mang đặc tính có quyền lực hùng mạnh và khác thường. Voldemort được mấy người hùn hạp cửa hàng phái đi thuyết phục người ta chịu từ bỏ những đồ vật quý giá của mình để đem bán và hắn, theo những thông tin thầy thu thập được, đã làm việc này giỏi một cách khác thường.”

“Con dám cá là hắn giỏi,” Harry nói, không kèm được.

“Ừ, khá giỏi,” cụ Dumbledore nói, với một nụ cười thoải qua. “Và bây giờ là lúc chúng ta nghe gia đình Hokey, gia đình này làm việc ột phù thủy rất già và rất giàu có tên là Hepzibah Smith.”

Cụ Dumbledore dùng cây đũa phép gõ lên cái chai, nút chai bật ra và thầy rót mớ ký ức xoắn tít vô trong cái Tủng Ký, vừa làm vừa nói, “Mời con đi trước, Harry.”

Harry đứng dậy và một lần nữa nghiêng mình bên trên cái chất gọn sóng óng ánh bạc trong cái chậu đá. Nó rơi xuyên vô khoảng hư vô tăm tối và đáp xuống một phòng khách trước mặt một bà già cực kỳ mập mạp, đội một bộ tóc giả vàng hoe được trao chuốt tỉ mỉ và mặc một bộ áo váy màu hồng rực rỡ bay dập dờn quanh thân, tạo cho bà dáng vẻ của một cái bánh kem đang chảy. Bà đang nhìn vào một cái gương nhỏ cần châu báu và đánh phấn hồng lên đôi má đã đỏ thắm bằng một bông thoa phấn khổng lồ, trong khi mẹ gia đình già nhất và nhỏ thó nhất mà Harry từng thấy, cổ nhét đôi chân ú na ú núc của bà vào đôi dép bằng vải sa tanh chật căng.

“Nhanh lên, Hokey!” Bà Hepzibah nói giọng hống hách. “Chàng nói chàng sẽ đến lúc bốn giờ, chỉ còn vài phút nữa thôi và chàng thì chưa bao giờ trễ!”

Bà cắt kỹ cái bông thoa phấn trong khi mẹ gia đình sắp xếp đồ đạc cho ngăn nắp. Đầu mẹ gia đình cao không tới chỗ ngồi của cái ghế bà Hepzibah và lớp da nhăn nheo mắng trên thân hình của mẹ giống y như tấm vải trải giường nhàu nát mà mẹ khoác kiểu xếp nếp như tấm áo choàng thời La Mã cổ.

“Trông ta thế nào?” Bà Hepzibah hỏi, vừa quay đầu lại ngắm những góc cạnh khác nhau của gương mặt bà trong tấm gương.

“Thưa cô, dễ thương lắm,” mẹ Hokey nói the thé.

Harry chỉ có thể cho rằng trong giao kèo của Hokey hắn có ghi rằng mẹ phải nói dối qua kẻ rằng khi được hỏi câu này, bởi vì theo ý kiến nó thì Hepzibah Smith còn khuya mới gọi là dễ thương.

Tiếng chuông cửa reo leng keng và cả nữ chủ nhân lẫn mẹ gia đình đều nhảy dựng lên.

“Nhanh lên, nhanh lên, chàng đến rồi, Hokey!” Bà Hepzibah kêu lên và mẹ gia đình hồi hã ra khỏi phòng, căn phòng bày biện đầy nhọc đồ đạc đến nỗi thật khó mà biết được làm thế nào một ai đó có thể len lỏi đi giữa chúng mà không xô đổ ít nhất một tá món: nào là những cái tủ chất đầy những hộp sơn mài nho nhỏ, những cái kệ xếp đầy những cuốn sách khắc nổi chữ vàng, những cái giá đỡ những quả địa cầu với quả cầu thiên văn và nhiều cây kiềng mọc xum xuê trong mấy cái chậu bằng đồng. Thực ra, căn phòng trông như một sự pha tạp giữa một tiệm đồ cổ Pháp thuật và một nhà kiềng trồng cây.

Mẹ gia đình quay trở lại nội trong vài phút, theo sau là một chàng trai trẻ cao ráo mà Harry chẳng có chút khó khăn nào để nhận ra là Voldemort. Hắn mặc đơn giản một bộ đồ đen; tóc có hơi dài hơn thuở còn trong trường một tí và hai má hõm sâu, nhưng tất cả đều thích hợp với hắn; trông hắn đẹp trai hơn bao giờ

hết. Hắn cẩn thận đi qua căn phòng chật ních với một phong thái cho thấy hắn đã từng đến đây nhiều lần trước và hắn cúi mình thấp xuống để quét môi lên bàn tay bé bỏng mập ù của bà Hepzibah.

“Tôi có mang hoa đến cho cô,” hắn nói nhỏ nhẹ, đưa ra một bó hoa hồng không biết lấy ở đâu.

“Chàng trai quá quắt này, cậu không nên làm như thế!” Bà già Hepzibah eo éo nói, mặc dù Harry để ý thấy bà đã để sẵn một cái bình không trên cái bàn con gần nhất. “Cậu quả là làm hư gái già này, Tom à... ngồi xuống, ngồi xuống đây nào... Hokey đâu? À...”

Mụ gia tinh xẹt trở vào phòng, bưng theo một cái mâm đựng mấy cái bánh be bé mà mụ đặt cạnh cùi chỏ của nữ chủ nhân.

“Tự nhiên nhé, Tom,” bà Hepzibah nói, “tôi biết cậu thích bánh của tôi lắm. Thế nào, cậu khỏe không? Trông cậu xanh xao quá. Họ bắt cậu làm việc quá độ ở cái tiệm đó, tôi đã nói thế cả trăm lần rồi...”

Voldemort mỉm cười một cách máy móc và bà Hepzibah thì mỉm cười điệu dàng.

“Sao, cậu vin cái cớ nào để đến thăm tôi lần này hở?” Bà hỏi, chớp chớp hàng mi.

“Ông Burke muốn đưa ra một giá cao hơn cho bộ áo giáp do yêu tinh chế tạo,” Voldemort nói. “Năm trăm Galleon, ông ấy thấy giá đó cao hơn giá phải chăng...”

“Ấy, ấy, đừng gấp gáp như vậy, kéo tôi sẽ ngỡ là cậu chỉ đến đây vì mấy thứ đồ đạc rẻ tiền của tôi thôi!” bà Hepzibah phụng phịu trề môi.

“Tôi được lệnh đến đây vì mấy thứ đó,” Voldemort khẽ nói. “Thưa cô, tôi chỉ là một trợ lý nghèo, phải làm những gì mình được sai bảo. Ông Burke muốn tôi hỏi thăm...”

“Ôi, ông Burke, xù đi!” bà Hepzibah nói, phẩy bàn tay bé bỏng. “Tôi muốn cho cậu xem một món đồ mà tôi chưa bao giờ cho ông Burke xem! Cậu giữ bí mật được không, Tom? Cậu hứa với tôi là cậu sẽ không kể lại cho ông Burke biết là tôi có cái đó chứ? Ông ta sẽ chẳng bao giờ để cho tôi được yên nếu biết là tôi đã cho cậu xem và tôi sẽ không bán cho ông Burke hay bất cứ ai! Nhưng mà cậu, Tom à, cậu sẽ đánh giá ón đồ này do lịch sử của nó, chứ không phải căn cứ vào số lượng Galleon mà cậu có thể kiếm được nhờ bán nó.”

“Tôi sẽ vui sướng được xem bất cứ thứ gì cô Hepzibah cho tôi xem,” Voldemort nhẹ nhàng nói và bà Hepzibah lại khúc khích cười kiêu con gái mới lớn.

“Tôi sẽ bảo Hokey đem nó ra giùm... Hokey, mi ở đâu? Ta muốn cho cậu Riddle đây xem báu vật đẹp nhất của ta.. Thực ra, cứ đem hết cả hai ra, nhân tiện mi lấy cái đó...”

“Thưa cô đây ạ,” mụ gia tinh éo éo nói và Harry thấy hai cái hộp da, cái này đè lên cái kia, di chuyển ngang qua căn phòng như thể chúng tự di động, mặc dù nó biết mụ gia tinh tí hon đang đội hai cái hộp trên đầu đi giữa những cái bàn, những nệm gác chân, những ghế đẩu.

“Xem này,” bà Hepzibah vui vẻ nói, vừa nhấc hai cái hộp ra khỏi đầu mụ gia tinh, đặt chúng lên đùi bà và chuẩn bị mở cái trên cùng ra, “tôi tin là cậu sẽ thích cái này, Tom à... Ôi, nếu gia đình tôi mà biết tôi cho cậu xem... họ thêm thường mong muốn được lấy những thứ này biết bao!”

Bà mở nắp hộp ra. Harry nhích tới trước một tí để nhìn cho rõ hơn và thấy một cái gì giống như chiếc cúp bằng vàng có hai cái quai chạm khắc tỉ mỉ.

“Tôi không biết cậu có biết cái này là gì không, Tom? Cầm nó lên đi, nhìn cho kỹ vào nhé!” bà Hepzibah thì thầm và Voldemort đưa bàn tay với những ngón tay dài nhấc cái cúp ra khỏi đám bao bì bằng lụa êm ả. Harry nghĩ nó nhìn thấy một tia sáng đỏ lóe lên trong đôi mắt đen của Voldemort. Về thềm muốn của hắn được phản chiếu một cách tò mò trên gương mặt bà Hepzibah, chỉ khác là đôi mắt nhỏ hí của bà thì đắm đuối nhìn nét đẹp trai của Voldemort.

“Một gia huy,” Voldemort lẩm bẩm, vừa xem xét những chữ khắc trên cái cúp. “Vây ra đây là...?”

“...di vật của Helga Hufflepuff, như cậu biết quá rõ, anh chàng thông minh ạ!” bà Hepzibah nói, vừa chồm tới trước làm nổi lên một tiếng phụt của dây nịt áo trong bị đứt, mà thực ra bà chồm tới là để bẹo cái má hóp của Voldemort. “Chứ tôi chưa nói cho cậu biết là tôi thuộc hàng con cháu họ xa sao? Cái này đã được lưu truyền trong gia đình qua bao nhiêu năm. Dễ thương ghê há? Và nó được coi là có đủ thứ quyền phép

nữa, nhưng tôi chưa bao giờ thử qua hết các quyền phép đó, tôi chỉ giữ nó cho được an toàn và xinh xắn ở đây...”

Bà gỡ cái cúp ra khỏi những ngón tay dài của Voldemort và đặt lại nó vào trong hộp trở lại; bà quá chăm chú vào việc đặt cẩn thận cái cúp vào đúng vị trí cũ của nó nên không để ý thấy một thoáng mờ ám lướt qua gương mặt Voldemort khi cái cúp được cất đi.

“Và bây giờ,” bà Hepzibah vui vẻ nói, “Hokey đâu? À phải, mi ở đây... đem cái này cất đi nào, Hokey.”

Mụ gia tinh ngoan ngoãn đội cái cúp trong cái hộp đi và bà Hepzibah hướng sự chú ý vào cái hộp đẹp hơn trên đùi bà.

“Tôi tin cậu sẽ thích cái này thậm chí hơn cái kia đấy, Tom ạ,” bà thì thầm. “Chờm tới thêm một tí nào, chàng trai yêu quý, để cậu có thể thấy... Dĩ nhiên, ông Burke biết tôi có món này, tôi đã mua nó của ông ta mà và tôi dám nói là ông ta muốn lấy lại nó một khi tôi khuất núi...”

Bà đẩy nhẹ cái móc khóa bạc chạm trổ tinh vi và cái nắp hộp nhẹ nhàng bật mở. Trên nền nhung đỏ thẫm êm mượt là một mặt dây chuyền hình trái tim bằng vàng y.

Voldemort đưa tay ra, lần này không đợi mời và cầm lấy cái đồ giờ lên ánh sáng, chăm chú nhìn.

“Huy hiệu Sly,” hần lặng lẽ nói, khi ánh sáng chờn vờn trên một chữ S uốn éo như rắn và được chạm trổ tinh xảo.

“Đúng vậy!” bà Hepzibah nói, tỏ ra hơn hở trước ánh mắt sững sờ của Voldemort dăm dăm nhìn cái mặt dây chuyền. “Tôi đã phải trả cho cái này cả núi vàng, nhưng tôi không thể bỏ qua, một vật thực sự quý giá như món đồ này tất phải có trong bộ sưu tập của tôi. Ông Burke đã mua cái này, hiển nhiên từ một mụ đàn bà rách rưới dường như đã đánh cắp nó những chẳng biết gì đến giá trị thực sự của nó...”

“Cậu có sao không đấy, Tom à?”

“Ồ không,” Voldemort nói nhỏ. “Không, tôi vẫn khỏe...”

“Tôi nghĩ... nhưng tôi cho là có lẽ do ánh sáng tạo ra vẻ như vậy thôi...” bà Hepzibah nói, có vẻ khó chịu và Harry đoán bà ta cũng đã nhìn thấy tia sáng đỏ đã nhất thời hiện ra trong mắt Voldemort. “Đây, Hokey, đem cất đi và khóa lại cẩn thận... dùng bùa chú thông thường...”

“Đến lúc đi rồi, Harry,” Cụ Dumbledore khẽ nói và khi mụ gia tinh đeo nơ nhổng nhảnh đội mấy cái hộp đi, cụ Dumbledore nắm lấy cánh tay Harry một lần nữa và cả hai cũng bay lên xuyên qua cỏi lãng quên và trở lại văn phòng cụ.

“Bà Hepzibah Smith chết hai ngày sau cái cảnh nho nhỏ ấy,” cụ Dumbledore nói, ngồi trở lại chỗ của cụ và ra dấu bảo Harry cũng nên làm tương tự. “Gia tinh Hokey bị Bộ kết án về tội ngộ sát nữ chủ nhân do bỏ nhầm thuốc độc vào ly ca cao để bà ta uống vào buổi tối.”

“Không lẽ nào!” Harry giận dữ nói.

“Thầy thấy chúng ta có cùng suy nghĩ,” cụ Dumbledore nói. “Chắc chắn, có nhiều điểm tương đồng giữa cái chết này và cái chết của những người trong gia đình Riddle. Trong cả hai trường hợp, đều có người nào đó bị đổ tội, người nào đó có trí nhớ rõ ràng về việc gây án...”

“Rồi Hokey thú tội?”

“Mụ nhớ là đã bỏ cái gì đó vô trong ly ca cao của nữ chủ nhân, cái gì đó hóa ra không phải là đường, mà là một chất độc chết người ít được biết đến,” cụ Dumbledore nói. “Người ta kết luận là mụ gia tinh không cố ý làm điều đó, nhưng vì đã quá già và lẫn lộn...”

“Voldemort đã điều chỉnh trí nhớ của mụ ấy, cũng giống như hần đã làm như vậy đối với Morfin!”

“Đúng, đó cũng là kết luận của thầy,” cụ Dumbledore nói. “Và cũng giống như trường hợp Morfin, Bộ đã bị lái về hướng nghi ngờ Hokey...”

“...bởi vì mụ là một gia tinh,” Harry nói. Hiếm khi nào nó thấy cảm thông bằng lúc này đối với cái H.V.D.C.Q.L.G.T mà Hermione đã thành lập.

“Chính xác,” cụ Dumbledore nói. “Mụ đã già, mụ thú nhận đã pha ly ca cao đó và không ai ở Bộ mất công điều tra xa hơn. Giống như trường hợp của Morfin, khi thầy lần ra được dấu vết mụ gai tinh và tìm cách thu hồi cái ký ức này thì mụ cũng gần như tàn đời rồi. Nhưng ký ức của mụ, dĩ nhiên, không chứng tỏ điều gì ngoại trừ chuyện Voldermort có biết đến sự tồn tại của cái cúp và cái mặt dây chuyền.

Khi Hokey bị kết án rồi, gia đình của bà Hepzibah mới nhận ra rằng hai trong số những món của cải quý giá nhất của bà ta đã biến mất. Mất một thời gian khá lâu họ mới khẳng định được điều này, bởi vì bà ta có rất nhiều chỗ giấu của, luôn luôn bo bo canh giữ bộ sưu tập của mình. Nhưng trước khi họ chắc chắn rằng cái cúp và cái mặt dây chuyền đều đã biến mất, thì người giúp việc ở tiệm Borgin và Burkes, chàng trai trẻ vẫn thường xuyên thăm viếng bà Hepzibah và quyến rũ bà rất tài tình, đã xin nghỉ việc và biến mất. Chủ của hắn không biết hắn đã đi đâu; họ cũng chỉ ngạc nhiên như những người khác về sự biến mất của hắn. Và đó là lần cuối cùng người ta nghe hay thấy Rom Riddle, trong một thời gian rất dài.

Bây giờ,” cụ Dumbledore nói, “nếu không phiền con, Harry, thầy muốn tạm dừng một lần nữa để lưu ý con đến một số điểm trong câu chuyện của chúng ta. Voldermort đã phạm tội sát nhân một lần nữa; thầy không biết liệu đó có phải là tội ác đầu tiên kể từ khi hắn giết cả gia đình Riddle hay không, nhưng thầy nghĩ vậy. Lần này, như con đã thấy, hắn không giết người để trả thù nữa mà để chiếm đoạt. Hắn muốn có hai món cổ ngoạn huyền thoại mà bà già mrr muội khốn khổ ấy đã cho hắn xem. Giống như hắn đã từng cướp đoạt của những đứa trẻ khác trong viện mồ côi, cũng giống như hắn đã cướp chiếc nhẫn của cậu Morfin của hắn, vậy là giờ đây hắn đã đào tẩu với cái mặt dây chuyền và cái cúp của Hepzibah.”

“Nhưng,” Harry cau mày nói, “có vẻ điên rồ... Liệu mọi thứ, bỏ cả việc làm, chỉ vì những cái đó...”

“Có lẽ điên rồ đối với con chứ không điên chút nào đối với Voldermort,” cụ Dumbledore nói. “Thầy hy vọng khi nào tới lúc thì con sẽ hiểu những đồ vật cụ thể đó có ý nghĩa như thế nào đối với hắn, Harry à, nhưng con phải thừa nhận là cũng không khó tưởng tượng lắm, rằng hắn coi cái mặt dây chuyền, ít nhất là cái đó, phải là của hắn.”

“Cái mặt dây chuyền thì có thể,” Harry nói, “nhưng tại sao hắn lại lấy cả cái cúp?”

“Đó là di vật của một sáng lập viên khác của trường Hogwarts,” cụ Dumbledore nói. “Thầy nghĩ hắn vẫn còn nặng lòng với ngôi trường và hắn không thể nào cưỡng được lòng ham muốn một di vật siêu phẩm đến khó tin nổi trong lịch sử trường Hogwarts. Thầy nghĩ còn có những lý do khác nữa... thầy hy vọng có thể trình bày với con khi tới đúng thời điểm.

Và bây giờ đến cái ký ức cuối cùng trong bộ sưu tập mà thầy phải cho con xem, ít nhất là cho đến khi con xoay sở lấy được ký ức của giáo sư Slughorn cho chúng ta. Ký ức này cách chuyện xảy ra trong ký của Hokey mười năm, trong suốt mười năm đó chúng ta chỉ có thể giả đoán những gì Chúa tể Voldermort đã làm...”

Harry đứng dậy một lần nữa khi cụ Dumbledore đồ hết cái ký ức cuối cùng vô trong chậu Tượng Ký.

“Thưa thầy đó là ký ức của ai vậy?” Nó hỏi.

“Của thầy,” cụ Dumbledore nói.

Và Harry lặn theo cụ Dumbledore sâu vô khối bạc sóng sánh, đáp xuống đúng cái văn phòng mà hai thầy trò vừa mới rời khỏi. Kìa con phượng hoàng Fawkes đang sung sướng ngủ vùi trên nhánh cây và kìa đằng sau cái bàn làm việc là cụ Dumbledore, trông rất giống cụ Dumbledore đang đứng bên cạnh Harry lúc này, nhưng cả hai bàn tay cụ còn lạnh lẽo, không bị thương tổn và gương mặt của cụ có lẽ ít nếp nhăn hơn. Điểm khác biệt giữa văn phòng này với văn phòng thời hiện tại là trong quá khứ thì có tuyết rơi; những đóm tuyết li ti màu lam nhạt bay lơ lửng trong bóng đêm bên ngoài cửa sổ và đọng lại thành lớp dày trên gờ cửa sổ bên ngoài.

Cụ Dumbledore trẻ hơn này dường như đang chờ đợi điều gì đó và quả đúng như vậy, chỉ một lát sau khi hai thầy trò đến, có một tiếng gõ lên cánh cửa và cụ Dumbledore nói, “Mời vào.”

Harry thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc bị nén lại vội vàng. Voldermort đã bước vào phòng. Nét mặt hắn không phải là nét mặt mà Harry đã nhìn thấy hiện ra từ cái vạc khổng lồ cách đây gần hai năm: nó chưa hẳn đã giống rắn, đôi mắt chưa đỏ tía, bộ mặt chưa trở trơ như mặt nạ, nhưng hắn đã không còn là chàng

Tom Riddle đẹp trai. Đường như mặt hắn đã bị phỏng hay bị làm nhòa đi; Nét mặt hắn căng như búi sấp và méo mó quái đản, trông trắng của đôi mắt giờ đây mang cái nhìn khát máu thường xuyên, mặc dù đôi con ngươi chưa bị chế độ như sau này theo Harry biết. Hắn đang mặc một tấm áo chùng đen dài và mặt hắn nhợt nhạt như tuyết đọng long lanh trên vai.

Cụ Dumbledore ngồi sau bàn làm việc không tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả. Hiển nhiên cuộc viếng thăm này đã có hẹn trước.

“Chào em, Tom,” cụ Dumbledore nói, vẻ dễ dãi. “Em không ngồi sao?”

“Cám ơn,” Voldermort nói và hắn ngồi xuống cái ghế mà cụ Dumbledore phác tay chỉ - đúng cái ghế mà chỉ thoáng nhìn Harry cũng nhận ra là cái ghế nó vừa để trống trong thời hiện tại. “Tôi nghe ông đã trở thành hiệu trưởng,” hắn nói và giọng hắn hơi cao hơn và lạnh hơn trước đây. “Một sự lựa chọn xứng đáng.”

“Thầy mừng là em tán thành,” cụ Dumbledore mỉm cười nói. “Thầy mời em uống nước nhé?”

“Thế thì tốt lắm,” Voldermort nói. “Tôi vừa làm một hành trình dài.”

Cụ Dumbledore đứng dậy và lướt tới bên cái tủ mà thầy để cái Tủ ký, nhưng thời đó lại để đầy những chai rượu. Sau khi đưa cho Voldermort một ly rượu và tự rót ỉnh một ly, thầy trở lại chỗ ngồi sau bàn làm việc. “Vây là, Tom... nhân lý do gì mà thầy có cái hân hạnh này?”

Voldermort không trả lời ngay, mà chỉ hớp từng ngụm rượu.

“Người ta không còn gọi tôi là “Tom nữa,” hắn nói. “Bây giờ tôi được biết đến như...”

“Thầy có biết danh hiệu mà người ta gọi em,” cụ Dumbledore nói, vẫn mỉm cười thoải mái. “Nhưng thầy e là đối với thầy, em vẫn luôn là Tom Riddle. Đó là một trong những điều dễ sùng nhất với các ông giáo già. Thầy e rằng họ không bao giờ quên hẳn thuở ban đầu trẻ trung của công việc mà họ đã gánh vác cả đời.”

Cụ nâng ly lên như thể chúc tụng Voldermort, gương mặt hắn vẫn trơ trơ không biểu cảm. Tuy nhiên, Harry cảm thấy không khí trong phòng thay đổi một cách tinh tế: việc cụ Dumbledore từ chối xưng hô bằng cái tên Voldermort tự chọn là sự từ chối việc Voldermort ra điều kiện cho buổi gặp mặt và Harry có thể nói Voldermort cũng hiểu như vậy.

“Tôi ngạc nhiên là ông còn ở lại đây lâu như vậy,” Voldermort nói sau một lúc im lặng. “Tôi luôn luôn không hiểu tại sao một pháp sư như ông lại không bao giờ ước ao rời khỏi trường.”

“À,” cụ Dumbledore nói, vẫn mỉm cười, “đối với một pháp sư như bản thân thầy, thì không có điều gì quan trọng hơn truyền lưu những kỹ năng cổ điển, giúp sức mài giũa những khối óc non nớt. Nếu thầy nhớ đúng, có lần em cũng đã nhìn thấy sức hấp dẫn của nghề giáo.”

“Tôi vẫn còn thấy,” Voldermort nói. “Tôi chỉ không hiểu tại sao ông – người rất thường được Bộ hỏi xin ý kiến và người đã hai lần, tôi nghĩ vậy, được mời ra giữ chức Bộ trưởng...”

“Thực ra thì ba lần, nếu tính đến lần mới đây,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng công việc ở Bộ chưa bao giờ cuốn hút thầy như một sự nghiệp. Một điểm nữa mà thầy nghĩ là thầy trò ta giống nhau.”

Voldermort khẽ nghiêng đầu, không mỉm cười và hớp thêm một ngụm rượu. Cụ Dumbledore không phá vỡ sự im lặng lan tỏa giữa hai người trong lúc này, mà, với một vẻ chờ đợi thoải mái, cụ chờ cho Voldermort nói trước.

Một lúc sau hắn nói, “Tôi đã trở về, có lẽ trễ hơn thời gian giáo sư Dippet mong đợi... nhưng đằng nào thì tôi cũng đã trở về để một lần nữa thỉnh cầu cái điều mà có lần ông nói tôi còn quá trẻ không thể làm được. Tôi đến gặp để thỉnh cầu ông cho phép tôi trở về tòa lâu đài, để dạy. Tôi nghĩ ông ắt biết là tôi đã trải nhiều và cũng đã làm được nhiều kể từ khi rời khỏi nơi này. Tôi có thể chỉ ra và dạy bảo học sinh của ông những điều mà chúng không thể tiếp thu được từ bất cứ một pháp sư nào khác.”

Cụ Dumbledore cân nhắc nhìn Voldermort qua cái ly rượu của cụ một lúc rồi nói.

“Phải, thầy chắc chắn biết là em đã trải nhiều và làm nhiều kể từ khi em rời trường,” cụ nói nhỏ nhẹ. “Tiếng đồn về việc làm của em đã lan tới trường, Tom à. Thầy phải xin lỗi là thầy chỉ tin chừng một nửa.”

Về mặt Voldermort vẫn đứng đưng khi hắn nói, “Sự vĩ đại gây ra đổ kỵ, đổ kỵ sinh ra hận thù, hận thù đẻ ra dối trá. Ông ắt biết điều này chứ, ông Dumbledore.”

“Em gọi những gì em đã làm là “vĩ đại” à?” Cụ Dumbledore tế nhị nói.

“Đương nhiên, ” Voldermort nói và mắt hắn dường như cháy đỏ lên. “Tôi đã thí nghiệm, tôi đã đẩy những giới hạn của Pháp thuật ra xa hơn, có lẽ, xa hơn mức mà chúng từng đạt tới trước đây... ”

“...chỉ một số loại pháp thuật thôi,” cụ Dumbledore nhẹ nhàng sửa sai hắn. “Một số thôi. Còn một số khác, em vẫn còn... xin lỗi em nhé... đốt nát một cách đáng thương.”

Lần đầu tiên, Voldermort mỉm cười. Một nụ cười hiểm độc, mắt long lên, mặt căng ra, trông đáng sợ hơn cả giận dữ.

“Lại lý lẽ cũ mèm,” hắn nói nhỏ. “Nhưng ông Dumbledore à, tôi chưa hề tìm thấy điều gì treant hề giới này chứng minh tuyên ngôn nổi tiếng của ông rằng tình thương yêu mạnh hơn bất cứ loại Pháp thuật nào.”

“Hay tại em tìm kiếm nó không đúng chỗ,” cụ Dumbledore giả thuyết.

“Hừ, vậy thì, còn chỗ nào tốt hơn chỗ này, trường Hogwarts, để tôi bắt đầu lại cuộc tìm kiếm mới?” Voldermort nói. “Ông có cho tôi trở về không? Ông có cho tôi chia sẻ kiến thức của tôi với học sinh của ông không? Tôi giao bản thân tôi và tài năng của tôi cho ông để tùy nghi sử dụng. Tôi là người dưới quyền điều khiển của ông.”

Cụ Dumbledore nhướn đôi mày lên. “Và những người dưới quyền điều khiển của em sẽ ra sao? Điều gì sẽ xảy ra cho những kẻ tự gọi mình là – hoặc được đồn đại là – Tử thần thực tử?”

Harry có thể nói Voldermort đã không ngờ cụ Dumbledore biết đến cái tên gọi đó; Nó nhìn thấy mắt của Voldermort một lần nữa nhá lên tia sáng đỏ và cái lỗ mũi tựa như cái khe nở hếch ra.

Sau một lúc lặng thinh, hắn nói, “Tôi chắc chắn là các bạn tôi sẽ hoạt động được mà không cần tôi.”

“Thầy mừng khi nghe em coi họ là bạn bè,” cụ Dumbledore nói. “Thầy đã có cảm tưởng họ thuộc hàng tôi tớ của em thì đúng hơn.”

“Ông nhầm rồi.” Voldermort nói.

“Vậy nếu tối nay thầy đi tới quán Đầu Heo, thầy sẽ không gặp một nhóm trong đám bạn bè của em – nào là Nott, Rosier, Muldber, Dolohov – đang ngồi đợi em quay trở lại với chúng chứ? Quả là những người bạn tận tụy, cùng em đi xa đến thế trong một đêm tuyết rơi, chỉ để chúc em may mắn trong cố gắng đạt được một chỗ dạy học.”

Chắc chắn là sự hiểu biết tỉ mỉ của cụ Dumbledore về những kẻ cùng đi với Voldermort đã không được hắn vui vẻ đón nhận; Tuy nhiên, hắn trả đũa gần như ngay tức thì.

“Ông quả là luôn luôn thông suốt mọi sự, ông Dumbledore à.”

“Ồ không, chỉ cần thân thiết với những người pha rượu ở các quán địa phương thôi,” cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói. “Bây giờ, Tom à...”

Cụ Dumbledore đặt cái ly đã cạn rượu của cụ lên bàn và ngồi thẳng lưng trên ghế, mấy đầu ngón tay chụm vào nhau trong một điệu bộ rất đặc biệt.

“Chúng ta hãy thẳng thắn nói với nhau. Tại sao đêm nay em đến đây, với bọn tay sai quanh quẩn, để thỉnh cầu một công việc mà cả thầy và em đều biết là em không muốn làm?”

Voldermort tỏ ra ngạc nhiên một cách lạnh nhạt. “Một công việc mà tôi không muốn làm à? Ngược lại ông Dumbledore à, tôi muốn làm công việc đó lắm.”

“À, em muốn trở lại trường Hogwarts, nhưng em đâu có tha thiết dạy học hơn thuở em mười tám tuổi. Em muốn gì hử, Tom? Tại sao không thử một lần đưa ra lời yêu cầu thẳng thắn?”

Voldermort nhếch mép cười nhạt. “Nếu ông không muốn cho tôi một chỗ dạy...”

“Dĩ nhiên là thầy không cho,” cụ Dumbledore nói. “Và thầy không hề nghĩ em trông mong thầy sẽ cho. Dù sao đi nữa, em đã đến đây, em đã yêu cầu, em ắt hẳn có một mục đích.”

Voldemort đứng dậy. Trông hắn ít giống Tom Riddle hơn bao giờ hết, mặt hắn dày lên cơn thịnh nộ.

“Đây là lời cuối cùng của ông à?”

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói, cụ cũng đứng dậy.

“Vậy thì ông và tôi không còn gì để nói với nhau nữa.”

“Đúng, không còn gì,” cụ Dumbledore nói và một nỗi buồn mênh mông lan tỏa trên gương mặt cụ. “Đã qua lâu rồi cái thời thầy có thể làm em sợ bằng cách đốt tú áo của em và buộc em phải bồi thường lại những hành động vô đạo đức của em. Nhưng thầy ước gì thầy có thể, Tom à... Thầy ước gì thầy có thể...”

Trong một giây, Harry suýt hét lên lời cảnh giác không cần thiết: nó chắc chắn là Voldemort thọc tay vào túi áo nắm lấy cây đũa phép; nhưng khoảnh khắc đó qua liền, Voldemort đã quay ra, cánh cửa đang đóng lại và hắn đã đi mất.

Harry cảm thấy bàn tay của cụ Dumbledore lại nắm chặt cánh tay nó và chỉ một giây sau hai thầy trò đã lại đứng hầu như cũng một chỗ trước đó, nhưng không có tuyết đọng trên gờ cửa sổ và bàn tay cụ Dumbledore một lần nữa trông như chết rồi, khô quắt thâm đen.

“Thưa thầy, tại sao?” Harry nói ngay, vừa ngược lên nhìn vào gương mặt cụ Dumbledore. “Tại sao hắn trở về? Thầy có bao giờ tìm ra lý do không?”

“Thầy có những ý nghĩ,” cụ Dumbledore nói, “nhưng chỉ là ý nghĩ thôi.”

“Thưa thầy, ý nghĩ gì ạ?”

“Thầy sẽ nói cho con biết, Harry à, khi con đã lấy được ký ức của giáo sư Slughorn,” cụ Dumbledore nói.

“Khi con có được mảnh cuối cùng của trò chơi lắp hình, thầy hy vọng, mọi thứ sẽ rõ ràng... đối với cả con lẫn thầy.”

Harry vẫn còn sôi sục sự tò mò và mặc dù cụ Dumbledore đã đi ra cửa và mở sẵn cho nó, nó vẫn không chịu đi ngay.

“Thưa thầy, có phải hắn lại muốn dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám không? Hắn không hề nói...”

“À, hắn chắc chắn là muốn dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám,” cụ Dumbledore nói. “Hậu quả của cuộc gặp gỡ vừa rồi đã chứng minh điều đó. Con thấy đó, kể từ khi thầy từ chối thỉnh cầu của Voldemort, chúng ta không bao giờ có thể giữa được một giáo sư dạy môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám lâu hơn một năm.”

21. Chương 21

Phòng Bất khả tri

Harry suy nghĩ nát óc nguyên một tuần lễ sau đó để tìm ra cách thuyết phục được Thầy Slughorn giao bản ký ức thật, nhưng đầu óc nó vẫn chẳng nảy ra cái gì đáng được coi là sáng kiến cả, nên nó đành phải làm cái mà đạo này nó làm hơi thường xuyên mỗi khi không biết phải làm sao, ấy là: nghiền ngẫm cuốn sách Độc được, hy vọng Hoàng tử nguyệt ngọc điều gì đó có ích bên lề sách, như chàng đã làm bao phen trước đó.

“Bỏ không kiếm được gì trong đó đâu,” Hermione kiên quyết nói vào một buổi tối chủ nhật.

“Đừng gây sự, Hermione”. Harry nói, “Nếu không nhờ Hoàng tử, giờ đây Ron chẳng còn được ngồi đây đâu.”

“Nó sẽ vẫn còn ngồi đây nếu bồ chịu nghe lời Thầy Snape từ hồi năm thứ nhất,” Hermione sẵn giọng nói.

Harry phớt lờ Hermione. Nó vừa tìm được một câu thần chú, (Cắt sâu mãi mãi!), được viết thấu bên dưới một dòng chữ rất đáng ngẫm nghĩ, “Dành cho kẻ thù”. Nó ngứa ngáy muốn thử ngay, nhưng nghĩ tốt nhất là đừng làm trước mặt Hermione. Nó bèn lén xếp góc trang sách để làm dấu.

Tụi nó đang ngồi bên lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung; những đứa khác còn thức ddwwdu là đám bạn học năm thứ sáu. Trước đó, khi tụi nó trở về sau bữa ăn tối và trông thấy một thông báo mới trên bảng tin về ngày kiểm tra Độn thổ, đứa nào cũng xôn xao hồi hộp. Những ai đủ mười bảy tuổi trước hay đứng vào ngày kiểm tra đầu tiên, ngày hăm mốt tháng tư, sẽ có thể chọn ghi danh theo học những buổi luyện tập thêm được tổ chức ở làng Hogsmeade (có sự giám sát nghiêm ngặt).

Ron phát hoảng khi đọc thông báo này; nó vẫn chưa biết cách độn thổ và lo sốt vó là nó chưa sẵn sàng để dự kỳ kiểm tra.

Hermione đã độn thổ được hai lần nên hơi tự tin hơn một chút, còn Harry thì bốn tháng nữa mới đủ mười bảy tuổi, nên dù có sẵn sàng hay chưa thì cũng không thể dự thi.

“Nhưng ít ra thì bồ cũng có thể độn thổ!” Ron nói giọng căng thẳng. “Bồ sẽ chẳng gặp khó khăn gì vào tháng bảy tới!”

“Mình chỉ mới làm được một lần,” Harry nhắc Ron; trong buổi học trước nó rút cuộc cũng tìm được cách biến mất rồi hiện hình trở lại bên trong cái vòng cầu nó.

Vì đã lãng phí quá nhiều thì giờ giải bày ra miệng nỗi lo lắng về chuyện Độn thổ, nên Ron giờ đây vẫn còn phải khốn khổ làm cho xong bài luận văn khó đọc địa của Thầy Snape, trong khi Harry và Hermione đã xong từ đời tám hoánh. Harry hoàn toàn yên chí sẽ bị điểm thấp bài này bởi vì nó không đồng ý với Thầy Snape về cách thức tốt nhất để khắc phục bọn giám ngục, nhưng nó cóc cần: bây giờ đối với nó ký ức cuat Thầy Slughorn mới là điều quan trọng nhất.

“mình nói cho bồ biết nhé, cái gã Hoàng tử ngu xuẩn đó sẽ không thể giúp được gì bồ trong chuyện này đâu, Harry!” Hermione nói, giọng to hơn. “Chỉ có một cách ép buộc người ta làm điều bồ muốn, ấy là ếm bùa Độc đoán, mà chuyện đó thì bất hợp pháp...”

“Ừ, biết rồi, khổ lắm, cảm ơn.” Harry nói, không rời mắt khỏi cuốn sách. “Chính vì vậy mà mình đang kiếm cách khác, một độc được hay thần chú nào đó...”

“Bồ đang đi trật hướng rồi,” Hermione nói. “Thầy Dum nói là chỉ có bồ mới lấy được ký ức đó. Điều đó tức có nghĩa là bồ có thể thuyết phục Thầy Slughorn bằng một cách mà những người khác không thể làm được. Cách đó nhất định không phải là lén bỏ thuốc mê cho thầy, vì ai cũng có thể làm việc đó...”

“Từ “tham chiến” đánh vần như thế nào nhỉ?” Ron vừa nói vừa lắc mạnh cây viết lông ngỗng vừa trợn mắt nhìn tờ giấy da của nó. “Đâu phải T-H-U-M...”

“Không, trật rồi,” Hermione nói, kéo bài luận văn của Ron về phía mình. “Và từ “điểm” cũng không phải bắt đầu bằng L-I-M... Bồ đang dùng loại viết gì vậy?”

“Một trong những cây viết Tự-kiểm-tra-chính-tả của anh Fred và George, nhưng mình nghĩ có lẽ bùa hết linh rồi.”

“Ừ, chắc vậy,” Hermione nói, chỉ vào cái đề bài luận văn của Ron, “bởi vì đề bài thầy ra cho tụi mình là cách ứng phó với bọn giám ngục, chứ không phải bọn Dám-đục và mình cũng không nhớ là bồ có khi nào đổi tên thành ra “Roonil Wazlib” không.”

“Đâu có!” Ron nói, kinh hoàng trợn mắt ngó tờ giấy da. “Đừng có nói là mình phải viết lại hết cả bài quỉ sứ này ghen!”

“Không sao, tụi mình có thể sửa lại,” Hermione nói, kéo bài luận văn về phía cô bé và rút cây đũa phép ra.

“Mình thương bồ quá, Hermione,” Ron nói, ngồi thừ xuống ghế, mặt mỗi dụi mắt. Hermione hơi ửng hồng nhưng chỉ nói, “Đừng có để cho Lavender nghe bồ nói vậy.”

“Không,” Ron nói với hai bàn tay của nó. “Hay là mình cứ để cho cô ta nghe, may ra cô ta ỉnh de.”

“Tại sao bồ không cho cô ta de nếu bồ muốn gnhir chơi?” Harry hỏi.

“Bồ chưa từng bỏ rơi ai, đúng không?” Ron nói. “Bồ với Cho chỉ...”

“Ừ, đại khái là chia tay thôi,” Harry nói.

“Ước gì mình với Lavender cũng chia tay,” Ron rầu rĩ nói và ngắm Hermione lặng lẽ gõ đầu cây đũa phép của cô bé lên từng chữ trật chính tả để những chữ này tự sửa cho đúng trên trang giấy. “Nhưng mình càng gợi ý chia tay thì cô ta lại càng bám chặt hơn. Chẳng khác gì mình bị bồ bịch với một con bạch tuộc khổng lồ.”

Hai mươi phút sau, Hermione đưa trả lại bài luận văn của Ron và nói, “Xong.”

“cám ơn vô cùng,” Ron nói. “Mình có thể mượn cây viết cẩu bồ để làm nốt phần kết luận không?”

Cho tới lúc ấy Harry vẫn chưa tìm thấy cái gì xài được trong những ghi chép của Hoàng tử Lai, nó bèn ngược nhìn quanh và nhận thấy chỉ còn ba đũa nó trong phòng sinh hoạt chung; Seamus vừa mới đi về phòng ngủ, sau khi nguyên rửa Thầy Snape và bài luận văn thầy cho. Những aam thanh duy nhất còn vang lên là tiếng lửa reo tí tách trong lò sưởi và tiếng Ron hí hoáy viết ddaonj văn cuối cùng về bọn giám ngục bằng cây viết lông ngỗng của Hermione. Harry vừa gấp lại cuốn sách của Hoàng tử Lai, còn đang ngáp thì...

Cạch!

Hermione vượt miệng một tiếng rú nho nhỏ; Ron làm văng mực khắp bài luận văn mới ráo mực của nó và Harry kêu lên,

“KreacHermione!”

Con gia tinh cúi gập mình lại và hầu chuyện với mấy ngón chân xương xẩu của nó.

“Chủ nhân nói người muốn nghe báo cáo thường xuyên về những gì cậu malfoy đang làm, cho nên KreacHermione đến đây...”

Cạch!

Dobby xuất hiện bên cạnh KreacHermione, đội lệch cái nón bình tích. “Thưa cậu Harry Potter, Dobby cũng có giúp đỡ!” Con gia tinh thứ hai léo nhéo nói, vừa liếc cho KreacHermione một ánh mắt bức bối. “Và KreacHermione nên nói cho Dobby biết khi nào hấn đến gặp Harry Potter để hai bên cùng làm bản tường trình!”

“Cái gì đây?” Hermione hỏi, vẫn còn kinh ngạc về sự xuất hiện thành linh của hai con gia tinh. “Chuyện gì vậy, Harry?”

Harry ngần ngừ trước khi trả lời, bởi vì nó chưa nói với Hermione về việc sai KreacHermione và Dobby theo đuôi Malfoy; gia tinh luôn luôn là một đề tài nhạy cảm đối với Hermione.

“À... chúng theo dõi Malfoy giùm mình,” nó nói.

“Cả ngày và đêm,” KreacHermione lầu bàu.

“thưa cậu Harry Potter, Dobby đã không ngủ cả một tuần lễ!” Dobby tự hào nói, vừa lắc lư tại chỗ. Hermione có vẻ phần nộ.

“Bạn không hề ngủ sao, Dobby? Nhưng mà, Harry, chắc chắn bồ đâu có biểu bạn ấy dừng...”

“Không, dĩ nhiên mình không hề,” Harry nói nhanh. “Dobby, bạn cứ ngủ, nhé? Nhưng có ai phát hiện được điều gì không?” Nó hấp tấp hỏi thêm trước khi Hermione có thể can thiệp một lần nữa.

“Cậu Malfoy di chuyển với dáng vẻ quý phái xứng đáng dòng dõi thuần huyết,” KreacHermione khào khào nói ngay. “nét mặt của cậu ấy gợi nhớ đến vẻ tao nhã của nữ chủ nhân và phong thái của cậu ấy là...”

“Draco Malfoy là một thằng bé hư hỏng!” Dobby ré lên giận dữ. “Một thằng bé hư hỏng đã... đã...” Toàn thân Dobby run lên, từ cái quai bình tích đội trên đầu cho tới đầu ngón chân mang vớ và nó chạy ào tới bên lò sưởi, như thể sắp nhào đầu vô đó. Chuyện này không đến nỗi bất ngờ đối với Harry, nó vội ôm ngang hông con gia tinh và giữ thật chặt. Dobby vùng vẫy vài giây rồi rũ ra.

“Cám ơn cậu Harry Potter,” con gia tinh thở hổn hển. “Dobby vẫn còn cảm thấy khổ sở khi nói xấu chủ nhân cũ.”

Harry thả nó ra; Dobby sửa cái bình tích cho ngay lại và đồng dục nói với KreacHermione, “Nhưng KreacHermione nên biết là Draco Malfoy không phải là một chủ nhân tốt của một gia tinh!”

“Ừ, tụi này không cần nghe chuyện mi phải lòng Malfoy,” Harry bảo KreacHermione. “Chúng ta cứ đốt giai đoạn đi nhanh tới chỗ hấn đang thực sự làm gì.”

KreacHermione lại cúi gập xuống, rồi nói. “Cậu Malfoy ăn trong Đại sảnh đường, cậu ngủ trong phòng ngủ ở tầng hầm, cậu học trong những lớp khác nhau...”

Harry ngắt lời KreacHermione, “Dobby, bạn nói tôi nghe đi. Hấn có đi tới chỗ nào mà lẽ ra hấn không nên đến không?”

“Thưa cậu Harry Potter,” Dobby nói eo éo, hai con mắt tròn to tổ bố của nó lấp lánh ánh lửa, “Dobby không thể phát hiện thằng nhãi Malfoy vi phạm nội qui, nhưng hấn rất giỏi che giấu hành tung. Hấn đã đi lên lầu bảy rất thường xuyên với những học sinh khác nhau, mấy đứa đó canh gác cho nó khi nó đi vô...”

“Phòng theo yêu cầu!” Harry nói, vừa tự đập mạnh cuốn Bào chế thuốc cao cấp lên trán.

Hermione và Ron trở mắt nhìn Harry.

“Đó là nơi nó đã trốn vô! Đó là nơi nó đang làm... làm cái gì đó mà nó đang làm! Và mình cá chắc đó là lý do nó biến mất trên tấm bản đồ... Thử suy nghĩ xem. Mình chưa hề thấy Phòng theo yêu cầu hiện trên bản đồ!”

“Có lẽ những tay Đạo tặc không hề biết có căn phòng đó,” Ron nói.

“Mình nghĩ đó là một khía cạnh huyền ảo của căn phòng,” Hermione nói. “Nếu bỏ căn nó đừng hiển thị trên bản đồ thì nó sẽ không hiển thị.”

“Dobby, bạn có tìm cách vô được trong đó để coi Malfoy làm gì không?” Harry sốt ruột hỏi.

“Không, thưa cậu Harry Potter, không thể được,” Dobby nói.

“Được, làm được chứ,” Harry nói ngay. “Malfoy đã đột nhập được Tổng hành dinh của tụi mình ở đó vào năm ngoái, thì mình cũng sẽ có thể lên vô đó để do thám nó, không hề gì cả.”

“Nhưng mình không nghĩ bồ sẽ làm được, Harry à,” Hermione nói chậm rãi. “Kỳ đó Malfoy biết chính xác cách sử dụng căn phòng, chắc vậy, bởi vì con nhỏ Marietta đã ba hoa tiết lộ. Hấn yêu cầu căn phòng trở thành Tổng hành dinh ĐQD, thế là căn phòng hiện ra. Nhưng bây giờ bồ không biết căn phòng trở thành cái gì khi Malfoy đi vào đó, thì bồ không thể biết phải yêu cầu nó biến thành cái gì.”

“Sẽ có cách giải quyết được điều đó,” Harry nói đại. “Dobby, mi đã làm xuất sắc.”

“KreacHermione cũng giỏi nữa,” Hermione tử tế nói; nhưng KreacHermione đã chẳng tỏ vẻ biết ơn tí tẹo nào thì chớ, lại trợn tròn hai con mắt đỏ kéké tổ tường lên và gầm gừ với cái trần nhà, “Con Máu Bùn nói chuyện với KreacHermione, KreacHermione sẽ làm bộ không nghe gì hết...”

“Cút đi!” Harry nạt nó và KreacHermione cúi gập người chào lần cuối rồi độn thổ mất tiêu. “Bạn cũng nên về và ráng ngủ một chút, Dobby à.”

“Thưa cậu Harry Potter, cám ơn cậu!” Dobby vui vẻ ré lên và nó cũng biến mất.

“Hay biết chừng nào!” Harry phấn khởi nói, khi quay qua Ron và Hermione ngay lúc căn phòng không còn bóng gia tinh nữa. “Chúng ta đã biết được Malfoy đi đâu! Bây giờ chúng ta đã bắt giở được nó rồi!”

“Ừ, hay lắm,” Ron ủ rũ nói, nó đang cố gắng chùi đám mực chèm nhẹp trên cái mà mới đây là một bài luận văn gần xong. Hermione lại kéo bài luận về phía cô bé và bắt đầu dùng cây đũa phép rút mực ra khỏi tờ giấy da.

“Nhưng còn cái chuyện nó đi lên trên đó với những học sinh khác nhau nghĩa là sao?” Hermione nói. “Có bao nhiêu đứa trong cái đám ấy? Bồ không nghĩ là nó để cho quá nhiều đứa biết chuyện nó đang làm chứ?”

“Ừ, chuyện đó lạ thật,” Harry nói, cau mày lại. “Mình nghe nó bảo thằng Crabbe là chuyện nó đang làm không mắc mớ gì đến thằng Crabbe cả... vậy thì nó nói gì với cả những... những...” giọng Harry nhỏ dần đi; nó nhìn trừng trừng vào ngọn lửa. “Quý thần ơi, sao mà mình ngu quá mạng,” nó nói nhỏ. “Quá rõ ràng, chứ còn gì nữa? Dưới tầng hầm có cả một thùng khổng lồ thuốc đó... Trong suốt buổi học đó bất cứ lúc nào nó cũng có thể thưởng một mớ...”

“Thuổng cái gì?” Ron hỏi.

“Đa quả dịch. Nó đã ăn cắp một mớ Đa quả dịch mà Thầy Slughorn cho tụi mình xem trong bữa học Độc được đầu tiên... Không thể có nhiều học sinh khác nhau đứng canh cho Malfoy... Chỉ có Crabbe và Goyle như mọi khi... Ừ, tất cả đều khớp!” Harry nói, rồi đứng bật dậy và bắt đầu đi qua đi lại phía trước lò sưởi. “Hai đứa đó ngu vừa đủ để làm những gì Malfoy sai bảo dù cho nó không thêm nói cho chúng biết nó đang làm gì, nhưng nó không muốn hai đứa kia bị bắt gặp thập thò bên ngoài Phòng theo yêu cầu, vậy là nó bắt chúng uống Đa quả dịch để cho giống người khác... Hai đứa con gái mà mình thấy đi cùng với nó cái bữa nó bỏ xem trận Quidditch... hì hì! Chính là Crabbe và Goyle!”

“Có phải bồ cũng định nói,” Hermione nói bằng giọng cổ im đi, “là cô bé mà mình sửa giùm cái cân...?”

“Đúng, dĩ nhiên!” Harry nói to, vừa nhìn Hermione chòng chọc. “Dĩ nhiên rồi! Malfoy ắt hẳn đang ở bên trong căn phòng lúc đó, cho nên cô bé đó – mà mình đang nói về cái gì vậy? – thằng ấy làm rớt cái cân để báo cho Malfoy đừng đi ra, bởi vì có người đang ở đó! Và con bé làm rớt chai nòng nọc nữa! Tụi mình đã đi ngang qua nó bao nhiêu phen mà không nhận ra!”

“Nó bắt Crabbe và Goyle biến hình thành con gái à?” Ron cười hô hô. “Quý thần ơi... hèn gì trông hai đứa nó dạo này chẳng được vui vẻ cho lắm. Mình ngạc nhiên là hai đứa nó không biểu Malfoy cắt xéo cho rồi.”

“Chà, tụi nó không dám đâu. Dám không nào, nếu nó chìa cho tụi kia coi Dấu hiệu hắc ám của nó?” Harry nói.

“Hừm... cái Dấu hiệu hắc ám đó ai biết có tồn tại hay không,” Hermione ngờ vực nói, vừa cuộn tròn bài luận văn đã ráo mực của Ron lại trước khi có thêm chuyện gì làm bài văn khốn đốn thêm, rồi đưa cho Ron.

“Rồi sẽ thấy,” Harry nói một cách tin tưởng.

“Ừ, rồi sẽ thấy,” Hermione nói, vừa đứng lên và vươn vai. “Nhưng mà, Harry à, nghe đây trước khi bồ mất hết bình tĩnh. Mình vẫn nghĩ là bồ sẽ không thể vô được Phòng theo yêu cầu nếu trước tiên không biết cái gì ở trong đó. Và mình cũng nghĩ là bồ không nên quên...” cô nàng khoác cái túi xách lên vai và nhìn nó một cách nghiêm trang, “rằng điều mà bồ nên tập trung vào là lấy cho được cái ký ức của Thầy Slughorn. Ngủ ngon nhé.”

Harry nhìn cô nàng bỏ đi, hơi quạu. Khi cánh cửa lên phòng ngủ nữ sinh đã được đóng lại sau lưng Hermione, Harry quay lại nói với Ron. “bồ nghĩ sao?”

“Ước gì mình có thể độn thổ giống một con gia tinh,” Ron nói, vẫn đắm đắm nhìn vào chỗ mà Dobby vừa biến mất. “Mình sẽ cầm chắc trong tay kỳ độn thổ.”

Đêm đó Harry ngủ không yên giấc. Nó nằm thao thức trong một khoảng thời gian mà nó cảm giác là mấy tiếng đồng hồ, lòng cứ thắc mắc hoài là Malfoy đang sử dụng Phòng theo yêu cầu như thế nào và nó, Harry, nó sẽ thấy gì khi đi vào đó ngày hôm sau, bởi vì Hermione có nói gì đi nữa, Harry vẫn tin chắc là nếu Malfoy đã có thể thấy Tổng hành dinh của ĐQD, thì nó cũng sẽ có thể thấy được cái gì đó của Malfoy. Đó có thể là cái gì nhỉ? Một địa điểm hội họp? Một chỗ để lẩn trốn? Một kho chứa đồ? Một xưởng chế tạo? Đầu óc Harry làm việc căng thẳng và cuối cùng khi nó lăn ra ngủ, những giấc chiêm bao của nó cứ bị gián đoạn và xáo trộn bởi hình ảnh của Malfoy, thằng này biến ra Thầy Slughorn, rồi Thầy Slughorn lại biến thành Thầy Snape...

Vào bữa điểm tâm sáng hôm sau, Harry ở trong trạng thái chờ đợi bồn chồn; nó có một tiết trống trước buổi học Phòng chống nghệ thuật hắc ám và nó quyết định dành tiết trống này để tìm cách vào Phòng theo yêu cầu. Hermione cahnwgr tỏ ra chút hứng thú gì cái kế hoạch đột nhập mà nó thì thầm với cô bé, điều này khiến nó quạu hết sức, bởi vì nó nghĩ Hermione đã có thể giúp ddwwoj nhiều nếu cô bé muốn giúp.

”này,“ nó nói khẽ trong lúc chồm tới trước và đặt một bàn tay lên tờ Nhật báo Tiên Tri mà Hermione vừa gỡ ra khỏi chân một bưu cú, để không cho cô bé mở tờ báo ra che kín mặt. “Mình không hề quên vụ Thầy Slughorn, nhưng mình chẳng có một chút gợi ý nào về cách lấy được cái ký ức của thầy, vậy tại sao trong khi chờ bộ não của mình nảy ra sáng kiến gì đó, mình không thử tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì?”

“Mình đã nói với bồ rồi, bồ cần phải thuyết phục Thầy Slughorn,” Hermione nói. “Chuyện đó không thể đánh lừa hay trù ếm thầy mà đạt được, chứ nếu không thì thầy Dum đã có thể làm như vậy trong một giây là xong. Thay vì làm chuyện tào lao bên ngoài căn Phòng theo yêu cầu...” cô nàng giật tờ Nhật báo Tiên Tri ra khỏi bàn tay Harry và mở ra nhìn vào trang nhất, “...bồ nên đi tìm Thầy Slughorn và thử làm động lòng nhân hậu của thầy.

”Có ai mà tụi mình biết...?” Ron hỏi, trong khi Hermione liếc qua các dòng tít.

“Có!” Hermione nói, khiến cả Harry và Ron mắc nghẹn lúc đang ăn món điểm tâm. “Nhưng không sao, lão không chết... Đó là lão Mundungus, lão bị bắt và tống vô nhà ngục Azkaban! Chuyện gì đó liên quan đến hiện thân thành một Âm binh trong lúc trộm cắp có âm mưu và một người nào đó tên là Octavius Pepper đã biến mất. Ôi, thật là kinh khủng, một thằng bé chín tuổi đã bị bắt vì đã tìm cách giết cha mẹ nó, họ cho là thằng bé bị ếm bùa Độc đoán.”

Tụi nó ăn cho xong bữa điểm tâm trong im lặng. Hermione đi ngay đến lớp Cổ tự Runes; Ron đi về phòng sinh hoạt chung, ở đó nó tiếp tục làm nốt phần kết luận cho bài luận văn về bọn giám ngục nộp Thầy Snape và Harry thì đi tới hành lang trong tầng bảy và đoạn nối dài của bức tường đối diện tấm thảm thêu của Barnabas xứ Barmy dạy bọn quỷ khổng lồ múa ba lê.

Khi đã tìm được một hành lang trống vắng rồi, Harry trèo tấm Áo khoác tàng hình lên, nhưng nó cũng chẳng cần bận tâm mà chi. Lúc tới nơi, nó thấy nơi đó vắng ngắt. Harry không chắc khả năng nó vô được căn phòng đó sẽ dễ dàng hơn lúc Malfoy đang ở trong hay đang ở ngoài, nhưng ít nhất thì cố gắng lần đầu của nó cũng không bị sự có mặt của Grabbe hay Goyle dưới lớp một con bé mười một tuổi làm cho phức tạp thêm.

Nó nhắm mắt lại khi đi đến gần chỗ giấu cánh cửa vào Phòng theo yêu cầu. Nó biết nó phải làm gì; Năm ngoái nó đã rất thành công về chuyện này. Tập trung tất cả sức lực, nó nghĩ, “Tôi cần việc mà Malfoy đang làm trong này... Tôi cần thấy cái việc mà Malfoy đang làm trong này.. Tôi cần thấy cái việc mà Malfoy đang làm trong này...”

Nó đã đi ngang qua cánh cửa ba lần; rồi, tim đánh thình thình vì hồi hộp, nó mở mắt ra và nhìn thẳng trước mặt, nhưng nó vẫn chỉ thấy phần nối dài của bức tường trơ trụi. Nó bước tới trước và đẩy thử. Bức tường đá vẫn kiên cố và không nhượng bộ.

“Được thôi,” Harry nói to. “Được thôi... Mình đã nghĩ trật...” Nó ngẫm nghĩ một lúc rồi lại bắt đầu bước, mắt nhắm, hết sức tập trung tư tưởng.

“Tôi cần thấy được chỗ mà Malfoy cứ bí mật lui tới... Tôi cần thấy được chỗ mà Malfoy cứ bí mật lui tới... Tôi cần thấy được chỗ mà Malfoy cứ bí mật lui tới...” Sau ba lần đi qua, nó mở mắt ra háo hức hy vọng.

Chẳng có cửa nẻo gì cả.

“Ôi, hiện ra đi mà,” nó quạu quọ nói với bức tường. “Chỉ thị quá rõ ràng rồi còn gì. Được rồi.” Nó suy nghĩ muốn bề ọc thêm nhiều phút nữa trước khi tiếp tục sải bước một lần nữa.

“Tôi cần căn phòng trở thành cái chỗ đã trở thành chỗ cho Draco Malfoy...”

Khi đi xong ba vòng, nó không mở mắt ra ngay tức thì; nó ráng hết sức lắng nghe thiết kỹ, như thể nó có thể nghe tiếng cánh cửa vụt hiện ra. Nhưng mà, nó chẳng nghe được gì cả, ngoại trừ tiếng chim hót xa xa ở ngoài sân. Nó mwor mắt ra.

Chẳng có cửa nẻo gì cả.

Harry chửi thề. Ai đó rú lên. Nó ngoảnh lại thì thấy một đám học sinh năm thứ nhất đang chạy vòng trở lại góc tường, có vẻ như tụi nhóc tưởng đâu vừa gặp phải một con ma chửi bậy đặc biệt.

Harry cố thử mọi biến thể của câu “Tôi cần thấy việc mà Draco Malfoy đang làm bên trong căn phòng,” mà nó có thể nghĩ ra trong suốt một tiếng đồng hồ, cuối giờ nó đành phải thừa nhận là Hermione có lẽ có lý: căn phòng đơn giản là khoong chịu mở ra cho nó. Nản chí và bức bối, nó bỏ đi đến lớp học Phòng chống nghệ thuật hắc ám, vừa đi vừa kéo tấm Áo khoác tàng hình ra khỏi người và nhét vô túi xách.

“Potter, trở lại trễ nữa,” Thầy Snape lạnh lùng nói, khi Harry vội vã đi vào căn phòng học được chiếu sáng bằng ánh nến. “Trừ nhà Gryffindor mwoif điểm.” Harry cau có nhìn Thầy Snape khi quăng mình ngồi xuống bên cạnh Ron. Một nửa lớp học vẫn còn đang đứng, vừa lấy sách vở ra vừa bày biện đồ đạc của chúng; nó đâu có trễ nải gì hơn mấy đứa khác hề.

“Trước khi chúng ta bắt đầu, ta muốn các trò nộp bài luận văn về Giám ngục,” thầy Snape nói, vừa vẫy đại cây đũa phép, khiến cho hai mươi lăm cuộn giấy da bay vèo lên không trung rồi đáp xuống thành một xấp ngay ngắn trên bàn thầy. “Và ta hy vọng giùm các trò là những bài này sẽ khá hơn cái mớ vớ vẩn về phản kháng lại lời Nguyên Độc đoán mà ta đã phải chịu đựng. Bây giờ, phiên tất cả các trò mở sách tới trang... Cái gì đấy, cậu Finnigan?”

“Thưa thầy,” Seamus nói, “Con đang thắc mắc, làm sao người ta phân biệt được một Âm binh và một con ma? Bởi vì trên báo Tiên tri có đăng cái gì đó về một Âm binh...”

“Không, không phân biệt được,” Thầy Snape nói với giọng chán ngán.

“Nhưng thưa thầy, con nghe người ta nói...”

“Nếu cậu thực sự đọc bài báo vừa nói đến, cậu Finnigan à, cậu sẽ biết rằng kẻ bị gọi là Âm binh đó chẳng qua là một tên trộm hôi hám bẻm mép có tên là Mundungus Fletcher.”

“Mình tin là thầy Snape và lão Mundungus cùng một phe,” Harry thì thầm với Ron và Hermione. “Chứ không thì ông ấy đâu có bức mình chuyện lão Mundungus để bị tóm...”

“Nhưng Potter dường như có khối chuyện để nói về đề tài này,” Thầy Snape nói, thỉnh thoảng chỉ về phía cuối lớp, đôi mắt đen của thầy nhìn chăm chăm vào Harry. “Chúng ta hãy hỏi Potter làm thế nào chúng ta phân biệt được một Âm binh với một con ma.”

Cả lớp ngoảnh lại nhìn Harry, nó vội vàng cố nhos lại những gì thầy Dum đã nói với nó trong cái đêm hai thầy trò đi thăm Thầy Slughorn. “Ồ... Dạ... ma thì trong suốt...” nó nói.

“À, giỏi lắm,” Thầy Snape ngắt lời nó, môi thầy cong lên. “Đúng vậy, thật dễ thấy là gần sau năm trời học tập Pháp thuật kể như uống công đối với trò, Potter à. “Ma thì trong suốt.””

Pansy Parkinson bật ra tiếng cười hí hí chói tai. Nhiều đứa khác cũng cười khi. Harry hít sâu vào và tiếp tục bình tĩnh nói cho dù ruột gan nó đang sôi lên. “Dạ, ma thì trong suốt, nhưng Âm binh là những xác chết, thưa thầy đúng không ạ? Do vậy chúng rắn chắc...”

“Một đứa con nít năm tuổi cũng có thể nói được như vậy,” Thầy Snape châm chọc. “Âm binh là một cái xác chết đã bị thần chú của một pháp sư Hắc ám kích thích cho hoạt động trở lại. Nó không sống lại, nó chỉ được dùng như một con rối hành động theo mệnh lệnh của pháp sư đó. Một con ma, ta tin rằng tất cả các trò lúc này đã biết, đó là dấu vết còn lại của một linh hồn đã rời khỏi thế gian và dĩ nhiên, như Potter đã khôn ngoan nói cho chúng ta biết, ma thì trong suốt.”

“Dạ, điều Harry nói hết sức giúp ích cho tụi con phân biệt được hai thứ đó!” Ron nói. “Khi tụi con gặp mặt một Âm binh trong một hẻm tối, tụi con sẽ nhìn kỹ coi nó có rắn chắc không, chưa tụi con đâu có thể hỏi, “Xin lỗi, mi có phải là dấu vết của một linh hồn vừa rời khỏi thế gian không?”

Một trận cười rộ lên, nhưng bị ánh mắt của thầy Snape dập tắt ngay.

“Trừ nhà Gryffindor mười điểm nữa,” Thầy Snape nói. “Ta không trông mong nơi trò điều gì rắc rối hơn, Ronald Weasley ạ, một chàng trai rắn chắc đến nỗi không thể nào độn thổ ddwwocj hai phân trong phòng.”

“Đừng,” Hermione thì thầm, túm lấy cánh tay Harry khi nó tức giận mở miệng toan nói. “Chẳng ích lợi gì đâu, bỏ sẽ bị cấm túc một phen nữa cho coi, bỏ qua đi!”

“Bây giờ các trò mở sách đến trang hai trăm mười ba,” Thầy Snape nói, hơi khùng khỉnh, “và đọc hai đoạn đầu về Lời nguyên hành hạ.”

Ron rất ơ thờ trong suốt buổi học. Khi chuông reo hết giờ, Lavender bắt kịp Ron và Harry (Hermione bí mật tan biến khỏi tầm nhìn khi thấy Lavender tới gần) và chửi rủa Thầy Snape không tiếc lời về chuyện thầy châm chọc chuyện độn thổ của Ron, nhưng điều đó dường như chỉ khiến Ron thêm quạu và nó rầy cô nàng ra bằng cách rẽ vô nhà vệ sinh nam với Harry.

“Nhưng mà Thầy Snape nói đúng, chứ gì nữa?” Ron nói sau khi dăm dăm nhìn vào cái gương bề chùng một hai phút. “Mình không biết có đáng ình đi thi không. Mình không thể nào hiểu nổi cách độn thổ.”

“Bồ có lẽ chỉ cần học thêm những buổi phụ đạo thực hành ở Hogsmeade để coi bồ làm được tới đâu,” Harry nói một cách phải chăng. “Dù sao thì thực hành ở Hogsmeade cũng thú vị hơn là trong một cái vòng ngu xuẩn. Nếu đến lúc đó mà bồ vẫn không... bồ biết đấy... giỏi như bồ mong muốn, thì bồ có thể xin hoãn kỳ thi, đợi đến mùa hè cũng thi với mình luôn thể... Ê Myrtle, đây là nhà vệ sinh nam mà!”

Bóng ma của một cô gái vừa hiện lên từ một cái bồn cầu trong một buồng cầu tiêu phía sau lưng tụi nó và bây giờ đang lơ lửng trôi giữa không trung, ngó chòng chọc xuống tụi nó qua đôi mắt kiếng dày cui.

“Ôi,” con ma rầu rĩ nói. “Thì ra là hai anh.”

“Chứ chị tưởng là ai?” Ron nói, vừa nhìn con ma trong gương.

“Không ai hết,” Myrtle nói, dăm chiêu nặn một cái mụm dưới cằm. “Anh ấy nói sẽ trở lại đây gặp em, nhưng rồi anh nói anh ghé vô và cũng thăm em...” con ma nhìn kỹ Harry, “...mà em thì không được gặp anh bao nhiêu tháng trời rồi. Em đã hiểu rằng đừng nên trông mong gì ở tụi con trai.”

“Tôi tưởng chị ở trong nhà vệ sinh nữ chứ?” Harry nói, nó đã cẩn thận tránh xa chỗ đó mấy năm trời nay.

“Thì em ở đó,” con ma nói, kèm theo một cái nhún vai hờn dỗi nhẹ nhàng, “Nhưng như vậy đâu có nghĩa là em không thể đến thăm những chỗ khác. Có lần em đã ghé thăm anh ở buồng vệ sinh của anh, còn nhớ không?”

“Rất rõ,” Harry nói.

“Nhưng em nghĩ anh ấy thích em,” con ma than thở. “Có lẽ nếu hai anh đi ra thì anh ấy sẽ quay trở lại. Tụi này có nhiều điểm chung lắm. Em chắc anh ấy cũng cảm thấy như vậy.”

Và con ma nhìn ra phía cửa trần trề hy vọng.

“Khi chị nói tụi chị có nhiều điểm chung,” Ron nói, lúc này giọng nó nghe có vẻ vui, “có phải ý chị nói là anh ta cũng ở trong cái ống con hình chữ S dưới bồn cầu?”

“Không,” Myrtle bướng bỉnh cãi lại, giọng của nó vang to trong buồng vệ sinh lát gạch cũ. “Ý em nói là anh ấy nhạy cảm, cũng bị người ta ức hiếp và anh ấy cũng cảm thấy cô đơn, cũng không có ai để tâm tình, anh ấy cũng không sợ bộc lộ tình cảm và anh ấy cũng khóc nữa!”

“Có một nam sinh khóc ở đây hả?” Harry tò mò hỏi. “Một thằng bé à?”

“Bỏ qua đi!” Myrtle nói, hai con mắt nhỏ xíu tèm lem của nó ngó chăm chăm Ron, anh chàng rõ ràng đang nhe răng cười. “Em đã hứa với anh ấy là em sẽ không nói với ai hết, em sẽ đem theo bí mật của anh ấy xuống...”

“...xuống mồ hả, chắc là không há?” Ron nói kèm tiếng khịt mũi. “Xuống cống thì có thể.”

Myrtle hú lên một tiếng giận điên lên được rồi lặn trở vô cái bồn cầu, khiến nước tràn ra miệng bồn chảy xuống sàn. Myrtle khốn khổ dường như khiến Ron vui lại.

“Bồ nói đúng,” nó nói, vừa lẳng cái túi xách lên vai, “Mình sẽ học thêm những buổi thực hành phụ đạo ở làng Hogsmeade trước khi quyết định thi hay không.”

Vậy là cuối tuần sau đó Ron đi học cùng Hermione và những học sinh năm thứ sáu khác, những đứa đủ mười bảy tuổi để dự kỳ thi sắp diễn ra trong nửa tháng tới. Harry cảm thấy hơi ganh tị khi nhìn tụi nó chuẩn bị đi vô làng; nó bỏ lỡ dịp đi xuống làng, mà hôm đó lại là một ngày xuân đặc biệt đẹp trời, một

trong những ngày bầu trời quang đãng mà lâu lắm rồi tụi nó mới được nhìn thấy. Tuy nhiên, nó đã quyết định dùng thời gian này để cố gắng một lần nữa tấn công Phòng theo yêu cầu.

Khi nó thổ lộ kế hoạch này với Ron và Hermione ở tiền sảnh, Hermione nói, “Bồ sẽ làm tốt hơn nếu bồ đi thẳng tới văn phòng của Thầy Slughorn và tìm cách lấy cái ký ỨC.”

“Mình đã và đang cố gắng!” Harry nói gay gắt, mà điều đó hoàn toàn đúng. Nó đã cố tình nấn ná lại sau mọi buổi học Độc được của tuần qua để ddwwocj một mình trò chuyện với thầy, nhưng bậc thầy Độc được luôn luôn rời khỏi căn hầm nhanh đến nỗi Harry không thể nào bắt được thầy. Đã hai lần Harry đi tới văn phòng thầy và gõ cửa, nhưng không nhận được hồi âm nào, mặc dù trong lần thứ hai nó chắc chắn có nghe được âm thanh của một cái máy hát cũ bị đột ngột hãm lại.

“Thầy không muốn nói chuyện với mình mà Hermione! Thầy có thể đoán ra mình đang cố gắng gặp riêng thầy một lần nữa và thầy sẽ không để chuyện đó xảy ra!”

“Thì bồ vẫn phải đeo đuổi công việc đó, đúng không?”

Thầy Filch đang dùng cái Phép dò bí mật chọc chọc thúc thúc như mọi khi, hàng người ngăn ngừa đang sắp hàng chờ lọt qua sự kiểm tra của thầy Filch nhích tới trước vài bwocs và Harry không trả lời, để phòng trường hợp bị thầy giám thị nghe lóm. Nó cầu chúc cho cả Ron lẫn Hermione được may mắn, rồi quay lại, trèo lên lại mấy bậc cầu thang đá và bất kể Hermione nói gì đi nữa, nó vẫn quyết tâm dành trọn một hay hai tiếng đồng hồ cho Phòng theo yêu cầu.

Khi đã đi khuất tiền sảnh, Harry rút tấm Bản đồ đạo tặc và tấm Áo khoác tàng hình ra khỏi túi xách. Sau khi che giấu bản thân mình rồi, nó gõ lên tấm bản đồ, miệng lầm rầm, “tôi trang trọng thề là tôi đang mưu toan chuyện không ra gì,” và cẩn thận rà tấm bản đồ.

Vì lúc đó là sáng chủ nhật, hầu hết học sinh đều ở trong những phòng sinh hoạt chung của các nhà khác nhau, học sinh nhà Gryffindor thì ở trên một cái tháp, học sinh nhà Ravenclaw ở trên một cái tháp khác, học sinh nhà SlytHermionein thì ở trong một hầm ngục và học sinh nhà Hufflepuff thì ở trong tầng hầm gần nhà bếp. Đó đây có một đứa lạc lõng đi vẩn vơ quanh thư viện hay lên một hành lang. Có vài ba người ở ngoài sân và kìa Greogory Goyle đang ở trên hành lang tầng thứ bảy. Chẳng có dấu hiệu gì của Phòng theo yêu cầu, nhưng Harry không lo lắng về chuyện đó; nếu Goyle đang đứng canh gác ở bên ngoài thì căn phòng ẮT MỞ CỬA, dù cho tấm bản đồ có biết hay không. Vì vậy nó phóng như bay lên cầu thang, chỉ giảm tốc độ khi đến được góc hành lang, bấy giờ nó bắt đầu bò, rất chậm, về phía cô bé hôm nọ đang nắm chặt cái cân bằng đồng nặng nề mà Hermione đã tử tế giúp gắn lại cách đây hai tuần lễ. Nó đợi cho đến khi bò đến ngay phía sau cô bé mới thì thào, “Chào... em đẹp quá hén em?”

Goyle hét lên một tiếng kinh hoàng, liệng cái cân lên không trung và phóng chạy đi, mất biến trước khi tiếng cân rớt xuống sàn thoi ngán vọng khắp hành lang. Harry cười hể hể, quay lại thưởng ngoạn bức tường trống trơn, nó biết chắc Draco malfoy đang đứng đông cứng đằng sau bức tường đó, biết là có ai đó ở ngoài này, nhưng không dám xuất hiện. Cảm giác dễ chịu nhất của Harry về công lực là lúc nó cố nhớ lại dạng khẩu lệnh nào mà nó chưa thử.

Nhưng tâm trạng tràn trề hy vọng này không kéo dài được lâu. Nửa giờ sau, sau khi đã thử nhiều khẩu lệnh khác nhau để xem Malfoy đang làm gì, bức tường vẫn chỉ là bức tường không cửa như thường. Harry cảm thấy nản lòng không thể tin nổi. Malfoy có thể chỉ cách nó vài bước chân, vậy mà vẫn không có tới một theo bằng chứng nhỏ nhất nào về cái gì đó mà thằng này đang làm bên trong phòng. Mất kiên nhẫn hoàn toàn, Harry chạy a vô bức tường đá cho nó một cái.

“Ồi!”

Nó tưởng như nó gãy ngón chân rồi và khi nó nắm lấy mấy ngón chân đau mà nhảy lò cò, tấm Áo khoác tàng hình tuột khỏi người nó.

“Harry?”

Nó quay phắt lại, trên một giò, nên té lăn cù. Nó ngạc nhiên đến vuột kêu lên khi nhìn thấy cô Tonks đang đi về phía nó như thể cô thường xuyên đi rảo trên hành lang này.

“Chị làm gì ở đây?” Nó hỏi, lại té sụm xuống; tại sao cô luôn bắt gặp nó lúc nó đang nằm lăn quay trên sàn?

“Tôi đến gặp cụ Dum,” cô Tonks nói. Harry nghĩ cô Tonks trông thật là khủng khiếp: gầy hơn mọi khi, mái tóc màu lông chuột của cô xõa rũ rượi.

“Văn phòng của thầy không phải ở đây,” Harry nói, “nó ở tuốt bên kia của tòa lâu đài, phía sau một cái máng xối có hình con thú đã...”

“Tôi biết,” cô Tonks nói. “Cụ không có mặt ở đó. Có vẻ như cụ lại đi vắng.”

“Thầy đi vắng à?” Harry nói, vừa thận trọng thả ngón chân vị giập xuống sàn. “Này... em đoán là chị không biết thầy đi đâu hả?”

“Không,” cô Tonks nói.

“Chị muốn gặp thầy về chuyện gì?”

“Không có gì đặc biệt,” cô Tonks nói, vừa vô thức dứt dứt cái tay áo của tấm áo chùng cô đang mặc. “Tôi chỉ nghĩ là cụ có thể biết việc gì đang diễn ra. Tôi nghe được khá nhiều chuyện đồn đại... người ta đang bị hại.”

“Dạ, em biết, chuyện đó đăng đầy trên báo,” Harry nói. “Thằng nhóc đó tìm cách giết...”

“Ờ Tiên tri thường đưa tin chậm,” cô Tonks nói, cô không có vẻ gì lắng nghe nó. “Dạo gần đây em không nhận được thư của ai trong Hội sao?”

“Không ai trong Hội viết thư cho em nữa,” Harry nói, “từ khi chú Sirius...” Nó thấy mắt cô Tonks đã đầy ngấn lệ.

“Em xin lỗi,” nó vụng về nói lí nhí. “Ý em nói là... em cũng nhớ chú lắm.”

“Cái gì?” Cô Tonks thần thờ, như thể cô không hề nghe nó nói. “Thôi. Tôi sẽ gặp lại em sau nhé, Harry.”

Và cô đột ngột quay lưng lại, đi trở xuống hành lang, để lại Harry chăm chú nhìn theo cô. Khoảng chừng một phút sau hay cỡ đó, nó lại choàng tấm Áo khoác tàng hình lên và tiếp tục cố gắng đột nhập Phòng theo yêu cầu nhưng nó không còn đặt hết nhiệt tình vào việc đó nữa. Cuối cùng, một cảm giác đói meo trong bao tử cộng với việc biết rằng Ron cùng Hermione sắp trở lại trường để ăn trưa, nó đành bỏ cuộc và bỏ cái hành lang lại cho Malfoy hy vọng Malfoy sẽ không ra khỏi nơi đó trong vài tiếng đồng hồ nữa vì quá sợ hãi.

Nó gặp Ron và Hermione trong Đại sảnh đường đang ăn được nửa bữa ăn trưa sớm.

“Mình làm được rồi... ờ, đại khái vậy!” Ron hăm hở nói với Harry khi vừa thấy bóng nó. “Mình được giao cho đơn thổ tới bên ngoài tiệm trà của bà Puddifoot và mình hơi vọt quá một tí, hiện ra ở gần Scrivenshafts, nhưng ít ra thì mình cũng đã di chuyển được!”

“Xịn lắm, Ron!” Harry nói. “Còn bồ thì sao, Hermione?”

“Ồi, hiển nhiên là cô nàng tuyệt hảo,” Ron nói, trước khi Hermione có thể trả lời. “Điềm đạm, đoán điềm, đối đềm hay cái quỷ đờ đờ gì đó, đều tuyệt hảo... sau đó tất cả tụi này đi uống nước ở quán Ba cây chổi và bồ phải nghe gã Twycross huyền thuyên về cô nàng... Mình sẽ ngạc nhiên nếu hắn không cầu hôn sớm...”

“Còn bồ thì sao?” Hermione hỏi Harry, phớt lờ Ron. “Lần này bồ có lên Phòng theo yêu cầu không?”

“Có,” Harry nói. “Và thử đoán xem mình đã đụng ai trên đó? Cô Tonks!”

“Cô Tonks hả?” Ron và Hermione cùng lặp lại, coi bộ ngạc nhiên vô cùng.

“Ừ, cô ấy nói cô ấy đi thăm thầy Dum.”

“Nếu bồ muốn biết ý kiến mình thì đây,” Ron nói ngay sau khi Harry kể lại hết cuộc đối thoại với cô Tonks, “cô ấy hơi bị kiệt sức. Mất tinh thần sau chuyện xảy ra ở Bộ.”

“Hơi lạ.” Hermione nói, vì lý do nào đó, Hermione tỏ vẻ rất quan tâm. “Lẽ ra cô ấy phải canh gác ngôi trường, tại sao cô bỗng nhiên rời bỏ vị trí công tác để đến gặp thầy Dum khi thấy ấy thậm chí không có mặt ở đây?”

“Mình có một ý nghĩ,” Harry ngập ngừng nói. Nó cảm thấy kỳ về việc nói ra điều đó; chuyện này thuộc lãnh địa của Hermione hơn là của nó. “Mấy bồ có nghĩ là có thể cô ấy đã... mấy bồ biết đó... yêu chú Sirius không?”

Hermione trợn mắt ngó nó. “Cái gì khiến cho bồ nói vậy?”

“Mình không biết,” Harry nhún vai, “nhưng cô ấy suýt khóc khi mình nhắc đến tên chú ấy và Thần hộ mệnh của cô ấy bây giờ là một con gừi đó bốn chân bự chẳng. Mình không biết liệu đó có thể là... mấy bồ biết... chú ấy không.”

“Đó là một ý tưởng,” Hermione chậm rãi nói. “Nhưng mình vẫn không biết tại sao cô ấy lại xông vào tòa lâu đài để tìm thầy Dum, nếu đó thực sự là lý do để cô ấy có mặt ở chỗ đấy.”

“Vây là quay trở lại điều mình đã nói, đúng không?” Ron nói, lúc này nó đang xúc khoai tây nghiền trút vô miệng. “Cô ấy đã trở nên kỳ cục. Mất tinh thần.” Rồi nó nói với Harry với vẻ từng trải, “Phụ nữa mà, họ dễ nổi cơn lăm.”

“Vây mà,” Hermione chấm dứt cơn trầm tư, “Mình ngờ là bồ sẽ không tìm ra một phụ nữ nào lại đi giận dỗi nửa tiếng đồng hồ chỉ vì bà Rosmerta không cười nổi mấy chuyện tiếu lâm về mụ phù thủy già, Người chữa thương và cơn cuồng thổi bay Mimbulus.”

Ron quắc mắt đỏ quạu.

hết: Chương 21, xem tiếp: Chương 22

22. Chương 22

Sau tang lễ

Những khoảnh trời màu xanh rực rỡ đã bắt đầu hiện ra bên trên những tháp canh của tòa lâu đài, nhưng những dấu hiệu của mùa hè sắp đến này không làm tâm trạng Harry khá hơn. Nó cứ gặp trục trặc hoài, cả trong cố gắng tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì, cả trong nỗ lực gợi chuyện với thầy Slughorn để may ra bằng cách nào đó dụ dỗ được thầy trao cho cái ký ức mà hình như thầy đã chôn sâu mấy chục năm trời.

“Lần cuối cùng, hãy quên Malfoy đi,” Hermione kiên quyết nói với Harry.

Hai đứa nó đang ngồi với Ron trong góc sân trường đầy nắng sau bữa ăn trưa. Cả Hermione lẫn Ron đều đang nắm chặt tờ rơi của Bộ Pháp thuật – Những Lỗi Độn Thổ Thông Thường và Cách Tránh – bởi vì tụi nó sẽ phải thi vào ngay buổi trưa hôm đó, nhưng cách gì thì gì, mấy tờ rơi đó chẳng chứng tỏ có tác dụng xoa dịu thần kinh của tụi nó chút nào.

Ron bỗng giật mình và tìm cách núp sau lưng Hermione khi một cô gái vừa đi vòng qua cái góc tụi nó đang ngồi.

“Không phải Lavender mà,” Hermione chán ngán nói.

“Ừ, tốt,” Ron nhẹ nhõm nói.

“Bạn là Harry Potter?” Cô ấy nói, “Tôi được sai đưa cho bạn cái này.”

“Cám ơn.”

Trái tim Harry chùng xuống lúc nó cầm cuộn giấy da nhỏ. Khi cô gái đã đi xa ngoài tầm tai, nó nói, “Thầy Dumbledore đã nói là mình sẽ khỏi học thêm buổi nào nữa cho tới khi mình lấy được ký ức thầy Slughorn.”

“Có lẽ thầy muốn kiểm tra xem bồ đang làm gì?” Hermione suy đoán trong lúc Harry mở cuộn giấy da; nhưng thay vì nhận ra nét chữ dài, thon mảnh, xiên xiên của cụ Dumbledore, nó lại thấy dòng chữ chề bề lộn xộn, rất khó đọc vì những vết mực lem to thù lù nằm đầy trên tờ giấy da.

Harry, Ron và Hermione yêu quý!

Aragog đã chết tối qua. Harry và Ron, hai đứa con đã gặp cậu ấy và biết cậu ấy đặc biệt như thế nào. Hermione, bác biết con sẽ thích cậu ấy. Nếu các con chịu khó xuống đây dự tang lễ vào tối hôm nay thì điều đó an ủi bác nhiều lắm. Bác định làm tang lễ vào lúc hoàng hôn vì đó là thời điểm cậu ấy thích nhất trong ngày. Bác biết các con không được phép ra ngoài vào ban đêm, nhưng các con có thể xài tấm Áo Khoác Tàng Hình. Lễ ra bác không nên rủ rê các con, nhưng bác không chịu nổi sự cô đơn này.

Hagrid.

“Đọc đi.” Harry nói, trao bức thư cho Hermione. “Ôi, Trời ơi!” Cô bé kêu lên, đọc lướt qua bức thư rồi chuyển cho Ron, anh chàng này đọc bức thư với vẻ ngờ vực càng lúc càng tăng.

“Bác ấy khùng hả!” Nó giận dữ nói. “Cái đồ đó đã từng bảo đồng bọn ăn thịt Harry và mình! Từng bảo chúng cứ tự tiện chén! Vậy mà bây giờ bác Hagrid lại mong tội mình đi xuống đó mà khóc thương cái thầy lông lá đó!”

“Không những thế,” Hermione nói, “bác ấy còn biểu tội mình rời khỏi lâu đài vào ban đêm mà bác ấy biết an ninh ban đêm chặt chẽ một triệu lần hơn và nếu tội mình bị bắt thì sẽ rắc rối biết chừng nào.”

“Trước đây tội mình đã từng xuống đó gặp bác ấy vào ban đêm mà,” Harry nói.

“Ừ, nhưng liệu vì một chuyện như vậy à?” Hermione nói. “Chúng ta đã mạo hiểm nhiều phen để giúp bác Hagrid, nhưng nói cho cùng – Aragog đã chết. Phải chi là vấn đề cứu mạng bác ấy...”

“Mình càng không muốn đi,” Ron kiên quyết. “Bồ chưa gặp con quái vật đó, Hermione à. Cứ tin mình đi, chết sẽ làm cho nó tốt mã hơn.”

Harry lấy lại lá thư và chăm chăm nhìn xuống những vết mực loang lổ khắp lá thư. Rõ ràng là nước mắt đã rơi xuống tờ giấy da liên tiếp từng hột bụi...

“Harry, bồ đừng có nghĩ đến việc đi.” Hermione nói. “Không đáng bị cảm tức vì một chuyện như thế.”

Harry thở dài. “Ừ, mình biết,” nó nói. “Mình chắc là bác ấy sẽ phải chôn Aragog mà không có tội mình.”

“Ừ, chắc vậy.” Hermione nói, trông có vẻ yên tâm. “Coi nè, lớp Độc Dược chiều nay hầu như trống trơn, vì tất cả tội này đều đi thi Độn Thổ... Vậy bồ thử tìm cách dụ dỗ thầy Slughorn đi.”

“Bồ nghĩ lần thứ năm mười bảy thì hên hả?” Harry cay đắng.

“Hên?” Ron đột ngột la lên. “Đúng đó, Harry, cứ cầu may!”

“Ý bồ là sao?”

“Xài thuốc hên!”

“Phải đó, Ron, đúng rồi!” Hermione nói, nghe thẳng thốt. “Dĩ nhiên rồi! Tại sao mình lại không nghĩ ra hã?”

“Phúc Lạc Dược hã?” Harry trợn mắt ngó hai đứa bạ. “Mình không biết... Mình định để dành nó...”

“Để làm gì?” Ron ngờ vực hỏi.

“Harry ơi, còn cái gì trên đời này quan trọng hơn ký ức của thầy Slughorn hã?” Hermione hỏi.

Harry không trả lời. Ý nghĩ xài đến chai nhỏ xíu vàng óng ấy đã lớn vồn đôi lần trong trí tưởng tượng của nó; những kế hoạch không định hình, không rõ ràng về việc Ginny chia tay với Dean, về việc Ron sẽ vui vẻ chấp nhận gã bồ mới của cô em gái đã nhen nhúm lâu nay tận đáy não nó, nhưng nó không chịu thừa nhận trừ khi chiêm bao hay lúc chập chờn nửa tỉnh nửa mơ...

“Harry? Bồ vẫn còn đang ngồi với tội mình chứ?” Hermione hỏi

“Cái... gì... À, dĩ nhiên,” nó nói, tự chủ lại. “Thôi thì.. Ôkê. Nếu chiều nay mình không gọi chuyện được thầy Slughorn thì mình sẽ xài tới Phúc Lạc Được để thử một phen nữa vào tối nay.”

“Vây quyết định rồi nhé.” Hermione nói dứt khoát và đứng dậy múa một điệu duyên dáng xoay tròn vòng quanh gót chân. “Địa điểm... Định ý... Điềm đạm...” Cô nàng lẩm bẩm.

“Thôi, ngừng đi mà!” Ron năn nỉ, “Mình đã đủ phát bệnh vì... Mau lên, che mình lại!”

“Không phải Lavender mà!” Hermione hét kiên nhẫn nổi, khi hai cô gái khác xuất hiện trong sân và Ron chuồn nhanh ra sau Hermione.

“Bánh!” Ron ngó qua vai Hermione nói. “Mèn ơi, coi bộ tụi nó không vui vẻ hén?”

“Tụi nó là chị em Montgomery và dĩ nhiên là tụi nó không thể vui vẻ rồi, chứ bộ bồ chưa nghe chuyện đã xảy ra cho thằng em trai của tụi nó hả?” Hermione nói.

“Thành thật mà nói, mình hết biết chuyện gì đang xảy ra cho bà con của thiên hạ rồi,” Ron nói.

“Ừ, em trai của tụi nó đã bị người sói tấn công. Người ta đồn rằng tại má tụi nó từ chối giúp đỡ bọn Từ Thần Thực Tử. Dù sao thì thằng bé cũng chỉ mới năm tuổi và đã chết trong bệnh viện thánh Mungo, họ không thể nào cứu chữa nổi thằng bé.”

“Nó chết à?” Harry lặp lại, sững sờ. “Nhưng chắc chắn là người sói không giết người, họ chỉ biến người ta thành người sói như họ thôi mà?”

“Thỉnh thoảng họ cũng làm chết người,” Ron nói, lúc này trông nó nghiêm chỉnh khác thường. “Mình nghe nói chuyện đó xảy ra khi người soi tha nạn nhân đi.”

“Người sói đó tên gì?” Harry hỏi nhanh.

“À, theo tin đồn thì đó là Fenrir Greyback,” Hermione nói.

“Mình biết hắn – gã khủng ưa tấn công trẻ con ấy, cái gã mà thầy Lupin đã kể ình nghe!” Harry giận dữ nói.

Hermione nhìn nó ngao ngán.

“Harry, bồ phải lấy cho được ký ức đó,” cô nàng nói. “Mục tiêu cuối cùng của việc đó là để chặn Voldermort lại, đúng không? Tất cả những chuyện ghê rợn đang xảy ra nói cho cùng đều do hắn mà ra...”

Tiếng chuông vang vọng từ tòa lâu đài khiến cả Hermione lẫn Ron đứng bật dậy, vẻ mặt hãi hùng.

“Hai bồ sẽ thi tốt thôi,” Harry nói với tụi nó, khi tụi nó đi về phía tiền sảnh nhập vào đám học sinh sẽ thi Độn Thổ hôm đó. “Chúc may mắn nghe.”

“Bồ cũng may mắn nhé!” Hermione nói với một cái nhìn đầy ý nghĩa, khi Harry đi về phía tầng hầm.

Chỉ có ba học sinh trong lớp học độc được chiều nay: Harry, Ernie và Draco Malfoy.

“Các trò đều chưa đủ tuổi thi hả?” Thầy Slughorn xởi lởi nói. “Chưa tới mười bảy tuổi à?”

Cả ba đứa đều lắc đầu.

“Thôi thế này,” thầy Slughorn phấn khởi nói, “Vì lớp học của chúng ta hơi ít, chúng ta sẽ làm chuyện gì đó cho vui. Thầy muốn tất cả hãy bày cho thầy một trò thú vị!”

“Thưa thầy, ý đó thiệt là hay,” Ernie xoa xoa hai tay vào nhau nịnh nọt.

Malfoy không thèm nhếch mép. “Thầy muốn nói ‘một trò gì thú vị’ là trò gì?” Nó quạu quọ.

“Ồ, cứ làm cho thầy ngạc nhiên,” thầy Slughorn nói thân thiện.

Malfoy mở cuốn Bào chế Thuốc Cao Cấp ra với nét mặt đưa đám. Quá rõ ràng là nó cho rằng buổi học này chỉ tổ mất thì giờ. Ló mặt qua cuốn sách, quan sát Malfoy, Harry nghĩ, chắc chắn Malfoy đang thèm được dùng thì giờ này để chui vô Phòng Theo Yêu Cầu.

Chẳng biết là do nó tưởng tượng hay quả thực Malfoy có vẻ gầy đi, như cô Tonks vậy. Chắc chắn là trông Malfoy xanh xao hơn; da nó bệch bạc màu tro có lẽ bởi vì dạo này nó hiếm khi thấy ánh mặt trời; không còn đâu vẻ mặt tự mãn, tự cao và háo hức nữa. Không còn chút gì đáng điệu nghênh ngang mà nó đã tỏ ra trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts, khi nó công khai khoe khoang cái sứ mạng mà Voldemort giao cho nó... Chỉ có thể có một kết luận duy nhất, theo ý Harry: cái sứ mạng đó, dù là sứ mạng gì đi nữa, cũng đang ngắc ngứ tồi tệ.

Ý nghĩ này khiến Harry hồ hởi phấn khởi hẳn lên, nó thêm đọc lướt qua cuốn Bào Chế Thuốc Cao Cấp và tìm thấy một bản đã sửa đổi nát bầy của Hoàng tử Lai ở bài Thuốc Tạo Khoái. Cái này có vẻ chẳng những đáp ứng yêu cầu của thầy Slughorn, mà biết đâu còn có thể (tìm Harry nhảy thót lên khi đầu nó nảy ra ý tưởng đó) làm cho thầy Slughorn tâm trạng sáng khoái để thầy sẵn sàng trao cho Harry ký ức của thầy, nếu mà Harry có thể thuyết phục thầy ném thử một tí...

Một giờ rưỡi sau thầy Slughorn nói, “Nào, tốt lắm, cái này coi bộ tuyệt vời,” thầy vỗ hai tay vào nhau khi bắt đầu ngó xuống cái chất vàng óng như nắng trong vạc của Harry. “Thuốc Tạo Khoái hả, thầy thử được không? Thầy ngửi được cái mùi gì đó? Chà... Trò cho thêm một nhánh bạc hà, phải không? Không đúng bài bản lắm, nhưng là một biến tấu hay, đương nhiên, Harry à, cái đó sẽ có xu hướng làm cân đối lại những tác dụng phụ đôi khi xảy ra như hát ca quá đà hoặc véo mũi... thầy thực sự không biết trò kiếm đâu ra bộ não tuyệt vời này, chàng trai ạ! ... trừ phi...”

Harry dùng chân đẩy cuốn sách của Hoàng tử Lai vô sâu trong cặp.

“... đó là gien di truyền của mẹ trời dạy trong người trò!”

“Dạ... Thưa thầy, có lẽ vậy,” Harry nói, thở phào ra.

Ernie có vẻ hơi quạu: nó tính qua mặt Harry một phen, nên đã hấp tấp phát minh ra độc dược của riêng nó, một thứ thuốc keo vón lại và tạo thành một cục tím bầm nằm ngay ở đáy vạc. Malfoy thì đã dọn dẹp đồ đạc, mặt mày chưa chat. Thầy Slughorn đã tuyên bố dung dịch Nắc Cụt của nó chỉ “tạm tạm”.

Chuông reo, cả Ernie và Malfoy lập tức rời khỏi phòng học.

“Thưa thầy... Thưa thầy! Thầy không muốn ném thử Thuốc Tạo...” Harry tha thiết gọi theo.

Nhưng thầy Slughorn đã đi khuất. Thất vọng, Harry đổ hết thuốc trong vạc ra, dọn dẹp đồ đạc, rời khỏi tầng hầm, và chậm rãi đi ngược lên cầu thang về phòng sinh hoạt chung.

Ron và Hermione trở lại đó vào lúc xế chiều.

“Harry!” Hermione gào lên khi cô nàng chui qua cái lỗ chân dung. “Harry ơi, mình đậu rồi!”

“Giỏi lắm!” Nó nói. “Còn Ron?”

“Nó hả... nó rớt rồi,” Hermione thì thầm trong khi Ron rũ người đi lừ đừ vô phòng trông rầu rĩ hết sức. “Thiệt là xui xẻo, một chi tiết vật thôi, giám khảo phát hiện nó đã bỏ sót lại đằng sau nửa cái lông mày... Còn chuyện thầy Slughorn ra sao?”

“Chẳng có gì vui,” Harry nói khi Ron nhập bọn với hai đứa nó. “Xui xẻo thôi mà, bỏ tèo, lần sau bỏ sẽ đậu... tụi mình có thể thi chung.”

“Ừ, mình hy vọng vậy,” Ron cau gắt. “Nhưng mà một nửa cái lông mày... làm như là vấn đề lớn lắm không bằng!”

“Mình biết,” Hermione dỗ dành, “Quả là có vẻ khe khắt quá...”

Tụi nó dành cả buổi tối để nói xấu giám thị cuộc thi Độn Thổ, và Ron trông có vẻ phấn chấn lên phần nào khi tụi nó đi trở lại phòng sinh hoạt chung, lúc này đang bàn bạc cái vấn đề nhí nhằng là thầy Slughorn và ký ức của thầy.

“Vậy, Harry à... bỏ sẽ xài tới Phúc Lạc Dược hay tính cách khác?” Ron hỏi.

“Ừ, mình cho là có lẽ vậy tốt hơn,” Harry nói. “Mình nghĩ là không cần uống hết cả chai cho hên tới ‘hai-mươi-bốn-giờ’ đâu, việc đó cần gì tốn tới cả đêm... Mình chỉ uống một ngụm thôi. Hai ba tiếng đồng hồ hiệu nghiệm là đủ để làm.”

“Bồ sẽ có cảm giác rất tuyệt vời khi uống vô,” Ron mơ màng nhớ lại. “Giống như là bồ không thể nào làm gì sai.”

“Bồ đang nói gì vậy?” Hermione cười. “Bồ có xài qua thuốc đó bao giờ đâu!”

“Ừ, nhưng lúc đó mình cứ nghĩ mình đã xài rồi, chứ gì nữa?” Ron nói như thể đang giảng giải một điều quá hiển nhiên. “Nói chung sự khác biệt nào thì cũng như nhau cả thôi...”

Bởi vì tụi nó vừa thấy thầy Slughorn đi vào Đại sảnh Đường và biết thầy ưa nhẩn nha kéo dài bữa ăn tối, cho nên tụi nó lần quần nán lại trong phòng sinh hoạt chung, kế hoạch là Harry sẽ đi tới phòng của thầy Slughorn một lần nữa khi thầy trở về đó. Khi nắng xế chùng xuống trên những ngọn cây trong khu rừng Cấm, tụi nó quyết định thời điểm đã đến, và sau khi kiểm tra cẩn thận để biết chắc là Neville, Dean và Seamus đều ở cả trong phòng sinh hoạt chung, tụi nó lén lên phòng ngủ nam sinh.

Harry moi mấy chiếc vớ được cuộn tròn từ dưới đáy cái rương lên và rút ra một chai tí hon lóng lánh.

“Nó đây,” Harry nói, giơ cái chai nhỏ xíu lên và ực một ngụm được ước lượng cẩn thận.

“Bồ cảm thấy sao?” Hermione thì thào hỏi.

Harry không trả lời mất một lúc. Sau đó, từ từ nhưng rõ rệt, cái cảm giác phấn khởi trước vận may vô cùng tận lan tỏa khắp người nó; nó cảm thấy như thể nó có khả năng làm được mọi việc, bất cứ việc gì... và việc lấy ký ức của thầy Slughorn bỗng nhiên có vẻ chẳng những có thể thực hiện được mà còn rất khả quan...

Nó đứng lên, mỉm cười và tràn đầy tin tưởng.

“Xuất sắc,” nó nói. “Thiệt là xuất sắc. Đúng... mình sẽ đi xuống chòi của bác Hagrid.”

“Cái gì?” Ron và Hermione cùng kêu lên kinh ngạc.

“Không phải đâu, Harry – bồ phải đi gặp thầy Slughorn chứ, nhớ không?” Hermione nói.

“Không,” Harry nói một cách tự tin. “Mình sẽ đến nhà bác Hagrid, mình có một cảm giác tuyệt vời là phải đi gặp bác ấy.”

“Bồ cảm thấy tuyệt vời về việc một con nhện khổng lồ hả?” Ron sững sốt hỏi.

“Ừ,” Harry nói, rút tấm áo khoác tàng hình ra khỏi túi xách của nó. “Mình cảm thấy đó mới chính là địa điểm mình cần có mặt tối nay, mấy bồ có hiểu mình nói gì không?”

“Không,” Ron và Hermione đồng thanh, cả hai bây giờ trông hoảng hốt thực sự.

“Mình đoán chắc là tại Phúc Lạc được chẳng?” Hermione lo lắng nói, vừa giơ cái bình ra ngoài ánh sáng. “Bồ còn chai nào khác chứa đầy... Mình không biết nữa...”

“Cuồng Dược hả?” Ron đặt giả thuyết, trong khi Harry tung cái áo choàng qua vai.

Harry cười to, Ron và Hermione trông càng hoảng sợ hơn.

“Tin mình đi! Mình biết mình đang làm gì... hay ít ra thì...” Nó tự tin bước ra cửa, “...Phúc Lạc Được biết mình đang làm gì.”

Nó kéo tấm Áo Khoác Tàng Hình trùm lên đầu và bắt đầu đi xuống cầu thang, Ron và Hermione nhanh chóng đi theo sau nó. Đến chân cầu thang, Harry nhẹ nhàng lướt qua một cánh cửa mở.

“Anh làm cái trò gì với con đó ở trên ấy, hả!” Lavender Brown ré lên, trừng mắt nhìn xuyên qua Harry để thấy Ron và Hermione cùng nhau đi từ phòng ngủ nam sinh. Harry nghe Ron lấp bắp đằng sau, trong lúc nó băng nhanh qua phòng bỏ xa tụi kia.

Chui qua cái lỗ chân dung là chuyện đơn giản, khi nó đến gần cái lỗ, Ginny và Dean vừa chui qua, Harry có thể len vô giữa hai đứa đó. Lúc nó làm vậy, nó ngẫu nhiên đụng phải Ginny.

“Làm ơn, đừng có xô em mà, Dean,” cô bé nói, giọng bức bối. “Anh cứ làm vậy hoài, em có thể tự chui qua một mình một cách hoàn hảo...”

Bức chân dung đóng lại sau lưng Harry, nhưng nó cũng kịp nghe Dean tức tối cự nự lại... Cảm giác hồ hởi phấn khởi của nó càng tăng lên, Harry sai bước ra khỏi tòa lâu đài. Nó không cần phải thận trọng, bởi vì nó chẳng gặp ai trên đường đi, nhưng điều đó chẳng làm nó ngạc nhiên chút nào: tối nay, nó là người may mắn nhất trường Hogwarts.

Nó không biết tại sao đi đến chỗ bác Hagrid lại là một hành động đúng đắn. Có vẻ như cứ mỗi vài ba bước thì thuốc hên lại chiếu sáng lối nó đi: tuy nó không thể thấy được đích đến cuối cùng, nó không thể thấy thấy Slughorn từ đâu ra, nhưng nó biết nó đang đi đúng hướng để lấy được ký ức của thầy. Khi đi đến tiền sảnh, nó nhận thấy là thầy Flich đã quên khóa cửa trước. Harry tươi cười, mở cửa và hít thở hương thơm của cỏ và không khí trong lành một lúc trước khi bước xuống bậc thềm đi vào bóng hoàng hôn.

Khi bước xuống bậc thềm cuối cùng, tự nhiên nó cảm thấy sẽ dễ chịu biết bao nếu đi ngang qua mảnh vườn rau trên đường đi tới căn chòi của bác Hagrid. Mảnh vườn rau không hẳn nằm ngay trên đường đi, nhưng dường như đối với Harry đây rõ là một ngẫu hứng khôn ngoan mà nó nên làm. Thế là nó lập tức đổi hướng đôi chân về phía vườn rau, chính ở đó, nó hài lòng, nhưng không đến nỗi ngạc nhiên lắm, khi gặp thầy Slughorn đang chuyện trò với cô Sprout. Harry núp sau bức tường đá thấp, cảm thấy an hòa với cả thế gian và lắng nghe cuộc chuyện trò của hai thầy cô.

“Tôi hết sức cảm ơn cô đã dành cho nhiều thời giờ, cô Pomona à,” thầy Slughorn nhã nhặn nói. “Hầu hết những ai có thẩm quyền đều đồng ý là chúng sẽ có hiệu quả nhất nếu được hái vào lúc chạng vạng tối,”

“Ồ, tôi hoàn toàn đồng ý,” giáo sư Sprout nhiệt tình nói. “Nhiều đó đủ chưa?”

“Nhiều lắm, nhiều lắm rồi,” thầy Slughorn nói, Harry thấy thầy mang một ôm đầy lá cây. “Nhiều đây là đủ để chia òi học sinh năm thứ ba vài lá và còn dư một ít dự phòng trường hợp đứa nào đó hăm chúng quá như... Thôi, chào cô, một lần nữa cảm ơn cô nhiều lắm.”

Giáo sư Sprout đi về khoảng tối phía những nhà lồng kiếng, và thầy Slughorn hướng bước chân về đứng nơi mà Harry đang đứng, vô hình.

Một mong muốn lộ diện ngay tức thì thôi thúc Harry, nó bèn vung tay một cái, cởi bỏ tấm Áo Khoác.

“Con chào thầy.”

“Úi cha cha, Harry, trò làm thầy hết hồn,” thầy Slughorn đứng khựng giữa đường, điệu bộ cảnh giá. “Làm sao trò ra khỏi toà lâu đài được?”

“Con nghĩ là thầy Flich quên khóa cửa chính,” Harry phấn khởi nói, và cảm thấy vui hết sức khi thầy Slughorn nổi quạu.

“Thầy sẽ phải báo cáo về tay giám thị này. Nếu trò hỏi thầy, thì thầy cho rằng hẳn lo lắng chuyện rác rưởi nhiều hơn vấn đề an ninh đúng mực.... Nhưng tại sao trò lại ra ngoài này, Harry?”

“Dạ thưa thầy, đó là vì bác Hagrid,” Harry nói, nó biết rằng bây giờ cứ nói sự thật là đúng. “Bác ấy đang buồn khổ... Nhưng thầy đừng nói cho ai biết, thầy nhé? Con không muốn gây rắc rối cho bác ấy...”

Óc tò mò của thầy Slughorn rõ ràng đã bị dựng dậy, “Chà, thầy không thể hứa như vậy,” thầy nói hơi cộc cằn. “Nhưng thầy biết cụ Dumbldore hoàn toàn tin tưởng bác ấy, cho nên thầy chắc rằng bác ấy không thể làm điều gì rùng rợn lắm đâu...”

“Dạ, chẳng lẽ có một con nhện khổng lồ, bác ấy đã làm bạn với nó nhiều năm... Nó sống trong khu rừng... Nó có thể nói và đủ thứ hết...”

“Thầy cũng nghe đồn bác ấy có mấy con Khổng Nhện trong rừng,” thầy Slughorn nói nhỏ, hướng mắt về phía đám rừng cây đen hù. “Vậy đúng thiệt sao?”

“Dạ,” Harry nói. “Nhưng mà con này, con Aragog, là con đầu tiên mà bác Hagrid có được, nó đã chết tới hôm qua. Bác ấy suy sụp tinh thần. Bác ấy cần có bầu bạn khi chọn cất con đó và con nói là con sẽ đến.”

“Cảm động thay, cảm động thay,” thầy Slughorn nói một cách đâng trí, hai con mắt sùm sục của thầy chăm chú nhìn về phía có ánh đèn xa xa của cặp chồi bác Hagrid. “Nhưng nọc độc Khổng Nhện rất quý hiếm... Nên con quái vật đó chỉ mới chết thì nọc của nó chắc là chưa khô cạn... Dĩ nhiên rồi, thầy sẽ không làm điều gì vô ý nếu bác Hagrid đang buồn khổ... Nhưng giả như có cách gì đó để lấy được một ít... Thầy muốn nói là, hầu như vô phương lấy nọc của một con Khổng Nhện khi nó còn sống...”

Lúc này thầy Slughorn dường như đang nói chuyện với chính mình hơn là nói với Harry.

“... xem ra thì thiệt là phí phạm khủng khiếp nếu không lấy được nọc... một xi có thể đáng giá cả trăm Galleon... thành thật mà nói, tiền lương của thầy đâu có nhiều...”

Và bây giờ Harry thấy rõ ràng nó phải làm gì, “Dạ thưa thầy,” nó nói, với điệu bộ ngập ngừng hùng hồn nhất, “nếu thầy muốn đến đó, chắc là bác Hagrid sẽ mừng lắm... Chắc thầy cũng biết, để cho Aragog được tiền đưa tử tế hơn...”

“Ừ, dĩ nhiên rồi,” thầy Slughorn nói, mắt thầy giờ đây lóe lên lòng hăng hái. “Harry à, thầy nói với trò điều này, thầy sẽ gặp trò dưới đó, đem theo một hai chai... Chúng ta sẽ uống vì sức... Ồ... không được khỏe của con quái vật tội nghiệp đó... nhưng dẫu nào chúng ta cũng sẽ đưa tiền nó đúng lễ nghi, khi mà nó được chôn cất. Và thầy sẽ thay cả vật khác, cái cả vật nhỏ này coi hơi hoa mỹ trong tình huống này...”

Thầy hồi hải quay trở lại lâu đài, và Harry đi nhanh tới chỗ bác Hagrid, hí ha hí hửng trong lòng.

“Con tới đó hả,” bác Hagrid lâu lâu, khi mở cửa và thấy Harry từ trong tấm Áo Khoác Tàng Hình hiện ra trước mặt.

“Dạ... nhưng mà Ron và Hermione không tới được,” Harry nói, “tụi nó thực tình xin lỗi bác.”

“Hông... hông sao... dù gì thì cậu ấy cũng cảm động... là... là con đã tới.”

Bác Hagrid khóc nức lên thiệt to, bác đã tự làm một cái băng đeo màu đen trên cánh tay, trông như một miếng giẻ lau được nhúng vào xi đánh giày, và đôi mắt bác sưng húp, đỏ ngầu. Harry vỗ nhẹ vào cùi chỏ bác để an ủi, cùi chỏ là điểm cao nhất của bác mà nó có thể với tới.

“Chúng ta sẽ chôn nó ở đâu ạ?” Nó hỏi. “Trong rừng hả bác?”

“Không đâu, quỷ thần ơi,” bác Hagrid nói, vừa quệt nước mắt đang chảy ròng ròng xuống vạt áo. “Bây giờ Aragog lìa đời rồi, những con nhện khác không cho bác đến gần mạng bọn chúng. Hóa ra chúng chưa ăn thịt bác là do lệnh của Aragog! Tin nổi điều đó không, Harry?”

Câu trả lời rất thành thật là: “Có”; Harry nhớ lại với một sự dễ chịu, à đau đớn cái cảnh nó và Ron đã phải đương đầu với lũ Khổng nhện. Tụi nó hiểu quá rõ rằng Aragog là trở ngại duy nhất khiến bọn kia không ăn thịt được bác Hagrid.

“Trước đây có chỗ nào trong rừng mà bác không đến được chứ!” Bác Hagrid lúc lắc đầu nói. “Bác có thể nói với con... đem được cái xác Aragog ra khỏi đó không dễ chút nào... bọn Khổng nhện hay ăn thịt xác chết đồng loại, con hiểu không... Nhưng bác muốn cậu ấy được chôn cất tử tế... được tiền đưa dẫu hoàng...”

Bác lại nức nở khóc ròng lên một lần nữa và Harry lại vỗ vỗ lên cùi chỏ bác, vừa làm vậy vừa nói (bởi vì dường như thuốc hên xúi rằng làm như vậy là đúng), “Bác Hagrid à, gs Slughorn bắt gặp con lúc đi xuống đây.”

“Con đâu có bị rắc rối gì hả?” Bác Hagrid nói, ngược nhìn lên có vẻ cảnh giác. “Con không nên ra khỏi lâu đài vào ban đêm, bác biết, đó là lỗi của bác...”

“Không sao, không sao hết, khi thầy ấy biết chuyện con đang làm thì thầy ấy nói là thầy ấy cũng muốn đến phân ưu và nói lời vĩnh biệt đối với Aragog...”

“Ông làm vậy thiệt sao?” Bác Hagrid nói, tỏ vẻ vừa ngạc nhiên vừa xúc động. “Thiệt... thiệt là một người tử tế lắm lắm, mà đúng là... ông đâu có bắt con về nộp. Trước đây bác chưa từng giao du nhiều với Horace Slughorn... vậy mà ông đến tiền đưa Aragog? Chắc cậu ấy sẽ khoái lắm, Aragog sẽ...”

Harry nghĩ riêng trong lòng rằng Aragog hẳn sẽ khoái Thầy Slughorn lắm vì cái khối lượng dồi dào thịt ăn được trên người thầy, nhưng nó chỉ đi tới cửa sổ sau của căn chòi bác Hagrid, ở đó nó thấy cảnh tượng ghê rợn là con nhện khổng lồ đã nằm chết nửa, giơ lên những cái chân co quắp và mắc mứu vào nhau.

“Bác Hagrid, chúng ta sẽ chôn nó ở đây, trong vườn của bác hả?”

“Bác nghĩ là ngay ở bên kia đám bí rợ,” bác Hagrid nói trong tiếng nấc. “Bác đã đào... con biết đấy... cái huyết. Chỉ nghĩ là chúng ta sẽ nói đôi điều tử tế về cậu ấy... những kỷ niệm vui vui, con biết đấy...”

Giọng bác run run và đứt đoạn. Có tiếng gõ cửa, bác bèn quya ra tiếp khách, vừa mở cửa vừa hỉ mũi vô cái khăn mùi xoa dơ hầy. Thầy Slughorn lật đật bước qua ngưỡng cửa, kẹp nách mấy chai rượu và đeo một cái cà vạt màu đen ảm đạm.

“Bác Hagrid,” thầy nói bằng giọng trang nghiêm sâu sắc. “Thành kính paahn ưu trước mắt mắt của bác.”

“Thầy thiệt là có lòng tốt,” bác Hagrid nói. “Cám ơn thầy nhiều lắm. Cũng cám ơn thầy không phạt Harry cầm tù...”

“Không hề nghĩ đến chuyện đó,” Thầy Slughorn nói. “Đêm buồn, đêm tang tóc... Sinh vật tội nghiệp đó ở đâu?”

“Ngoài kia,” bác Hagrid nói giọng run run. “Vây, chúng ta có nên... Nên bắt đầu chẳng?”

Ba người bước ra vườn sau. Lúc này trăng đang tỏa ánh sáng nhợt nhạt xuống rừng cây và ánh trăng pha lẫn ánh đèn hắt ra từ cửa sổ căn chòi của bác Hagrid soi tỏ cái xác con Aragog nằm bên mép một cái hố khổng lồ bên cạnh một đồng đất mới đào lên cao chừng ba thước.

“Tuyệt vời,” Thầy Slughorn nói, đi đến gần đầu con nhện, nơi có tám con mắt trắng đục ngó thẳng lên bầu trời và hai cái nanh càn vĩ đại cong vòng bất động sáng bóng dưới ánh trăng. Harry tưởng như nó nghe được tiếng lanh canh của mấy cái chai va vào nhau khi Thầy Slughorn cúi khom người xuống đôi nanh vàng, làm như xem xét cái đầu đầy lông bự chẳng.

“Không phải ai cũng đánh giá đúng vẻ đẹp của chúng,” bác Hagrid nói với cái lưng Thầy Slughorn, nước mắt bác ứa ra từ khóe mắt nhăn nheo. “Tôi không dè thầy lại quan tâm đến những sinh vật như Aragog, thầy Horace à.”

“Quan tâm hả? Bác Hagrid thân mến ơi, tôi sùng bái chúng ấy chứ,” Thầy Slughorn nói, lùi ra xa cái xác. Harry nhìn thấy ánh lấp lánh của một cái chai khuất bên dưới tấm áo khoác, nhưng bác Hagrid, lại chùi nước mắt một lần nữa, nên chẳng để ý thấy gì cả.

“Bây giờ... mình tiến hành tang lễ chứ hả?” Thầy Slughorn nói.

Bác Hagrid gật đầu và tiến tới trước. Bác cố nâng con nhện khổng lồ trong đôi tay và lặn nó xuống cái huyết tối hù kèm theo một tiếng rên thiết to. Cái xác chạm đáy huyết mạnh ghê gớm, vang lên một tiếng huych thiệt lớn, bác Hagrid lại khóc nữa.

“Dĩ nhiên, thật khó khăn cho bác, người hiểu nó nhất,” Thầy Slughorn nói, cũng giống như Harry, thầy không thể với cao hơn cùi chỏ của bác Hagrid, nhưng thầy vẫn vỗ về cùi chỏ của bác Hagrid. “Bác cho phép tôi nói đôi lời tiễn biệt nhé?”

Harry nghĩ ắt hẳn Thầy Slughorn đã lấy được khá nhiều nọc độc của con Aragog, bởi vì thầy nở một nụ cười mãn nguyện khi bước tới bên miệng huyết và nói bằng giọng chậm rãi gây xúc động sâu sắc, “Vĩnh biệt Aragog, vua của loài nhện, những người từng biết mi sẽ không bao giờ quên được tình bạn lâu dài và chung thủy của mi! Cho dù thi thể mi sẽ hủy hoại, vong linh mi sẽ vẫn phảng phất những nơi vắng vẻ đầy mạng nhện trong rừng nhà của mi. Nhiều hậu duệ đa-nhân của mi sẽ phát triển thịnh vượng và những bạn bè thuộc loài người của mi sẽ người ngoại nổi mất mát mà họ phải chịu đựng.”

“Đó đó... thiệt là... hay!” Bác Hagrid rú lên và ngã nhào lên đồng phân ủ, càng khóc to hơn bao giờ hết.

“Thôi thôi,” Thầy Slughorn nói, vừa vẩy cây đũa phép của thầy để cho đồng đất khổng lồ dâng lên rồi rút xuống, kèm tiếng bình bịch khi chạm vào xác con nhện chết, lấp lại thành một cái gò phẳng phiu. “Chúng

ta hãy vô nhà uống tí rượu. Harry, con hãy đứng qua bên kia của bác Hagrid... Đúng rồi... Đi thôi, bác Hagrid... Xong xuôi tốt đẹp rồi...”

Hai thầy trò kè bác Hagrid vô nhà, đặt bác ngồi xuống ghế bên cạnh cái bàn. Fang, con chó đã trốn kỹ trong cái ổ của nó suốt tang lễ, bây giờ mới chui ra lón lén đi ngang qua mọi người để đến đặt cái đầu bự chẳng của nó lên đùi Harry như thường lệ. Thầy Slughorn mở rút một trong những chai rượu thầy mang tới.

“Thầy đã cho kiểm tra chất độc tất cả rồi,” thầy cam đoan với Harry, trong khi rót gần hết chai vô cái ca bự bằng cái xô của bác Hagrid rồi đưa cho bác. “Sau chuyện xảy ra cho thằng bạn khốn khổ Rupert của trò, thầy luôn ột gia tình nếm thử rượu trong từng chai.”

Harry thấy, hiện lên trong đầu nó, vẻ mặt Her như thế nào nếu cô nàng biết đến sự hành hạ gia tình này và nó quyết định không đời nào nói cho cô nàng biết.

“Một ly cho Harry...”

Thầy Slughorn nói, chia chai thứ hai vô hai cái ca.

“...và một ly cho ta. Tốt.”

Thầy gơ cao cái ca của thầy.

“Để tưởng nhớ Aragog.”

“Aragog,” Harry và bác Hagrid cùng nói. Cả Thầy Slughorn lẫn bác Hagrid uống một hơi dài. Tuy nhiên, Harry nhờ Phúc lạ được soi đường dẫn lối nên hiểu là nó không nên uống, thế là nó chỉ làm bộ hớp một ngụm rồi đặt cái ca trên bàn trước mặt nó.

“Thầy biết không, tôi đã nuôi nấng nó từ lúc còn là cái trứng,” bác Hagrid rầu rầu nói. “Khi nó mới nở ra, nó nhỏ xíu xiu xiu, chỉ bằng một con chó lùn mà thôi.”

“Đễ thương,” Thầy Slughorn nói.

“Trước đây vẫn để nó trong chạn bát của trường cho đến khi, chà...”

Về mặt bác Hagrid tối sầm lại và Harry biết tại sao: Tom Riddle đã âm mưu tính toán để bác Hagrid bị đuổi ra khỏi trường, vì bị đổ cho tội đã mở cửa Phòng chứa Bí mật. Tuy nhiên, Thầy Slughorn không tỏ vẻ lắng nghe; thầy đang nhìn lên trần nhà, trên đó có treo một số nổi đồng cùng với một cuộn lông bạc trắng mượt mà.

“Có phải lông bạch kỳ mã đó không, bác Hagrid?”

“Ồ phải,” bác Hagrid thản nhiên nói. “Bứt từ đuôi chúng, thầy biết đó, chúng hay làm vướng trên cành cây và các thứ khác trong rừng...”

“Nhưng ông bạn thân mến à, ông có biết cái đó đáng giá bao nhiêu không?”

“Tôi dùng lông đó để may vá băng bó vân vân khi có sinh vật bị thương,” bác Hagrid nhún vai nói. “Cực kỳ hữu ích... rất hiệu nghiệm.”

Thầy Slughorn ực thêm một hơi nữa từ cái ca của thầy, mắt thầy lúc này đang cẩn thận đảo quanh căn chòi, Harry biết, để tìm kiếm thêm những kho báu mà thầy có thể sẽ biến thành nguồn trao đổi phong phú với rượu mật rừng sồi, kẹo khóm dẻo và áo khoác nhung. Thầy lại rót đầy ca rượu của bác Hagrid và ca rượu của chính mình, rồi hỏi thăm bác về những sinh vật sống trong rừng đạo này và bác Hagrid làm thế nào có thể chăm sóc tất cả bọn chúng. Dưới ảnh hưởng của rượu và sự quan tâm phỉnh phờ cầu Thầy Slughorn, bác Hagrid trở nên cởi mở hết lòng, bác bèn thôi lau nước mắt và vui vẻ bắt đầu một cuộc giảng giải đồng dài về nghề chăn nuôi cần cù vất vả.

Đúng thời điểm này, Phúc lạ được thúc Harry một cái và nó nhận thấy số lượng rượu mà Thầy Slughorn mang đến đang cạn nhanh. Harry chưa bao giờ thực hiện thành công bữa Đây lại mà không cần hô thần chú ra miệng, nhưng cái ý nghĩ nó có thể không làm nổi điều đó đêm nay thật đáng cười nhạo. Quả có vậy, Harry đã tự cười roe toét với mình: không bị cả bác Hagrid lẫn Thầy Slughorn chú ý (lúc này thầy đang

thù tạc câu chuyện mua bán trứng rồng bất hợp pháp) Harry cầm cây đũa phép của nó dưới gầm bàn chĩa vào mấy vỏ chai rồng và mấy cái chai này lập tức đầy lại.

Khoảng một giờ sau hay cỡ đó, bác Hagrid và Thầy Slughorn bắt đầu nâng ly chúc mừng tá lả: mừng trường Hogwarts, mừng cụ Dumbledore, mừng rượu gia tinh pha chế và mừng...

“Harry Potter!” bác Hagrid rống lên, làm sóng sánh một ít rượu trong cái xô rượu thứ mười bốn của bác, tràn cả xuống cầm khi bác nốc cạn.

“Ừ, đúng vậy,” Thầy Slughorn kêu lên, giọng hơi lè nhè, “Pary Otter, Thằng Bé được chọn... chà,, hay cái gì đó na ná như vậy,” thầy nói trệu trạo, rồi cũng nốc cạn cái ca rượu của thầy.

Chẳng bao lâu sau đó, bác Hagrid đã rửa nước mắt ép toàn bộ cái đuôi bạch kỳ mã cho Thầy Slughorn, thầy nhét nó vô túi kèm theo tiếng hô, “Mừng cho tình bạn! Mừng tấm lòng hào hiệp! Mừng một sợi lông đáng giá mười Galleon!”

Và sau đó một hồi lâu bác Hagrid và Thầy Slughorn cứ ngồi bên cạnh nhau, ôm nhau hát một bài hát buồn bã lê thê về cái chết của một pháp sư tên là Odo.

“Ôi, người tốt chết yểu,” bác Hagrid lẩm bẩm, gục thấp xuống mặt bàn, mắt đã gần híp lại, trong khi Thầy Slughorn tiếp tục ngâm nga điệp khúc. “Má thầy chẳng sống được lâu... mà má trò với ba trò cũng thế, Harry ơi à...”

Những giọt nước mắt to tổ chẳng lại ứa ra khoe mắt nhăn nheo của bác Hagrid; bác nắm bàn tay Harry mà lắc.

“Pháp sư và phù thủy gioit nhất thời họ sống... ta chưa từng biết... chuyện kinh khủng... chuyện kinh khủng...”

Thầy Slughorn hát vang một cách thảm thương.

Và vị anh hùng Odo được đưa về nhà

Nơi chàng quen thuộc từ thời trai trẻ,

Họ đặt chàng yên nghỉ với cái nón lật ngược.

Và cây đũa phép bị bẻ gãy đôi, ấy mới buồn.

“...Kinh khủng,” bác Hagrid rên rĩ và cái đầu bòm xồm bự quá khổ của bác ngoẹo sang một bên tựa trên cánh tay và bắt đầu ngủ vùi, ngáy thiết sâu.

“Xin lỗi,” Thầy Slughorn nói trong tiếng nấc cụt. “Hát dở đến chết mất thôi.”

“Bác Hagrid đâu có nói về chuyện thầy hát đâu,” Harry lặng lẽ nói. “Bác ấy nói về cái chết của ba má con.”

“Ôi,” Thầy Slughorn nói, cố gắng nhịn một cái ợ to. “Ôi, con yêu quý. Ừ, chuyện đó... quả thiệt là kinh khủng. Kinh khủng... kinh khủng...”

Trông thầy khá bối rối về những điều thầy nói và phải cầu viện vào việc rót đầy ca rượu.

“Thầy không... không nghĩ là con còn nhớ chuyện đó, hả Harry?” Thầy vụng về hỏi.

“Dạ không... Dạ, con chỉ mới một tuổi khi ba má con qua đời,” Harry nói, mắt nó nhìn đăm đăm vào ngọn nến đang lập lờ trong tiếng ngáy nặng nề của bác Hagrid. “Nhưng từ đó đến nay con cũng đã tìm hiểu được khá nhiều về chuyện đã xảy ra. Ba con chết trước. Thầy có biết chuyện đó không?”

“Thầy... thầy không biết,” Thầy Slughorn nói bằng một giọng rất khẽ.

“Dạ... Voldermort đã giết ba con, rồi bước qua xác của ba để tiến về phía má con,” Harry nói.

Thầy Slughorn rùng mình thiệt mạnh, nhưng thầy dường như không thể di chuyển ánh mắt hãi hùng của thầy ra khỏi gương mặt Harry.

“Hắn bảo má con tránh ra,” Harry nói, giọng không hề chùng xuống. “Hắn đã kể cho con nghe là má con không cần phải chết. hắn chỉ muốn con mà thôi. Má có thể bỏ chạy.”

“Ồi con ơi,” Thầy Slughorn thở hổn hển. “Cô ấy có thể... cô ấy không cần phải... thật là khủng khiếp...”

“Đúng là khủng khiếp, phải không?” Harry nói, giọng thì thầm. “Nhưng má con không chịu nhúc nhích. Bà đã chết, nhưng má không muốn con cũng ra đi. Má cố van xin Voldemort... nhưng hắn chỉ cười...”

“Thôi đừng kể nữa!” Thầy Slughorn bỗng nhiên nói, giơ một bàn tay run rẩy lên. “Thoétj tình, con trai yêu quý à, nhiều đó đủ rồi... thầy là một lão già... thầyf không cần phải nghe... thầy không muốn nghe...”

“Dạ, con quên mất,” Harry nói dối, Phúc lạc được xuysi nó nói tiếp. “Thầy mến má con lắm, phải không thầy?”

“Mến cô ấy à?” Thầy Slughorn nói, mắt thầy một lần nữa lại mờ lệ. “Thầy không thể tworng tượng nổi có ai gặp gỡ cô ấy mà lại không yêu mến cô ấy... rất dũng cảm... rất vui nhộn... Đó là chuyện khủng khiếp nhất...”

“Vậy mà thầy không chịu giúp con trai cô ấy,” Harry nói. “Má đã cho con mạng sống của mình, nhưng thầy chẳng thêm cho con một chút ký ức.”

Chỉ còn tiếng ngáy như sấm của bác Hagrid vang khắp căn chòi. Harry kiên quyết nhìn thẳng vào đôi mắt đầm lệ của Thầy Slughorn. Ông thầy độc được không thể nào nhìn tránh đi nơi khác.

“Đừng nói vậy,” Thầy thì thầm. “Đó không phải là vấn đề... nếu là để giúp con, dĩ nhiên... nhưng nếu chẳng để làm gì...”

“Thưa thầy, ký ức của thầy có thể giúp con,” Harry nói rõ ràng. “Thầy Dumbledore cần thông tin. Con cần thông tin.”

Harry biết là nó an toàn rồi. Phúc lạc được đang bảo nó rằng sáng mai Thầy Slughorn sẽ cahwnrg nhớ gì hết về chuyện này. Nó bèn chồm tới trước một chút, nhìn thẳng vào mắt Thầy Slughorn.

“Con là Kẻ được chọn. Con phải tiêu diệt hắn. Con cần ký ức của thầy.”

Thầy Slughorn tái nhợt chưa từng thấy; vầng trán bóng lưỡng của thầy lấm tấm mồ hôi.

“Con là Kẻ được chọn à?”

“Thưa thầy, dĩ nhiên là con,” Harry bình tĩnh nói.

“Nhưng như vậy thì... con trai yêu quý của ta... con đang đòi hỏi hơi nhiều... thực ra, con đang yêu cầu ta hỗ trợ con trong nỗ lực tiêu diệt...”

“Thầy không muốn trừ bỏ tên pháp sư đã giết Lily Evans sao?”

“Harry ơi, Harry à, dĩ nhiên thầy muốn, nhưng...”

“Thầy sợ là hắn sẽ phát hiện ra chuyện thầy giúp con sao?”

Thầy Slughorn không nói gì, vẻ mặt thầy hết sức khiếp đảm.

“Thưa thầy, xin hãy dũng cảm như má của con...”

Thầy Slughorn giơ một bàn tay múp míp lên và tự nhét mấy ngón tay run rẩy vô miệng; trong một thoáng thầy giống như một em bé bị quá khổ.

“Thầy không lấy làm tự hào...” thầy thì thầm qua kẽ mấy ngón tay. “Thầy lấy làm xấu hổ về những điều... những điều mà ký ức ấy phơi bày ra... thầy nghĩ thầy đã gây ra một tổn hại lớn hồi đó...”

“Thầy sẽ xóa được hết những gì thầy đã làm bằng cách trao cho con ký ức đó,” Harry nói. “Đó sẽ là một hành động cao cả và dũng cảm.”

Bác Hagrid giật thột trong giấc ngủ rồi lại náy tiếp. Thầy Slughorn và Harry đắm đắm nhìn nhau qua cây nến đang nhũn sáp. Im lặng lâu thật là lâu nhưng Phúc lạc được đã khuyên Harry đừng nói gì cả, cứ chờ đợi. Thế rồi, hết sức chậm rãi, Thầy Slughorn rút tay vào túi áo và rút ra cây đũa phép. Thầy rút tay kia vô bên trong áo khóa lấy ra một cái chai nhỏ trống không. Vẫn nhìn vào mắt Harry, Thầy Slughorn điểm đầu cây đũa phép lên thái dương thầy và kéo cây đũa ra, vậy là kéo theo một sợi chỉ bạc dài thòng của ký ức dính vào đầu cây đũa phép. Cái ký ức được kéo ra càng lúc càng dài cho đến khi nó bị đứt đoạn và đọng

đưa ở đầu cây đũa, sáng óng ánh. Thầy Slughorn thả nó vô lại trong chai, nó bèn cuộn tròn lại, rồi duỗi ra, xoắn tít như một luồng khí. Thầy đẩy nút chai bằng bàn tay run lẩy bẩy rồi đẩy cái chai qua bàn đưa cho Harry.

“Thưa thầy, cảm ơn thầy nhiều lắm.”

“Con là một chàng trai tốt,” Thầy Slughorn nói, nước mắt lăn qua đôi gò má phúng phính thấm vào bộ ria hải mã của thầy. “Và con có đôi mắt của má con... Chỉ đừng nghĩ quá xấu về thầy một khi con xem xong cái ký ức đó...”

Và rồi thầy cũng gục đầu xuống hai cánh tay, thở ra một cái thiet dài, rồi ngủ say.

23. Chương 23

Những trường sinh linh giá

Harry cảm giác được Phúc lạc được mắt dần hiệu lực khi nó rón rén trở về tòa lâu đài. Cửa trước vẫn không khóa, nhưng ở tầng ba nó gặp con ma Peeves và suýt bị phát hiện nếu không kịp biến vô một ngõ tắt kế bên. Khi nó lên đến chỗ bức chân dung Bà béo và cởi Áo khoác tàng hình ra, nó không ngạc nhiên lắm khi thấy Bà béo ở trong trạng thái hết sức bất hợp tác.

“Giờ này trò biết mấy giờ rồi không?”

“Cháu thiet tình xin lỗi bà... Cháu phải ra ngoài vì việc quan trọng...”

“Hừ, mặt khẩu đã thay đổi lúc nửa đêm, nên trò sẽ phải ngủ ngoài hành lang thôi.”

“Bà giỡn hoài!” Harry nói. “Tại sao mặt khẩu lại thay đổi vào lúc nửa đêm chứ?”

“Lệnh phải vậy thôi,” bà Béo nói. “Nếu trò nổi sùng thì cứ đi mà khiếu nại với ông hiệu trưởng, ông ấy là người đã thắt chặt an ninh.”

“Quái đản,” Harry cay đắng nói, vừa nhìn quanh quẩn cái sàn cứng chắc. “Thiet alf xuất sắc. Được, tôi sẽ đi khiếu nại thầy Dumbledore nếu thầy đang ở đây, bởi vì chính thầy là người biểu tôi...”

“Cụ ở đây,” một giọng nói vang lên sau lưng Harry. “Giáo sư Dumbledore đã trở về trường cách đây một tiếng đồng hồ.”

Nick Suýt mất đầu lướt về phía Harry, cái đầu lắc lư như mọi khi trên cổ áo xếp nếp của lão.

“Ta biết tin này nhờ Nam tước Đẫm máu. Lão ta thấy cụ trở về và theo lão Nam tước thì cụ có vẻ phần khởi những hơi mệt mỏi, chuyện đương nhiên.”

“Đang ở đâu ạ?” Harry hỏi, tim nó đập rộn lên.

“Ồi, đang rên la và khua rồn rảng trên Tháp Thiên văn, thú tiêu khiển đệ nhất khoái của lão ấy mà...”

“Không phải Nam tước Đẫm máu... thầy Dumbledore cơ mà!”

“Ừa... trong văn phòng cụ ấy,” Nick nói. “Tôi nghĩ vậy, suy từ điều lão Nam tước nói rằng cụ có chút công chuyện phải làm trước khi phạt...”

“Đúng vậy, thầy ấy có công chuyện đấy,” Harry nói, niềm phấn khích bùng lên trong ngực nó trước viễn cảnh trình báo cho cụ Dumbledore là nó đã lấy được ký ức của Thầy Slughorn. Nó xoay một vòng và lại vọt đi, không buồn để ý đến Bà béo đang gọi vói theo sau lưng nó.

“Quay lại đi! Được rồi, ta nói dóc mà! Chẳng qua là ta bực bội vì bị trò đánh thuet! Mặt khẩu vẫn là “Trùn dẩn” ấy!”

Nhưng Harry đã hối hả chạy ngược lại hành lang và chỉ trong vòng vài phút sau, nó đã nói “kẹo chanh” với cái máng xối đã hình đầu thú của cụ Dumbledore. Con thú đá nhảy sang một bên, để cho Harry bước vào cầu thang xoắn.

“Mời vào,” cụ Dumbledore nói khi Harry gõ cửa. Giọng cụ nghe như kiệt sức. Harry đẩy cửa mở ra. Đây, văn phòng của cụ Dumbledore, trông vẫn y như mọi khi, chỉ khác là bầu trời đen bên ngoài cửa sổ điểm rải rác những vì sao.

“Úi chao, Harry,” cụ Dumbledore ngạc nhiên nói. “Có chuyện gì mà con đến tìm thầy vào lúc khuya khao tws như vậy?”

“Thưa thầy... Con lấy được rồi. Con đã lấy được ký ức của Thầy Slughorn rồi!”

Harry lôi cái chai thủy tinh nhỏ ra và đưa cho cụ Dumbledore. Trông thầy hiệu trưởng sững sờ một thoáng. Rồi gương mặt cụ bừng lên một nụ cười rạng rỡ.

“Harry, đây là tin hấp dẫn! Con làm giỏi lắm! Thầy vốn biết là con có thể làm được việc đó!”

Dường như quên phắt đêm đã khuya lắm rồi, cụ vội bước vòng qua cái bàn làm việc, cầm cái chai đựng ký ức của Thầy Slughorn trong bàn tay không bị thương và rảo bước tới bên cái tủ mà cụ đã cất cái Tủ Kịch.

“Và bây giờ,” cụ Dumbledore đặt cái chậu đá lên abfn, dốc hết chất bên trong chai vô chậu. “Rốt cuộc cũng xong. Chúng ta sẽ xem. Harry, nhanh lên...”

Harry ngoan ngoãn cúi xuống cái Tủ Kịch và cảm thấy chân nó rời khỏi sàn... Một lần nữa nó lại rơi xuyên qua bóng tối và đáp xuống văn phòng của thầy Horace Slughorn hồi năm năm năm nào. Thầy Slughorn thuở đó trông trẻ hơn nhiều, mái tóc dày màu rơm bóng mượt và bộ ria mép hoe hoe vàng. Thầy lại đang ngồi trên cái ghế bành êm ái, gác chân lên cái ghế đầu bọc nhung một tay cầm ly rượu nhỏ, tay kia thọc tìm trong cái hộp kẹo khóm dẻo. Và có khoảng nửa tá nam sinh đang ngồi quanh Thầy Slughorn, giữa đám đó là Tom Riddle, trên ngón tay hắc sáng lấp lánh chiếc nhẫn vàng cần đá đen của MarVoldermorto.

Cụ Dumbledore đáp xuống bên cạnh Harry vừa đúng lúc Riddle hỏi, “Thưa thầy, có đúng là giáo sư Merrythought sắp về hưu?”

“Tom ơi, Tom à, nếu thầy biết, thầy cũng không thể nói với con được,” Thầy Slughorn nói, vừa ngúc ngoác một ngón tay quả trách Riddle, nhưng đồng thời lại nháy mắt với hắn. “Thầy phải nói, thầy muốn biết con lấy thông tin đó từ đâu ra vậy, hử chàng trai, chàng hiểu biết nhiều hơn một nửa giáo ban đấy.”

Riddle mỉm cười; những nam sinh khác cười to và nhìn hắn đầy thán phục.

“Chắc là nhờ khả năng phi thường của con biết được những điều không nên biết và cả tài tạng bốc khéo léo những kẻ có máu mặt – nhân tiện, cảm ơn con về món mứt khóm dẻo nhé, con tài lắm, đó là món thầy khoái nhất...”

Bọn nam sinh lại khúc khích cười.

“...thầy tin là con sẽ thăng quan tiến chức nhanh chóng ở Bộ Pháp thuật trong vòng hai mươi năm. Mười lăm năm thôi, nếu con tiếp tục gởi kẹo khóm cho thầy, thầy quen biết lớn ở Bộ mà.”

Tom Riddle xhìr mỉm cười trong khi mấy đứa khác rộ lên cười to. Harry để ý thấy hắn không hẳn là đứa già đầu nhất đám nam sinh, nhưng tất cả mấy đứa khác dường như đều coi hắn như thủ lĩnh.

Khi tiếng cười lắng xuống, hắn mới nói. “Thưa thầy, con không biết chính trị có thích hợp với con không, vì một lẽ là con không có lý lịch tốt.”

Hai đứa trong đám con trai cười với nhau tự phụ. Harry chắc rằng tụi nó đang khoái trá một chuyện tiểu lâm giữa tụi nó với nhau, chắc chắn là về những gì tụi nó biết, hoặc tụi nó nghi ngờ, liên quan đến ông tổ nổi tiếng của thủ lĩnh băng tụi nó.

“Nhảm nhí,” Thầy Slughorn nói ngay, “tài ba như con thì còn gì rõ ràng hơn chuyện con xuất thân từ dòng dõi Pháp thuật đứng đắn! Không, con sẽ tiến xa, Tom à. Thầy chưa hề nhảm về một học sinh nào cả.”

Cái đồng hồ nhỏ bằng vàng đứng trên bàn làm việc của Thầy Slughorn điểm mười một tiếng sau lưng thầy và thầy ngoái đầu nhìn lại.

“Mèn đét ơi, khuya dữ vậy rồi sao? Các con nên đi thôi, những chàng trai ạ, nếu không chúng ta sẽ bị rắc rối cho coi. Lestrangle, thầy muốn con nộp bài luận văn ngày mai, nếu không thì cấm túc. Con cũng vậy, Avery à.”

Bọn nam sinh lần lượt từng đứa một đi ra khỏi phòng. Thầy Slughorn nhấc mình lên khỏi cái ghế bành và đem cái ly đã cạn rượu của thầy đến bàn làm việc. Một cử động sau lưng khiến thầy quay lại nhìn; Riddle vẫn còn ở đó.

“Nhanh lên, Tom. Con đâu có muốn bị phạt vì không ở trên giường trong giờ ngủ hử và con lại là một huynh trưởng...”

“Thưa thầy, con muốn hỏi thầy một điều.”

“Vậy thì hỏi ngay đi, con trai ta, hỏi ngay...”

“Thưa thầy, con thắc mắc thầy có thể biết gì về... về Trường sinh linh giá?”

Thầy Slughorn nhìn Riddle chăm chăm, mấy ngón tay múp míp của thầy lơ đãng siết chặt lấy đế ly rượu.

“Đề tài nghiên cứu cho bộ môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám hử?”

Nhưng Harry có thể nói Thầy Slughorn biết quá rõ đó chẳng phải là bài học ở trường.

“Thưa thầy, không hẳn vậy,” Riddle nói. “Con bắt gặp từ này khi đọc sách và con không hiểu lắm.”

“Không... Chà... con đừng hòng tìm được một cuốn sách nào ở Hogwarts cho con biết chi tiết về Trường sinh linh giá, Tom à. Đó là đồ Hắc ám, thực ra là cực kỳ Hắc ám.”

“Nhưng thưa thầy, rõ ràng là thầy biết tất cả mọi điều về chúng mà? Ý con là, một pháp sư có cỡ như thầy... con xin lỗi, con muốn nói là nếu thầy không thể nói cho con biết, thì hiển nhiên... Con chỉ biết là nếu ai đó có thể nói cho con biết thì thầy cũng có thể... thành ra con nghĩ con nên...”

Giỏi lắm, Harry nghĩ, điệu bộ ngập ngừng này, giọng nói bình thường này và một chút tăng bốc khéo léo nữa, không có gì quá lớn. Nó, Harry, đã có quá nhiều kinh nghiệm về việc rút tĩa thông tin từ những người không sẵn lòng nói ra, nên nó phải nhìn nhận Riddle đúng là bậc thầy. Nó có thể nói Riddle rất, rất muốn biết về Trường sinh linh giá; có thể hẳn đã chuẩn bị cho thwoif cơ này suốt mấy tuần nay.

“Ái chà,” Thầy Slughorn không nhìn Riddle, mà dùng tay vọc cái nơ trên nắp hộp kẹo khóm dẻo. “Thôi thì cũng không hại gì nếu ột hiểu biết tổng quát, dĩ nhiên. Chỉ để con hiểu về thuật ngữ này. “Trường sinh linh giá” là từ được dùng để chỉ một vật mà một người đã giấu giếm một phần linh hồn của mình trong đó.”

“Nhưng, thưa thầy, con vẫn không thực sự hiểu nó hoạt động như thế nào,” Riddle nói. Giọng hẳn được kiềm chế cẩn thận, nhưng Harry có thể cảm nhận được sự hồi hộp của hắn.

“Thế này, con có thể xẻ linh hồn của mình ra, con hiểu không và cất giấu một phần linh hồn vào một vật nào đó ở bên ngoài cơ thể. Như vậy, ngay cả khi thân thể của con bị tấn công hay bị thiêu hủy, con cũng không chết hẳn, bởi vì một phần linh hồn con vẫn còn ở trần gian và không bị tổn hại. Nhưng dĩ nhiên, tồn tại dưới một hình thức như vậy...”

Gương mặt Thầy Slughorn co rúm lại và Harry chợt nhớ lại những lời nó đã nghe gần hai năm về trước.

“Ta đã bị tước khỏi thân thể ta, ta không bằng cả vong linh, tệ hơn cả con ma hèn hạ nhất... Nhưng ta còn sống.”

“...ít ai muốn vậy lắm, Tom à, ít lắm. Thà chết còn hơn.”

Nhưng sự ham muốn của Riddle đã quá rõ ràng; vẻ mặt đầy tham lam, hắn không thể che đậy lòng khao khát lâu hơn nữa.

“Làm sao người ta xẻ được linh hồn?”

“Chà,” Thầy Slughorn nói một cách khó chịu, “con phải hiểu rằng linh hồn phải được giữ nguyên vẹn và bất khả xâm phạm. Xẻ linh hồn là một hành động bạo ngược, trái với tự nhiên.”

“Nhưng làm sao người ta làm được?”

“Bằng cách phạm một tội ác. Một tội ác tày trời. Bằng cách giết người. Hành động giết người xé toạc linh hồn người ta. Pháp sư nào có ý định tạo ra một Trường sinh linh giá sẽ lợi dụng nỗi bất hạnh đó. Hẳn sẽ ký thác phần linh hồn bị xé.”

“Ký thác à? Nhưng bằng cách nào...?”

“Có một câu thần chú. Nhưng ddnwgf hỏi thầy, thầy không biết đâu nhé.” Thầy Slughorn lắc đầu tựa như một con voi già bị bầy muỗi quấy rầy. “Bộ trông thầy có vẻ từng thử làm chuyện đó sao... Bộ nghĩ thầy giống một tên sát nhân sao?”

“Dạ không, thưa thầy, dĩ nhiên là không.” Riddle nói nhanh. “Con xin lỗi... con không hề có ý xúc phạm...”

“Không hề gì, không hề gì, không hề xúc phạm,” Thầy Slughorn nói giọng hơi cộc. “Tò mò về những chuyện đó là điều tự nhiên thôi. Những pháp sư có bản lĩnh luôn luôn bị khía cạnh Pháp thuật đó hấp dẫn...”

“Dạ, thưa thầy.” Riddle nói, “Nhưng điều mà con vẫn không hiểu – dĩ nhiên chỉ vì tò mò thôi – con muốn nói là một Trường sinh linh giá thì đâu có dùng được bao nhiêu? Người ta chỉ có thể xẻ linh hồn ra một lần thôi sao? Nếu xẻ linh hồn mình ra nhiều phần thì chẳng phải tốt hơn sao, chẳng làm mình mạnh hơn sao? Ý con nói, thí dụ, bảy là con số Pháp thuật đầy quyền lực nhất, liệu bảy...?”

“Mèn đét ời, Ton ời!” Thầy Slughorn kêu lên oai oái. “Bảy hử! Nghĩ đến chuyện giết một người chưa đủ khủng khiếp sao? Với lại, đằng nào đi nữa... nội chuyện xẻ linh hồn thôi cũng đủ ghê rồi... đừng nói chi xẻ thành những bảy mảnh...”

Bây giờ Thầy Slughorn tỏ ra vô cùng lo lắng: thầy nhìn hắc đăm đăm như thể trước đây thầy chưa hề nhìn rõ hắc và Harry có thể nói là thầy đang hồi tiếc đã sa đà vô cuộc chuyện trò này.

“Dĩ nhiên,” thầy lẩm bẩm, “tất cả những gì chúng ta nói này giờ chỉ có tính lý thuyết mà thôi, đúng không? Tất cả chỉ mang tính học thuật...”

“Dạ, dĩ nhiên rồi, thưa thầy,” Riddle nói nhanh.

“Nhưng dù thế nào đi nữa, Tom à... hãy giữ kín những điều thầy vừa nói... tức là những gì thầy trò mình vừa thảo luận. Người ta không cho thầy trò mình nói chuyện dông dài về Trường sinh linh giá đâu. Con biết mà, đó là đề tài bị cấm ở trường Hogwarts... thầy Dumbledore đặc biệt ghê tởm chuyện đó...”

“Thưa thầy, con sẽ không nói tiếng nào cả,” Riddle nói, rồi ra về, nhưng Harry cũng kịp thoáng thấy gương mặt hắc tràn trề niềm vui man dại y như niềm vui khi hắc phát hiện ra lần đầu tiên hắc là một pháp sư, một loại vui sướng không làm tăng thêm nét đẹp trai của hắc, mà vì lý do nào đó, lại khiến cho gương mặt hắc trở nên ít vẻ người hơn...

“Cám ơn con, Harry,” cụ Dumbledore khẽ nói. “Chúng ta đi thôi...”

Khi Harry đáp trở xuống văn phòng, cụ Dumbledore đã ngồi đằng sau bàn làm việc của cụ rồi. Harry cũng ngồi xuống và chờ cụ Dumbledore nói.

“Thầy đã đợi bằng chứng này từ lâu lắm rồi,” cuối cùng cụ Dumbledore lên tiếng. “Nó xác nhận giả thuyết mà lâu nay thầy theo đuổi, nó cho thấy thầy đúng và cũng cho thấy còn rất nhiều việc phải làm...”

Harry chợt nhận thấy tất cả các ông bà hiệu trưởng cũ trong những bức chân dung treo quanh tường đều thức giấc và lắng nghe cuộc chuyện trò của thầy trò nó. Một ông pháp sư mũi đỏ phốp pháp thậm chí còn lấy ra một cái loa tai giúp nghe cho rõ.

“Harry à, thầy chắc con hiểu ý nghĩa quan trọng của những điều chúng ta vừa nghe. Vào lứa tuổi con bây giờ, xé xích nhau có vài tháng, Tom Riddle đã làm tất cả những gì mà hắc có thể làm được để tìm cách trở nên bất tử.”

“Thưa thầy, thầy có nghĩ là hắn đã thành công không?” Harry hỏi. “Có phải hắn đã tạo được một Trường sinh linh giá? Và có phải đó là lý do hắn đã không chết khi tấn công con? Hắn có một Trường sinh linh giá giấu giếm ở đâu đó à? Vậy là một phần linh hồn của hắn vẫn còn đó không suy suyễn à?”

“Một phần... hay có thể nhiều hơn,” cụ Dumbledore nói. “Con đã nghe Voldermort mới rồi đó, điều mà hắn đặc biệt muốn ở thầy Horace là ý kiến của thầy ấy về điều gì sẽ xảy ra ột pháp sư khi tạo ra nhiều Trường sinh linh giá, điều gì sẽ xảy ra ột pháp sư quyết tâm lẫn tránh cái chết đến nỗi sẵn sàng giết chóc nhiều lần, xé rơi linh hồn mình ra, để ký thác trong nhiều Trường sinh linh giá khác nhau. Không có quyển sách nào cung cấp cho hắn thông tin đó. Theo như thầy biết... và thầy chắc Voldermort cũng biết... không có pháp sư nào từng xé linh hồn mình ra thành nhiều hơn hai phần.”

Cụ Dumbledore ngừng lại một lát, sắp xếp suy nghĩ của cụ, rồi nói, “Cách nay bốn năm, thầy nhận được điều mà thầy coi như bằng chứng chắc chắn rằng Voldermort đã xé linh hồn hắn.”

“Thưa thầy, ở đâu ạ?” Harry hỏi. “Như thế nào ạ?”

“Chính con đưa nó cho thầy, Harry à,” cụ Dumbledore nói. “Đó là quyển nhật ký, nhật ký của Riddle, quyển nhật ký hướng dẫn cách mở lại Phòng chứa Bí mật.”

“Thưa thầy, con không hiểu.” Harry nói.

“À, mặc dù thầy không tận mắt nhìn thấy Riddle hiện ra từ cuốn nhật ký, nhưng những gì con miêu tả cho thầy là một hiện tượng thầy chưa từng chứng kiến. Một ký ức thaafn túy mà có thể bắt đầu tự suy nghĩ và hành động ư? Chỉ là một ký ức mà có thể rút kiệt sức sống ra khỏi cô gái lơ có nó trong tay ư? Không, có điều gì đó còn hiểm độc hơn nữa đã sống ở bên trong cuốn sách... một linh hồn, thầy hầu như tin chắc điều đó. Cuốn nhật ký là một Trường sinh linh giá. Nhưng lời giải đáp này lại khơi lên không ít câu hỏi. Điều khiến thầy lo nghĩ và cảnh giác là cuốn nhật ký đó đã được trù tính như một vũ khí đồng thời như vật chứa an toàn.”

“Con vẫn không hiểu,” Harry nói.

“Như vậy, nó có chức năng của một Trường sinh linh giá – nói cách khác, một phần linh hồn được cất giấu trong đó để bảo quản an toàn và chắc chắn là đóng vai trò ngăn ngừa cái chết của chủ nhân. Nhưng cũng chắc chắn là Riddle thực sự muốn nhật ký của hắn được đọc. muốn một phần linh hồn của hắn cư trú hay chiếm hữu thân xác ai đó để con quái vật của Slytherin lại được sống ra một lần nữa.”

“Vậy là, hắn không muốn tác phẩm của hắn bị lãng phí,” Harry nói. “Hắn muốn người sau biết hắn là kẻ thừa kế Slytherin, bởi vì vào thời ấy hắn không thể tự nhậ điều đó.”

“Hoàn toàn đúng,” cụ Dumbledore gật đầu nói. “Nhưng con có thấy không, Harry, nếu hắn có ý định để cho cuốn nhật ký được chuyển giao hay cấy vào một học sinh tương lai nào đó của trường Hogwarts, thì hắn đã tỏ ra khá bất cẩn về phần hồn quý báu được giấu giếm trong đó. Mục đích của một Trường sinh linh giá là, theo như giáo sư Slughorn giải thích, nhằm giữ một phần hồn của mình được kín đáo và an toàn, chứ không phải để ném vung vút nó trên đường đi của ai đó và rơi vào nguy cơ bị người ta hủy diệt – trên thực tế điều đó đã xảy ra: phần hồn đó không còn nữa; chính con đã giải quyết việc đó.”

“Việc Voldermort hành xử bất cẩn đối với cái Trường sinh linh giá này có vẻ là điều đáng lo ngại nhất đối với thầy. Nó đưa ra giả thuyết là hắn ắt đã tạo ra – hay ít nhất đã dự định tạo ra – nhiều Trường sinh linh giá, để rủi mà cái thứ nhất có mất đi thì cũng không tổn hại nhiều cho hắn. Thầy không muốn tin như vậy. nhưng chẳng còn cách giải thích nào khác hay hơn.”

“Rồi hai năm sau, con nói với thầy rằng vào cái đêm mà Voldermort nhập lại thân xác hắn, hắn đã đưa ra một tuyên bố với đám Tử thần thực tử, một tuyên bố đáng sợ nhất và làm sáng tỏ vấn đề. “Ta, kẻ đã tiến xa hơn bất cứ ai trên con đường dẫn đến sự bất tử.” Đó là điều con nói với thầy là hắn đã nói. “Xa hơn bất kỳ ai!” Và thầy nghĩ thầy hiểu điều đó nghĩa là gì, mặc dù bọn Tử thần thực tử không hiểu. Hắn nói đến những Trường sinh linh giá của hắn, NHỮNG Trường sinh linh giá, Harry à, thầy tin là chưa từng có pháp sư nào khác làm điều đó. Nhưng nó lại hợp lý: cùng với năm tháng trôi qua, Chúa tể Voldermort càng ngày càng ít nhân tính và đối với thầy, sự thay đổi mà hắn trải qua dường như chỉ có thể hiểu được nếu giải thích rằng linh hồn hắn đã bị cắt xẻ vượt quá cái lĩnh vực mà chúng có thể gọi là “tội ác thông thường”...”

“Vậy là hắc làm ỉnh không thể bị giết chết bằng cách đi giết những người khác?” Harry nói. “Tại sao hắc không thể tạo ra một Hòn đá Phù thủy, hay đánh cắp một cái, nếu hắc mê sự bất tử đến như vậy?”

“À, chúng ta biết là hắc đã thử làm điều đó, cách đây năm năm,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng thầy nghĩ có nhiều lý do khiến một Hòn đá Phù thủy không hấp dẫn Chúa tể Voldermort bằng một Trường sinh linh giá.

Mặc dù thuốc Trường sinh quả thực có thể kéo dài sự sống, người ta phải uống thuốc thường xuyên, uống hoài hoài nếu người uống thuốc muốn được trường sinh. Vì vậy, Voldermort sẽ hoàn toàn lệ thuộc vào Trường sinh dược và nếu hết thuốc hay thuốc bị hư hay trong trường hợp Hòn đá bị đánh cắp, hắc sẽ chết như bất cứ sngwof nào khác. Con nhớ chứ, Voldermort thích hành động một mình. Thầy tin là hắc không thể chịu được cái ý tưởng bị lệ thuộc, dù là lệ thuộc vào Trường sinh dược. Dĩ nhiên hắc sẵn sàng uống nếu Trường sinh dược có thể giúp hắc thoát ra được cảnh dở sống dở chết khủng khiếp mà hắc lâm vào sau khi tấn cng con, miễn sao có được một cơ thể. Sau đó, thầy tin là hắc có ý định tiếp tục dựa vào Trường sinh linh giá của hắc. Giá mà hắc có thể phục hồi được hình dạng con người thì hắc không cần gì thêm nữa. Con thấy đó, hắc đã thực sự bất tử... hay gần như bất tử vì chưa có ai làm được như thế.

Nhưng giờ đây, Harry à, được vũ trang bằng thông tin này, cái ký ức chủ chốt mà con đã lấy được thành công, chúng ta đến gần điều bí ẩn của việc kết liễu Chúa tể Voldermort hơn bất cứ ai từng alfm được trước đây. Con đã nghe hắc nói đấy, Harry: “Nếu xẻ linh hồn mình ra nhiều phần thì chẳng phải tốt hơn sao, chẳng làm ỉnh mạnh hơn sao?... Chẳng phải bầy là con số Pháp thuật đầy quyền lực nhất sao... Đúng, thầy nghĩ cái ý tưởng một linh hồn chia bảy phần hắc là vô cùng hấp dẫn Chúa tể Voldermort.”

“Hắc tạo ra bảy Trường sinh linh giá à?” Harry hoảng hốt kêu lên, đồng thời nhiều bức chân dung trên tường cũng thốt ra những âm thanh kinh ngạc giữa cơn thịnh nộ. “Nhưng chúng có thể ở bất cứ đâu... che đây... chôn giấu hay tàng hình...”

“Thầy mừng khi thấy con đánh giá đúng tính chất quan trọng của vấn đề,” cụ Dumbledore bình tĩnh nói. “Nhưng không, Harry à, trước nhất, chỉ có sáu chứ không phải bảy Trường sinh linh giá. Phần thứ bảy của linh hồn hắc, cho dù bị xẻ tanh bành đi nữa, vẫn phải trú ngụ ngay trong cơ thể được tái tạo của hắc. Đó là một phần của hắc đã sống kiếp vật vờ như ma trong những năm lưu đày; Không có phần hồn đó, hắc chẳng còn bản tính nữa. Bất cứ ai muốn tiêu diệt Voldermort phải tấn công chính phần hồn thứ bảy của hắc – phần hồn sống ngay trong cơ thể hắc.”

“Nhưng như vậy vẫn còn sáu Trường sinh linh giá,” Harry nói, hơi tuyệt vọng. “Làm sao chúng ta có thể tìm được chúng?”

“Con quên rồi... con đã tiêu diệt được một cái. Và thầy đã diệt được một cái khác.”

“Thầy?” Harry hăm hở hỏi lại.

“Đúng vậy,” cụ Dumbledore nói và cụ giơ lên bàn tay trông như bị cháy đen thui. “Chiếc nhẫn, Harry à. Chiếc nhẫn của MarVoldermorto. Và cả một lời nguyện khủng khiếp được ếm trên chiếc nhẫn. Nếu không nhờ vào khả năng kỳ lạ của thầy... xin lỗi con về cái sự có vẻ thiếu khiêm tốn này... và hành động kịp thời của giáo sư Snape khi thầy trở về trường Hogwarts trong tình trạng thương tích trầm trọng, thì có lẽ thầy đã chẳng sống được tới giờ để mà kể câu chuyện này. Nhưng mà, một bàn tay khô quắt không đến nỗi là một cái giá đắt để đánh đổi một phần bảy linh hồn của Voldermort. Chiếc nhẫn không còn là một Trường sinh linh giá nữa.”

“Nhưng làm sao thầy tìm được nó?”

“À, như con biết đó, suốt nhiều năm trời thầy coi việc tìm hiểu càng nhiều càng tốt về quá khứ của Voldermort là công việc của thầy. Thầy đã đi nhiều nơi, đến những chỗ mà hắc đã từng đến. Thầy ngẫu nhiên bắt gặp chiếc nhẫn được giấu trong đồng đồ nát của ngôi nhà dòng họ Gaunt. Có vẻ như một khi Voldermort đã thành công trong việc ký thác một phần linh hồn của hắc vào trong chiếc nhẫn thì hắc không đeo nó nữa. Hắc giấu nó đi, bảo vệ nó bằng nhiều bùa phép rất mạnh, trong căn nhà tồi tàn nơi mà tổ tiên hắc từng sống (dĩ nhiên Morfin đã bị tống vô ngục Azkaban), hắc không hề đoán được rằng một ngày nào đó thầy sẽ tấn công đến thăm đồng đồ nát đó, hay thầy có thể không ngừng để mắt tìm kiếm dấu vết của nơi cất giấu đây ma thuật.

Tuy nhiên, chúng ta không nên tự chúc tụng mình nhiệt liệt quá. Con đã tiêu diệt ddwwoj cuốn nhật ký, thầy đã diệt được chiếc nhẫn, nhưng nếu lý thuyết về linh hồn bảy phần của chúng ta đúng, thì vẫn còn lại bốn Trường sinh linh giá.”

“Và chúng có thể là bất cứ thứ gì sao?” Harry nói. “Chúng có thể là một hộp thiếc cũ, hay... chai thuốc rỗng, ai biết được...”

“Harry à, thầy biết con đang nghĩ đến Khóa cảng, vốn là những vật tầm thường, dễ bị bỏ qua. Nhưng liệu Chúa tể Voldemort có dùng hộp thiếc hay chai thuốc để bảo vệ linh hồn quý báu của hắn không? Con đã quên điều thầy đã chỉ ra cho con. Chúa tể Voldemort thích sưu tầm chiến lợi phẩm và hắn thích những món đồ cổ có lịch sử Pháp thuật phong phú. Niềm kiêu hãnh của hắn, niềm tin vào tính ưu việt của chính hắn, quyết tâm khắc tạc mình vào lịch sử Pháp thuật; tất cả những điều này khiến thầy giả thuyết rằng Voldemort chọn Trường sinh linh giá một cách cẩn thận, chuộng những vật thể có giá trị danh dự.”

“Nhưng cuốn nhật ký đâu có gì đặc biệt.”

“Cuốn nhật ký, như chính con vừa nói, là bằng chứng hắn là hậu duệ của Slytherin. Thầy tin chắc là Voldemort dành cho cuốn nhật ký đó một tầm quan trọng khác thường.”

“Vậy những Trường sinh linh giá khác...?” Harry nói. “Thầy có nghĩ thầy biết chúng là gì không, thưa thầy?”

“Thầy chỉ có thể đoán thôi,” cụ Dumbledore nói. “Vì những lý do mà thầy vừa nêu ra, thầy tin là Chúa tể Voldemort thích chọn những vật mà bản thân chúng vốn có sự cao sang nào đó. Vì vậy thầy đã rà soát lại quá khứ của Voldemort để xem liệu thầy có thể tìm được bằng chứng là những vật như thế đã biến mất quanh hắn không.”

“Sợi dây chuyền!” Harry nói to. “Cái cúp nhà Hufflepuff!”

“Đúng,” cụ Dumbledore mỉm cười nói, “thầy sẵn sàng cá – có lẽ không cá nguyên cả bàn tay còn lại, mà hai ngón tay thôi – rằng hai vật đó đã trở thành Trường sinh linh giá ba và bốn. Một lần nữa giả sử rằng hắn tạo ra tổng cộng sáu cái, thì hai cái còn lại khó đoán hơn, nhưng thầy sẽ đánh bạo mà đoán rằng, sau khi đã thủ được mấy ngón cổ ngoan của Hufflepuff và Slytherin, hắn bắt đầu dò tìm những cổ ngoan vốn thuộc về Gryffindor và Ravenclaw. Thầy tin chắc là bốn món cổ ngoan của bốn vị sáng lập trường Hogwarts sẽ tạo một sức hút mạnh mẽ đối với trí tưởng tượng của Voldemort. Thầy không thể trả lời là liệu hắn có xoay sở tìm ra được món cổ ngoan nào của Ravenclaw không. Tuy nhiên thầy tin là di vật duy nhất được biết đến của Gryffindor vẫn còn nguyên vẹn đây.”

Cụ Dumbledore chỉ ngón tay bị nám đen của cụ lên bức tường sau lưng, nơi một thanh gươm cán hồng ngọc ung dung nằm trong một cái hộp thủy tinh.

“Thưa thầy, thầy có nghĩ đó là lý do hắn thực sự muốn trở lại trường Hogwarts không?” Harry nói. “Để thử tìm cái gì đó được một trong những vị sáng lập lưu truyền lại?”

“Đúng, thầy nghĩ như vậy,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng rủi thay, điều đó chẳng giúp chúng ta tiến xa hơn bao nhiêu, bởi vì hắn đã bị đuổi ra mà không có cơ hội lục lọi ngôi trường, hoặc là thầy cứ tưởng như vậy. Thầy buộc phải kết luận rằng hắn chưa hoàn tất tham vọng sưu tầm bốn món cổ ngoan của bốn nhà sáng lập. Hắn chắc chắn đã có hai... hắn có thể đã tìm được ba... Hiện giờ chúng ta chỉ có thể suy đoán tới đó thôi...”

“Ngay cả nếu hắn có được cái gì đó của Ravenclaw hoặc của Gryffindor, thì vẫn còn một Trường sinh linh giá thứ sáu nữa. Harry vừa nói vừa đếm trên mấy ngón tay. “Trừ khi hắn có được cả hai. ”

“Thầy không nghĩ vậy,” cụ Dumbledore nói. “Thầy nghĩ thầy biết Trường sinh linh giá thứ sáu là cái gì. Thầy không biết con sẽ nói gì nếu thầy thú thực là thầy đã tỏ mò trong một thời gian dài hành vi của con rắn Nagini?”

“Con rắn à?” Harry giật mình nói. “Có thể dùng thú vật làm Trường sinh linh giá sao?”

“Ừ, làm vậy thì không khôn ngoan, vì ký thác một phần linh hồn của mình ột thứ có thể tự suy nghĩ và di chuyển thì rõ ràng là một việc rất liều lĩnh. Tuy nhiên, nếu suy tính của thầy đúng, thì khi Voldemort vào nhà cha mẹ con với ý đồ giết con, hắn vẫn còn thiếu ít nhất một Trường sinh linh giá trong mục tiêu sáu

cái của hắn. Hắn dường như để dành qui trình tạo Trường sinh linh giá cho những cái chết đặc biệt có ý nghĩa. Con chắc đã nằm trong trường hợp này. Hắn tin là bằng cách giết con, hắn sẽ tiêu diệt được mối nguy mà lời tiên tri đã vạch ra. Hắn tin alf hắn đang làm ình trở nên vô địch. Thầy chắc chắn hắn có ý định tạo cái Trường sinh linh giá cuối cùng bằng cái chết của con. Và như chúng ta biết, hắn đã thất bại. Tuy nhiên, sau vài năm tạm nghỉ, hắn đã dùng con rắn Nagini để giết một ông già Muggle và lúc đó hắn nảy ra ý tưởng biến Nagini thành cái Trường sinh linh giá cuối cùng của hắn. Con rắn nhấn mạnh mối liên hệ giữa hắn và Slytherin, điều này càng làm tăng tính huyền bí của Chúa tể Voldemort. Thầy tin hắn có lẽ cũng khoái con rắn không thua bất cứ thứ nào. Chắc chắn hắn thích giữ nó bên cạnh và chỉ là mộ kẻ Xà khẩu thôi, mà hắn có vẻ không chế được con rắn ở một mức độ khác thường.”

“Vậy là,” Harry nói, “quyển nhật lý đã bị hủy, chiếc nhẫn cũng đã bị hủy. Chiếc cúp, dây chuyền và con rắn vẫn còn nguyên đó và thầy nghĩ có thể có một Trường sinh linh giá vốn là di vật của Ravenclaw hoặc Gryffindor?”

“Đúng, một tóm tắt cô đọng và chính xác một cách đáng phục,” cụ Dumbledore nói và cúi đầu.

“Vậy... Thưa thầy, thầy vẫn đang tìm kiếm chúng? Có phải những lần thầy vắng mặt ở trường là lúc thầy đi tìm chúng không?”

“Đúng,” cụ Dumbledore nói. “Thầy đã tìm kiếm từ lâu nay rồi. Thầy nghĩ, có thể... Thầy sắp tìm ra một Trường sinh linh giá nữa. Có những dấu hiệu đầy hy vọng.”

“Vậy nếu thầy tìm được,” Harry nói nhanh, “con có thể đi cùng thầy để giúp thầy hủy nó không?”

Cụ Dumbledore nhìn Harry rất chăm chú một lát trước khi nói, “Được, thầy cho là được.”

“Con được phép?” Harry hỏi lại, hoàn toàn xững sốt.

“Ồ, thật chứ,” cụ Dumbledore nói, nhẹ mồm cười. “Thầy nghĩ con có được cái quyền ấy.”

Harry cảm thấy lòng mình rộn lên. Thiết là khoái khi được một phen không phải nghe toàn những lời khuyên răn cảnh giác và che chở. Các ông và các bà hiệu trưởng trên những bức tường chung quanh có vẻ ít xúc động bởi quyết định của cụ Dumbledore hơn. Harry thấy một ít người lắc đầu và cụ Phineas Nigellus thậm chí còn khịt mũi.

“Thưa thầy, mỗi khi một Trường sinh linh giá bị tiêu hủy, Voldemort có biết không? Hắn có cảm nhận được điều đó không?” Harry hỏi, phớt lờ những bức chân dung.

“Một câu hỏi hay lắm, Harry. Thầy tin là không. Thầy tin là giờ đây Voldemort đã quá chìm đắm trong tội ác và những phần người cốt yếu đã bị tách rời khỏi hắn quá lâu, hắn không còn cảm nhận như chúng ta nữa. Có thể vào lúc tàn đời, hắn sẽ ý thức sự mất mát của hắn... thí dụ, hắn đã không ý thức được việc cuốn nhật ký đã bị tiêu hủy, mãi cho tới khi hắn buộc Lucius Malfoy nói ra sự thật. Thầy nghe nói khi Voldemort khám phá ra cuốn sách đã bị xé nát và bị tước hết quyền lực, cơn thịnh nộ của hắn khủng khiếp không tưởng tượng nổi.”

“Nhưng con tưởng hắn muốn Lucius Malfoy lên đưa cuốn nhật ký vô trường Hogwarts chứ?”

“Phải, Voldemort muốn vậy, nhiều năm về trước, khi hắn còn yên chí là hắn có thể tạo thêm nhiều Trường sinh linh giá nữa. Nhưng dù vậy, Lucius lẽ ra nên đợi lệnh Voldemort và lão ta chẳng bao giờ nhận được lệnh đó, bởi vì Voldemort biến mất ngay sau khi đưa cho lão cuốn nhật ký. Chắc chắn Voldemort nghĩ rằng Lucius sẽ không dám làm gì với cái Trường sinh linh giá đó ngoài việc giữ gìn nó cẩn thận. Nhưng hắn đã bị hồ khi trông cậy quá nhiều vào nỗi sợ Chúa tể của Lucius: Voldemort đã biến mất một thwoif gian dài và Lucius tưởng chúa tể của lão đã chết. Dĩ nhiên, Lucius không biết cuốn nhật ký đó thực ra là cái gì. Thầy nghĩ Voldemort có nói với Lucius rằng cuốn nhật ký có thể khiến cho cánh cửa Phòng chứa Bí mật được mở ra lại bởi vì nó đã được khéo léo ếm bùa. Nếu Lucius biết được lão đang nắm giữ một phần hồn của chúa tể lão, chắc chắn lão sẽ phải trọng thị cuốn sách hơn. Nhưng thay vì vậy, lão cứ làm tới, thực hiện kế hoạch cũ vì mục đích riêng. Bằng cách gài cuốn nhật ký vào tay con gái của Arthur Weasley, , lão hy vọng làm một công mà được hai chuyện: vừa khiến ông Arthur mất uy tín, vừa quẳng đi được một đồ vật ma thuật mang tính cáo buộc rất cao.

Ôi... tội nghiệp Lucius... Xét cơn thịnh nộ của Voldemort về chuyện Lucius đã quăng cái Trường sinh linh giá để mưu lợi riêng, cộng thêm cuộc thảm bại ở Bộ Pháp thuật hồi năm ngoái, thì thầy chẳng ngạc nhiên chút nào nếu lúc này Lucius mừng thầm là lão ddwwoj an toàn trong nhà ngục Azkaban."

Harry ngồi yên suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Vậy nếu tất cả Trường sinh linh giá của hắn đều bị hủy, thì Voldemort có thể bị tiêu diệt không?"

"Có, thầy nghĩ vậy." Cụ Dumbledore nói. "Không có những Trường sinh linh giá đó, Voldemort sẽ chỉ là một con người bình thường với một linh hồn khiếm khuyết và tật nguyền. Nhưng đừng quên là trong khi linh hồn hắn có thể bị thương tật đến mức không thể phục hồi được, thì trí tuệ và quyền lực pháp thuật của hắn vẫn còn nguyên. Cần phải có một quyền lực và tài năng phi thường mới có thể tiêu diệt được một pháp sư như Voldemort, ngay cả khi không có những Trường sinh linh giá."

"Nhưng, à con chẳng có quyền lực và tài năng phi thường." Harry nói mà không kịp nín.

"Có, con có chứ," cụ Dumbledore quả quyết nói. "Con có một sức mạnh mà Voldemort không bao giờ có. Con có thể..."

"Con biết rồi!" Harry nói ngay. "Con có thể yêu thương." Khó khăn lắm nó mới nhận được không nói thêm, "Rồi sao nào!"

"Phải, Harry à, con biết yêu," cụ Dumbledore dường như hoàn toàn hiểu được điều Harry vừa cố nhận không nói ra. "Xét tất cả những gì đã xảy ra cho con, điều đó đúng là vĩ đại và đáng kể. Con vẫn còn trẻ quá nên chưa hiểu con khác thường như thế nào, Harry à."

"Vậy, khi lời tiên tri cho rằng con sẽ có "một sức mạnh mà Chúa tể Hắc ám không biết đến", sức mạnh đó chỉ là... tình yêu thôi sao?" Harry hỏi, cảm thấy hơi thất vọng.

"Phải... Chỉ là tình yêu," cụ Dumbledore nói. "Nhưng Harry à, đừng bao giờ quên rằng những điều lời tiên tri phán chỉ đáng kể bởi vì Voldemort đã quan trọng hóa nó. Thầy đã nói với con điều này vào cuối năm học trước. Voldemort chọn lọc một mình con ra như là kẻ nguy hiểm nhất đối với hắn – và khi làm như vậy, hắn đã khiến con trở thành người nguy hiểm nhất đối với hắn!"

"Nhưng đằng nào thì cũng thế thôi..."

"Không, khác chứ!" Cụ Dumbledore nói, lúc này nghe giọng cụ không còn kiên nhẫn nữa. Giơ bàn tay quất queo đen đúa về phía Harry, cụ nói, "Con đã coi trọng quá đáng lời tiên tri!"

"Nhưng," Harry lấp bắp, "nhưng thầy vừa nói rằng lời tiên tri có nghĩa..."

"Nếu Voldemort không hề nghe được lời tiên tri, thì liệu nó có linh nghiệm không? Liệu nó có ý nghĩa gì không? Dĩ nhiên là không! Chẳng lẽ con nghĩ mọi lời tiên tri ở Phòng Tiên tri đều linh nghiệm hết à?"

"Nhưng," Harry hoang mang nói, "nhưng năm ngoái thầy đã nói là hoặc Voldemort sẽ giết con hoặc con sẽ giết hắn..."

"Harry ơi, Harry à, đó chẳng qua vì Voldemort đã phạm một sai lầm trầm trọng và đã hành động theo lời sấm của giáo sư Trellawney! Nếu Voldemort không giết cha con, liệu hắn có gieo vào lòng con khát vọng trả thù dữ dội như vậy không? Dĩ nhiên là không! Nếu hắn không buộc mẹ con hy sinh cho con, liệu hắn có tạo được cho con sự bảo vệ kỳ diệu mà hắn không thể nào xâm nhập được không? Dĩ nhiên là không, Harry à. Con hiểu chưa? Voldemort đã tự tạo ra cho hắn kẻ thù đáng sợ nhất, như bạo chúa ở khắp nơi. Con có biết rằng những bạo chúa sợ nhất những kẻ bị họ áp bức không? Tất cả các bạo chúa đều hiểu rằng, một ngày nào đó, trong số những nạn nhân của họ chắc chắn sẽ có một người đứng lên chống lại họ. Voldemort cũng vậy. Hắn không ngừng cảnh giác đề phòng kẻ nào đó có thể thách thức quyền lực của hắn. Hắn nghe nói về lwofi tiên tri và hành động hấp tấp, đưa tới hạt quả là hắn không những đã tự chọn ra người rất có thể sẽ kế liêu đời hắn, mà còn trao cho người đó những vũ khí nguy hiểm khác thường!"

"Nhưng..."

"Con cần phải hiểu được điều này!" Cụ Dumbledore nói, vừa đứng lên và sải bước quanh căn phòng, tấm áo chùng rục rũ của cụ kêu sột soạt theo mỗi bước chân. Harry chưa bao giờ thấy cụ bồn chồn như vậy.

“Bằng nỗ lực giết cho được con, Voldemort đã chọn lọc ra một con người xuất sắc đang ngồi trước mặt thầy và trao cho người đó phương tiện thích hợp. Chính do sai lầm của Voldemort mà con có thể nhìn thấu những suy nghĩ của hắn, những tham vọng của hắn và con có thể hiểu ngôn ngữ loài rắn hắn dùng để ra lệnh, vậy mà, Harry à, bất chấp khả năng ưu việt nhìn thấu được thế giới của Voldemort – khả năng này là một món quà mà bất cứ Tử thần thực tử nào cũng dám giết người để có được – con không bao giờ mê đắm Nghệ thuật hắc ám, không bao giờ, cho dù chỉ trong một giây, con thể hiện một chút xiu mong muốn nào được trở thành một trong những đồ đệ của Voldemort!”

“Dĩ nhiên là không đời nào!” Harry phản nộ đáp. “Hắn đã giết cha con và mẹ con!”

“Tóm lại, khả năng yêu thương đã bảo vệ con!” Cụ Dumbledore nói to. “Đó là sự bảo vệ duy nhất có thể chống lại sức hấp dẫn của một quyền lực như quyền lực của Voldemort! Bất chấp những cám dỗ con đã vượt qua, tất cả những chịu đựng đau khổ, con vẫn giữ được một tấm lòng trong sáng, như thuở con mới mười một tuổi, khi con đắm đắm nhìn vào tấm gương phản ảnh ước vọng của trái tim con và tấm gương chỉ trưng ra cho con cách ngăn chặn Chúa tể Voldemort, mà không trưng ra sự bất tử hay giàu có. Harry à, con có biết là thật hiếm pháp sư phù thủy có thể nhìn thấy những gì con đã thấy trong tấm gương đó không? Lẽ ra trước đây Voldemort nên biết hắn đang đối phó với cái gì, nhưng hắn đã không biết!”

Còn giờ đây hắn đã biết. Con đã thâm nhập vào đầu óc của Voldemort mà không hề tự làm tổn thương mình, nhưng hắn lại không thể chiếm hữu con mà không phải trải qua những cơn đau chí tử, như hắn đã khám phá ra ở Bộ Pháp thuật. Thầy không nghĩ hắn hiểu được tại sao lại thế, Harry à, nhưng bởi vì hắn đã hấp tấp cắt xén linh hồn hắn, nên hắn không bao giờ ngừng lại để hiểu được sức mạnh vô song của một linh hồn tổng trạng nguyên vẹn.”

“Nhưng thưa thầy,” Harry nói, trong một cố gắng dùng cảm để không có vẻ tranh cãi, “nhưng rốt cuộc thì cũng vậy thôi, phải không thầy? Con sẽ phải giết hắn, hoặc là...”

“Sao lại PHẢI? Dĩ nhiên là con phải làm thôi. Nhưng không phải vì lời tiên tri. Mà bởi vì con, chính con, sẽ không thể nào thành thoi chớ tới khi con hành động! Cả hai thầy trò mình đều biết vậy! Con hãy tưởng tượng, chỉ trong chốc lát thôi, rằng con chưa bao giờ nghe nói đến lời tiên tri! Thì con cảm thấy thế nào về Voldemort hở? Suy nghĩ đi!”

Harry nhìn cụ Dumbledore đi qua đi lại trước mặt nó và suy nghĩ. Nó nghĩ đến mẹ nó, cha nó và chú Sirius. Nó nghĩ đến Cedric Diggory. Nó nghĩ đến những tội ác khủng khiếp mà Voldemort đã làm. Một ngọn lửa dường như bùng cháy bùng bùng trong lồng ngực nó, làm khô cả họng nó.

“Con muốn hắn bị tiêu diệt!” Harry lặng lẽ nói. “Và con muốn tiêu diệt hắn.”

“Dĩ nhiên là con sẽ làm vậy,” cụ Dumbledore kêu lên. “Con hiểu đó, lời tiên tri không nói là con phải làm bất cứ điều gì! Nhưng nó đã khiến Chúa tể Voldemort đánh dấu con là địch thủ ngang hàng... Nói cách khác, con tự do lựa chọn con đường của mình, hoàn toàn tự do quay lưng lại với lời tiên tri! Nhưng Voldemort sẽ vẫn coi trọng lời tiên tri đó. Hắn sẽ tiếp tục săn đuổi con... điều đó thực sự ắt sẽ dẫn đến...”

“Việc một trong hai kẻ sẽ phải kết liễu cuộc đời kẻ kia,” Harry đáp. “Đúng vậy.”

Nhưng nó cuối cùng cũng hiểu được những gì cụ Dumbledore đang cố gắng nói với nó. Đó chính là, Harry nghĩ, sự khác nhau giữa việc bước thẳng ra đấu trường, đầu ngẩng cao với việc để mình bị lôi vào tình thế phải chiến đấu để sống còn. Có thể, một số người sẽ nói rằng chẳng có mấy lựa chọn giữa hai con đường cụ Dumbledore biết và Harry nghĩ với một niềm kiêu hãnh trào dâng, “Và mình cũng biết và cha mẹ mình cũng đã biết, rằng đó là sự khác biệt duy nhất trên thế gian này.”

24. Chương 24

Cắt sâu mãi mãi

Kiệt sức nhưng vui mừng về bài học buổi tối của nó, Harry kể cho Hermione và Ron nghe trong lớp học Bùa Chú vào sáng hôm sau về tất cả những gì đã xảy ra (lần đầu tiên nó ếm bùa Bịt Tai lên những đứa ngồi gần tụi nó). Cả Hermione và Ron đều có ấn tượng thoả thuê về cái cách mà Harry đã dụ khị để lấy được ký ức của giáo sư Slughorn và cực kỳ khiếp sợ khi Harry kể cho tụi nó nghe về Trường Sinh Linh Giá của Voldemort và lời hứa của cụ Dumbledore là sẽ đem Harry đi cùng nếu cụ tìm ra được một Trường Sinh Linh Giá nữa.

“Quá đã,” Ron nói sau khi Harry kể cho tụi nó nghe hết mọi chuyện; Ron đang vung vẩy cây đũa phép lên trần nhà một cách vô ý tứ mà không hề để ý chút xíu nào đến chuyện nó đang làm. “Quá đã, bồ sắp được đi cùng thầy Dumbledore thiệt rồi... và tìm cách tiêu huỷ... Quá xá đã!”

“Ron, bồ đang làm tuyết rơi kia,” Hermione nói giọng chịu đựng, vừa nắm cổ tay Ron và chuyển hướng cây đũa phép của nó khỏi hướng trần nhà, một khối lượng lớn bông tuyết quả là đang bắt đầu rơi từ trên trần xuống. Harry để ý thấy Lavender Brown đang trừng mắt liếc Hermione từ cái bàn bên cạnh với đôi mắt đỏ hoe, và Hermione lập tức buông tay Ron ra.

“Ừ há...” Ron nói khi nhìn xuống vai mình hơi hơi ngạc nhiên. “Xin lỗi... trông cứ như tất cả tụi mình đều bị gàu khủng khiếp.”

Nó phủi những bông tuyết giả trên vai Hermione. Lavender oà khóc. Ron coi bộ áy náy vô cùng bèn quay lưng lại cô bé.

“Tụi này đã chia tay,” Ron thì thào kể cho Harry nghe. “Tối hôm qua, lúc bắt gặp mình đi ra khỏi phòng ngủ với Hermione. Hiển nhiên là cô ấy không thể trông thấy bồ nên cô ấy cho rằng chỉ có hai đứa tụi này với nhau...”

“À,” Harry nói, “vậy... là bồ không buồn phiền là chuyện đó kết thúc hả?”

“Không,” Ron thừa nhận. “Lúc cô ấy la hét thì thiệt là kinh khủng, nhưng ít nhất thì mình cũng không phải làm chuyện cắt đứt với cô ta trước.”

“Đồ hèn!” Hermione nói, mặc dù trông cô nàng có vẻ khoái. “À, đêm qua thiệt là một đêm xui xẻo cho ái tình lãng mạn quanh đây. Nay Harry, Ginny và Dean cũng chia tay rồi.”

Harry tưởng như trong mắt Hermione có một cái nhìn khá am hiểu khi cô nàng nói với nó điều đó, nhưng có lẽ cô nàng không thể biết được ruột gan nó bỗng nhiên nhảy múa tưng bừng. Ráng hết sức giữ ặt tỉnh bơ và giọng nói hồ hững, nó hỏi: “Chuyện ra sao?”

“Ôi, một chuyện thiệt là ngu... Con nhỏ nói thẳng này cứ tìm cách giúp nó chui qua lỗ chân dung, làm như nó không thể tự mình trèo qua được vậy... nhưng mà lâu này tụi nó đã lộn cộn với nhau rồi.”

Harry liếc nhìn Dean ở phía bên kia lớp học. Anh chàng đương nhiên là buồn.

“Dĩ nhiên, chuyện này đặt bồ vô tình thế khó xử một tí há?” Hermione nói.

“Ý bồ là sao?” Harry nói ngay.

“Đội Quidditch,” Hermione nói. “Nếu Ginny và Dean không thêm nói chuyện...”

“Ờ...ờ phải,” Harry nói.

“Thầy Flitwick,” Ron nói bằng giọng báo động. Ông thầy Bùa Chú tí hon đang nhấp nhô đi về phía tụi nó và Hermione là người duy nhất xoay sở biến được giấm ra rượu; hũ rượu bằng thủy tinh của cô nàng đầy áp một thứ chất lỏng đỏ thắm, trong khi những chất trong hũ của Harry và của Ron thì vẫn còn màu nâu xỉn.

“Này, này, các cậu,” giáo sư Flitwick ré lên mắng mỏ, “nói ít đi một chút, làm nhiều hơn một chút... Để ta xem các trò thử...”

Hai đứa nó cùng giơ cao cây đũa phép, tập trung hết sức, và chĩa vào hũ rượu của tụi nó. Giấm của Harry biến thành băng; hũ rượu của Ron thì nổ bùm.

“Được... bài tập về nhà đây,” giáo sư Flitwick nói, vừa xuất hiện lại từ dưới gầm bàn và đang gỡ mấy miếng thủy tinh ra khỏi chóp nón của thầy... “thực hành vào.”

Tụi nó có một tiết trống hiêm hơi trùng với nhau sau buổi học Bùa Chú cho nên ba đứa cùng đi về phòng sinh hoạt chung. Ron dường như vô cùng thờ thối về chuyện tan vỡ mối tình với Lavender và Hermione cũng có vẻ hân hoan, mặc dù khi bị hỏi đang cười chuyện gì vậy thì cô nàng chỉ nói, “Ngày đẹp trời mà.” Cả hai đứa nó đều không để ý rằng một trận chiến dữ dội đang diễn ra bên trong đầu Harry:

Con bé là em của Ron.

Nhưng cô bé vừa đá đít thẳng Dean!

Nó vẫn là em của Ron.

Mình là bồ ruột của Ron mà!

Điều đó chỉ tổ rách việc.

Nếu mình nói với Ron trước thì...

Nó sẽ đâm mày.

Nếu mình cóc ngán thì sao?

Nó là bồ ruột của mày mà!

Harry hầu như không để ý tụi nó đang trèo qua lỗ chân dung để vào căn phòng sinh hoạt chung đầy nắng, và chỉ lơ mơ nhận thấy một nhóm nhỏ học sinh năm thứ bảy đang xúm xít ở đó, cho đến khi Hermione kêu lên, “Chị Katie! Chị đã trở về! Chị có khoẻ không?”

Harry trở mắt nhìn: đúng thật là Katie Bell, trông hoàn toàn khoẻ mạnh và được một đám bạn hơn hử vây quanh.

“Chị khoẻ lắm!” Cô nàng vui vẻ nói. “Họ cho chị xuất viện Thánh Mungo hôm thứ hai, chị ở nhà hai ngày với ba má rồi trở về đây hồi sáng này. Leanne vừa mới kể cho chị nghe về McLaggen và trận đấu vừa rồi, Harry à...”

“Ừ,” Harry nói, “Mà thôi, bây giờ chị đã về và Ron đã ổn, tụi mình sẽ có được một cơ hội đằng hoàng để đập te tua đội Ravenclaw, nghĩa là tụi mình vẫn còn đang chạy đua giành cúp, Katie à...”

Nó phải đặt câu hỏi cho Katie ngay; óc tò mò của nó tạm thời xua Ginny ra khỏi đầu. Nó hạ thấp giọng khi đám bạn của Katie bắt đầu thu dọn đồ đạc của chúng; dường như tụi nó đang trễ buổi học Biến Hình.

“...xâu chuỗi đó... bây giờ chị có nhớ ra ai đã đưa nó cho chị không?”

“Không,” Katie nói, vừa lắc đầu buồn bã. “Ai cũng hỏi chị câu đó, nhưng chị chẳng nhớ được một manh mối nào hết. Điều cuối cùng mà chị còn nhớ là đi tới nhà vệ sinh nữ trong quán Ba Cây Chổi.”

“Vậy chị có chắc là đã đi vô nhà vệ sinh không?” Hermione nói.

“Chị biết chị có đẩy cánh cửa ra,” Katie nói, “cho nên chị đoán là có kẻ nào đó núp đằng sau cánh cửa đã ếm bùa Độc Đoán lên chị. Sau đó, trí nhớ của chị trống không cho đến khoảng hai tuần trước ở bệnh viện Thánh Mungo. Như vậy nè, chị phải đi thôi, chị không muốn đẩy cô McGonagall tới chỗ bắt chị chép phạt cho dù hôm nay là ngày đầu tiên chị trở lại trường...”

Katie quơ lấy cái túi xách của mình và vội vã chạy theo các bạn, bỏ lại Harry, Ron và Hermione ngồi xuống bên cái bàn cạnh cửa sổ và nghiền ngẫm những điều cô gái vừa nói.

“Kẻ nào đó đã đưa xâu chuỗi cho Katie ắt hẳn phải là một đứa con gái hay một người đàn bà thì mới ở trong nhà vệ sinh nữ,” Hermione nói.

“Hay ai đó trông giống một đứa con gái hay một người đàn bà,” Harry nói. “Đừng quên là có cả một vạc Đa Quả Dịch ở trường Hogwarts này. Tụi mình cũng biết một số thuốc này đã bị đánh cắp mà...”

Nó nhìn thấy trong đầu nó cuộc diễu hành của những Crabbe, những Goyle vênh váo đi ngang, tất cả đều đã biến hình thành con gái.

“Mình nghĩ mình sắp uống thêm một liều Phúc Lạc Dược,” Harry nói, “và tìm cách vô Phòng Theo Yêu Cầu một lần nữa.”

“Làm như vậy thì uống thuốc hết sức,” Hermione nói thẳng thừng đồng thời đặt quyển Âm Tiết Của Spellman mà cô bé vừa mới lấy trong túi xách ra. “May mắn chỉ đưa bồ tới mức đó thôi, Harry à. Tình thế với thầy Slughorn thì khác; bồ luôn luôn có khả năng thuyết phục thầy, bồ chỉ cần tranh thủ thời cơ một tí. Nhưng chỉ may mắn thôi thì không đủ để bồ có thể có được khi thầy Dumbledore dắt bồ đi cùng...” cô bé hạ giọng xuống thành tiếng thì thầm.

“Tụi mình có thể chế ra một ít không?” Ron hỏi Harry, phớt lờ Hermione. “Nếu có được một mớ thuốc dự trữ thì thiệt là hay... Dòm vô sách của bồ coi...”

Harry rút cuốn Bào Chế Thuốc Cao Cấp của nó ra khỏi túi xách và tra tìm phần Phúc Lạc Dược.

“Ủi trời ơi, nó cực kỳ phức tạp,” Harry nói, mắt rà xuống danh mục nguyên dược liệu. “Và phải mất tới sáu tháng... phải sắc thuốc...”

“Rất điển hình...,” Ron nói.

Harry sắp sửa dẹp cuốn sách của nó đi thì nó để ý thấy góc của một trang được gấp xuống; nó bèn lật tới trang đó và thấy thần chú Cất sâu mãi mãi, có phụ chú “Dành cho Kẻ thù,” mà nó đã đánh dấu vài tuần lễ trước. Nó vẫn chưa tìm hiểu đó là cái gì, chủ yếu vì không muốn thí nghiệm thần chú đó khi có Hermione bên cạnh, nhưng nó đã tính thử ếm thần chú đó lên McLaggen trong dịp tới khi nó đi sau lưng anh chàng này mà anh ta không hay biết.

Người duy nhất không đặc biệt hài lòng khi thấy Katie Bell trở về trường là Dean Thomas, bởi vì người ta không cần nó thay thế Katie ở vị trí Truy Thủ nữa. Nó chịu đòn một cách đầy cam chịu khi Harry báo tin, chỉ nhún vai và làu bàu gì đó, nhưng khi bước đi Harry có linh cảm là Dean và Seamus đang rù rì một cách chống đối sau lưng nó.

Trong hai tuần sau đó diễn ra những buổi tập Quidditch hay nhất mà Harry được biết trong vai trò đội trưởng. Đội của nó rất hài lòng là đã dẹp được McLaggen, mừng nữa là cuối cùng Katie đã trở lại, và tụi nó bay cực kỳ giỏi.

Ginny không có vẻ gì buồn giận về chuyện tình với Dean bị tan vỡ; ngược lại, cô bé là linh hồn và sức sống của cả đội. Cô bé nhái Ron lo lắng nhấp nha nhấp nhồm trước những cột gôn khi trái Quaffle lao tới, hay điệu bộ của Harry quát tháo ra lệnh cho McLaggen trước khi bị quật cho bất tỉnh, những trò này giúp cho cả đội vô cùng vui nhộn. Harry cũng cười với những đứa khác, sung sướng có được lý do vô tư để nhìn Ginny; trong suốt buổi tập nó đã nhận được nhiều thương tích do trái banh Bludger gây ra bởi vì nó đã không luôn luôn để mắt tìm kiếm trái banh Snitch.

Trận chiến vẫn còn diễn ra trong đầu nó: Ginny hay Ron? Đôi khi nó nghĩ rằng anh chàng Ron hậu-Lavender không phiền lắm nếu nó hẹn hò với Ginny, nhưng rồi nó nhớ lại vẻ mặt Ron khi nhìn thấy Ginny hôn Dean, và nó biết chắc chỉ cần nó cầm lấy tay Ginny thôi thì Ron cũng coi đó như một sự phản bội đê hèn...

Nhưng Harry không thể nào tự ngăn mình nói chuyện với Ginny, cười với cô bé, đi về với cô bé sau buổi tập; Cho dù lương tâm có nhức nhối cỡ nào, nó vẫn tự nhận thấy mình luôn tìm ra cách hay nhất để gặp gỡ cô bé khi cô bé chỉ có một mình. Nếu thầy Slughorn tổ chức một bữa tiệc nữa trong những bữa tiệc nho nhỏ của thầy thì thiệt là lý tưởng, bởi vì Ron sẽ không lẫn lộn chung quanh – nhưng thiệt là xui, thầy Slughorn dường như đã thôi tổ chức tiệc tùng rồi. Một hai lần Harry đã tính đến chuyện nhờ Hermione giúp, nhưng nó lại nghĩ là nó sẽ không thể chịu đựng cái vẻ ta đây trên gương mặt cô nàng; Nó tưởng như nó đã thấy cái vẻ mặt đó đôi lần khi Hermione bắt gặp nó đăm đăm nhìn Ginny hay cười ngất vì những chuyện khôi hài của cô bé. Và để làm cho vấn đề phức tạp thêm, nó cứ ngay ngáy lo rằng nếu nó mà không làm liên thì chắc chắn sẽ có người khác hẹn hò với Ginny ngay lập tức: nó và Ron ít nhất cũng đồng ý với nhau về cái sự thực tế là được quá nhiều người yêu mến cũng không tốt gì cho cô bé.

Tóm lại, sự cảm dỗ muốn uống thêm một ngụm Phúc Lạc Dược nữa càng lúc càng mạnh mẽ hơn theo từng ngày, quả đúng đây là trường hợp phải “canh đúng thời cơ mà chớp lấy” như Hermione đã nhận định. Những ngày hạnh phúc êm ái trôi qua đến suốt tháng năm, mỗi khi Harry gặp Ginny thì Ron dường như lúc nào cũng sát bên vai nó. Harry thấy mình khao khát một cú may mắn là có cách nào đó tự dừng khiến Ron

nhận ra rằng chẳng có gì khiến nó hạnh phúc hơn bằng chuyện người bạn thân nhất của nó và cô em gái nó yêu nhau và tốt nhất nó nên để cho hai đứa nó được ở bên nhau lâu hơn vài giây đồng hồ. Dường như chẳng có cơ hội nào cả trong khi trận Quidditch cuối cùng của mùa bóng đang lù lù đến gần; Ron lúc nào cũng muốn nói chuyện chiến thuật với Harry và chẳng hề nghĩ đến cái gì khác.

Ron không phải là cá biệt trên phương diện này; cả trường đều quan tâm đến trận Gryffindor – Ravenclaw ở mức cực kỳ cao, bởi vì trận đấu này sẽ quyết định chức vô địch, và cho đến giờ đường đến chức vô địch vẫn còn rộng mở. Nếu Gryffindor đánh bại đội Ravenclaw với tỉ số chênh hơn ba trăm điểm (một yêu cầu quá mức, tuy nhiên Harry chưa bao giờ thấy đội của nó bay hay hơn bây giờ) thì đội Gryffindor sẽ giành được chức vô địch. Nếu thắng Ravenclaw nhưng kém hơn ba trăm điểm, tụi nó sẽ đứng thứ nhì, sau đội Ravenclaw; nếu thua trong vòng một trăm điểm thì sẽ đứng thứ ba, sau đội Hufflepuff, và thua hơn trăm điểm, thì sẽ đội sổ và Harry nghĩ mọi người sẽ không bao giờ, không bao giờ cho phép nó quên rằng nó là đội trưởng đầu tiên đã để cho đội Gryffindor lần-đầu-tiên-tụt-tối-đáy-bảng trong vòng hai thế kỷ.

Sự chuẩn bị cho trận đấu sống mái này có tất cả những đặc tính thông thường: thành viên của các Nhà kinh địch tìm cách hù dọa những đội đối phương trong các hành lang; những bài về khó chịu về những cầu thủ riêng lẻ được tổng dợt om xòm khi họ đi ngang qua; bản thân thành viên trong các đội hoặc tự tin vênh váo đi khắp nơi, thường ngoan mọi sự chú ý, hoặc xệt vô nhà vệ sinh giữa hai buổi học để nôn ọe. Chẳng biết tại làm sao mà trong suy nghĩ của Harry trận đấu đã trở nên gắn chặt chẽ với sự thành bại của kế hoạch nó dành cho Ginny. Nó không thể nào không cảm thấy rằng nếu tụi nó thắng hơn ba trăm điểm, thì cái cảnh hồ hởi phấn khởi và một bữa tiệc sau trận đấu có thể sẽ có công hiệu không kém gì một ngậm Phúc Lạc Được.

Giữa tất cả những mối bận tâm, Harry vẫn không quên một tham vọng khác: tìm ra việc mà Malfoy đang làm trong Phòng Theo Yêu Cầu. Nó vẫn tiếp tục kiểm tra tám Bản đồ Đạo tặc, và vì không thể phát hiện ra Malfoy trên bản đồ, nó suy ra rằng Malfoy vẫn còn dành rất nhiều thì giờ ở trong căn phòng đó. Mặc dù Harry đang mất đi hy vọng vào được bên trong căn phòng, nó vẫn cố gắng thử bất cứ khi nào đi quanh quần trong khu vực, nhưng mặc dù nó đã soạn lại yêu cầu như thế nào, bức tường vẫn trơ trơ không có cửa.

Vài ngày trước khi diễn ra trận đấu với đội Ravenclaw, Harry bỗng nhận thấy mình lẻ loi một mình trên đường từ phòng sinh hoạt chung xuống Đại sảnh Đường để ăn tối, vì Ron đã thêm phen nữa chạy vội vào nhà vệ sinh gần đó mà ới, còn Hermione thì đã xệt đi tìm giáo sư Vector về một cái lỗi mà cô nàng nghĩ rằng có thể cô nàng đã phạm phải trong bài luận về Số Học mới đây. Vì thói quen hơn vì bất cứ lý do nào khác, Harry làm một đường vòng dọc theo hành lang tầng thứ bảy, vừa đi vừa kiểm tra tám Bản đồ Đạo tặc. Có một lúc nó không thể tìm thấy Malfoy ở đâu cả và nó cho là Malfoy nhất định ở bên trong Phòng Theo Yêu Cầu và rồi nó nhìn thấy cái chấm tí ti đeo nhãn Malfoy đứng trong một nhà vệ sinh nam ở tầng dưới, được kèm theo không phải Crabbe hay Goyle, mà là con ma Khóc nhè Myrtle.

Harry chỉ ngừng nhìn chòng chọc vô cái cặp không thể tin được này khi đâm sầm vô một bộ áo giáp. Tiếng va chạm rồn rảng khiến nó dứt được cơn mơ màng. Vội vã rời khỏi hiện trường để không bị thầy Filch tóm được, nó ba chân bốn cẳng chạy xuống cầu thang đá hoa cương và chạy dọc hành lang tầng lầu dưới. Đứng bên ngoài nhà vệ sinh, nó ép tai vô cánh cửa. Không nghe được gì cả. Nó bèn đẩy cánh cửa mở ra thật khẽ.

Draco Malfoy đang đứng quay lưng lại cánh cửa, hai tay nó nắm chặt hai bên thành chậu rửa mặt, cái đầu tóc vàng trắng của nó cúi gục xuống.

“Đừng,” tiếng của con ma Khóc nhè Myrtle tí tê vang lên từ một trong những buồng cầu tiêu. “Đừng... cứ nói với em chuyện gì không ổn... em có thể giúp anh...”

“Không ai có thể giúp được tôi,” Malfoy nói. Toàn thân nó run lên. “Tôi không thể làm chuyện đó... tôi không thể... chuyện đó sẽ không thành... và nếu tôi không làm ngay... hắn nói hắn sẽ giết tôi...”

Và Harry ngạc nhiên nhận ra Malfoy đang khóc, sự ngạc nhiên lớn đến nỗi nó đứng như bị trời trồng tại chỗ, quả thật là Malfoy đang khóc - nước mắt lăn dài xuống gương mặt xanh xao rơi xuống cái chậu đầy cầu ghét. Malfoy há miệng ra thở và hớp lấy không khí và đột nhiên, nó giật mình thật mạnh, ngược lên nhìn tấm gương mờ bị rạn, và nhìn thấy Harry đang ngó nó chòng chọc từ phía sau.

Malfoy vòng lại, rút cây đũa phép ra. Theo phản ứng bản năng, Harry cũng rút cây đũa phép của nó ra. Phép nguyên của Malfoy trượt Harry vài phân, trúng cái đèn trên bức tường sau lưng nó, làm bóng đèn vỡ

tan tành; Harry nhào qua một bên, nghĩ “Khinh thân!” và vẩy cây đũa phép, nhưng Malfoy chặn được và giờ cây đũa phép lên để phóng ra lời nguyền khác...

“Đừng! Đừng! Đừng tay lại!” Con ma Khóc nhè Myrtle ré lên, giọng nó vang vọng inh tai trong nhà vệ sinh lát gạch. “Ngừng lại! NGỪNG LẠI!”

Một tiếng nổ bùng thiết to vang lên và cái thùng rác đằng sau Harry nổ bùm; Harry cố gắng xài lời nguyền Tréo Giò nhưng lời nguyền của nó đánh trúng bức tường sau mang tai Malfoy và dội lại, làm tan tành cái bể chứa nước bên dưới con ma Khóc nhè Myrtle, con ma bèn gào lên khủng khiếp; nước ào chảy ra khắp nơi và Harry trượt chân ngã trong khi Malfoy méo mặt hô lên “Hành...”

Từ dưới sàn, Harry quơ cây đũa phép loạn xạ và rống lên, “CẮT SÂU MÃI MÃI!”

Máu phun vọt ra từ mặt và ngực Malfoy như thể nó vừa bị đâm chém bằng một lưỡi gươm vô hình. Nó lao đảo lúi lắt rồi ngã gục xuống cái sàn ngập nước khiến nước bắn lên tung toé, cây đũa phép của nó rút khỏi bàn tay phải buông thõng.

“Không....” Harry há hốc miệng.

Vấp té, loạng choạng, Harry gượng đứng lên và nhào về phía Malfoy, gương mặt Malfoy lúc này đã đỏ lôm, hai bàn tay trắng bệch của nó cào cấu bộ ngực đầm máu.

“Không... Tôi không...”

Harry không biết là nó định nói cái gì; nó quỳ xuống bên cạnh Malfoy đang run bần bật trong vũng máu của chính mình. Con ma Khóc nhè Myrtle gào lên điên dại: “GIẾT NGƯỜI! GIẾT NGƯỜI TRONG NHÀ VỆ SINH! GIẾT NGƯỜI!”

Cánh cửa mở tung ra sau lưng Harry và nó nhìn lên, kinh hoàng: thầy Snape vừa xông vào nhà vệ sinh, mặt thầy tím bầm. Đẩy mạnh Harry qua một bên, và lần theo những vết thương mà lời nguyền của Harry đã gây ra, thầy lẩm nhẩm một câu thần chú nghe gần giống như một bài ca. Máu đang phun vọt ra đường như dĩa lại; thầy Snape lau nốt vết máu trên mặt Malfoy và lặp lại câu thần chú. Bảy giờ vết thương dường như được đan khít lại.

Harry vẫn trở mắt nhìn, quá hãi hùng vì chuyện nó đã làm, hầu như không nhận ra rằng nó cũng bị ướt sũng máu và nước. Con ma Khóc nhè Myrtle vẫn còn thồn thức và rên rỉ trên cao. Khi thầy Snape đã thực hiện xong thần chú phản nguyên lần thứ ba, thầy dựng Malfoy đứng dậy.

“Trò cần đến bệnh thất ngay. Có thể có một số thọ, nhưng nếu trò uống ngay thuốc chiết từ bạch tiễn thì có thể tránh được cả những vết thọ... Đi thôi...”

Thầy đỡ Malfoy đi băng qua nhà vệ sinh, đến cửa, thầy quay lại nói bằng giọng giận dữ lạnh băng, “Còn trò, Potter... Trò đợi ta ở đây.”

Harry không hề nghĩ đến việc dám không vâng lời, dù trong tích tắc. Nó từ từ đứng lên, run rẩy, và nhìn xuống cái sàn ướt. Vết máu loang giống như những đoá hoa đỏ thắm trên mặt sàn. Nó thậm chí không thể tự nghĩ đến chuyện bảo con ma Khóc nhè Myrtle nín đi, bởi vì con ma vẫn tiếp tục rên rỉ thồn thức với vẻ khoái trá càng lúc càng rõ.

Mười phút sau thầy Snape quay trở lại. Thầy bước vào nhà vệ sinh và đóng cánh cửa lại sau lưng.

“Đi,” thầy bảo Myrtle, và con ma vút trở lại cái bồn cầu của nó ngay lập tức, bỏ lại phía sau một sự im lặng tuyệt đối.

“Con không dè chuyện xảy ra,” Harry nói ngay. Giọng của nó vang vọng trong khoảng không gian ướt át lạnh lẽo. “Con không biết hiệu lực của thần chú là gì.”

Nhưng thầy Snape không cần biết điều này. “Hình như ta đánh giá trò chưa đúng, Potter à,” thầy lặng lẽ nói. “Ai có thể nghĩ trò biết đến một ma thuật Hắc ám như thế? Ai đã dạy trò câu thần chú đó?”

“Con... đọc nó ở đâu đó.”

“Ở đâu?”

“Trong một cuốn... sách của thư viện,” Harry xạo đại ra. “Con không thể nhớ tựa của cuốn sách...”

“Nói láo,” thầy Snape nói. Cổ họng Harry chột khô đắng. Nó biết thầy Snape sắp làm gì, và nó chưa bao giờ có thể ngăn chặn được chuyện đó...

Nhà vệ sinh dường như lung linh mờ ảo trước mắt nó; Nó chiến đấu quyết liệt để đóng lại hết các ý nghĩ, nhưng dù nó đã cố gắng hết sức, cuốn Bào Chế Thuốc Cao Cấp của Hoàng tử Lai cứ bơi lơ lửng lên vùng trán của não bộ nó.

Và rồi nó lại đắm đắm nhìn thầy Snape, giữa nhà vệ sinh đồ nát và ngập nước. Nó nhìn chòng chọc vào đôi mắt đen của thầy, hy vọng một cách vô vọng rằng thầy Snape chưa nhìn thấy cái mà nó sợ, nhưng...

“Dem cặp sách của trò tới cho ta,” thầy Snape nói nhỏ, “và tất cả sách giáo khoa của trò. Tất cả. Dem đến cho ta tại đây. Làm ngay.”

Không có lý do gì để tranh cãi cả. Harry quay đi ngay và lao ra khỏi nhà vệ sinh. Khi đã ra đến hành lang, nó ù chạy về phía Tháp Gryffindor. Hầu hết đám học trò đều đang đi ngược với nó; chúng há hốc kinh hoàng nhìn nó, ướt sũng máu và nước, nhưng nó không trả lời bất cứ câu hỏi nào nhắm vào nó trong lúc đi ngang.

Nó có cảm giác chết điếng; như thể một con vật cứng dễ thương bỗng trở nên hung dữ bất ngờ; Hoàng tử nghĩ gì mà chép một câu thần chú như vậy trong sách của y y chứ? Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu thầy Snape nhìn thấy cuốn sách đó? Liệu thầy có kể cho thầy Slughorn biết... Bao tử Harry quặn lên... Làm thế nào mà Harry đạt được kết quả tốt như vậy về môn Độc Dược suốt cả năm trời? Liệu thầy có tịch thu hay tiêu hủy cuốn sách đã dạy cho Harry biết bao nhiêu điều... cuốn sách đó đã trở thành một kiểu dẫn đường hay một người bạn. Harry không thể chuyện đó xảy ra... Nó không thể...

“Nãy giờ bò ở đâu? Tại sao bò ướt nhem? Có phải máu không?” Ron đang đứng trên đầu cầu thang, ngơ ngác nhìn cái cảnh tượng của Harry.

“Mình cần cuốn sách của bò,” Harry thở hổn hển. “Cuốn Độc Dược của bò. Nhanh lên... đưa ình...”

“Nhưng còn cuốn sách của Hoàng tử...”

“Mình sẽ giải thích sau!”

Ron rút cuốn Bào Chế Thuốc Cao Cấp của nó ra khỏi túi xách và đưa nó cho Harry; Harry vọt qua khỏi Ron và quay trở lại phòng sinh hoạt chung. Ở đây nó chụp lấy cặp đi học của nó, không buồn để ý đến những vẻ mặt kinh ngạc của nhiều người vừa mới ăn xong bữa cơm chiều, nó lao mình ra khỏi lỗ chân dung, và chạy ù ù xuống hành lang tầng bảy.

Nó đứng khựng lại bên cạnh tấm thảm thêu những con quỷ khổng lồ múa ba lê, nhắm mắt lại và bắt đầu đi.

Tôi cần một chỗ để giấu cuốn sách của tôi... Tôi cần một chỗ để giấu cuốn sách của tôi... Tôi cần một chỗ để giấu cuốn sách của tôi...

Ba lần nó đi lên đi xuống phía trước bức tường nói dài trống trơn. Khi nó mở mắt ra, thì rốt cuộc cũng đã tìm thấy được: cánh cửa mở vào Phòng Theo Yêu Cầu. Harry vặn mở cánh cửa ra, lách vào bên trong, và đóng sầm cánh cửa lại.

Nó há hốc miệng. Bất chấp chuyện đang gấp rút, bất chấp cơn hoảng loạn, bất chấp nỗi sợ hãi về cái đang chờ nó trong nhà vệ sinh nam, Harry không thể không thán phục cái mà nó đang ngắm nhìn. Nó đang đứng trong một căn phòng có kích thước của một thánh đường mệnh mông, có những cửa sổ cao đang rọi những vệt ánh sáng xuống một thứ giống như một thành phố với những bức tường cao vút, được xây dựng bằng những thứ mà Harry biết ắt hẳn là những đồ vật được cất giấu bởi hàng bao nhiêu thế hệ cư dân trường Hogwarts. Có những hành lang và những con đường mà vĩa hè cao ngất nghiêng những đồng bàn ghế hư gãy, bị đùn vô đây có lẽ là để phi tang bằng chứng của pháp thuật tồi, hoặc là do bọn gia tinh vẫn tự hào về toà lâu đài giấu dúi giấu đi. Có hàng ngàn, hàng ngàn cuốn sách, chắc là sách cấm hay sách có hình vẽ bậy bạ, hay sách ăn cắp. Có những cái ná thun có cánh và Dĩa Bay Có Nanh. Một số món vẫn còn chứa đủ sự sống để miễn cưỡng ngoi lên trên những núi đồ cấm khác; có những cái chai sứ mẻ đựng độc dược đã đông lại, rồi mũ nón, đồ trang sức, áo choàng; có những thứ trông giống vỏ trứng rồng, và cả những cái chai còn

đóng nút mà chất đựng bên trong vẫn toả sáng lung linh một cách quý quý; khá nhiều thanh gươm rỉ sét, và một cái búa nặng nề đầm máu.

Harry lao vội tới trước, đi vào một trong rất nhiều hành lang giữa kho tàng được giấu giếm này. Nó quẹo phải, đi ngang qua một con quỷ khổng lồ nhồi bông thiết bị, chạy tiếp một quãng ngắn nữa, quẹo trái ở cạnh một cái Tủ Biến Mất mà Motague đã lạc vô hồi năm trước, cuối cùng nó dừng bên cạnh một cái tủ chén to đùng. Đường như cái mặt tủ phòng rộp đã từng bị tạt a-xít. Nó mở một trong những cánh cửa cột kẹt của cái tủ: cái tủ đã được dùng làm chỗ cất giấu con gì đó đã chết lâu rồi trong một cái lồng; bộ xương của con đó có năm cái chân. Harry nhét cuốn sách của Hoàng tử Lai vào phía sau của cái lồng rồi đóng sập cửa lại. Nó ngừng lại một lát, tìm nó đập mạnh kính khung, nó ngó quanh tất cả đồng lộn xộn ngổn ngang ấy... Liệu sau này nó có thể tìm lại được đúng chỗ này giữa vô vàn đồ lạc son ấy? Chụp lấy bức tượng bán thân sắt mẻ của một chiến tướng già xấu kinh hồn bên trên một cái sọt thừa gần đó, nó đặt cái tượng lên trên đầu cái tủ mà nó đã giấu cuốn sách, đội lên đầu bức tượng một bộ tóc giả cũ xì dơ hầy và gắn thêm một cái nón hình lưỡi liềm nhô nháp để làm cho cái tượng thêm độc đáo dễ phân biệt, sau đó nó chạy như bay ngược trở lại những hành lang, giữa đồng đồ tạp pín lù, chạy nhanh hết sức mình trở ra cửa, quay ra hành lang, đóng sập cánh cửa sau lưng và cánh cửa biến thành tường đá ngay tức thì.

Harry chạy hết tốc lực về phía nhà vệ sinh tầng dưới, vừa chạy vừa nhét cuốn sách Bào chế thuốc cao cấp của Ron vô trong cặp táp. Một phút sau, nó đã trở lại đứng trước mặt thầy Snape, thầy lẳng lặng giơ tay ra để lấy cái cặp của Harry. Harry nộp cái cặp của nó, thở hổn hển, ngực đau nhói và chờ đợi.

Thầy Snape rút từng cuốn một trong mớ sách của Harry ra xem xét. Cuối cùng, cuốn sách cuối cùng còn lại là cuốn sách Độc dược mà thầy xem xét rất cẩn thận trước khi nói.

“Đây là cuốn Bào chế thuốc cao cấp của trò, phải không, Potter?”

“Dạ,” Harry nói, vẫn còn thở nặng nhọc.

“Trò có chắc chắn không, Potter?”

“Dạ,” Harry nói, giọng đượm vẻ bất chấp.

“Đây là cuốn Bào chế thuốc cao cấp

Mà trò mua ở tiệm Flourish và Blotts à?”

“Dạ,” Harry nói dứt khoát.

“Vậy thì tại sao,” Thầy Snape hỏi, “nó lại có tên “Roonil Wazlib” viết bên trong bìa sách?”

Trái tim Harry lỡ mất một nhịp. “Thưa thầy đó là hử danh cầu con,” nó nói.

“Hỗn danh của trò à,” Thầy Snape lặp lại.

“Dạ... đó là cái tên bạn bè gọi con,” Harry nói.

“Ta hiểu hỗn danh là cái gì,” Thầy Snape nói. Đôi mắt đen lạnh lùng lại một lần nữa khoan xoáy vào mắt Harry; nó cố gắng không nhìn vào mắt thầy. Đóng suy nghĩ lại... khép đầu óc lại... Nhưng nó đã không chịu học cách alfm điều đó một cách đúng đắn...

“Trò có biết là ta nghĩ gì không, Potter?” Thầy Snape nói rất khế. “Ta nghĩ trò là một kẻ dối trá và lừa đảo và trò xứng đáng bị phạt cấm túc với ta mỗi thứ bảy cho đến cuối học kỳ. Trò nghĩ sao, Potter?”

“Con... thưa thầy, con không đồng ý,” Harry nói, vẫn không chịu nhìn vào mắt Thầy Snape.

“Tốt, chúng ta sẽ xem trò cảm thấy thế nào sau những buổi cấm túc,” Thầy Snape nói. “Mười giờ sáng thứ bảy nhé, Potter. Trong văn phòng của ta.”

“Nhưng thưa thầy...” Harry nói, ngược nhìn lên khăn khăn. “Quidditch... trận đấu cuối cùng của...”

“Mười giờ sáng,” Thầy Snape thì thầm kèm theo một nụ cười để lộ mấy cái răng vàng khè. “Tội nghiệp đội Gryffindor... ta e rằng sẽ đứng hạng tư năm nay...”

Và thầy rời khỏi nhà vệ sinh không nói thêm lời nào, bỏ lại Harry nhìn chòng chọc vào cái gương mờ rạn nứt, cảm thấy buồn nôn hơn mọi cơn buồn nôn mà Ron từng cảm thấy trong đời, nó tin chắc như vậy.

Một tiếng đồng hồ sau trong phòng sinh hoạt chung, Hermione nói, “Mình sẽ không nói “mình đã nói với bồ rồi mà”.”

“Thôi đi, Hermione,” Ron giận dữ nói.

Harry bỏ bữa ăn tối; nó không còn lòng dạ đâu mà ăn uống. Nó vừa kể xong cho Ron, Hermione và Ginny nghe chuyện gì đã xảy ra, mà dường như cũng không cần phải nói nhiều nữa. Tin tức đã loan đi rất nhanh: có vẻ con ma khóc nhè Myrtle đã tự đảm nhiệm cái việc hiện ra trong mọi nhà vệ sinh của tòa lâu đài để kể lể câu chuyện; Malfoy đã được Pansy Parkinson đến thăm trong bệnh thất, cô nàng này không để uống phí chút thì giờ nào trong chuyện phỉ báng Harry cùng khắp và Thầy Snape đã báo cho giáo ban chính xác chuyện gì đã xảy ra. Harry đã bị gọi ra khỏi phòng sinh hoạt chung để chịu đựng mười lăm phút cực kỳ khó khăn khi hầu chuyện với giáo sư McGonagall, bà đã nói với nó là nó may mắn lắm mới không bị đuổi học và bà hoàn toàn ủng hộ hết mình sự trừng phạt của Thầy Snape là cấm túc mỗi sáng thứ bảy cho đến hết học kỳ.

“Mình đã nói với bồ là có cái gì đó không ổn với con người gã Hoàng tử mà,” Hermione nói, hiển nhiên là không tự ngăn mình được. “Và mình nói đúng, đúng không?”

“Không, mình không nghĩ bồ đúng,” Harry bướng bỉnh nói.

Không cần Hermione quả trách nó cũng đã đủ khôn đốn rồi! Về mặt của các cầu thủ trong đội Gryffindor khi nó nói với họ là nó không thể thi đấu vào thứ bảy đã là sự trừng phạt tồi tệ nhất rồi. Nó có thể cảm thấy Ginny đang nhìn nó lúc này nhưng nó không dám nhìn lại; nó không muốn nhìn thấy nỗi thất vọng hay cơn giận dữ trong ánh mắt cô bé. Nó vừa mới nói với Ginny là cô bé sẽ chơi ở vị trí Tầm thủ vào thứ bảy và Dean sẽ trở vô đội và thế vào vị trí Truy thủ của cô bé. Có thể, nếu họ thắng, Ginny và Dean sẽ làm lành lại với nhau trong niềm hân hoan sau trận đấu... Ý nghĩ đó đâm xuyên qua Harry như một lưỡi dao lạnh như băng...

“Harry à,” Hermione nói, “Làm sao mà bồ vẫn cứ bênh chằm chặp cuốn sách khi mà thần chú đó...”

“Xin bồ làm ơn đừng lải nhải về cuốn sách nữa!” Harry gắt. “Hoàng tử chỉ chép nó ra chứ anh ta đâu có khuyên ai sử dụng nó! Theo tất cả những gì chúng ta biết, anh ta chỉ ghi chú về cái gì đó đã được sử dụng để chống lại anh ta!”

“Mình không tin điều này,” Hermione nói. “Bồ đang thực sự biện hộ cho...”

“Không phải mình biện hộ cho việc mình đã làm!” Harry nói nhanh. “Mình ước gì mình đã không làm chuyện đó, mà không phải chỉ vì mình bị cả tá buổi cấm túc. Bồ biết mình không đời nào dùng một thần chú như vậy, cho dù để ếm một đứa như Malfoy, nhưng bồ không thể trách Hoàng tử, anh ta không hề viết “hãy thử cái này, thật là hay”... anh ta chỉ ghi chú cho bản thân mình, chứ không phải để cho bất cứ ai khác...”

“Có phải bồ đang nói với mình,” Hermione nói, “là bồ sẽ trở lại...?”

“...và lấy quyển sách? Đúng, mình sẽ làm vậy,” Harry nói mạnh mẽ. “Nghe này, nếu không nhờ Hoàng tử thì mình sẽ không được thưởng Phúc Lạc được. Mình sẽ không bao giờ biết cách cứu Ron khỏi bị ngộ độc, mình sẽ không bao giờ...”

“...có một tiếng tăm như một thiên tài Độc được mà bồ không xứng đáng được hưởng, chứ gì,” Hermione nói giọng kinh tởm.

“Dẹp chuyện đó đi, Hermione!” Ginny nói và Harry ngược nhìn lên, quá sức ngạc nhiên, quá sức biết ơn. “Căn cứ vào âm thanh của lời nguyên thì, Malfoy đã cố gắng sử dụng một Lời nguyên Bất Hối, chị nên mừng là Harry đã có sẵn cách hay để đối phó ngay!”

“À, dĩ nhiên chị vui mừng là Harry đã không bị trúng lời nguyên!” Hermione nói, rõ ràng là cô nàng đã bị chọc tức. “Nhưng em không thể coi thần chú Cắt sâu mãi mãi là hay, Ginny à, thử nhìn coi nó đã đưa Harry vô tình hưởng thế nào! Và chị nghĩ, xét hậu quả của nó đối với cơ hội của mọi người trong trận đấu...”

“Ôi, chị đừng bắt đầu làm như thể chị am hiểu Quidditch lắm ấy,” Ginny ngắt lời Hermione, “Chị sẽ tự chuốc khổ vào thân thôi.”

Harry và Ron trở mắt nhìn: Hermione và Ginny, hai cô nàng này xưa nay vốn thân thiết thuận hòa, bây giờ lại ngồi khoanh tay trừng mắt nhìn về hai hướng ngược nhau. Ron nhìn Harry lo lắng, rồi chụp đại một cuốn sách nào đó mở ra che mặt mình để tránh đối mặt cái cảnh đó. Tuy nhiên, Harry, mặc dù biết là nó chẳng xứng đáng được bện vự, bỗng nhiên cảm thấy vui lên một cách không thể tin ddwocj, cho dù suốt buổi tối đó không ai nói năng gì nữa.

Tâm trạng lằng lằng của nó không kéo dài lâu. Ngày hôm sau nó phải chịu đựng những lời xỉ vả của bọn Slytherin, ấy là chưa kể đến cơn giận vô cùng của đám Gryffindor, tụi nó buồn bực nhất là đội trưởng của tụi nó lại tự khiến ình bị loại ra khỏi trận chung kết của mùa bóng. Vào sáng thứ bảy, cho dù có nói thế nào với Hermione rồi, Harry cũng sẽ vui sướng đánh đổi tất cả Phúc lạc được trên thế gian này để được đi ra sân đấu Quidditch với Ron, Ginny và những người khác. Nó gần như không thể chịu đựng nổi khi phải quay lưng lại đám đông học sinh đang thấy ra sân trong ánh nắng, tất cả đều đeo phù hiệu và đội nón, phe phẩy biểu ngữ với khăn quàng cổ để bước xuống những bậc thang đá dẫn đến tầng hầm và cứ đi cho đến khi tiếng hò reo của đám đông xa dần và tắt lịm, trong lòng biết rằng sẽ không thể nghe được một lời bình luận nào hay một tiếng hò reo, hay một lời la chộ.

“À, Potter,” Thầy Snape nói khi Harry gõ lên cánh cửa và bwocs vào văn phòng quen thuộc một cách khó ưa mà thầy đã không chịu dọn đi, dù bây giờ thầy đã chuyển lên dạy ở tầng trên; Căn phòng vẫn tối mù như hồi nào giờ, còn nguyên những thứ đã chết và nhơn nhớt lờ lững trong những hũ độc được có màu chất kín khắp các bức tường. Như báo điềm xấu, ngay tại cái bàn rõ ràng là được sắp đặt cho nó ngồi có mấy cái hộp bảm đầy mạng nhện chất đống trên đó; chúng toát ra một sự vô nghĩa, nhảm chán và nhọc nhằn của công việc mà chúng mang.

“Thầy Filch vẫn cứ tìm kiếm ai đó để thanh lọc những hồ sơ cũ này,” Thầy Snape nói nhỏ nhẹ. “Chúng là hồ sơ lưu về những kẻ quyaaj phá khác ở trường Hogwarts và những hình phạt dành cho chúng. Chỗ nào mực đã phai, hay phiếu đã bị chuột gặm nhấm hư hại, chúng ta muốn trò chép mới lại những tội lỗi ấy và sự trừng phạt, nhớ bảo đảm đúng thứ tự ABC, thay chúng vô trong hộp. Trò không được dùng Pháp thuật.”

“Thưa giáo sư, được,” Harry nói, nhún vào ba từ đầu với tất cả sự khinh miệt mà nó có thể bày tỏ.

“Ta nghĩ trò có thể bắt đầu,” Thầy Snape nói, một nụ cười nham hiểm nở trên môi, “từ hộp một ngàn mười hai đến một ngàn năm mwoi sáu. Trò sẽ tìm thấy một số tên tuổi quen thuộc trong đó khiến cho công việc thêm phần thú vị. Đây, trò coi...”

Thầy rút ra một cái phiếu từ một trong những cái hộp đặt trên cùng có viền trang trí và đọc, “James Potter và Sirius Black. Bị bắt quả tang sử dụng ma thuật bất hợp pháp ếm lên Bertram Aubrey. Đầu cầu Aubrey phình to gấp đôi kích thước bình thường. Cầm tức gấp đôi,” Thầy Snape chăm chọc. “Ắt hẳn là công việc này sẽ an ủi trò, bởi vì tuy hai người đó không còn, nhưng hồ sơ lưu những thành tích vĩ đại của họ vẫn được lưu lại.”

Harry cảm thấy cơn sôi sục quen thuộc đang cồn lên trong gan ruột. Cắn chặt lưỡi để tự ngăn mình trả đũa, nó ngồi xuống trước mấy cái hộp và kéo chúng lại gần.

Như Harry có thể thấy trước, đó là một công việc vô ích chán phèo, được điểm xuyết cho đậm đà (như thầy Snape đã rõ ràng sắp đặt) bằng những cơn quặn bao tử báo hiệu rằng nó vừa đọc được tên ba nó và chú Sirius, thường thường đi thành đôi với nhau trong những trò quá quắt đa dạng, thỉnh thoảng kèm theo cái tên Remus Lupin và Peter Pettigrew. Và trong khi nó chép lại tất cả những trò quậy phá cùng hình phạt của họ, nó tự hỏi chuyện gì đang diễn ra bên ngoài, ở ngoài đó trận đấu ắt hẳn đã bắt đầu... Ginny ở vị trí Tầm thủ giao đấu với Cho...

Harry cứ liếc chùng cái đồng hồ khổng lồ kêu tích tắc trên tường. Dường như cái này chạy chậm bằng một nửa đồng hồ thông thường; rất có thể Thầy Snape đã phù phép cho chạy cực kỳ chậm như thế? Có lẽ nào nó mới chỉ ngồi đây có nửa tiếng đồng hồ... một tiếng đồng hồ... một tiếng rưỡi...

Bao tử Harry bắt đầu sôi ùng ục khi cái đồng hồ chỉ mười hai giờ rưỡi. Thầy Snape, nãy giờ chẳng nói thêm tiếng nào kể từ khi giao cocong việc cho Harry, cuối cùng ngược nhìn lên lúc kim đồng hồ chỉ một giờ mười.

“Ta nghĩ nhiều đó là đủ,” thầy lạnh lùng nói. “Đánh dấu chỗ trò đã làm tới. Trò sẽ làm tiếp vào lúc mười giờ sáng thứ bảy tuần sau.”

“Thưa thầy, vâng.”

Harry nhét đại những cái phiếu vô hộp và vội vã ra khỏi phòng trước khi Thầy Snape có thể thay đổi ý kiến, rồi chạy ngược lên những bậc thang đá, dỏng tai lên để nghe âm thanh vọng lại từ sân đấu, nhưng tất cả đều im ắng... vậy là trận đấu kết thúc rồi...

Nó ngập ngừng một chút bên ngoài Đại sảnh đường đông đúc, rồi chạy ù lên cầu thang đá hoa cương; cho dù đội Gry thắng hay thua, thì đội cũng thường tổ chức ăn mừng hay ăn tửu trong chính phòng sinh hoạt chung của nhà.

“Quid agis?” Nó ngập ngừng nói với Bà Béo, bản khoaown không biết nó có thể tìm thấy gì ở bên trong căn phòng.

Về mặt của bà Béo thật khó đoán được khi bà trả lời, “Trò sẽ thấy.”

Và bà nhào tới trước.

Một tiếng gầm chúc tụng nổ ra từ cái lỗ sau lưng Bà Béo. Harry há hốc miệng trong khi mọi người bắt đầu thét lên khi thấy nó xuất hiện; nhiều bàn tay lôi nó vô phòng.

“Chúng ta thắng rồi!” Ron gào lên, nhảy bổ ra và quơ quơ cái cúp bạc trước mắt Harry. “Chúng ta thắng! Bốn trăm năm mươi điểm trên một trăm bốn mươi! CHÚNG ta thắng!”

Harry nhìn quanh; kìa Ginny đang chạy về phía nó; về mặt cô bé bừng say đắm không chối cãi được khi ôm chầm lấy Harry. Và không hề nghĩ ngợi, không hề dự tính trước, cũng không cần lo lắng về chuyện năm mươi người đang nhìn hai đứa nó, Harry hôn cô bé.

Sau một hồi lâu thiết là lâu – không chừng có đến nửa tiếng đồng hồ, hay có lẽ nhiều ngày đầy nắng – hai đứa buông nhau ra. Cả phòng đã nín khe. Rồi nhiều người huýt sáo và một trận cười khúc khích mạnh mẽ vỡ ra. Harry nhìn qua đầu Ginny để thấy Dean Thomas đang cầm trong tay một cái ly bể nát và Romilda Vane có vẻ như sắp đập tan cái gì. Hermione cười tươi rói, nhưng mắt Harry tìm Ron. Cuối cùng nó nhìn thấy anh chàng vẫn còn nắm chặt cái cúp bạc và đeo một vẻ mặt thích hợp với kẻ vừa bị dúi cùi nện vô đầu. Trong tích tắc một phần giây hai đứa nhìn nhau, rồi Ron khẽ lắc đầu và Harry hiểu là, “Thôi được, nếu phải như vậy...”

Con quái thú trong ngực nó gầm lên chiến thắng, nó cúi xuống nhìn Ginny tươi cười và ra dấu về phía cái lỗ chân dung mà không cần nói. Một cuộc dạo chơi lâu trong sân đường như được ngầm hiểu, trong cuộc dạo chơi này, nếu còn thì giờ, hai đứa nó sẽ nói chuyện về trận đấu.

25. Chương 25

Lời tiên tri bị nghe lén

Việc Harry đi chối với Ginny Weasley có vẻ rất được mọi người quan tâm, nhất là đám con gái. Dù sao, những tuần vừa qua Harry cũng thấy vui khi nói về chuyện này. Sau cùng, có 1 sự thú vị làm Harry vui hơn mà nó vẫn còn nhớ hoài bởi vì nó bị cuốn hút vào tình hình khủng khiếp của phép thuật hắc ám .

“Anh biết là bây giờ người ta bàn tán gì về anh không ?” Ginny nói khi đang ngồi trên sàn nhà, trong phòng sinh hoạt chung và đọc tờ Nhật báo Tiên tri .Ba dementor công kích trong một tuần, và tất cả những gì Rolmida Vane làm là hỏi em xem có thật là anh có xăm một con hà mã trên ngực hay không?

Cả Ron và Hermione cùng cười rống lên nhưng Harry phớt lờ họ .

“Rồi em nói gì với nó?”

“Em nói với nó đó là con ong rừng Hungary”, Ginny nói, vừa lật sang trang khác một cách lười nhác. “hơn cả bậc trưởng phu”

“Cám ơn”, Harry nhe răng cười. “Còn Ron?”

“Một người lùn, nhưng mà em chưa nói là xăm ở đâu ”

Ron quắc mắt khi Hermione bò lặn ra cười .

“Coi chừng đó”, Ron chỉ tay vào Harry và Ginny “Chỉ vì tui cho phép không có nghĩa là tui không thể rút lại lời hứa .”

“Cho phép”, Ginny chế giễu. “Anh cho phép em làm gì từ khi nào ? Dù sao, chính anh cũng đã nói anh thích anh Harry hơn là anh Micheal hay anh Dean mà”

“Đúng vậy, tao có nói ”, Ron miễn cưỡng” miễn là hai đứa đừng có ôm hôn nhau trước mặt mọi người như vậy.”

“Anh thật là một kẻ đạo đức giả ! Còn anh và Lavender thì sao . hai người cứ quấn lấy nhau như một cặp giun ở mọi nơi.” Ginny vặn lại.

nhưng sự chịu đựng của Ron không nên bị thử thách nhiều khi bọn họ....., mặc dù thời gian Harry và Ginny bên nhau ngày càng ít hơn. Kỳ thi Pháp sư thượng đẳng của Ginny đang tới gần nên nó buộc phải ôn tập thêm vào ban đêm. Vào một buổi tối, Ginny thì đã đến thư viện, còn Harry thì đang ngồi trong phòng sinh hoạt chung, bên cạnh cửa sổ, nó vờ như đang hoàn thành bài tập môn thảo dược học nhưng mà kì thực là nó đang hồi tưởng lại khoảng thời gian thật vui ở ngoài bờ hồ, bên cạnh Ginny giờ ăn trưa. Bỗng Hermione từ đâu xen vào ngồi giữa nó và Ron với khuôn mặt không mấy dễ chịu lắm.

“Mình muốn nói chuyện với bồ, Harry”

“Chuyện gì ?” Harry hỏi một cách nghi ngờ . Chỉ vừa mới hôm qua thôi, Hermione đã nạt thẳng vào mặt nó vì chuyện nó làm cho Ginny xao lãng tâm trí khi ngày thi đang tới gần .

“Cái gọi là Hoàng tử lai.”

“Ồ, đừng ” Harry rên rỉ “Làm ơn dẹp nó qua một bên đi”

Nó còn không dám trở lại căn phòng Cần Thiết đó để lấy lại cuốn sách, những hành vi của nó ở trong lớp độc được cung đủ làm nó đau khổ lắm rồi (mặc dù Slughorn, người mà tán thành Ginny đã đưa cọt cho là Harry bị tương tự). nhưng mà nó chắc là thầy Snape vẫn chưa từ bỏ hy vọng được chạm tay đến quyển sách và nó phải để quyển sách lại ở đó trong khi thầy Snape còn đang đề phòng nó.

“Mình không dẹp” Hermione kiên quyết “..cho tới khi bồ nghe mình nói . Giờ mình đang cố gắng tìm một chút manh mối về kẻ mà có hứng thú với việc tạo ra phép thuật hắc ám . ”

“Người đó không thích nó.”

“Người đó, người đó là ai?”

“Ta nên kết thúc chuyện này đi ” Harry gắt. “Prince, Hermione, Prince”

“Đúng rồi ” Hermione nói, hai má hơi đỏ trong khi lôi từ trong cặp ra một miếng báo cũ và ném phịch xuống bàn, trước mặt Harry. “Nhìn nè, nhìn bức hình này đi”

Harry cầm miếng báo lên, nhìn chăm chăm vào bức hình đã bị ố, Ron cũng cúi xuống để xem . Trong hình là một đứa con gái khoảng mười lăm tuổi. Cô ta không đẹp lắm, trông có vẻ khó chịu và rầu rĩ với cặp chân mày đậm và dài, khuôn mặt xanh xao . Bên dưới tấm ảnh là dòng ghi chú : Eileen Prince, đội trưởng đội Gobstones, trường Hogwarts .

“Thật là ” Harry nói, mắt nhìn chăm chú vào bài báo viết về tấm ảnh. Đó là một câu chuyện ngu ngốc về cuộc thi Cúp liên trường.

“Tên cô gái là Eileen Prince . Prince, hiểu hông Harry ”

Họ nhìn nhau và rồi Harry nhận ra điều Hermione vừa nói . Nó bật cười .

“Không phải ”

“Chuyện gì ?”

“Bồ nghĩ cô ta là Half-blood ..?Ồ thôi nào ”

“Tại sao lại không ? Harry, không có hoàng tử thật sự nào trong thế giới pháp thuật cả! Đó có thể là một danh, một danh xưng tự nào đó mà người ta tự đặt, hoặc có thể là tên thông thường của họ, đúng không ?Ồ, nghe này ! Nếu như thế thì cha của cô ta là một pháp sư mang họ Prince, còn mẹ của cô ta là dân Muggle nên cô ta là ”Prince - máu - lai”

“woa, thật là tài tình, Hermione à ...”

” Có thể cô ta tự hào vì là một Prince - máu - lai ”

“Nghe này Hermione, mình có thể nói đó không phải là một cô gái, và mình chỉ có thể nói vậy thôi ”.

“Sự thật là bạn không nghĩ con gái có thể có đủ tài giỏi như vậy !” Hermione giận dữ .

“Vậy mình chửi với bạn như thế nào trong suốt năm năm qua mà bạn cho rằng mình nghĩ con gái không thể tài giỏi .” Harry chua chát ” Đó chỉ là cách người ta viết thôi . Mình chỉ biết Prince là một gã . Cô gái này không mắc mớ gì phải làm những chuyện đó .Dù sao,bồ lấy cái này ở đâu vậy ?”

“thư viện ” Hermione trả lời“Ồ đó có cả một bộ sưu tập về những nhà tiên tri cổ xưa . À, mình định tìm thêm một chút thông tin về Eileen nếu có thể . ”

“Tự bạn đi mà làm ” Harry cau kỉnh .

“Cũng được ” Hermione nói “Và nơi đầu tiên tôi kiếm ” Cố chọc tức Harry khi đi về phía bức chân dung“là thành tích giải thưởng của môn độc dược .”

Harry quắc mắt nhìn Hermione một cái rồi tiếp tục thả hồn vào bầu trời đêm ngoài kia .

“Cô ta không bao giờ cho là bồ có thể tốt hơn cô ta ở môn độc dược .” Ron nói, rồi trở lại bài môn Một ngàn loại nấm và thảo dược thần diệu của nó .

“Bồ không muốn tui nổi giận chứ, tui sẽ lấy lại quyển tập đó .”

“Dĩ nhiên là không rồi ”Ron nói một cách mạnh mẽ .” Prince là một thiên tài . Dù sao...nếu không có đũa phép...” Ron đưa ngón tay cắt ngang qua cổ một cách có ý nghĩa. “Mình không muốn bàn cãi về chuyện này.Ý mình là phép thuật bạn sử dụng cho Molfoy thì thật là tuyệt .”

“Mình cũng vậy ” Harry nhanh nhẩu.

“nhưng mà nó cũng được chữa khỏi đúng không? ”

“đúng thế ”Harry nói “hoàn toàn đúng,mặc dù trong lòng nó cũng thấy khó chịu trong suốt thời gian đó .Cũng nhờ thầy Snape...”

“Mà bồ vẫn còn bị cấm túc ở chỗ thầy Snape hả ?” ron tiếp tục

“Còn, hết thứ bảy này đến thứ bảy khác ” Harry thở dài . “Ông ta còn nói nếu mình không làm xong việc ổng giao trong năm nay thì năm sau sẽ tiếp tục . ”

Nó thấy thật sự rất chán việc bị cấm túc bởi vì việc đó đã ngốn gần hết khoảng thời gian bên cạnh Ginny của nó . Quả thực, gần đây nó luôn tự hỏi xem thầy Snape có biết việc này hay không vì càng ngày thầy Snape càng giữ nó lại lâu hơn .

Bỗng sự xuất hiện của Jimmy Peakes lôi nó ra khỏi những suy nghĩ chua chát kia.Jimmy đưa cho nó cuộn giấy da .

“Cám ơn Jimmy,...A, thầy Dumbledore!” Harry phấn khởi mở cuộn giấy và chăm chú đọc.“Thầy muốn mình tới gặp thầy gấp .”

Bọn Harry cùng nhìn nhau .

“Ồ” Ron khẽ kêu “Bồ đã đoán sai ... Thầy đã không biết ...?”

“Tốt hơn là mình nên mau tới đó ” Harry nói rồi nhảy vội ra ngoài .

Nó vội ra khỏi phòng sinh hoạt, đi dọc hành lang tầng bảy với tốc độ nhanh nhất . Trên hành lang không có ai ngoại trừ con yêu Peeves nhào qua nhào lại, chọi phần vào người Harry như nó vẫn thường làm rồi cười tinh ranh . Rồi con Peeves biến mất, hành lang trở nên im ắng; còn mọi người thì đã trở về phòng sinh hoạt của mình 15 phút trước giờ giới nghiêm .

Bỗng Harry nghe tiếng la cùng với tiếng đổ vỡ . Nó dừng lại và lắng nghe .

“Sao-mày-dám-a!”

Âm thanh phát ra từ một hành lang gần đó . Harry chạy nhanh về phía đó, sẵn sàng đưa phép trong tay, đến góc hành lang, nó thấy giáo sư Trelawney nằm sóng soài trên sàn, trên đầu quần cái khăn choàng, còn bên cạnh là những cái chai rượu, có một cái bị bể.

“Giáo sư ”

Harry vội chạy tới giúp giáo sư Trelawney đứng dậy .Mấy cái dây chuỗi hạt của cô bị vướng vào cặp kính . Cô ấy nắc to, vỗ nhẹ vào đầu, đẩy tay Harry ra .

“Có chuyện gì vậy, thưa cô ”

“Hình như con hỏi nhiều quá” Cô nói bằng giọng the thé “Cô đang đi tản bộ, vừa suy ngẫm về những điềm gỡ hắc ám vừa thoáng qua trong đầu ..”

nhưng Harry không để ý lắm tới chuyện đó. Nó đang chú ý nơi nó đang đứng : ở bên trái là tấm thảm thêu hình những chú lùn đang nhảy múa, ở bên phải là dãy tường đá dày như che đậy cái gì đó.

“Thưa giáo sư, có phải cô đang cố vào căn phòng Cần Thiết phải không ạ?”

“....điềm cô được báo - Cái gì ?” Cô dò xét.

“Phòng Cần Thiết ”Harry lặp lại .”Có phải cô đang cố đi vào đó phải không ?”

“Cô - à - cô không biết là học sinh cũng được phép biết về nó”

“Không có gì là họ không biết cả ” Harry nói .”nhưng mà có chuyện gì vậy ? Cô thét lên ...Nghe như là cô bị tấn công ...”

“Cô-ừm-” Giáo sư Trelawney nói,quấn lại cái khăn và nhìn Harry với đôi mắt mở to .”Cô muốn-àh-cất an toàn -ừm-một vài vật dụng cá nhân trong phòng ..”và cô lẩm bẩm chuyện gì đó nghe đại loại như “lời buộc tội bản thủ ”.

“Được” Harry nói, nhìn chằm chằm vào những cái chai dưới sàn”nhưng mà cô không vào giấu chúng được?”

Harry thấy rất lạ .Lúc trước căn phòng đã hiện ra khi nó muốn giấu quyển sách Hoàng tử lai .

“Ồ, không, cô đã vào đó rồi ” Cô Trelawney nói, mắt nhìn trừng trừng vào bức tường .”nhưng mà đã có ai vào trước rồi.”

“Ai ” Harry gặng hỏi . “Ai ở trong đó ?”

“Cô không biết ” Cô Trelawney nói, hơi sững sốt với giọng điệu nài nỉ của Harry .”Cô đi vào phòng thì nghe một giọng nói, cái giọng mà cô chưa từng nghe trước đây, trong những năm cô ẩn náu, sử dụng căn phòng này .”

“Một giọng nói ? Nó nói gì ?”

“Cô không biết nó nói gì, hình như nó reo mừng . ”

“Reo mừng ?”

“Một cách vui sướng ” Cô khẽ gật đầu .

Harry nhìn cô .

” Đó là giọng nam hay nữ ?”

“Cô đoán là giọng nam ” cô đáp .

“Và nó nghe có vẻ vui mừng ?”

“Đúng, rất vui ” cô quả quyết .

“như thể là nó đang ăn mừng cái gì ?”

“Chắc chắn như thế ”.

“Và sau đó -”

“Kể đó cô hỏi’ Ai đó?”

“Cô không thể tìm ra kẻ đó là ai trước khi lên tiếng sao?” Harry hỏi, hơi nản chí .

“Con mắt tâm linh ” Cô nói với vẻ nghiêm trọng,nấn lại cái khăn choàng đầu và những sợi chuỗi. ” được chọn để lắng nghe tiếng nói trần tục ”

“Vậy à ”Harry vội nói ; nó đã từng nghe nhiều về Con mắt tâm linh của cô Trelawney trước đây .“Và giọng nói cho biết ai ở đó ”.

“Không ” Cô nói “Mọi thứ tối đen như mực và tiếp sau đó là cô bị ném mạnh ra khỏi phòng !”

“Và cô không biết gì nữa ?” Harry nói .

“Không, cô không biết, như cô đã nói, cú ném-”Cô ngừng nói và nhìn Harry một cách nghi ngờ .

“Con nghĩ là cô nên nói cho thầy Dumbledore biết .”Harry nói “Thầy nên được biết về việc ăn mừng của Malfoy - ý con là về kẻ đã ném cô ”

hơi bất ngờ, cô Trelawney dừng lại vì đề nghị này, có vẻ khó chịu .

“Thầy hiệu trưởng đã nói là ông sẽ ít gặp tôi hơn ” Cô lạnh lùng . “Ta không muốn nói chuyện với người mà không hiểu giá trị những lời ta tiên tri . Nếu cụ Dumbledore muốn phớt lờ lời cảnh báo của những lá bài về -”

Bỗng nhiên cánh tay xương xẩu của cô xiết chặt cổ tay Harry .

“Lần nào cũng vậy, bất kể ta chỉ ra cho họ thấy -”

Đột nhiên, cô Trelawney rút từ cái khăn choàng đầu của mình một lá bài .

” - toà tháp bị sét đánh ” Cô ta thì thầm “Tai ương .Thảm hoạ . Đang tới rất gần ... ”

“Đúng rồi ” Harry lặp lại “À, con vẫn nghĩ là cô nên nói cho thầy Dumbledore biết về giọng nói,những thứ đã xảy ra trong bóng tối, và việc cô bị ném ra khỏi phòng ...”

“Con nghĩ vậy sao?” Giáo sư Trelawney hơi lưỡng lự một chốc, nhưng có thể nói là ý tưởng kể lại cho thầy Dumbledore nghe là hơi phiêu lưu .

“Bây giờ con phải đến gặp thầy ” Harry ” Con có hẹn với thầy . Ta có thể đi cùng nhau ”.

” À, nếu vậy cũng được ” Giáo sư mỉm cười . Cô cúi xuống, nhặt những cái chai rượu lên và ném chúng một cách thô bạo vào cái bình to màu sọc trắng xanh ở hốc tường gần đó .

“Cô đã bỏ rơi con trong lớp ” Cô xúc động trong khi họ cùng lên đường .” Con có thể không là nhà tiên tri giỏi ... nhưng mà con là một Object tuyệt vời ... ’

Harry không đáp ; nó miễn cưỡng trở thành một Object của lời tiên tri về những số phận bất hạnh của cô Trelawney .

“Cô e là ” Cô tiếp tục ” con ngựa con, à không, một con nhân mã - không biết về về bói bài . Cô đã hỏi hẳn ta có biết về nó, cô có cảm nhận về tai ương sắp tới không rõ ràng ? nhưng mà có vẻ hẳn thấy cô thật khôi hài . Đúng, thật khôi hài !”

Giọng của cô hơi kích động, và Harry nghe thấy một luồng hơi mạnh từ chai mặc dù nó đã bị vút lại đằng sau .

“Có lẽ con nhân mã đó nghe người ta nói rằng cô được thừa kế món quà từ người bà vĩ-vĩ-đại của cô . Những cái tin đồn thường được những người ghen tỵ bàn tán trong nhiều năm . Con biết cô nói tới ai chứ,Harry ? Thầy Dumbledore đã để cô dạy ở ngôi trường tuyệt vời này, đặt rất nhiều niềm tin vào cô trong suốt những năm qua, có phải là cô chưa chứng tỏ cho thầy thấy được điều đó ?”

Harry lăm băm điều gì đó không rõ .

“Cô vẫn còn nhớ rất rõ lần đầu thầy Dumbledore phỏng vấn cô . ”Cô Trelawney tiếp tục bằng giọng khàn khàn . “Thầy thật sự là rất ấn tượng, đúng, rất ấn tượng ...Cô đang ngồi trong quán Đầu Heo, một cách ngẫu nhiên- những con rệp, cưng à - nhưng mà lương thấp .Thầy Dumbledore đã lịch sự gọi tôi vào phòng . Thầy ấy đã hỏi cô ... Cô phải thú nhận là, ngay lần đầu tiên, cô nghĩ thầy không có lợi cho bói toán ...và người cô bắt đầu cảm thấy hơi lạ, hôm đó cô không ăn gì nhiều... nhưng sau đó ...” và bây giờ Harry đang hết sức chú ý vào lần đầu tiên, vì nó biết những chuyện đã diễn ra vào lúc đó : cô Trelawney đã tiên tri về điều mà làm thay đổi cả cuộc đời nó, về Voldemort .

“... nhưng sau đó bọn cô bị chen ngang một cách thô lỗ bởi thầy Severus Snape !”

“Sao?”

“Đúng, có gì đó ngoài cửa và nó bật mở, tên pha rượu bất lịch sự đứng cùng với Snape, nói rằng họ nhầm phòng . Dù vậy, cô e là hẳn đang nghe lén cuộc phỏng vấn giữa cô và thầy Dumbledore, con biết đấy, vào thời điểm đó chính lão cũng đang kiểm việc làm, và không nghi ngờ gì là sẽ kiểm được một việc ! À, sau đó, con biết đấy, dường như thầy Dumbledore dường như sẵn sàng cho cô một công việc, còn cô thì không thể không nghĩ, Harry, đó là vì thầy ấy đánh giá cao sự khác nhau hoàn toàn giữa thái độ khiêm tốn và tài năng thật sự của cô so với kẻ lạnh chanh, háo thắng, kẻ đang nghe lén ngoài kia - Harry - cưng ơ ?”

Nhìn qua, cô Trelawney nhận ra Harry không còn đứng cạnh mình nữa ; nó đã đứng lại, cách cô khoảng mười bước chân .

“Harry ” cô ngập ngừng kêu .

Hình như khuôn mặt nó trắng bệch, làm cho côTrelawney hơi khiếp đảm và lo sợ . Harry đang đứng bất động như bị một cú sốc nào đó giáng xuống, liên tiếp, xoá sạch mọi thứ ngoại trừ những thứ mà nó không muốn nhớ ...

Chính là thầy Snape, kẻ đã nghe lén được lời tiên tri . Chính hắn đã mang lời tiên tri về cho Voldemort. Snape cùng với Peter Pettigrew đã giúp Voldemort lùng kiếm Lily và Jame và đứa con trai của họ ...

Mọi thứ khác đều trở nên vô nghĩa đối với Harry vào lúc này .

“Harry ” Cô Trelawney lặp lại . “Cô nghĩ là chúng ta phải đi tới gặp thầy hiệu trưởng chứ ?”

“Cô ở lại đây ” Harry nói qua đôi môi đã tê cứng .

“nhưng mà,cưng ơ ... cô phải kể cho thầy chuyện cô bị tấn công như thế nào ở phòng - ”

“Cô ở lại đây ” Harry lặp lại đầy giận dữ .

Cô Trelawney thấy hơi hoảng khi Harry chạy ngang qua cô, vòng qua góc hành lang để tới phòng thầy Dumbledore, nơi được một tượng đầu thú canh giữ. Harry hét mật khẩu vào tượng đầu thú, rồi chạy lên cầu thang xoắn ốc đang chuyển động, nó phóng lên ba bậc . Tới nơi, nó không gượng mà động mạnh vào cánh cửa, rồi nhảy bổ vào phòng trước khi giọng nói điềm đạm “Mời vào ” vang lên .

Con Fawles nhìn quanh, đôi mắt đen sáng của nó lấp lánh, ánh vàng, phản xạ với ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ . Thầy Dumbledore đang đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài sân, trên tay đang cầm chiếc áo choàng dài .

“À Harry, thầy có hứa là cho con đi cùng .”

Trong một thoáng, Harry không hiểu thầy đang nói gì . Cuộc nói chuyện với cô Trelawney ban nãy đã làm rối tung mọi thứ trong đầu nó và não của nó có vẻ như đang hoạt động một cách chậm chạp .

“Đi ... với thầy ...?”

“Chỉ khi nào con muốn, dĩ nhiên”

“Nếu con ...”

Chợt Harry nhớ ra lý do nó hăm hờ chạy tới đây lúc đầu .

“Thầy tìm ra rồi hả ? Có phải thầy đã tìm ra Horcux ?”

“Thầy cho là như vậy . ”

Sự oán giận và giận dữ đã gây ra một cú sốc cho Harry, nó bị kích động mạnh :trong một chốc, nó không nói nên lời .

“Con sợ cũng là lẽ đương nhiên thôi ” thầy nói .

“Con không sợ !” ngay lập tức Harry nói, nhưng điều đó hoàn toàn đúng ; sợ là cảm giác duy nhất nó cảm nhận được vào lúc này . “Horcux gì ? Ở đâu?”

“Thầy không chắc - dù thế, thầy nghĩ ta có thể loại trừ mấy con rắn - nhưng thầy tin là nó trốn trong một cái hang trên một bờ biển cách đây nhiều dặm, cái hang thầy đã tìm kiếm trong một thời gian dài : trong đó Tom Riddle đã hăm dọa hai đứa trẻ cùng chung trại mồ côi với hắn trong chuyến đi hàng năm ; con nhớ không ?”

“Nhớ ạ ” Harry đáp . “Nó được bảo vệ như thế nào ạ ?”

“Thầy không biết ; thầy ngờ là có gì đó mờ ám ” thầy ngập ngừng, rồi nói “Harry, thầy hứa với con là con có thể đi cùng thầy, và thầy giữ lời hứa đó, nhưng thầy thật sai lầm khi không báo cho con biết là chuyện này sẽ cực kì nguy hiểm . ”

“Con sẽ đi ”,Harry nói, dù trước đó thầy Dumbledore vừa cảnh báo nó . Sự sôi lòng thù hận thầy Snape, sự thèm muốn làm một điều gì đó thật mạo mạo hiểm và liều lĩnh của nó đã tăng gấp mười lần . Có vẻ như điều này đã thể hiện trên mặt Harry, vì thầy Dumbledore rời bên cửa sổ, đến gần Harry và nhìn nó một cách gần gũi hơn, nhiều nếp nhăn xuất hiện giữa cặp lông mày bạc của thầy .

“Con có chuyện gì à ?”

” Dạ, không có gì ” Harry nói dối .

“Cái gì làm con lo lắng vậy ?”

“Con không lo lắng .”

“Harry, con không bao giờ là một Occlumens tốt - ”

Lời nói như tia lửa làm bùng trở lại cơn thịnh nộ của Harry .

“Snape !” Nó la to, con Fawkes khẽ kêu lên sau lưngng họ .” Mọi việc là do Snape ! hắn đã nói cho Voldemort về lời tiên tri . Chính hắn . Hắn đã nghe lén bên ngoài, cô Trelawney đã nói thế .”

Sắc mặt thầy Dumbledore vẫn không có biểu hiện gì khác, nhưng Harry cho là mặt thầy đã biến sắc dưới ánh đỏ của mặt trời chiếu vào . Trong một lúc, thầy không nói gì .

”Con nghe chuyện đó khi nào ?, cuối cùng thầy nói .

“Vừa ban nãy !” Harry nói, cố nhin để không phải hét lên .Bỗng nhiên sau đó, nó không còn làm chủ bản thân được nữa .

“VÀ THẦY ĐÃ ĐỂ CHO HẮN DẠY Ở ĐÂY VÀ HẮN ĐÃ KÊU VOLDEMORT TÌM KIẾM CHA MẸ CON !”

Thở hổn hển như vừa mới đánh nhau, Harry ngoảnh mặt không nhìn thầy, người vẫn không thèm có một chút gì thay đổi, và vẫn đi đi lại lại trong phòng, xoa mấy khớp ngón tay vào nhau . Harry muốn nổi xung lên và lao vào thầy, mà nó cũng muốn đi với thầy để tiêu diệt Horcux ; nó muốn nói với thầy rằng: thầy là một ông già ngu ngốc vì đã tin lão Snape, nhưng nó sợ thầy sẽ không dẫn nó theo nếu thầy không kiểm soát được cơn giận của mình ...

“Harry ” thầy khẽ nói “Làm ơn nghe thầy nói ”

Việc ngăn không cho thầy đi tới đi lui cũng khó như chuyện nó phải tự kiềm chế để không hét toáng lên . Nó ngừng suy nghĩ, mím môi, nhìn vào khuôn mặt nhăn nhoe của thầy .

“Giáo sư Snape đã làm một việc - ”

“Đừng có nói với con đó chỉ là một lỗi lầm, thưa thầy, ông ta đã nghe lén ngoài cửa !”

“Đừng có ngắt lời thầy .” Thầy Dumbledore đợi Harry gật đầu một cách cộc lốc rồi mới tiếp “Giáo sư Snape đã phạm một sai lầm nghiêm trọng . Thầy ấy vẫn còn là tay sai của Voldemort vào cái đêm thầy ấy nghe lén được một nửa đầu lời tiên tri của giáo sư Trelawney . Lẽ đương nhiên là thầy ấy phải báo ngay cho chủ chuyện đó vì nó có ảnh hưởng sâu sắc tới chủ của thầy ấy . nhưng thầy ấy đã không biết - thầy không thể nào biết được - đứa bé mà Voldemort săn được trước đó, tức là cha mẹ của nó đã bị giết trong cuộc tàn sát của Voldemort là những người mà thầy ấy biết rất rõ, đó chính là cha mẹ của thầy ấy - ’

Harry không la hét nữa mà thay vào đó là một nụ cười rầu rĩ .

“Hắn ghét ba con giống như ghét chú Sirius vậy ! Thầy có để ý thấy không, thưa giáo sư, hắn ghét cho tới chết ”.

“Con không thể hình dung được là thầy ấy đã cảm thấy hối hận như thế nào đâu khi thầy ấy thấy cái cách mà Voldemort thực hiện lời tiên tri . Harry à, thầy tin đó là điều hối tiếc lớn nhất trong cuộc đời thầy ấy và đó là lý do thầy đó quay trở lại .”

“nhưng hắn là một Occlumens tốt phải không, thưa thầy ?” Harry nói, giọng nó run run, cố gắng giữ im được bình tĩnh . ” Và Voldemort không thuyết phục được thầy Snape đứng về phe hắn ? thưa thầy ... làm sao con có thể tin chắc là thầy Snape đã đứng về phía chúng ta ?”

Thầy Dumbledore không nói gì, thầy trông có vẻ như đang quyết định điều gì đó .Cuối cùng thầy nói :“Thầy chắc chắn . Thầy tin giáo sư Severus Snape.”

Harry hít sâu, cố giữ ý kiến của riêng mình .

“À, con thì không ” Harry nói to đến mức có thể ” Hiện giờ Snape đang có chuyện gì đó mờ ám với Malfoy, ngay dưới mũi của thầy, mà thầy vẫn - ”

“Ta đã nói về điều này rồi, Harry ” thầy nói, bây giờ giọng thầy nghe có vẻ hơi lạnh lùng .“Thầy đã nói cho con biết quan điểm của thầy . ”

“Thầy sẽ rời trường tối nay và con cá là thầy sẽ không biết được Snape và Malfoy có lẽ đã quyết định - ”

” làm gì ?” thầy nhướn mày .“Con đoán họ đang làm gì ?”

“Con... họ đang quyết định gì đó ” Harry nói, hai tay nó xoa vào nhau .” Giáo sư Trelawney vào phòng cần thiết, cô ấy muốn giấu mấy chai rượu, và cô ấy nghe tiếng Malfoy reo mừng, nó đang cố làm gì đó rất nguy hiểm . Và nếu thầy vẫn có ý định ra khỏi trường mà không có - ”

“Đủ rồi ” thầy Dumbledore nói . Thầy nói thật bình tĩnh, Harry ngưng bật . Nó biết nó đã đi quá giới hạn .“Con có thấy là thầy vắng mặt mà không đặt sự bảo hộ ở trường lần nào trong năm học này chưa ? Tối nay, khi thầy đi khỏi, sẽ có thêm những sự bảo hộ khác thay thế .Làm ơn đừng có nghĩ là thầy không quan tâm một cách nghiêm túc tới sự an toàn của học trò thầy, Harry à ”

“Con không phải .” Harry lí nhí, có một chút bối rối, nhưng thầy Dumbledore không để ý .

” Thầy không muốn bàn thêm gì về vấn đề này nữa ’

Nó toan cãi nhưng kìm lại, sợ rằng nó sẽ lại quá đà mà làm hỏng cơ hội được đi cùng thầy, nhưng thầy tiếp tục, “Con có muốn đi với thầy tối nay không?”

“Có ạ” Harry nói ngay lập tức.

“Tốt thôi, mà nghe này”.

Thầy đứng thẳng người dậy.

“Thầy sẽ dẫn con đi với điều kiện: con phải tuân theo mọi yêu cầu thầy đưa ra sau đây, không được hỏi gì cả”

“Vâng ạ”

“Chắc là con hiểu chứ, Harry. Ý thầy là con phải làm theo cả những mệnh lệnh như ‘chạy’, ‘trốn’, ‘lùi lại’, con hiểu không?”

“Con - vâng, được ạ.”

“Nếu thầy bảo con nấp, con sẽ làm thế chứ?”

“Vâng ạ”.

“Nếu thầy bảo con trốn, con sẽ vâng lời?”

“Vâng ạ”.

” Nếu thầy bảo con bỏ mặc thầy đi và hãy tự cứu mình, con sẽ làm như thầy nói chứ?”

“Con –”

“Harry?”

Hai thầy trò nhìn nhau.

“Vâng, thưa thầy.”

“Rất tốt. Giờ thầy muốn con về lấy áo tàng hình và gặp lại thầy ở đại sảnh trong năm phút nữa.”

Thầy quay trở lại, bên cửa sổ. Mặt trời bây giờ đang chiếu những tia sáng màu hồng ngọc ở cuối chân trời. Harry đi nhanh ra khỏi phòng, xuống cầu thang xoắn ốc. Lòng nó bỗng có gì đó rất khó tả. Nó biết nó đang làm gì.

Ron và Hermione đang ngồi trong phòng sinh hoạt chung lúc nó trở về. “Thầy Dumbledore nói gì vậy?” Hermione hỏi ngay. “Harry, bỏ ổn chứ?” Nó nóng lòng.

“Mình ổn” Harry đáp ngắn gọn, đi nhanh qua bọn bạn. Nó phóng nhanh lên cầu thang, vào phòng ngủ nam sinh, mở tung cái rương của nó, lôi ra tấm bản đồ đạo tặc và cặp vợ len. Sau đó, nó trở lại phòng sinh hoạt chung, dừng lại ở chỗ Ron và Hermione ngồi, đang nhìn nó với ánh mắt kinh ngạc.

“Mình không có nhiều thời gian.” Harry hốt hốt. “Thầy Dumbledore kêu mình lấy áo tàng hình, nghe này...”

Nó nói nhanh về nơi nó sắp tới và lí do. Nó không thể ngừng mặc cho Hermione há hốc miêng vì sợ hay những câu hỏi thiếu suy nghĩ của Ron. Sau này bọn nó có thể bàn chi tiết hơn.

“... vì thế hai bỏ hiểu ý mình chứ?” Harry nói nhanh. “Thầy Dumbledore sẽ không có ở đây đêm nay, vì vậy Malfoy sẽ dễ dàng thực hiện ý đồ của nó. Không, nghe mình nè!” Nó xuyết một cách giận dữ khi cả Hermione và Ron có ý muốn cắt ngang. “Mình biết Malfoy tổ chức cái gì trong phòng Cẩn thiết. Đây -” Nó đẩy tấm bản đồ đạo tặc vào tay Hermione. “Mấy bỏ phải canh chừng thằng đó lẫn lão Snape. Thầy Dumbledore nói thầy ấy sẽ tăng cường bảo vệ ở trường, nhưng nếu lão Snape có tham gia, lão sẽ biết thầy Dumbledore đặt bẫy gì và cách vô hiệu hoá chúng - nhưng mà lão không biết mấy bỏ canh phòng lão, đúng không?”

“Harry” Hermione bắt đầu, đôi mắt mở to vì sợ.

“Mình không có thì giờ để tranh cãi ” Harry sáng giọng . “Giữ lấy cái này ”- Nó giúi vào tay Ron đôi vớ .

“Cám ơn ” Ron nói “Ơ, mà tại sao mình lại cần vớ ?”

“Thì bồ phải gói nó lại chứ . Đó là Felix Felicis . Chia đều cho Ginny với . Gửi lời chào tạm biệt tới cô ấy giùm mình . Thôi, mình phải đi đây, thầy Dumbledore đang đợi - ”

“Không” Hermione nói, trong khi Ron đang mở chai thuốc màu vàng bé tí ra, hơi hốt hoảng .” Bọn mình không cần nó, bồ cứ giữ lấy, bồ biết là bồ sắp phải đối mặt với cái gì mà?”

“Mình ớn . Mình sẽ đi với thầy Dumbledore .” Harry nói . “Mình muốn biết là mấy bồ vẫn ớn ... Ồ, đừng như thế chứ, Hermione . Mình sẽ gặp lại mấy bồ sau .”

Rồi Harry bỏ đi, chui qua lỗ chân dung, chạy nhanh đến đại sảnh .

Thầy Dumbledore đang đợi nó ở trước cánh cửa bằng gỗ sồi . Thầy quay lại khi Harry vừa đến bậc tam cấp, nó thở hổn hển, thấy hơi xóc hông.

“Thầy muốn con mặc áo choàng vào, làm ơn .” Thầy Dumbledore nói, và đợi Harry mặc vào xong mới tiếp “Rất tốt. Ta đi thôi”

Thầy đi ngay xuống mấy bậc thang bằng đá . Harry vội vã đi bên cạnh, dưới chiếc áo tàng hình, vẫn còn thở hổn hển và đổ nhiều mồ hôi .

“nhưng người ta sẽ nghĩ gì nếu biết thầy rời trường?” Harry hỏi, trong lòng nó nghĩ về Malfoy và Snape .

“Thầy phải vào làng Hogmead để uống gì cái gì đó ” thầy nhẹ nhàng nói . “Đôi khi thầy là khách quen của Rosmerta, hoặc là quán Đầu heo ... Đó là cách tốt nhất để che giấu địa điểm thật sự mình muốn đến . ”

Họ xuống tới dưới sân vào lúc chạng vạng tối . Không khí đầy mùi cỏ dễ chịu, mùi hồ nước và mùi củi cháy bay ra từ ngôi nhà của bác Hagrid. Thật khó mà tin là họ đang phải đối đầu với những điều nguy hiểm, khủng khiếp .

“Thưa thầy ” Harry khẽ gọi, khi cánh cổng hiện ra ở cuối đường, “Chúng ta sẽ là Apparating chứ?”

“Đúng, con có thể Apparate bây giờ, thầy tin thế ” thầy đáp .

“Vâng, nhưng mà con chưa có chứng chỉ ” Harry nói .

Nó cảm thấy tốt nhất là nên trung thực ; chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó làm hỏng mọi thứ bằng sự xuất hiện của nó ở nơi nó định tới cách đây hàng trăm dặm .

“Không vấn đề gì cả ” Thầy Dumbledore nói ” Thầy có thể giúp con lần nữa ”.

Họ đi qua cánh cổng, khuất vào trong bóng tối, rồi con đường mòn dẫn tới làng Hogmead . Màn đêm buông nhanh khi họ đi và lúc họ ra tới đường lớn thì trời đã tối hẳn . Những ánh sáng lập lòe phát ra từ cửa sổ của những cửa hiệu. Khi họ gần tới cửa hiệu Ba cây chổi thì họ nghe một giọng hét khàn khàn .

“- đi ra ngoài !” bà Rosmerta hét lên, một người đàn ông trông-bẩn-thiếu bị ném mạnh ra ngoài . “Ồ, chào Albus ...Ông ra ngoài trễ vậy ...”

“Buổi tối tốt lành, bà Rosmerta, ... thứ lỗi cho tôi, tôi đến quán Đầu Heo không có ý làm bà phiền, nhưng đêm nay tôi thích bầu không khí yên tĩnh hơn ...”

Một phút sau, họ tới góc đường bên cạnh, bảng hiệu của quán Đầu Heo đưa cót két dù không có chút gió . Trái ngược với cửa hiệu Ba cây chổi, quán rượu trống rỗng, không có khách .

“Chúng ta không cần phải vào ” Thầy khẽ nói, chăm chú nhìn xung quanh . “Miễn là đừng có ai thấy chúng ta ...còn bây giờ, con hãy giữ chặt tay thầy, Harry. Không cần phải chặt như vậy, đơn thuần là thầy dẫn con đi thôi . Nào, cùng đếm đến ba : một...hai...ba...”

Harry quay lại . Ngay lập tức, một cảm giác kinh tởm là nó bị bóp chặt bởi một cái ống cao su chặt cứng, nó không thể thở được, khắp cơ thể nó đều bị dồn nén dù nó đã cố chịu đựng, và chỉ đến khi nó nghĩ mình sẽ chết ngạt thì hình như sợi dây vô hình đó bị đứt ra . Nó thấy mình đang đứng trong bóng tối lạnh lẽo, nó hít đầy phổi cái không khí tươi mát, mằn mặn .

Cuối cùng, sau bao đêm quên ăn, ngày quên ngủ, cuối cùng tui cũng dịch xong . Pà con cứ từ từ mà đọc đi ha.

26. Chương 26

Hang động

Harry có thể ngửi thấy mùi muối và nghe được tiếng sóng vỗ ầm ập; một làn gió nhẹ, buốt giá thổi bung tóc nó khi nó nhìn chong chong ra biển ngập ánh trăng và bầu trời phủ đầy sao. Nó đang đứng trên một gờ đá đen lộ thiên, cao vợi, sóng biển nổi bọt và xoáy cuộn cuộn bên dưới. Nó liếc ra sau. Có một vách đá sừng sững phía sau, đen ngòm, trơn lì, dốc tuột luột. Mấy tảng đá lớn, cứ như tảng đá mà Harry và cụ Dumbledore đang đứng, trông như đã bong ra khỏi bề mặt vách đá ở một thời điểm nào đó trong quá khứ. Quang cảnh trở trụi đến khắc nghiệt – biển và vách đá không hề có chút cây cối hay vạt cỏ, hay mảng cát gì xen vào cho dịu mắt.

“Con nghĩ gì vậy?” Cụ Dumbledore hỏi. Nghe cứ như cụ hỏi ý kiến Harry coi nơi này có phải là một nơi cắm trại tốt không.

“Người ta đã đưa bọn trẻ trong cô nhi viện đến đây, phải không ạ?” Harry hỏi, nó không thể tưởng tượng ra một nơi nào ít ảm cúng hơn nơi này để mà dã ngoại.

“Không phải ngay chỗ này,” cụ Dumbledore nói. “Có một ngôi làng tồi tàn ở khoảng giữa mấy vách đá sau lưng thầy trò mình. Thầy tin là bọn trẻ mồ côi được đưa đến đó để hít thở không khí biển và ngắm sóng. Hừ, thầy tin chắc là chỉ có Tom Riddle với những nạn nhân thời trẻ của y mới từng leo hánh xuống đây. Không có dân Muggle nào có thể đặt chân được tới vách đá này, trừ phi họ là những tay leo núi cực kỳ kiệt xuất, mà thuyền bè cũng không thể cập sát được vô những vách đá – sóng đánh quanh đó quá nguy hiểm. Thầy hình dung Riddle đã leo xuống, pháp thuật chắc phải đặc lực hơn dây thừng nhiều. Và y đã lôi theo hai đứa nhỏ đi cùng với y, đương nhiên là để hù chúng sợ chết khiếp cho vui. Thầy nghĩ chỉ nội chuyện leo núi thôi cũng đủ cho bọn trẻ khiếp vía rồi, đúng không?”

Harry ngược nhìn lên vách đá một lần nữa, bất giác cảm thấy nổi da gà.

“Nhưng đích đến của y – cũng là của chúng ta – còn nằm ở xa kia nữa. Đi thôi.”

Cụ Dumbledore ngoắc tay ra hiệu cho Harry tới một rìa đá chênh vênh, nơi có một loạt những hốc lõm lõm chõm tạo thành những mấu bám chân để leo xuống chỗ những tảng đá to, chìm lấp mé một nửa dưới mặt nước và gần sát vách đá hơn. Leo xuống đó thì thiệt là nguy hiểm và cụ Dumbledore phải di chuyển từ từ, hơi bị cánh tay thương tật alfm vướng víu. Những tảng đá bên dưới trơn trượt vì ngâm trong nước biển. Harry cảm nhận được những tia nước mặn lạnh buốt đang xịt vô mặt nó.

“Tỏa sáng,” cụ Dumbledore nói, tiến tới tảng đá gần với mặt vách đá nhất. Hàng ngàn tia sáng vàng chiếu lấp lánh xuống mặt nước tối hù bên dưới, cách nơi cụ đang núp mình chừng một thước – vách tường đá đen bên cạnh cụ cũng sáng rực lên.

“Con có thấy không?” Cụ Dumbledore nói nhỏ, giơ cây đũa phép lên cao hơn một chút. Harry trông thấy một khe nứt ăn sâu vào vách đá, nước đen thui đang cuộn bốc qua đó.

“Con không ngại sẽ bị ướt chút đỉnh chứ hả?”

“Không ạ,” Harry đáp.

“Thế thì cởi Áo khoác tàng hình ra –bây giờ cũng không cần tới nó nữa – và hãy dẫn thân nào.”

Với một động tác lạnh lẹn bất ngờ của một người trẻ tuổi hơn nhiều, cụ Dumbledore trượt khỏi tảng đá, đáp xuống nước và bắt đầu bơi, bằng một kiểu bơi bướm hoàn hảo, về phía khe nứt tối om nằm trong mặt vách đá. Cây đũa sáng rực của cụ cản giữa hai hàm răng. Harry liền cởi Áo khoác tàng hình của nó ra, nhét vô túi áo và lao theo.

Nước lạnh như cắt – bộ đồ ngấm no nước của Harry bay phần phật quanh người nó và kéo rì nó xuống. Hít thật sâu, hai lỗ mũi đầy ắp mùi muối và rong biển, nó hồi hải bám theo cái luồng sáng run rẩy giờ đang có rút lại, di chuyển sâu hơn vào trong vách đá.

Khe nứt mau chóng mở ra một đường hầm tối mịt mà Harry chắc chắn trong đó ngập đầy nước thủy triều dâng. Những vách đá lầy nhầy rộng không tới một thước, ánh lên như dầu hắc ướt trong ánh sáng lướt qua từ cây đũa của cụ Dumbledore. Vào thêm một chút, lối đi lượn về phía trái và Harry thấy đường hầm ăn xa mụt vào tận trong vách đá. Nó tiếp tục bơi theo đường rẽ nước của cụ Dumbledore, mấy đầu ngón tay tê cóng của nó quệt phải đá nhám, ướt.

Thế rồi nó thấy cụ Dumbledore ngoi lên khỏi mặt nước ở phía trước, mái tóc bạc và chiếc áo chùng đen của cụ sáng lóng lánh. Khi Harry bơi tới chỗ đó, nó nhận thấy có những bậc cấp dẫn vào một cái hang lớn. Nó khó nhọc leo lên mấy cái bậc, nước từ áo quần nó sũng ướt nhều xuống ròn ròn và vẫn run lập cập không sao kiểm soát nổi, nó nhô đầu vào cái khonagr không có ánh sáng lạnh và im ắng kia.

Cụ Dumbledore đang đứng ngay chính giữa hang động, cây đũa phép giơ lên cao trong khi cụ chậm rãi quay vòng tại chỗ, xem xét những bức tường và trần hang.

“Phải, đúng là chỗ này,” cụ Dumbledore nói.

“Làm sao thầy biết?” Harry hỏi bằng giọng thì thào.

“Nó hiểu pháp thuật,” cụ Dumbledore nói đơn giản.

Harry không chắc được những cái run lập cập mà nó đang phải chịu đây là do cơn lạnh sống lưng hay tại nó cảm nhận có bùa ngải ma thuật. Nó dòm lom lom khi cụ Dumbledore tiếp tục quay vòng tại chỗ, rõ ràng cụ đang tập trung vào những thứ mà Harry không thể nhìn thấy.

“Đây chỉ là hang ngoài, là tiền sảnh thôi,” cụ Dumbledore nói sau một hay hai giây. “Chúng ta cần phải thâm nhập vào hang trong... bây giờ thì chính những chương ngại vật của Chúa tể Voldemort mới cản đường chúng ta, hơn là mấy thứ do thiên nhiên tạo ra...”

Cụ Dumbledore tiến đến vách hang và vừa sờ soạng mấy đầu ngón tay đen xạm cẩu mình lên đó, vừa lẩm nhẩm bằng một ngôn ngữ lạ lùng mà Harry không hiểu được. Cụ đi vòng quanh hang đúng hai lần, sờ vô mặt đá xù xì một cách hết sức tỉ mỉ, thỉnh thoảng cụ dừng bước, lần tới lần lui mấy ngón tay tại một điểm nào đó, cho đến cuối cùng cụ dừng hẳn lại, ấn mạnh cả bàn tay vào vách đá.

“Đây rồi,” cụ nói. “Chúng ta sẽ đi qua chỗ này. Lối vào bị giấu kín.”

Harry không hỏi làm thế nào mà cụ Dumbledore biết được. Nó chưa hề thấy một pháp sư nào lại làm phép kiểu như thế này, chỉ có nhìn và sờ thôi; nhưng Harry từ lâu đã được học rằng những tiếng nổ bùm và khói mù mịt thường chỉ là dấu hiệu cầu pháp thuật tầm thường hơn là pháp thuật cao siêu.

Cụ Dumbledore lùi lại khỏi vách hang và chìa cây đũa phép vào đó. Trong tích tắc, một đường nứt hình vòng cung hiện ra từ chỗ ấy, sáng trắng lên như thể đằng sau khe nứt có một bóng đèn công suất mạnh.

“Thầy làm... làm được rồi,” Harry nói qua hàm răng và cảm cập, nhưng những lời ấy chưa kịp rời khỏi miệng nó thì đường nứt đã biến mất, để lại mặt đá trơn lì như cũ. Cụ Dumbledore ngo quanh.

“Ồ Harry, xin lỗi con, thầy quên mất,” cụ nói, đoạn chìa cây đũa phép vào Harry và ngy lập tức quần áo của Harry ấm nóng và khô ran như đang được phơi ngay trước một ngọn lửa cháy rực.

“Cám ơn thầy,” Harry nói, đầy vẻ biết ơn, nhưng cụ Dumbledore đã quay lại tập trung vào vách hang rắn chắc. Cụ chẳng làm thêm phép gì nữa, chỉ đứng đó nhìn chăm chăm vào vách đá, tựa hồ như trên đó có viết thứ gì đó cực kỳ thú vị. Harry đứng im – nó không muốn phá vỡ sự tập trung của cụ Dumbledore.

Rồi, sau đúng hai phút, cụ Dumbledore lẳng lặng nói, “Ồ, chắc chắn không phải rồi. Thật tàn nhẫn.”

“Cái gì vậy, thưa thầy?”

“Thầy nghĩ,” cụ Dumbledore vừa nói vừa thò bàn tay không bị thương vào áo chùng và lôi ra một con dao ngắn bằng bạc, cùng loại với con dao Harry vẫn hay dùng để thái nguyên liệu pha chế độc dược, “nó yêu cầu chúng ta phải trả lộ phí để đi qua.”

“Lộ phí?” Harry nói. “Thầy phải cho cánh cửa một thứ gì đó?”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói. “Máu, nếu thầy không nhầm lẫn nhiều.”

“Máu?”

“Thì thầy đã bảo thật alf tàn nhẫn mà,” cụ Dumbledore nói, nghe có vẻ khinh thường, thậm chí thất vọng, như thể Voldermort không đạt tới những tiêu chuẩn như cụ mong chờ. “Ý đồ của hấn, thầy chắc rằng con sẽ suy luận mà hiểu ra, là hấn muốn kẻ thù của hấn phải tự làm suy yếu mình mới vào được. Một lần nữa, Chúa tể Voldermort không hiểu được rằng còn có những thứ nhiều lần kinh khủng hơn là chấn thương về thể xác.”

“Dạ, nhưng mà, nếu thầy có thể tránh được thì...” Harry nói, nó đã trải qua đau đớn đủ nhiều để không ham gì mà nhận thêm nữa.

“Tuy nhiên, có những lúc không thể tránh được,” cụ Dumbledore vừa nói vừa lắc ngược tay áo chùng lên và để lộ cẳng tay của bàn tay bị thương.

“Thầy!” Harry phản đối, vội nhào ra trước khi cụ Dumbledore giơ con dao lên. “Để con làm cho. Con...”

Nó không biết phải nói gì tiếp – rằng con trẻ hơn và thích hợp hơn thầy à? Nhưng cụ Dumbledore chỉ mỉm cười. Một ánh bạc nhoáng qua và một màu đỏ tươi phọt ra; mặt đá được những giọt đậm, lấp lánh phun vô tới tấp.

“Con thiệt là tốt bụng, Harry,” cụ Dumbledore nói, giờ cụ đang chuyển đầu cây đũa lên vết cắt sâu mà cụ vừa rạch lên chính cánh tay mình, để cho nó liền lặn ngay tức khắc, hết như kiểu Thầy Snape chữa lành vết thương cho Malfoy vậy. “Nhưng máu của con quý giá hơn máu thầy nhiều. A kìa, có vẻ như mình vừa làm đúng mẹo, hả?”

Đường nứt sáng rực hình vòng cung đã lại xuất hiện trên bức tường một lần nữa và lần này nó không phai nhạt đi. Mảng đá vậy máu trong đó cũng biến mất tăm, để lại một cái lỗ mở vào bóng tối đen đặc hoàn toàn.

“Thầy nghĩ, con đi theo thầy,” cụ Dumbledore nói và bước qua lỗ vòm, với Harry bám theo sát gót; nó cũng hấp tấp thấp sáng cây đũa phép của mình lên trong khi đi.

Một khung cảnh rợn người đập vô mắt hai thầy trò nó: họ đang đứng sát mí một cái hồ khổng lồ, đen ngòm – rộng đến nỗi Harry không thể nhìn thấy bờ bên kia – trong một hang động cao đến độ mái trần cầu nó cũng khuất khỏi tầm nhìn. Một khoảng sáng xanh lá cây lọt, lơ lửng thấp thoáng đằng xa, tại một nơi có vẻ như là chính giữa hồ và được phản chiếu từ mặt nước bên dưới phẳng lặng như tờ. Mảng sáng xanh lá cây và ánh sáng từ hai cây đũa phép là những thứ duy nhất phá vỡ bức màn đen mượt như nhung, dấu những tia sáng của chúng chẳng thâm nhập được xa như Harry đã mong đợi. Chẳng hiểu làm thế nào mà ở đây bóng tối lại còn mịn màng hơn cả bóng tối thông thường.

“Cứ bước đi,” cụ Dumbledore nói khẽ. “Cẩn thận đừng bước xuống nước. Đi sát vô thầy.”

Cụ cất bước vòng quanh bờ hồ và Harry theo sát đằng sau. Những bước chân của họ tọa thành những tiếng dội vang, nện rồn rảng vào vành đá hẹp bao quanh hồ. Hai thầy trò cứ bước hoài, bước hoài, nhưng cảnh trí vẫn không thay đổi. Một bên họ là vách hang lởm chởm; và phía bên kia là màn đen vô tận, phẳng lì như gương, mà chính giữa nó là mảng sáng xanh kỳ bí. Harry cảm thấy nơi này và bầu không khí thỉnh thoảng này ngột ngạt đến rợn óc.

“Thưa thầy?” Cuối cùng Harry lên tiếng. “Thầy nghĩ cái Trường sinh linh giá ấy ở đây à?”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói. “Ừ, thầy chắc chắn là vậy. Vấn đề là, làm sao chúng ta tiếp cận được nó đây?”

“Mình không thể... mình không thể thử bùa Triệu hồi sao?” Harry nói, thấy rõ đó là một đề nghị ngớ ngẩn, nhưng thể còn dưng khí hơn là nó sắp phải thú nhận rằng nó muốn chuồn ngay khỏi nơi này càng lẹ càng tốt.

“Được chứ,” cụ Dumbledore nói, dừng lại đột ngột đến nỗi Harry suýt nữa thì đâm sầm vô thầy. “Sao con không thử nó đi?”

“Con? Dạ được... Được...”

Harry không hy vọng gì vào điều này, những cũng hăng cho thông cổ họng và hét to, cây đũa phép lơ lửng cao, “Lại đây Trường sinh linh giá!”

Với một âm thanh như một tiếng nổ, một vật rất lớn và tái mét phọt khỏi mặt nước đen, bắn vọt lên cao cỡ sáu thước. Trước khi Harry kịp nhìn coi đó là cái gì thì cái vật đó đã biến mất với một tiếng ùm xé nước, tạo thành những gợn sóng sâu, loang rộng trên màn nước phản chiếu. Harry hoảng hồn ngã người ra sau và đập mạnh vô vách đá. Tim nó vẫn còn đập thình thịch khi nó quay qua cụ Dumbledore.

“Đó là cái gì vậy ạ?”

“Một cái gì đó, thầy nghĩ, nó sẵn sàng phản ứng lại nếu ta cố chiếm cái Trường sinh linh giá.”

Harry nhìn lại màn nước. Mặt hồ một lần nữa lại đang sáng như thủy tinh đen: những gợn sóng đã biến mất mau lẹ một cách trái tự nhiên; tuy vậy tim Harry vẫn còn đánh lộn lạo.

“Thầy đã biết trước là điều đó sẽ xảy ra phải không, thưa thầy?”

“Thầy đã nghĩ là một điều gì đó sẽ xảy ra nếu chúng ta nỗ lực một cách lộ liễu chạm tay lên cái Trường sinh linh giá. Đó là một ý hay đấy, Harry – đó là cách đơn giản nhất để khám phá ra chúng ta đang đối mặt với cái gì.”

“Nhưng chúng ta không biết cái vật đó là cái gì,” Harry vừa nói vừa nhìn mặt nước phẳng lặng hung hãn.

“Những cái vật đó, con à,” cụ Dumbledore chỉnh lại. “Thầy rất nghi đó mới chỉ là một trong số chúng thôi. Chúng ta đi tiếp chứ?”

“Thưa thầy?”

“Gì vậy, Harry?”

“Thầy có nghĩ là chúng ta sẽ cần phải đi xuống hồ không?”

“Xuống hồ à? Chỉ khi nào chúng ta xui tận mạng thôi.”

“Thầy không nghĩ cái Trường sinh linh giá nằm ở dưới đáy hồ à?”

“Ồ không... thầy nghĩ cái Trường sinh linh giá ở giữa hồ.”

Đoạn cụ Dumbledore chỉ về hướng mảng sáng xanh lá cây hắt hiu ở chính giữa hồ.

“Vậy chúng ta sẽ phải băng qua hồ để lấy nó, phải không ạ?”

“Ừ, thầy nghĩ vậy.”

Harry chẳng nói chẳng rằng. Đầu óc nó chợt nghĩ đến tất cả những loài thủy quái, đến những con quỷ khổng lồ, đến đám quỷ xa-tăng, lũ hà bá và bọn yêu ma...

“A ha,” cụ Dumbledore thốt lên và dừng lại lần nữa; lần này thì Harry đúng là giẫm phải cụ; lập tức nó té nhào xuống rìa nước đen thui và cánh tay lạnh lặn của cụ Dumbledore túm chặt lấy bắp tay nó, lôi nó đứng lên trở lại.

“Xin lỗi con, Harry, đấng giáo sư ra thầy phải báo trước. Đứng dựa vô vách đi; thầy nghĩ thầy đã tìm ra chỗ rồi.”

Harry không hiểu ý cụ Dumbledore muốn nói gì – nó dám chắc là khúc bờ hood tối đen này cũng giống in hệt như mấy chỗ khác. Nhưng xem ra cụ Dumbledore đã dò tìm được cái gì đó đặc biệt ở đây. Lần này cụ rà rà bàn tay, không phải lên mặt đá thô nhám, mà là vào không khí mù sương, như thể mong kiếm ra và chụp bắt được cái gì đó vô hình.

“Ồ hô,” sau vài giây, cụ Dumbledore thốt lên vui mừng. Bàn tay cụ đã chạm vào cái gì đó giữa không trung mà Harry không thể nhìn thấy. Cụ Dumbledore xê dịch lại gần mặt nước hơn; Harry sợ hãi ngó đầu mũi giày có khóa của cụ đụng sát mép đá. Vẫn giữ cho bàn tay nắm chặt trong không khí, cụ Dumbledore giơ cây đũa phép lên bằng tay kia và khỏ đầu đũa vô nắm tay này.

Ngay tức khắc, một sợi dây xích dày cui, màu nâu đỏ hiện ra giữa không trung – nó nhô lên từ dưới nước, luồn vô bàn tay nắm chặt của cụ Dumbledore. Cụ gỡ sợi xích, nó liền trườn xuống khỏi nắm tay siết chặt của cụ; Giống như một con rắn, nó tự bò trên mặt đất, với âm thanh leng xeng dội vang khỏi những bức tường đá và lôi cái gì đó từ đáy nước đen. Harry há hốc miệng khi một mũi tàu bé xíu, ma quái đục tung mặt nước, tỏa ánh sáng xanh như sợi xích và trôi lừ đừ, không một dợn sóng về phía bờ mà nó và cụ Dumbledore đang đứng.

“Làm sao thầy biết nó ở đó?” Harry hỏi, đầy kinh ngạc.

“Pháp thuật luôn để lại dấu vết,” cụ Dumbledore nói khi chiếc thuyền đọng vô thành bờ một tiếng bùm nhẹ, “đôi khi những dấu vết đó rất dễ phân biệt. Thầy đã dạy Tom Riddle. Thầy biết cung cách của y.”

“Cái... cái thuyền này có an toàn không ạ?”

“Ồ, có chứ, thầy nghĩ vậy. Voldermort cần chế ra một phương tiện để băng qua hồ mà không làm kinh động những sinh vật mà hắn đã thả xuống đó, phòng trong hợp hắn muốn thăm chừng hoặc di chuyển cái Trường sinh linh giá của hắn.”

“Vậy là những thứ ở dưới nước sẽ không làm gì chúng ta nếu chúng ta đi bằng thuyền của Voldermort?”

“Thầy nghĩ chúng ta sẽ phải phó mặc ột thực tế là bọn chúng ắt sẽ làm gì đó nếu nhận ra chúng ta không phải là Chúa tể Voldermort. Tuy nhiên tới giờ thầy trò mình đã khá trót lọt. Chúng đã cho phép chúng ta kéo chiếc thuyền lên.”

“Nhưng tại sao chúng lại để chúng ta làm vậy?” Harry hỏi, nó vẫn không sao rũ bỏ được hình ảnh những chiếc xúc tu từ mặt nước đen ngòm ngoi lên vào lúc họ đi khuất khỏi bờ.

“Voldermort chắc hẳn đã rất tự tin một cách hợp lý rằng không ai, trừ phi là một phù thủy rất vĩ đại, có thể tìm ra chiếc thuyền,” cụ Dumbledore nói. “Thầy nghĩ có lẽ hắn sẵn sàng chơi ầu ở cái khâu mà, theo hắn nghĩ, ít khả năng xảy ra nhất, là sẽ có một ai khác tìm ra chieescs thuyền, vì hắn biết rนางgf hắn đã đặt ra những vật cản khác nữa ở phía trước rồi, những vật cản mà chỉ có hắn mới xuyên qua được. Chúng ta sẽ coi thử hắn tính vậy có đúng không.”

Harry nhìn xuống chiếc thuyền. Quả là nó bé xíu.

“Có vẻ như nó được đóng ra không phải để dành cho hai người. Nó chở nổi cả hai người mình không ạ? Cả hai cùng đi thì có nặng quá không?”

Cụ Dumbledore tặc tặc lưỡi.

“Voldermort chẳng bận tâm đến trọng lượng đâu, hắn chỉ tính đến công lực phép thuật nào sẽ băng qua hồ. Thầy nghĩ chắc phải có một cái bùa yểm lên chiếc thuyền để mỗi lần chỉ có một pháp sư đi được mà thôi.”

“Vậy thì...?”

“Thầy nghĩ là con kể như không tính tới, Harry à – con còn thiếu tuổi và non nớt. Chắc Voldermort không bao giờ ngờ là có một kẻ mới-mười-sáu-tuổi-ranh mà lại đến được nơi này. Thầy nghĩ chắc công lực của con cũng không thể so với công lực của thầy.”

Những lời nói đó chẳng làm lên tinh thần Harry chút nào – có lẽ cụ Dumbledore biết vậy, vì thế cụ nói thêm, “Sai lầm của Voldermort, Harry à, sai lầm của Voldermort... tuổi già thật điên rồ và dễ quên khi tuổi già đánh giá thấp tuổi trẻ... Nào, bây giờ thì con đi trước và cẩn thận đừng chạm vô nước.”

Cụ Dumbledore đứng qua một bên và Harry thận trọng leo vô thuyền. Cụ Dumbledore cũng bước vô, cuộn sợi dây xích dưới nền đất lại. Hai thầy trò bị đồn cứng vô nhau – Harry không thể ngooig thoải mái mà phải khom người lại, hai đầu gối ló ra khỏi mạn thuyền; cái thuyền ngay lập tức chuyển động. Không một tiếng động nào ngoài tiếng oàm oạp nhẹ của mũi thuyền rẽ nước. Nó di chuyển mà không cần phải chèo, như thể có một sợi thừng vô hình đang kéo nó đi về phía vùng sáng giữa hồ. Thóang chốc hai thầy trò nó không còn trông thấy những vách hang nữa; cứ như họ đang ở giữa biển, ngoại trừ một điều là biển không có sóng.

Trong khi đi, Harry ngó xuống và thấy ánh sáng phản chiếu vàng rực từ cây đũa phép của nó lấp lánh và chói lòa trên mặt nước đen kịt. Chiếc thuyền đang khảm những dợn sóng sâu lên mặt nước loang loáng, xé những đường rãnh vô mặt gương đen...

Thế rồi Harry trông thấy cái đó, màu trắng cẩm thạch, trôi lơ lờ cách mặt nước chừng một tấc.

“Thưa giáo sư!” Nó la lên, tiếng la thẳng thốt của nó vang dội khắp mặt nước thỉnh lặng.

“Gì đó Harry?”

“Con nghĩ con thấy một bàn tay dưới nước... một bàn tay người!”

“Ừ, thầy chắc chắn là vậy,” cụ Dumbledore nói một cách bình thản.

Harry ngó trừng trừng xuống nước, ngóng tìm bàn tay vừa biến mất, một cảm giác mắc ói trào lên cổ họng nó.

“Như vậy cái vật phóng lên khỏi mặt nước hồi nãy là...”

Nhưng Harry đã có lời đáp trước khi cụ Dumbledore kịp trả lời - ánh sáng từ đũa phép lướt qua một vùng nước khác và lần này chiếu cho nó thấy xác một người đàn ông nằm ngửa cách mặt nước có vài phân. Đôi mắt mở trừng của người này như có mạng nhện bao phủ, tóc và áo chùng quần cuộn cuộn quanh thân như làn khói.

“Có nhiều xác chết ở đây!” Harry nói, giọng nó the thé, cao hơn bình thường và hoàn toàn không giống giọng nói của nó nữa.

“Phải,” cụ Dumbledore nói điềm tĩnh, “nhưng lúc này chúng ta không việc gì phải lo lắng đến chúng.”

“Lúc này?” Harry lặp lại, ngẩng phắt khỏi mặt nước để nhìn cụ Dumbledore.

“Không phải lo khi mà chúng đang trôi yên ả bên dưới chúng ta,” cụ Dumbledore nói. “Harry, chẳng có gì từ một cái xác cũng như chẳng có gì từ bóng tối là đáng sợ cả. Chúa tể Voldemort, kẻ dĩ nhiên là thâm sợ cả hai thứ ấy - lại không đồng ý như vậy. Nhưng một lần nữa hấn lại bộc lộ sự thiếu khôn ngoan của chính mình. Chính cái không biết mới làm chúng ta sợ khi chúng ta nhìn xuống xác chết và bóng tối, chỉ thế thôi, không hơn.”

Harry im re. Nó không muốn tranh luận, nhưng nó thấy thật là ghê rợn khi nghĩ rằng đang có những xác chết trôi lều bều xung quanh và bên dưới họ và hơn nữa, nó không tin là những xác chết ấy không nguy hiểm.

“Nhưng một trong số chúng lúc nãy đã vọt lên,” Harry nói, cố alfm cho giọng nói được bình tĩnh như giọng cụ Dumbledore. “Lúc con thử triệu hồi cái Trường sinh linh giá, một xác chết đã phóng khỏi hồ đầy thôi.”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói. “Thầy tin chắc là một khi lấy được cái Trường sinh linh giá, thì chúng ta sẽ thấy bọn chúng bớt hiền hòa đi. Tuy nhiên giống như nhiều sinh vật cư ngụ trong cái lạnh và bóng tối, bọn chúng cũng sợ ánh sáng và hơi ấm, cho nên đó sẽ là những thứ chúng ta phải cầu viện đến khi cần. Phấn khởi lên đi chứ, Harry.” Cụ Dumbledore mỉm cười nói thêm khi thấy vẻ hoang mang của Harry.

“Dạ, vâng...” Harry nói lẹ. Nó quay đầu dòm vầng sáng xanh lá cây nhạt mà chiếc thuyền vẫn đang lừ đừ tiến tới. Giờ thì nó không thể giả bộ là nó không sợ được nữa. Cái hồ mênh mông, đen như mực, tràn ngập xác chết... Đường như việc nó gặp giáo sư Trelawney và việc nó đưa cho Ron và Her lợ Phúc lạc được đã cách đây nhiều, nhiều giờ lắm rồi... Bất giác nó ước gì nó đã chào tạm biệt thăm thiết hơn với tụi bạn... mà nó lại chưa gặp Ginny gì hết...

“Sắp tới rồi,” cụ Dumbledore nói, vẻ vui mừng.

Đúng vậy, cuối cùng thì quang sáng xanh lá cây nhạt dường như đang nở rộng ra hơn và trong vòng vài phút, chiếc thuyền dừng lại, và như vào cái gì đó mà thoát đầu Harry không trông thấy, nhưng khi nó giờ cây đũa phép thấp sáng lên thì thấy họ đã cập vào một hòn đảo bằng đá, nhỏ, nhẵn thín ở giữa hồ.

“Cẩn thận đừng đụng vào nước,” cụ Dumbledore lại nhắc khi Harry leo ra khỏi thuyền.

Hòn đảo này không lớn hơn văn phòng của cụ Dumbledore: một dải đá phẳng đen trụi, trên đó chẳng đặt cái gì, ngoại trừ một nguồn phát ra quaaanfd sáng xanh lá cây nhạt, trông sáng hơn nhiều khi lại gần. Harry nheo mắt nhìn, thoát tiên nó tưởng đó là một loại đèn gì đó, nhưng rồi nó thấy ánh sáng là phát ra từ một cái chậu đá hơi giống cái Trường kỷ, được đặt trên một cái bệ.

Cụ Dumbledore tiến lại gần cái chậu và Harry theo sau. Vai kề vai, hai thầy trò nhìn vô trong cái chậu. Cái chậu chứa đầy một chất lỏng màu xanh ngọc, từ đó phát ra ánh sáng dạ quang.

“Nó là gì thế?” Harry khẽ hỏi.

“Thầy không chắc,” cụ Dumbledore nói. “Tuy nhiên, đó là thứ gì đó đáng sợ hơn cả máu và xác chết.”

Cụ Dumbledore vượt ngược ống tay áo chùng lên khỏi bàn tay cháy đen, vươn mấy đầu ngón tay bị đốt xém về phía mặt chất lỏng.

“Không, thầy, đừng chạm...!”

“Thầy có chạm được đâu,” cụ Dumbledore nói, mỉm cười yếu ớt. “Thấy chưa? Thầy không thể tiến sát hơn được nữa. Con thử coi.”

Mắt nhìn chăm chăm, Harry đặt nguyên bàn tay vô cái chậu và cố chạm tới chất lỏng. Nó đụng phải một vật cản vô hình, ngăn không cho nó nhúc nhích thêm một phân nào nữa. Dù nó có ráng ấn tới đâu thì mấy ngón tay nó vẫn không đụng được thứ gì, ngoại trừ một cái gì đó như không khí đặc cứng.

“Tránh ra nào, Harry,” cụ Dumbledore nói.

Cụ giơ cây đũa phép của mình lên và làm vài cử động phức tạp trên bề mặt chất lỏng, miệng lầm rầm không lời. Chẳng có gì xảy ra, ngoại trừ hình như chất lỏng có sáng lên hơn một chút. Harry vẫn im lặng trong lúc cụ Dumbledore làm phép, nhưng sau một hồi cụ Dumbledore rút đũa phép lại và Harry cảm thấy an toàn để nói chuyện trở lại.

“Thầy nghĩ cái Trường sinh linh giá ở trong đó sao, thưa thầy?”

“Ồ,” cụ Dumbledore ghé sát mặt vô cái chậu đá hơn. Harry trông thấy mặt cụ phản chiếu, lộn ngược, trong mặt nước xanh lá cây. “Nhưng làm cách nào chạm được nó đây? Thứ dịch này không thể xuyên qua bằng tay, bằng bùa tiêu biến, không xẻ được, không xúc, không hút được, không dùng Biến hình hay Bùa chú để làm nó thay đổi bản chất được.”

Gần như lơ đãng, cụ Dumbledore lại giơ cây đũa phép lên, xoay tít trên không và rồi chụp lấy một chiếc ly chân cao bằng pha lê mà cụ vừa làm cho hiện ra từ hư không.

“Thầy chỉ có thể kết luận là thứ nước này dùng để uống.”

“Gì ạ?” Harry nói. “Không!”

“Được chứ, thầy nghĩ vậy – chỉ có uống nó thầy mới vớt sạch được cái chậu và coi cái gì nằm dưới đáy.”

“Nhưng lỡ nó... lỡ nó giết thầy thì sao?”

“Ồ, thầy không nghĩ là nó lại vận hành theo cách đó,” cụ Dumbledore nói tỉnh bơ. “Chúa tể Voldermort không muốn giết kẻ nào đã mò tới được hòn đảo này.”

Harry không thể tin nổi. Liệu đây có phải lại thêm một quyết định điên khùng của cụ Dumbledore là thầy được mặt tốt nhất của tất cả mọi người?

“Thưa thầy,” Harry nói, cố giữ cho giọng nói có vẻ thuyết phục, “Thưa thầy, đây là Voldermort mà chúng ta...”

“Xin lỗi, Harry, đứng ra thầy phải nói cho rõ, rằng hắn không muốn giết ngay lập tức kẻ đã mò đến hòn đảo này,” cụ Dumbledore tự chỉnh lại cho đúng. “Hắn muốn giữ cho kẻ ấy sống đủ lâu để coi kẻ ấy xoay xở như thế nào mà thâm nhập tới tận đây, qua được những lớp bảo vệ cầu hân; và quan trọng hơn hết thảy, hắn muốn biết tại sao kẻ ấy lại muốn dốc sức tạt càn cái chậu đến vậy. Đừng quên rằng Chúa tể Voldermort tin là chỉ một mình hân biết về những Trường sinh linh giá.”

Harry tính nói tiếp, nhưng lần này cụ Dumbledore đã giơ tay lên ra hiệu cho nó im lặng, hơi nhú mồm nhìn chằm chằm xanh lục, rõ ràng là đang vắt óc suy nghĩ.

“Không nghi ngờ gì nữa,” cuối cùng cụ nói, “cái thứ nước này chawcsw phải có tác dụng theo cái cách ngăn carnt hầy lấy Trường sinh linh giá. Có thể nó sẽ làm thầy tê liệt, khiến thầy quên mất mình tới đây vì cái gì, hành hạ thầy đau đớn đến nỗi mất tỉnh táo, hoặc làm cho thầy mất khả năng theo cách nào đó khác nữa. Nếu vậy, Harry à, việc của con sẽ là phải bảo đảm cho thầy uống liên tục, thậm chí con có phải đổ thứ nước ấy vô cái miệng phản đối quyết liệt của thầy. Con hiểu chứ?”

Mắt họ giao nhau qua cái chậu – gương mặt nhợt nhạt của mỗi người được chiếu sáng lên trong quang sáng xanh lá cây nhạt kỳ dị. Harry không nói năng gì. Chẳng lẽ đây chính là lý do mà nó được mời đi theo sao... để nó có thể bắt ép cụ Dumbledore uống thứ dịch có thể khiến cụ đau đớn không thể chịu đựng nổi sao?

“Con có nhớ điều kiện để thầy cho con đi cùng không?” Cụ Dumbledore nói.

Harry lưỡng lự, nhìn vô đôi mắt xanh thẳm đã chuyển thành xanh lá cây do phản chiếu ánh sáng từ cái chậu.

“Nhưng nếu lỡ...?”

“Con đã thề, là sẽ làm theo bất cứ yêu cầu nào mà thầy đưa ra cho con, đúng không?”

“Dạ, nhưng...”

“Thầy đã cảnh báo con, rằng có thể sẽ nguy hiểm, đúng không?”

“Dạ,” Harry nói, “nhưng mà...”

“Thế thì,” cụ Dumbledore nghiêm giọng, lắc ngược ống tay áo chùng lên một lần nữa và nâng cái ly rỗng lên.

“Con nghe lệnh thầy đây.”

“Tại sao không là con uống nước đó thay thầy?” Harry hỏi một cách tuyệt vọng.

“Bởi vì thầy già hơn con nhiều, tinh khôn hơn con nhiều và ít giá trị hơn con nhiều,” cụ Dumbledore nói. “Một lần cuối cùng, Harry, con có thể hứa với thầy là sẽ làm hết sức để giữ cho thầy uống liên tục không?”

“Con không...?”

“Có hay không?”

“Nhưng...”

“Hứa đi, Harry.”

“Dạ, con... hứa, nhưng...”

Harry chưa kịp phản đối thêm nữa, cụ Dumbledore đã nhúng cái ly pha lê vào trong chất dịch. Trong một thoáng tích tắc, Harry đã hy vọng alf biết đâu cụ sẽ không chạm tới được chất dịch ấy bằng cái ly, nhưng cái ly pha lê đã chìm vào mặt dịch mà không có thứ gì khác trước đó có thể chìm được. Khi cái ly đầy tới miệng, cụ Dumbledore đưa nó lên miệng mình.

“Chúc sức khỏe, Harry.”

Và cụ uống cạn ly. Harry dòm trân trân, kinh hãi, hai tay nó bám vô mép chậu chặt đến nỗi mấy ngón tay tê cứng.

“Thưa thầy?” Nó lo lắng nói khi cụ Dumbledore hạ cái ly rỗng xuống. “Thầy thấy sao rồi ạ?”

Cụ Dumbledore lắc đầu, mắt nhắm nghiền. Harry thắc mắc có phải cụ đang đau đớn không. Cụ Dumbledore mò mẫm nhúng cái ly trở lại bồn, mức đầy ly và uống lần nữa.

Trong im lặng, cụ Dumbledore uống liền ba ly đầy. Rồi, nửa chừng ly thứ tư, cụ lão đảo và đổ gục ra trước, dựa vào cái chậu. Mắt cụ vẫn nhắm, hơi thở nặng nề.

“Thầy Dumbledore?” Harry gọi, giọng nó canwggt hăng. “Thầy có nghe con nói không?”

Cụ Dumbledore không trả lời. Mặt cụ co giật như đang ngủ say nhưng mơ phải một cơn ác mộng. Bàn tay cụ nắm quanh ly đang buông lỏng ra. Chất dịch sắp trào khỏi ly. Harry nhào người rra trước và chụp lấy cái ly, giữ cho nó đứng yên.

“Thầy ơi, thầy có nghe con nói không?” Nó lặp lại thật lớn, giọng nó vang vọng khắp hang động.

Cụ Dumbledore thở gấp gấp và rồi nói bằng giọng mà Harry không nhận ra được, bởi vì nó chưa bao giờ nghe cụ Dumbledore sợ hãi như thế này.

“Ta không muốn... đừng bắt ta...”

Harry nhìn trần trời vô gương mặt quá đổi thân thuộc với nó, nhìn cái mũi cong, cặp kính nửa vàng trắng và không biết phải làm gì.

“...không thích... muốn ngừng...” Cụ Dumbledore rên rỉ.

“Thầy... thầy không thể dừng lại, thầy ơi,” Harry nói. “Thầy phải uống tiếp, thầy nhớ không? Thầy đã dặn con phải bắt thầy uống. Đây nè...”

Tự cảm ghét bản thân, ghê sợ trước việc mình đang làm, Harry tổng cái ly trở vô miệng cụ Dumbledore và rót xuống, để cụ Dumbledore uống cho hết chất dịch còn lại trong ly.

“không...” cụ rên la khi Harry lại nhúng cái ly xuống chậu và mức đầy tiếp cho cụ. “Ta không muốn... ta không muốn... để ta đi...”

“Xong rồi, thưa thầy,” Harry nói, tay nó run run. “Xong rồi, con ở đây...”

“Bắt nó ngừng ngay, ngừng ngay,” cụ Dumbledore rên rỉ.

“Dạ... dạ, cái này sẽ làm nó ngừng,” Harry nói dối. Nó đổ hết chất dịch trong ly vô cái miệng đang há ra của cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore thét lên; tiếng thét vang khắp cái hang rộng thên thang, băng qua làn nước chết chóc đen ngòm.

“Không, không, không... không... ta không thể... ta không thể, đừng ép ta, ta không muốn...”

“Xong rồi ạ, thưa thầy, xong ngay đây!” Harry hét lớn, tay nó run đến mức nó gần như không thể nắm lấy ly dịch thứ sáu. Cái chậu giờ đã vơi đi một nửa.

“Không sao đâu, thầy an toàn mà, nó không có thực, con thề là nó không thực... uống cái này, đây, uống cái này...”

Và một cách ngoan ngoãn, cụ Dumbledore uống, như thể Harry đưa cho cụ thuốc giải độc vậy, nhưng đang nuốt ly dịch ấy thì cụ khụy gối xuống, run lập cập.

“Đó là lỗi tại ta, lỗi tại ta,” cụ khóc nức nở, “làm ơn bảo nó ngừng đi. Ta biết ta sai rồi, ôi, làm ơn kêu nó ngừng mau lên, ta sẽ không bao giờ, không bao giờ... lần nữa đâu...”

“Cái này sẽ làm cho nó ngừng đây, thưa thầy,” Harry nói, giọng lạc đi khi nó đổ ly dịch thứ bảy vô miệng cụ Dumbledore.

Cụ Dumbledore bắt đầu co rúm lại như thể có những kẻ tra tấn vô hình đang bao vây cụ; bàn tay giãy giữa sém nữa thì gạt đổ cái ly đầy dịch trong đôi tay run lẩy bẩy của Harry, cụ gào la, “Đừng làm họ đau, đừng làm họ đau, làm ơn, làm ơn đi, đó là lỗi tại tôi mà, hãy làm tôi đau thay cho họ...”

“Đây, uống cái này, uống cái này, thầy sẽ hết đau,” Harry nói bừa và một lần nữa cụ Dumbledore lại nghe lời nó, há miệng ra, cho dù mắt cụ đang nhắm tịt lại và cụ đang run từ đầu tới chân.

Và bây giờ thì cụ đổ ập ra trước, thét lên lần nữa, đập hai nắm tay xuống đất, trong khi Harry mức đầy ly thứ chín.

“Làm ơn, làm ơn, làm ơn, không... không phải thế, không phải, cứ để tôi làm bất cứ điều gì...”

“Chỉ cần uống thôi, thưa thầy, chỉ có uống thôi...”

Cụ Dumbledore uống như một đứa trẻ sắp chết khát, nhưng khi vừa uống xong cụ lại ré lên lần nữa như trong ruột có lửa đốt.

“Không thêm nữa, thôi, thôi, làm ơn đi, thôi mà...”

Harry múc đầy ly dịch thứ mười và cảm thấy pha lê cà rột roạt vô đáy chậu.

“Chúng ta sắp xong rồi, thầy ơi, uống ly này đi, uống đi...”

Nó đỡ vai cụ Dumbledore và một lần nữa, cụ Dumbledore uống cạn ly. Harry lại đứng lên và múc tiếp, trong khi cụ Dumbledore bắt đầu thét gào đau đớn hơn bao giờ hết, “Ta muốn chết! Ta muốn chết! Bắt nó ngừng ngay, ngừng ngay. Ta muốn chết!”

“Uống ly này đi, thưa thầy, uống ly này này...”

Cụ Dumbledore uống và ngay khi vừa uống xong cụ thét lên, “GIẾT TA ĐI!”

“Ly này... ly này sẽ!” Harry thở hổn hển. “Chỉ cần uống ly này... là sẽ xong... xong luôn!”

Cụ Dumbledore hớp vào cái ly, ráng nuốt ực từng giọt cuối cùng và rồi, hộc lên một tiếng thiệt lớn, vọt té vập mặt xuống đất.

“Không!” Harry thét lên, nó đã đứng lên để múc tiếp ly khác, nhưng thay vì làm thế, nó quăng đại cái ly vô chậu, thụp xuống bên cạnh cụ Dumbledore và ráng lật cụ nằm ngửa lên. Cặp kiềng của cụ lệch xéo sẹo, miệng cụ há hốc ra, mắt cụ nhắm nghiền.

“Không,” Harry vừa gọi vừa lay cụ Dumbledore, “Không, thầy không được chết, thầy nói nó không phải là thuốc độc cơ mà, tỉnh dậy đi thầy, tỉnh dậy... Hồi phục!” Harry thét lên, cây đũa của nó chìa vô ngực cụ Dumbledore; một vệt sáng đỏ lóe lên, nhưng chẳng có gì xảy ra. “Hồi phục... thầy ơi... làm ơn đi...”

Mí mắt cụ Dumbledore giật giật. Tim Harry nhảy vọt lên.

“Thầy ơi, thầy có...?”

“Nước,” giọng cụ Dumbledore khản đặc.

“Nước,” Harry thở gấp, “...dạ dạ...”

Nó vùng đứng dậy và chộp lấy cái ly pha lê nó đã ném vào chậu, nó hầu như không để ý đến một cái hộp nhỏ bằng vàng nằm cuộn ngay bên dưới cái ly.

“Rót nước!” Nó hét lên, thọc mạnh cây đũa phép của nó vào trong ly.

Cái ly dâng đầy nước trong vút, Harry quỳ thụp gối xuống bên cạnh cụ Dumbledore, nâng đầu cụ lên và kê cái ly sát môi cụ... nhưng cái ly bỗng trống rỗng. Cụ Dumbledore rên rỉ và bắt đầu thở phập phồng.

“Nhưng con đã có nước mà... chờ chút... Rót nước!” Harry lặp lại, chìa cây đũa phép vô cái ly. Một lần nữa, thoát cái nước sạch lại lóng lánh bên trong ly, nhưng ngay khi nó đưa lại gần miệng cụ Dumbledore, nước lại biến mất.

“Thầy ơi, con sẽ cố, con sẽ cố!” Harry cuống quýt nói, nhưng nó không nghĩ là cụ Dumbledore còn có thể nghe được nó. CỤ đã lảo nhào qua một bên và đang kéo những hơi thở ẩm ỉ, nghe ồ ộc thiệt đau đớn. “Rót nước!... Rót nước!... RÓT NƯỚC!”

Một lần nữa cái ly cứ hết đầy rồi alij rỗng. Và bây giờ hơi thở của cụ Dumbledore đang yếu dần. Đầu óc Harry quay mòng mòng trong kinh hoàng và nó biết, theo bản năng, cách duy nhất còn lại để lấy nước, bởi vì Voldermort đã lập định ra như thế, cho nên...

Harry bèn lao ra mép tảng đá và vục cái ly xuống hồ, múc lên một ly đầy tràn tới miệng thứ nước lạnh giá, không biến mất.

“Thầy ơi... đây!” Harry thét lên và nó nhào tới trước, lỉnh quỳnh hất ly nước vào mặt cụ Dumbledore.

Nó chỉ làm được có nhiêu đó, bởi vì cảm giác lạnh ngắt trên cánh tay không cầm ly nước của nó lúc này không phải là cái lạnh dai dẳng của nước nữa. Một bàn tay trắng bột, oạt ọ vào vừa túm lấy cổ tay nó và cái sinh vật có bàn tay ấy đang lôi nó, rất từ từ, té bật ngã xuống nền đá. Mặt hồ không còn phẳng lặng như gương nữa; nó đang dậy sóng cuộn cuộn và khắp mọi nơi Harry nhìn, những cái đầu và những bàn tay trắng trợt đang nhô lên khỏi mặt nước tối om, những người đàn ông, những phụ nữ và trẻ con với hốc mắt hờn sâu, không nhìn thấy được đang chuyển động về phía hòn đảo: một đội quân xác chết ngoi lên từ làn nước đen.

“Bất động toàn thân!” Harry thét lớn, ráng giãy giụa để bám chắc được bề mặt ướt sũng, trơn tuột của hòn đảo khi nó chìa đũa phép vào tên Âm binh đang quắp chặt cánh tay nó. Tên này buông Harry ra, rút xuống nước trở lại, nghe một cái tòm. Harry trườn bò dậy, nhưng có thêm nhiều Âm binh nữa đang leo lên hòn đảo, những bàn tay gầy guộc của chúng quào trên bề mặt trơn, những đôi mắt mở trừng trừng, đóng màng của chúng dán lấy Harry, những tấm vải rách sũng nước, những bộ mặt hóp tọp nhìn trắng tráo.

“Bất động toàn thân!” Harry rống vang lần nữa, vừa quay lưng chạy đi vừa chém bừa cây đũa phép vào không khí; sáu hay bảy Âm binh trong số đó gục đổ, nhưng thêm nhiều tên nữa đang lao về phía nó.

“Ngăn lại! Tổng giam!”

Một vài tên oạt té, một hay hai tên trong số đó giẫy đành đạch, nhưng bọn đang leo lên tảng đá đằng sau chúng cứ thế xéo lên hoặc đứng hẳn lên những cái xác nằm đó. Vẫn cứ chém phăm phạp cây đũa phép vào không khí, Harry thét, “Cắt đứt mục tiêu! CẮT ĐỨT MỤC TIÊU!”

Mặc dù có những vết cắt sâu xuất hiện trên quần áo ướt rượt và trên lớp da lạnh băng của lũ Âm binh, nhưng chúng không có máu để mà chảy ra: chúng cứ bước tiếp, vô cảm, những bàn tay dùm dỏ đuổi thẳng về phía Harry và khi nó lùi lại xa hơn nữa, nó cảm thấy có những cánh tay ôm choàng lấy nó từ phía sau, những cánh tay gầy dẹt, không cso thịt, lạnh như xác chết và chân nó rời khỏi mặt đất khi những cánh tay ấy nhấc bổng nó lên và bắt đầu vác nó, chậm chạp và chắc chắn, trở lại hồ nước và Harry biết sẽ không đời nào có việc thả ra, rằng nó sẽ chết đuối và sẽ trở thành một xác chết canh gác nữa cho cái mẫu hồn tan tác của Voldemort...

Nhưng rồi, qua màn đen, lửa bùng rực lên: lửa đỏ bầm và vàng chói, một viên lửa quay quanh đảo đá khiến cho bọn Âm binh đang ôm Harry lão đảo và ngừng lại; chúng không dám vượt qua lửa để xuống nước. Chúng quăng Harry xuống; Harry đập oạch xuống đất, trượt đi trên nền đá và té dúm dụi, trầy xước cánh tay, nhưng nó cố nhồm đứng lên trở lại, khua đũa phép lên và dáo dác dòm quanh.

Cụ Dumbledore đã lại đứng dậy được, tái nhợt như bất cứ tên Âm binh nào quanh đó, nhưng đồng thời cũng cao lớn hơn bất cứ tên nào. Lửa nhảy nhót trong mắt cụ. Cây đũa phép của cụ giờ cao như một cây đuốc và từ chóp đũa phụt ra những lưỡi lửa, giống như một vòng thông lọng khổng lồ, đang thít chặt lấy tất cả bọn chúng bằng sức nóng.

Lũ Âm binh đâm sầm vào nhau, cố sức, quàng quàng trốn khỏi lửa đang quay kín chúng...

Cụ Dumbledore vớt chiếc hộp nhỏ từ đáy cái chậu đá lên và bỏ nó vào trong chiếc áo chùng. Không một lời, cụ ra hiệu cho Harry đến bên cạnh. Bị lửa chia trí, bọn Âm binh hình như không còn nhận ra con mồi của mình đang đi mất khi cụ Dumbledore dẫn Harry trở lại chiếc thuyền, với vòng lửa chuyển động cùng với họ, bao quanh họ; lũ Âm binh khật khờ bám theo họ tới mép nước, tại đó chúng tuột xuống làn nước đen với đầy vẻ biết ơn.

Harry, giờ đang run rẩy khắp toàn thân, trong một thoáng chợt nghĩ rằng cụ Dumbledore sẽ không đủ sức leo lên thuyền; cụ lão đảo một chút lúc cố leo lên; tất cả nỗ lực của cụ dường như đổ cả vào việc duy trì vòng lửa bảo vệ quanh họ. Harry đỡ lấy cụ và giúp cụ ngồi lại vào chỗ. Khi cả hai đã được nhồi nhét lần nữa một cách an toàn trong lòng thuyền, con thuyền bắt đầu di chuyển, băng qua làn nước đen trở về bờ, rời xa hòn đảo đá vẫn bị vòng lửa viên quanh và hình như lũ Âm binh đang bơi bên dưới họ không dám ngoi lên mặt nước.

“Thưa thầy,” Harry thở hổn hển, “thưa thầy, con quên... quên mất lửa... chúng áp đến và con kinh khiếp quá...”

“Cũng dễ hiểu thôi,” cụ Dumbledore mỉm cười. Harry giật mình khi nghe giọng cụ sao mà yếu đến vậy.

Hai thầy trò áp sát bờ hồ với một cú va nhẹ và Harry nhảy ra, xong lật đật quay lại giúp cụ Dumbledore. Đúng khoảnh khắc cụ Dumbledore chạm vào bờ, cụ mặc cho bàn tay cầm đũa phép buông xuôi xuống; úng vòng lửa biến mất, nhưng lũ Âm binh không ngoi lên khỏi mặt nước nữa. Chiếc thuyền nhỏ một lần nữa lại chìm xuống nước; loảng xoảng và lạnh canh, dây xích của nó cũng mất hút trong lòng hồ. Cụ Dumbledore thở hắt lên một tiếng thiết lớn và dựa gục vô vách hang động.

“Thầy yếu lắm...” Cụ thều thào.

“Thầy đừng lo, thầy ơi,” Harry nói ngay lập tức, lo lắng trước sự tái mét cùng cực và vẻ kiệt quệ của cụ Dumbledore. “Đừng lo, thầy ạ, con sẽ đưa chúng ta trở lại... dựa vô con, thưa thầy...”

Và quàng cánh tay không bị thương của cụ Dumbledore quanh vai mình, Harry dìu thầy hiệu trưởng đi trở lại quanh hồ, gồng chịu gần hết sức nặng cậu thầy.

“Việc bảo vệ... rốt cuộc... được thiết kế hoàn hảo,” cụ Dumbledore nói yếu ớt. “Một người đi một mình không thể làm được... con làm tốt lắm, giỏi lắm, Harry...”

“Lúc này xin thầy đừng nói,” Harry nói, sợ hãi vì giọng cụ Dumbledore trở nên yếu đi, chân cụ nhão ra, “hãy để dành sức ạ, thưa thầy... chúng ta sẽ mau ra khỏi đây...”

“Lối vòm đi vô đã bí rồi... con dao của thầy...”

“Không cần, con cắt bằng đá,” Harry nói chắc, “chỉ cần nói cho con biết lối cửa ở đâu...”

“Đây...”

Harry quệt cánh tay trái tựa của nó lên đá: nhận được thêm máu, cái cổng vòm lại mở ra ngay tức thì. Họ đi băng qua hang ngoài và Harry giúp cụ Dumbledore bơi vào lại dòng nước biển lạnh, tràn đầy khe nứt trong vách đá.

“Rồi sẽ ổn thảo thôi, thưa thầy,” Harry nói đi nói lại, càng lúc càng lo lắng vì vẻ im lặng của cụ Dumbledore hơn là vì giọng nói yếu ớt của cụ. “Chúng ta sắp về đó rồi... Con có thể Độn thổ cho hai thầy trò mình về... thầy đừng lo...”

Dù cho làn nước lạnh băng, giọng cụ Dumbledore đã mạnh hơn một chút. Cụ nói:

“Thầy không lo, Harry ạ. Vì thầy đi cùng với con.”

27. Chương 27

Tháp sét đánh

Khi đã trở lại bầu trời đầy sao, Harry ráng kéo cụ Dumbledore lên chóp tảng đá mòn gần nhất và đỡ cho cụ đứng lên. Ướt lướt thướt và run rẩy, như vẫn mang nguyên khối lượng cụ Dumbledore trên mình, Harry tập trung cao độ hơn bao giờ hết vào đích đến của nó: làng Hogsmeade. Nhắm mắt lại, ráng hết sức nắm chắc cánh tay của cụ Dumbledore, nó dẫn tới, bước vào cái cảm giác đè nén kinh khủng ấy.

Trước khi mở mắt ra nó đã biết là việc độn thổ diễn ra suôn sẻ: mùi muối và gió biển biến mất. Nó và cụ Dumbledore đang run bần bật và nhỏ nước ròn ròn giữa Ddwwongf Chính tối om trong làng Hogsmeade. Trong một giây kinh hoàng, trí tưởng tượng của Harry chỉ cho nó thấy có thêm Âm binh đang bò về phía nó từ bên hông những cửa tiệm, nhưng nó chớp mắt và thấy chẳng có gì khuấy động cả; tất cả im phăng phắc, bóng tối hoàn toàn, ngoại trừ một vài bóng đèn đường và những cửa sổ sáng đèn bên trên.

“Xong rồi, thưa thầy!” Harry thì thào khó nhọc; nó đột nhiên cảm thấy đau xé ở ngực. “Chúng ta thành công rồi! Chúng ta đã lấy được cái Trường sinh linh giá!”

Cụ Dumbledore loạng choạng dựa vào nó. Thoạt đầu, Harry tworng là cú độn thổ tay ngang của nó đã quăng cụ Dumbledore khỏi thế thăng bằng; nhưng rồi nó nhìn mặt cụ, tái hơn và ướt át hơn dưới ánh sáng của một ngọn đèn đường ở đằng xa.

“Thầy, thầy có sao không?”

“Thầy đỡ rồi,” cụ Dumbledore nói yếu ớt, mặc dầu khóe miệng của cụ co giật. “cái thứ nước đó... không phải là thức uống bổ dưỡng...”

Rồi trước sự kinh hãi của Harry, cụ Dumbledore chìm xuống đất.

“Thầy ơi... không sao đâu thưa thầy, thầy sẽ khỏe thôi mà, thầy đừng lo...”

Nó hốt hoảng nhìn quanh tìm sự trợ giúp nhưng chẳng thấy một ai, và tất cả những gì nó có thể nghĩ ra được là phải mau mau tìm cách nào đó đưa cụ Dumbledore tới bệnh thất.

“Chúng ta cần đưa thầy về trường, thầy ơi... Bà Pomfrey...”

“Không,” cụ Dumbledore nói. “Phải là... giáo sư Snape là người thầy cần... nhưng thầy không nghĩ... thầy có thể bước xa chừng ấy...”

“Dạ... thế này, thưa thầy... con sẽ gõ một cửa tiệm, tìm một nơi thầy có thể ở lại... sau đó con chạy đi kiếm bà...”

“Severus,” cụ Dumbledore nói rành rở. “Thầy cần Severus...”

“Thì, Thầy Snape cũng được... nhưng con sẽ phải để thầy ở đây một lát để con...”

Tuy nhiên, Harry chưa kịp làm gì thì đã nghe thấy có tiếng những bước chân chạy tới. Tim nó nảy bật lên: ai đó đã trông thấy họ, có người biết họ đang cần giúp đỡ... Nhìn quanh, nó thấy bà Rosmerta đang chạy dọc con phố tối về phía họ trên đôi giày gót cao có lông, bận một chiếc áo choàng lụa thêu đầy rồng.

“Cô trông thấy con độn thổ lúc đang kéo màn cửa phòng ngủ! Lạy quỷ thần, lạy quỷ thần, cô không thể nghĩ ra phải làm gì... nhưng cụ Albus bị sao vậy?”

Bà chạy đến nơi thì ngừng lại, thở phì phò và nhìn xuống cụ Dumbledore, mắt trợn tròn.

“Thầy bị thương,” Harry nói. “Cô Rosmerta, thầy có thể vô quán Ba Cây chổi trong lúc cháu chạy về trường gọi người ra giúp thầy được không?”

“Cháu không thể về đó một mình được! Cháu không nhận ra... Bộ cháu không thấy...?”

“Nếu cô giúp cháu chăm sóc thầy,” Harry nói, không lắng nghe bà nói gì, “cháu nghĩ chúng ta có thể đưa thầy vô trong...”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Cụ Dumbledore hỏi. “Rosmerta, có chuyện gì thấ?”

“Dấu... Dấu hiệu Hắc ám, thưa cụ Albus.”

Đoạn bà chỉ lên bầu trời, về hướng trường Hogwarts. Nỗi khiếp đảm bùng dội ào khắp người Harry khi nghe âm thanh của những lời ấy... nó quay đầu lại và nhìn.

Đó kìa, lơ lửng trên bầu trời ngay bên trên ngôi trường: cái đầu lâu rực sáng màu xanh lá cây nhạt với một cái lưới rắn. Dấu hiệu mà bọn Tử thần thực tử hay để lại bất cứ khi nào mà chúng bước vô một tòa nhà... bất cứ ở đâu mà chúng vừa giết chóc...

“Nó xuất hiện từ lúc nào?” Cụ Dumbledore hỏi, bàn tay cụ bấu chặt vào vai Harry đau nhói khi cụ cố sức đứng lên.

“Cách đây chừng vài phút, lúc tôi đẩy con mèo ra ngoài thì nó chưa có ở đó, nhưng khi tôi lên lầu...”

“Chúng ta cần trở về lâu đài ngay lập tức,” cụ Dumbledore nói. Và mặc dù hơi lão đảo, dường như cụ đã lại chỉ huy toàn bộ tình hình, “Rosmerta, chúng tôi cần phương tiện... chổi...”

“Tôi có một cặp đũa sau quầy rượu,” bà nói, trông thất kinh. “Để tôi chạy đi lấy...?”

“Không, Harry có thể làm được.”

Harry lập tức giơ cây đũa phép của nó lên.

“Lại đây chỗi của Rosmerta.”

Một giây sau, họ nghe một tiếng nổ đùng khi cánh cửa trước của quán rượu bật mở tung ra; hai cán chỗi phóng vút ra đường và chạy đua tới bên cạnh Harry; tới đó chúng dừng phắt lại, hơi rung rung, ngang hông Harry.

“Rosmerta, làm ơn báo tin cho Bộ Pháp thuật,” cụ Dumbledore nói khi leo lên cán chỗi gần cụ nhất. “Rất có thể chưa ai bên trong trường Hogwarts nhận thấy có điều bất trắc... Harry, mặc Áo khoác tàng hình của con vô.”

Harry lôi chiếc Áo khoác tàng hình ra khỏi túi và quàng vô người trước khi leo lên cán chỗi còn lại; bà Rosmerta đã bước thấp bước cao quay về lại quán rượu của mình khi Harry và cụ Dumbledore bật khỏi mặt đất và lao vút lên không trung. Trong lúc bay vù vù về phía lầu đài, Harry liếc ngang qua cụ Dumbledore, sẵn sàng chụp lấy cụ nếu cụ ngã, nhưng cái Dấu hiệu Hắc ám dường như tác động lên cụ Dumbledore như một liều thuốc kích thích: cụ cúi rạp trên cán chỗi, mắt không rời cái Dấu hiệu, mái tóc bạc dài và bộ râu bay ngược ra sau trong bầu không khí đêm. Và Harry cũng thế, mắt nhìn cái đầu lâu ở phía trước, nỗi sợ hãi phình lên trong người như một cái bong bóng đầy nọc độc, đè ép buồng phổi nó, quét sạch tất cả những nỗi lo âu khác ra khỏi tâm trí nó...

Hai thầy trò nó đã rời trường bao lâu rồi? Đến giờ này sự may mắn của Ron, Hermione và Ginny đã tan hết chưa? Có phải một đứa nào đó trong tụi nó là nguyên nhân khiến Dấu hiệu xuất hiện bên trên ngôi trường không? Hay Neville, hay Luna, hay một thành viên nào đó trong ĐQD? Và nếu thế... Chính nó là đứa đã bảo bọn bạn đi tuần tra các hành lang, nó đã yêu cầu chúng phải rời khỏi giường ngủ an toàn của mình... Chẳng lẽ nó lại phải chịu trách nhiệm, một lần nữa, cho cái chết của một người bạn sao?

Khi bay trên ngõ hẻm quanh co, tối hù mà họ đã đi bộ lúc trước, Harry nghe thấy cụ Dumbledore lại lẩm bẩm bằng thứ ngôn ngữ lạ lùng nào đó, hào lẫn với tiếng không khí ban đêm rít bên tai nó. Nó nghĩ nó đã hiểu ra lý do khi cán chỗi chòng chành mất một thoáng lúc họ bay vượt qua bức tường ranh giới để vô sân trường: cụ Dumbledore đang giải hóa những thứ bùa chú do chính cụ đã yểm xung quanh lầu đài, để họ có thể vô trường một cách nhanh chóng. Dấu hiệu Hắc ám đang nhấp nháy ngay bên trên Tháp thiên văn, nơi cao nhất của tòa lầu đài. Điều đó có nghĩa là vụ giết chóc đã xảy ra ở đó?

Cụ Dumbledore đã bay ngang qua bức thành lũy đầy lỗ châu mai và đang leo xuống khỏi chỗi; Harry đáp xuống sát bên cụ vài giây sau và nhìn quanh.

Đỉnh Tháp vắng tanh. Cánh cửa dẫn tới cầu thang xoắn dẫn vô lầu đài đóng chặt. Không hề có Dấu hiệu của một cuộc vật lộn, một trận chiến sinh tử hay một xác chết nào.

“Vậy nghĩa là sao?” Harry hỏi cụ Dumbledore, nó ngược nhìn cái đầu lâu xanh lá cây, có lưỡi rắn sáng lóe lên thiệt ác hiểm phía trên họ. “Có phải là Dấu hiệu thật không? Có chắc là có ai đó đã... thưa giáo sư?”

Trong ánh sáng xanh đục phát ra từ Dấu hiệu, Harry thấy cụ Dumbledore đang túm chặt lấy ngực mình bằng bàn tay nắm đen.

“Đi đánh thức Severus,” cụ Dumbledore nói nhỏ những rành rọt. “Bảo cho thầy ấy biết sự việc xảy ra và đưa thầy ấy đến gặp thầy. Không được làm gì khác, không được nói với ai khác và không được bỏ Áo khoác tàng hình ra. Thầy sẽ đợi ở đây.”

“Nhưng...”

“Con đã thề là tuân lệnh thầy, Harry... Đi!”

Harry hấp tấp chạy ra cánh cửa daxon tới cầu thang xoắn, nhưng bàn tay nó vừa mới gần chạm vô cái khoen sắt trên cửa thì nó nghe thấy tiếng chân chạy rầm rập ở phía bên kia cửa. Nó quay lại nhìn cụ Dumbledore, cụ ra hiệu cho nó lùi lại. Harry vừa quay lưng đi vừa rút đũa phép của nó ra.

Cánh cửa bật mở bung và ai đó băng vút qua cửa thét lên: “Tức khí giới!”

Toàn thân Harry đột nhiên trở nên cứng đờ và bất động và nó cảm thấy nó té ngã vô bức tường Tháp, tựa vô đó như một bức tượng lung lay, không thể nhúc nhích hay nói được. Nó cũng không hiểu tại sao sự việc này lại xảy ra - Tước khí giới chứ đâu phải là bùa Đông cứng...

Thế rồi nhờ ánh sáng từ Dấu hiệu Hắc ám, nó thấy cây đũa phép của cụ Dumbledore bay thành hình vòng cung qua bờ thành và nó hiểu ra... Cụ Dumbledore đã ếm bùa không lời cho Harry bất động và cái giây cụ thực hiện bùa chú ấy đã phải trả giá bằng cơ hội tự vệ cho chính cụ.

Đứng dựa vô tường thành, với gương mặt trắng bệch, cụ Dumbledore vẫn không tỏ ra dấu hiệu kinh hãi hay lo lắng gì. Cụ thản nhiên nhìn qua kẻ vừa tước khí giới mình và nói, “Chào Draco.”

Malfoy tiến lên trước, lảo liên dòm quanh thiết lệ để kiểm tra coi có phải chỉ có một mình nó và cụ Dumbledore không. Mắt nó rớt xuống cái cán chổi thứ hai.

“Còn ai nữa ở đây?”

“Một câu hỏi lẽ ra ta phải hỏi trò. Hay có phải trò đang hành động một mình không?”

Harry thấy đôi mắt trắng dã của Malfoy dịch trở lại cụ Dumbledore trong ánh sáng xanh nhúc nhối của Dấu hiệu Hắc ám.

“Không,” nó đáp. “Tôi có yểm trợ. Đêm nay có các Tử thần thực tử trong trường của ông đấy.”

“Chà chà,” cụ Dumbledore nói, cứ như Malfoy vừa trình bày cho cụ một chương trình bài tập về nhà đầy tham vọng. “Hay lắm. Trò kiếm ra cách để đưa bọn chúng vô, phải không?”

“Phải,” Malfoy nói, thở hỗn hà hỗn hển. “Ngay trước mũi ông và ông không bao giờ nhận thấy.”

“Thiên tài,” cụ Dumbledore nói. “Nhưng mà... tha lỗi cho ta... bây giờ chúng đang ở đâu? Xem ra trò không được trợ sức.”

“Họ đụng độ với một tên lính canh của ông. Họ đang đánh nhau bên dưới. Họ sẽ đánh không lâu đâu... Tôi phóng lên trước. Tôi... tôi có một việc phải làm.”

“À, vậy thì trò phải tiếp tục làm rồi, trò yêu quý,” cụ Dumbledore nói nhẹ ru.

Im lặng. Harry đứng như cầm tù trong cơ thể vô hình, tê liệt của chính nó, trở mắt nhìn hai người, tai nó căng ra để nghe tiếng đánh nhau đằng xa cầu bọn Tử thần thực tử và trước mặt nó, Draco Malfoy chẳng làm gì cả, chỉ thao láo dòm cụ Dumbledore, lúc này rõ ràng là cụ đang mỉm cười.

“Draco, Draco, trò không phải là kẻ giết người.”

“làm sao ông biết?” Malfoy đập lại ngay lập tức.

Hình như Malfoy cũng nhận ra những lời ấy nghe thiệt ngớ ngẩn làm sao, Harry thấy hấn đỏ mặt lên trong ánh sáng xanh của Dấu hiệu Hắc ám.

“Ông không biết tôi có thể làm gì đâu,” Malfoy nói cứng cỏi hơn. “Ông không biết tôi đã làm gì đâu.”

“À, ta biết chứ,” cụ Dumbledore nói nhả nhận. “Trò sém nữa là giết chết Katie Bell và Ronald Weasley. Trò đang cố gắng, với quyết tâm ngày càng cao, giết ta suốt năm qua. Tha lỗi cho ta, Draco, nhưng mà đó là những cố gắng tội nghiệp... quá tội nghiệp, thành thực mà nói, ta tự hỏi trò có thiệt tình để tìm óc vô đó hay không...”

“Có chứ sao không!” Malfoy nói quyết liệt. “Tôi đã thực hiện nó suốt cả năm và đêm nay...”

Đâu đó bên trong lâu đài, phái dưới lầu, Harry nghe thấy một tiếng rú bị nghẹt lại. Malfoy ngẩng đầu người ra ngoái lại nhìn.

“Ai đó đang đánh nhau hay ghê,” cụ Dumbledore nói kiểu vui chuyện. “Nhưng trò nói... ờ, trò đã tìm ra được cách rước Tử thần thực tử vô trường của ta, điều mà ta thừa nhận rằng ta đã nghĩ là không thể xảy ra được... trò đã làm việc đó như thế nào?”

Nhưng Malfoy chẳng nói gì: hắng vẫn đang lắng nghe xem cái gì đang diễn ra ở bên dưới và xem ra hấn cũng đang tê cứng không kém gì Harry.

“Có lẽ trò phải tiếp tục công việc đó một mình thôi vậy,” cụ Dumbledore đề nghị. “Rủi kẻ yểm trợ của trò bị lính gác của ta hạ gục rồi thì sao? Có lẽ trò đã nhận ra đêm nay cũng có những thành viên khác của Hội Phượng hoàng ở đây. Mà rốt cuộc thì, thật ra trò đâu cần trợ giúp... Lúc này ta không có đũa phép... Ta không thể tự vệ.”

Malfoy vẫn chỉ dòm cụ chăm chăm.

“Thì ra là vậy,” cụ Dumbledore nói về tử tế khi Malfoy chẳng cựa cựa cũng chẳng lên tiếng. “Chúng chưa tới nhập bọn thì trò còn sợ chưa dám ra tay.”

“Tôi không sợ!” Malfoy quát, cho dù nó vẫn không động tịnh gì để làm cho cụ Dumbledore bị thương. “Chính ông mới là kẻ phải sợ!”

“Nhưng sao thế? Ta không nghĩ là trò sẽ giết ta, Draco à. Giết chóc không dễ như những kẻ ngây thơ thường tin đâu... Vậy hãy nói cho ta biết, trong khi chúng ta đợi đồng bọn của trò tới... làm cách nào mà trò lên đưa bọn chúng vô đây được? Coi bộ trò phải mất bọn thời gian để tìm ra cách thực hiện việc đó.”

Trông dáng bộ Malfoy như thể đang cố chống lại ý muốn thét toáng lên hoặc ói ra. Nó nuốt nước miếng khan và thở sâu vài hơi, nhìn cụ Dumbledore trừng trừng, cây đũa phép của nó chìa thẳng vào tim cụ. Rồi, như thể không kềm nổi mình nữa, nó nói, “Tôi phải sửa lại cái Tủ Biển mất bị hư nhiều năm rồi không ai dùng. Cái tủ mà lão Montague bị kẹt vô hồi năm ngoái.”

“À à à à à.”

Tiếng thở dài của cụ Dumbledore hơi giống như tiếng rên rỉ. Cụ nhắm mắt lại một thoáng.

“Thật thông minh... ta nghĩ nó có một cặp mào.”

“cái kia ở trong tiệm Borgin và Burkes,” Malfoy nói, “và chúng tạo nên một dạng như đường đi giữa hai cái với nhau. Lão Montague bảo với tôi là trong cái lần mà lão bị kẹt ở trường Hogwarts, lão bị giam hãm những thỉnh thoảng vẫn nghe thấy những gì đang diễn ra trong trường và có khi lại nghe được những việc xảy ra ở trong tiệm, cứ như tủ Biển mất đi lại giữa hai nơi, nhưng lại không ai nghe được lão... Cuối cùng lão xoay sở độn thổ ra được, mặc dù lão chưa bao giờ thi đậu môn này. Lão mém chết khi làm vậy. Ai cũng nghĩ đó là một câu chuyện thú vị, nhưng tôi là người duy nhất nhận ra nó có ý nghĩa gì... thậm chí lão Borgin cũng không biết... tôi là người nhận ra có thể có một con đường đi vô trường Hogwarts qua những tủ Biển mất nếu tôi sửa được cái tủ hư.”

“Rất hay,” cụ Dumbledore lầm bầm. “Vậy là bọn Tủ thần thực tử có thể đi từ tiệm Borgin và Burkes vô trường để giúp trò... một kế hoạch thông minh, một kế hoạch rất thông minh... và như trò nói, ở ngay trước mũi ta...”

“Đúng thế,” Malfoy nói, thiết quái dị, hình như nó cảm thấy được an ủi và động viên từ lời khen của cụ Dumbledore. “Đúng vậy đấy!”

“Những cũng có vài lần thì không được như thế,” cụ Dumbledore tiếp, “khi trò không chắc mình có sửa được cái tủ Biển mất hay không? Và trò liền dùng đến chiêu độc địa và xấu xa là gởi cho ta một sợi râu chuối bị ếm, nhưng nó lại ếm sai địa chỉ... còn rượu mật ong tẩm độc là thứ mà ta ít có khả năng sẽ uống nhất...”

“Ồ ồ, ông vẫn không nhận ra ai đứng đằng sau tất cả những vj này, đúng không?” Malfoy cười khẩy khi cụ Dumbledore hơi trượt xuống bức tường, sức mạnh trong hai chân cụ rõ ràng đang mất đi và Harry cố ráng một cách vô hiệu và câm nín chống lại cái bùa đang quấn chặt nó.

“Thật ra thì ta biết,” cụ Dumbledore nói. “Ta chắc chắn đó là trò.”

“Thế thì tại sao ông không ngăn tôi lại?” Malfoy chất vấn.

“Có chứ, Draco. Giáo sư Snape luôn canh chừng trò theo lệnh của ta...”

“Gã ấy không làm theo lệnh ông, gã đã hứa với mẹ tôi...”

“Dĩ nhiên đó là những gì thầy ấy nói với trò, Draco, nhưng...”

“Gã là gián điệp hai mang, lão già khờ khạo à, gã không làm việc cho ông đâu, đó là ông nghĩ thế thôi!”

“Trò với ta chắc phải bắt đồng với nhau về điều đó thôi, Draco à. Một điều chắc chắn là ta tin tưởng giáo sư Snape...”

“Rồi, thế thì ông chẳng nắm được gì rồi!” Malfoy mỉa mai. “Gã đã liên tục đòi giúp đỡ tôi... thèm muốn tất cả vinh quang cho riêng gã... muốn được nhúng tay vô hành động đôi chút... “Trò đang làm cái gì đó? trò đã làm vụ sợi râu chuối à, thiệt ngu ngốc, vụ đó có thể đã làm hỏng tất cả mọi việc...” Nhưng mà tôi không hé môi cho gã biết tôi đang làm gì trong Phòng theo yêu cầu. Ngày mai gã sẽ tỉnh giấc và tất cả sẽ chấm hết và gã sẽ chẳng còn là cục cưng của Chúa tể Hắc ám nữa, gã sẽ chẳng là gì nếu so với tôi cả, chẳng là cái quái gì!”

“Thiệt đáng hài lòng,” cụ Dumbledore nói hòa nhã. “Tất cả chúng ta đều thích được ghi nhận đúng mức về công việc khó nhọc của mình... nhưng dẫu sao thì chắc chắn trò cũng phải có đồng lõa... ai đó ở làng Hogsmeade, ai đó có thể lên dúi vô giỏ của Katie cái... cái... aaaaa...”

Cụ Dumbledore lại nhắm mắt và gục đầu, như thể cụ sắp ngủ đến nơi.

“...dĩ nhiên... Rosmerta. Bà ấy đã bị yểm lời nguyền Độc đoán bao lâu rồi?”

“Cuối cùng cũng biết được điều đó, hả?” malfoy hcaam chọc.

Lại một tiếng rú nữa từ dưới lầu, còn lớn hơn tiếng rú vừa nãy. Malfoy sợ sệt ngó ra sau một lần nữa, rồi lại nhìn cụ Dumbledore – cụ vẫn đang nói tiếp, “Vây là Rosmerta tội nghiệp bị ép buộc phải rình rập trong chính phòng tắm của mình và chuyển râu chuối cho bất kỳ học sinh nào của trường Hogwarts vô đó một mình mà không có ai theo cùng? Rồi rượu mật ong tẩm độc... Hừ, rất tự nhiên, Rosmerta có thể chuốc độc giùm cho trò trước khi bà ấy gửi chai rượu cho Thầy Slughorn, tin rằng đó là món quà Giáng sinh cho ta... Phải, thật gọn gàng... rất thơm tất... thầy Filch hiền từ dĩ nhiên sẽ không kiểm tra chai rượu của quý bà Rosmerta... Cho ta biết, trò liên lạc với bà Rosmerta như thế nào? ta cứ nghĩ chúng ta kiểm soát hết được tất cả những hình thức thông tin liên lạc vô và ra khỏi trường rồi chứ.”

“Đồng xu được yểm bùa,” malfoy nói, cứ như nó được giục giã phải nói tiếp, mặc dù bàn tay cầm đĩa phép của nó đang run lên thảm hại. “Tôi có một đồng xu và bà ấy có một đồng xu khác và tôi gởi cho bà ấy những thông điệp...”

“Có phải đó là phương thức thông tin bí mật àm cái nhóm tự gọi là Đoàn quân Dumbledore sử dụng hồi năm ngoái không?” Cụ Dumbledore hỏi. Giọng cụ nhẹ và bình thường, nhưng Harry thấy khi nói điều đó cụ tuột thấp vài phân xuống dọc bức tường.

“Phải, tôi lấy ý tưởng từ bọn chúng,” Malfoy nói, với một nụ cười xoắn vẹo. “Tôi cũng nảy ra ý tưởng tẩm rượu mật ong từ con Granger Máu bùn, tôi nghe con đó nói chuyện trong thư viện là lão Filch không nhận ra chất độc...”

“Làm ơn đừng dùng cái từ đầy xúc phạm đó trước mặt ta,” cụ Dumbledore nói.

Malfoy phá ra cười ồm ồm.

“Ông còn lưu ý đến việc tôi nói “Máu bùn” khi tôi sắp giết ông à?”

“Ừ,” cụ Dumbledore nói và Harry thấy hai bàn chân cụ trượt xuống sàn khi cụ vẫn cố giữ cho đứng thẳng. “Nhưng về việc trò định giết ta, Draco, nãy giờ trò có mấy phút dài rồi. Chúng ta hoàn toàn có một mình. Ta đang vô phương tự vệ còn hơn cả mơ ước của trò và trò vẫn chưa ra tay...”

Miệng Malfoy xoắn vặn lại một cách vô tình, như thể nó vừa nhai phải một cái gì đó đắng ngắt.

“Giờ, về việc đêm nay,” cụ Dumbledore nói tiếp, “ta hơi thắc mắc nó xảy ra như thế nào... trò biết là ta rời khỏi trường hả? À mà dĩ nhiên,” cụ Dumbledore tự trả lời câu hỏi của mình, “Rosmerta thấy ta rời khỏi, bà ấy báo cho trò biết bằng cách dùng đồng tiền tinh khôn của trò, ta chắc chắn...”

“Đúng thế,” Malfoy nói. “Nhưng bà ta chỉ nói ông đi uống chút gì đó, ông sẽ quay lại...”

“Ồ, đúng là ta có uống đang hoảng... và ta đã trở về... tạm tạm,” cụ Dumbledore lẩm bẩm. “Vì vậy trò quyết định giảng bầy ta?”

“Chúng tôi quyết định phóng Dấu hiệu Hắc ám lên Tháp và nhử cho ông cuồng quít chạy lên đây, để coi ai bị giết,” Malfoy nói. “Và nó hiệu nghiệm!”

“Ồ... đúng mà không đúng...” cụ Dumbledore nói. “Nhưng ta có thể nghĩ rằng không ai bị giết chứ hả?”

“Có người chết rồi,” Malfoy nói và giọng nó hình như cao vút lên tới quãng tám khi nói thế. “Một trong những lính canh cầu ông... tôi không biết là đứa nào, trời tối quá... tôi dám phải xác nó... Tôi được yêu cầu hãy chờ ở trên đây khi ông quay về, chỉ tại bọn Phương Hoàng của ông cản đường.”

“Đúng, họ làm đấy,” cụ Dumbledore nói.

Một tiếng nổ và những tiếng la hét từ bên dưới, lớn hơn bao giờ hết; nghe như người ta đang chiến đấu ngay trên cầu thang xoắn dẫn đến chỗ cụ Dumbledore, Malfoy và Harry đứng; trái tim Harry động bịch bịch cảm lạnh trong bộ ngực tàng hình của nó... ai đó đã chết... Malfoy đã bước qua xác người ấy... nhưng đó là ai?

“Còn một ít thời gian, xét trên nhiều khía cạnh,” cụ Dumbledore nói. “Vây, chúng ta hãy thảo luận lựa chọn của trò nào, Draco.”

“Lựa chọn của tôi!” Malfoy nói lớn. “Tôi đang đứng đây, đưa phép trong tay... tôi sắp giết ông...”

“Cậu bé thân mến của ta, chúng ta thôi giả đồ thêm về chuyện này đi. Nếu trò định giết ta thì đáng lẽ trò phải làm ngay khi Tước khí giới của ta chứ, đáng lẽ trò không được dừng lại để có cuộc tán gẫu dễ chịu về phương thức với phương tiện này chứ.”

“Tôi không có lựa chọn nào khác!” Malfoy nói và nó đột nhiên trắng bệch ra hết như cụ Dumbledore. “Tôi phải làm việc đó! Ngài sẽ giết tôi! Ngài sẽ giết cả gia đình tôi!”

“Ta rất hiểu sự khó khăn ở vị trí của trò,” cụ Dumbledore nói. “Trò nghĩ coi, tại sao ta không đối phó với trò từ trước khi sự việc này xảy ra? Bởi vì ta biết rằng trò chắc chắn sẽ bị giết nếu Chúa tể Voldermort nhận ra là ta nghi ngờ trò.”

Malfoy nhả mặt trước âm thanh của cái tên đó.

“Ta không dám nói với trò về nhiệm vụ mà ta biết trò đã phải thực hiện, phòng trường hợp hấn dùng phép Đọc tư tưởng để chống lại trò,” cụ Dumbledore tiếp. “Nhưng bây giờ, cuối cùng chúng ta có thể nói huých tẹt với nhau... rằng chưa có thiệt hại gì xảy ra cả, trò chưa làm ai bị thương, mặc dù trò rất may mắn là những nạn nhân bất đắc dĩ của trò vẫn còn sống... ta có thể giúp trò, Draco.”

“Không, ông thì làm được gì,” Malfoy nói, bàn tay cầm đũa phép của nó run bần lên. “Không ai có thể giúp được. Ngài bắt tôi phải làm điều đó, không thì ngài sẽ giết tôi. Tôi không có lựa chọn.”

“Về với phe chính nghĩa đi, Draco và chúng ta có thể che giấu trò hoàn hảo hơn trò có thể tưởng tượng ra. Còn gì nữa nhỉ, ta cũng có thể phái những thành viên của Hội Phương hoàng tới để đưa mẹ trò đi trốn ngay trong đêm nay. Lúc này cha của trò đang an toàn trong ngục Azkaban... khi việc xảy đến chúng ta cũng có thể bảo vệ ông ấy... Hãy về phe chính nghĩa, Draco... Trò không phải là kẻ sát nhân...”

Draco trở mắt dòm cụ Dumbledore.

“Nhưng tôi đã đi xa được đến thế này, đúng không?” Nó nói chậm rãi. “Người ta nghĩ rằng tôi sẽ chết khi cố làm điều này, nhưng tôi ở đây... và ông đang nằm dưới tay tôi... Tôi là người có đũa phép... mạng ông là do tôi định đoạt.”

“Không phải, Draco,” cụ Dumbledore nói khẽ. “Quyền sinh sát là của ta, không phải của trò, chuyện đó giờ mới rắc rối.”

Malfoy không nói gì. Miệng nó há hốc, bàn tay cầm đũa phép vẫn run bần bật. Harry nghĩ bàn tay ấy có hơi hạ xuống một chút...

Nhưng bất thành linh, có tiếng những bước chân nện rầm rập lên những bậc thang và một giát sau, Malfoy bị gạt bắn ra khỏi lối đi khi bốn người mặc áo chùng đen lao vù qua cửa vô đỉnh tháp. Vẫn cứng đờ, dòm không chớp mắt, Harry kinh hãi dán tịt mắt vô bốn người lạ: dường như bọn Tử thần thực tử đã thắng trận chiến bên dưới.

Một gã đàn ông u bướu sần sùi, mắt hiếng một cách quái dị phọt ra một tiếng cười khọt khẹt.

“Dumbledore trong góc tường!” Gã nói và quay qua một mụ đàn bà nhỏ, mập lùn trông có vẻ như là em gái của hắn, mụ này đang cười khoái trá. “Dumbledore không đũa phép, Dumbledore có một mình! giỏi lắm, Draco, giỏi lắm!”

“Chào Amycus,” cụ Dumbledore điềm tĩnh nói, như thể chào một người tới dự tiệc trà. “Anh còn mang theo cả Alecto nữa... duyên dáng...”

Mụ đàn bà nhếch một nụ cười gằn, giận dữ.

“Bộ lão nghĩ mấy lời giỡn nhảm nhí đó của lão sẽ giúp lão trên giường hấp hối sao?” Mụ nhạo báng.

“Giỡn? Không, không phải, đó là phong cách rồi,” cụ Dumbledore đáp.

“Làm đi,” tên lạ mặt đứng gần Harry nhất nói; đó là một tên cao lớn, to bè có tóc và ria xám rối bết, bộ áo chùng đen Tử thần thực tử của hắn coi bộ chật ních, khó chịu. Hắn có một giọng nói không giống bất cứ giọng nói nào mà Harry từng nghe; như tiếng chó sủa ông ổng. Harry nghĩ thấy một mùi hổ lốn pha trộn giữa bụi đất, mồ hôi và không thể nhầm lẫn được, là mùi máu tỏa ra nồng nặc từ hắn. Bàn tay nhớp nháp của hắn có những móng tay dài sọc, vàng khè.

“Phải mi đó không, Fenrir?” Cụ Dumbledore hỏi.

“Tao đây,” gã kia rít chói tai. “Hài lòng được gặp tao hả, Dumbledore?”

“Ồ không, ta không thể nói rằng ta hài lòng được...”

Fenrir Greyback bành miệng ra cười, nhe hàm răng nhọn hoắt. Máu chảy rỉ rả xuống cằm hắn và hắn thũng thình liếm mép một cách gớm ghiếc.

“Nhưng lão thừa biết tao mê con nít đến thế nào mà, lão Dumbledore.”

“Ta suy ra rằng bây giờ mi tấn công người ngay cả khi không có trăng tròn, phải không? Đây là điều bất thường nhất... mi đã phát triển đến độ thèm thịt người sống đến nỗi không thể thỏa mãn một tháng một lần sao?”

“Đúng thế,” Greyback nói. “Việc ấy khiến lão sốc hả, Dumbledore? Khiến lão sợ hả?”

“Hừm, ta không thể giả bộ rằng việc đó không làm ta có hơi gớm ghiếc một chút,” cụ Dumbledore nói. “Hừ, ta có hơi sốc là sốc do anh Draco đây đã mời mi, tất cả bọn mi, vô trường nơi bạn bè của anh ta sống...”

“Không phải,” Draco thở hổn hển. Nó không nhìn Greyback; có vẻ như nó không muốn liếc mắt nhìn hắn chút nào. “Tôi không biết ông ta sẽ tới...”

“Tao không muốn bỏ lỡ chuyến tàu tới Hogwarts, lão Dumbledore.” Greyback găm eo éo. “Không đời nào khi mà có những cái cổ họng sẵn sàng cho tao rút... mê ly... mê ly...”

Rồi hắn giơ một móng tay vàng khè lên và xĩa mấy cái răng cửa của mình, nhìn cụ Dumbledore một cách quỷ quyệt.

“Tao có thể thịt lão sau cùng, Dumbledore à...”

“Đẹp đi,” tên Tử thần thực tử thứ tư gần giọng. Gã có một gương mặt độc ác, nặng trịch. “Chúng ta đã nhận được lệnh rồi, Draco sẽ làm việc đó. Nào, Draco, lên.”

Draco đang tỏ ra thiếu kiên quyết hơn bao giờ hết. Nó lộ vẻ khiếp đảm khi nhìn chòng chòng vô mặt cụ Dumbledore, mặt cụ giờ thậm chí còn tái hơn và hình như thấp hơn bình thường, bởi vì cụ đã trượt xuống bức tường thành khá xa.

“Dù sao thì lão cũng không trụ lâu được trên đời này, nếu tụi bay hỏi tao!” Gã đàn ông bị lé nói, có tiếng cười giễu cợt của em gái gã phụ họa. “Coi lão kia... có gì xảy ra với lão vậy, Dumby?”

“Ồ, sức kháng cự yếu hơn, phản xạ tự nhiên chậm hơn, Amycus à,” cụ Dumbledore trả lời. “Tóm lại là tuổi già... một ngày nào đó, có lẽ nó cũng sẽ xảy ra với anh... nếu anh may mắn...”

“Thế là ngụ ý gì?” Tên Tử thần thực tử rú lên, điên dại một cách đột ngột. “Lúc nào cũng thế, phải không, Dumby, chẳng nói gì, chẳng làm gì, tao thậm chí không biết tại sao Chúa tể Hắc ám lại mất công giết mày! Lẹ lên Draco, làm đi!”

Nhưng đúng lúc đó, tiếng giao chiến kịch liệt lại nổi lên từ bên dưới và một giọng quát lớn, “Chúng chặn cầu thang rồi... Rút nhỏ lại! RÚT NHỎ LẠI!”

Trái tim Harry nhảy vọt lên: vậy là bốn tên này chưa loại được hết tất cả những người chống cự, mà chỉ đột phá qua vòng chiến để lên đỉnh Tháp và căn cứ vào những tiếng ồn đó, thì đã có một hàng rào chắn đằng sau chúng...

“Nào, Draco, lẹ lên!” Tên có vẻ mặt tàn bạo điên tiết nói.

Nhưng bàn tay cầu Draco đang run rẩy tệ hại đến nỗi nó gần như không thể nhắm được.

“Để tao làm,” Greyback gầm gừ, lao về phía cụ Dumbledore với hai bàn tay vươn tới, hàm răng nhe ra đầy tức giận.

“Tao bảo không!” Gã mặt hung ác quát lớn; một ánh chớp lóe lên và tên người hóa thú bị bắn văng ra khỏi lối đi; hắn bám vào bức tường bao quanh tháp và giãy giụa, trông tức tối vô cùng. Tim Harry đang đập mạnh đến nỗi dường như không thể không ai thấy nó đang đứng đó, bị cầm tù vì bùa ếm của cụ Dumbledore... nếu có thể nhúc nhích thì nó đã có thể tung ra một lời nguyền từ dưới lớp Áo khoác...

“Draco, làm đi, không thì tránh sang bên ột đứa bọn tao...” Mụ đàn bà ré lên, nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy cửa dẫn lên đỉnh tháp bật tung một lần nữa và đứng sững đó là Thầy Snape, đưa phép nắm chặt trong tay khi đôi mắt đen cầu ông ta quét qua toàn cảnh, từ cụ Dumbledore gục quỵ xuống tường, đến bốn tên Tử thần thực tử, kể cả tên người sói nổi điên và Malfoy.

“Chúng tôi có một rắc rối, Snape à,” Amicus u bứu nói, mắt gã và cây đũa phép của gã gắn chặt vào cụ Dumbledore. “Thằng nhóc không thể...”

Nhưng một người nào đó nữa vừa mới gọi tên Thầy Snape, hơi nhẹ.

“Severus...”

Âm thanh đó khiến Harry sợ điếng hồn hơn bất cứ thứ gì nó đã trải qua suốt cả đêm nay. Lần đầu tiên, cụ Dumbledore đang van nài.

Thầy Snape không nói gì, chỉ bước tới trước và thô bạo đẩy Malfoy tránh đường. Ba tên Tử thần thực tử lùi lại, im thin thít. Ngay cả tên người sói cũng phej từng hoàn toàn.

Thầy Snape nhìn trừng trừng cụ Dumbledore một lúc và có nét khiếp sợ pha lẫn căm ghét khắc sâu trong những đường hằn nhăn nhúm trên gương mặt.

“Severus... làm ơn...”

Thầy Snape giơ cây đũa phép của mình lên và chỉ thẳng vào cụ Dumbledore.

Avada Kedavra!

Một luồng ánh sáng xanh lá cây bắn vút ra từ đầu đũa phép của Snape và trúng trọn lồng ngực cụ Dumbledore. Tiếng thét kinh hoàng của Harry không thể dứt khỏi thân nó; im lặng và bất động, Harry bị ép phải chứng kiến khi cụ Dumbledore bay bổng lên không: trong chớp mắt cụ dường như treo lơ lửng bên dưới cái hình đầu lâu sáng rực và rồi cụ từ từ rớt ngược trở xuống, như một con búp bê vải lớn, qua khỏi bức tường có lỗ châu mai và khuất khỏi tầm mắt.

hết: Chương 27, xem tiếp: Chương 28

28. Chương 28

Cuộc đào tẩu của Hoàng tử

Harry cảm thấy như thể nó cũng đang bị quăng lên trời; việc đó đã không xảy ra... nó không thể nào xảy ra được...

“Ra khỏi đây, lẹ,” Snape ra lệnh.

Hắn tóm cổ Malfoy nhấc lên và thúc nó đi qua cửa, vượt lên trước bọn còn lại; Greyback và anh em nhà tên mập lùn theo sau, cả hai tên này đang hồng hộc thở đầy phấn khích. Khi chúng biến mất qua cánh cửa, Harry nhận ra nó đã có thể cử động trở lại; cái đang giữ nó tê liệt đứng dựa vào tường lúc này không phải là pháp thuật mà là nỗi kinh hoàng và sợ hãi. Nó liệng cái Áo khoác Tàng hình qua một bên khi tên Tử thần Thực tử mặt mày bặm trợn, tên cuối cùng rời khỏi đỉnh Tháp, đang biến mất qua cánh cửa.

“Bất Động Toàn Thân!”

Tên Tử thần Thực tử oằn cong người như thể bị một vật rắn đập trúng vô lương, và hắn đổ nhào xuống sàn, ngay đơ như một bức tượng sáp, nhưng khi hắn chưa kịp chạm đất thì Harry đã lật đật leo qua người hắn và chạy xuống cầu thang xoắn tối om.

Cảm giác hãi hùng xé toạc trái tim Harry... nó vừa cần phải tới chỗ cụ Dumbledore, vừa cần phải đuổi bắt cho được Snape... bằng cách này hay cách khác, hai việc này có mối liên kết với nhau... nó có thể lật ngược lại những gì vừa xảy ra nếu nó thực hiện được cả hai việc đó... cụ Dumbledore không thể chết được...

Nó phóng vù xuống mười bậc thang xoắn ốc cuối cùng và dừng tại nơi chân cầu thang, cây đu đưa phép giờ cao: quầng hành lang sáng lơ mơ này bụi mù; hình như một nửa mái trần đã sụp xuống và một cuộc huyết chiến đang diễn ra trước mắt nó, nhưng ngay khi đang cố căng mắt coi xem ai đánh với ai thì nó nghe thấy cái giọng nói đáng căm giận đó quát tháo, “Xong rồi, đi thôi!” và nó thấy Snape vụt biến ngay khúc quẹo cuối hành lang; hắn và Malfoy hình như đã băng qua trận hỗn chiến mà không hề hấn gì. Khi Harry phóng theo bọn chúng, một trong những tên đang đánh nhau liền tách khỏi cuộc đấu và bay về phía nó: đó là tên người hoá thú, Greyback. Hắn đè úp lên mình Harry trước khi nó kịp giờ đu đưa phép lên: Harry té ngã ra sau, cùng với đám tóc rối bết, bẩn thỉu quét vô mặt, mùi tanh của máu và mồ hôi xộc đầy lỗ mũi và miệng nó, hơi thở nóng ran, thêm thường kẻ ngay cổ họng nó...

“Bất Động Toàn Thân!”

Harry cảm thấy Greyback đổ ụp lên người nó; với một cố gắng phi thường, nó đẩy tên người sói ra cho rớt xuống sàn, trong lúc đó một luồng ánh sáng xanh lá cây bay chúi về phía nó; nó hụp xuống né và chạy, chúi đầu ra trước, xông vô trận chiến. Bàn chân nó đạp phải cái gì mềm mềm và trượt trên sàn, nó chúi nhủi: có hai thân người đang nằm đó, úp mặt vô một vũng máu, nhưng không có thời gian để mà xem xét; lúc này Harry đã thấy một mái tóc đỏ tung bay như ngọn lửa trước mặt: Ginny đang kẹt trong trận chiến với tên Tử thần Thực tử u bướu Amycus, hắn tới tập phóng hết bùa này đến bùa khác vào Ginny trong khi cô bé né tránh: Amycus cười khàn khàn, khoái chí thưởng thức trò thể thao: “Hành hạ... hành hạ... mà mày không bao giờ có thể nhảy múa nữa đâu, con nhãi xinh...”

“Ngăn lại!” Harry hét lên.

Cú điểm huyết của Harry trúng ngay ngực Amycus: hắn éc lên một tiếng đau đớn, hai chân nhấc hồng lên và văng vô bức tường đối diện, tuột xuống rớt khỏi tầm mắt. Sau lưng Ron, giáo sư McGonagall và thầy Lupin, mỗi người đang đấu tay đôi với từng tên Tử thần Thực tử một; cách họ một chút, Harry thấy cô Tonks đang chiến đấu với một tay pháp sư tóc vàng lực lưỡng, tên này đang phóng lời nguyên ra tung toé, những lời nguyên dội bùng bùng từ những bức tường xung quanh, làm nứt đá, bể tan những cửa sổ gần đó nhất...

“Harry, anh từ đâu ra vậy?” Ginny hét vang, nhưng không có thời gian để trả lời cô bé. Harry cúi đầu xuống và chạy lẹ về phía trước, tránh được một cú nổ ngay trên đầu nó trong gang tấc, nhưng mẩu tường vỡ trút như mưa xuống cả đám: Snape không được chạy thoát, nó phải đuổi kịp Snape...

“Bắt nó,” giáo sư McGonagall hét to và Harry liếc thấy mũ Tử thần Thực tử Alecko tháo chạy xuống hành lang, với hai cánh tay giơ cao quá đầu, anh trai mũ chạy ngay sau mũ. Harry liền vọt theo chúng, nhưng bàn chân nó vướng phải thứ gì đó và giây sau nó đã nằm vắt ngang qua cẳng chân của ai đó: nhìn quanh, nó thấy gương mặt tròn xoe, tái mét của Neville úp chụp xuống sàn.

“Neville, là bồ...?”

“Mình ổn mà,” Neville lắp bắp, nó đang ôm chặt lấy bụng “Harry... thầy Snape với Malfoy... chạy qua...”

“Mình biết, mình đang rượt theo!” Từ mặt sàn, Harry vừa nói vừa nhả một lời nguyền vô tên Tử thần Thực tử tóc vàng bự con, kẻ đang gây náo loạn nhất: tên này rú lên một tiếng đau đớn khi lời nguyền tống ngay giữa mặt; hắn quay mòng mòng, loạng choạng và rồi chạy thục mạng theo sau hai anh em nhà kia.

Harry lồm cồm bò dậy khỏi sàn nhà và bắt đầu lao dọc theo hành lang, mặc kệ những tiếng nổ phía sau lưng, tiếng của những người khác hét gọi nó quay trở lại, và tiếng kêu nín lặng của những hình hài nằm dưới sàn, nó chưa biết số phận họ thế nào...

Nó lượn qua khúc cua, đôi giày thể thao của nó dính máu trơn trượt; Snape đã có được sự khởi hành vô cùng thuận lợi – có thể hắn đã chui vô Tử Biển Mất trong Phòng Theo Yêu Cầu, hoặc các thành viên Hội Phượng Hoàng đã tới đó trước để bảo vệ tử, ngăn không cho bọn Tử thần Thực tử tháo lui theo đường ấy? Harry chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng bàn chân của chính nó chạy huỳnh huých, tim nó đập thình thịch khi chạy dọc theo hành lang vắng tanh kẻ tiếp, nhưng rồi nó phát hiện ra dấu chân đầy máu, cho thấy rằng có ít nhất rằng có ít nhất một tên Tử thần Thực tử đào tẩu đang hướng về cổng trước – có lẽ Phòng Theo Yêu Cầu đã bị chặn thật rồi.

Nó lượn thêm một khúc cua nữa và một lời nguyền bay sượt qua người nó; nó vọt ra sau một bộ áo giáp đã nổ banh; nhìn thấy hai anh em tên Tử thần Thực tử đang chạy xuống dãy cầu thang đá hoa cương ở phía trước, nó liền nhắm những cú điểm huyết vô chúng, nhưng chỉ trúng mấy bà phù thủy đội tóc giả trong một bức chân dung ở chiều nghỉ - họ vừa rú lên inh ỏi vừa chạy dạt sang những bức tranh hang xóm; khi Harry nhảy qua những mảnh vụn của áo giáp, nó nghe thấy có thêm những tiếng hét những tiếng la - những người khác trong lâu đài hình như vừa bừng tỉnh giấc...

Harry hối hả chạy về phía một ngõ tắt, hy vọng sẽ vượt qua hai anh em nhà kia và xáp được gần Snape và Malfoy, bọn chúng giờ này chắc đã xuống tới sân. Không quên nhảy cóc qua những bậc thang bị giấu kín, Harry phóng qua một tấm thảm thêu ở chân cầu thang và vọt vô một hành lang, nơi một đám học trò nhà Hufflepuffs mặc đồ ngủ đang đứng lơ lửng, hốt hoảng.

“Harry! Tụi này nghe thấy tiếng ồn và ai nói gì đó về bọn Tử thần Thực tử...” Ernie Macmillan vừa bắt đầu...

“Tránh ra!” Harry hét lên, đám bay hai thằng con trai qua một bên khi phóng về phía đầu cầu thang và bay xuống nốt quãng cầu thang đá còn lại. Cánh cửa trước bằng gỗ sồi đã mở tung; có những vết máu trên các phiến đá lát sàn và vài đứa học trò kinh hãi đứng cúp rúp nép vô tường, một hay hai đứa vẫn còn đưa cánh tay lên che mặt; chiếc đồng hồ cát khổng lồ của nhà Gryffindor bị một lời nguyền đánh trúng, những viên bi hồng ngọc bên trong còn đang rơi, với một tiếng “cách” thiệt to, đổ xuống sàn đá phiến ngay bên dưới.

Harry băng vút qua Tiền Sân và lao ra khoảng sân tối; nó nhận ra có ba hình thù đang chạy băng qua bãi cỏ, hướng về cánh cổng, mà vượt qua khỏi đó là chúng có thể đột thối. Căn cứ theo hình dáng thì đó là tên Tử thần Thực tử khổng lồ tóc vàng, trước hắn một chút, là Snape và Malfoy...

Bầu không khí ban đêm lạnh giá chém vô buồng phổi Harry khi nó vút đuổi theo bọn kia; nó thấy một chớp sáng xẹt lên ở đằng xa, trong giây lát chiếu rõ mục tiêu cho nó; nó không biết luồng sáng ấy là gì nhưng vẫn mãi miết chạy, nó chưa tới đủ gần để nhắm một lời nguyền cho trúng đích...

Lại một luồng chớp, những tiếng hét, những tia sáng xẹt trả miếng, và Harry đã hiểu: bác vừa chui từ trong chòi ra và đang cố chặn không cho bọn Tử thần Thực tử chạy thoát; và mặc dù mỗi hơi thở như mỗi mũi dao rạch vô buồng phổi cùng vết thốn nơi ngực tựa như lửa đốt, nhưng Harry vẫn phóng hết tốc lực trong lúc một giọng nói tự dưng vang lên trong đầu nó: Không phải bác Hagrid... không phải bác Hagrid...

Bỗng, một cái gì đó thúc mạnh vô eo Harry và nó té nhủi về phía trước, mặt cạ xuống đất, máu ộc ra cả hai lỗ mũi: nó biết, ngay cả khi đang lộn nhào, đũa phép sẵn sàng, rằng hai anh em mà nó vừa qua mặt nhờ đi ngỗ tất đang ở ngay sát sau lưng...

“Ngăn lại!” Harry thét lớn khi lộn một vòng nữa, nắm cuộn sát mặt đất tối thui, và như một phép màu, cú điểm huyết của nó trúng một trong hai tên, tên này loạng choạng rồi té lăn cù, vương dề lên trên còn lại, Harry nhồm dẫy và phóng tiếp, rượt theo Snape...

Và bây giờ thì nó thấy cái bóng lừng lững của bác Hagrid, được ánh sáng từ vầng trăng lưỡi liềm thành linh lộ ra từ sau những đám mây soi tỏ; gã Tử thần Thực tử tóc vàng đang nhắm hết lời nguyên này tới lời nguyên khác vô người giữ khoá, nhưng sức mạnh vô song của bác Hagrid, cùng với lớp da cứng cáp mà bác thừa hưởng được từ người mẹ khổng lồ, dường như đang bảo vệ bác; tuy nhiên, Snape và Malfoy vẫn đang cầm cổ chạy; bọn chúng chẳng mấy chốc sẽ qua tới bên kia cánh cổng, và có thể làm phép Độn Thổ...

Harry lao băng qua bác Harry và đối thủ của bác, nhắm cái lưng của Snape và thét vang, “Bất động!”

Nó nhắm hịt; tia sáng đỏ bay vút qua đầu Snape; hắn gầm lên, “Chạy đi, Draco!” rồi quay lại; hắn và Harry cách nhau chừng hai mươi thước, gườm gườm nhìn nhau trước khi cả hai cùng lúc giơ đũa phép lên.

“Hành...”

Nhưng Snape đỡ được lời nguyên ấy, hất Harry té ngửa ra sau trước khi nó hoàn tất lời nguyên; Harry lộn vòng và bò lên lại cùng lúc gã Tử thần Thực tử khổng lồ đằng sau nó rống vang, “Đốt cháy!”; Harry nghe một tiếng nổ đình tai và một mảng sáng màu cam loảng ngoảng tràn lên tất cả: nhà của bác Hagrid bốc cháy.

“Con Fang ở trong đó, đồ quỷ...!” Bác Hagrid gầm vang.

“Hành...” Harry thét lên lần thứ hai, nhắm vô cái thân hình ở phía trước được ánh lửa nhảy múa chiếu sáng, nhưng Snape đã khoá chặt cú đòn này một lần nữa; Harry thấy hắn cười khẩy.

“Không lời nguyên Không Thể Tha Thứ nào phọt ra được khỏi mày đâu, Potter!” Hắn quát lên qua ngọn lửa đang lan nhanh, trong tiếng gào của bác Hagrid và tiếng rú điên dại của con Fang bị kẹt. “Mày không đủ thần kinh cũng không đủ khả năng...”

“Tổng...” Harry thét lớn, nhưng Snape đã làm trệch cú ếm bùa chỉ bằng một cái phất tay lười nhác.

“Đầu lại coi!” Harry quát hắn. “Đầu lại coi, đồ hèn...”

“Hèn, mày gọi tao thế hả, Potter?” Snape quát lại. “Cha mày cũng không bao giờ dám tấn công bao giờ dám tấn công tao trừ phi có bốn chọi một, tao tự hỏi mày gọi cha mày là gì?”

“Bất...”

“Còn bị chặn nữa, chặn nữa, chặn nữa tới chừng nào mày học được cách cầm miệng và đóng óc mày lại, Potter à!” Snape vừa cười hịch hịch vừa táng lời nguyên chệch đi một lần nữa. “Bây giờ thì, biến!” Hắn quát tên Tử thần Thực tử khổng lồ đằng sau Harry. “Tới lúc biến rồi, trước khi Bộ Pháp thuật đến...”

“Ngăn...”

Nhưng Harry chưa kịp kết thúc cú điểm huyết này, thì một cơn đau khủng khiếp chộp lấy nó; nó quy sụp xuống cổ, có ai đó đang thét vang, nó sẽ chết chắc vì cơn đau này, Snape sẽ tra tấn hành hạ nó tới chết, hoặc tới khi phát điên... “Không!” Giọng Snape rống lên và cơn đau chấm dứt một cách đột ngột cũng y như lúc bắt đầu; Harry nằm úp cuộn dưới cổ tối mịt mùng, nắm chặt cây đũa phép cầu nó và thở hồng hộc; đầu đó phía trên đầu nó, Snape đang quát, “Trò quên mệnh lệnh của chúng ta rồi à? Potter thuộc về Chúa tể Hắc Ám... Chúng ta phải để nó lại! Đi! Đi!”

Và Harry cảm thấy mặt đất rung chuyển dưới mặt nó khi hai anh em nhà kia cùng tên Tử thần Thực tử khổng lồ tuân lệnh chạy về phía cổng. Harry buột thốt lên một tiếng rú căm phẫn: trong khoảnh khắc đó nó bất cần biết nó sống hay chết; cổ đứng lên trở lại, nó chấp choạng lao bừa về phía Snape, con người mà bây giờ nó căm ghét không thua gì chính Voldemort...

“Cắt đứt...”

Snape phẩy đũa phép và lời nguyền của Harry lại bị đẩy lui; nhưng bây giờ Harry chỉ còn cách hấn chùng nửa thước, và cuối cùng thì nó đã có thể thấy rõ gương mặt của Snape: hấn không còn cười khẩy hay nhạo báng nữa; ánh lửa sáng rực soi rõ một gương mặt tức giận điên cuồng. Dồn hết sức tập trung Harry nghĩ, “Khinh...”

“Đừng, Potter!” Snape rú lên. Một tiếng ẦM long trời và Harry bay ngược ra sau, và lại rớt xuống đất thiệt mạnh, lần này cây đũa phép của nó bay vượt khỏi tay. Nó nghe tiếng bác Hagrid gầm lên và tiếng con Fang tru khi Snape tiến sát lại và nhìn xuống nó, song sượt, không đũa phép và vô phương tự vệ giống như cụ Dumbledore bị trúng bùa.

“Mày dám dùng chính thần chú của tao chống lại tao hả, Potter? Chính tao là người đã sáng tạo ra chúng... Tao, Hoàng tử Lai! Mày dùng những phát minh của tao để tấn công tao, giống như thằng cha dê tiện của mày, đúng không? Tao không nghĩ thế... Không!”

Harry nhảy bổ tới cây đũa phép của nó; Snape tung một cú bùa ngay cây đũa khiến cây đũa bay xa mấy tấc vào trong đêm tối, khuất khỏi tầm mắt.

“Thế thì giết ta đi,” Harry thở gấp gấp, nó không còn cảm thấy sợ chút xíu nào nữa, chỉ cảm thấy căm phẫn và khinh bỉ. “Giết ta như người đã giết thầy ấy, đồ hèn...”

“CẤM...” Snape hét lên, và gương mặt hấn đột nhiên cuồng nộ, bất nhân như thể hấn cũng đang chịu đau đớn như con chó đang gào rú tru tréo trong ngôi nhà cháy phía sau lưng, “... CẤM GỌI TAO LÀ ĐỒ HÈN!”

Và hấn chém vào không khí: Harry cảm thấy một cái gì đó nóng rực, giống như roi quất ngang mặt nó và nó lại té ngã xuống đất. Những đốm lửa nổ tung trước mặt nó, và trong một thoáng tất cả hơi thở dường như ủa ra khỏi cơ thể nó, thế rồi nó nghe thấy tiếng vỗ cánh phía trên đầu và cái gì đó lớn che khuất những vì sao: con Bằng Mã Buckbeak vừa nhào xuống Snape, hấn lao đảo ưỡn ra sau khi những móng vuốt sắc như dao cạo chém xuống. Khi Harry nhô lên được, đầu nó vẫn còn choáng váng vì cú tiếng đất vừa rồi, nó thấy Snape đang phóng hết tốc lực, con thú khổng lồ quạt cánh theo sau và rít lên như Harry chưa từng nghe tiếng rít thế bao giờ...

Harry chật vật đứng lên, lao đảo nhìn quanh để kiểm cây đũa phép, Hy vọng sẽ rượt được tiếp, nhưng ngay khi những ngón tay nó lạng lạng trong cỏ, gạt những đám cành cây, nó biết nó đã quá trễ, và đứng như thế, ngay lúc định vị được cây đũa phép, nó quay qua thì chỉ còn thấy con bằng mã đang liệng quanh cánh cổng: Snape đã kịp dọn thổ ngay phía bên kia ranh giới của ngôi trường. “Bác Hagrid,” Harry lẩm bẩm, vẫn còn xây xẩm mặt mày, nhìn quanh. “BÁC HAGRID?”

Nó thất thểu đi về phía ngôi nhà đang cháy đúng lúc một thân hình cao lớn phóng ra khỏi ngọn lửa, vác theo con Fang trên lưng. Thét lên một tiếng đầy biết ơn, Harry khụy gối xuống; tay chân nó run lẩy bẩy, thân thể nó đau nhừ và hơi thở nó trở thành những cú đăm nhức buốt.

“Con không sao chứ, Harry? Con ổn chứ? Nói bác nghe coi, Harry...”

Gương mặt long lá, to bành của bác Hagrid đang bơi bơi phía trên đầu Harry, che hết những ngôi sao. Harry ngửi được mùi gỗ và lông chó cháy. Nó thò một bàn tay ra và cảm thấy cái cơ thể còn sống và nóng hổi rất đáng yêu của con Fang đang run rẩy ngay cạnh nó.

“Con không sao,” Harry thều thào. “Bác...?”

“Nhằm gì... Nhiều hơn thế mới kết liễu được bác.”

Bác Hagrid luồn tay xuống dưới hai cánh tay Harry, nâng nó lên với một sức mạnh mà ngay lập tức hai bàn chân nó hổng khỏi mặt đất, trước khi nó được đặt cho đứng thẳng lên lại. Nó thấy máu từ một vết cắt sâu bên dưới mắt bác chảy rỉ rả xuống má, Con mắt đỏ sưng lên nhanh chóng.

“Chúng ta phải dập lửa nhà bác,” Harry nói, “Dùng bùa Rót Nước...”

“Vẫn biết là có cái gì như vậy, mà...” bác Hagrid lăm bầm và giơ một cây dù hoa màu hồng, cháy xém lên và nói: “Rót Nước...”

Một dòng nước xịt ra từ mũi dù. Harry nâng cánh tay cầm đũa phép của nó lên, cảm thấy nặng như chì, và nó cũng lằm bằm, “Rót Nước...”: cùng sát cánh, Harry và bác Hagrid tưới nước lên căn chòi cho đến khi ngọn lửa cuối cùng tắt ngúm.

“Không quá tệ,” bác Hagrid vừa nói một cách đầy hy vọng, sau vài phút, vừa dòm lom lom đồng tàn khói. “Không có gì mà cụ Dumbledore không thu xếp được...”

Harry cảm thấy một cơn nhói buốt trong bao tử trước âm thanh của cái tên. Nỗi kinh hoàng dâng lên trong lòng nó, giữa im lặng và tịch mịch.

“Bác Hagrid ơi...”

“Bác đang trối giở một cặp Tuân Phục thì nghe tụi nó chạy tới,” bác Hagrid buồn bã nói, vẫn nhìn trần trời vô căn chòi tan hoang của mình. “Chắc cháy thành tro hết rồi, mấy thứ bé nhỏ tội nghiệp...”

“Bác Hagrid ơi...”

“Nhưng có chuyện gì vậy, Harry? Bác chỉ thấy lũ Tử thần Thực tử chạy xuống khỏi lâu đài, nhưng thầy Snape đó làm cái quỷ gì với tụi nó vậy? Thầy ấy chạy đi đâu vậy... phải thầy ấy đang rượt bắt tụi nó không?”

“Hắn...” Harry háng cho thông cổ họng - nó khô ran vì khiếp sợ và vì khói. “Bác Hagrid à, hắn giết...”

“Giết ai?” Bác Hagrid nói oang oang, nhìn Harry chằm chằm. “Thầy Snape giết người? Con nói gì vậy, Harry?”

“Thầy Dumbledore,” Harry nói. “Lão Snape giết... thầy Dumbledore.”

Bác Hagrid chỉ biết nhìn nó trừng trừng, phần nhỏ xíu còn thấy được trên gương mặt lão hoàn toàn đờ đẫn, mất nhận thức.

“Cụ Dumbledore cái gì, Harry?”

“Thầy chết rồi. Lão Snape đã giết chết thầy...”

“Đừng nói vậy,” bác Hagrid nói khàn khàn. “Thầy Snape giết thầy Dumbledore... đừng nói xàm, Harry. Cái gì làm con nói vậy hả?”

“Con thấy việc đó mà.”

“Con không thể thấy được.”

“Con thấy mà, bác Hagrid.”

Bác Hagrid lắc đầu; vẻ mặt bác không tin nhưng đầy thông cảm, và Harry biết rằng bác Hagrid nghĩ nó vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cú tát vô đầu, rằng nó lẫn lộn lung tung, có lẽ do hậu quả của một cú điểm huyết...

“Việc có thể xảy ra là, cụ Dumbledore chắc đã biểu thầy Snape đi theo bọn Tử thần Thực tử,” bác Hagrid nói chắc như đinh đóng cột. “Bác nghĩ thầy phải giữ vỏ bọc. Nào, để bác đưa con về trường. Lẹ đi, Harry...”

Harry không cố tranh luận hay giải thích nữa. Nó vẫn đang run không sao kiềm chế được. Bác Hagrid sẽ sớm nhận ra thôi, rất sớm... Khi họ cất bước về lại lâu đài, Harry thấy nhiều cửa sổ của lâu đài bây giờ đã sáng trưng; nó có thể hình dung rõ ràng cảnh tượng bên trong ấy, khi mọi người chạy nháo nhác từ phòng này qua phòng kia, thông báo cho nhau về việc bọn Tử thần Thực tử vừa đột nhập vô, về Dấu hiệu Hắc ám đang sáng bên trên trường Hogwarts, về việc chắc chắn có ai đó đã bị giết...

Cánh cổng gỗ sồi mở toang trước mắt họ, ánh sáng tràn đầy lối xe đi và bãi cỏ. Chậm rãi, hoang mang, những người bạn áo choàng ngủ đang dò dẫm đi xuống những bậc cấp, lo lắng nhìn quanh quất để tìm kiếm dấu hiệu nào đó của bọn Tử thần Thực tử vừa mới tẩu thoát vô màn đêm. Tuy nhiên, mắt Harry dán chặt lên mảnh sân dưới chân tháp cao nhất. Nó tưởng tượng nó có thể trông thấy một khối cuộn tròn đen ngòm đang nằm trên cỏ ở đấy - mặc dù nó còn đang cách đó rất xa, không thể trông thấy bất cứ cái gì đại loại vậy. Nhưng ngay khi nhìn trừng trừng không thốt nên lời vào cái nơi mà nó nghĩ là xác của cụ Dumbledore đang nằm, Harry thấy mọi người cũng đang di chuyển về hướng đó.

“Mọi người đang nhìn cái gì vậy?” Bác Hagrid nói khi cùng Harry tiến tới mặt trước của lâu đài, con Fang lẻo đẻo đi theo sát gót. “Cái đang nằm trên cỏ là gì vậy?” Bác Hagrid gần giọng hỏi thêm, rồi lật đặt phóng ngay về phía chân Tháp Thiên Văn, nơi một đám đông nhỏ đang tụ tập lại. “Thấy nó không Harry? Ngay chân Tháp ấy? Bên dưới Dấu hiệu... Trời đất quỷ thần... con có nghĩ là ai đó quăng xuống...?”

Bác Hagrid bỗng im bất, ý nghĩ rõ ràng là quá khủng khiếp đến nỗi không thể nói thành lời. Harry bước đi bên cạnh bác, cảm thấy – theo một cách kỳ dị, tách rời khỏi thân nó - những đau đớn, nhức buốt trong mặt nó, trên chân nó - những nơi vừa chú nửa giờ trước đã quật vào; nhưng lại như chính ai đó bên cạnh nó đang phải chịu đựng những đau buốt ấy. Cái còn lại rất thực và không thể trốn tránh được là cảm giác đè nén kinh khủng trong lồng ngực nó...

Nó và bác Hagrid chuyển động, như trong mơ, xuyên qua đám đông đang rì rầm, tiến lên thẳng hàng đầu, nơi đám học trò và giáo viên sững sờ vừa rẽ ra một khoảng trống.

Harry nghe thấy tiếng rên đau đớn và sững sờ của bác Hagrid, nhưng nó vẫn không dừng lại; nó chậm chậm bước về phía trước cho đến khi tới được nơi cụ Dumbledore đang nằm, và sụp xuống bên cạnh cụ.

Ngay giây phút lúc lời nguyên Bó Thân mà cụ Dumbledore ém lên nó được cất đi, Harry đã biết rằng không còn chút hy vọng nào nữa; nó vẫn biết việc cất lời nguyên chỉ có thể xảy ra khi người tung ra lời nguyên đó đã chết; nhưng nó vẫn chưa chuẩn bị kịp cho việc nhìn thấy cụ Dumbledore ở đây, nằm giang ra như đại bàng, gục ngã: vị pháp sư vĩ đại nhất mà trước giờ, và mãi mãi, Harry từng gặp. Mặt cụ Dumbledore khép; nhưng bởi và có những chỗ gấp lụm ở cánh tay và bàn chân, nên trông như cụ đang ngủ. Harry vươn tay ra sửa lại cặp mắt kính nửa vầng trăng cho thẳng trên cái mũi cong, và lau đi vệt máu chảy rỉ ra từ miệng cụ bằng chính ống tay áo nó. Rồi nó nhìn đau đáu vô gương mặt già cả uyên bác, cổ nuốt trôi cái sự thật tàn ác, không thể hiểu nổi: rằng cụ Dumbledore sẽ không bao giờ nói chuyện được với nó nữa, sẽ không bao giờ giúp đỡ được nữa...

Đám đông rì rầm phía sau Harry. Sau một hồi hình như là rất lâu, Harry bỗng nhận ra là nó đang tì lên một cái gì đó cứng cứng và nó nhìn xuống.

Cái hộp nhỏ mà nhiều giờ trước thầy trò họ đã cố gắng lấy cắp rút ra khỏi túi áo cụ Dumbledore. Cái hộp đã mở, có lẽ do sức mạnh khi nó đập xuống đất. Lúc lượm cái hộp lên, tuy không thể cảm nhận thêm một sự sững sốt, hay kinh hoàng hay buồn thảm hơn những gì nó đã cảm nhận, Harry vẫn biết ngay, rằng có một cái gì đó không ổn...

Nó lật ngửa cái hộp lên trong lòng bàn tay. Cái hộp này không lớn bằng cái hộp mà nó nhớ đã thấy trong chậu Tưởng Ký, cũng không có bất cứ dấu khắc nào trên hộp, không có cả chữ S chạm trổ tinh xảo, tượng trưng cho nhà Slytherin. Hơn thế nữa, không có gì bên trong hộp cả, ngoại trừ một mảnh giấy da gấp lại, chèn cứng vào nơi mà trước kia hẳn là một bức chân dung.

Tự động, không hề nghĩ gì về việc mình đang làm, Harry lôi mẫu giấy da ra, mở ra và đọc dưới ánh sáng của nhiều cây đuốc phép giờ đang thấp sáng sau lưng nó:

Gửi Chúa tể Hắc Ám

Ta biết đến khi người đọc mảnh giấy này thì ta đã chết từ lâu nhưng ta muốn người biết rằng chính ta là kẻ đã khám phá ra bí mật của người.

Ta đã lấy cắp cái Trường Sinh Linh Giá thật và dự định sẽ phá hủy nó ngay khi có thể.

Ta đối mặt với cái chết với hy vọng rằng khi gặp phải đối thủ tương xứng, người sẽ chết một lần nữa.

R.A.B.

Harry không biết cũng không quan tâm thông điệp này có nghĩa gì. Chỉ còn một điều quan trọng: đây không phải là cái Trường Sinh Linh Giá thật. Cụ Dumbledore đã phải làm ỉn kiệt sức đi bằng cách uống cái thứ dịch kinh khủng kia mà chẳng để làm gì. Harry vò nát mảnh giấy da trong tay và nước mắt trào lên. Sau lưng nó, con Fang bắt đầu cất tiếng tru.

29. Chương 29

Phượng Hoàng than khóc

“Lại đây, Harry...”

“Không.”

“Con không ở đây được, Harry... đi, đi nào.”

“Không.”

Nó không muốn rời cụ Dumbledore, nó không muốn di chuyển đi đâu hết. Bàn tay bác Hagrid đặt lên vai nó đang run rẩy. Rồi một giọng khác nói, “Harry, đi thôi.”

Một bàn tay ấm áp hơn và nhỏ bé hơn nhiều đan vô bàn tay Harry và kéo nó lên. Harry vâng theo sức kéo ấy mà không gnhix ngại gì cả. Chỉ đến khi mờ mịt cất bước xuyên trở lại qua đám đông, nó mới nhận ra, từ một mùi hương hoa phảng qua trong không khí, rñagwf chính Ginny là người đang dẫn nó trở lại lâu đài. Những giọng nói không thể hiểu nổi đập vào nó, những tiếng nấc, tiếng khóc, tiếng la hét vào màn đêm, nhưng Harry và Ginny tiếp tục bước, ngược trở lên những bậc cấp dẫn vào tiền sảnh: những gương mặt bơi bơi trong khóe mắt Harry, người ta đang ngắm soi nó, thì thào, thắc mắc, những viên bi hồng ngọc nhà Grf sáng lấp lánh dưới sàn tựa như những giọt máu khi chúng đi về phía cầu thang đá.

“Tụi mình tới bệnh thất luôn,” Ginny nói.

“Anh đâu có bị thương,” Harry nói.

“Đó là lệnh cô McGonagall. Mọi người tụi về đó hết, anh Ron, chị Hermione và thầy Lupin, cả đám...”

Nỗi sợ hãi lại dội lên trong ngực Harry: nó đã quên bém những thân hình bất động mà nó bỏ lại phía sau.

“Ginny, còn ai khác chết không?”

“Đừng lo, không có ai trong đám tụi mình.”

“Nhưng Dấu hiệu Hắc ám... Malfoy nói nó đã bước qua một xác...”

“Hắn bước qua anh Bill, nhưng không sao, anh ấy còn sống.”

Tuy nhiên trong giọng nói cô bé có cái gì đó mà Harry biết là diềm gở.

“Em chắc chứ?”

“Chắc mà... anh ấy... hơi lộn xộn, thế thôi. Greyback tấn công anh ấy. Bà Pòmey nói anh ấy sẽ không... sẽ không như cũ nữa...” giọng Ginny run run một chút. “Cũng không chắc được hậu quả sẽ ra sao... ý em là, Greyback người sói, nhưng lúc cắn hắn lại không hóa sói.”

“Nhưng những người khác... có những xác khác trên sân mà...”

“Neville đang nằm trong bệnh thất, nhưng bà Pòmey nghĩ là anh ấy sẽ hồi phục hoàn toàn, giáo sư Flitwick bị nốc ao, như thầy ốm, chỉ hơi yếu. Thầy cứ khẳng khẳng đòi ra viện để coi sóc nhà Ravenclaw. Và một tên Tử thần thực tử chết, hắn bị trúng lời Nguyên giết chóc do tên khổng lồ tóc vàng bắn vung vải khắp nơi... Harry, nếu tụi em không có lọ Phúc Lạc được của anh, thì em nghĩ tụi em chắc bị giết hết rồi, nhưng mọi thứ hình như cứ chừa tụi em ra...”

Chúng đã tới bệnh thất: đẩy cánh cửa đôi mở ra, Harry thấy Neville nằm, rõ rñagf là đang ngủ, ngay trên giường gần cửa ra vào. Ron, Hermione, Luna, cô Tonks và thầy Lupin đang vây quanh một chiếc giường khác ở gần cuối phòng bệnh. Nghe tiếng cửa mở, tất cả ngược lên nhìn. Hermione chạy tới và ôm chầm lấy nó; thầy Lupin cũng tiến lên trước, coi bộ lo lắng.

“Con không sao chứ, Harry?”

“Con khỏe... Anh Bill thế nào ạ?”

Không ai trả lời. Harry nhìn qua vai Hermione và thấy một gương mặt không thể nhận ra được nằm trên gối Bill; bị cào xé ghê đến nỗi trông anh chàng thật quái dị. Bà Pomfrey đang bôi lên vết thương của Bill thứ thuốc mỡ gì đó màu xanh lá cây, khó ngửi. Harry chợt nhớ Snape đã chữa lành vết thương Cắt sâu mãi mãi cho Malfoy bằng cây đũa phép của lão dễ dàng như thế nào.

“Bà không thể chữa bằng một cái bùa hay cái gì đó sao?” Nó hỏi bà y tá trưởng.

“Không bùa phép nào có tác dụng với những vết này,” bà Pomfrey nói. “Tôi đã thử tất cả mọi thứ mà tôi biết, nhưng không có cách chữa lành vết thương người sói cần.”

“Nhưng anh ấy không bị cắn vào lúc trăng tròn,” Ron nói, nó nhìn đăm đăm xuống mặt anh nó như thể nó đang quyết chữa bệnh bằng phương pháp nhìn chăm chăm. “Greyback chưa háo thành ới, nên chắc chắn anh Bill cũng sẽ không trở thành một... một con... thực...?”

Nó ngừng nhìn thầy Lupin.

“Không, thầy nghĩ Bill sẽ không thành một người sói thực sự,” thầy Lupin nói, “nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không bị nhiễm đôi chút. Những vết thương đó bị ếm lời nguyền. Chúng coi bộ sẽ không bao giờ lành hẳn, và... và Bill có lẽ sẽ mang những đặc điểm gì đó của sói từ giờ trở đi.”

“Nhưng chắc chắn cụ Dumbledore phải biết cách gì chữa được chứ,” Ron nói. “Cụ đâu rồi? Anh Bill chiến đấu với lũ điên đó theo lệnh cụ Dumbledore mà, cụ Dumbledore mắc nợ anh ấy, cụ không thể để anh ấy tởm tình trạng này...”

“Ron... cụ Dumbledore chết rồi,” Ginny nói

“không!” Thầy Lupin nhìn man dại từ Harry sang Ginny, như thể hy vọng thằng bé sẽ phủ nhận lời con bé, nhưng khi Harry không phủ nhận, thầy Lupin đổ gục vào chiếc ghế bên cạnh giường Bill, đôi tay thầy ôm vùi lấy mặt. Trước đây Harry chưa từng thấy thầy Lupin suy sụp bao giờ; nó cảm thấy nó đang xâm phạm đến cái gì đó riêng tư, thiếu đứng đắn; nó quay đi và thay vào đó lại bắt gặp ánh mắt Ron, lặng lẽ trao đổi một cái nhìn xác nhận lời Ginny nói.

“Cụ chết như thế nào?” cô Tonks thì thầm. “Chuyện xảy ra như thế nào?”

“Snape giết thầy,” Harry nói. “Em có mặt ở đó, em thấy hết. Em và cụ trở về đáp xuống Tháp Thiên văn vì đó là nơi có Dấu hiệu Hắc ám... Cụ Dumbledore bệnh, cụ yếu lắm, nhưng em nghĩ cụ đã nhận ra đó là một cái bẫy khi tụi này nghe tiếng bước chân chạy lên cầu thang xoắn. Cụ ếm bùa đông cứng em, em không làm gì được, em ở dưới chiếc Áo khoác tàng hình... và rồi Malfoy ủa qua cửa và tước khí giới cụ...”

Hermione bùm hai tay lên miệng và Ron rên rỉ. Miệng Luna giật giật.

“...thêm bọn Tử thần thực tử tới... và sau đó Snape... chính Snape làm việc đó. Bùa Avada Kedavra,” Harry không thể kể tiếp.

Bà Pomfrey bật khóc. Không ai mấy may chú ý đến bà ngoại trừ Ginny, cô bé nhấc bà, “Suýt! Lắng nghe!”

Nuốt nước miếng khan, bà Pomfrey chặn những ngón tay lên miệng, mắt mở to. Ở đâu đó ngoài màn đêm, một con phượng hoàng đang hót theo một cách mà trước giờ Harry chưa từng nghe: một tiếng than khóc thê lương, hay khủng khiếp. Và Harry có cảm giác, như trước kia nó đã từng cảm giác như thế về bài hát của phượng hoàng, rằng giai điệu ấy ở ngay trong lòng nó, chứ không phải ở ngoài kia: chính nỗi đau khổ của nó đã biến một cách thần kỳ thành bài hát đang vang vọng khắp khu vườn và lọt qua các ô cửa sổ của tòa lâu đài.

Nó không biết mọi người đã đứng đó bao lâu rồi, ngăn người lắng nghe. Nó cũng không biết vì sao nỗi đau đón của mọi người dường như dịu bớt khi nghe tiếng khóc than đó, nhưng hình như một lúc lâu sau cửa bệnh thất lại bật mở và giáo sư McGonagall bước vào phòng. Cũng như tất cả những người còn lại, bà mang những dấu tích cầu trận chiến vừa qua: có những vết cắt trên mặt và áo chùng bà bị rách.

“Molly và Arthur sắp tới,” bà nói và bùa mê của điệu nhạc bị phá vỡ: mọi người bừng tỉnh như thể thoát ra khỏi trạng thái thôi miên – người thì quay trở lại nhìn Bill, người thì dụi mắt hoặc lắc đầu. “Harry, chuyện gì xảy ra vậy? Theo thầy Hagrid thì trò đi cùng với giáo sư Dumbledore khi thầy... khi việc đó xảy ra. Thầy Hagrid nói thầy Snape có liên quan gì đó tới...”

“Snape đã giết cụ Dumbledore,” Harry nói.

Bà nhìn sững Harry một lúc, rồi loạng choạng thất thần; Bà Pomfrey, dường như đã lấy lại bình tĩnh, vội chạy tới trước, lấy ra một chiếc ghế. “Tất cả chúng tôi vẫn tự hỏi... nhưng cụ ấy tin tưởng... luôn luôn... Snape... tôi không thể tin được điều đó...”

“Snape là bậc cao cường về Bế quan bí thuật,” thầy Lupin nói, giọng thầy khản đặc một cách không bình thường. “Chúng ta vẫn biết điều đó.”

“Nhưng cụ Dumbledore thì là ông ấy về phe ta!” Cô Tonks thì thầm. “Tôi vẫn nghĩ cụ Dumbledore phải biết gì đó về Snape mà chúng ta không biết...”

“Cụ luôn nói xa nói gần rằng cụ có lý do bất di bất dịch để mà tin cậy Snape,” giáo sư McGonagall lầm bầm, giờ đang chấm chấm lên hai khóe mắt những giọt nước mắt lã chã của bà bằng chiếc khăn tay viền sọc vuông. “Ý tôi là... với quá khứ của Snape... dĩ nhiên người ta buộc phải tự hỏi... nhưng cụ Dumbledore bảo tôi một cách rạch ròi rằng sự ăn năn hối lỗi của Snape là hoàn toàn thành thực... không hề nghe một lời nào chống lại hắn!”

“Ước gì tôi biết được Snape đã nói gì để thuyết phục cụ,” cô Tonks nói.

“Em biết,” Harry nói và mọi người cùng quay cả lại nhìn nó chằm chằm. “Snape báo cho Voldermort mẫu thông tin đã khiến Voldermort sẵn lòng ba mẹ em. Sau đó Snape nói với cụ Dumbledore rằng lúc đó hắn đã không nhận ra mình đang làm gì, hắn rất hối hận là đã làm như vậy, hối hận alf họ đã chết.”

“Và cụ Dumbledore tin thế à?” Thầy Lupin nói một cách hoài nghi. “Cụ Dumbledore tin Snape hối hận là James đã chết? Snape ghét cay ghét đắng James mà...”

“Và hắn coi mẹ con là không có tí giá trị nào,” Harry nói, “bởi vì mẹ con gốc Muggle... ‘Máu bùn’, hắn gọi mẹ con như vậy...”

Không ai hỏi Harry làm sao nó biết được điều này. Tất cả mọi người dường như đều đang đắm chìm trong cơn sốc khủng khiếp, cố tiêu hóa cái sự thật vô lý và tàn nhẫn về những gì vừa xảy ra.

“Việc này do lỗi tôi cả,” giáo sư McGonagall đột nhiên nói. Trông bà như mất phương hướng, xoắn vặn chiếc khăn mùi xoa ướt đầm bằng cả hai tay. “Lỗi tại tôi. Đêm nay tôi đã phái Filius đi gọi Snape tới, đúng ra tôi đã cho người gọi hắn tới để trợ giúp chúng ta! Nếu tôi không báo động cho Snape biết việc gì đang diễn ra, thì chắc chắn hắn đã không thể nào hợp sức với bọn Tử thần thực tử. Tôi đoán là hắn không hề biết bọn chúng đang ở đó cho tới khi Filius báo cho hắn biết. Tôi không nghĩ là hắn biết bọn chúng sẽ tới.”

“Đó không phải là lỗi chị, chị Minerva,” thầy Lupin khẳng định. “Tất cả chúng ta đều muốn có thêm yểm trợ, lúc đó chúng ta đều mừng khi nghĩ Snape sắp tới...”

“Vậy là khi tới chỗ giao tranh, hắn lại nhập phe với bọn Tử thần thực tử?” Harry hỏi, nó muốn biết tất cả mọi chi tiết về sự phản trắc và hành động ác tâm của Snape, nôn nóng thu thập thêm nhiều lý do để căm ghét lão, để thế sẽ trả thù.

“Tôi không biết chính xác việc xảy ra như thế nào,” giáo sư McGonagall nói lơ mơ. “Tất cả quá hỗn loạn... cụ Dumbledore bảo chúng tôi rằng cụ sedx rồi trường trong vài giờ và rằng chúng tôi phải tuần tra các hành lang phòng trường hợp... Rồi Remus, Bill và Nymphadora đến tiếp sức với chúng tôi... và thế là chúng tôi đi tuần tra. Tất cả có vẻ im ắng. Mọi ngõ bí mật ra khỏi trường đều được bảo vệ. Chúng tôi biết không ai có thể bay vào được. Có bùa rất mạnh yểm khắp mọi lối vào lâu đài. Tôi vẫn không biết bọn Tử thần thực tử có thể lọt vào bằng cách nào...”

“Con biết,” Harry nói và nó giải thích một cách ngắn gọn về cặp Tử Biến mất và con đường ma thuật do hai cái tử làm nên. “Thế đấy, bọn chúng vào trường qua ngã Phòng theo yêu cầu.”

Gần như ngoài ý muốn, nó liếc nhìn từ Ron qua Hermione, cả hai đứa trông chết trân.

“Mình thiệt hậu đậu, Harry,” Ron nói một cách buồn thảm. “Tụi mình thực hiện đúng như bồ yêu cầu: tụi mình kiểm tra Bản đồ của Đạo tặc và tụi mình không thấy được Malfoy trên đó, cho nên tụi mình nghĩ chắc nó phải ở trong Phòng theo yêu cầu; nên mình, Ginny với Neville tới đó để canh chừng... nhưng Malfoy đã qua mặt tụi mình.”

“Tụi em bắt đầu canh gác được chừng một tiếng thì nó ra khỏi phòng đó,” Ginny nói. “Nó chỉ có một mình, cầm chặt cái cánh tay teo rút kinh khủng đó...”

“Bàn tay Vẽ vang của hắc,” Ron nói. “Chỉ soi sáng cho người nào cầm thôi, bỏ nhớ không?”

“Rồi,” Ginny tiếp, “chắc lúc đó nó đang kiểm tra coi có thông thoáng không để đưa bọn Tử thần thực tử ra, bởi vì vừa thấy tụi em là nó tung ra ngay một cái gì đó và tất cả tối đen như mực...”

“...Bột Tối hù ăn liền của xứ Peru,” Ron cay đắng nói. “Của hai anh Fred và George. Mình sẽ phải nói chuyện với hai anh về việc họ đã để ai mua sản phẩm của họ.”

“Tụi em có thử tất cả... Bùa Tỏa sáng, Bốc cháy,” Ginny nói. “Chẳng cái gì xuyên thủng được bóng tối ấy; tụi em chỉ làm được mỗi một việc là mò mẫm tìm đường ra khỏi hành lang đó, cùng lúc tụi em nghe thấy tiếng người vội vã chạy vụt qua. Rõ ràng Malfoy có thể thấy đường nhờ cái Bàn tay đó và đang dẫn đường cho bọn chúng, nhưng tụi em không dám dùng bất cứ lời nguyền nào hay cái gì vì sợ phóng trúng nhau và đến khi tụi em lần ra được một hành lang có đèn sáng thì bọn chúng đã đi mất.”

“Thiệt may,” thầy Lupin nói khàn khàn. “Ron, Ginny và Neville tình cờ gặp chúng tôi gần như ngay lúc đó và báo cho chúng tôi biết việc vừa xảy ra. Vài phút sau chúng tôi phát hiện ra bọn Tử thần thực tử, đang tiến về hướng Tháp Thiên văn. Rõ ràng Malfoy không ngờ có thêm người đang túc trực canh gác; nó hình như đã xài hết sạch bột Tối hù, bằng mọi giá mà. Một trận đấu nổ ra, bọn chúng tản ra và chúng tôi rượt theo. Một đứa trong bọn chúng, tên Gibbon, tách ra và phóng lên cầu thang Tháp...”

“Để thấp sáng Dấu hiệu Hắc ám?” Harry hỏi.

“Ừ, chắc hẳn thấp, bọn chúng chắc đã phải dàn xếp như vậy trước khi rời khỏi Phòng theo yêu cầu,” thầy Lupin nói. “Nhưng thầy đoán Gibbon không khoải ở đó một mình mà chờ cụ Dumbledore, bởi vì sau đó hẳn chạy trở xuống cầu thang để đánh nhau tiếp và bị trúng một lời nguyền Giết chóc mà vừa mới bắn trượt thầy.”

“Vậy là lúc đó Ron đang canh chừng Phòng theo yêu cầu với Ginny và Neville,” Harry nói, quay sang Hermione, “còn bồ...?”

“Ở bên ngoài văn phòng của lão Snape, phải,” Hermione thì thào, mắt cô nàng lóng lánh nước, “với Luna. Tụi mình loanh quanh bên ngoài phòng cả thế kỷ và chẳng có gì xảy ra... tụi mình không biết chuyện đang xảy ra ở trên lầu, Ron cầm tấm Bản đồ của Đạo tặc mà... tới gần nửa đêm thì giáo sư Flitwick lao xuống tầng hầm. Vừa chạy thầy vừa la có bọn Tử thần thực tử trong lầu đài, mình nghĩ là thầy hoàn toàn không nhận ra có mình và Luna đang ở đó, thầy chỉ ào vô văn phòng của Snape và tụi mình nghe thầy nói rằng Snape cần phải quay trở lên cùng với thầy và trợ giúp, xong rồi tụi mình nghe một tiếng bịch lớn và Snape phóng rầm rầm ra khỏi văn phòng của hắc và hắc thấy tụi mình và... và...”

“Và gì?” Harry giục cô bé.

“Mình thiệt là ngu, Harry!” Hermione thì thào bằng giọng cao vút. “Hắc nói giáo sư Flitwick bị té và bảo tụi mình vô chăm sóc thầy trong khi hắc... trong khi hắc đi giúp đánh bọn Tử thần thực tử...”

Cô bé xấu hổ che mặt và tiếp tục nói vào mấy ngón tay của mình, cho nên giọng nói bị nghẹn lại.

“Tụi mình vô văn phòng hắc để coi xem có thể giúp giáo sư Flitwick không và thấy thầy bất tỉnh dưới sàn nhà... và ôi, giờ mình mới rõ, chắc chắn Snape đã ếm bùa Bất động lên thầy Flitwick, nhưng lúc đó tụi mình không nhận ra, Harry, tụi mình không nhận ra, tụi mình cứ để cho Snape đi!”

“Đó không phải lỗi của các con,” thầy Lupin nói rành rọt. “Hermione, nếu con không vâng lời Snape mà chạy đi thì chắc hẳn đã giết con và Luna rồi.”

“Sau đó hắc lên cầu thang,” Harry nói, nội nhân của nó đang nhìn thấy Snape phóng lên cầu thang đá, áo chùng đen cuộn cuộn tung bay đằng sau như thường lệ, vừa chạy lên vừa rút đũa phép từ trong áo choàng ra, “và hắc tìm thấy chỗ cả đám đang đánh nhau...”

“Lúc đó chúng tôi đang rối loạn, chúng tôi sắp thua,” cô Tonks nói bằng giọng trầm thấp, “Gibbon chết nhưng bọn Tử thần thực tử còn lại xem ra đều sẵn sàng đánh đến chết. Neville bị thương, Bill bị Greyback cào xé dã man... tối thui tối hù... những lời nguyền bay khắp nơi... thằng Malfoy biến mất, chắc lúc đó nó

đã lên đi, leo lên Tháp Thiên văn... sau đó có thêm cái đĩa trong bọn chúng chạy theo Malfoy, nhưng một đĩa trong bọn đã chặn bít cầu thang bằng một lời nguyên nào đó... Neville chạy tông vô màn chắn đó và bị bắn lên không...”

“Không ai trong tụi này có thể xông qua được,” Ron nói, “và tên Tử thần thực tử lực lưỡng đó cứ bắn bùa yểm ra tứ tán, đội vô tường và chút xíu là trúng tụi này...”

“Và sau đó Snape có mặt ở đó,” cô Tonks nói, “xong liền đó hắn lại không có ở đó...”

“Em thấy hắn lao về phía chúng ta, nhưng một bùa yểm của tên bự con mém trúng em ngay sau đó và em né, thế là mất dấu hết,” Ginny nói.

“Thầy thấy hắn chạy thẳng qua màn chắn bị ếm mà như thể nó không có ở đó,” thầy Lupin nói. “Thầy thử theo hắn nhưng bị quăng đội trở lại như Neville...”

“Hắn chắc phải biết một câu thần chú mà chúng ta không biết,” giáo sư McGonagall thì thầm. “Dù sao thì... hắn cũng là giáo viên dạy Phòng chống nghệ thuật hắc ám... Lúc đó tôi chỉ đoán là hắn đang vội rượt theo bọn Tử thần thực tử tẩu thoát lên Tháp Thiên văn...”

“Hắn vội thật,” Harry nói một cách hung dữ, “nhưng là để trợ giúp chúng, chứ không phải để chặn chúng... và con bảo đảm là người ta cần phải xâm Dấu hiệu Hắc ám mới qua được màn chắn đó... vậy chuyện gì xảy ra khi hắn chạy trở xuống?”

“Ừm, lúc đó tên Tử thần thực tử bự con mới bắn ra một cái bùa làm nguyên nửa mái trần rớt xuống, phá vỡ luôn lời nguyên chặn lối cầu thang,” thầy Lupin nói. “Tụi thầy chạy hết tới trước – dĩ nhiên, chỉ những người nào vẫn còn đnwg giáo sư đó thôi... thế rồi Snape và thằng bé nhô ra từ đám bụi... rõ ràng không ai trong chúng ta tấn công chúng...”

“Tụi này cứ vậy mà để chúng đi qua,” cô Tonks nói bằng giọng trống rỗng, “tụi này cứ nghĩ chúng đang bị bọn Tử thần thực tử khác với Greyback kéo xuống, thế là tụi này lại xông vô giáp lá cà... Chị nghĩ lúc đó có nghe tiếng Snape quát cái gì đó, nhưng chị không biết nó là...”

“Hắn quát, ‘Xong rồi’,” Harry nói. “Hắn đã làm xong cái điều hắn làm.”

Tất cả chợt im lặng. Tiếng khóc than của con phượng hoàng Fawkes vẫn dội vang khắp khu vườn tối bên ngoài. Khi nghe tiếng hát vang lên trong không trung, những ý nghĩ khó chịu không ngăn được chợt nảy ra trong óc Harry... Người ta đã mang thi hài cụ Dumbledore từ chân Tháp vô chưa? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo với thi hài cụ? Cụ sẽ an nghỉ ở đâu? Harry nắm chặt hai bàn tay lại trong túi quần. Nó cảm thấy cái khối nhỏ lạnh toát của Trường sinh linh giá giả đang tì vào những khớp ngón bàn tay phải của nó.

Cánh cửa bệnh thất bật mở, khiến tất cả giật nảy mình: ông và bà Weasley đang bước phẩm phẩm vô phòng, Fleur đi sau họ, gương mặt xinh đẹp của Fleur lộ vẻ khinh hĩ.

“Molly... Arthur...” Giáo sư McGonagall kêu lên, đứng bật dậy và vội vã ra đón họ. “Tôi rất tiếc...”

“Bill,” bà Weasley thẳng thốt, vội băng qua giáo sư McGonagall ngay khi thấy gương mặt biến dạng của Bill. “Ôi, Bill!”

Thầy Lupin và cô Tonks hấp tấp đứng lên và lùi lại để ông bà Weasley có thể tiến lại gần cái giường hơn. Bà Weasley cúi xuống con trai và đặt môi bà lên vầng trán bết máu của Bill.

“Cô nói là Greyback đã tấn công nó?” Ông Weasley hỏi giáo sư McGonagall một cách lơ đãng. “Nhưng nó chưa bị hóa thú phải không? Như vậy nghĩa là sao? Chuyện gì sẽ xảy tới với thằng Bill?”

“Chúng tôi chưa biết,” giáo sư McGonagall vừa đáp vừa bắt lực ngó thầy Lupin.

“Chắc chắn sẽ bị nhiễm đôi chút, anh Arthur à,” thầy Lupin nói. “Đây là trường hợp lạ lùng, độc nhất vô nhị... chúng tôi không biết hành vi của cậu ấy sẽ như thế nào khi tỉnh dậy...”

Bà Weasley lấy lọ thuốc mỡ bốc mùi khó chịu từ tay bà Pomfrey và bắt đầu bôi lên những vết thương của Bill.

“Và cụ Dumbledore...” Ông Weasley nói. “Bà Minerva, có đúng là... cụ thực sự...?”

Khi giáo sư McGonagall gật đầu, Harry cảm thấy Ginny di chuyển tới bên cạnh nó và nó nhìn cô bé. Đôi mắt hơi nheo lại của Ginny đang dán chặt vào Fleur, cô nàng đang trân trối nhìn xuống Bill với vẻ mặt đóng băng.

“Cụ Dumbledore bị giết,” ông Weasley thì thầm, nhưng bà Weasley vẫn chỉ dán mắt vào cậu con trai lớn nhất của mình; bà bật khóc, nước mắt rơi lã chã xuống gương mặt bị hủy hoại của Bill.

“Tất nhiên diện mạo nó như thế nào không quan trọng... không quan trọng thiệt mà... nhưng nó đã là một thằng... thằng thẳng bé rất đẹp... đẹp trai... luôn rất đẹp trai... mà nó lại sắp cưới/// cưới... cưới vợ!”

“Ý bác nói vợ là sao?” Fleur bất thành linh nói lớn. “Ý bác là sao? Anh ấy sẽ cưới con?”

Bà Weasley ngẩng gương mặt đầm đìa nước mắt lên, trông hoảng hốt.

“Ồ... chỉ là...”

“Bác nghĩ anh Bill xê không muốn cưới con nữa chứ gì?” Fleur chất vấn. “Bác nghĩ, vì mấy vết cắn này, anh ấy xê không yêu con nữa chứ gì?”

“Không, bác không nói...”

“Bởi vì anh ấy sẽ cưới con!” Fleur nói, vùng đứng thẳng lên và hất mái tóc bạch kim dài ra sau. “Phải hóa thú hơn mới làm anh Bill ngừng yêu con được!”

“Ồ, bác chắc chắn,” Bà Weasley nói, “nhưng bác nghĩ có lẽ... để coi... coi nó ra sao...”

“Bác nghĩ con xê không muốn cưới anh ấy chứ gì? Hay có lẽ, bác hy vọng thế?” Fleur nói, hai cánh mũi thở phập phồng. “Con đề ý anh ấy trông như thế nào à? Con nghĩ, con xinh đẹp đủ cho cả hai chúng con! Tất cả những vết sẹo đó, chứng tỏ rằng chồng con thiệt dũng cảm! Và con xê cưới anh ấy!” Fleur hăng hái nói thêm, đẩy bà Weasley qua một bên và giằng lấy lọ thuốc mỡ từ tay bà.

Bà Weasley bật ngửa dựa vào chồng và nhìn Fleur lau sạch những vết thương của Bill, một vẻ tò mò nhất hiện trên gương mặt bà. Không ai nói gì cả. Harry không dám cựa quậy. Như tất cả mọi người khác, nó đang chờ đợi cơn bùng nổ.

“Bà cô Muriel của nhà này,” bà Weasley nói sau một lúc lâu, “có một chiếc khăn đội đầu rất đẹp... do yêu tinh làm... mà bác chắc chắn bác có thể thuyết phục bà ấy mượn nó trong ngày cưới. Bà ấy rất yêu quý Bill. Con biết không và nó sẽ rất xinh với mái tóc của con.”

“Cảm ơn bác,” Fleur khó nhọc nói. “Con chắc chắn là nó rấy xinh.”

Và rồi – Harry không rõ việc đã xảy ra như thế nào – cả hai người phụ nữ cùng khóc và ôm choàng lấy nhau. Hoàn toàn bất loạn, tự hỏi phải chăng thế giới này phát điên hết rồi, nó quay mặt đi: trông Ron cũng ngây ra hệt như Harry và Ginny cùng Hermione đang trao đổi cái nhìn sững sờ.

“Anh thấy đây,” một giọng rầu rầu cất lên. Cô Tonks đang nhìn trân trân thầy Lupin. “Cô ấy vẫn muốn cưới cậu ấy, dầu cho anh ấy bị cắn! Cô ấy không sợ!”

“Cái đó khác!” Thầy Lupin nói, hầu như không động đậy môi và tự dưng trông căng thẳng. “Bill sẽ không là một người sói đầy đủ. Những trường hợp hoàn toàn...”

“Nhưng em cũng không sợ, em không sợ!” Cô Tonks nói, thò tay lấy ngực áo chùng của thầy Lupin và lắc, “Em đã nói với anh hàng triệu lần...”

Và ý nghĩa Thần Hộ mệnh của cô Tonks, mái tóc màu lông chuột của cô, việc cô nài cố chạy đến tìm cụ Dumbledore vì nghe đồn có ai đó bị Greyback tấn công, tất cả đột nhiên trở nên sáng tỏ với Harry; rốt cuộc thì chú Sirius không phải là người mà cô Tonks yêu...

“Và tôi đã nói với em hàng triệu lần,” thầy Lupin nói, tránh nhìn vào ánh mắt cô, mà nhìn chằm chằm xuống sàn, “rằng tôi quá già đối với em, quá nghèo... quá nguy hiểm...”

“Tôi nói với chú hoài rằng chú xử lý việc này thiệt lố bịch, Remus,” bà Weasley nói với qua vai Fleur trong khi vẫn vỗ vỗ lưng cô.

“Tôi không lồ bịch,” chú Lupin nói đều đều. “Tonks xứng đáng có một người đàn ông trẻ và tài sắc vẹn toàn.”

“Nhưng cô ấy muốn chú,” ông Weasley nói, hơi mỉm cười. “Và xét cho cùng, Remus, đàn ông trẻ và tài sắc vẹn toàn không nhất thiết là sẽ trẻ và tài sắc vẹn toàn được mãi,” ông buồn bã làm dấu về phía con trai mình, đang nằm đó.

“Đây... đây không phải là lúc bàn luận việc này,” thầy Lupin nói, tránh ánh mắt của tất cả mọi người bằng cách nhìn quanh một cách lơ đãng. “Cụ Dumbledore chết...”

“Thầy Dumbledore hẳn sẽ vui sướng hơn bất kỳ ai khi nghĩ rằng đã có thêm một tình yêu trên thế giới này,” giáo sư McGonagall nói cộc lốc, vừa lúc cửa bệnh thất lại mở ra và bác Hagrid bước vào.

Phần gương mặt không bị râu hay tóc che khuất của bác ướt đầm và sưng phồng; bác đang run lên vì khóc, một chiếc khăn mùi xoa lớn dơ hầy nằm trong tay.

“Tôi... tôi làm rồi, thưa giáo sư,” bác nghẹn ngào. “Chuyển... chuyển cụ vô rồi. Giáo sư Sprout đã đưa bọn trẻ về giường. Giáo sư Flitwick đang nằm nhưng thầy nói sẽ khỏe thôi và giáo sư Slughorn nói đã thông báo Bộ Pháp thuật.”

“Cảm ơn thầy Hagrid,” giáo sư McGonagall nói, đứng lên lập tức và quay qua nhìn nhóm người xung quanh giường Bill. “Tôi cần phải gặp Bộ Pháp thuật khi họ tới đây. Thầy Hagrid, làm ơn báo cho chủ nhiệm các Nhà, giáo sư Slughorn có thể đại diện cho nhà SlytHermionein, rằng tôi muốn gặp họ trong văn phòng của tôi ngay tức khắc. Tôi muốn trò cũng đi cùng với chúng tôi.”

Khi bác Hagrid gật đầu, quay ra và lê bước khỏi phòng một lần nữa, bà ngó xuống Harry.

“Trước khi gặp họ tôi muốn nói chuyện riêng với trò chốc lát, Harry. Trò đi cùng tôi được hay không...”

Harry đứng lên, lẩm bẩm, “Gặp lại sau nhe,” với Ron, Hermione và Ginny rồi theo sau giáo sư McGonagall trở ra khỏi phòng bệnh. Những hành lang bên ngoài vắng tanh và âm thanh duy nhất là tiếng hát của phương hoàng xa xa. Phải mất mấy phút Harry mới nhận ra là họ sẽ không đi đến văn phòng của giáo sư McGonagall, mà đến văn phòng của cụ Dumbledore và mất thêm khoảng mấy phút nữa nó mới nhận ra rằng, đương nhiên, bà đã là quyền hiệu trưởng... rõ ràng bây giờ bà là hiệu trưởng... vì vậy căn phòng đằng sau cái máng xối giờ đây là văn phòng của bà...

Trong im lặng, họ đi lên chiếc cầu thang xoắn lay động và bước vào văn phòng hình tròn. Nó cũng không biết nó trông chờ điều gì: rằng căn phòng sẽ bao phủ trong màu đen à, có lẽ thế, hoặc thậm chí thi hài cụ Dumbledore đang nằm đó... Nhưng thực tế, căn phòng hầu như vẫn y hệt khi nó và cụ Dumbledore rời đó chỉ vài giờ trước: những món đồ bằng bạc kêu vo vo và phụt phà phà trên những chiếc bàn có chân khẳng khiu. Thanh gươm của nhà Gryffindor trong hộp thủy tinh sáng lấp lánh trong ánh trắng, chiếc Nón Phân loại ở trên kệ đằng sau bàn làm việc. Nhưng chỗ đậu của con phượng hoàng Fawkes trống trơn; nó vẫn đang khóc bài hát than thở của mình vang khắp khuôn viên lâu đài. Và một bức chân dung mới vừa treo thêm vào hàng chân dung những ông bà hiệu trưởng đã qua đời của trường Hogwarts... Cụ Dumbledore đang ngủ ngon lành trong một khung tranh bằng vàng phía trên bàn làm việc, cặp kính nửa vầng trăng của cụ đậu ngay ngắn trên sống mũi cong, trông bình thản và an lành.

Sau khi liếc nhìn bức chân dung này một lần, giáo sư McGonagall ẹo người một cái thiết lạ kỳ như thể tự lên dây cót tinh thần ình, rồi quàng vô bàn làm việc để nhìn Harry, gương mặt bà lộ vẻ đả kích và hẳn những vết nhăn.

“Harry,” bà nói, “tôi muốn biết trò và thầy Dumbledore đã làm gì tối nay khi hai người rời khỏi trường.”

“Con không thể nói cho cô biết điều đó, thưa giáo sư,” Harry nói. Nó đã chờ câu hỏi này và đã có sẵn câu trả lời. Chính ở nơi đây, trong chính căn phòng này, mà cụ Dumbledore đã bảo nó rằng nó không được tiết lộ nội dung những bài học của họ cho ai khác ngoài Ron và Hermione.

“Harry, điều đó chắc là quan trọng,” giáo sư McGonagall nói.

“Dạ phải,” Harry nói, “rất quan trọng, nhưng thầy không muốn con nói với bất cứ ai.”

Giáo sư McGonagall trừng mắt nhìn nó.

“Potter,” (Harry nhận ra lời xưng hô mới gọi nó bằng họ) “xét đến việc thầy Dumbledore mất, tôi nghĩ trò phải thấy rằng tình hình đã thay đổi về phương diện nào đó...”

“Con không nghĩ vậy,” Harry nói, nhún vai. “Giáo sư Dumbledore không bao giờ bảo con phải ngưng tuân lệnh thầy nếu thầy chết đi.”

“Nhưng...”

“Tuy nhiên, có một điều cô nên biết trước khi Bộ Pháp thuật tới đây. Bà Rosmerta đang chịu Lời nguyên Độc đoán, bà ta đã giúp Malfoy và bọn Tử thần thực tử, chính thế mà cái xâu chuỗi và rượu mật ong...”

“Bà Rosmerta?” Giáo sư McGonagall nói một cách hoài nghi, nhưng bà chưa kịp nói tiếp, một tiếng gõ cửa đằng sau họ vang lên và giáo sư Sprout, Flitwick cùng Slughorn lê bước vô văn phòng, theo sau là bác Hagrid, bác vẫn đang khóc sụt sùi, thân hình khổng lồ của bác đau khổ rung bần bật.

“Snape” Giáo sư Slughorn thốt lên, trông thầy tái nhợt, mồ hôi nhễ nhại và run rẩy nhất. “Snape! Tôi đã dạy hắn! Tôi tưởng tôi phải biết rõ hắn chứ.”

Nhưng trước khi bất cứ ai trong số họ đáp lại câu này, một giọng lạnh lạnh đã phát ra từ trên cao bức tường: một pháp sư mặt vàng ửng có một món tóc đen ngắn rủ trước trán vừa bước trở vô bức tranh sơn dầu trống rỗng của ông ta.

“Bà Minerva, ngài Bộ trưởng sẽ ở đây sau vài giây, ngài vừa mới Độn thổ từ Bộ Pháp thuật.”

“Cảm ơn, Everard,” giáo sư McGonagall nói và bà quay ngoắt qua các giáo viên của mình.

“Tôi muốn nói về tương lai của trường Hogwarts trước khi ông ấy vô đây,” bà nói lạ. “Về phần cá nhân tôi, tôi thấy việc trường mở cửa lại vào năm tới không được thuyết phục lắm. Cái chết của vị Hiệu trưởng dưới bàn tay của một trong những đồng nghiệp của chúng ta là một vết nhơ khủng khiếp trong lịch sử trường Hogwarts. Thật kinh khủng.”

“Tôi chắc thầy Dumbledore sẽ muốn trường vẫn tiếp tục mở,” giáo sư Sprout nói. “Tôi cảm thấy rằng nếu chỉ có một học sinh muốn đến trường, thì trường vẫn phải mở cửa dạy học sinh đó.”

“Nhưng liệu chúng ta còn một học sinh nào sau sự việc này không?” Giáo sư Slughorn nói, chậm chậm vâng trán đầm mồ hôi của mình bằng một cái mù xoa lụa. “Các bậc phụ huynh sẽ muốn giữ con em ở nhà và tôi không thể nói là tôi sẽ trách họ. Cá nhân mà nói thì tôi nghĩ ở Hogwarts chúng ta ít bị nguy hiểm hơn ở bất cứ đâu, nhưng quý vị không thể mong chờ các bà mẹ cũng nghĩ như vậy. Họ sẽ muốn giữ gia đình họ ở kề bên nhau. Đó là lẽ tự nhiên.”

“Tôi đồng ý,” giáo sư McGonagall nói. “Và dù sao chẳng nữa, sẽ không đúng nếu nói rằng cụ Dumbledore chưa bao giờ tượng tượng ra một tình huống trong đó trường Hogwarts có thể đóng cửa. Hồi Căn phòng Bí mật mở ra lại cụ đã nghĩ đến việc đóng cửa trường... và tôi phải nói rằng cái chết của cụ Dumbledore còn làm tôi bấn loạn hơn là ý nghĩ về con quái vật của Slythermionein đang sống ngay trong bụng tòa lâu đài mà không bị ai khám phá ra...”

“Chúng ta phải tham vấn ý kiến của hội đồng quản trị,” giáo sư Flitwick nói bằng giọng chột chột của mình; thầy bị một vết bầm to tướng ở trán nhưng dường như ngoài ra không bị thương tích gì do cú ngã trong văn phòng của Snape. “Chúng ta phải tuân thủ những thủ tục pháp lý đã được đặt ra. Một quyết định không nên được đưa ra một cách vội vàng.”

“Hagrid, thầy chưa nói gì cả,” giáo sư McGonagall nói. “Quan điểm của thầy là gì, liệu trường Hogwarts có phải tiếp tục mở cửa không?”

Bác Hagrid, vẫn đang lặng lẽ khóc thút thít trong chiếc khăn tay to dơ đầy của mình suốt cuộc bàn bạc, giờ ngược đôi mắt đỏ hoe, sưng phồng lên và nói khàn khàn, “Tôi không biết, thưa giáo sư... việc đó dành cho Chủ nhiệm các Nhà và bà hiệu trưởng quyết định...”

“Giáo sư Dumbledore luôn coi trọng quan điểm của thầy,” giáo sư McGonagall nói một cách tử tế, “và tôi cũng vậy.”

“Ừm, tôi sẽ ở lại,” bác Hagrid nói, những giọt nước mắt to vẫn tuôn trào khỏi khóe mắt và nhỏ xuống bộ râu quai nón rối bù. “Chỗ này là nhà tôi, nhà tôi từ hồi tôi mười ba tuổi. Và nếu có đứa con nít nào muốn tôi dạy thì tôi sẽ dạy. Nhưng... tôi không biết... Hogwarts mà không có thầy Dumbledore...”

Bác nấc lên và biến mất sau chiếc mù xoa một lần nữa và tất cả đều im lặng.

“Rất tốt,” giáo sư McGonagall nói, liếc qua cửa sổ ra ngoài sân, kiểm tra coi ngài Bộ trưởng đã đến chưa, “vậy thì tôi phải đồng ý với thầy Filius rằng việc nên làm là tham vấn ý kiến cầu hội đồng quản trị, họ sẽ ra quyết định cuối cùng.”

“Bây giờ về việc đưa học sinh về nhà... có một ý kiến gay gắt cho rằng phải làm ngay không chậm trễ. Chúng ta có thể thu xếp cho tàu tốc hành Hogwarts đến vào ngày mai nếu cần thiết...”

“Thế còn đám tang của thầy Dumbledore thì sao?” Harry cuối cùng lên tiếng.

“Ừm...” giáo sư McGonagall nói, mất đi chút nhịp điệu nhanh nhanh của bà khi giọng nói trở nên run rẩy, “Tôi... tôi biết rằng ước nguyện của thầy Dumbledore là đwocj nằm lại ở đây, ở trường Hogwarts...”

“Thế thì đó là việc sẽ xảy ra, phải không?” Harry nói gay gắt.

“Nếu Bộ Pháp thuật nghĩ điều đó thích hợp,” giáo sư McGonagall nói. “Chưa từng có ông hay bà Hiệu trưởng nào...”

“Chưa từng có ông hay bà Hiệu trưởng nào cố gắng nhiều cho trường này hơn thầy,” bác Hagrid gầm vang.

“Trường Hogwarts phải là nơi yên nghỉ cuối cùng của thầy Dumbledore,” giáo sư Flitwick nói.

“Đúng thế,” giáo sư Sprout nói.

“Và trong trường hợp đó,” Harry nói, “cô không nên gửi học trò trở về nhà cho tới khi đám tang kết thúc. Họ sẽ muốn ở lại để nói...”

Lời cuối cùng bị nghẹn lại trong cổ họng nó, nhưng giáo sư Sprout hoàn tất câu nói giùm cho nó.

“Vĩnh biệt.”

“Nói đúng lắm,” giáo sư Flitwick chút chút. “Nói hay lắm! Các học sinh của chúng ta nên biểu lộ lòng ngưỡng mộ, thiết hợp lý. Chúng ta có thể sắp xếp phương tiện về nhà sau đó.”

“Tán thành,” giáo sư Sprout nói lớn.

“Tôi cho là... phải...” giáo sư Slughorn nói bằng giọng hơi luống cuống, trong khi bác Hagrid phát ra một tiếng nấc nghẹn ngào đồng ý.

“Ông ấy tới rồi,” giáo sư McGonagall đột ngột nói, nhìn chăm chú xuống sân. “Bộ trưởng... và theo tôi thấy thì ông ta có mang theo một đoàn tùy tùng...”

“Con ra được chứ ạ, thưa giáo sư?” Harry nói ngay lập tức.

Đêm nay nó không mong muốn gặp, hoặc muốn bị chất vấn bởi ông Rufus Scrimgeour chút nào.

“Được,” giáo sư McGonagall nói, “và lẹ lên.”

Bà bước dài về phía cửa và giữ cửa mở cho nó. Nó phóng vụt xuống cầu thang xoắn, chạy dọc khỏi hành lang vắng ngắt; nó đã bỏ tấm Áo khoác tàng hình của nó ở trên đỉnh Tháp Thiên văn, nhưng không hề gì; không có ai ở trong các hành lang để trông thấy nó chạy qua, kể cả thầy Filch, con mèo Norris và con ma Peeves cũng không. Nó không gặp một ma nào cho đến khi nó quẹo vô hành lang dẫn đến phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor.

“Có thật không?” bà Béo thì thầm, khi nó tới gần. “Điều đó đúng thật chứ? Cụ Dumbledore... chết?”

“Đúng,” Harry nói.

Bà buột khóc rên lên và không chờ nghe mật khẩu, bà quăng người ra trước để cho nó vô.

Đúng như Harry dự đoán, phòng sinh hoạt chung đầy ắp người. Căn phòng chợt rơi vào im lặng khi nó leo qua lỗ bức chân dung. Nó thấy Dean và Seamus ngồi trong một đám gần đây: như vậy có nghĩa là phòng ngủ trống trơn, hoặc gần như vậy. Không nói với ai lời nào, không trao đổi cái nhìn với ai, Harry bước thẳng qua căn phòng và đi qua cửa dẫn tới khu phòng ngủ nam.

Đúng như nó đã hy vọng, Ron đang chờ nó, vẫn còn mặc nguyên đồ, đang ngồi trên giường. Harry ngồi xuống chiếc giường có bốn cọc mùng của nó và trong một thoáng, bọn chúng chỉ nhìn nhau trân trân.

“Họ đang bàn về việc đóng cửa trường,” Harry nói.

“Thầy Lupin nói họ sẽ đóng cửa,” Ron nói.

Chúng im lặng một lát.

“Sao?” Ron nói bằng giọng thiết trầm, như thể nó nghĩ đồ đạc cũng có thể nghe lỏm. “Bồ có tìm thấy không? Bồ có lấy được nó? Cái Trường sinh linh giá?”

Harry lắc đầu. Tất cả những gì đã xảy ra xung quanh cái hồ đen ngòm đó giờ đây trông giống như một cơn ác mộng cũ; có thật là mọi việc đã xảy ra không, chỉ cách đây có vài tiếng?

“Bồ không lấy được nó à?” Ron nói, vẻ thất vọng. “Nó không có ở đó hả?”

“Không,” Harry nói. “Ai đó đã lấy mất rồi và để lại một cái giả vô chỗ đó.”

“Lấy mất rồi...?”

Không nói gì, Harry lôi ra chiếc hộp giả từ trong túi, mở ra và đưa cho Ron. Toàn bộ câu chuyện có thể chờ để kể sau... còn đêm nay nó không quan trọng... không gì quan trọng ngoại trừ đoạn cuối, đoạn cuối cuộc phiêu lưu vô nghĩa của thầy trò họ, đoạn cuối của cuộc đời cụ Dumbledore...

“R.A.B.,” Ron thì thào, “nhưng đó là ai?”

“Không biết,” Harry nói, nằm ngả xuống giường, vẫn để nguyên quần áo và nhìn trao tráo lên trần. Nó chẳng cảm thấy tò mò một chút nào về R.A.B.: nó e là nó sẽ không bao giờ còn cảm thấy tò mò được nữa. Khi nằm đó, nó bỗng nhận ra ngoài vườn đã im ắng. Fawkes đã ngừng hát.

Và nó biết, mà không biết làm thế nào mà nó biết điều đó, rằng con phượng hoàng đã đi rồi, đã rời khỏi trường Hogwarts mãi mãi, hết như cụ Dumbledore đã rời khỏi ngôi trường này, rời khỏi thế giới này... rời khỏi Harry.

30. Chương 30 (Hết)

Ngôi mộ trắng

Tất cả lớp học bị đình lại, tất cả những kỳ thi đều hoãn lại. Một số học sinh được cha mẹ vội vã đưa đi khỏi trường Hogwarts nội trong vài ngày sau – chị em sinh đôi nhà Patil được đưa đi trước bữa điểm tâm ngay buổi sáng hôm sau cái chết của cụ Dumbledore và Zacharias Smith được ông bố trông ngạo mạn của nó hộ tống từ lâu đài. Seamus Finnigan, ngược lại, thẳng thừng từ chối đi theo mẹ nó về nhà – họ cãi vã một trận ở Tiền sảnh và cuộc to tiếng được giải quyết khi bà mẹ đồng ý là nó có thể ở lại cho tới xong đám tang. Seamus kể với Harry và Ron là mẹ nó gặp khó khăn trong việc tìm một chỗ ngủ trọ trong làng Hogsmeade, bởi vì các pháp sư và phù thủy đang đổ về ngôi làng đó, chuẩn bị vào viếng cụ Dumbledore lần cuối để tỏ lòng tôn kính.

Vào buổi tối trước đám tang, có chút kích động nổi lên trong đám học trò nhỏ, (là bọn trước giờ chưa từng được chứng kiến), khi một cỗ xe ngựa màu xanh dương lợt to cỡ một ngôi nhà, do một tá ngựa vàng có cánh khổng lồ kéo, từ bầu trời bay vút ra và đáp xuống bãi khu Rừng Cấm. Harry nhìn từ một cửa sổ thấy một phụ nữ đẹp tóc đen, khổng lồ, nước da màu ô-liu bước xuống khỏi những bậc xe ngựa và lao vào vòng tay đang chờ đón của bác Hagrid. Cùng lúc đó, một phái đoàn quan chức Bộ Pháp thuật, bao gồm chính ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, đang tá túc trong lâu đài. Harry mãi miết tránh tiếp xúc với bất cứ ai trong số họ; nó chắc chắn rằng, không chóng thì chầy, người ta cũng sẽ yêu cầu nó giải thích về chuyến đi cuối cùng ra khỏi trường Hogwarts của cụ Dumbledore.

Harry, Ron, Hermione và Ginny dành tất cả thời gian của chúng để ở bên nhau. Thời tiết đẹp như trên người chúng. Harry có thể tưởng tượng ra được nếu cụ Dumbledore không chết thì sẽ như thế nào và bọn chúng sẽ có thời gian ở bên nhau như thế này vào đúng cái ngày cuối năm, khi các môn thi của Ginny đã hoàn tất, áp lực bài tập về nhà đã được cất khỏi... và hết giờ này đến giờ khác, Harry cứ trì hoãn nói cái điều mà nó biết nó phải nói, làm cái điều mà nó biết nó phải làm, bởi vì thật quá khó để mà từ bỏ đi nguồn an ủi lớn nhất của nó.

Mỗi ngày bọn chúng ghé vô bệnh thất hai lần: Neville đã xuất viện, nhưng Bill vẫn còn chịu sự chăm sóc của bà Pomfrey. Những vết sẹo của anh chàng vẫn kinh khủng như cũ; thiệt tình, bây giờ Bill đã mang những nét giống y Moody “Mắt điên” (may phước là vẫn còn đủ cả mắt lẫn chân cẳng), nhưng về bản tính thì dường như vẫn thế. Nếu có gì đó có vẻ thay đổi thì chính là Bill bây giờ đâm ra khoái món bíp-tết còn sống.

“...vậy cưới em là anh hên rồi,” Fleur sung sướng nói, vỗ cho tròn chiếc gối củ Bill, “bởi vì người Anh hay nấu thịt kỹ quá, em vẫn nói thế mà.”

“Em nghĩ em đành phải chấp nhận chuyện anh Bill cưới bà ấy thật thôi,” Ginny thở dài sau đó, vào buổi tối, khi cô bé cùng Harry, Ron và Hermione ngồi bên khung cửa sổ mở của phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor, nhìn ra ngoài khu vườn sáng đèn.

“Chị ấy đâu đến nỗi tệ,” Harry nói. “Dù có hơi xấu,” nó vội vã thêm vào khi Ginny nhướn mày lên và cô bé buột ra một tiếng cười miễn cưỡng.

“Hừ, em nghĩ nếu má chịu được thì em chịu được.”

“Có ai nữa mà tụi mình biết bị chết không?” Ron hỏi Hermione, cô nàng đang đọc kỹ tờ Tiên Tri buổi chiều.

Hermione nhăn mặt trước vẻ cố làm bộ cứng rắn trong giọng nói của Ron.

“Không,” cô nàng nói vẻ trách móc, gấp tờ báo lại. “Họ vẫn đang lùng sục Snape, nhưng không có tung tích...”

“Không có là đương nhiên,” Harry nói, nó luôn nổi cáu mỗi lần đề tài này nảy ra. “Họ sẽ không tìm ra Snape chừng nào chưa tìm ra Voldermort, và chắc chắn họ không tài nào xoay sở mà làm được việc đó vào lúc này...”

“Em đi ngủ đây,” Ginny ngáp. “Em ngủ chẳng ra gì kể từ khi... thôi... em phải đi ngủ một chút.”

Cô bé hôn Harry (Ron nhìn ngoắt đi chỗ khác), vẫy chào hai đứa còn lại và đi về phòng ngủ nữ. Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng Ginny, Hermione nhào ra phía trước về phía Harry với cái nhìn đúng kiểu Hermione nhất.

“Harry, sáng nay mình tìm thấy chút thông tin, ở trong thư viện...”

“R.A.B. hả?” Harry nói, ngồi thẳng lên.

Nó không còn cảm giác như cái cách trước kia nó vẫn có: háo hức, tò mò, phát sốt lên muốn tìm ra nguyên nhân thực sự của điều bí ẩn. Nó chỉ đơn giản biết rằng nhiệm vụ khám phá sự thật về cái Trường sinh linh giá thật phải được hoàn thành trước khi nó có thể đi xa hơn trên con đường tối tăm, quanh co trải dài phía trước, con đường mà nó và cụ Dumbledore đã cùng nhau đặt ra và bây giờ nó biết nó sẽ phải đi một mình. Vẫn còn chừng bốn cái Trường sinh linh giá ở đâu đó và mỗi cái đều phải tìm ra cho được và tiêu hủy thì may ra mới có khả năng giết được Voldermort. Nó liên tục nhắc lại chính xác những cái tên của chúng, cứ như việc lập danh sách chúng sẽ giúp nó với tay được tới chúng vậy: “Cái hộp... cái cúp... con rắn... một cái gì đó của nhà Gryffindor hoặc của nhà Ravenclaw... cái hộp... cái cúp... con rắn... một cái gì đó của nhà Gryffindor hoặc của nhà Ravenclaw...”

Câu thần chú này dường như chạy rần rần trong óc Harry khi nó ngủ thiếp đi vào ban đêm và những giấc mơ của nó đầy những hộp với cúp và những đồ vật bí hiểm mà nó không thể nào với tới, mặc dù cụ Dumbledore đã hết lòng trợ giúp đưa cho Harry một sợi thang dây, cái thang biến thành con rắn ngay khoảnh khắc nó bắt đầu leo lên.

Nó đã đưa cho Hermione cái mẫu thư bên trong chiếc hộp nhỏ vào buổi sáng sau cái chết của cụ Dumbledore; và mặc dù chưa nhận ra được ngay tức thì những chữ viết tắt ấy là tên một pháp sư bí ẩn nào mà mình từng đọc qua, từ giờ phút đó, Hermione đã vội lên thư viện và có phần thường xuyên hơn mức cần thiết đối với một kẻ không có bài tập về nhà để làm.

“Không,” cô bé buồn bã nói, “Mình đã cố, Harry, nhưng mình chưa tìm được gì hết... có hai pháp sư rất nổi tiếng có tên viết tắt như vậy – Rosalind Antigone Bungs... Rupert Axebanger Brookstanton... nhưng xem ra họ không thích hợp chút nào. Xét theo mẫu thư đó thì người đánh cắp cái Trường sinh linh giá phải biết Voldermort và mình không thể tìm ra một mẫu chứng cứ nào chứng tỏ Bungs hay Axebanger từng có gì dính líu đến hắn... Không, thật sự thì, cái thư đó là về... à, về Snape.”

Trông Hermione lúng túng ngay cả khi nhắc lại cái tên đó.

“Có gì về hắn, hả?” Harry nặng nề hỏi, ngả mình ra trên chiếc ghế của nó.

“Ồ, chỉ là mình có phần đúng về vụ Hoàng tử lai,” cô bé nói về lần chần.

“Bồ cần phải nhai đi nhai lại chuyện đó mãi sao, Hermione? Chứ bồ nghĩ bây giờ mình cảm giác ra sao về chuyện đó chứ?”

“Không... không... Harry à, mình không có ý đó!” Hermione hấp tấp nói, nhìn quanh để kiểm tra là chúng không bị nghe lén. “Chỉ là mình đã đúng về Eileen Prince trong cái lần mình mượn cuốn sách đó. Bồ biết không... bà ta là mẹ của Snape!”

“Mình nghĩ bà ta không thuộc loại phụ nữ hấp dẫn cho lắm,” Ron nói. Hermione coi như không nghe thấy.

“Mình đang xem qua những tờ Nhật báo Tiên Tri cũ và thấy có một mẫu thông báo nhỏ xíu về việc Eileen Prince cưới một ông tên là Tobias Snape và sau đó có một mẫu thông báo về việc bà ta đã sinh ra một...”

“...tên sát nhân,” Harry cấm cản.

“Ừ... ờ,” Hermione nói. “Cho nên... mình đã có phần đúng. Snape chắc hẳn đã rất tự hào là “một nửa Hoàng tử”, bồ hiểu không? Theo như những gì đăng trên Nhật báo Tiên Tri thì Tobias Snape là một Muggle.”

“Chà, hợp lý thiệt,” Harry nói. “Hắn phô trương phần máu thuần chủng để có thể giao du với Lucius Malfoy và đám còn lại... hắn giống hệt như Voldermort. Mẹ thuần chủng, cha Muggle... nhục nhã vì dòng máu của cha hắn, cố làm cho người ta kính sợ mình bằng cách sử dụng Nghệ thuật hắc ám, tự đặt ỉnh một cái tên mới gây ấn tượng - Chúa tể Voldermort – Hoàng tử lai – làm sao mà thầy Dumbledore lại có thể bỏ qua vậy...?”

Nó im bật, nhìn ra ngoài cửa sổ. Nó không thể không nghĩ mãi về sự tin tưởng không thể tha thứ được cậu cụ Dumbledore vào Snape... nhưng trước kia, khi Hermione nhắc nhở nó, thì chính nó, cái thằng Harry này, cũng đã nhìn nhận sự việc theo cách như thế... bắt chập ngay càng kính tởm những bùa chú được viết nguệch ngoạc đó, nó vẫn không chịu tin cái kẻ quá thông minh kia, kẻ đã từng giúp nó quá nhiều kia, là xấu...

Đã từng giúp... giờ đây một ý nghĩ gần như không thể chịu đựng nổi.

“Mình vẫn không hiểu tại sao hắn không đem giao nộp bầy sử dụng cuốn sách đó,” Ron nói. “Chắc chắn hắn biết bồ lấy tất cả những thứ ấy từ đâu.”

“Hắn biết,” Harry cay đắng nói. “Hắn biết khi mình sử dụng đòn Cắt sâu mãi mãi. Hắn không cần đến phép Đọc tư tưởng... hắn thậm chí còn biết trước cả lúc đó, khi giáo sư Slughorn khoe mình xuất sắc môn Độc được như thế nào... lẽ ra hắn không được để cuốn sách cũ của hắn ở đấy tử đó chứ hả?”

“Nhưng tại sao hắn không giao nộp bồ?”

“Mình nghĩ hắn không muốn liên đới bản thân đến cuốn sách đó,” Hermione nói. “Mình nghĩ nếu thầy Dumbledore biết cuốn sách đó thầy sẽ không thích lắm đâu. Và ngay cả khi Snape giả bộ như nó không phải là của hắn, thì giáo sư Slughorn cũng phải nhận ra nét chữ của hắn ngay lập tức chứ! Với lại, cuốn sách bị bỏ lại trong lớp học cũ của Snape và mình cá là thầy Dumbledore biết mẹ hắn tên là “Prince”.”

“Lẽ ra mình phải đưa cuốn sách đó cho thầy Dumbledore,” Harry nói. “Lúc nào thầy cũng chỉ ình thấy Voldermort quỷ quyệt như thế nào ngay cả khi hắn còn học ở trường, mà mình lại có bằng chứng là Snape cũng...”

“Quỷ quyệt” là một từ mạnh,” Hermione lẳng lặng nói.

“Bồ là người liên tục nói với mình rằng cuốn sách đó rất nguy hiểm mà!”

“Ý mình là Harry à, bồ cứ hay tự đổ quá nhiều lỗi lên bồ. Mình nghĩ tên Hoàng tử ấy có vẻ có óc khôi hài kỳ quái, chứ mình không bao giờ đoán ra hắn là một kẻ giết người tiềm năng...”

“Không ai trong chúng ta đoán nổi lão Snape sẽ... bồ biết đấy,” Ron nói.

Sự im lặng rơi xuống bọn chúng, mỗi đứa chìm trong những suy nghĩ của riêng mình, nhưng Harry chắc chắn rằng đám bạn cũng giống như nó, đang nghĩ đến buổi sáng hôm sau, khi thi hài của cụ Dumbledore được đưa về nơi an nghỉ cuối cùng. Harry trước giờ chưa bao giờ tham dự một đám tang – khi chú Sirius chết đã không có xác để mà chôn cất. Nó không biết cái gì chờ đợi nó vào ngày mai và hơi lo lắng về việc mình sẽ phải thấy cái gì và mình sẽ cảm giác ra sao. Nó tự hỏi có khi nào sau khi đám tang kết thúc rồi, cái chết của cụ Dumbledore lúc đó mới là thật hơn với nó không. Mặc dù nó đã trải qua những khoảnh khắc bị cái sự thật kinh khủng đe dọa chôn vùi nó, vẫn có những lúc nó đỡ cả người, trông rỗng; Những lúc đó, mặc dù cho trong toàn lâu đài không ai bàn luận chuyện gì khác ngoài chuyện đó, nó vẫn khó tin là cụ Dumbledore đã thực sự ra đi. Phải thừa nhận rằng, không như lúc chú Sirius mất, nó đã không còn điên cuồng tìm kiếm cách nào đó né tránh, cách nào đó có thể khiến cụ Dumbledore trở lại... Nó lần trong túi kiếm sợi xích lạnh toát của cái Trường sinh linh giá giả, thứ mà bây giờ nó mang theo bên mình khắp mọi nơi, không phải như một thứ bùa hên mà như một lời nhắc nhở rằng cái vật này đã phải đổi bằng giá nào và nó vẫn còn phải làm gì tiếp.

Harry thức dậy sớm thu xếp hành lý vào sáng hôm sau; Tàu tốc hành Hogwarts sẽ khởi hành sau đám tang một tiếng. Đi xuống lầu nó thấy bầu không khí trong Đại sảnh đường thật uể oải. Tất cả mọi người đều mặc áo chùng sự lễ và không ai có vẻ dỗi bụng lắm. Giáo sư McG đã để trống chiếc ghế như cái ngai ở giữa bàn ăn của giáo ban, Ghế của bác Hagrid cũng bỏ không – Harry nghĩ có lẽ bác ấy chưa thể đối mặt với bữa sáng; nhưng chỗ của Snape được ông Scrimgeour trám vô một cách không hề khách sáo. Harry tránh đôi mắt vàng của ông ta khi chúng quét khắp Đại sảnh đường; Nó có cảm giác khó chịu là ông Scrimgeour đang tìm kiếm nó. Trong số những người tháp tùng ông Scrimgeour, Harry nhận ra mái tóc đỏ và cặp kính gọng sừng của Percy Weasley. Ron không tỏ dấu hiệu gì là đã nhận ra Percy, ngoại trừ việc nó xĩa mấy miếng cá trích khô bằng một vẻ độc ác hiếm có.

Bên bàn nhà Slytherin, Crabbe và Goyle đang rù rì với nhau. Tuy chúng là những thằng to vật vã, nhưng trông chúng cô đơn đến thảm hại khi không có cái thân hình cao, tái nhợt của Malfoy ngồi kẹp giữa chúng, điều khiển chúng. Mấy hôm rồi Harry không nghĩ đến Malfoy nhiều lắm. Sự căm ghét của nó dồn tất cả vào Snape, nhưng nó chưa quên sự sợ hãi trong giọng nói của Malfoy ở trên đỉnh Tháp, cũng chưa quên việc hắn đã hơi hạ cây đũa phép của hắn xuống trước khi bọn Tử thần thực tử đến. Harry không tin là Malfoy sẽ giết cụ Dumbledore. Nó vẫn khinh miệt Malfoy vì sự mê muội Nghệ thuật hắc ám của thằng đó, nhưng bây giờ mọi thương hại nhỏ tí đó cũng đã hòa tan vào bể căm ghét của Harry. Harry tự hỏi, Malfoy giờ đang ở đâu và Voldermort đe dọa giết hắn và ba mẹ hắn để bắt hắn làm những gì?

Ý nghĩ của Harry bị đứt đoạn bởi một cú thúc vô mạn sườn của Ginny. Giáo sư McG vừa đứng lên và tiếng râm ran ầm ập trong Đại sảnh đường chấm dứt ngay lập tức.

“Sắp đến giờ rồi,” bà nói. “Làm ơn đi theo Chủ nhiệm các Nhà của các trò ra sân. Nhà Gryffindor, theo tôi.”

Chúng đi thành hàng một từ sau dãy ghế băng trong im lặng. Harry liếc nhìn giáo sư Slughorn đứng ở đầu Nhà Slytherin, mặc áo chùng dài lộng lẫy màu xanh ngọc thêu hoa văn bạc. Nó chưa bao giờ thấy giáo sư Sprout, Chủ nhiệm nhà Hufflepuff, trông sạch sẽ như thế; không một vết bẩn nào trên nón của bà và khi ra đến Tiền sảnh, chúng thấy bà Pince đứng bên cạnh thầy Filch, bà đeo mạng che mặt màu đen dày phủ xuống tới đầu gối, còn thầy Filch mặc lê đen dài kiểu xưa và thất cả vật bốc ra mùi long não nồng nặc.

Khi bước ra ngoài trên những bậc thang đá trước cửa, Harry thấy đám học sinh đang tiến về phía hồ nước. Hơi ẩm mặt trời mơn man trên mặt nó khi bọn nó theo giáo sư McG trong im lặng bước tới nơi có hàng

trăm chiếc ghế được xếp sẵn thành hàng. Một lối đi ở ngay trung tâm những dãy ghế: có một chiếc bàn đá đặt ở phía trước, đối diện với toàn thể các hàng ghế. Đó là một ngày đẹp trời nhất của mùa hè.

Đủ mọi hạng người kỳ lạ đã ngồi kín một nửa số ghế: lời thôi và thanh lịch, già và trẻ. Harry không nhận ra hầu hết đám người này, ngoại trừ một số người, trong đó có những thành viên của Hội Phượng Hoàng: Kingiáo suley Shacklebolt, thầy Moody “Mắt điên”, cô Tonks (tóc cô đã trở lại màu hồng rực rỡ một cách thần kỳ), thầy Remus Lupin, (hình như cô đang nắm tay thầy), ông và bà Weasley, Bill được Fleur dìu và theo sau là Fred và George, hai anh chàng mặc áo khoác da rỗng màu đen. Lại có bà Maxime, một mình ngồi choáng hết hai cái ghế rưỡi, Tom, chủ quán Cái vạc lũng, Arabella Figg, bà hàng xóm á phù thủy của Harry, tay chơi ghita nhiều tốp của ban nhạc phù thủy Quái Tỉ muội, Ernie Prang, tài xế Xe đồ Hiệp sĩ, nhà Malkin, chủ tiệm áo chùng ở Hẻm Xéo và một số người mà Harry chỉ biết mặt, như người đứng quầy của quán Đầu Heo và bà phù thủy đẩy xe bán đồ ăn trên tàu Tốc hành Hogwarts. Những con ma của lâu đài cũng ở đó, hầu như vô hình dưới ánh nắng rực rỡ, chỉ có thể thấy được khi chúng di chuyển – thấp thoáng, không có thực giữa bầu trời chói sáng.

Harry, Ron, Hermione và Ginny lần lượt vô chỗ ngồi ở cuối một hàng ghế bên cạnh hồ nước. Mọi người đang thì thầm với nhau; âm thanh nghe như tiếng gió nhẹ thổi qua bãi cỏ, những tiếng chim hót còn lớn hơn, át cả tiếng nói chuyện. Đám đông vẫn tiếp tục nở phồng ra; và lòng thương cảm mãnh liệt dành cho cả hai đứa chợt trào lên trong lòng Harry, khi nó thấy Neville được Luna dìu vô một chiếc ghế. Chỉ có hai đứa nó trong toàn ĐQD hưởng ứng lời hiệu triệu của Hermione vào cái đêm cụ Dumbledore chết và Harry biết tại sao: chúng là những đứa tiếc thương cụ Dumbledore nhất... Chắc chắn chúng cũng là những đứa trước kia vẫn thường xuyên kiểm tra đồng xu của mình với hy vọng sẽ có một cuộc họp nữa...

Ông Cornelius Fudge bước ngang qua bọn chúng, tiến về những hàng ghế đầu, vẻ mặt ông ta thiết đau khổ, xoay xoay chiếc nón quả dưa màu xanh lá cây như thường lệ; kế tiếp Harry nhận ra Rita Skeeter, (dòm thấy mặt là nó phần nộ), nắm chặt một cuốn sổ trong bàn tay sơn móng đỏ chói; và rồi, một cơn giận sôi máu hơn, mụ Dolores Umbridge, mang vẻ sầu não chẳng ai tin được trên bộ mặt giống con cóc, một chiếc nơ bằng nhung đen cài dựng đứng trên mái tóc quăn màu sắt. Chợt trông thấy chàng nhân mã Firenze, đang đứng như một lính gác gần mép nước, mụ ta giật thót mình và hấp tấp ba chân bốn cẳng chạy tới một chỗ ngồi ở tít đằng xa.

Cuối cùng đến đội ngũ giáo viên của trường ngồi vào chỗ. Harry nhìn thấy ông Scrimgeour trông oai nghiêm và đường bệ ở hàng ghế đầu với giáo sư McG. Nó tự hỏi liệu ông Scrimgeour hay bất cứ ai trong những nhân vật quan trọng kia có thực sự đau đớn vì cụ Dumbledore chết hay không. Nhưng rồi nó nghe thấy tiếng nhạc, huyền bí, giai điệu siêu phàm và nó quên mất mối ác cảm của nó với Bộ Pháp thuật để nhìn quanh tìm xuất xứ của tiếng nhạc. Nó không phải người duy nhất: nhiều cái đầu đang quay qua, tìm kiếm, hơi có chút cảnh giác.

“Dưới hồ kia,” Ginny thì thầm vào tai Harry.

Và nó thấy họ trong làn nước trong veo màu xanh lá cây, lấp lánh ánh nắng, ở bên dưới mặt nước có vài phân, nhắc nó nhớ một cách hãi hùng đến bọn Âm binh; một dàn hợp xướng ngư nhân đang hát bằng một thứ ngôn ngữ lạ mà nó không hiểu, nhưng gương mặt xanh tím của họ nhấp nhô, mái tóc màu tím phớt trôi lềnh bềnh khắp xung quanh họ. Giai điệu tuy không phải là không hay nhưng khiến cho Harry dựng cả tóc gáy. Rõ ràng là nó nói về sự mất mát và nỗi tuyệt vọng. Khi Harry nhìn xuống những gương mặt hoang dại của những ca sĩ ấy, nó có cảm giác ít nhất là họ cũng thương tiếc thực sự cho sự ra đi của cụ Dumbledore. Rồi Ginny huých nó một lần nữa và nó ngoảnh quanh.

Bác Hagrid đang bước chậm chạp trên lối đi giữa các hàng ghế. Bác khóc lặng lẽ, gương mặt đầm đìa nước mắt và trong cánh tay bác, được bọc trong vải nhung đỏ tía điểm xuyết những ngôi sao vàng lấp lánh, là vật mà Harry biết là thi hài của cụ Dumbledore. Một cơn buốt đau nhói tràn lên trong cổ họng Harry trước cảnh tượng ấy: trong cùng một lúc, tiếng nhạc lạ lẫm và việc biết rằng thi hài của cụ Dumbledore đang tiến đến rất gần dường như lấy sạch đi tất cả hơi ấm ban ngày. Ron trông trắng bệch và ngây dại đi. Nước mắt Ginny và Hermione tuôn như mưa xuống vạt áo hai đứa.

Chúng không thấy được rõ điều gì đang diễn ra ở phía trước. Bác Hagrid hình như vừa mới kính cẩn đặt thi hài lên chiếc bàn. Giờ bác quay trở lại lối đi, vừa đi vừa hí mũi to như tiếng kèn trum-pet, kéo theo những cái nhìn công phần của một số người, mà theo như Harry thấy, có cả mụ Dolores Umbridge... Nhưng

Harry biết rằng cụ Dumbledore chắc chắn không lấy đó làm điều. Nó cố làm một cử chỉ thân thiện với bác Hagrid khi bác đi qua, nhưng mắt bác xung to tới mức việc bác còn thấy được đường đi quả là một điều kỳ diệu. Harry liếc lại hàng ghế sau, chỗ mà bác Hagrid đang bước tới và nhận ra cái gì đang dẫn đường cho bác, bởi vì ở đó, chính tề trong quần dài và áo khoác, mỗi thứ to cỡ một chiếc lều bạt nhỏ, là Grawp khổng lồ, cái đầu bự xấu xí, trông như tảng đá của nó cúi xuống, ngoan ngoãn, khá giống người. Bác Hagrid ngồi xuống kế bên người em cùng mẹ khác cha và Grawp vỗ mạnh lên đầu bác, khiến cho những chân ghế bác đang ngồi oằn vẹo xuống đất. Harry có một tích tắc tuyệt vời chỉ muốn phá ra cười. Nhưng chợt tiếng hát chấm dứt và nó lại quay mặt lên phía trước.

Một người đàn ông nhỏ con tóc cột thành chùm mặc áo chùng đen đứng dậy và bước tới trước thi hài cụ Dumbledore. Harry không nghe được ông ta nói gì. Những lời lạ kỳ trôi ngược ra sau họ, lững lờ bên trên hàng trăm cái đầu. “Sự cao thượng của tâm linh”... “sự cống hiến trí tuệ”... “sự vĩ đại của trái tim”... chẳng mang ý nghĩa gì nhiều. Chúng chỉ là phần nhỏ về cụ Dumbledore so với những gì Harry biết về cụ. Harry đột nhiên nhớ lại những gì về cụ Dumbledore trong một vài lời: “Óc bả đậu,” “Đầu voi đuôi chuột”, “Phục phịch cá voi”, “Trò hề”... và một lần nữa, nó phải cố kìm để không toét ra cười... Nó bị sao thế này?

Có tiếng lồm bồm nhẹ ở phía bên trái và nó thấy những ngư nhân cũng đã nổi hẳn lên mặt nước để lắng nghe. Nó nhớ cách đây hai năm, cụ Dumbledore ngồi bên mép nước, rất gần với chỗ Harry đang ngồi bây giờ và nói chuyện bằng ngôn ngữ Mer với Nữ tù trưởng ngư nhân. Harry tự hỏi không biết cụ Dumbledore đã học tiếng Mer của ngư nhân ở đâu. Có quá nhiều thứ nó chưa bao giờ hỏi cụ, nhiều thứ đáng lẽ ra nó nên nói...

Và rồi, không hề cảnh báo trước, cái sự thật khủng khiếp ấy quét ào khắp Harry, trọn vẹn hơn và không thể chối cãi hơn bao giờ hết. Cụ Dumbledore chết, chết rồi... Nó bóp chiếc hộp nhỏ trong tay chặt đến nỗi cái hộp làm tay nó đau, nhưng nó không thể ngăn được dòng nước mắt nóng hổi tuôn trào khỏi mắt: nó nhìn khỏi Ginny và những người khác và ngó chằm chằm qua hồ nước, về phía khu Rừng cấm, trong khi người đàn ông nhỏ mặc áo chùng đen nói ề a... Có cái gì đang chuyển động giữa những hàng cây. Bầy nhân mã đến để tỏ lòng kính trọng. Họ không di chuyển ra trắng trổng mà Harry thấy họ đứng bất động, ẩn hiện trong bóng râm, cung tên đeo bên hông, đứng nhìn những pháp sư, phù thủy. Và Harry nhớ lại chuyến đi đầu tiên kinh hoàng vào Rừng cấm của nó, lần đầu tiên nó chạm trán với thứ mà sau đó là Voldemort và nó đã đương đầu với những thứ như thế nào, và nó với cụ Dumbledore đã thảo luận ra sao về trận đấu chỉ để chuốc lấy thất bại sau đó không lâu. Quan trọng là, cụ Dumbledore đã nói, phải chiến đấu, chiến đấu nữa và chiến đấu hoài, vì chỉ có như thế mới đẩy lùi được cái ác, dẫu không bao giờ tiêu diệt sạch được...

Và Harry thấy rất rõ, như nó ngồi dưới mặt trời chói chang đây, những người thương yêu nó đã đứng trước mặt nó từng người một như thế nào; mẹ nó, cha nó, cha đỡ đầu của nó và cuối cùng là cụ Dumbledore, tất cả đều cương quyết bảo vệ nó; nhưng bây giờ những điều đó đã chấm dứt. Nó không thể để bất cứ ai khác nữa đứng giữa nó và Voldemort; nó phải từ bỏ vĩnh viễn cái ảo tưởng mà lẽ ra nó đã phải từ bỏ khi mới lên một: rằng sự che chở của vòng tay của cha mẹ có nghĩa là không gì có thể làm tổn thương được nó. Không có chuyện bưng bít khỏi ác mộng nữa, không có lời thì thầm vỗ về trong đêm rằng nó thật sự an toàn, rằng tất cả chỉ là do nó tưởng tượng; người cuối cùng và vĩ đại nhất trong những người bảo vệ nó đã chết và nó cô đơn hơn cả nỗi cô đơn trước kia nó từng chịu.

Người đàn ông nhỏ thó mặc áo chùng đen cuối cùng đã ngừng nói và trở về chỗ ngồi của ông ta. Harry chờ ai đó nữa đứng lên; nó chờ bài diễn văn, chắc chắn là từ ông Bộ trưởng, nhưng không một ai di chuyển.

Thế rồi có vài người khóc nức lên. Những ngọn lửa rực sáng, màu trắng bùng lên xung quanh thi hài của cụ Dumbledore cùng chiếc bàn đá: lửa phục lên càng lúc càng cao hơn, che khuất thi hài. Khói trắng bay xoáy cuộn lên không và tạo nên những hình thù kỳ lạ: Harry nghĩ, trong một thoáng tim ngừng đập, là nó thấy một con phượng hoàng vui sướng bay lên bầu trời xanh trong, nhưng giây sau ngọn lửa đã biến mất. Ở nơi lửa cháy là một ngôi mộ trắng bằng đá hoa cương, ôm trọn thi hài của cụ Dumbledore và chiếc bàn mà trên đó cụ nằm.

Thêm nhiều tiếng hốt hoảng rú lên khi một trận mưa cung tên bay vút trên không trung, nhưng chúng đáp xuống cách xa đám đông. Harry nghĩ, đó là nghi thức bày tỏ lòng tôn kính của bầy nhân mã; nó thấy họ quay đuôi và biến mất vô những hàng cây mát rượi. Đồng thời, những ngư nhân từ từ chìm trở xuống làn nước xanh lá cây và biến mất khỏi tầm nhìn.

Harry nhìn Ginny, Ron và Hermione: mặt Ron nhăn nhúm lại như thể ánh nắng mặt trời đang làm lóa mắt nó. Mặt Hermione nhòa nước mắt, nhưng Ginny không còn khóc nữa. Cô bé nhìn xoáy vào tia nhìn của Harry bằng ánh mắt dữ dội và gay gắt hết như nó thấy khi cô bé ôm nó sau khi đoạt Cúp Quidditch vắng mặt nó và nó biết rằng khoảnh khắc đó chúng đã hiểu nhau hoàn toàn và rằng giờ đây nếu nó có nói với cô bé nó sắp làm gì thì cô bé sẽ không nói “Cẩn thận”, hoặc “Đừng làm vậy” nữa, mà sẽ chấp nhận quyết định của nó, bởi vì cô bé hẳn sẽ không thất vọng bất cứ điều gì nơi nó. Và vì vậy nó chuẩn bị tinh thần để nói điều mà nó biết nó phải nói kể từ khi cụ Dumbledore mất.

“Ginny, nghe này...” nó nói rất khẽ, khi tiếng nói chuyện vo vo lớn dần lên quanh chúng và mọi người bắt đầu đứng dậy. “Anh không thể gắn bó với em được nữa. Tụi mình phải thôi gặp nhau. Tụi mình không thể ở bên nhau được nữa.”

Cô bé nói, với nụ cười méo xệch thật lạ lùng, “Là vì cái lý do cao quý ngu ngốc đó phải không?”

“Giống như... như sống một cuộc đời của ai khác, mấy tuần rồi ở cạnh em,” Harry nói. “Nhưng anh không thể... tụi mình không thể... bây giờ anh có việc phải làm một mình.”

Cô bé không khóc, chỉ nhìn nó.

“Voldemort thường sử dụng những người mà kẻ thù của hắn gắn bó. Hắn đã từng một lần dùng em làm con mồi và đó chỉ vì em là em gái của thằng bạn thân nhất của anh. Hãy nghĩ coi em sẽ gặp nguy hiểm như thế nào nếu tụi mình tiếp tục thế này. Hắn sẽ biết, hắn sẽ tìm ra. Hắn sẽ cố và sẽ tiếp cận anh thông qua em.”

“Nếu em không sợ thì sao?” Ginny nói gay gắt.

“Anh sợ,” Harry nói. “Em nghĩ anh sẽ cảm thấy như thế nào nếu đây là đám tang của em... và là do lỗi của anh...”

Cô bé cắt mắt khỏi nó, nhìn xa xăm ra hồ nước.

“Em thực lòng không bao giờ hết hy vọng vào anh,” cô bé nói. “Thật đấy. Em luôn hy vọng... Hồi đó chị Hermione bảo em cứ vui vẻ lên, có thể gặp gỡ với vài người khác, thoải mái một chút khi ở quanh anh, bởi vì em vẫn thường không nói chuyện được nếu có mặt anh ở trong phòng, anh nhớ không? Và chị ấy nghĩ có lẽ anh sẽ để ý em nếu em... một chút là chính mình.”

“Hermione! Thông minh thật,” Harry nói, cố mỉm cười. “Anh chỉ ước gì anh đã ngỏ lời với em sớm hơn. Lẽ ra tụi mình đã có nhiều thời gian hơn... nhiều tháng... nhiều năm... Có lẽ...”

“Nhưng anh luôn quá bận rộn với việc đi cứu thế giới phù thủy,” Ginny nói, hơi phì cười. “Ồ... em không nói là em ngạc nhiên. Em biết điều này cuối cùng cũng sẽ xảy ra. Em biết anh sẽ không hạnh phúc trừ phi anh được săn đuổi Voldemort. Có lẽ chính vì thế àm em rất thích anh.”

Harry không thể chịu nổi khi nghe những lời này, nó cũng nghĩ giải pháp của nó sẽ không thực hiện được nếu cứ ngồi lại bên cạnh cô bé. Nó thấy Ron giờ đang ôm Hermione và vuốt vuốt tóc cô nàng trong khi cô nàng khóc nức nở trên vai, nước mắt ứa ra chót mũi dài của Ron. Với một cử chỉ đau khổ, Harry đứng lên, quay lưng khỏi Ginny và ngôi mộ của cụ Dumbledore, cất bước dạo quanh hồ. Đi thế này cảm thấy còn dễ chịu hơn là ngồi im: cũng như bắt đầu càng sớm càng tốt lần theo dấu vết của những cái Trường sinh linh giá và giết Voldemort sẽ cảm thấy khá hơn là cứ chờ làm điều đó...

“Harry!”

Nó quay lại. Ông Rufus Scrimgeour đang quỳ quả đi cà nhắc quanh hồ về phía nó, tựa người vô cây ba-toong.

“Tôi vẫn hy vọng nói vài lời... cậu không phiền nếu tôi đi dạo chung với cậu một chút chứ?”

“Không,” Harry hờ hững nói và lại dậm bước tiếp.

“Harry, đây là một bi kịch khủng khiếp,” ông Scrimgeour nói lặng lẽ, “Tôi không thể nói với cậu tôi đã chết điếng như thế nào khi hay tin. Cụ Dumbledore là một pháp sư vô cùng vĩ đại. Chúng tôi có những bất đồng của chúng tôi, như cậu biết đấy, nhưng không ai biết rõ hơn tôi...”

“Ông muốn gì ạ?” Harry hỏi thờ ơ.

Ông Scrimgeour có vẻ cẩu, nhưng, y như trước đây, thay vì biểu lộ ra, ông vội vã biến thành một vẻ thấu hiểu u sầu.

“Cậu, dĩ nhiên, là suy sụp,” ông ta nói. “Tôi biết cậu rất gần gũi với cụ Dumbledore. Tôi nghĩ có lẽ cậu là học trò được yêu thương nhất của cụ từ trước tới giờ. Giao ước giữa hai thầy trò...”

“Ông muốn gì?” Harry lặp lại, dừng chân.

Ông Scrimgeour cũng dừng bước, tì người vào cây gậy và nhìn Harry trừng trừng, vẻ mặt ông ta giờ nhẵn lại.

“Có tin đồn là cậu đi cùng với cụ khi cụ rời trường vào cái đêm cụ chết.”

“Tin đồn của ai?” Harry hỏi.

“Ai đó đã tung bùa Bất động cáo một tên Tử thần thực tử trên đỉnh Tháp Thiên văn sau khi cụ Dumbledore chết. Ở trên đó còn có hai cán chổi. Bộ Pháp thuật có thể lắp ráp các sự việc lại với nhau, Harry à.”

“Nghe thiệt đáng mừng,” Harry nói. “Hừm, tôi đi đâu với thầy Dumbledore và chúng tôi đã làm gì là việc của tôi. Thầy không muốn người ta biết.”

“Lòng trung thành như vậy thiệt đáng khâm phục, dĩ nhiên,” ông Scrimgeour nói, ông ta xem ra đang khó nhọc kiềm nén cơn giận dữ của mình, “nhưng cụ Dumbledore chết rồi, Harry. Cụ ấy đi rồi.”

“Thầy sẽ chỉ đi khỏi trường khi không còn ai ở đây trung thành với thầy,” Harry nói, mỉm cười bất chấp.

“Cậu bé yêu quý... thậm chí cả cụ Dumbledore cũng không thể quay trở lại từ...”

“Tôi không nói là thầy có thể quay lại. Có lẽ ông không hiểu. Nhưng tôi không có gì để nói với ông cả.”

Ông Scrimgeour, lưỡng lự, bằng giọng nói rõ ràng là làm ra vẻ nhẹ nhàng, ông nói, “Bộ Pháp thuật có thể cung cấp cho cậu mọi biện pháp bảo vệ, cậu biết đấy, Harry. Tôi sẽ rất vui mừng phái hai Thần sáng của tôi phục vụ cậu...”

Harry bật cười lớn.

“Voldemort muốn tự tay giết tôi và những Thần sáng sẽ không ngăn được hắn đâu. Rất cảm ơn về lời đề nghị của ông, nhưng không, tôi không nhận.”

“Thế còn,” ông Scrimgeour nói, giọng của ông ta giờ lạnh lùng, “lời đề nghị của tôi đưa ra cho cậu vào Giáng sinh...”

“Lời đề nghị nào? À... lời đề nghị tôi nói với thế giới rằng các ông đang làm việc thật tuyệt vời để đổi lại...”

“...sự cổ vũ tinh thần ọi người!” Ông Scrimgeour gằn giọng.

Harry chăm chú nhìn ông ta một lúc.

“Các ông đã thả Stan Shunpike chưa?”

Ông Scrimgeour bỗng đỏ mặt tía tai làm gợi nhớ rõ ràng đến dượng Vernon.

“Tôi thấy cậu đúng là...”

“Người của cụ Dumbledore từ đầu tới cuối,” Harry nói. “Đúng vậy.”

Ông Scrimgeour trở mắt nhìn Harry thêm một chút nữa, sau đó quay mặt và khập khiễng bước đi không nói thêm lời nào. Harry có thể thấy Percy và những người còn lại trong phái đoàn Bộ Pháp thuật đang chờ ông ta, khẽ liếc nhìn bác Hagrid và Grawp đang sụt sùi – hai anh em vẫn còn ngồi trên ghế của họ. Ron và Hermione đang vội vã đi về phía Harry, vượt qua ông Scrimgeour từ hướng ngược lại; Harry quay lưng và bước đi chậm rãi, chờ cho bọn bạn đuổi kịp, cuối cùng chúng đuổi kịp nó ở dưới bóng cây để gai mà chúng vẫn hay ngồi trong những thời gian hạnh phúc hơn lúc này.

“Ông Scrimgeour muốn gì vậy?” Hermione thì thào.

“Cũng điều ông ta muốn hỏi Giáng sinh,” Harry nhún vai. “Muốn mình tiết lộ vài thông tin thầm kín về cụ Dumbledore và là cậu bé đưa thư mới của Bộ Pháp thuật.”

Ron hình như đang tự đấu tranh một hồi, đoạn nó nói to với Hermione, “Coi này, để mình quay lại và tổng cho Percy một cái!”

“Đừng,” cô bé vừa nói kiên quyết vừa chop lấy cánh tay Ron.

“Vậy sẽ làm mình dễ chịu hơn!”

Harry bật cười. Ngay cả Hermione cũng hơi nhướn miệng, mặc dù nụ cười của cô bé tắt ngay khi ngược nhìn lên tòa lâu đài.

“Mình không thể chịu được ý nghĩ là tụi mình có lẽ sẽ không bao giờ trở lại nơi này,” Hermione nói nhỏ. “Làm sao mà trường Hogwarts có thể đóng cửa được?”

“Có lẽ không đóng cửa đâu,” Ron nói. “Ở đây tụi mình không gặp nguy hiểm hơn ở nhà chút nào, phải không? Bây giờ khắp nơi đều như nhau. Thậm chí mình dám quả quyết là trường Hogwarts an toàn hơn, có thêm nhiều pháp sư hơn ở bên trong để bảo vệ trường. Bỏ nghĩ sao hả, Harry?”

“Mình sẽ không trở lại ngay cả khi nó có mở cửa lại,” Harry nói.

Ron nhìn nó trân trân, nhưng Hermione buồn rầu nói, “Mình biết bồ sẽ nói như thế. Nhưng bồ sẽ làm gì?”

“Mình sẽ trở lại nhà Dursley một lần nữa, bởi vì cụ Dumbledore muốn mình làm vậy,” Harry nói. “Nhưng chỉ ghé qua một chút thôi và sau đó mình sẽ ra đi mãi mãi.”

“Nhưng bồ sẽ đi đâu nếu bồ không trở lại trường?”

“Mình nghĩ mình sẽ trở lại làng Thung lũng Godric,” Harry mấp máy môi. Nó nảy ra ý đó trong đầu kể từ cái đêm xảy ra cái chết của cụ Dumbledore. “Với mình, bắt đầu là từ đó, tất cả mọi chuyện. Mình chỉ cảm thấy mình cần tới đó. Và mình có thể thăm mộ của ba mẹ mình, mình muốn thế.”

“Và rồi sau đó thì sao?” Ron nói.

“Sau đó mình phải đi tìm những Trường sinh linh giá còn lại, đúng không?” Harry nói, mắt nó dán vô ngôi mộ trắng của cụ Dumbledore, in bóng xuống mặt nước ở phía bên kia hồ. “Đó là điều thầy Dumbledore muốn mình làm, chính vì thế mà thầy kể ỉn nghe tất cả về chúng. Nếu thầy Dumbledore đúng... và mình chắc chắn là thầy đúng... vẫn còn bốn cái nữa ở đâu đó. Mình cần phải tìm thấy chúng và tiêu hủy chúng và sau đó mình sẽ đuổi theo mảnh hồn thứ bảy của Voldemort, mảnh hồn vẫn còn trong cơ thể hắn và mình sẽ là người giết hắn. Và nếu mình gặp Severus Snape trên đường,” nó thêm, “càng tốt ỉn thì càng tệ cho hắn.”

Cả bọn im lặng thiệt lâu. Đám đông giờ đã giải tán gần hết, mấy người còn tụt lại chờ cho thân hình vĩ đại của Grawp một khoảng rộng rãi để ôm lấy bác Hagrid, tiếng khóc đau khổ của bác giờ vang vọng qua hồ nước.

“Tụi mình sẽ có mặt ở đó,” Ron nói.

“Cái gì?”

“Tại nhà di dưỡng của bồ,” Ron nói. “Và sau đó tụi mình sẽ đi với bồ, đến bất cứ nơi nào bồ đến.”

“Không...” Harry nói ngay; nó không tin tưởng vào điều này, nó giải thích cho bọn bạn hiểu rằng nó sẽ thực hiện cuộc hành trình nguy hiểm này một mình.

“Trước kia bồ có lần nói với tụi mình,” Hermione nói lặng lẽ, “là một khi đã muốn thì vẫn có đủ thời gian để quay lại. Tụi mình vẫn còn thời gian mà, đúng không?”

“Tụi mình sẽ đi với bồ dù có bất cứ chuyện gì,” Ron nói. “Nhưng, bồ tèo à, bồ sẽ phải ghé thăm nhà ba má mình trước khi tụi mình đi bất cứ đâu, kể cả thung lũng Godric.”

“Chi vậy?”

“Đám cưới anh Bill với chị Fleur, nhớ không?”

Harry nhìn Ron, sững sốt; tuy rằng tuyệt diệu nhưng dường như không thể tin nổi là giờ này mà còn tồn tại được ý tưởng về một việc bình thường như đám cưới.

“Ồ, tội mình không nên bỏ lỡ,” cuối cùng nó nói.

Bàn tay nó tự động nắm chặt quanh cái Trường sinh linh giả giả, nhưng bất chấp mọi thứ, bất chấp con đường đen tối và quanh co nó đã thấy trải dài phía trước, bất chấp cuộc chạm trán cuối cùng với Voldemort mà nó biết là sẽ phải tới cho dù chỉ trong một tháng nữa, một năm nữa, hay mười năm nữa, nó vẫn cảm thấy trái tim nó nhẹ bẫng đi với ý nghĩ rằng vẫn còn một ngày huy hoàng yên bình cuối cùng để mà thưởng thức cùng Ron và Hermione.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-va-hoang-tu-lai-quyen-6>